

Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Gia

Contents

Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Gia	3
1. Chương 1: Trọng Sinh	3
2. Chương 2: Chuyện Cũ	5
3. Chương 3: Ba Ba	8
4. Chương 4: Nước Suối	10
5. Chương 5: Tính Toán	13
6. Chương 6: Rời Đi	16
7. Chương 7: Hạ Dũng	19
8. Chương 8: Vật Tư	22
9. Chương 9: H Thị	25
10. Chương 10: Biên Cố	28
11. Chương 11: Đánh Võ	32
12. Chương 12: Tiêu Táp	34
13. Chương 13: Gây Sự	37
14. Chương 14: Đả Thương Người	41
15. Chương 15: Sau Đó	46
16. Chương 16: Bỏ Qua	49
17. Chương 17: Lâm Gia	53
18. Chương 18: Du Ngoạn	56
19. Chương 19: Ngọc Thạch	59
20. Chương 20: Y Tính	61
21. Chương 21: Kinh Hỉ	64
22. Chương 22: Trở Về	67
23. Chương 23: Trong Nhà	70
24. Chương 24: Gặp Lại	72
25. Chương 25: Lịch Sử	75
26. Chương 26	78
27. Chương 27	81
28. Chương 28	84
29. Chương 29	86
30. Chương 30	90
31. Chương 31	93
32. Chương 32	96
33. Chương 33	100
34. Chương 34	103
35. Chương 35	106
36. Chương 36	109
37. Chương 37	112
38. Chương 38	115
39. Chương 39	118
40. Chương 40	121
41. Chương 41	124

42. Chương 42	127
43. Chương 43	130
44. Chương 44	134
45. Chương 45	137
46. Chương 46	140
47. Chương 47	144
48. Chương 48	147
49. Chương 49	150
50. Chương 50	154
51. Chương 51	157
52. Chương 52	160
53. Chương 53	163
54. Chương 54	166
55. Chương 55	169
56. Chương 56	172
57. Chương 57	175
58. Chương 58	178
59. Chương 59	182
60. Chương 60	186
61. Chương 61	189
62. Chương 62	192
63. Chương 63	195
64. Chương 64	198
65. Chương 65	202
66. Chương 66	205
67. Chương 67	208
68. Chương 68	211
69. Chương 69	215
70. Chương 70	219
71. Chương 71	222
72. Chương 72	225
73. Chương 73	228
74. Chương 74	231
75. Chương 75	235
76. Chương 76	237
77. Chương 77	242
78. Chương 78	244
79. Chương 79	247
80. Chương 80	250
81. Chương 81	253
82. Chương 82	257
83. Chương 83	260
84. Chương 84	263
85. Chương 85	267
86. Chương 86	270
87. Chương 87	272
88. Chương 88	275
89. Chương 89	277
90. Chương 90	279
91. Chương 91	282
92. Chương 92	285

Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiểu Gia

Giới thiệu

Edit: meobeo Thể loại: Trọng sinh, 1×1, cường cường. Nội dung chính: mặt thế trọng sinh, tùy thân không gian. Nhân vật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the-trong-sinh-chi-thieu-gia>

1. Chương 1: Trọng Sinh

Trong phòng thí nghiệm đầy dụng cụ, bốn phía là tường đồng vách sắt do kim loại tạo thành, Bạch Cảnh lẳng lặng nằm ở trên giường, tứ chi bị kim loại nặng gắt gao chế trụ, gương mặt trẻ tuổi chết lặng không có một tia biểu tình, giống như rối gỗ, tùy ý để nhân viên nghiên cứu tiêm loại thuốc mới vào.

Một cơn đau tê tâm phế liệt truyền đến, thân thể trẻ trung bắt đầu run rẩy, trên mặt nhân viên nghiên cứu lộ ra thần sắc hưng phấn; “ha ha.... có phản ứng, lại thêm liều thuốc”.

Sau đó có vài người tiến lên, một người trong đó nhanh chóng tiêm cho hắn một phần thuốc, mặc kệ hắn giãy giụa, ánh mắt của hắn giống như đang nhìn một kiện khí cụ lạnh băng.

Đau đớn đến từ linh hồn, đã hoàn toàn siêu việt cơ thể, Bạch Cảnh liều mạng giãy giụa, miệng vết thương trên tay chân sâu có thể nhìn thấy xương cốt, máu tươi chảy dòng dòng, hắn lại không hề phát hiện, trước khi rơi vào bóng tối, hắn còn đang suy nghĩ, nếu hắn cứ như vậy chết đi thì có bao nhiêu tốt đẹp, nếu có thêm cơ hội một lần nữa...

Lần thứ hai tỉnh lại, Bạch Cảnh ngẩn ngơ mở to mắt lẳng lặng nhìn hoàn cảnh vừa lạ lẫm vừa quen thuộc trước mắt, căn phòng hết sức xa hoa, là phong cách hắn từng thích, cửa sổ to sát mặt đất chiếu vào ánh sáng chói mắt, không khí trong lành lộ ra hương cỏ hoa thảo nhiên, giống như trước khi mặt thế chưa đến.

Cứng ngắc vươn tay ra nhìn, lật đi lộn lại, hai tay trắng nõn, thon dài như ngọc, không thô ráp như tại mặt thế, cũng không có vô số vết thương cùng lỗ châm như ở phòng thí nghiệm, hắn nhớ rất rõ ràng ngay trước khi hắn hôn mê, hai tay này còn có vết máu loang lổ.

Hắn đây là đang hôn mê sao? Bạch Cảnh trong lòng hoảng hốt một trận, lẳng lặng nhìn cây cối ngoài cửa sổ nửa ngày, cho là mình đang trong mơ về cảnh trước mặt thế, cho nên mới thấy cảnh tượng không chân thật như thế chẳng, hoàn cảnh nơi này giống với nơi hắn sinh hoạt sau bảy tuổi, ngay cả phong cảnh ngoài cửa sổ cũng tương tự.

Chậm rãi ngồi dậy, đại não bỗng nhiên truyền đến một trận co rút đau đớn, đồng tử Bạch Cảnh chợt co rút lại, đau đớn quen thuộc như thế hắn thế nào quên.

Hung hăng đánh mình một bạt tai, ánh mắt đảo qua mọi nơi, quả nhiên tại đầu giường nhìn thấy di động quen thuộc, cố nén cơn đau đớn xâm nhập cốt tủy, Bạch Cảnh run rẩy đi đến đầu giường, cầm lấy di động vừa thấy.

Ngày 31 tháng 7 năm 2019!

“Ba” di động rơi trên mặt đất.

Thân mình Bạch Cảnh xụi lơ ngồi quỳ trên giường, bỗng nhiên thấp giọng nở nụ cười, càng cười thanh âm càng lớn, cười cười nước mắt lại chảy ra, giống như thế nào cũng không ngừng lại được, sau đó hắn thất thanh khóc rống lên, khóc tê tâm phế liệt, khóc kinh thiên động địa, giống như muốn đem mấy năm phải chịu ủy khuất, đau khổ, hoảng sợ, sợ hãi, tất cả đều dùng nước mắt phát tiết ra.

Thẳng đến khi khóc mệt, đói bụng, Bạch Cảnh mới dần dần bình tĩnh trở lại, ngay sau đó, đau đớn trong đầu óc giống như thế nào cũng không ngừng lại được, vọt thẳng vào trong óc cùng với choáng váng cường liệt, lúc trước tâm tư dao động quá lớn không chú ý, lúc này Bạch Cảnh mới cảm giác không thích hợp, nếu hắn về tới trước mặt thế thì sao lại đau đầu thế này.

Không giống với cái đau tê tâm phế liệt trong phòng thí nghiệm, thân thể phảng phất như trải qua cơn bạo tạc đau đớn mà ngược lại giống như là tinh thần lực hao hết, toàn thân hư thoát, trong cơn choáng váng mang theo từng trận đau đớn.

Bạch Cảnh trong lòng vừa động, lập tức kiểm tra tinh thần lực bản thân, cấp 0?

Hoàn hảo, ít nhất, hắc vẫn là tinh thần lực giả như cũ, Bạch Cảnh thở dài, nhin xuống mắt mắt trong lòng rất nhanh vực lại tinh thần, kỳ thật có thể trọng sinh hắc đã thật may mắn, cần gì phải tham cái khác, hiện tại là ngày 31 tháng 7 năm 2019, cách mặt thể một năm, hắc cũng đủ thời gian chuẩn bị sẵn sàng.

Hơn nữa, sau mặt thể một năm hắc cũng sẽ gặp được y, nam nhân tên Tiêu Táp.

Trong lòng hắc y là cái kết không giải được, gỡ không được bỏ không xong, sau khi trải qua nhiều tao ngộ, phân tình cảm với Tiêu Táp liền trở thành hồi ức duy nhất trong nhân sinh của hắc, chỉ cần nghĩ đến lúc y bị tang thi đâm thủng thì tâm hắc liền đau đớn, co rút từng đợt, đau tận xương cốt, đau nhập tâm phế, ngay cả nỗi đau thực nghiệm hắc đều có thể quên.

Nhớ rõ lúc ban đầu gặp nhau là Tiêu Táp cứu hắc đương nhiên đó là coi trọng hắc là không gian dị năng giả, khi đó không gian dị năng giả không có yếu như sau này. Ân cứu mạng của Tiêu Táp thật sang quý, không sai biệt lắm lấy đi một nửa lương thực trong không gian của hắc.

Tiếp đó hắc liền gia nhập vào đội ngũ của bọn họ, hắc còn nhớ rõ lúc ấy hắc thực ngốc, chẳng sợ bị người cứu, cũng không có chút cảm kích chỉ nghĩ đó là đương nhiên, bởi vì hắc lấy lương thực trao đổi, lại còn lớn tiếng nói chỉ cần bọn họ đưa hắc đi B thị hắc nhất định sẽ khiến ba ba hậu tạ.

Lúc đó hắc thật đáng ghét đi, vì thế Tiêu Táp liền lần lượt ném hắc tới bên cạnh sinh tử sau đó lại lần lượt cứu trở về.

Chính mình lúc ấy thật hận y, thế nhưng cẩn thận nghĩ lại, Tiêu Táp giống như chưa từng đối xử quá đáng quá với hắc, cũng không để hắc bị lạnh, bị đối, chính mình khi đó còn không có trải qua tao ngộ cùng bị phản bội, chỉ nhớ kỹ y xấu lại không nghĩ y tốt, cho nên mới tại vì hắc mà y chết, mê mang như vậy, không thể tin như vậy.

Bất quá nhớ tới không gian dị năng của mình, Bạch Cảnh vội vàng kiểm tra lại, nếu hắc ngay cả tinh thần lực đều có thể dùng, nói không chừng dị năng cũng có thể mang về.

Bạch Cảnh tâm niệm vừa điều động tinh thần lực, đầu óc như bị châm đâm, một cơn đau nhức truyền đến, mồ hôi lạnh chảy ra tích tích, chỉ là như thế cũng không ngăn được vui mừng trong lòng hắc.

Không gian của hắc tồn tại, hơn nữa còn thăng cấp, hiện tại có 8 mẫu đất, chỉ là nếu không gian có thể sử dụng vậy vì cái gì tinh thần lực lại là cấp 0. Từ sau mặt thể tinh thần lực bắt đầu phân chia từ cấp 0, thời điểm vừa mới thức tỉnh dị năng phần lớn đều là cấp 0, hắc nhớ rõ hắc cũng là tại thời điểm kia thức tỉnh dị năng không gian.

Khi vừa mới thức tỉnh chỉ có 20 thước vuông, ngay lúc đó không gian dị năng giả là “cây to đón gió”, dựa vào dị năng hắc cũng dương dương tự đắc, mọi người đối với hắc thật khách khí, chỉ là về sau không gian dị năng giả trở thành đối tượng bị mọi người phòng bị, tại mặt thể, lương thực vốn không nhiều lắm, tất cả mọi người sợ không gian dị năng giả tàng tư mãi cho đến khi khai phá ra không gian gần cách-kỹ năng không gian nhận chờ, bọn họ mới được đãi ngộ tốt một ít, chỉ là lúc gia nhập đội ngũ lúc nào bên cạnh cũng có người trông coi, mọi người đều trở nên lãnh huyết, ích kỷ, không ai sẽ đi giúp người khác, cũng không có người sẽ chân chính tin tưởng người khác.

Vô luận là bằng hữu, người yêu, cho dù là cha mẹ, đối mặt với nguy cơ sinh tồn cũng sẽ trở mặt thành thù.

Hắc nhớ rõ sau khi Tiêu Táp chết, huynh đệ trong đội ngũ không ai không mắng hắc là yêu tinh hại người, Hàn Diễn càng muốn hắc đền mạng chỉ là bị Chu Tập ngăn cản, khi đó hắc thực ủy khuất cũng rất mờ mịt, Tiêu Táp lợi hại như vậy như thế nào lại vì mình mà chết, rõ ràng là y cưỡng bức hắc, không để ý hắc nguyện ý hay không, đem hắc đặt dưới thân, hắc nghĩ đó là sỉ nhục, Tiêu Táp chỉ là đang tìm một ngoại ý để phát tiết tại mặt thể mà thôi, hắc hận y, vẫn luôn hận, ngay cả khi y đã chết.

Mãi đến sau này không kịp ăn cơm, vì thức ăn mà cùng người ta sống người chết hắc mới biết y tốt.

Kỳ thật, trừ bỏ Tiêu Táp thích áp hấn, huấn luyện hấn, dùng lời lẽ cay nghiệt để châm chọc hấn, đôi khi ném hấn ra khỏi đội ngũ, hấn chống đỡ không được liền cứu trở về, còn lại không làm hấn hỏng mất.

Đoạn thời gian một mình sinh tồn kia, hấn đặc biệt cảm kích Tiêu Táp, khi đó không gian dị năng còn không có khai phá ra dị năng khác, nếu không phải Tiêu Táp liều mạng huấn luyện, hấn nghĩ, chỉ sợ hấn không sống được đến lúc tham gia vào đội ngũ khác.

Nhớ tới cái đội ngũ kia, trong mắt Bạch Cảnh hiện lên một tia tàn khốc.

Gia nhập đội ngũ sau này, hấn không cầu ăn no mặc ấm, chỉ cần không đói bụng là được, làm việc hấn liều mạng làm, đánh cương thi hấn cũng xông lên đằng trước, chẳng sợ bọn họ không tin hấn, hấn cũng nhận chỉ cần không đem hấn đá ra khỏi đội ngũ liền tốt, hấn thật sự sợ ngày phải sinh hoạt một mình, luôn lo lắng, đề phòng, không cẩn thận liền không nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Hấn tiểu tâm cẩn thận như vậy mà sống, sau đó không gian biến dị, khai hai phá không gian, hấn rất vui vẻ, mọi người đều đối tốt với hấn, bọn họ cũng có thực vật, hấn cho rằng mình sẽ sống mãi như thế, ai biết vì một quyền ở lại B thị, lão đại lại đem hấn bán, hơn nữa còn bán cho sở nghiên cứu.

Nghĩ tới đoạn thời gian sinh hoạt không có thiên lí kia, Bạch Cảnh liền trở nên kích động, hận ý cường liệt nảy sinh dưới đáy lòng, thấm thấu tới từng giọt máu, tế bào, bỗng nhiên một trận đau đớn truyền đến đại não, Bạch Cảnh nhanh chóng thu liễm tâm thần, trong lòng nhện không được cười khổ, có lẽ hấn nên cảm thấy may mắn, thời gian ở sở nghiên cứu đã khiến cho hấn có tính nhẫn nại cực kì cứng cỏi, đến đau đớn từ xương cốt đánh úp lại mà hấn vẫn có thể vẫn đạm khinh phong, mặt không đổi sắc.

Cổ nén cảm giác khó chịu, Bạch Cảnh sửa sang lại suy nghĩ một chút, thấy hơi đói bụng, hấn quyết định vẫn là đi ăn cơm trước rồi nói sau, hiện tại cách mặt thể một năm, bây giờ không vội.

Tùy ý mặc vào quần áo, mở cửa phòng, đập vào mắt là đại sảnh tráng lệ, khỏe môi nhện không được run rẩy hai cái, hấn như thế nào lúc trước lại thích phong cách này.

“Thiếu gia, ngài đã dậy, lúc này muốn dùng cơm sao?”

“Àn”, Bạch Cảnh gật gật đầu, người giúp việc này hấn còn nhớ rõ, sau khi mặt thể đến, bởi vì lo lắng cho người nhà cho nên nói với hấn rời đi, chỉ là rời đi liền không trở về nữa.

Bạch Cảnh chậm rì rì đi vào nhà ăn, phòng bếp rất nhanh đem đồ ăn lên, cũng không quản ánh mắt kinh ngạc của người khác, Bạch Cảnh ăn thôn lang hổ yết, một ngụm lại một ngụm, phảng phất như một loại hưởng thụ.

Rốt cuộc ăn không nổi nữa hấn mới buông bát đĩa, tao nhã xoa xoa miệng, ánh mắt đảo qua mọi nơi, trong phòng có sáu bảo tiêu, ngay tại tầm mắt hấn có hai người, mặt khác còn có ba người giúp việc, Trần mục không biết đi đâu, lái xe phồng chừng còn đang ngủ.

2. Chương 2: Chuyện Cũ

Khỏe môi Bạch Cảnh nhếch lên một chút trào phúng, lại nói tiếp hấn vẫn là thái tử gia đâu, chỉ tiếc lại là con riêng, cha đối với hấn cũng không sai với điều kiện ưu tiên là không được có xung đột với vợ chính.

Cơm nước xong, Bạch Cảnh nhanh chóng lên lầu, hấn muốn kiểm tra không gian, đây chính là đảm bảo lớn nhất cho sinh hoạt về sau của hấn.

Đóng cửa phòng, Bạch Cảnh khẩn cấp muốn tiến vào không gian, chỉ là đợi nửa ngày cũng không thấy gì, Bạch Cảnh chưa từ bỏ ý định, hấn rõ ràng có thể cảm thấy không gian tồn tại, tâm niệm vừa chuyển, thử thí nghiệm vật phẩm trên bàn, quả nhiên một chén trà thu vào, ngay sau đó, cảm giác hư thoát vô lực truyền đến, não bộ càng đau đớn. Bạch Cảnh không dám vọng động, ngồi ở trên giường, bắt đầu vận hành theo nội công nhân viên sở nghiên cứu tìm ra, sau một vòng chu thiên cảm giác tốt hơn một chút.

Bạch Cảnh cau mày, hấn nghĩ hấn đã biết vì cái gì mà tinh thần lực của hấn là cấp 0 nhưng không gian lại có 8 mẫu đất.

Sau khi trọng sinh, thân thể hần không có trải qua rèn luyện của tận thể, không chịu nổi tinh thần lực khổng lồ, hơn nữa cái thực nghiệm cuối cùng kia thành công, nếu không không gian của hần cũng sẽ không lớn như vậy, chỉ là người lại chết. Tuy rằng không rõ vì cái gì lại trở về một năm trước mặt thể nhưng không gian vận chuyển cần có tinh thần lực chống đỡ, không gian của hần sở dĩ không có biến mất tất cả đều là công lao của tinh thần lực, cho nên hần mới có thể đau đầu như vậy, lúc nào cũng có cảm giác tinh thần lực hao hết.

Nghĩ thông suốt một cửa này, Bạch Cảnh cũng không khẩn trương, tinh thần lực có thể chậm rãi rèn luyện, hần tự tin có thể trước lúc mặt thể đến có thể đem tinh thần lực luyện đến cấp 1. Lại nói tiếp, hần còn muốn cảm tạ người của sở nghiên cứu, tận thể lương thực từ từ khan hiếm, bọn họ chỉ ước gì mình nhanh chóng tiến cấp, biện pháp ngạc nhiên, cổ quái gì cũng đều dùng.

Sau khi mặt thể bùng nổ, rất nhiều võ cổ thể gia giấu mình tập trung trong tầng lớp thị dân bắt đầu hiển lộ mũi nhọn, bọn họ tiến giai tuy rằng không có tốc độ nhanh giống như cắn nuốt tinh hạch, nhưng cũng may trụ cột dày, còn tốc độ mau như cắn nuốt tinh hạch lại không có dễ dàng như vậy, không chỉ muốn cắn nuốt tinh hạch cao giai hơn mà vấn đề cắn cốt cũng không xong, tối trọng yếu là tiến giai cũng phải nhìn vận khí, còn có thiên phú, có người cắn nuốt năm khóa tinh hạch là có thể tiến giai nhưng cũng có người cắn nuốt 20 khóa tinh hạch cũng không có bất kì tác dụng gì, hơn nữa càng về sau càng cần nhiều tinh hạch hơn, nếu không mà nói, nhân viên nghiên cứu sẽ không nắm chặt mình như vậy, khi đó chỉ sợ đã không chống nổi mặt thể nữa.

Bạch Cảnh khoe môi cong lên một độ cung dụ hoặc, không phải là chưa nghĩ qua trả thù, trong lòng không phải không có hận ý, chính là đã bình tĩnh lại, lại cảm thấy không cần thiết, ở giữa mặt thể dù không có hần trả thù, ăn bữa nay lo bữa mai bọn hần có năng lực sống được bao lâu.

Chính là lúc này đây, không gian bí mật của hần không thể tiết lộ ra ngoài.

Ánh mắt u ám của Bạch Cảnh hiện lên một tia sắc nhọn, kỳ thật đời trước không gian của hần biến dị là ngoài ý muốn, nếu có thể hần cũng muốn chôn ở trong bụng, chính là tình thế không giúp người, ôm trong ***g tâm lí may mắn, hần mang mọi chuyện nói cho lão đại, ai ngờ vẫn bị bán đứng triệt để.

Khi đó dị năng không gian của hần đã đạt đến cấp ba, diện tích không gian cũng đạt đến 160 thước vuông, không gian ngăn cách có thể che giấu khí tức của bản thân trong ba mươi phút, lúc ấy trong căn cứ vừa xảy ra xong một trận hỗn loạn, một dị năng giả cấp năm duy nhất bị trọng thương, bị người theo rình, bốn phương nhân mã muốn cướp đoạt bốn khóa tinh hạch cấp năm, biết không địch lại được, nên để bảo vệ tính mạng người nọ thẳng tay ném tinh hạch xuống sông.

Lão đại thấy thế liền lệnh cho hần xuống sông, tuy rằng nước sông này không sâu nhưng lại có động vật biến dị vô cùng hung mãnh mà số lượng dị thường đông đảo, cũng chỉ có hần có không gian che chắn mới có tác dụng, kỹ năng bơi của Bạch Cảnh không tốt, mất thấy thời gian từng giây từng giây trôi qua, bên người còn có đội ngũ không gian dị năng giả khác, trong lòng quỳnh lên, bất chấp tất cả, hần đem cả tinh hạch, tảng đá chung quanh, nước, một ít động vật biến dị, thực vật đều thu vào trong không gian, vừa mới thở ra một hơi, không đợi hần bỏ lên bờ, thân thể truyền đến một trận đau nhức, mạch máu như muốn vỡ ra, sau đó liền mất đi tri thức, hần tưởng lúc đó hần sẽ chết.

Cho đến khi tỉnh lại thì đã quay trở về căn cứ, nghe Lý thẩm chiếu cổ hần nói, lúc hần được cứu lên cả người đều là máu, không có miếng thịt nào lành lặn, may mắn mạng hần lớn động vật biến dị trong sông chưa ăn hần, bằng không làm sao hần còn ở đây.

Bạch Cảnh nghe xong bị dọa một thân mồ hôi lạnh, trong lòng thần kêu một tiếng ảo, tiếp theo lão đại nói muốn tinh hạch, Bạch Cảnh sắc mặt trắng nhợt điều động dị năng mới biết tinh thần lực cùng dị năng đều là cấp 0, không gian dị năng giả cấp 0 là không có biện pháp sử dụng kỹ năng khác. Khi đó hần tin tưởng, nếu không phải tinh hạch còn nằm trong tay hần, một phé nhân như hần lão đại chắc chắn sẽ không cứu.

Chính là không lâu lắm, không gian của hần biến dị chia làm 2 tầng, một tầng là không gian thu nạp vật phẩm, tầng còn lại thể nhưng biến thành đất, một mảnh đất lớn lớn nhỏ nhỏ có một nửa là nước suối sạch sẽ, ở giữa là một tảng đá lớn, bên cạnh sinh trưởng một gốc thực vật kỳ quái, nhìn giống hoa sen nhưng lại lộ ra một màu tím yêu dị.

Bạch Cảnh lúc ấy tuy giật mình nhưng lo lắng nhiều hơn, bởi vì hắn phát hiện trong không gian không chỉ bốn khối tinh hạch cấp năm mà cả đồ vật trước đây hắn cất trữ, kể cả di vật của mẫu thân tất cả chẳng biết đi đâu, rơi vào đường cùng, không giao ra được tinh hạch hắn chỉ đành nói chi tiết tình huống cho lão đại, về khối cự thạch và hoa sen hắn liền đem giấu đi, nếu hắn nhớ không lầm, khối cự thạch kia hắn phải là khối vân thạch mà địa phương nơi nó rơi xuống cách con sông kia không xa.

Cuộc sống của hắn về sau có thể miễn cưỡng trôi qua, hắn cũng phát hiện tuy tinh thần lực của hắn ít nhưng lại càng tinh thuần, điều này cũng có nghĩa hắn muốn thăng cấp sẽ càng thêm khó khăn, cần nuốt 15 khối tinh hạch đều không có phản ứng gì, Bạch Cảnh cảm giác rõ ràng, thái độ của lão đại thay đổi.

Vì thế hắn càng thêm dụng tâm rèn luyện, thật vất vả tiến đến cấp 1, đất cũng biến thành hai mẫu, chưa kịp cao hứng, lão đại liền đem hắn bán cho sở nghiên cứu chỉ vì quyền cư trú tại B thị, so với những địa phương khác, B thị là thủ đô của Z quốc, nơi đó có quân đội canh gác càng thêm an toàn.

Bạch Cảnh trong lòng hận a hận, nếu nói chỗ nào trên đời hắn không muốn bước vào nhất thì đó phải là B thị, hắn lúc trước tràn đầy hi vọng đến tìm phụ thân, kết quả...

Bạch Cảnh âm thầm mỉm cười, hắn không trách ông ấy, thật sự không trách, ai bảo vợ chính của phụ thân có tiếng nói trong quân đội đâu, khi đó ông ấy đã trở thành vật trang trí, hắn mặc dù là con trai, nhưng tốt xấu vợ chính cũng sinh cho ông ấy hai đứa con gái, ông ấy sẽ không vì mình mà khắc khẩu với vợ, cho tới nay không phải đều như thế sao?

Cho nên hắn mới từ nhỏ được nuôi ở D thị, một năm cũng không thấy mặt phụ thân vài lần, chính là hắn đối với ông ấy tốt, ngoan ngoãn vâng lời, làm cho ông ấy sinh ra ảo giác hắn quan trọng, bắt quá về sau không như vậy.

Hắn không hận ông ấy, cũng không trách ông ấy, hắn cũng không rõ hắn đã rời đi vì sao người đàn bà kia vì cái gì còn không buông tha cho hắn, chuyện này hắn không tin phụ thân hắn không biết, muốn hắn chết chỉ cần nói với hắn là được, hắn hận vì cái gì lại muốn liên lụy đến Tiêu Táp, khi đó hắn tình nguyện Tiêu Táp không cứu hắn.

"Người xem ta như vậy thực đáng thương đi"

"Không có"

"Sao lại không có, ba ba không cần ta, người không phải là rất vui vẻ sao?"

"Tiểu Cảnh đừng làm rộn, mau đi cùng ta, nơi này không thích hợp".

"Ta không đi, nơi này Trần mục nói thực an toàn, đi đâu cũng tốt hơn là ở bên cạnh người, thấy người liền ghê tởm, ghê tởm."

"Đừng quá tin tưởng nàng"

"Chẳng lẽ tin tưởng người sao, nếu Trần mục không nói ta ngay cả nơi đặt chân cũng không có, người cái tên gay này, cút xa ta ra một chút, người đi, người đi đi a, ta nếu có chết cũng không cần người lo"

"Tiểu Cảnh nghe lời, người đừng có bướng bỉnh, trong chốc lát phải theo ta rời đi, nơi này không nên ở lâu"

"Hừ, người có thể có lòng tốt gì, a...."

"Cẩn thận người đi mau"

"Không.....Ta không đi....."

"Người đi mau a...."

"Trần mục sẽ không gạt, sẽ không gạt ta, ta không đi, không đi...", Bạch Cảnh chỉ nhớ rõ lúc đó hắn vào bối rối cực độ, giống như sắp điên rồi, cái gì cũng không quan tâm, liền hướng về phía tang thi đã thăng cấp mà chạy tới, hắn như thế nào cũng không tin một màn trước mắt là sự thật.

Mới vừa bị phụ thân bỏ rơi, giờ Trần mục lại phản bội, Trần mục nuôi hắn từ đến lớn tuy rằng từng thất lạc trên đường chạy trốn, nhưng vẫn tốt với hắn như trước, phụ thân không cần hắn không sợ, Trần mục vẫn đối tốt với hắn, hắn thế nào cũng không tin Trần mục thế nhưng muốn hắn chết.

Chờ tới lúc hấn phản ứng lại, Tiêu Táp đã bị tang thi kia đâm xuyên qua thân thể, trước lúc y chết vẫn đem hấn gắt gao bảo hộ sau lưng, chính diên đâm thủng đầu tang thi kia mà lợi trả sắc bén cũng đâm thủng ngực y, đồng vu quy tận a.

” Tiểu... Tiểu Cảnh... ta về sau...không thể cùng người, người... người phải cẩn thận một chút ,đừng ... đừng quá tin tưởng người khác”

Bạch Cảnh lúc ấy ngơ ngác, như thế nào cũng không tin được, Tiêu Táp lợi hại như thế, thế nhưng vì hấn mà chết, kỳ thật đôi khi ngẫm lại, hấn thật vô liêm sỉ, nếu lúc ấy hấn ngoan ngoãn nghe lời, theo Tiêu Táp rời đi, hoặc là hấn không nổi điên, Tiêu Táp sẽ không vì bảo hộ hấn mà chết.

Bất quá sau này sẽ không, trong lòng Bạch Cảnh có chút lên men, về sau liền đổi thành hấn bảo vệ y đi, hiện tại hấn hối hận vì sao khi đó không để y một chút, trừ bỏ biết hấn là người N thì còn lại không biết gì, nếu không hấn liền đi tìm y.

Bạch Cảnh nghĩ lại ý tưởng vừa rồi mà cười nhạt, cũng chỉ là ngẫm lại mà thôi, nếu hiện tại đi tìm Tiêu Táp, trước mặt thể còn chưa có tới, Tiêu Táp ‘xấu xa’ như vậy, nói không chừng trực tiếp bắt hấn làm còn có thể nghĩ hấn bụng dạ khó lường.

Chỉ là hấn có chút khó hiểu, Tiêu Táp vì sao lại coi trọng hấn. Tuy hấn đối với diện mạo của mình có vài phần tự tin nhưng cũng không phải suất (đẹp trai đó nhưng không hay nên để như thế) không thể bỏ qua hơn nữa tính tình không tốt, tích cách kiêu căng, tâm nhãn lại nhỏ, luôn thích giận chó đánh mèo (anh thật biết nhận xét bản thân a, biết sai thì sửa a) Tiêu Táp như thế nào lại chịu đựng được a.

Bạch Cảnh nhột nhột nở nụ cười, khoe môi cong cong, đẹp trai mang theo chút ôn nhu, hấn quyết định, lần này gặp được Tiêu Táp nhất định phải hảo hảo tốt với y, nếu y còn thích mình, Bạch Cảnh cảm thấy nếu đó là Tiêu Táp hấn miễn cưỡng có thể tiếp thu, cùng lắm là về sau áp trở lại(số anh đã định phải làm thụ, khụ khụ)!

Nếu Tiêu Táp đã có ái nhân hấn vẫn sẽ bảo hộ y mãi đến lúc y không cần mới thôi.

Bạch Cảnh cũng không biết tình cảm của hấn với Tiêu Táp là gì, hấn chỉ biết trước khi trọng sinh Tiêu Táp ngày ngày đêm đêm đã trở thành một loại chấp niệm, một loại ký thác, cũng là một loại cứu chữa, cho nên hấn nhất định phải tìm được y.

3. Chương 3: Ba Ba

Bất quá việc trước mắt là phải đem không gian chuẩn bị cho tốt, tinh thần lực không đủ, thu thập vật tư không được. Nhớ tới nước suối trong không gian, Bạch Cảnh nhớ rõ không biết là bởi vì biến dị hay do vẫn thạch, nước suối kia tựa hồ có công hiệu tẩy kinh phạt tủy trong truyền thuyết, không chỉ có thể điều dưỡng thân thể mà còn có thể trị liệu các loại miệng vết thương, chẳng sợ sắp chết, chỉ cần ngâm trong nước suối, khi đứng lên đều hoàn hảo, không hao tổn gì. Khuyết điểm duy nhất chính là, công dụng nước suối sau khi lấy ra ngoài giảm phân nửa, hơn nửa theo thời gian trôi qua vài giờ sau liền giống với nước suối bình thường, bất quá ít còn hơn không. Ôm tâm lý thử xem, Bạch Cảnh tính toán đem nước suối đổ vào phòng tắm, tuy không thêm được tinh thần lực nhưng trị đau đầu cũng được, trong lòng thầm nghĩ như vậy khi hấn đang định tiến hành bỗng nhiên dừng lại, bây giờ còn chưa được! Trần mục có chìa khóa phòng hấn, cái khác hấn không lo, chỉ sợ nếu hấn hôn mê mà Trần mục lại tự tiện tiến vào phòng, tuy rằng hấn chỉ là té xỉu,Trần mục cũng sẽ không nhìn ra được gì nhưng hấn cũng không muốn bại lộ chính mình cũng không muốn cho người khác thấy mình có gì kỳ quái. Hạ quyết tâm, Bạch Cảnh không hề để ý nữa ngược lại cầm lấy điện thoại di động, do dự trong chốc lát, cuối cùng ấn số, sau vài tiếng kêu, đầu dây bên kia mới vang lên thanh âm trầm trầm, trong từ ái lộ ra tình cảm thân thiết cùng nồng đậm xin lỗi: ”

Tiểu Cảnh, thực xin lỗi, ba ba lần này nuốt lời, lần sau sẽ bồi thường cho người, được không? Gần nhất công việc thật bề bộn”

. Bạch Cảnh lúc này mới giật mình nhớ tới, năm đó ba ba giống như đã đáp ứng đến đây bồi hấn, chỉ là mãi cho đến mặt thể cũng đều không sắp xếp được thời gian, sau đó chính mình thiên tâm vạn khổ, thật vất vả tìm được ba ba chờ đợi hấn là tử cục, lúc này nghe thanh âm thân thiết kia, Bạch Cảnh cảm thấy châm

chọc vô cùng. Hấn vĩnh viễn sẽ không quên sau khi tiến vào sở nghiên cứu hấn gặp ba ba lần cuối cùng với vợ hấn... Nghe hai chị em kia nói lời trào phúng, nhìn khuôn mặt cười lạnh của nữ nhân kia, còn có ánh mắt trầm lắng của ba ba, khi đó hấn mới chính thức cảm nhận được, hấn không chỉ là đồ dư thừa lại còn không biết đầu đuôi, thật đáng chê cười! ”

Tiểu Cảnh? Tiểu Cảnh? Người không phải sinh khí đi? Tha thứ cho ba ba được không? Người lần trước không phải nhìn trúng một chiếc Lamborghini sao? Ba ba tặng cho người được không? (Ta chém!) “Ta không sinh khí”

Bạch Cảnh thần nhiên đáp, Lamborghini? Hấn lúc trước xác thực rất muốn, ba ba cũng mua cho hấn, chỉ là thứ đồ chơi kia, tại mặt thể nếu không có một chiếc Hummer dùng tốt, không chạy được đường núi, dù có để ở ven đường cũng không có ai thưởng thức. “Tiểu Cảnh dùng tức giận, ba ba cho người đi lấy xe, mấy ngày liền đưa qua cho người”

. “Ta cũng không cần Lamborghini, không thích đi D đại, cũng không thích lên chuyên nghiệp, người gửi tiền qua đây ta muốn đi du lịch, còn muốn hai cái xe Hummer đã cải tạo tốt”

. Bạch Cảnh đưa ra yêu cầu của hấn, hấn đương nhiên sẽ không sinh khí, người không quan trọng mà thôi, sau khi trọng sinh hấn liền thề, trừ bỏ Tiêu Táp ra không còn gì có thể làm hấn quan tâm nữa, kể cả ba ba cũng vậy. “Hảo hảo hảo, người muốn bao nhiêu tiền ba ba gửi cho người, chỉ là không đi học sao được, lúc trước không phải người thích họa họa sao? Ha ha còn thích lái Hummer, quân đội vừa lúc có mấy cái, quá hai ngày ta sẽ cho người mang đến cho người”

. “Ta hiện tại không thích vẽ, ta muốn chơi cổ phiếu, người chặn bị nhiều tiền gửi tới đây cho ta, ta có việc cần dùng”

. Bạch Cảnh mặt không đổi sắc nói, trong lòng bình thản, kỳ thật hấn không thích vẽ, đăng kí lên chuyên nghiệp chỉ là ba ba cùng Trần mục gợi ý. Ánh mắt Bạch Cảnh lạnh lùng lóe tia hàn quang, chẳng lẽ từ sớm Trần mục đã cùng người đàn bà kia liên hệ, nhớ lúc cùng quân đội rời đi, hấn giống như là dựa theo phương hướng Trần mục chỉ mà chạy, sau Trần mục an toàn theo quân đội đến B thị, mà hấn nếu không gặp Tiêu Táp thì đã chết. “Người muốn học chơi cổ phiếu...”

Thanh âm chần chờ bên kia điện thoại. “Người rút cuộc có cho ta tiền hay không?”

Bạch Cảnh không kiên nhẫn nói, chỉ cần nghĩ ba ba cũng cùng một dạng giống Trần mục, sủng hấn, yêu hấn nhưng thực tế lại cản trở hấn phát triển, trưởng thành, trong lòng hấn từng đợt lạnh lẽo. “Àn, hảo...”

Bên kia do dự một lát, nói: “Chỉ cần tiểu Cảnh quyết định, ba ba sẽ giúp đỡ, chuyên nghiệp có thể không đi, người có thể học ngành khác, việc học không chậm trễ là được”

‘Vừa nghe những lời này, Bạch Cảnh mỉm cười châm chọc, ba ba tuy là ủy viên quốc hội nhưng nhạc phụ đại nhân cũng thế, nếu không có cha vợ đè bẹp, ba ba cũng không đắc cử nhanh như vậy, hấn đây là lén lút đối tốt với mình, tham gia quân chính không phân biệt gia đình, trước mặt thể nữ nhân kia đối hành vi của ba ba mắt nhắm mắt mở, sau mặt thể, chính phủ không còn tác dụng, mình là cái gai trong mắt nên sớm bị nhổ. “Ta đã biết, người nhanh chóng gửi tiền lại đây.”

Bạch Cảnh thần nhiên nói, trong lòng một mảnh bình tĩnh, không gì trở ngại, hấn không cần cốt khí nói không cần tiền của ba ba, quan hệ bọn hấn cũng chỉ như thế, hấn đã từng nói chỉ vì một mình Tiêu Táp, không cần phải vì người khác mà nghĩ nhiều. “Tiểu Cảnh tính toán đi du lịch đến đâu, nhớ đem theo bảo tiêu, ra ngoài phải chú ý an toàn, muốn mua cái gì cũng đừng tiếc tiền, ba ba cho người”

. “Cám ơn ba ba”

. Bạch Cảnh cong khoe môi, tắt điện thoại, thật sự không muốn nghe hấn nói thân thiết như vậy, chính loại ngôn ngữ sủng nịch này đã từng làm hấn hăm sâu không thể kiềm chế, cho nên khi bị bỏ rơi mới không thể tin, thông khổ như vậy, đời này hấn cũng không nên tin, nghe nhiều, lỗi tai sẽ đóng kén a. Bất quá giải quyết được một vấn đề lớn, trong lòng vẫn thực sung sướng, hấn biết ba ba thực hào phóng, cho nên tiền gửi tới sẽ không thiếu, tuy rằng trên tay hấn có mấy chục vạn nhưng muốn sống tốt ở mặt thể như vậy là chưa đủ (đây là lấy tiền của ba ba đi nuôi chồng có đúng k?), sau khi sống lại hấn đã thề sẽ không để Tiêu Táp phải lo lắng về vấn đề lương thực, hiện tại có tiền là có thể chặn bị vật tư. Nghĩ đến đất trong không gian, Bạch

Cảnh cẩn thận quy hoạch, 8 mẫu đất có nửa mẫu là nước suối, hẳn có thể trồng một ít lương thực và hoa quả, sau đó nuôi thêm một ít gà, vịt, động vật linh tinh. Đúng rồi còn đào một cái ao nhỏ, nuôi một ít cá, tôm, cua đồng, như vậy về sau không chỉ có thịt mà còn có hải sản để ăn. (chảy nước miêng, yem cũng muốn có không gian a >.<)=" sau=" đó=" là=" một=" ít=" thảo=" được,=" mặt=" thể=" được=" vật=" khan=" hiếm,=" một=" chút=" bệnh=" tật=" nhỏ=" có=" thể=" trở=" thành=" tai=" nạn=" chết=" người,=" đồ=" trong=" bệnh=" viện=" đều=" là=" vật=" phẩm=" tiêu=" hao,=" mình=" có=" trong=" tay=" mới=" tốt=" a.= còn=" muôn=" có=" một=" cái=" giường,=" một=" có=" thể=" tiến=" vào=" ngủ=" một=" giấc=" an=" ổn,=" nếu=" có=" thể=" đem=" cả=" phòng=" ở=" vào=" luôn=" thì=" tốt=" rồi,=" phòng=" tắm=" cũng=" muốn=" có,=" hẳn=" không=" muốn=" tắm=" trong=" suối,=" sẽ=" làm=" ô=" nhiễm=" mất.= còn=" có=" máy=" phát=" điện=" nha,=" nhà=" bếp=" nha,...=" bạch=" cảnh=" tường=" tượng=" như=" vậy=" mới=" phát=" hiện=" đồ=" vật=" hẳn=" muốn=" thật=" nhiều=" nha,=" bắt=" quá=" điều=" này=" cũng=" không=" được=" hẳn=" cao=" hứng,=" có=" mấy=" thứ=" này,=" sinh=" hoạt=" của=" hẳn=" về=" sau=" sẽ=" được=" đảm=" bảo.= cũng=" không=" vui=" được=" lâu,=" hẳn=" lại=" ử=" rữ=" xuống,=" cơ=" thể=" mệt=" mỗi=" mới=" khiến=" hẳn=" nhớ=" tới,=" tinh=" thần=" lực=" của=" hẳn=" vẫn=" rất=" suy=" yếu.= xem=" ra=" nước=" suối=" trong=" không=" gian=" là=" phải=" dùng,=" nhưng=" không=" thể=" ở=" nhà.= bạch=" cảnh=" cầm=" chìa=" khóa=" xe=" chuẩn=" bị=" ra=" ngoài,=" vừa=" mới=" mở=" cửa,=" đi=" xuống=" cầu=" thang,=" bốn=" bảo=" tiêu=" liền=" đi=" theo.= bạch=" cảnh=" nhú=" mày,=" lần=" đầu=" tiên=" phát=" hiện=" bảo=" tiêu=" thật=" đáng=" ghét,=" hẳn=" trước=" kia=" thể=" nào=" lại=" thích=" có=" người=" theo=" sau.= "đừng=" theo=">

. Bạch Cảnh thần nhiên nói, hẳn nhớ rất rõ ràng, sáu bảo tiêu ngoài Vương Học Bình thì tất cả đều bỏ rơi hẳn, không phải hẳn mang thù mà hẳn hiểu rõ mặt thể con người ích kỷ, hẳn không muốn bọn họ làm vướng bận. “Thiếu gia như vậy sao được, với thân phận của người đi ra ngoài nhất định phải chú ý an toàn, bọn họ đi theo là để làm chuyện này”

. Bảo tiêu còn chưa nói, thanh âm thân thiết của Trần mục đã truyền tới, tiếp liền thấy nàng trách cứ nhìn hẳn, trong mắt hiện lên không đồng ý. Bạch Cảnh sắc mặt lạnh lùng, bảo hộ hẳn?, chỉ sợ là giám thị đi, hẳn chỉ hận trước kia sao không nghĩ rõ, vì thân phận con tư sinh, hẳn vừa kiêu ngạo vừa tự ti, ngây thơ, khoe khoang, đã hình thành thói quen sinh hoạt, giờ nhớ lại, thật ấu trĩ! Thần nhiên liếc mắt nhìn Trần mục một cái, phát hiện không có tức giận như trước, nếu hẳn nhớ không sai Trần mục có một đứa con trai hình như đang học trường quân đội, năm nay là năm tốt nghiệp, nếu muốn có tiền đồ tốt, Trần mục lựa chọn như thế cũng không ngoài dự liệu, chỉ trách hẳn lúc trước không biết mà thôi. Chính hẳn tuy trong lòng không hận nhưng cũng không thể tha thứ, hẳn cũng không có rộng lượng như vậy, sở dĩ nguyên nhân không hận, một là vì thời cơ chưa tới, nếu không có Trần mục ở giữa hãm hại, hẳn làm sao có thể thuận lợi gặp được Tiêu Táp, hai là nếu không có cái ô dù này Trần mục làm sao có thể sinh tồn tại mặt thể, ngoài sự tương hại ra hẳn không còn bất luận cảm xúc gì hết. “Vương Học Bình đi theo”

. Bạch Cảnh nói xong liền ném chìa khóa xe cho Vương Học Bình, ngồi an ổn vào ghế đằng sau. Trần mục hơi ngẩn ra, nàng cảm thấy vừa rồi bị thiếu gia nhìn khiến nàng có chút khiếp đảm, cái nhìn kia thật đậm mặc cùng với thương hại, nhìn nàng giống như đang nhìn người chết. Lấy lại bình tĩnh, nhìn lại rồi phát hiện cái gì cũng không có, vừa rồi nhất định là nàng hoa mắt đi, nhìn đi, thiếu gia không phải thực nghe lời nàng sao, chọn bảo tiêu kia nàng không vừa lòng, nhưng chỉ cần thiếu gia còn nghe lời là tốt rồi. Lần đầu tiên phản bội thiếu gia, trong lòng nàng kinh hoàng, lần thứ hai nàng sẽ áy náy, lần thứ ba, nàng nghĩ về sau bù đắp lại sẽ tốt, lần thứ tư, lần thứ năm, phản bội đã trở thành thói quen, hết thảy là điều dĩ nhiên, nàng vốn là vì phụ nhân mà làm việc, không phải sao?! hummer nè >< lamborghini=" nè=">

4. Chương 4: Nước Suối

“Thiếu gia muốn đi đâu?”. Vương Học Bình cười hỏi, trên mặt còn mang theo ít hưng phấn mơ hồ, ánh mắt lóe lóe sáng nhìn xe, nóng lòng muốn thử.

“Đi ra ngoài trước”. Bạch Cảnh nhắm lại hai mắt, tựa vào chỗ ngồi phía sau, nam nhân tươi cười sáng lạng

trước mắt bỗng nhiên làm mắt hắn có chút đau đớn.

Vương Học Bình nở nụ cười thật tươi, quay đầu tập trung tinh thần nhìn về phía trước, dưới chân giẫm ga, Porsche phiên bản số lượng có hạn vọt nhanh ra ngoài.

Lên đường quốc lộ, Bạch Cảnh chậm rãi mở mắt, đôi mắt đen to u ám mà thâm thúy hiện lên tia nghiến ngấm sâu xa, có lẽ trước khi gặp được Tiêu Táp hắn nên tập hợp thành viên tạo nên đoàn đội cho mình. Tuy rằng hắn có không gian làm chỗ dựa, đối với vật tư không cần phải lo, nhưng tại mặt thể tang thi hoành hành, một mình một người nửa bước cũng khó đi a.

“Đi Bờ biển hoàng kim”. Trong lòng hạ quyết tâm, Bạch Cảnh nói ra mục tiêu. Vương Học Bình vẻ mặt tiếc nuối, tiếp theo quay đầu xe, nhanh chóng hướng về Bờ biển hoàng kim.

Bạch Cảnh trong lòng buồn cười, không nghĩ tới nam nhân trầm ồ như núi, nghĩa vô phần cổ cũng có một mặt trẻ con như vậy, một chiếc xe mà thôi, Bạch Cảnh nghĩ, về sau đưa cho hắn chơi đi, hơn nữa cũng có thể đưa hắn đi học tập máy móc, thời điểm mặt thể, kia toàn là nhân tài.

Đến Bờ biển hoàng kim, Bạch Cảnh cũng không xuống xe, đem bao tiền trong tay ném về phía hắn, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần: ” Hai gian phòng”.

Vương Học Bình một tay tiếp lấy, lưu luyến nhìn Porsche một cái, khuôn mặt soái khí vô hạn oán niệm, trong lòng nhin không được thắm than một tiếng, quả nhiên đồng nhân bất đồng mệnh (cùng là người nhưng số mệnh khác nhau), thiếu gia nhà hắn ngày càng biết hưởng thụ.

Bạch Cảnh lười nhìn hắn, đối với Vương Học Bình hắn vẫn tin được, là hán tử chân chân chính chính bằng không khi đó Trần mục sẽ không để cho hắn mang theo mình chạy trốn.

Đơn giản là, Vương Học Bình không phải là người mà nàng có thể khống chế.

Lấy xong phòng, Bạch Cảnh để người mang một ít đồ ăn vặt, đuổi Vương Học Bình đi, trước mắt mà nói không gian vẫn là quan trọng nhất.

Khóa kỹ cửa phòng, không chút chần chừ, Bạch Cảnh rót ra một ly nước suối! “Rầm!”, “Rầm!”. Uống xong lập tức đi đến phòng tắm, không đợi vào đến cửa, bụng liền truyền đến một cơn đau quặn, Bạch Cảnh mồ hôi lạnh ròng ròng, thân thể cũng run rẩy theo.

Mẹ nó, thậm chí một tiếng, cắn răng chịu đau thả nước suối vào bồn tắm, sau đó thân thể vô lực hư thoát, đầu óc cũng từng đợt đau đớn, toàn thân giống như bị xé rách, không chỗ nào không đau tận xương tủy, bên tai phẳng phất như nghe thấy tiếng “ba ba” rung động của xương khớp.

Nhanh chóng bỏ quần áo, Bạch Cảnh thân mình run rẩy đi vào trong nước suối, đau, đau quá, trừ bỏ đau đớn ra hắn không tìm thấy bất cứ cảm giác nào hết, giờ ngâm mình trong nước suối hắn mới biết, bao nhiêu lo lắng lúc trước là dư thừa, lúc này hắn ngay cả muốn té xỉu cũng trở thành một loại xa xỉ.

Đã từng chạy trốn khỏi sở nghiên cứu, khi hắn vào không gian ngâm mình liền mất đi tri giác, lúc tỉnh lại cũng không tổn hao gì, thần thanh khí sảng, hắn cũng không biết nguyên lai ngâm mình trong nước suối lại đau như vậy.

Trong chớp lát, Bạch Cảnh tự nhiên mà vận hành nội công tâm pháp, một chu thiên, hai chu thiên, theo mạch máu lưu động, kinh mạch vận chuyển, hắn phẳng phất tiến nhập một trạng thái huyền diệu, sau ba mươi sáu chu thiên mới chậm rãi mở to mắt ...

Chưa kịp vui mừng, Bạch Cảnh nhảy dựng lên, chán ghét nhú mày thật giống như bèn người có cái gì thực bẩn, chỉ thấy nước suối kia lúc này đã trở nên đục ngầu, còn đang phát ra vị thối ghê tởm, ngay cả trên người hắn cũng có không ít dơ bẩn, trên tay, trên mặt, trên người đều có, đặc biệt là trên mặt, trừ bỏ mắt ra đều không nhìn thấy gì khác.

Bạch Cảnh giật giật thân mình, phát hiện toàn thân vô lực, chỉ là trạng thái tinh thần vô cùng tốt, tuy không thăng cấp nhưng đã không đau, trong lòng tìm không được vui vẻ, giơ tay lên, khăn tắm, bàn chải, cái chén trong phòng đã không thấy đâu tiếp theo lại xuất hiện giống như vừa rồi biến mất chỉ là ảo giác.

Bạch Cảnh trong lòng cao hứng cũng không so đo với nước suối ghê tởm, tháo nước đi, mở vòi hoa sen kiểm tra độ ấm, đem người rửa sạch sau đó mới ngâm mình, lúc này đây hẳn cũng không dùng nước suối, tuy rằng lực nhẩn nại của hắn tốt nhưng loại đau đớn này nếu phải chịu nhiều lần như thế, hẳn bất tài vẫn là xin miễn đi.

Chà xát lại chà xát, từ đầu đến chân đều tắm rửa sạch sẽ, đi ra khỏi bồn, tùy ý lấy một cái khăn tắm, ra cửa phòng, trực tiếp cầm lấy điện thoại, ấn số phòng bên cạnh.

“Ừ, thiếu gia, người không sao chứ?” Điện thoại vừa vang, thanh âm lo lắng từ đầu bên kia truyền tới.

“Ăn không có việc gì, đưa cho ta một bộ quần áo lại đây cả thức ăn nữa” Bạch Cảnh ngắt người thần nhiên đáp thuận tay mở di động, trừ bỏ mười mấy cuộc gọi lỡ còn có mấy tin nhắn, hơn nữa trên mặt biểu thị thời gian 11 giờ 53 phút sáng ngày 3 tháng 8 năm 2019, nguyên lai đã qua 3 ngày khó trách đói bụng như vậy.

“Hảo lập tức tới”.

Treo điện thoại, Bạch Cảnh bắt đầu lật xem di động, 3 số không biết, 5 cuộc là Trần mục trong nhà gọi tới, ba ba 2 cuộc, bí thư của ba ba 2 cuộc, Chu Đình 3 cuộc, còn có Hạ Dũng 1 cuộc.

Bạch Cảnh trào phúng cười cười lật xem tin nhắn: “Quý ngài tài khoản số 8028 tôn kính, 3000 vạn kim đã được chuyển đến đủ, thỉnh tra nhận đúng lúc”.

Bạch Cảnh nhú mày, đối với chuyện này không hề ngoài ý muốn, chỉ cần không quan hệ tới nữ nhân kia, ba ba hắn luôn ra tay hào phóng.

Ngón tay dài nhỏ ấn một cái, tiếp tục lật xem: ” Bạch Cảnh, cho người 15 phút, nếu người còn không gọi lại, chúng ta liền chia tay — Chu Đình.”

“Ba!” Bạch Cảnh cầm điện thoại trong tay ném đi, trong mắt hàn quang chợt lóe, nữ nhân kia lúc ấy mình làm sao lại nhìn trúng. Nếu không phải vì tính tình tiểu thư kia, Vương Học Bình cũng không bị tang thi cào thương, Trần mục để cho hắn và Tào Lỗ che chở mình chạy trốn, hắn muốn mang Chu Đình theo, phỏng chừng chỉ có mình hắn không thấy, Chu Đình người ta quân đội sẽ mang theo, kéo nhau chạy xuống, Vương Học Bình mới bị thương, kết quả, Chu Đình vẫn không đi cùng hắn.

Sau lại....

Vương Học Bình biết mình không sống bao lâu, dù sao cũng đã bị thương, liều mạng không cần cản đường cho Tào Lỗ đem hắn rời đi, ai ngờ sau khi chạy đi Tào Lỗ liền đem hắn ném, rồi sau đó mới gặp Tiêu Táp.

Nếu Tiêu Táp là chấp niệm duy nhất cả đời của hắn, như vậy Vương Học Bình là người ma hắn áy náy nhất, nếu có khả năng, lúc mặt thể đến hắn muốn mang theo Vương Học Bình cùng nhau sống sót, chỉ là nếu uy hiếp đến an nguy của hắn hoặc uy hiếp đến Tiêu Táp, mâu quang Bạch Cảnh tối sầm, cũng không phải là tìm hắn lạnh mà là tìm hắn nhỏ, thật sự rất nhỏ, nhỏ tới mức chỉ có thể chứa một mình Tiêu Táp mà thôi...

Bất quá nếu là Vương Học Bình mà nói, cái loại tình huống nayg hắn là sẽ không phát sinh đi, Bạch Cảnh nhợt nhạt cười, có lẽ lúc Vương Học Bình đánh bạc lấy hết dũng khí, có lẽ hắn nghiêm nghị, nghĩa vô phản cố, không hiểu, Bạch Cảnh đối với hắn sinh ra một loại tín nhiệm, không liên quan đến tình cảm, chỉ là sự tín nhiệm đối với người khác.

“Bang bang phanh” Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Bạch Cảnh đem ra giường khoác lên người, mở cửa phòng xong liền đi vào....

Vương Học Bình hai mắt ngốc trệ, ngẩn người, khuôn mặt vốn không trắng trong nháy mắt đỏ bừng.

“Người còn thất thần làm gì?” Bạch Cảnh cũng không nghĩ đến, trừ bỏ Tiêu Táp kia, những người khác đều là gay, cầm lấy quần áo trong tay Vương Học Bình, chậm rì rì đi về phòng tắm.

Cẩn thận soi gương mới phát hiện, da hắn giống như càn thên nhẵn nhụi, ngũ quan thoát nhìn phân minh, bởi vì mới tắm mà hai má hơi phồng hồng, lộ ra loại cảm xúc trong suốt, hai tròng mắt đen như ngọc, trong suốt lại thâm sâu không thấy đáy, ẩn chứa ánh sáng lưu động, khoác ra giường, ***g ngực nửa thân trần, sợi tóc ướt sũng, dung hợp lại thành một loại phong tình cực đẹp...(ực !)

Bạch Cảnh đầu đầy hắc tuyến, không nghĩ tới nước suối còn có hiệu quả làm đẹp, thay quần áo, đem nước trên trán lau đi, che khuất sắc thái trong mắt, lúc này mới cảm thấy tốt hơn.

Đi ra phòng tắm, lúc này Vương Học Bình đã khôi phục thần sắc, chỉ là có chút câu nệ, nghiêm mặt, ánh mắt đông chuyển tây chuyển chính là không dám nhìn thẳng Bạch Cảnh.

Bạch Cảnh không để ý, thôn lang hổ yết giải ăn cơm hộp, lúc này thời gian còn sớm, cơm nước xong hẳn là đủ để đi nơi giao dịch chứng khoán một chuyến. Hắn nói với ba ba muốn chơi cổ phiếu cũng không phải là nói dối, hẳn biết hướng đi của thị trường chứng khoán năm nay, cổ phiếu nào trúng lớn, cổ phiếu nào rớt giá, tuy rằng ba ba cho hắn nhiều tiền nhưng hắn vẫn cảm giác không đủ dùng.

Vương Học Bình trong lòng đã có chút kinh ngạc thấy bộ dáng thiếu gia giống như đã vài ngày chưa ăn cơm đâu, nếu hắn nhớ đúng thì lúc trước thiếu gia còn mua rất nhiều đồ ăn vặt, bằng không mà nói chỉ bằng thiếu gia vài ngày không ra ngoài cũng không nghe điện thoại, Trần mụ đã sớm cho nhân viên khách sạn phá cửa mà vào.

Kỳ thật hắn cũng không biết, Bạch Cảnh chính là sợ Trần mụ nhiều chuyện mới mua ít đồ ăn để che mắt người, từ lúc vào phòng đến giờ, hắn thật một ngụm này nợ còn chưa ném qua, đương nhiên ngoại trừ ly nước suối kia.

Cơm nước xong, Bạch Cảnh cũng không chậm trễ, trực tiếp để Vương Học Bình lái xe đi nơi giao dịch chứng khoán.

Vương Học Bình cổ quái nhìn hắn một cái, vẫn cảm thấy thiếu gia có chút không giống mọi khi.

Bạch Cảnh trong lòng hiểu được, nếu đổi là đời trước, hẳn làm sao sẽ nhìn cổ phiếu này nợ, Vương Học Bình cảm thấy kỳ quái cũng đúng.

Đến đại sảnh giao dịch chứng khoán, vừa vặn thời gian, bởi vì Bạch Cảnh là vị khách lớn lên được người đưa vào phòng khách quý.

Làm xong hết thấy thủ tục, Bạch Cảnh còn 2000 vạn, mua vào mấy cổ phiếu quen thuộc trong trí nhớ, còn lại 1000 vạn hắn tính toán thu thập vật tư trước, không tiếp tục mua cổ phiếu nữa.

Sau, hắn để Vương Học Bình chở đến nhà sách lớn nhất D thị, không chỉ mua sách dạy nấu ăn, trung y, thảo dược, Bản thảo cương mục, máy móc thủ công, khoa kỹ nông nghiệp,... Ngay cả tiểu thuyết huyền huyền đang được lưu hành hắn cũng mua một đồng lớn, ước chừng có thể trang trí một phòng lớn.

Vương Học Bình lúc ấy há mồm tròn mắt, thiếu gia của hắn không thay đổi tính cách đi, khi nào thì thích đọc sách, hơn nữa còn loạn thất bát tao sách gì cũng có, thiếu gia hắn xem hiểu không?.

5. Chương 5: Tính Toán

Tự nhiên là xem không hiểu, cho nên mới muốn mua để học, mặt thể không có ai làm cho hắn ăn, trừ nghề nhất định phải học giỏi, không chỉ nuôi sống được mình mà còn có thể ỷ no Tiêu Táp.

Hắn cũng nghĩ xem nhiều sách thuốc một ít, ý vào tinh thần lực tốt, trí nhớ mạnh, hắn tính toán đem hệ thống trung y nhìn một lần, không ngại học, hiểu một chút một chút cũng tốt, quan trọng nhất là muốn hiểu thêm về hệ thống vận hành kinh mạch cùng với huyết vị cao thấp toàn thân.

Hắn còn tính toán đi Hoàng Sơn một chuyến, nhân viên nghiên cứu tuy dạy hắn một bộ nội công nhưng trừ cái này ra hẳn dốt đặc cán mai dù sao cũng không muốn ở trong nhà, nhớ rõ ở Hoàng Sơn có một đôi lão phu thê, về sau thực nổi danh ở mặt thể, đáng tiếc là rất dễ mềm lòng, sau bị vu oan mà mất đi, nhưng con trai hai người sống rất tốt tại mặt thể hỗn loạn, nghe nói còn lập một đoàn đội.

Hắn lần này đi Hoàng Sơn chính là muốn tìm đôi vợ chồng kia, thỉnh giáo vấn đề võ cổ, học sách thuốc cũng là tạo trụ cột, muốn đi hỏi mà một hai điều cũng không biết, đừng nói người ta, bản thân hắn cũng thấy ngại.

Về phần những tiểu thuyết huyền huyền kia, Bạch Cảnh nghĩ tới khóe môi nhin không được run rẩy, tiểu thuyết thật tốt a, tưởng tượng không gian thật lớn, khi đó không gian dị năng thật yếu, người thứ nhất sử

dụng không gian nhận người là một bình hoa nữ thích xem tiểu thuyết huyền huyền, sau có dị năng không gian năng liên ảo tưởng vô địch thiên hạ, suất ca đầy đất, không nghĩ tới thiên hạ vô địch và suất ca đều không có, kỹ năng lại để năng ra ngoài.

Cho nên Bạch Cảnh cảm thấy, đời này hẳn nên xem nhiều tiểu thuyết huyền huyền một chút, đặc biệt là tiểu thuyết ma pháp thể giới.

Hơn nữa so sánh sự tình lâu dài, lúc hẳn chết mặt thể đã muốn chống đỡ không được, nhân viên nghiên cứu mỗi ngày lôi hẳn làm thí nghiệm bởi vì không gian của hẳn biến dị mà ra, Vương Đại Hổ cái gì đều cùng người ta công đạo rành mạch, làm hại hẳn ngay cả biện pháp muốn giấu cũng chưa nghĩ ra, may mắn lúc ấy hẳn còn lưu lại ít tâm cơ không đem mọi việc thực tế nói hết cho lão đại, bằng không người của sở nghiên cứu sẽ đen hẳn hủy mất.

Vương Đại Hổ chính là lão đại của hẳn, nguyên bản là người nông thôn, ai ngờ thức tỉnh dị năng, tiếp theo mọi người trong thôn tụ tập lại, dần phát triển thành một tiểu đội cỡ trung.

Bạch Cảnh cái khác không sợ, chỉ sợ một khi trở lại trước giải phóng, đến lúc đó sách gì đó lại trở thành tài nguyên văn hóa quốc gia, hướng chi, Bạch Cảnh chưa xót trong lòng, vô luận hẳn có chuẩn bị bao nhiêu lương thực cũng sẽ có một ngày dùng hết, giờ đặt sách vở gì đó ở nơi đó, nói không chừng đến lúc sẽ có tác dụng, tóm lại lo trước khỏi họa, dù sao cũng chiếm bao nhiêu vị trí trong không gian.

Để người trực tiếp đem sách đến khách sạn, nhìn nhìn thời gian, đã muốn bốn giờ chiều. Trên đường trở về, Bạch Cảnh trầm mặc trong chốc lát, nhìn người lái xe chuyên tâm phía trước: “Người có tính toán gì về sau không?”

Vương Học Bình nhếch miệng cười, sau sững sốt mới phản ứng lại, thiếu gia đây là đang nói hẳn: “Bảo hộ thiếu gia a, sau đó cùng với người mình thích một chỗ”.

“Người có người mình thích?” Hẳn trước kia hẳn thể nào không có nghe nói qua.

Vương Học Bình khuôn mặt ứng đỏ gật gật đầu, hẳn là nghĩ tới người yêu, biểu tình cả người đều trở nên nhu hòa.

Bạch Cảnh nhất thời trầm mặc, cũng không hỏi nhiều, nếu đời trước chưa nghe qua, khi chạy trốn cũng không phát hiện nữ nhân kia, hẳn đối với vấn đề riêng tư của người khác không hứng thú, ngược lại nói: “Ta là hỏi người có tính toán gì không, cũng không thể bảo hộ ta cả đời, đúng rồi cha mẹ người đâu?”

“Cha mẹ ta đã sớm qua đời, thúc thúc đem ta nuôi lớn, bảo hộ thiếu gia tốt lắm, việc thoải mái, tiền lương lại cao, ta còn đang tích cóp tiền chờ mua phòng ở đâu”.

“Người ngược lại rất thành thực”. Bạch Cảnh liếc trắng mắt, phát hiện lại xe không nhìn thấy, hẳn mới nói: “Người có muốn đi học máy móc động cơ, cải tạo xe?”

Vương Học Bình nhìn hẳn kinh ngạc, thiếu gia đây là cùng hẳn nói chuyện phiếm sao? Trước đã thấy thiếu gia không thích hợp giờ càng thêm kỳ quái, trước kia thiếu gia sẽ không cùng bảo tiêu nói chuyện, nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Ta còn nhanh kiếm được tiền sẽ đi học cải tạo xe, lúc nhỏ ở nhà cùng từng đến trạm sửa xe làm công đơn giản, cải tạo xe tiền vốn quá lớn, làm sự phụ sửa xe trong xưởng còn không bằng làm bảo tiêu cho thiếu gia kiếm tiền”.

“Người ngoài tiền ra không nói được gì khác sao?” Bạch Cảnh mất hứng, quay đầu đi không để ý đến hẳn, có hảo tâm lại bị coi như lòng lang dạ thú, tiền tiền tiền, về sau mặt thể tiền là giấy vụn, xem hẳn còn muốn tiền làm gì.

“Ha hã, các người là kẻ có tiền đương nhiên không biết, ta đây nghĩ thừa lúc trẻ tuổi kiếm nhiều thêm ít tiền, về sau cùng người yêu dưỡng già”.

Bạch Cảnh lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai hẳn còn có con mắt nhìn trước như vậy (ý là biết lo trước, lo xa). Bất quá Vương Học Bình nếu đã sửa xe nói chuyện còn mười phần lo lắng, mặt thể, một phần như thể đều là nhan tài, chỉ bằng trình độ của Vương Học Bình hẳn là sẽ không sai đi.

Trở lại khách sạn, sách còn chưa đưa đến, Bạch Cảnh mở TV nhằm chán đổi kênh, TV đưa các loại tin, nhìn ba ba lại hợp ở đâu đó, Bạch Cảnh miên man suy nghĩ, chuông di động từng đợt vang lên, không chút

để ý cúi đầu nhìn, Trần mụ gọi tới.

“Uy!”

“Thiếu gia người cuối cùng cũng nghe, không ngày nay xảy ra chuyện gì một tin tức cũng không có, lão gia đã hỏi nhiều lần?”

“Tán gái”.

“A!A! Tán gái a, tán gái hảo...Không được Đình Đình là một cô gái tốt, người không thể có lỗi với người ta”.

“Ta biết còn có việc sao?”

“Người chừng nào thì về, ta để nhà bếp chuẩn bị đồ ăn người thích, người cũng thật là, đi ra ngoài cũng không nói một tiếng, Vương Học Bình không hiểu chuyện, để hấn bảo hộ thiếu gia chắc chắn sẽ tự đi chơi...”

“Không có việc gì ta treo máy, ngày mai ta muốn đi du lịch, đêm nay sẽ trở về một chuyến.”

“Cái gì? Du lịch? sao người không nói trước cho ta một tiếng để ta cho người đi chuẩn bị.”

“Ta nói với ba ba”.

“Như vậy a, vậy lần này người mang theo bao nhiêu người...”

“Không cần, mang theo Vương Học Bình là được, ta thích hấn, nhiều người không được tự nhiên.”

“Như vậy sao được...”

Bạch Cảnh trực tiếp cắt điện thoại, vốn nghĩ rằng có thể nhẫn nại, chuyện tới trước mắt hấn mới biết, tu dưỡng của hấn còn chưa có tốt như vậy, hấn cho tới bây giờ mới biết, Chu Đình và Trần mụ có quan hệ, bất quá điều này cũng khó trách, Chu Đình như thế nào cũng là con gái Phó thị trưởng, Trần mụ cùng nàng lôi kéo làm quen cũng là hợp tình hợp lý, hỗ trợ cùng nhau có lợi mà thôi.

Bạch Cảnh cười lạnh, đem sự tình phiền lòng vứt bỏ, râu ria mà thôi, không cần phải lãng phí tinh thần, hấn chỉ cần để ý Tiêu Táp là được (ed:đúng đúng, gật gật đầu), nếu không phải vì di vật của mẹ, hấn sẽ không về biệt thự, đời trước vì không gian biến dị làm di vật của mẹ bị mất, đời này hấn thề nhất định phải hảo hảo giữ gìn chúng.

“Thiếu gia muốn ra ngoài du lịch?” Vương Học Bình muốn nói lại thôi, hấn cũng vừa mới nghe nói một chút chuẩn bị cũng chưa có.

“Làm sao vậy?” Bạch Cảnh nghi hoặc, khó được Vương Học Bình có biểu tình như vậy, hấn có chút ngạc nhiên.

Vương Học Bình chần chừ một lát: “Thiếu gia muốn đi du lịch, có thể mang theo Tào Lỗi hay không?”

“Hấn?” Bạch Cảnh nhíu nhíu mày, không vui nhớ tới đã bị Tào Lỗi bỏ rơi nơi dã ngoại hoang dã.

“Không được sao?” Vương Học Bình thất vọng rừ mi mắt, cúi đầu không nói gì.(có jq)

“Cũng không phải không được.” Bạch Cảnh trong lòng kỳ quái, Vương Học Bình và Tào Lỗi lúc nào thì có quan hệ tốt như vậy, bất quá mang thêm một người cũng không có vấn đề gì, hấn tuy không tin được nhưng cũng không có hại hấn cùng lắm chỉ là mặc kệ hấn thôi, cùng với Trần mụ và ba ba cường ngạch bắt buộc hấn tốt hơn nhiều, bỏ đi điểm khúc mắc này Trần Lỗi cũng là lựa chọn không tồi, so với kẻ chân ngoài dài hơn chân trong tốt hơn nhiều lắm.

“Cảm ơn thiếu gia.” Vương Học Bình mặt mày cong cong, vui vẻ nở nụ cười. nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái trên mặt khiến người khác nhìn tâm sinh vui sướng.

Có vài người trời sinh khí chất dương quang (sáng lạn), trải qua mặt thể đã nhìn nhiều khuôn mặt chết lạng của mọi người, lúc này nhìn thấy tươi cười kia, Bạch Cảnh bỗng cảm thấy mang theo Tào Lỗi cũng không có gì không tốt.

Cũng không lâu lắm nhà sách mang sách tới, xếp vào trong phòng cũng mất nửa gian, Bạch Cảnh để Vương Học Bình đi trước, chuẩn bị xe di lịch, lát sau ở dưới đón hấn.

Vương Học Bình nhìn cả phòng đầy sách cứng hòng, so với hần tưởng tượng nhiều hơn.

Bạch Cảnh liếc mắt trừng hần một cái: “Người cho là mua cho ta?”.

Vương Học Bình bình tĩnh đại ngộ, tự cho là đúng, hần nói a, thiếu gia nhìn thế nào cũng không giống loại thích đọc sách, mà sách này còn rất tạp (pha trộn nhiều loại).

Bạch Cảnh chờ hần đi rồi, lấy ra vài quyển sách muốn xem, còn lại thu vào hết trừ vật không gian, cả đồ ăn lúc trước cũng đều vứt vào, làm tốt hết thấy, gọi điện thoại cho lễ tân, phòng tổng thống hần đặt rồi, dù sao ba hần mua cũng là quốc gia chi trả, Bạch Cảnh một chút cũng không tiếc, chờ qua mấy tháng, ai còn để ý mấy thứ nhỏ nhặt biến mất trong phòng.

Hai người ăn cơm xong không sai biệt lắm đã qua tám giờ tối, Bạch Cảnh thấy thời gian không còn sớm mới để Vương Học Bình lái xe về, nghe thấy tiếng ô tô Trần mục vội vã ra đón, vẻ mặt yêu thương nhìn Bạch Cảnh: “Đứa nhỏ này, như thế nào trẻ như vậy mới trở về, ta để nhà bếp chuẩn bị chút thức ăn, vẫn luôn đợi người.”

“Ta đã ăn, về phòng trước, ngày mai Vương Học Bình, Tào Lỗi đi cùng ta.” Bạch Cảnh thần nhiên nói, chân hướng phòng khách đi đến, thật sự không muốn cùng nàng nhiều lời vô ích, nếu hiện tại không phải không hợp xé rách ra mặt, hần thật muốn đánh một bạt tai trên mặt nàng, nàng như thế nào giả bộ giống như không có việc gì.

“Hai người như thế nào đủ, đem cả Tề Quân đi đi, Tề Quân làm người trầm ổn, có trách nhiệm, hần đi theo người ta cũng yên tâm.”

Bạch Cảnh bỗng nhiên có chút buồn cười, trước đây nghe những lời này nghĩ nhất định là Trần mục quan tâm hần, Tề Quân- quân nhân xuất ngũ, chân tay nhanh nhẹn, am hiểu súng, từng làm thủ cho đại ca của người đàn bà kia, vì mình, người đàn bà kia đúng là bỏ hết vốn gốc.

Chuyện này về sau hần mới biết, khi hần thiên tân vạn khổ đến được B thị, người đã từng là bảo tiêu của hần, tại quân bộ hỗn loạn thuận lợi đủ đường, trải qua việc bị ba ba và Trần mục bỏ rơi, hần còn cái gì không thể đoán ra.

Kỳ thật hần nên may mắn ba ba hiện tại làm quan to, bằng không hần không có khả năng sống đến mười tám tuổi.

“Không cần cả ngày âm âm trầm trầm, nhìn mà chán ghét, ta là đi du lịch, không cần hần làm ta phiền.” Bạch Cảnh ghét bỏ nhàu mày, chỉ cần hần làm bộ tùy hứng phản bác, Trần mục liền dễ dàng tin tưởng.

Trần mục do dự: “Nếu không mang Vương Hiệp.”

Bạch Cảnh cười lạnh, nàng đứng chưa bỏ ý định, không kiên nhẫn khoát tay: “Người có phiền hay không, ta đi lên”.

Trần mục trong lòng nhảy dựng, thiếu gia chưa từng dùng loại ngữ khí nói với nàng, thiếu gia từ nhỏ không có cha mẹ bên người, ý lại vào nàng không ít, quay đầu nhìn về phía Vương Học Bình, nghiêm mặt muốn hỏi, thanh âm Bạch Cảnh từ trên lầu truyền: “Người cùng Tào Lỗi nhanh đi chuẩn bị, sáng mai đi.”

6. Chương 6: Rời Đi

Sau khi trở về phòng, thuận tay giữ cửa khóa trái, ánh mắt rời về tủ bảo hiểm cao cỡ nửa người ở góc tường phía bên trái, nhập vào mắt mà luôn nhớ kỹ, “bá” một tiếng cửa tủ mở ra, đồng tử Bạch Cảnh co rút lại như mắt mèo, điều thứ nhất hần nghĩ là không có khả năng!.

Tủ bảo hiểm trống rỗng, trừ bỏ một thanh loan đao ra không còn gì khác.

Di vật mẹ để lại đâu ?

Sắc mặt Bạch Cảnh xanh mét, chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, giận không kiềm được, lửa giận không cách nào hình dung bốc lên tại ngực, không, không đúng !

Chỉ là ngay sau đó hấn tỉnh táo lại, mặt mũi bảo hiểm ngoại trừ hấn ra không ai biết, không có khả năng bị người lấy đi, mà hấn còn nhớ rất rõ ràng, lúc mặt thế bùng nổ đời trước, đồ vật trong tủ bảo hiểm vẫn không tổn hao gì.

Cái chuỗi loan đao này...

Bạch Cảnh chậm rãi vươn tay, cầm bảo đao trong tay nhẹ nhàng chà xát, chuỗi đao hoàn mỹ cùng vỏ đao, lẳng đọng một loại phong cách cổ xưa cùng với khí tức tang thương, băng lãnh lại thần thánh, rút ra khỏi vỏ, thân đao lóe hàn quang, bày ra nội liễm quang hoa trên người nó, độ cong lưỡi đao u nhã, mỏng dần từ trên xuống dưới, hấn nhớ rõ không sai, cái chuỗi loan đao này hấn từng bối rối đánh rơi trong lúc đối kháng tang thi, nói cách khác, chuỗi loan đao này trong đám di vật của mẹ là thứ duy nhất hấn không cất vào không gian, theo không gian biến dị mà đồ vật biến mất...

Trong lòng không phải không có thất vọng, mất mát, chua xót, tiếc nuối, chính là đủ loại cảm giác như vậy cũng không bằng khiếp sợ trong lòng Bạch Cảnh lúc này, cảm giác hấn trọng sinh chưa bao giờ rõ ràng như hiện tại, không phải nằm mơ, cũng không phải không gian song song, mà là chân chân chính chính quay ngược thời gian, bởi vì không gian giống nhau cho nên mọi đồ vật mới biến mất không trở về.

Nước mắt trong suốt rơi xuống, Bạch Cảnh vừa khóc vừa cười, hấn cho là mình sẽ không lại khóc, thật tốt, hết thủy đều chưa có phát sinh, đều còn kịp thay đổi, chỉ là di vật của mẹ, Bạch Cảnh ảm đạm, khổ sở gục đầu xuống, gặt gao ôm bảo đao trong tay, đây là đồ vật duy nhất để hấn tưởng niệm.

Mẹ từng là hoa khôi D đại, chỉ tiếc gặp gỡ ba ba là sai lầm cả đời, nàng để di vật lại cho mình, tất cả đều là đồ cổ ông ngoại sưu tầm hơn nửa đời người, hiện tại cứ như vậy không còn...

Bạch Cảnh cúi đầu cười khổ, bỗng nhiên cảm thấy mình có chút tham lam, kỳ thật những thứ kia từ lúc đời trước đã không có, không phải sao?

Thu thập xong tâm tình, Bạch Cảnh để bảo đao vào trong không ít nhất hấn còn có bảo đao làm kỷ niệm!

Buổi tối, vốn tưởng sẽ không ngủ được, không nghĩ tới ngủ thật ngon a, hấn đã bao lâu rồi không ngủ ngon như vậy, sâu như vậy, mặt thế bùng nổ mãi cho đến năm năm thời gian lúc hấn chết đi cũng chưa từng có giấc ngủ an ổn như vậy, thật muốn bám giường a!

Chỉ là.....

Nhớ tới dưới lầu có người luôn nhìn chăm chăm, tiểu lý tàng đao giả vờ thân thiết, hấn một khắc cũng không muốn ngốc nhiều tại đây.

Nhanh chóng rửa mặt, chải đầu xong, xuống lầu đã thấy Vương Học Bình cùng Tào Lỗi chờ ở dưới, Trần mục không ngừng dặn dò, thường thường còn trách cứ một hai câu.

Vương Học Bình cung kính cúi đầu, Tào Lỗi cà phất cà phơ ngồi bắt chéo chân, bên môi treo nụ cười xấu xa, một đôi mắt đen đánh giá xung quanh, cũng không biết Trần mục nói hấn có nghe vào hay không, thấy Bạch Cảnh xuống lầu, đôi mắt sáng ngời, đứng lên, ***g ngực thẳng táp, thật giống như đang làm quân lễ: “Thiếu gia—”

Vương Học Bình vừa nghe được thanh âm này, ánh mắt cầu cứu liền quét lại đây.

Trần mục trong lòng giận dữ, đối với hai bảo tiêu này nàng thật sự rất không hài lòng, ngày thường không ra hình dạng không nói còn không nghe quân giáo, còn không đối với nàng nói này nọ (muốn nghe nịnh nọt a), Tào Lỗi lại hỏi: “Thiếu gia đây là muốn đi thế nào, muốn ta đi đặt vé máy bay hay không?”

Vương Học Bình cúi đầu xuống, ngày hôm qua chỉ nhớ rõ đi du lịch, lại quên vấn đề quan trọng nhất.

Trần mục không nói, Bạch Cảnh nhìn nàng một cái, nàng không phải ngày thường tự xưng quan tâm mình sao? Sự tình rõ ràng như vậy cũng chưa nghĩ đến, hấn kiếp trước tốt cùng có bao nhiêu ngốc mới đem nàng trở thành thân nhân, từ bấy tuổi sau khi mẹ qua đời, nàng vẫn luôn bồi tại bên mình, người a...

Bạch Cảnh thần nhiên thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về phía Vương Học Bình, Tào Lỗi trực tiếp bỏ qua không nhìn: “Tự đi du lịch, lái phòng xe đi.” Xe kia vốn là mua làm cho Chu Đình vui, đáng tiếc chỉ dùng một lần, lúc này vừa dịp có tác dụng.

Vương Học Bình miệng há thành chữ o, thiếu gia trước kia đi du lịch, không phải phong cảnh thánh địa thì chính là ra nước ngoài ngắm cảnh, mỗi lần đi phải đoàn đội lớn, thoải mái, thanh thoi, thích ý, hẳn chính là ham mê việc này đã lâu, mệt hẳn còn tranh thủ giúp Tào Lỗi một phần, tự giá di lịch, Vương Học Bình trong lòng lạnh ngắt, hiện nay ba người bọn họ, thiếu gia muốn đến nơi nào thì chỉ khổ hai lái xe bọn hắn...

Tuy rằng hẳn thực thích xe, nhưng tự giá du lịch này, một lần chính là đi nhiều ngày, một người liền chịu không nổi a, nào còn tâm tình mà ngắm cảnh, Vương Học Bình cảm thấy chính mình bị lừa.

Tào Lỗi hé miệng, sso với lúc thiếu gia nói tự giá di lịch, hẳn càng để ý thái độ thiếu gia, thiếu gia đối với ánh mắt mong đợi của Vương Học Bình khác đối với mình, chính mình không đắc tội hẳn đi, cảm giác quái quái, trăm điều không thể lý giải...

Trần mụ há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không nói phản đối, dặn dò: " vậy thiếu gia đi chơi vui vẻ, ăn cơm xong rồi xuất phát thôi, trên đường chú ý an toàn, nhớ thường xuyên gọi điện về, tháng chín khai giảng, người không thể về trễ, vào đại học toàn là người đã lớn, Đình Đình người cũng đừng quá để ý, ta sẽ giúp người nói với nàng, tiểu Cảnh nhà chúng ta chính là có thể đảm đương trọng trách của nam nhân".

Bạch Cảnh không biết nên khóc hay nên cười, lời này nếu đời trước nghe được khẳng định sẽ thẹn thùng, không được tự nhiên, Trần mụ xác thực hiểu rõ mình. hẳn từ nhỏ không có cha mẹ, thích nhất loại thân thiết thân nhiên này, chỉ là giả chính là giả, Trần mụ biết hẳn tự giá du lịch không đi xa, cho nên mới yên tâm dặn dò đi.

"Về sau đừng nói về nữ nhân kia nữa, thật nghĩ chính mình là trò chơi, chúng ta đi." Bạch Cảnh nói xong, liền để cho Tào Lỗi đi lái xe, hành lý ném cho Vương Học Bình, một túi du lịch nhỏ trừ bỏ đồ dùng hằng ngày chính là mấy quyển sách.

Trần mụ nhìn theo hẳn ra khỏi cửa lớn, Vương Học Bình vừa lên phòng xe, trong lòng hứng thú, xe này tốt nha, toàn xe đã cải trang qua, không gian phía sau tuy rằng không lớn chỉ có 30 thước vuông, nhưng bên trong cái gì cần có đều có, xa hoa như một phòng nhỏ, hơn nữa trên xe còn lắp chống chấn động, ngồi ở bên trong một chút cũng không run rẩy giống ngồi xe lửa, sách! Kể có tiền chính là tốt, lái xe không tốt chút nào.

"Hiện tại đi đâu?" Thanh âm lười biếng của Tào Lỗi truyền đến.

Bạch Cảnh trong lòng thập phần không rõ, người này một bộ đức hạnh du thủ du thực như thế nào có thể đảm đương bảo tiêu, hẳn nữa lại là người chuyên môn ba ba đưa tới nói là có người đề cử là một tay rất được.

nghĩ hông rõ hẳn cũng không nghĩ nữa dù sao cũng không quan hệ tới hẳn, mở bản đồ xem xét lộ tuyến: "Đi ăn cơm trước, địa điểm người tự chọn, sau đó đi huyện Thanh Tuyền".

"Tiên Chích Hiên thế nào?" Tào Lỗi suy nghĩ về sở thích của thiếu gia, đối với quyết định của Bạch Cảnh từ chối cho ý kiến, biết Bạch Cảnh không muốn thấy mình, hẳn chỉ cần ngoan ngoãn lái xe đến nơi là được.

"Tùy tiện!" Bạch Cảnh nói xong lười biếng tựa vào sô pha, cầm quyển tiểu thuyết huyền huyền lên xem.

Vương Học Bình mở to hai mắt nhìn, trong lòng bị ghen một chút, huyện Thanh Tuyền không phải là cái thành trấn thứ nhất không xa D thị sao, đi chỗ địa phương đó làm gì.

Bất quá mặc kệ hẳn nghĩ như thế nào cũng sẽ không có người trả lời hẳn, tâm tư Bạch Cảnh đã sớm chìm vào trong sách, nói thật, cái này là nói bừa loạn tạo một câu chuyện, hẳn nhìn còn không tin, chỉ là đối với những ma pháp tưởng tượng đó không thể không bội phục. hiện tại không gian của hẳn tuy có thể dùng, nhưng người vẫn là không vào được, chỉ có thể may mắn thao túng bằng tinh thần lực, bằng không số đất rộng lớn như vậy, xem được không dùng được sẽ có cảm giác ghen khuất.

Hơn nữa hẳn cũng muốn từ trong tiểu thuyết tìm linh cảm, nói không chừng có thể nhân phẩm bùng nổ, dù sao có hai người kia, hẳn muốn xem sách thuốc cũng không tiện, chỉ có thể buổi tối ở trong phòng xem, từ nơi này đi Hoàng Sơn còn một đoạn đường dài, vừa thu thập vật tư vừa đi, đợi đến Hoàng Sơn, hẳn hẳn là có thể đem huyết vị con người và kinh mạch vận hành tất cả đều nhớ kỹ.

Đến Tiên Chích Hiên, Tào Lỗi dẫn đầu xuống mở cửa xe, bộ dáng hết trách nhiệm mà làm một tư thế mời.

Bạch Cảnh một chút cũng không có không quen, chậm rãi xuống xe, cử chỉ tao nhã bước ra nửa bước, quần áo được cắt may khéo léo mặc trên người hần càng phô bày rõ một thân thon dài cao ngất, khuôn mặt trắng nõn trơn bóng, lộ ra góc cạnh rõ ràng lãnh tuấn, bộ dáng cao ngạo không để ai vào mắt, không một chút không thể hiện hần cao quý bất phàm.

Ngay cả Vương Học Bình khi nhìn đến không thể không tán thưởng một tiếng, quý công tử chính là quý công tử, cái loại khí chất tao nhã kia, bọn họ là thô nhân có học cả đời cũng không được.

Mới vừa đi tới đại sảnh lầu một, Bạch Cảnh liền trở thành tiêu điểm được mọi người chú ý. Người nhận thức hần đều sôi nổi đón tiếp cười một tiếng: “Cảnh thiếu”.

Bạch Cảnh nhíu nhíu may, trực tiếp đi hướng lầu trên thuê một phòng, có chút không hiểu tại sao đời trước hần lại thích được người ta vây ủng (vây quanh + ủng hộ), lúc nào cũng phải làm cho mình hơn người, không biết hai chữ điệu thấp viết như thế nào, kiêu ngạo giống như hần ở trên cao.

Bạch Cảnh cười tự giễu, kỳ thật là tự ti quá phá đi, ba ba hần tuy rằng rất giỏi, nhưng nói trắng ra, hần vẫn chỉ là một đứa con riêng.

“Cảnh thiếu, đã lâu không gặp.” Một người tướng mạo văn nhã, đeo kính gọng vàng hướng bọn họ đi tới.

Bạch Cảnh nhìn hần gật gật đầu.

Người nọ cũng không để ý Bạch Cảnh lãnh đạm, tao nhã mỉm cười: “Cảnh thiếu người lần trước đưa tới, hiện tại đã đi rồi, trước khi đi còn muốn phượng thức liên lạc, chính là không được Cảnh thiếu cho phép ta cũng không dám cho, Cảnh thiếu là tới ăn cơm sao, có thể cùng ăn không?”

Bạch Cảnh nghi hoặc, người nào?

Tào Lỗi thấy thế liền nhắc nhở: “ Là nam nhân hôm thứ bảy, phố Hồng Lệ.”

Phố Hồng Lệ? Nam nhân nào? Bạch Cảnh suy tư trong chốc lát, vẫn là nghĩ không ra, đối với bọn họ mà nói có lẽ là mấy hôm trước, nhưng với hần mà nói đã là năm năm trước, hần ở trên giường mới tỉnh dậy từ cuối tuần trước, chuyện xảy ra lâu như vậy, ai có thể nhớ rõ ràng a.

“Xem ra là Cảnh thiếu đã quên, hoàn hảo là ta không tự quyết định, còn tưởng Cảnh thiếu quen biết người nọ đâu.” Hạ Dững cười nhẹ, không có vì thế mà xấu hổ, ngược lại còn tìm bậc thang cho mình đi xuống.

7. Chương 7: Hạ Dững

“Bác sĩ Hạ nói hần là nam nhân cả người đầy máu kia, thiếu gia không phải nói hần mạng lớn sao. Bị thương thành như vậy cũng chưa chết”. Vương Học Bình nghĩ nghĩ rồi giải thích cho Bạch Cảnh.

Bạch Cảnh hơi hơi sững sốt, giật mình nhớ lại, trong trí nhớ hình như có chuyện đó, chỉ là hần không quá để ý, đương nhiên hiện tại hần cũng sẽ không để ý, đối với hần mà nói, đây chỉ là một lần ngẫu nhiên tốt bụng, người nọ vận khí coi như tốt, nếu hần nhớ không lầm, người nọ hần là ngã xuống bên cạnh xe của hần, cả người đều là máu, tướng mạo như thế nào cũng không thấy rõ, chính mình sợ phiền toái, thuận tay mới cứu hần.

Hạ Dững nhìn đã Bạch Cảnh nhớ ra, trên mặt nở nụ cười rất có bản sự gật gật đầu, trêu ghẹo nói: “Xác thực mạng lớn, trên người có 8 vết thương, trúng thuốc mê, và người là máu, châm hơn 30 mũi, buổi tối ngày hôm sau liền tỉnh, chỉ là đối với ơn cứu mạng của Cảnh thiếu nhớ mãi không quên “.

Bạch Cảnh nhìn hần một cái không nói chuyện, Hạ Dững có biểu hiện tốt mới thu, trong lòng có chút hơi tiếc hận, xem ra bọn họ không nhận thức được rồi, ngược lại lần thứ hai đưa ra lời mời: “Cảnh thiếu còn chưa ăn cơm đi, cùng nhau? ”

Bạch Cảnh ban đầu muốn cự tuyệt không muốn cùng người này có liên quan, cả người lộ ra một loại không khéo, chỉ là nghĩ lại, Hạ Dững là bác sĩ, còn mở một phòng khám tư nhân, con đường y dược khẳng định so với hần giỏi hơn, hơn nữa Hạ Dững đã cầu hần, phiền toái cũng sẽ là ba ba hần, hần không có việc gì, nghĩ nghĩ liền gật gật đầu đáp ứng, có quan hệ hần sẽ dùng không để mình bất lợi.

Hạ Dũng cười nhẹ mời hấn vào ghế lô, trong lòng có chút kinh ngạc, hôm nay gặp được Cảnh thiếu sắc mặt không tốt còn tưởng không mời được bất quá nếu Cảnh thiếu có thể đáp ứng ăn cơm, đây chính là vui mừng ngoài ý muốn.

“Cảnh thiếu gọi món trước?” Hạ Dũng đem thực đơn đưa tới.

Bạch Cảnh tùy tiện chọn vài món ăn, tiếp theo liền đưa thực đơn cho Vương Học Bình, Tào Lỗi chớp đôi mi dày một cái, trong mắt hiện lên một chút sâu xa.

Vương Học Bình cũng không khách sáo, gọi xong món liền đưa thực đơn trở về, Hạ Dũng cười cự tuyệt để cho Tào Lỗi trước, kỳ thật hấn vừa rồi đã ăn qua, chỉ là khó gặp Cảnh thiếu cho nên mới tính toán ăn lần hai.

Người phục vụ đem thực đơn đi, Bạch Cảnh liền trực tiếp sáng khoái nói: “Giúp ta chuẩn bị một bộ dụng cụ vật lý trị liệu, còn có dụng cụ phòng thí nghiệm tối tân nhất, mặt khác còn cần một ít dược vật đặc biệt là thuốc tiêu viêm, cảm mạo cùng với thuốc trị thương càng nhiều càng tốt, mấy tháng này ta không ở đây người trước thuê giúp ta một kho hàng để vào, trở về ta sẽ lấy, người xem đại khái bao nhiêu tiền?”

Hạ Dũng sửng sốt tiếp đó liền cười, cũng không hỏi hấn cần mấy thứ này làm gì, chỉ làm tốt yêu cầu là được: “Không thành vấn đề, bao tại trên người ta, Cảnh thiếu nói tiền là coi ta như người ngoài.”

Bạch Cảnh thản nhiên liếc hấn một cái, nếu có thể tiết kiệm một khoản tiền hấn cũng không từ chối: “Đừng nói cho ba ba ta.”

Đôi mắt Hạ Dũng đằng sau thấu kính hiện lên một đạo tinh quang: “Cảnh thiếu nói đùa, tiểu nhân vật như ta làm sao có thể nhận thức cha ngài?”

Bạch Cảnh cười châm chọc, có loại khí thế sắc bén thấu hiểu không thể che giấu.

Hạ Dũng không nói trong lòng có chút ảo não, đúng là được mở rộng tầm mắt, trước kia gặp mặt còn tưởng Cảnh thiếu là một đại thiếu gia kiêu căng nguyên lai là không lộ móng vuốt a, hấn đã nói thân là tư sinh tử (aka con riêng) của hào môn làm sao có thể đơn giản như vậy. [đen mặt ing

, người đứng là đánh giá cao hấn, người đó là trọng sinh! Lúc trước còn không phải ngốc tử sao!] (đây là tác giả nói không phải ed)

Bạch Cảnh cũng không có nói thêm gì, cũng không hỏi Hạ Dũng cần gì, dù sao tóm lại không phải tìm hấn, có lợi cùng hợp tác mà thôi, huống chi những gì Hạ Dũng nói với hấn, Bạch Cảnh tự hỏi, hấn lúc trước không học vấn, không nghề nghiệp khẳng định nghe không hiểu.

Chậm rãi cầm lấy điện thoại di động, vài ngày chưa gọi điện thoại cho ba ba, bây giờ còn chưa phải lúc phân rõ giới hạn, ba ba hấn nếu không sủng hấn, không thích hấn, sau mặt thể bùng nổ hấn như thế nào đi tìm quân đội hộ tống, lại đi đâu gặp được Tiêu Táp, chỉ sợ bỏ qua bất kì giai đoạn nào làm cho sự tình phát sinh thay đổi lớn, cái khác hấn không thèm để ý, nhưng là Tiêu Táp....

Trước khi gặp được y, Bạch Cảnh không muốn sinh ra bất kì biến cố gì, nhanh chóng lật ra một dãy số, ngón tay nhẹ nhàng ấn một cái—

“Tiểu Cảnh a, mấy ngày nay đi đâu? Như thế nào lại nghe điện thoại, tiền gửi qua người đã nhận được chưa?”.

“Ân, nhận được, ta hiện tại đang định đi ra ngoài du lịch, đúng rồi ta có một bằng hữu muốn nhận thức Liêu bí thư, người xem có được không?”

“Dạng bằng hữu gì?”

“Quan hệ cũng không tệ lắm, là một bác sĩ, để cho Liêu bí thư có thể giúp đỡ, không được cũng không sao chỉ là ta không muốn nợ người ta.”

“Úc, tiểu Cảnh khi nào thì học được đạo lý đối nhân xử thế thế?” Điện thoại đầu kia rộ lên tiếng cười.

“Ba ba....” Bạch Cảnh đầu đầy hắc tuyến, trong lòng một mảnh lạnh lẽo, chỉ sợ ai cũng không thể ngờ đến phụ tử đối thoại ôn nhu như vậy tương lai lại trở nên giống như người xa lạ, bị người thân thiết nhất kia

đâm một dao, đau đớn không gì sánh bằng, hơn nữa còn là loại vết thương thối rửa không đem miếng thịt kia loại bỏ thì vẫn sẽ đau.

“Hảo, hảo, hảo, tiểu Cảnh nói như thế nào thì như thế ấy, người đem sổ của tiểu Liêu đưa hẳn, ta sẽ nói chuyện, chốc lát ta còn phải họp, không thể nói nhiều với người, người lần này tính toán đến đâu du lịch, trên đường đi phải chú ý an toàn”.

“Ân, người bận rộn ta chính mình sẽ cẩn thận, ta cúp trước a”.

“....”

Bạch Cảnh buông di động, để người lấy giấy bút đến viết một dãy số đưa cho Hà Dũng.

“Đa tạ Cảnh thiếu”. Khóe miệng Hà Dũng hơi gợn lên cũng không vì đó là số điện thoại của bí thư mà mất hứng, nói ai cũng biết ủy viên quốc hội bận rộn, có thể được bí thư của hắn hỗ trợ kỳ thật cũng giống như hắn cho phép.

Không bao lâu sau, đồ ăn Tiên Chích Hiên được mang lên, bữa cơm này coi như cả khách và chủ ăn đều vui vẻ, Hà Dũng vừa lòng, Bạch Cảnh cũng thực vừa lòng chỉ một số điện thoại mà thôi không những tiết kiệm được một khoản còn làm xong vấn đề thuốc men, hắn cảm thấy thực không sai.

Dùng xong cơm, khách khí tạm biệt, Bạch Cảnh ước hẹn, nhiều nhất trong vòng một năm sẽ tới lấy.

Hà Dũng gật gật đầu xác định, cũng để cho Cảnh thiếu yên tâm.

Bọn họ bên này không có việc gì, Vương Học Bình và Tào Lỗi lại thấy kì quái, đầu tiên Vương Học Bình cảm thấy cá nhân thiếu gia đã thay đổi, lúc trước thì mua sách, giờ thì mua thuốc, lẽ ra quý công tử như thiếu gia vạn sự cũng không nhọc lòng, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, Vương Học Bình nghĩ không ra thiếu gia mua mấy thứ đấy làm gì, nếu như nói giúp đỡ bạn bè làm từ thiện, hắn cũng không nhớ thiếu gia có bạn bè tốt như vậy.

Tào Lỗi tư duy đơn giản hơn một ít, tuy trong lòng khó hiểu nhưng làm một bảo tiêu có trách nhiệm, đối với sự tình của chủ nên nhắm một mắt mở một mắt, hắn cảm thấy mình thực chuyên nghiệp. (Bó tay!)

Bởi vì đường tắc xe, buổi chiều muộn bọn hắn mới tới huyện Thanh Tuyền, Tào Lỗi buồn bực muốn mắng mẹ nó, quốc lộ chật chội toàn xe đi chậm rì rì, hắn đến nay mới phát hiện mình cũng có mặt nóng nảy.

Nhìn hàng xe thật dài kia hắn có cảm giác cả người táo bạo.

“Đi khách sạn”. Bạch Cảnh thu hồi sách, nhìn a ngoài cửa sổ xe, trầm nghĩ như thế nào bỏ hai cái đuôi một mình hành động mới tốt.

Vương Học Bình và Tào Lỗi cùng nghĩ, thiếu gia nói tự giá du lịch, sẽ không thật sự là nơi này đi, huyện Thanh Tuyền cách D thị đi xe còn không đến ba mươi phút đường cao tốc.

Bất quá mặc kệ bọn họ nghĩ thế nào thiếu gia là chủ, Tào Lỗi vẫn ngoan ngoãn lái xe đi vào khách sạn lớn nhất huyện Thanh Tuyền.

Bạch Cảnh cũng không quản ánh mắt buồn bực của bọn họ, trực tiếp để Tào Lỗi thuê ba gian phòng, sau đó liền nói cần đi ra ngoài một chút bọn họ không cần đi theo, chỉ là làm cận vệ, hai người làm sao cho phép kiên trì đi cùng thiếu gia.

Bạch Cảnh tùy ý gật đầu, sao cũng được.

Chỉ là kế tiếp bọn họ hối hận, khó trách nam nhân không thích dри dạo phổ với nữ nhân, kỳ thật bọn họ cũng không muốn bồi thiếu gia đi dạo phổ.

Bạch Cảnh đi đến trước thị trường giao dịch trang bị máy móc, sau đó so sánh ba nhà, có người chính là bản thân không phải tự mình đi làm, để hai người đi hỏi kỹ danh là điều tra thị trường, tiếp lại đi thị trường nông sản, lao động tự nhiên là bảo tiêu, chính hắn tìm nơi râm mát ngồi ăn kem, hiện tại đúng ba giờ, trời rất nóng, hơn nữa thị trường nông sản nhiều mùi vị, đại thiếu gia như hắn sao có thể hạ thấp thân phận cao quý, thói quen đều là dựa theo điều kiện hoàn cảnh mà thay đổi, Bạch Cảnh khẳng định sẽ không ủy khuất chính mình.

Kế tiếp lại đi một chuyến chỗ bán sỉ đồ vật hàng ngày.

Dù sao một nầy từ hai giờ chiều vẫn luôn đi đi lạo lạo đến mãi bảy giờ tối, cái gì cũng chưa mua được không nói, mắt thấy cửa hàng cần đóng cửa, Bạch Cảnh mới có lòng từ bi để họ đi ăn cơm, sau còn tiếc nuối nói một câu, ngày mai tiếp tục.

Vương Học Bình và Tào Lỗi chân mềm nhũn, ngày mai còn đi?

Vương Học Bình bụng đầy oán niệm, lúc trước thiếu gia muốn mua này nọ chưa bao giờ hỏi giá, nhìn trúng gì liền lấy, kỳ thật hẳn hoài nghi, thiếu gia làm vậy có phải là để chỉnh bọn hắn đi.

Ăn cơm xong, không sai biệt lắm tám giờ, Bạch Cảnh vung tay lên để bọn họ tự do hoạt động, chính mình trở về đọc sách thuốc, hẳn hiện tại một chút thời gian cũng không nguyên lãng phí, buổi tối đúng 12 giờ đi ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy, Bạch Cảnh tiếp tục đi dạo phố, hỏi hai người bọn họ có đi không?

Tào Lỗi trực tiếp lắc đầu, Vương Học Bình nghĩ nghĩ vẫn là nhận mệnh đuổi theo, tận lực hoàn thành chức trách bảo tiêu, bảo hộ thiếu gia an toàn là quan trọng nhất.

Một ngày này, Bạch Cảnh cũng không làm gì chỉ để hắn đem xe dạo qua một vòng trong huyện, sau đó lại đi thị trấn xung quanh dạo một vòng, Vương Học Bình rất cuộc cảm nhận được vì sao hôm qua Tào Lỗi nóng nảy, kẹt xe a, xác thực làm người ta nóng lòng.

Ngày thứ ba, Vương Học Bình còn muốn đi theo, Bạch Cảnh có chút phiền muộn, lần đầu tiên hắn đối với sự tấn trách này cảm thấy phiền não.

Tào Lỗi thấy thế kéo Vương Học Bình một phen, chớp mắt vài cái nhỏ giọng nói: “Thiếu gia trưởng thành rồi, cần không gian tự do, người đừng đi.”

Vương Học Bình bừng tỉnh đại ngộ, trừng mắt nhìn hắn một cái, sao không nói sớm nha, làm hại hắn ngày hôm qua mệt gần chết.

Tào Lỗi vô tội nháy mắt mấy cái, lưu manh cười, ánh mắt nhìn lại, hôm qua nói hắn sẽ nghe sao?.

Vương Học Bình trầm mặc không nói gì, quả thật tuy rằng hắn thực hoài nghi, nhưng nếu ngày hôm qua Tào Lỗi nói với hắn hẳn khẳng định sẽ từ chối, ý thức trách nhiệm của bảo tiêu để cho hắn không thể bỏ mặc thiếu gia.

8. Chương 8: Vật Tư

Vì thế, sau khi được Tào Lỗi khuyên can, Bạch Cảnh rất cuộc có thể hành động một mình, ngày hôm qua đã xem xét tốt các cửa hàng, phụ cận tổng cộng có bảy trạm xăng dầu, hẳn để Vương Học Bình cũng không phải nơi nơi loạn chuyển.

Trong lòng nghĩ như vậy, động tác cũng không dừng, Bạch Cảnh nhanh chóng lái xe vào trạm xăng dầu, có chứng minh của ba ba hắn, hạn chế gì cũng không thành vấn đề, mỗi một trạm xăng dầu hẳn đều mua mười thùng xăng cùng dầu ma-dút để vào phía sau xe, sau đó lại tìm chỗ không người, thu vào không gian, tiến đến trạm kế tiếp, cứ vòng đi vòng lại như thế.

Chạy xong bảy cái trạm xăng dầu, thời gian không sai biệt lắm 11 giờ, cảm giác có chút đói bụng, Bạch Cảnh trầm tư chốc lát, không đi vào nhà hàng giá cả đắt đỏ, lái xe vào một phố mỹ thực, mỗi loại ăn một ít, mùi vị cũng không tệ lắm, hắn liền đặt hai mươi phần đóng gói, trừ vật không gian có thể giữ tươi, sau mặt thế, đồ ăn vặt đều là tuyệt đỉnh mỹ vị.

Tiếp hắn lại đi thuê một kho hàng lớn, có tiền việc dễ làm, khi làm xong tất cả còn chưa đến 1 giờ.

Đi vào thị trường giao dịch trang bị máy móc, Bạch Cảnh sầu, ý tưởng là tốt, nhưng hiện thực phũ phàng a, máy phát hiện này dùng thế nào a, rồi rầm trong chốc lát, Bạch Cảnh nghĩ thông suốt, mặc kệ nó trước mua rồi tính, hiện tại cái gì cũng thiếu chỉ không thiếu tiền. (yem cũng muốn nói thế a, người có tiền thật đáng ghét.)

Các loại máy phát điện bằng nước đều mua hai cái, sau đó lại mua mấy máy phát điện bằng năng lượng mặt trời, máy gieo hạt, máy xay xát, máy làm đất, máy thu gặt, máy đào hầm,...chỉ cần hần có thể nghĩ đến còn có nhân viên tiêu thụ giới thiệu, hần đều mua mỗi loại hai cái, trải qua mặt thể cần cỗi, hiện tại hần thích làm nhất là lo trước khỏi họa, dù sao trữ vật không gian rất lớn, có nhiều hơn hần cũng không ghét.

Trực tiếp đem địa chỉ kho hàng nói ra, sau đó hần đi thị trường nông sản, rau dưa, hoa quả mua thành từng xe từng xe, còn mua lượng lớn thịt heo, thịt gà và thịt bò, cùng với các loại gia vị, cơ hồ dọn hết cửa hàng nhà người ta vào trong trữ đồ.

Đến chỗ bán sỉ vật dụng hàng ngày, dầu gội, bột giặt, khăn mặt, kem đánh răng, bàn chải, chậu to bát nhỏ, giấy vệ sinh, ngay cả quần lót hần cũng mua mỗi thứ hơn một trăm hộp, còn có chăn đệm a, ra giường a, gối đầu a, nhìn thấy cái gì mua cái đấy.

Nguyên bản còn muốn đi nông thôn kế bên mua ít gà, vịt, dê, trâu, nghĩ nghĩ vẫn là từ bỏ, hiện tại không gian còn chưa chỉnh lý, cũng không có hàng rào bảo hộ, hần cũng không muốn động vật đi vào nơi nơi chạy loạn, phá hư hoàn cảnh không gian.

Nghĩ đến đây hần lại đi thị trường hạt giống một chuyến, không chỉ mua từng bao từng bao hạt giống lương thực, mà mua cả hạt giống cỏ nuôi gia súc, hạt giống dược liệu, hạt giống rau dưa, cùng với các loại hạt giống gia vị.

Bạch Cảnh thừa nhận hần là một kẻ lười, nếu nuôi gà, vịt,...hần cũng không có thời gian cho ăn mỗi ngày, dù sao chúng nó cũng ăn cỏ, hần tính toán để hai mẫu đất để trồng một ít cỏ nuôi gia súc cùng rau xanh, để những động vật kia ăn những cái đó mà lớn, thời gian thực vật trưởng thành trong không gian so với bên ngoài nhanh hơn, ăn xong rồi không bao lâu lại dài ra, hần nghĩ hai mẫu đất đủ cho bọn chúng ăn no, hoạt động xung quanh.

Bạch Cảnh kỳ thật may mắn, không gian của hần có công năng tự động tinh lọc, rác rưởi ...không đến một ngày liền biến mất, bằng không tự nuôi động vật gì đó hần thật sự khó xử, thật bần lại thật thối a.

Chính là nuôi động vật hần không thể không nghĩ đến hàng rào, còn có cá tôm gì đó cũng phải có hồ nước, Bạch Cảnh nhấn chặt mày lại bỗng nhiên cảm thấy việc hần cần phải làm còn rất nhiều rất nhiều...

Cúi đầu nhìn đồng hồ, lúc này đồ vật hần mua hần là đã đưa đến kho hàng, nghĩ thầm còn nhiều thời gian, hần cũng không chậm trễ, huyện Thanh Tuyền chỉ là trạm thứ nhất trên đường đi Hoàng Sơn, hần tính tính toán tại các thành phố lớn dừng lại vài ngày, quan trọng nhất, trong mắt Bạch Cảnh hiện lên tia hi vọng, hần muốn đi N thị nhìn xem, đó là nơi Tiêu Táp sinh ra...

Mặc kệ có gặp được hay không,cũng chỉ là muốn tưởng niệm, hần chỉ hận mình quá ít chú ý tới y.

Lái xe đến kho hàng, trang bị máy móc đã được đưa lại đây, mấy người bán hàng đang đứng ở cửa chờ, ừa nói chuyện vừa cầm mũ quạt quạt, lo lắng nhìn đông nhìn tây, , một đám đại hán quần áo đều có chút ướt dính vào sau lưng.

Bạch Cảnh xuống xe cười nói xin lỗi, mở cửa kho nàng để bọn họ trực tiếp đem đồ vật vào, không lâu sau, rau dưa, hoa quả, các loại thịt, gia vị, đồ dùng hàng ngày và hạt giống đều được đưa tới, chờ bọn họ rời đi, Bạch Cảnh mới đem đồ vật thu vào không gian, nhìn trong không gian có một đồng hồ nhỏ, Bạch Cảnh phát ra nụ cười từ tâm tâm, mục tiêu của hần là đem toàn bộ không gian còn thừa nhét đầy.

Hần lại đi phố mỹ thực một chuyến, vẫn là một bên vừa ăn vừa đóng gói, nơi này đồ ăn vặt ngon lành cái gì cũng có, nào là bánh bột a, mỳ lạnh a, thịt xuyên a, bánh bao nhỏ nhân thịt từ Thượng Hải chứa nước trái cây, bánh bao gạch cua, thịt nướng các loại a, hần thấy cần đều mua nhiều hơn một chút, tuy rằng hiện tại hần có tiền nhưng cũng không đi khách sạn đắt mua, tại mặt thể có thể no bụng cũng đã là một loại hy vọng xa vời, một lần ăn cơm trong khách sạn đủ để ăn trong này mười ngày.

Trở về khách sạn, Bạch Cảnh nói với Vương Học Bình và Tào Lỗi tiếp theo đi Thạch Tỉnh, nơi đó cách huyện Thanh Tuyền đại khái 100km, cũng là một thị trấn lớn, hần tính ở đó dừng lại hai ngày.

“Huyện Thạch Tỉnh?” Vương Học Bình và Tào Lỗi hai mắt nhìn nhau, không biết trong hồ lô của thiếu gia bán cái gì.

Bạch Cảnh cũng không để ý tới bọn họ, tự trở về phòng, nghe nói huyện Thạch Tỉnh có một xưởng trang phục không tồi, hẳn muốn đi nhìn xem, hẳn muốn chọn một ít quần áo chắc chắn bỏ vào không gian, tại mặt thể mọi người cũng không chú ý cái gì hàng hiệu không chịu được một trảo của tang thi. nghe nói B thị về sau nghiên cứu ra quần áo phòng hộ, không biết hiệu quả thế nào, bất quá chắc cũng không tốt nếu không sao nhiều người chết như vậy.

Chỉ là nghĩ đến quần áo, Bạch Cảnh lại nghĩ đến máy may, có lẽ thứ đồ chơi kia hẳn cũng nên mua mấy cái, tương lai hẳn không tính đi B thị, tuy rằng nghĩ muốn tìm được Tiêu Táp, nhìn y, bảo hộ y, nhưng Tiêu Táp có nhiều huynh đệ như vậy, y khẳng định không thể mặc kệ, hơn nữa còn có một Vương Học Bình, Bạch Cảnh nghĩ lại đau đầu.

Mua máy may mà nói, tự nhiên kim chỉ cũng muốn mua, đúng rồi thiếu chút nữa quên, thực phần hẳn còn chưa có mua đâu, tuy rằng không thích ăn mì ăn liền nhưng cũng mua nhiều một chút, mặt khác còn có các loại bánh mì, bánh bích quy linh tinh...

May mắn hẳn sống lại một năm trước mặt thể bằng không mà nói hẳn thật sự không có đủ thời gian để chuẩn bị, hẳn cũng chưa có rèn luyện thân thể của mình, cũng sẽ không nghĩ đợi mặt thể đến, vì không chạy được mà cũng tang thi hôn môi, còn nữa chính là hẳn phải học được cách sử dụng máy phát điện, nghĩ tới việc cầm cái cuốc lấy sản lượng từ hồ nước, Bạch Cảnh liền cảm thấy con đường phía trước thật xa vời, này lấy đến bao giờ a!

Đời trước chỉ có nửa mẫu đất, hẳn đều đào ba ngày mới trồng được hạt giống, hiện tại chính là tám mẫu, trừ nửa mẫu nước suối cũng còn 5000 thước vuông, chẳng sợ nuôi động vật trồng cây, trước cũng phải làm đất, càng miễn bàn đào hồ nước, hẳn còn tính toán nuôi một ít hải sản đâu, vừa sạch sẽ lại không chiếm nhiều diện tích.

Bạch Cảnh thở dài, mặc kệ hiện tại hẳn có bao nhiêu rối rắm, nên làm hay muốn làm cũng vì muốn tương lai có không gian sinh tồn lớn hơn.

Kế tiếp hơn nửa tháng, đi một chút lại dừng, mỗi một thị trấn quan trọng đều sẽ dừng lại hai ngày, có đôi khi đến địa phương có một ít thổ sản, hẳn sẽ dừng lại ba ngày.

Vương Học Bình và Tào Lỗi trên cơ bản đã muốn quen, thiếu gia mỗi ngày tỉnh dậy, sẽ đi phòng tập thể thao của khách sạn trước, một giờ sau, ngay cả bữa sáng cũng không dùng liền trực tiếp lái xe ra ngoài, sau đó về trước tám giờ, không sai biệt lắm mỗi ngày đều như thế.

Bắt đầu hai người bọn họ còn rất kỳ quái, Vương Học Bình còn không yên lòng, cứ rần rần kéo Tào Lỗi theo dõi, ai ngờ vừa mới đi theo không bao lâu đã bị Bạch Cảnh phát hiện, vì thế hai người xui xẻo bị bắt lao động.

Bạch Cảnh như cũ cái gì cũng không làm, tại xung quanh thị trấn loạn chuyển, sau đó không có việc gì hỏi giá một chút, làm cho bọn họ chạy ngược chạy xuôi giữa trời nắng to mấy canh giờ cũng không mua gì đã đến lúc trở về.

Ngày hôm sau Vương Học Bình vẫn chưa từ bỏ ý định, trách cứ Tào Lỗi quá lơ là mới để cho thiếu gia phát hiện, lúc này đây bọn họ nhất định phải cẩn thận không được có một chút sơ hở.

Tào Lỗi nguyên bản mặc kệ, chỉ là sợ Vương Học Bình nháo, không có biện pháp hơn nữa hẳn cũng rất hiểu kì, thiếu gia đến tội cùng là làm sao phát hiện bọn họ, nghĩ nghĩ liền đáp ứng, hẳn đối với bốn sự của mình vẫn có vài phần tự tin.

Kết quả có thể nghĩ, lại là bận rộn một ngày, một ngày thiếu gia ép bọn họ ác hơn, không chỉ để cho bọn họ đi hỏi giá, còn để bọn họ làm cu li, đi đến một chỗ, đầu tiên là mua bao lớn bao nhỏ, không nặng hẳn cũng không yếu, mua xong còn bắt bọn họ mang theo chạy khắp nơi, thật vất vả trở lại trên xe, có thể đem đồ vật để xuống nghỉ một lát, chỉ là kế tiếp thiếu gia lại giở trò cũ, tuy nói thủ đoạn này thực vụng về nhưng bọn họ cũng không thể không khen một câu hiệu quả, làm người khác mệt chết.

Ngày thứ ba Tào Lỗi đánh chết cũng không đi, chỉ có Vương Học Bình hừng hực ý chí chiến đấu, hẳn không tin tà có thể thắng chính.

Tào Lỗi mặc kệ hần, đi thôi, đi thôi, liền để hần đi đi, mình chỉ cần ở nhà dưỡng sức chờ hần trở về an ủi tốt là được.

Ngày này Vương Học Bình tràn đầy tự tin đi ra ngoài, ủ rũ trở về.

Ngày thứ tư hần dừng theo dõi, để thiếu gia bắt được hần không sợ, nhưng hần sợ các biện pháp ừn ừn gây sức ép của thiếu gia, ngày thứ năm vào lúc sáng sớm, bọn họ lại đi thành trấn kế tiếp, sau đó thiếu gia lại đi sớm về trễ, trong mắt bọn họ đã thành thói quen, chỉ cần thiếu gia không xảy ra chuyện bất ngờ gì, bọn họ cũng vui vẻ nhắm một con mắt mở một con mắt, chợt phát hiện, ngày như vậy cũng rất thoải mái thích ý, coi như là đi du lịch đi, thiếu gia làm việc của thiếu gia, hai người bọn họ đi chơi của bọn họ, qua lại không chậm trễ a.

Bạch Cảnh đối với hành vi của bọn họ có chút buồn cười, đoán cũng biết là chủ ý của Vương Học Bình, chính hần lại không thể tức giận chỉ có thể tìm biện pháp gây sức ép, làm cho bọn họ biết khó mà lui, nghĩ muốn theo dõi mình, chê cười, mặc dù hần còn chưa là tinh thần lực giả chính thức nhưng phát hiện hai người lén lén lút lút vẫn không thành vấn đề.

9. Chương 9: H Thị

Mấy người vừa đi vừa ngừng đã tới thành thị cỡ trung thứ nhất, H thị, phụ cận là thánh địa du lịch nổi tiếng, còn có mấy nhà ẩm thực nổi danh, Bạch Cảnh tính toán dừng lại đây vài ngày, lúc trước đi ngang qua mấy thành trấn, mua lương thực, rau dưa, đồ dùng nông nghiệp, vật dụng hàng ngày có lẽ còn tiện nghi nhưng nếu mua hàng rào, đồ điện linh tinh phải tới thành phố lớn.

Một đường này tuy rằng hần mua không ít đồ vật nhưng chiếm dụng không gian chưa đến 300 thước vuông, nói thật trong lòng hần vừa cao hứng vừa nhụt chí, cao hứng là không gian lớn đồ vật thu được rất nhiều, nhụt chí là không gian lớn như vậy bao giờ hần mới nhồi đầy a!

Trừ vật không gian và không gian trồng trọt bất đồng, trừ vật không gian có thể chồng thêm, dựa theo thể tích của vật phẩm mà tính toán, tám mẫu trừ vật không gian cao hai mươi thước, Bạch Cảnh cảm muốn đem trừ vật không gian nhồi đầy, kỳ thật dù không trồng trọt cũng đủ ăn cả đời.

Bất quá đây cũng chỉ là nghĩ mà thôi, chuẩn bị nhiều một chút vẫn là lo trước khỏi họa, trong lòng hần còn ần ần hi vọng, có thể mặt thể sẽ nhanh chấm dứt, rất nhiều thứ hần mua sẽ không dùng đến, nhưng hần vẫn chấp nhất muốn, chính là mặt thể có thể chấm dứt sao...

Trong lòng Bạch Cảnh không xác định, thời điểm liếp trước sau một đoạn thời gian hần mặc dù ở trong sở nghiên cứu nhưng dựa vào thái độ của nhân viên, hần cũng có thể thấy được sự tình diễn biến có bao nhiêu ác liệt, đối mặt với vô số tang thi, quái vật, động vật biến dị thực vật... ngày càng lợi hại.

Con người thật sự còn có không gian sinh tồn sao?

“Thiếu gia, đến”.

Tào Lỗi nói đánh gãy suy nghĩ của hần, Bạch Cảnh tự giễu cười cười, hần suy nghĩ gì đâu, đời này là hần nhật được, cố gắng, giãy giụa chung quy vẫn có thể chết, có thể cùng Tiêu Táp chết cùng một chỗ, hần nghĩ có thể chấp nhận được, Tiêu Táp khẳng định sẽ không vào không gian sinh hoạt hai người cùng hần, đến lúc đó chết thì chết đi, Bạch Cảnh thâm nghĩ không sao cả.

Chính là còn chưa cố gắng đã bảo hần buông tha, tuyệt không có khả năng!

Chỉ cần có một tia cơ hội, hần phải cùng Tiêu Táp cố gắng liều mạng sống sót.

“Các người muốn phòng trước, ta ra ngoài đi dạo.” Bạch Cảnh nghĩ đến đây trong lòng một giây cũng không muốn chậm trễ, đuổi hai người xuống xe, trực tiếp đi thị trường vật liệu xây dựng, hàng rào nhất định phải mua sớm, tại thị trấn nhỏ cũng gặp được mấy nhà bán hàng rào, chính là thế nào cũng không vừa lòng, cũng không đẹp, cũng không muốn làm quen, đặt hàng yêu cầu một tuần nhanh nhất cũng là năm ngày, dù sao hần tính ở lại H thị thêm vài ngày, sớm đi xem thị trường vật liệu xây dựng, thật sự không được thì đặt hàng, thời gian cũng vừa kịp.

Vương Học Bình và Tào Lỗi thấy nhưng không thể trách, H thị chính là thánh địa du lịch, trong lòng Tào Lỗi liền lập kế hoạch đi đâu vui đùa một chút mới tốt.

Vương Học Bình đối với chuyển biến của thiếu gia trong lòng có chút lo lắng, thiếu gia biến hóa quá nhanh, nhanh đến nỗi mọi người không kịp phản ứng, đến tận bây giờ hắn vẫn không rõ khi hắn theo dõi thiếu gia làm sao phát hiện, giống như từ ngày 31 tháng 7 đó xuất môn, thiếu gia liền không giống mọi khi, ánh mắt đậm bạc che giấu lãnh khốc, đối với toàn bộ thế giới là thờ ơ và coi thường, kia tuyệt đối không phải giả vờ, nhìn thiếu gia như vậy, làm hắn cảm giác giống một lão nhân gần đất xa trời, một người nếu không trải qua biến cố to lớn, Vương Học Bình thật nghĩ không ra là lý do gì khiến thiếu gia từ một quý công tử kiêu căng tùy hứng, trời sinh không biết sầu lo thay đổi nhanh như vậy, lớn như vậy.

Hơn nữa, không biết hắn có bị ảo giác hay không, chung qui cảm thấy phảng phất thiếu gia đối đãi với hắn tốt hơn so với người khác, Vương Học Bình tự hỏi chưa từng làm gì đặc biệt khiến người ta chú ý, chẳng nhẽ thiếu gia biết hắn phẩm chất tốt, bộ dạng đẹp trai cho nên nhìn trúng hắn?

Vương Học Bình vỗ vỗ hai má, tự phải nhờ chính mình một phen, khuôn mặt hơi hơi đỏ ửng, không kìm lòng nhớ lại, bộ dáng thiếu gia mới tắm rửa xong ngày đó thật mê nó hấp dẫn, muốn dụ người phạm tội a, bất quá thiếu gia là thẳng nam, hắn rất rõ ràng.

Tào Lỗi đem mặt, nhìn hắn thay đổi sắc mặt tới lui, bộ dáng hàm xuân, ánh mắt bắt đầu chớp động quang mang khác thường, toát ra một tia ánh sáng tà mị, thoát nhìn yêu dị nguy hiểm mà lại có một loại mỉa mai hoặc kinh tâm động phách, thanh âm giàu từ tính hơi hơi cao lên: “Nghĩ cái gì vậy, à?”

“Không, không có gì.” Vương Học Bình khóc không ra nước mắt, hắn thật không có nghĩ cái gì a, lòng yêu cái đẹp ai mà chẳng có, hắn chính là thưởng thức, thưởng thức mà thôi.

“Hừ!” Khóe mắt Tào Lỗi nhếch lên, cười như không cười liếc mắt nhìn hắn, xoay người hướng khách sạn đi đến, ghé lỗ tai hắn lưu lại một câu; “Mướn phòng”

Vương Học Bình nhanh chóng đi theo, sắc mặt không rõ, hắn nói những lời này đến tột cùng có ý nghĩa gì?

Bạch Cảnh trước thuê một kho hàng, sau đó đến thị trường vật liệu xây dựng, hàng rào còn chưa tìm được, xem hoa cả mắt, nhìn đủ loại tài liệu kiến trúc, nhìn không được oán thán, không gian của hắn nếu có một phòng ở thật tốt, hắn nhất định sẽ đem nơi đó bố trí thật ấm áp thích hợp, giống như trở về đến nhà vậy.

“Tiên sinh ngài khỏe, xin hỏi có yêu cầu gì sao?” Ánh mắt nhân viên bán hàng tự nhiên không tồi, thấy Bạch Cảnh một thân quần áo sang trọng, tuổi thoay nhìn tuy không lớn nhưng điều đó cũng không làm hắn chậm trễ.

Bạch Cảnh lắc lắc đầu, trong mắt tràn đầy tiếc nuối, đối mặt với đám tài liệu hắn chỉ có thể nhìn không thể dùng, cho dù về sau gặp lại Tiêu Táp, y cũng sẽ không xây dựng phòng ở a! Mà không gian phải giữ bí mật, không thể tìm người hỗ trợ xây, chỉ sợ sau khi trải qua mặt thể, bắt đầu sinh hoạt mới, không tìm được đồ vật hoàn hảo, tài liệu này đó, phòng ở rất bắt mắt, cây to đón gió, hoài bích có tội đạo lý này hắn rất hiểu, đời trước không phải cũng thế sao?

Nhân viên bán hàng thấy hắn tiếc nuối, tiếp tục thuyết phục: “Tiên sinh có cái gì cần do dự sao? Nơi này chúng ta là thị trường vật liệu xây dựng lớn nhất H thị, có thể cho ngài một số kiến nghị, còn có thể xây dựng trọn bộ, cũng có thể thiết kế phong cách ngài thích, ngài có thể nhìn xem”.

“Ta nghĩ muốn một căn nhà ở”. Bạch Cảnh khô khốc nói một câu.

Nhân viên bán hàng ngăn người không hiểu, chẳng lẽ hắn còn không có mua phòng, nhưng nhìn không giống a, cười hỏi: “Ngài có thể nói rõ ràng tí nữa hơn một chút được không? Chúng ta sẽ tận lực đáp ứng yêu cầu của ngài.”

Bạch Cảnh suy nghĩ phải trái, dù sao cũng đã đến thị trường vật liệu xây dựng, hàng rào cũng không mua vội, trong lòng hắn ẩn ẩn hy vọng giải thích: “Ta muốn một phòng ở đích thực, không cần nền nhưng phải rắn chắc, dùng bền, người có thể ở, nước, điện, đường ống dây dẫn phải đầy đủ hết, bên trong trang hoàng thoải mái, muốn có phòng ngủ, phòng khách, buồng vệ sinh, nhà bếp...tóm lại chính là một biệt thự nhỏ hai tầng” Bạch Cảnh nói tới đây cảm thấy mình yêu cầu hơi cao, liền nói: “Thật sự không được, hai phòng một thính cũng được”

Nhân viên bán hàng há to miệng, này, này, đây là người nào a, đâu không phải bị hỏng rồi đi, chẳng lẽ là nhiều tiền không có chỗ tiêu? Bất quá khách hàng là thượng đế, theo Bạch Cảnh nói, tâm hần hóa đá, này tài liệu thiếu nhiều lắm a, một khoản này đủ cho hần một năm tiêu xài thoải mái, biện pháp này có người nghĩ ra được sao?

“Vị tiên sinh này, có thể mời ngài chờ một chút được không? Ta đi mời quản lý đến.”

Bạch Cảnh sững sốt, gật gật đầu, thật không nghĩ có thể làm.

Chẳng bao lâu quản lý liền đi ra, một nam nhân ước chừng bốn mươi tuổi, người có chút mập, là một người trung niên bụng bia, trên người hần có vẻ khác biệt là tinh quang chột lóe trong ánh mắt, bộ dáng cười a a vừa thấy liền biết là một người khôn khéo.

Hần bắt động thanh sắc liếc mắt đánh giá Bạch Cảnh một cái, lúc này mới a a cười nói: “là vị tiên sinh này muốn xây một tòa nhà thực thể sao?”

Nhân viên bán hàng gật gật đầu, hần trầm ngâm một lúc mới do dự nói: “Chính là giá cả cũng không rẻ a”.

Bạch Cảnh nhướn mày, liếc hần một cái: “Giá cả có thể bàn bạc” chỉ cần để hần cảm thấy vừa lòng, giá tiền nhiều hơn nữa hần cũng muốn, nhà a, một cái nhà chân chân chính chính thuộc về mình, hần có thể nào không hướng tới, tâm động a, sau khi mặt thể đến, có một cái nhà để nghỉ ngơi là một việc hạnh phúc cỡ nào a, cho nên chỉ cần bọn họ có thể tạo ra, tốn bao nhiêu tiền hần cũng bỏ được, cái gì cũng không quý bằng một biệt thự chân chính.

“Vị tiên sinh này mời vào bên trong nói chuyện” Ánh mắt nam nhân sáng lên, mời Bạch Cảnh vào trong phòng làm việc.

Bạch Cảnh gật đầu đi theo sau hần.

Vào văn phòng, tùy ý ngồi trên ghế salon, bộ dạng lười biếng, lộ ra cao quý tao nhã từ trong xương cốt.

Thái độ quản lý càng thêm thân thiện, cười hỏi: “Vị tiên sinh này muốn đem nhà ở tạo ở nơi nào, yêu cầu dạng phong cách gì, còn có phương diện trang trí ngài có yêu cầu gì, đèn dóm, đồ dùng làm bếp gì đó có cần trang bị cho ngài luôn hay không, ngài có yêu cầu gì cứ nói, chúng ta sẽ tận lực thỏa mãn”.

Bạch cảnh nhíu mày sâu xa nghĩ, hần thể nhưng lại quên. phòng ở tạo ở đâu thì được, cũng không thể tự nhiên biến mất.

“Tiên sinh có vấn đề khó khăn? Có thể nói với ta không? Để xem có thể giả quyết hộ ngài được không?”

Bạch Cảnh nghĩ nghĩ sắp xếp lại ngôn ngữ một chút: “Ta vừa mới đến H thị không lâu, đối với nơi này không quen, không biết nơi này có nhà xưởng bỏ đi hay kho lớn, đem nhà tạo ở đó, qua một thời gian ngắn ta tới lấy”.

Bạch Cảnh vừa nói xong, quản lý đầu tiên có chút không tin, hần mới đến H thị như thế nào đã nghĩ tạo nhà ở, hần có phải ngốc từ đâu, tốn nhiều tiền như vậy tạo nhà ở, lại ở địa phương kia đến lúc như thế nào chở đi, còn lại đây lấy, chẳng lẽ dùng máy bay trực thăng?

Quản lý trong lòng suy tư, Bạch Cảnh cũng không nhìn hần, tạo nhà ở là ý nghĩ của hần, yêu cầu ít nhất cũng phải mấy tháng, kho hàng và nhà xưởng bỏ đi hần có thể thuê một năm, đến lúc mặt thể bùng nổ, ai còn quản nhà ở biến mất như thế nao chứ, với nam nhân trước mặt hần nói nửa thật nửa giả, cùng lắm là nói cho máy bay tới lấy, ai bảo hần có đâu.

Lại nói hai người đúng thật không hẹn mà cùng một ý nghĩ.

Quản lý nghĩ chốc lát nói: “Kho hàng lớn bên cạnh kỳ thật có một cái lúc trước là xưởng thực phẩm, hiện tại xưởng chuyển đi chỗ khác, xưởng cũ không phải không dùng nữa, địa phương này có chút lớn, lại hẻo lánh nên làm kho hàng, hiện tại để không, nếu ngài muốn tạo nhà ở nơi này vậy tiền đặt cọc...”

“Người không cần lo ít.” Bạch Cảnh thản nhiên nói, trong lòng vui vẻ, địa phương hẻo lánh không phải vừa lúc sao? Phổ sá sầm uất hần còn sợ phiền toái.

“Ha ha”. Quản lí vừa nghe lời này liền yên lòng, cũng mặc kệ Bạch Cảnh như thế nào đem nhà đi, chỉ cần không bớt tiền của hắn liền tốt: “Vậy hiện tại nói yêu cầu của ngài đi.”

Nếu hắn đã nói sẽ thỏa mãn, Bạch Cảnh không khách khí đem yêu cầu nói ra, một tòa tiểu lâu nhỏ hai tầng, phòng khách phải rộng lớn hướng ánh sáng tốt, cửa sổ thủy tinh thật lớn, còn cần một phòng tắm lớn, tài liệu cửa sổ thủy tinh là loại gì, sàn nhà muốn tài liệu gì, còn có trang trí trần nhà, đèn phòng, bộ cục phòng sách, phòng ngủ, phòng khách...

Nói đến khi miệng lưỡi Bạch Cảnh khô khốc, nhà ở mới miễn cưỡng định hình, trao đổi số điện thoại, thời gian đã qua vài giờ, Bạch Cảnh sáng khoái thanh toán 200w tiền đặt cọc trực tiếp xoát thẻ, sau khi xong hắn lúc này mới nhớ, hàng rào còn chưa có mua, liền hỏi: “Nơi nào có hàng rào bán?”

Quản lí lần đầu tiên gặp khách hàng sáng khoái như vậy, mà còn định đến nữa, chỉ nói yêu cầu đại khái còn đâu để bọn họ tự do phát huy, khách hàng như vậy thật hiếm thấy.

Nghe Bạch Cảnh hỏi như vậy, quản lí nở nụ cười: “Tiên sinh muốn mua hàng rào sao? Phụ cận liền có, nếu ngài ngại chúng ta có thể giúp ngài đặt hàng, ngài muốn chất liệu gỗ gì?”

“Rắn chắc là được, tốt nhất là gỗ tự chế.”

“Cái này thì đơn giản, ngài muốn lúc nào lấy?”

“Càng nhanh càng tốt, tốt nhất là ngay hôm nay.”

“Như vậy a...” Quản lí gọi tới một nhân viên bán hàng, bên tai hắn nói thầm vài câu, sau đó quay sang cười nói với Bạch Cảnh: “Tiên sinh hiện tại có muốn đi xem hàng hay không?”

Bạch Cảnh gật đầu, như vậy là tốt nhất, H thị không hổ là thành thị bậc trung của quốc gia, đi vào nơi bán hàng rào, Bạch Cảnh bắt người nhìn trúng một cái, hoàn toàn chế tạo bằng gỗ, cao ước chừng một thước tư, hiện trong kho hàng của bọn họ còn có rất nhiều hàng, này vốn là một câu lạc bộ đặc biệt đặt hàng, kết quả đã hơn hai tháng còn chưa thấy ai đến lấy, nếu hắn đang cần gấp liền tặng trước cho hắn.

Bạch Cảnh hào phóng trả tiền, trực tiếp để người đem đến kho hàng, hôm nay thu hoạch không tệ lắm, có hàng rào, sau khi chuẩn bị tốt hắn có thể nuôi trước một ít động vật, sau đó hắn tính bố trí không gian thành một nơi thể ngoại đào viên, trồng trọt không vội, vật tư hắn mua đủ ả một đoạn thời gian, khi dịp nắng thẳng cấp mà nói, đất sẽ còn lớn hơn, hiện tại mới có tám mẫu đất hắn cảm thấy không đủ dùng.

Kể đó vài ngày, lúc buổi tối Bạch Cảnh sách thuốc cũng không đọc, không chế tinh thần lực vào không gian, bỏ ra hai mẫu đất chia làm sáu mảnh đóng hàng rào, hắn đã sớm nghĩ xong, không gian của hắn không chỉ nuôi gà vịt, dê còn muốn nuôi heo, bò sữa và cừu, cừu và dê núi có thể nuôi một đàn, lông cừu rất ấm áp, mật thể qua, động vật không biến dị cũng trở thành tang thi, về sau muốn lông dê tốt như vậy chỉ sợ là không có, mà bò sữa hắn muốn để cho Tiêu Táp bồi bổ, dù sao nuôi cũng không uống công, hắn cảm thấy mình đang chuẩn bị tốt.

Buổi sáng hắn liền lái xe dạo quanh quanh, trước đi các xưởng thực phẩm lớn, sau khi mua đầy đủ thực vật mới đi thành đồ điện, mua máy giặt, tủ lạnh, ấm điện, máy rửa bát, nồi cơm điện, lò vi ba linh tinh, nghĩ nghĩ sau đó lại đi xưởng rượu một chuyến tuy rằng hắn không thích rượu nhưng tại mật thể thứ đồ chơi kia chính là vật phẩm xa xỉ khó có được, vẫn là lễ vật chuẩn bị đem đi tặng.

Bởi vì chỗ khá xa, tìm mất hai ngày thời gian, sau khi trở về còn bị Vương Học Bình tra hỏi một phen.

Bạch Cảnh tự nhiên không nhìn đến hắn, Vương Học Bình tức đến gờ chân. bất quá hắn cũng bị bơ thành thói quen.

10. Chương 10: Biến Cố

Thời gian trôi qua rất nhanh, Bạch Cảnh tìm một tuần mới được hàng rào làm tốt, nhìn loạt đồ chỉnh chỉnh tề tề nằm trên sân, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác thỏa mãn khó tả bằng lời, tiếp hắn lại đi mua một cái máy phát điện bằng dầu ma-dút, một cái tủ chốt mở, không có biện pháp, ai bảo máy phát điện bằng nước phiền toái đầu, hắn chỉ biết xem không biết dùng.

Kỳ thật máy phát điện bằng dầu ma-dút hần cũng không dùng, nhưng cũng may có có nhân viên lắp đặt đưa hàng tới cửa, hơn nữa còn dạy từng bước, quan trọng nhất là hần chỉ cần cung cấp dầu ma-dút, nhân viên lắp đặt có thể giúp hần trang bị tốt, tới thời điểm hần chỉ cần bật tắt là được, thẳng đến dầu ma-dút hoàn toàn dùng xong mới thôi.

Có máy phát điện, Bạch Cảnh lại đi mua một tổ dây điện, đem mọi thứ thu vào không gian, chơi đùa một chút, hần đem máy làm đất ra, không để hai giờ, liền đem hai mẫu đất được hàng rào bao quanh hoàn toàn làm xong, cái này chưa tính hần là người mới nên tốn nhiều thời gian, nhìn thành quả lao động của chính mình, Bạch Cảnh nhận không được tán thưởng chính mình, có công nghệ cao thật là tốt, nghĩ lại hần đời trước, sách!. Thật đúng là nghĩ lại mà kinh, bất quá khi đó bất đắc dĩ bị bức a, tiềm lực con người đúng là không thể hạn lượng.

Làm xong đất, Bạch Cảnh lấy hạt giống cỏ nuôi gia súc ra trồng, sau đó là một ít rau xanh, đậu mè, khoai lang gì đó, chờ sau khi chúng lớn lên hần có thể mua một ít động vật nuôi trước, tuy rằng hiện tại còn sớm nhưng hần thích nhìn không gian náo nhiệt, một chút một chút hoàn thành kế hoạch của mình, thẳng đến khi trở thành thiên địa trong giấc mộng của hần.

Bận bịu xong thu hồi tinh thần lực, Bạch Cảnh cảm giác não bộ trống rỗng, nhưng không có choáng váng và mệt mỏi, mà thời gian ngắn trong không gian dài hơn lúc trước.

Có tiến bộ liền tốt, Bạch Cảnh vừa lòng mỉm cười, tinh thần lực không thể một sớm một chiều liền luyện xong, hần chỉ hy vọng trước khi mặt thế đến, dị năng của hần có thể thăng nên cấp một, như vậy hần có thể sử dụng kỹ năng, sinh hoạt có thêm một tầng bảo đảm.

Chính là không đợi hần cao hứng bao lâu, một cuộc điện thoại gọi tới liền phá hủy tâm tình của hần, nguyên lai đã đến thời gian khai giảng, hần còn chưa trở về, Trần mục nôn nóng liền báo cho ba ba hần.

Từ khi đi du lịch đến nay, hần gọi điện thoại cho ba ba hần không quá hai cuộc, thời gian tuy không dài nhưng ba ba hần luôn rất bận, cứ mỗi lần trò chuyện hần đối với mình thực tốt, nhưng mỗi tháng cũng chỉ gọi ba năm cuộc điện thoại, cho nên nói, nếu không phải từ nhỏ yêu thương hần, hần như thế nào lại ý lại vào Trần mục như vậy.

Trong mấy ngày nay, hần không tiếp bất cứ cuộc gọi nào từ Trần mục, đều là Vương Học Bình nghe, lúc này phỏng chừng Trần mục đối với Vương Học Bình rất là oán niệm, bất quá hần là người đang thất tình, có thể hiểu được đi.

Nói chuyện điện thoại với ba ba hần chỉ cảm thấy thê lương, đậm bạc, có loại cảm giác thương hải tang điền, thế sự vô thường phẳng phất như toàn bộ tâm can đều lạnh lẽo, nhưng hần không cự tuyệt ba ba quan tâm, bởi vì hần biết ít nhất giờ khắc này ba ba thật sự thương hần.

Cùng Trần mục nói chuyện điện thoại, hần đã thấy ghê tởm, một chữ cũng không muốn cùng nàng nói, đời trước hần gốc mới không phát hiện, đời này nghe nàng nói chuyện, mới biết từng câu từng chữ đều dụng tâm kín đáo, giống như mang theo một loại ám chỉ mờ mịt, từ hần không phải luôn dựa theo ý nàng mà đi sao?

Bạch Cảnh cúp điện thoại khoe môi trào phúng, ba ba hần quả nhiên thương hần, hần nói năm nay không muốn đến trường, ba ba nói năm sau lại báo danh, hần nói hiện tại không muốn về nhà, ba ba hỏi hần tiền có còn đủ hay không, hần nói muốn đến B thị gặp ba ba, ba ba trầm mặc một lát, ai nha không được, ta trong khoảng thời gian này rất bận, phải đi X tỉnh họp, người đến chỉ sợ ta không ở, chờ ba ba bận bịu xong liền đi gặp người được không?

Hần vĩnh viễn luôn vội vàng, Bạch Cảnh âm thầm cười, sủng ái như vậy có đôi khi hần thật sự không biết ba ba nghĩ gì, hần không biết tâm tư chính khách, có lẽ vĩnh viễn không đoán ra, thương hần, sủng hần, đối với hần ngàn y trăm thuận, có lẽ giống với yêu thích một thứ đồ chơi đi, tựa khi hần còn bé dưỡng Tuyết Lang*, đó là một chú chó nhỏ, lúc ấy mẹ mới mất, hần được ba ba đưa về nuôi, trong lòng bất an, sợ hãi, đứa trẻ bảy tuổi đã bắt đầu hiểu chuyện, hần biết người khác máng hần không có cha, đối mặt với ba ba xa lạ, hần vừa vui sướng lại sợ hãi, mẹ đã qua đời, ba ba cũng không cần hần thì phải làm thế nào?

Ba ba đưa cho hần con chó nhỏ, hần rất thích, nhỏ nhỏ, thực đáng yêu, để hần trong lúc lạ lẫm trở nên sáng sủa, hần vẫn luôn sủng nó, yêu nó, quan tâm nó, nó cần gì đều đáp ứng, tại thời điểm có bạn bè mới,

hắn đem Tuyết Lang ra khoe, ngày đông lạnh, sau khi trở về Tuyết Lang bị bệnh, sau đó cũng không tỉnh dậy nữa.

(* tên con chó, chắc nhỏ thế này , khuyến mại thêm)

Lúc ấy hắn đau lòng rất lâu, còn thực bướng bỉnh ngay cả bạn bè mới cũng không chơi cùng, nhưng hắn chưa từng nghĩ qua mình sai, không nên đem Tuyết Lang ra ngoài chơi, chó nhỏ vốn khó nuôi, hắn rõ ràng biết, không phải sao? Nhưng hắn vẫn giữ cái tôi của mình như cũ.

Hắn nghĩ ba ba có lẽ đem mình như một thứ đồ chơi mà nuôi đi, thích đồ vật tự nhiên là muốn sủng, yêu, che chở, không cần biết hắn có bao nhiêu tiền đồ, cũng không cần hắn có khả năng, dù sao ba ba cái gì cũng có, nuôi sống hắn cả đời thì có làm sao, nếu mặt thế không bùng nổ, hắn chỉ cần là con ngoan của ba ba, có lẽ hắn thật sự sẽ được sủng cả đời.

Bạch Cảnh thần nhiên nghĩ, trong lòng không tia cảm xúc, thật giống như chuyện của người xa lạ, hắn không trách ba ba, thật sự không trách, hắn vốn là con riêng, ba ba cho hắn hoàn cảnh sống tốt đẹp, sủng hắn, thương hắn, hắn thế nào nghĩ ba ba kỳ quái, chẳng lẽ kỳ quái ba ba không nên tốt với hắn sao? Chỉ trách chính mình tham, đòi hỏi quá nhiều, hy vọng xa vời quá nhiều, cho nên lúc bị buông tha mới có thể phần nộ như vậy, thương tâm như vậy, khiếp sợ như vậy, không thể tin như vậy.

Thu hồi suy nghĩ, Bạch Cảnh không còn muốn nó, sự tình đời trước đối với hắn giống như đã mấy đời, trên thực tế đã cách cả đời, như hồi ức xa xưa vậy, mặc kệ đời này ba ba đối với hắn như thế nào, hắn cũng không định đi B thị, về sau cũng không gặp làm sao hắn lại phải nghĩ khổ như vậy, đời này hắn sẽ không là Bạch Cảnh bị người khi dễ, người kính ta một thước, ta coi như không sao cả, người khi ta một phân, ta trả người một trượng!

Ánh mắt Bạch Cảnh hiện lên một tia sáng lạnh, tại mặt thế, quốc gia, quân đội là thứ tuyệt đối không thể tin.

Tại H thị ngày người ba ngày, cảm thấy đồ vật đã thu thập không sai biệt lắm, nhìn góc nhỏ nhỏ ba trăm thước vuông càng trở nên phong phú, đã có xu hướng tăng lên bốn trăm, Bạch Cảnh trong lòng vui vẻ, tuyên bố tiếp tục đi nơi kế tiếp.

Trước khi rời đi, hắn lại đến trạm xăng dầu một chuyến, lấy xăng và dầu ma-dút mỗi loại mười thùng. Phòng xe của hắn rất bắt mắt, xăng dầu và tư bất đồng, vật tư có thể để người chuyển đến kho hàng, nhiều hơn nữa cũng không làm người ta hoài nghi, xăng dầu a nếu hắn mua trước tiên, lại tại H thị nơi nơi chạy loạn, khó tránh bị người chú ý, đó là nguyên nhân hắn không ngừng đổi nơi thu mua vật tư, hắn tình nguyện tốn thời gian cùng ít tiền, cũng không muốn người hoài nghi.

Lại qua vài ngày, từ khi không gian có điện, Bạch Cảnh liền khống chế tinh thần lực bắt đầu đào đất, lại bỏ ra hai mẫu đất dùng máy đào hầm đào một hồ nước 200 thước vuông, từ nơi nước suối cao hơn dẫn nước vào một con suối nhỏ chừng một mét, chạy khắp nửa không gian, chạy đi nuôi các động vật đến hồ nước, không gian cơ bản đã thành hình thức ban đầu.

Làm hắn vui mừng chính là, cái không gian này quả nhiên quái dị, sau khi nước hồ đầy, nước suối vẫn không ngừng chảy mà không thấy thiếu, nước suối trong hồ cũng không nhiều, không biết những nước suối kia đều đi nơi nào.

Bất quá sau khi mặt thế tiến đến, nhiều chuyện kỳ quái xảy ra, Bạch Cảnh chỉ kinh ngạc một lát liền vui vẻ tiếp thu, cũng không truy tìm nguyên nhân, nếu không mà nói, sự tình hắn không biết nguyên nhân nhiều lắm.

Hắn tại một chỗ khác đào một cái hồ nước càng sâu, ước chừng 400 thước vuông, gấp đôi hồ nước nhỏ, hắn tính toán đổ một ít nước biển vào thử xem, nếu không có gì thay đổi hắn định nuôi một ít hải sản.

Về phần hai mẫu đất đã làm tốt kia, tốt hơn một ít hắn muốn trồng được thảo, dược liệu quý cũng trồng một chút, nhưng chiếm rất ít, không gian còn không có thăng cấp hắn cứ tính như vậy trước đã, còn dư ba mẫu, một mẫu trồng cây ăn quả, một mẫu trồng rau dưa, mẫu còn lại để phòng ở, địa phương dư thừa có thể trồng một ít hoa cỏ hoặc một ít gia vị coi như thành một tiểu viện.

Bạch Cảnh tư tư nghĩ đẹp, tuy rằng hiện tại một nửa kế hoạch của hắn còn chưa hoàn thành, nhưng nhìn rau xanh trong hàng rào lộ ra chồi non, cỏ nuôi gia súc dần dần dài ra, hắn cảm thấy cảnh đẹp như ngay trước mắt, làm hắn càng thêm háng hái.

Chính là đôi khi, ý tưởng so với hiện thực càng thêm tàn khốc.

Một tuần sau khi rời đi H thị, ngày này Bạch Cảnh vừa mới từ phòng tập thể thao của khách sạn đi ra, tắm rửa xong, việc đầu tiên mỗi ngày đều làm chính là dùng tinh thần lực kiểm tra không gian một phen, thấy cỏ nuôi gia súc và rau xanh sinh trưởng khỏe mạnh, ngay cả thảo dược cũng bắt đầu đâm chồi, trong lòng vui vẻ, quyết định mua trước một ít động vật về nuôi để không gian náo nhiệt, có thêm chút sinh khí.

Hắn đi thị trường nông mậu (thị trường giao dịch nông nghiệp) mua hai con gà trống và sáu con gà mái, bởi vì đồ vật không nhiều lắm hắn để người ta đem gà đặt trên xe, tính toán thu chúng vào không gian rồi đi mua vịt, người bán gà thấy xe Bạch Cảnh trực tiếp cứng họng, nhìn đến bài trí xa hoa trong xe, tay cầm gà hoảng hốt luống cuống không biết nên đặt chỗ nào, xe tốt như vậy, thùng xe sạch sẽ xa hoa như vậy, hắn chỉ cần vừa nghĩ đem gà đặt ở bên trong cho dù không phải xe của mình cảm thấy cũng đau lòng, thật giống như sợ làm dơ.

Bạch Cảnh đôi mắt âm âm, là hắn suy nghĩ không chu toàn, xem ra không thể mua vịt ở đây, xe của hắn có bao nhiêu nỗi hắn biết, trước mua vật từ người ta cho hắn là nhị thế tổ, nhưng mua gà vịt mấy thứ này lại quá phô trương, là người ta thấy quái dị còn khiến người chú ý.

Sau khi tiểu thương* đi rồi (* người buôn bán nhỏ), Bạch Cảnh đem xe chạy tới nơi hẻo lánh, mở thùng xe muốn đem gà vào không gian.

Di? Không động tĩnh!

Lại thu! Vẫn là không động tĩnh!

Sắc mặt Bạch Cảnh đột nhiên trắng bệch, mãnh liệt nhớ tới, đời trước trừ chính mình ra cũng chưa từng có động vật sống khác trong không gian, người hắn không tin, động vật lại càng không cần nói, hắn làm sao có thể đem động vật biến dị vào không gian, hắn cũng không phải ăn no căng bụng (ăn no không có việc gì làm mà nghĩ quẩn).

Bạch Cảnh trong lòng trầm xuống, vậy kế hoạch lúc trước của hắn làm sao giờ, không có động vật hắn phải mua nhiều thêm một ít thịt tươi, đất cũng phải quy hoạch lại lần nữa.

Nhìn nhìn chung quanh không người, Bạch Cảnh gà cũng không quản, trực tiếp ném xuống ven đường, dưới chân giẫm ga chạy lấy người, chỉ thấy trong lòng sụp đổ ghê gớm.

Không được dừng hoảng hốt nhất định còn cái gì đó người chưa nghĩ tới, giỏi lắm thì mua nhiều thêm một ít thịt tươi, không có gì ghê gớm, Bạch Cảnh lấy lại bình tĩnh, tìm một không yên tĩnh lặng suy nghĩ, không thể nuôi dưỡng động vật, kế hoạch của hắn bị xáo trộn, nhất định không được hoảng.

Bỗng nhiên trong lòng vừa động, đôi mắt Bạch Cảnh sáng lên, ảo não nhớ tới ngay cả hắn đều không thể vào không gian, động vật không thể vào có gì lạ.

Nhất định là như vậy, Bạch Cảnh tự nói với chính mình, trong lòng hơi hơi buông lỏng, xem ra nhất định phải mau chóng đề cao tinh thần lực, chính là thịt hắn cũng phải cất trữ một lượng lớn, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Nghĩ không gian ít nhất còn có lương thực, được thảo, còn có thể an trí nhà của mình, còn có nước suối sạch sẽ có thể uống, so với đời trước đã tốt hơn rất nhiều, hắn hiểu được, có được là hạnh phúc, đánh mất là số mệnh.

Trong lòng nghĩ như vậy, Bạch Cảnh dần bình tĩnh lại, lúc trước cái gì không trải qua, bất quá chỉ thiếu một ít đồ ăn cũng không đói chết người.

11. Chương 11: Đánh Võ

Cũng không đi chỗ khác, Bạch Cảnh trực tiếp trở về khách sạn, huyện Bình Sơn là một thị trấn nhỏ, hắn đã lộ mặt ở thị trường nông mậu, lại đi mua cái gì cũng không tiện, mà ngoài thực vật ra thị trấn này cũng không có cái gì để mua, hắn đang định nói cho Vương Học Bình và Tào Lỗi hôm nay rời đi, chân vừa mới đi tới phòng Vương Học Bình liền dừng lại—

Sắc mặt Bạch Cảnh trong nháy mắt trở nên xanh mét!

Chỉ thấy Vương Học Bình ngôn từ chính nghĩa nói: ” Không được, ta không đồng ý, thiếu gia biết thì như thế nào.”

“Yên tâm, hắn sẽ không biết, quản hắn làm gì, người chỉ cần nghe ta là tốt rồi.”

“Vẫn là không được, thiếu gia chốc lát sẽ trở lại.”

“Sẽ không nhanh như vậy, hắn ngày nào cũng vậy, buổi tối mới trở về.”

“Để ta suy nghĩ một chút, ta sợ bị thiếu gia phát hiện.”

“Chúng ta làm nhiều thứ như vậy, thiếu gia khi nào thì phát hiện qua, người thật là dây dưa...”

“Phanh!” Bạch Cảnh một cước đá văng cửa, hắn cũng không biết mình có khí lực lớn như vậy, trong lòng chỉ thấy lửa giận ngập trời, hắn không nghĩ tới ngay cả Vương Học Bình cũng phản bội hắn, Tào Lỗi quả nhiên là tai họa, nếu không phải tinh thần lực mình mạnh, nghe được bọn họ nói chuyện thì còn bị lừa tới khi nào.

Chỉ là chờ hắn nổi giận ùng ùng vào cửa, thân hình cứng đờ lập tức bị định trụ, biểu tình trên mặt hóa đá, trợn tròn mắt, người trong phòng cũng trợn tròn mắt.

Sáu con mắt nhìn nhau, chỉ thấy trong phòng có hai nam nhân quần áo không chỉnh tề, tư thế ôm thực ái muội, sững sốt một chút, Vương Học Bình nhanh chóng chỉnh lý quần áo, sắc mặt trướng đến đỏ bừng, há miệng thở dốc, do dự không quyết, tựa hồ không biết nói cái gì.

Tào Lỗi khuôn mặt lạnh lẽo chắn ở trước Vương Học Bình, rất có tư thế nếu Bạch Cảnh làm khó dễ hắn liền trở mặt.

“Các người tiếp tục”. Bạch Cảnh hoảng sợ, ném những lời này hoang mang rối loạn chạy mất, giống như phía sau có cái gì đuổi theo, hai người trước mặt đánh sâu vào thị giác hắn, sau khi trở về phòng hắn vẫn còn cảm giác tim nhảy bùm bụp, mặt đỏ tai hồng, không biết là tức giận hay xấu hổ.

Hắn chưa từng nghĩ đến, nguyên lai hai người là dạng quan hệ này, như vậy nhiều chuyện cũng được giải thích, khó trách hắn chưa từng nhìn thấy người yêu của Vương Học Bình, nguyên lai người yêu này là hắn chứ không phải nàng, khó trách sau khi Vương Học Bình ở lại chặn tang thi, Tào Lỗi mặc kệ ném hắn đi, trở về tìm người yêu, khi đó hắn chỉ kinh hoảng sợ hãi nên không thấy trong mắt Tào Lỗi đầy đau khổ và quyết tuyệt.

Kỳ thật Tào Lỗi cũng không tồi, ít nhất đặt hắn ở địa phương an toàn mới đi, buồn cười khi đó mình chỉ lo oán hận, Tào Lỗi rời đi là kiên quyết đi tìm chết đi.

Nếu không chỉ bằng thân thủ của Tào Lỗi, không có khả năng tại mặt thể không có tiếng tăm gì, nếu hắn nhớ không lầm, khi đó Tào Lỗi hình như đã thức tỉnh dị năng hỏa hệ, lúc đó hắn rất hận mình đi, nếu không lôi kéo Chu Đình đi cùng, Vương Học Bình sẽ không bị tang thi cào thương, chỉ sợ dù hắn hận mình vẫn nghe người yêu phân phó mang mình rời đi trước.

Cùng người yêu cộng sinh đồng tử a (cùng sống chết), kỳ thật giữa mặt thể có thể cùng người yêu chết đi cũng là một loại hạnh phúc, bên cạnh hắn nguyên bản cũng có một người như thế nhưng lại bị hắn ném đi.

Trong lòng Bạch Cảnh ầm ầm sinh ra vài phần ước ao, đối với Tiêu Táp càng là nhung nhớ, đi trước hắn cũng thật ngốc, không phân rõ ai là người tốt với hắn ai là kẻ hủy hoại hắn, đem Tiêu Táp có lòng tốt thành lòng lang dạ thú không nói, ngay cả đôi người yêu rõ ràng như thế cũng không phát hiện, hôm nay lại còn dọa người ta, lúc ấy sao hắn còn chưa suy nghĩ đã phá cửa mà vào a.

Bạch Cảnh kỳ thật oán hận, ai bảo bọn họ nói chuyện dễ gây hiểu lầm như vậy làm hắn nghe không ra câu chuyện, không những sợ hắn biết, còn muốn lên gạt hắn, tuy rằng việc đích xác cần giấu hắn, nhưng vừa vặn hôm nay hắn trở về sớm liền trùng hợp nghe thấy, hắn không thể nghe lầm sao?

Cũng không lâu lắm ngoài phòng truyền đến tiếng gõ cửa.

Bạch Cảnh xem xem gương, thấy mặt không còn đỏ lắm, lúc này mới bình tĩnh ra mở cửa, Vương Học Bình và Tào Lỗi đứng ở bên ngoài, Bạch Cảnh liếc mắt nhìn họ một cái, xoay người đi vào phòng, giống như cái gì cũng chưa phát sinh qua.

Đi vào, Vương Học Bình ngồi trên ghế trầm mặc, Tào Lỗi vì hắn trầm mặc nên cũng vậy, Bạch Cảnh có chút không kiên nhẫn. sao bọn họ không nói lời nào, không phải là gay sao? Có gì đặc biệt hơn người, hắn phát hiện bản thân hắn hình như cũng có chút cong.

“Bồi tội?” Thấy bọn họ không rên một tiếng, Bạch Cảnh thản nhiên nói.

Vương Học Bình khẩn cấp gạt đầu, ánh mắt có chút ảm đạm liền sáng lên tia hy vọng.

Tào Lỗi lẳng lặng chăm chú nhìn người yêu, ánh mắt chưa từng rời đi, giống như tất cả xung quanh đều không liên quan mình, cả người không còn vẻ cà phất cà phơ bình thường, thay vào đó là loại lạnh thấu xương, sắc bén lộ ra vài phần tùy ý phô trương, chỉ có đôi mắt u ám kia tiết lộ vài phần cảm xúc, ánh mắt nhu hòa gần như tham luyến, bộ dáng nghiêm túc mà chuyên chú, trong lòng, trong mắt đều chỉ có một người.

“Ai.” Bạch Cảnh lên tiếng, đối với Tào Lỗi có cách nhìn mới, không tìm lòng thầm nghĩ, Tiêu Táp cũng từng nhìn hắn như vậy sao? Có đi hay không có? Bạch Cảnh mỉm cười tự giễu, hắn cái gì cũng không biết, từ trước hắn nào có chú ý Tiêu Táp một giây một phút nào, không làm âm ỉ mấy huynh đệ của y còn cảm tạ trời đất.

Nhớ tới chuyện muốn tìm bọn họ, Bạch Cảnh thản nhiên nói: “Thu thập một chút, hôm nay đi N thị.”

Đi cái chỗ đó nhìn xem, chỉ đi nhìn là tốt rồi sau đó trực tiếp đi Hoàng Sơn, đề cao tinh thần lực là việc cần phải làm, thu thập vật tư về sau còn có thời gian, dù sao phần lớn đồ vật đều đã mua, còn lại chính là một ít đồ ăn, vật dùng, cả vũ khí, đối với vũ khí hắn đã sớm nghĩ xong, đợi trở lại D thị, có ba ba hắn tin tưởng lên lút mua một đám súng ống, đạn dược hắn là không thành vấn đề.

“Người không có gì muốn hỏi?” Vương Học Bình thật sự nhịn không được.

Tào Lỗi bật người đề phòng nhìn thẳng Bạch Cảnh, sáng mắt nhìn như bình tĩnh che giấu ánh mắt lợi hại như chim ưng, giống như mãnh thú vươn lợi trảo vận sức chờ phát động.

“Người muốn ta hỏi cái gì?” Bạch Cảnh cho hắn một cái xem thường, lượng lượng nói, hắn quyết định cho dù có cái nhìn mới với Tào Lỗi hắn vẫn là chán ghét, chẳng lẽ hắn còn có thể đem Vương Học Bình trộm đi.

“Chúng ta...” Vương Học Bình như ngồi trên kim châm, trong lòng thấp thỏm bất an, khẩn trương khiến lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, thật giống như sợ nghe được từ miệng Bạch Cảnh những lời không tốt.

“Các người? Không phải chính là gay sao? Chẳng lẽ còn muốn khoe khoang với ta?” Bạch Cảnh khinh bỉ nhìn hắn một cái, kiêu ngạo giương đầu lên, ánh mắt khinh miệt khiến Vương Học Bình nói năng lộn xộn, trong thương tâm ầm ầm vài phần thất vọng: “Không, ta không có cái ý tứ kia.”

Tào Lỗi gắt gao bảo vệ người yêu, ánh mắt nhìn Bạch Cảnh càng thêm căm thù.

“Ta biết.” Bạch Cảnh trầm mặc một hồi, nghiêm túc suy nghĩ, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, thực nghiêm túc nói: “Ta cũng giống như vậy.”

Vương Học Bình hộc máu ngã xuống đất, một hơi thiếu chút nữa bị ngen không trụ được, nhưng nhìn bộ dáng Bạch Cảnh mặt không đổi sắc nói mình là gay, trong lòng không khỏi buông lỏng, kỳ thật hắn còn rất thích thiếu gia, trừ bỏ tùy hứng một ít, kiêu căng một ít, tính tình lớn một ít, xoi mói một ít, thích cổ quái gây sức ép người một ít, không lễ phép một ít, lòng dạ hẹp hòi một ít, kỳ thực thiếu gia thực tốt...

Nói nhiều cái một ít như vậy Bạch Cảnh còn có ưu điểm sao?? (cùng câu hỏi a)

Quan trọng nhất là, Vương Học Bình cảm thấy, hẳn thực thích công việc bảo tiêu này, thoải mái, không áp lực, kiếm được nhiều tiền, cơ hồ không có việc gì làm, thoải mái nhàn nhã khó có được không cần lúc nào cũng căng thẳng tinh thần mà còn không có nguy hiểm, công việc tốt như vậy hẳn đi đâu tìm được a, hẳn còn muốn cùng Tào Lỗi kiếm tiền dưỡng lão đâu. (yên chắc chắn đây mới là nguyên nhân thực sự a)

Ý tưởng này của hẳn nếu để Bạch Cảnh biết được, khẳng định học máu muốn thay đổi người.

“Thiếu gia người nói vậy bệ gì đó, con đường này không dễ đi, người không cần vướng vào.” Vương Học Bình cau mày, không có người nào rõ hơn hẳn, thân là một gay thật thống khổ, hẳn nhớ rõ ràng thiếu gia thích chính là con gái, chẳng lẽ lần này đi ra là phát hiện đối với con trai có hứng thú, cho nên mới muốn trốn tránh, ngay cả học cũng không cần? Khó trách thiếu gia biến đổi lớn như vậy, Vương Học Bình nhanh chóng bỏ não...

Hắn cũng thật sự không muốn nhìn thấy thiếu gia bước vào vết xe đổ của hắn, Hắn và Tào Lỗi lúc trước rất khổ, trong vòng luẩn quẩn của gay nhiều hỗn loạn hẳn biết rất rõ ràng, kết cục của hắn và Tào Lỗi coi như tốt đẹp, còn có bao nhiêu người vì ánh mắt của người khác mà chết, lại có bao nhiêu người thân bại danh liệt, có bao nhiêu người tự nhiên bất lực, luẩn quẩn trong vòng lạm giao, gây tê, hẳn thật sự không muốn nhìn thấy thiếu gia cũng như vậy.

“Người đừng nghĩ nhiều.” Tào Lỗi nắm chặt tay hắn, ánh mắt có chút khinh thường ý nói: thân phận thiếu gia chúng ta có quyền lo lắng sao. Chỉ trong nháy mắt Tào Lỗi lại biến về bộ dáng lúc trước mặt dày mày dạn, đáng vẻ lưu manh.

“Người còn nói không khoe khoang.” Bạch Cảnh trong lòng thực khinh bỉ, chờ đến khi hẳn tìm được Tiêu Táp, nhất định phải khiến bọn họ thực hâm mộ, hâm mộ.

Ta đang suy nghĩ cái gì? Bạch Cảnh mãnh liệt phản ứng, trong lòng ảo não, chẳng lẽ gay thật sự sẽ lây bệnh sao? Hẳn rõ ràng đã sớm phát thê, nếu gặp được Tiêu Táp sẽ đối với y thực tốt. luôn bồi ở bên cạnh y, bảo hộ y, ủng hộ y, nếu y còn thích mình bọn họ sẽ cùng nhau, nếu y không thích mình, hẳn sẽ bảo hộ y đến khi nào y không cần hẳn nữa mới thôi, sau đó đứng ở xa xa nhìn y.

Vì cái gì vừa rồi ý nghĩ đầu tiên của mình dĩ nhiên là cùng Tiêu Táp một chỗ, hẳn sẽ không quên hiện tại Tiêu Táp còn chưa biết hẳn đâu.

Vương Học Bình trực tiếp hết chỗ nói rồi, có thiếu gia không nói đạo lý như vậy sao? Còn muốn nói nữa lại bị Tào Lỗi ngăn cản, Tào Lỗi hướng hẳn nháy mắt mấy cái, bên tai hắn nói nhỏ: “Thiếu gia hiện tại tư xuân, suyt...”

Tinh thần lực cường đại cũng không tốt, Bạch Cảnh tức đến ngã một cái, đen mặt, cả giận nói: “Thu dọn đồ đạc, rời đi.” không đem hẳn gây sức ép đến khóc cha gọi mẹ, hẳn không mang họ Bạch.

Vương Học Bình tinh thần căng thẳng, vội vàng đuổi theo, Tào Lỗi sờ sờ cái mũi, sẽ không trùng hợp như vậy đi, lại bị thiếu gia nghe được, chẳng lẽ tai thiếu gia thính như vậy, Tào Lỗi trong lòng vạn phần không hiểu, bản thân hẳn vừa rồi cũng thử qua, khách sạn này không tốt như năm sao, nhưng hiệu quả cách âm cũng không tệ, hẳn nghĩ không rõ, bọn hắn nói chuyện trong phòng, thiếu gia sao có thể nghe thấy, còn xông vào trong, cửa này cũng quá không rắn chắc đi!

12. Chương 12: Tiêu Táp

Toàn bộ hành trình duy trì tốc độ cao, rất nhanh qua hai ngày một đêm, ba người đến N thị.

Tào Lỗi vốn nghĩ thiếu gia sẽ trả thù, thay đổi biện pháp gây sức ép với hẳn một chút, ai biết một chút động tĩnh cũng không có, còn chưa kịp thở ra, mấy người vừa đến khách sạn sắp xếp xong, Bạch Cảnh ngay cả ánh mắt cũng không bố thí cho hẳn một cái, kéo Vương Học Bình nói: “Người theo ta ra ngoài.”

Tào Lỗi há to miệng, một bộ dạng ngốc khó có được: “Vậy ta đây thì sao?”

“Người?” Bạch Cảnh giật nhẹ khóe miệng, cười lạnh: “Giữ nhà –”

Tào Lỗi bị nghẹn, đây là khách sạn được không. Hắn cuối cùng cũng biết vì cái gì trên đường thiếu gia không có động tĩnh, nguyên lai là chờ ở chỗ này, về mặt chính thì bất kinh (nghiêm túc, đứng đắn) phản bác: “Không được, ta cũng muốn theo, bảo vệ thiếu gia là trách nhiệm của bảo tiêu.”

Bạch Cảnh cũng không nhìn hắn, đem ánh mắt dời về phía Vương Học Bình, ý chỉ người nhìn mà làm đi.

Vương Học Bình thực khó xử, nhìn nhìn người yêu, lại nhìn nhìn thiếu gia, cuối cùng cân cân nghiêng , kéo góc áo Tào Lỗi: “Người ở lại khách sạn đi. thiếu gia có ta bảo vệ không có việc gì.”

Tào Lỗi khổ bức, hắn đương nhiên biết thiếu gia không có việc gì, vấn đề là hắn muốn cùng người yêu một chỗ, oán hận trừng Bạch Cảnh, thiếu gia từ đứa trẻ hư liên thăng cấp thành ác nhân chia rẽ đôi uyên ương.

Đôi mắt Tào Lỗi trông mong nhìn theo thiếu gia và người yêu nghênh ngang rời đi.

Vương Học Bình lúc rời đi còn cho hắn một ánh mắt an ủi, tuy rằng người yêu rất quan trọng, nhưng người yêu là người trong nhà, ngày tháng của bọn họ còn dài, ủy khuất ủy khuất không là vấn đề, huống chi đó chỉ là chuyện nhỏ, nhưng thiếu gia không giống vậy, hiện đang là thời điểm phản nghịch của thiếu gia, trong lòng hắn có chút lo lắng chỉ sợ thiếu gia đi sai đường, mà thiếu gia đối với hắn và người yêu không có bất cứ kì thị gì, trong lòng hắn tràn đầy cao hứng, cho nên người yêu tạm thời trở thành oán phu đi!

Bạch Cảnh tâm tình thực tốt, quả nhiên lấy thống khổ của người khác trở thành niềm vui của mình là một việc hết sức vui vẻ, trên đường trả thù Tào Lỗi, hắn mới không ngu như vậy đâu, Tào Lỗi phải lái xe xảy ra sự cố thì sao, vì mạng nhỏ của mình mà suy nghĩ, Bạch Cảnh cảm thấy không có bất kì trừng phạt nào có thể so sánh với thống khổ khi đem hắn và người yêu tách ra.

Giữ nguyên tâm tình như vậy đi ra cửa khách sạn, không giống như đi mua vật tư có địa điểm để đi, Bạch Cảnh nhìn trên đường người đến người đi, ngựa xe như nước, trong lòng mờ mịt, nhất thời không biết đi đường nào.

“Thiếu gia chúng ta đi đâu?” Vương Học Bình hưng phấn hỏi, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, hắn đã sớm tò mò thiếu gia mỗi ngày đều đi ra ngoài làm gì.

“Đi đâu a...” Bạch Cảnh có chút suy sụp, giương mắt nhìn nhà cao tầng bốn phía, quảng trường xinh đẹp trước khách sạn, người đi dạo ngã tư đường, ô tô xếp thành hàng theo đèn giao thông xanh đỏ, biển quảng cáo tùy tiện có thể thấy được và đám người đáng vẻ vội vàng: “Nơi nơi đi dạo đi!”

“A...” Vương Học Bình há to miệng, chẳng lẽ còn có loại đi dạo như thế? Thế này không cần a, mặt mày Vương Học Bình suy sụp.

Bạch Cảnh cũng không để ý tới hắn, không có mục đích chọn một ngã tư đường huyền ảo đi tới.

“Không lái xe?” Vương Học Bình trong lòng vui vẻ đi theo.

Bạch Cảnh lắc đầu: “Ta chỉ nghĩ muốn đi một chút”.

Nhìn xem nơi Tiêu Táp từ nhỏ sinh hoạt, biển người mờ mịt, hắn cũng không hy vọng tìm được một người, mà Tiêu Táp xấu xa như vậy, tâm đề phòng người mạnh như vậy, tìm được thì như thế nào chứ! Huống chi hắn còn rất nhiều chuyện còn không hoàn thành, việc này cho dù người kia là ai hắn cũng không thể nói, nếu hắn nói một năm nữa tận thế sẽ đến ai cũng nghĩ hắn điên rồi đi!

Vương Học Bình thấy tâm tình hắn không tốt, cũng không nói nhiều, lẳng lặng đi theo hắn làm tốt chức trách của bảo tiêu. Nhìn thiếu niên thần thái đăm đăm phía trước, cao ngạo thanh lãnh giống như đem mình ngăn cách với thế giới bên ngoài, trong nháy mắt Vương Học Bình cho rằng thiếu gia cứ như vậy theo gió mà bay đi.

Trong lòng nhện không được thấy có chút đau xót, hắn đi theo bên cạnh thiếu gia cũng đã hai năm, đối với gia thế của thiếu gia cũng biết đôi chút, nhìn như một thân tập hợp hàng nghìn hàng vạn sủng ái, nhưng thực tế một năm cũng không thấy được mặt cha, bên cạnh hắn trừ bỏ một nhóm bảo tiêu, người hầu gì đó ra cũng chỉ còn đồng phòng lớn trống rỗng, kỳ thật thiếu gia cũng rất cô đơn đi, cho nên hắn mới kiêu ngạo, khoe khoang, thích trở thành tiêu điểm được mọi người chú ý, bởi vì như vậy hắn mới không càng thêm tịch mịch!

Bạch Cảnh không chút để ý, hết nhìn đông lại nhìn tây, nhưng hắn không biết trong lúc nhìn phong cảnh đồng thời cũng trở thành phong cảnh cho một người khác.

Lầu hai tòa cao ốc thương nghiệp Thiên Thanh, trong căn phòng của một quán cà phê xa hoa, một người đàn ông khí thế bức người đang ngồi bên cửa sổ, toàn thân tản ra khí thế lãnh liệt, bộ dáng ngũ quan gần như được điêu khắc hoàn mỹ, đôi môi mỏng nhếch lên một đường cong lãnh khốc, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, bằng màu u ám thâm thúy, giống như liệp báo theo dõi con mồi.

“Nha, Táp ca, coi trọng ai, muốn hay không huynh đệ giúp người đi làm?”. Một nam nhân bộ dạng nhã nhặn ngồi đối diện hắn trên đũa nói, theo ánh mắt của hắn nhìn qua: “Sách, thật là một cực phẩm. Thế nào, không nhớ ân nhân cứu mạng của người?”

Tiêu Táp thu hồi ánh mắt, thần nhiên liếc nhìn hắn: “Sự tình bên kia thế nào rồi?”

Nam tử bĩu môi, thật không thú vị, bất quá nói đến chính sự hắn không dám chậm trễ, thần sắc trở nên phần nộ: “Con chó Tiêu Hồng nuôi dưỡng kia, thừa lúc người không có ở đây, dẽ miệng thuyết phục vài đại ca, ta và Chu Tập nơi có thể đi đều đã đi, trừ bỏ Trần lão còn chút do dự, còn lại đều không đáp ứng, mẹ nó, quên trước kia ai dẫn bọn hắn kiếm tiền sao?”

“Vương Thành đâu?” Tiêu Táp thần nhiên hỏi, đôi mắt kết băng nhìn không ra bất cứ cảm xúc gì.

“Hắn? Hắn giống như không nhìn thấy chúng ta, mỗi ngày ngâm mình ở Ôn Nhu Hương, làm không làm còn chơi 3p không sợ dương vật nhiễm bệnh”. Hàn Diễm cười nhạo một tiếng, lớn lên mang một khuôn mặt tuấn tú nhã nhặn, lời nói so với tên côn đồ bên đường còn thô lỗ hơn.

Tiêu Táp nhíu nhíu mày, đối với cái này cũng thực bất đắc dĩ, cha Hàn Diễm mất sớm, mẹ bỏ trốn theo người khác, cha mình thấy hắn đáng thương, cha hắn lại vì bang mà chết, liền đem hắn đến làm bạn với mình, khi đó Hàn Diễm đã chín tuổi, thói quen đã sớm dưỡng thành, tuy rằng về sau có thể đem bộ dáng và cử chỉ thay đổi, nhưng cái miệng vẫn như cũ.

“Đêm nay đi Ôn Nhu Hương.” Tiêu Táp mặt không đổi sắc nói, đôi mắt sắc bén mà ngoan quyết, giống như tử thần cầm liềm đao (lưỡi liềm) trong tay, để người không kim lòng được mà run sợ.

“Như vậy sao được—” Hàn Diễm lập tức nhảy dựng lên, đối với ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Táp làm như không thấy, hắn đã sớm quen.

Lúc này ngoài cửa đi vào một nam nhân, nghe thấy đối thoại của bọn họ, không đồng ý nói: “Không được, người hiện tại đang bị cảnh sát truy nã, các bang phái cũng đang tìm người, Ôn Nhu Hương không an toàn.”

“Ta hiện tại rất tốt.” Tiêu Táp ngữ khí đậm đậm nói lộ vẻ cường thế đáng tin, Thấy bọn họ còn muốn nói liền trực tiếp hạ lệnh: “Các người đi an bài tốt, ta muốn thấy mặt Vương Thành, N thị còn không phải Tiêu Hồng có thể định đoạt, Vương Thành đã có can đảm bán đứng ta cũng phải có dũng khí thừa nhận hậu quả, trước lúc muốn tẩy trắng, ta đã sớm làm tốt chuẩn bị cho ngày hôm nay.”

“Chu Tập—” Hàn Diễm có chút bất đắc dĩ nhìn về phía nam nhân mới vào cửa.

Chu Tập nghĩ nghĩ, tục ngữ có câu, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, chỉ sợ mọi người đều không thể ngờ được Táp ca lại ở chỗ này uống cà phê, giống như đi Ôn Nhu Hương cũng thế, Ôn Nhu Hương là địa bàn của Tiêu Hồng, nhưng hắn an bài một hai người vẫn không thành vấn đề, Tiêu Hồng bây giờ còn chưa ngồi vững vị trí chủ nhà, không dám động trực tiếp đến mình, nếu Táp ca không mất tích, chính mình đi theo cũng gặp chuyện không may, người anh em giúp đỡ là thủ hạ của Táp ca, nếu không chỉ sợ việc thứ nhất là mặc kệ.

Trong lòng nghĩ như vậy, Chu Tập liền gật đầu: “Ta đi an bài.”

“Uy, người như thế nào...” Hàn Diễm khó thở, hung hăng trừng mắt nhìn Chu Tập một cái: “Ta cũng phải đi.”

Chu Tập bật cười: “Người đi lại không ai ngăn cản.”

Tiêu Táp liếc nhìn hai người bọn họ, tâm tư Hàn Diễm đối với Chu Tập mọi người đều biết, Chu Tập không biết là giả ngu hay cố ý đùa chơi Hàn Diễm, dù sao cho rằng là không biết, đem Hàn Diễm tức giận đến giới

chân chính là thú vui lớn nhất của hắn.

Lúc này ánh mắt Tiêu Táp chuyển ra ngoài cửa sổ, lại sớm đã không thấy thân ảnh thiếu niên, trong lòng hơi tiếc nuối, bất quá cũng không quá để ý, chỉ một lần gặp mặt mà thôi, hắn còn có chuyện quan trọng hơn.

Bạch Cảnh tiêu sái đi không có mục đích, giống như phố lớn ngõ nhỏ đều muốn đi dạo một vòng, từ khu thương nghiệp đến khu dân cư, từ khu dân cư đến khu giải trí, mệt liền gọi xe đi, mỗi một khu phố trên bản đồ đều đi dạo, thật giống như muốn trong vòng một ngày đem toàn bộ N thị đều đi dạo một lần.

Vương Học Bình quả thật có chút bất đắc dĩ, trong lòng lo lắng nhiều hơn, từ khi đến N thị thiếu gia dường như cả người đều trở nên hoảng hốt, trên người ẩn ẩn chút bi thương, nuối tiếc và cả tỉnh mịch. Hắn thật sự không rõ, thiếu gia đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, vào lúc nào mới có thể thay đổi đến như vậy, thiếu gia còn thay đổi thái độ với Trần mụ, cũng làm hắn cảm thất kinh ngạc, nếu nói trước kia hắn đem bảo tiêu trở thành một phần chức trách, trải qua thời gian dài ở chung như vậy, hắn thật tâm muốn che chở cho thiếu niên này.

Chính là, điều kiện đầu tiên là hắn phải biết, tốt cùng chuyện gì đã xảy ra với thiếu gia hắn thế nào cũng nghĩ không gia, thiếu gia rõ ràng không coi bọn họ vào đâu, giống như trong một đêm liền thành như vậy, đừng nói với hắn cái gì mà trên đời này có quỷ thần, đánh chết hắn cũng không tin, bất quá nhớ tới thiếu gia nói hắn là gay, Vương Học Bình lại bỏ não, hiện tại bọn nhỏ đều phản nghịch, thiếu gia không phải trên mạng quen biết người không đứng đắn gì đi.

Đèn được thắp lên, trời bắt đầu tối, ban đêm.

N thị đèn dầu sặc sỡ, khu giải trí càng xa xỉ thối nát, nơi nơi lộ ra loại hấp dẫn lòng người, làm người ta hoa mắt thần mê.

“Thiếu gia chúng ta vẫn là đi thôi.” Vương Học Bình khẩn trương nhìn đông nhìn tây, chỉ sợ thiếu gia tâm huyết dâng trào, muốn đi vui đùa một chút, việc này trước đây hắn tuyệt đối không quản, thiếu gia hiện tại mười tám tuổi, đúng thời kì thanh xuân nảy mầm, muốn đi ra ngoài vui đùa một chút cũng không có gì đáng trách, nhưng nếu thiếu gia là gay liền không giống, hắn nhớ rõ ràng thiếu gia thích nữ nhân, vì không để cho thiếu gia sa đoạ, hắn quyết định phải giữ vững cương vị, ngăn chặn bất cứ tình huống bất lương gì phát sinh.

Tác giả nói ra suy nghĩ:

Tiểu công xuất hiện, hắc bang lão đại công, lãnh khốc công, bá đạo công trừ bỏ với tiểu thụ tốt một ít những người khác đều thực lãnh.

Tính tình tiểu công thích cường hào đoạt thủ, đời trước cường chế tiểu thụ, cho nên tiểu thụ mới có thể hận hắn.

Đời này a...

13. Chương 13: Gây Sự

Bạch Cảnh liếc hắn một cái mặc kệ, trong lòng đối với bộ dáng khảnh trương của hắn thực khinh thường, nguyên bản chỉ nghĩ muốn tùy ý nhìn xem giờ thật sự muốn đi tới một chút.

Vương Học Bình ảo não đuổi kịp, hắn như thế nào liền quên tính tình thiếu gia, dù cho thiếu gia thay đổi tính tình cũng không dễ chịu.

Bạch Cảnh cũng không đi xa, cảm giác có chút đói bụng, tùy ý chọn một nhà hàng thoạt nhìn không tệ lắm đi vào ăn.

Vương Học Bình nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt lạng lẽ nhìn về phía câu lạc bộ cách đó không xa, hoàn hảo thiếu gia không đi vào trong đó, gay đối với những chỗ này giống như trực giác trời sinh, bất quá địa phương rõ ràng như vậy, thiếu gia đều không phát hiện, vậy có hay không chứng minh thiếu gia không phải là gay đâu?

Tùy ý chọn một ít đồ ăn, Bạch Cảnh ngăn người nhìn ngoài cửa sổ.

Vương Học Bình tâm đều khẩn trương, mãi đến lúc đồ ăn được mang lên, thấy Bạch Cảnh an tĩnh ăn, hẳn mới thực sự yên tâm, nhưng hẳn không biết hẳn yên tâm quá sớm.

Cơm nước xong, nghĩ sẽ bình yên vô sự, bởi vì nhà hàng này không khí rất tốt, Bạch Cảnh ngồi lại một chốc, nhìn đồng hồ mười rưỡi tối, hẳn tính ra đi đi lại lại một chút, hôm nay đi dạo đơn giản là đủ, mấy ngày nay tinh thần vẫn luôn buộc chặt, khó có được cơ hội thả lỏng đi dạo một lần, nhìn được thành phố Tiêu Táp lớn lên cũng là một tâm nguyện của hẳn, hẳn tính toán ngày mai liền đi Hoàng Sơn, chuyện tinh thần lực rất cấp bách.

Đi ra từ nhà hàng, Bạch Cảnh thói quen nhìn thoáng xung quanh, khi nhìn về phía đối diện ánh mắt bỗng dừng trường lớn, đồng tử xinh đẹp gắt gao co rút lại, bình tĩnh chăm chú nhìn phía trước, vội vàng đi theo, nếu hẳn không nhìn lầm, người vừa rồi là Hàn Diễn, nếu hẳn ở trong này có phải hay không Tiêu Táp cũng ở không quá xa.

“Thiếu gia người chờ một chút.” Vương Học Bình cực kỳ thống khổ, thiếu gia đang tốt tự nhiên lại nổi điên làm gì.

Đi tới cửa câu lạc bộ, Bạch Cảnh không hề nghĩ ngợi liền tiến vào, đại sảnh xanh vàng rực rỡ. cực kỳ xa hoa, nơi chốn đều ngợp trong vàng son hấp dẫn, giống như nơi đây chính là thiên đường của nhân gian.

“Thiếu gia, chúng ta trở về.” Vương Học Bình kiên quyết không đi, tận tình khuyên nhủ.

Bạch Cảnh đầu đều không quay, lạnh lùng liếc hẳn một cái, làm như không nghe thấy.

Vương Học Bình ngăn người, ánh mắt vừa rồi của thiếu gia thực xa lạ, làm hẳn sinh ra sợ hãi, là ảo giác đi, bất quá thiếu gia đã đi vào, hẳn cũng đành đuổi theo.

“Vị tiên sinh này ngài hảo, hoan nghênh ngài đến với câu lạc bộ Thiên Hoàng chúng ta, xin hỏi ngài có thể hội viên sao?” Một tiểu thư bộ dáng xinh đẹp, mặc trang phục bó sát người tiến lên hỏi.

Thế hội viên? Cái này Bạch Cảnh biết, giống như câu lạc bộ cao cấp đi vào đều cần thẻ hội viên.

Vương Học Bình chưa kịp cảm thấy may mắn, liền thấy Bạch Cảnh quay sang hẳn, đương nhiên phân phó: “Ta muốn đi vào, người nghĩ biện pháp.”

Vương Học Bình chỉ chỉ chính mình, cứng họng: “Ta...Ta...” Thiếu gia nghĩ hẳn là siêu nhân sao?

Bạch Cảnh cười lạnh: “Đừng để cho ta nghĩ người không làm được”.Bọn họ đều là nhập ngũ rồi xuất ngũ, đều có con đường riêng của mình.

Tiểu thư kia vừa nghe bọn họ không có thẻ hội viên, thái độ liền trở nên khinh mạn, ngôn ngữ cũng càng thêm phóng dăng, vươn tay muốn nhéo mặt Bạch Cảnh: “Tiểu đệ đệ còn chưa có lớn, muốn hay không tỷ tỷ....A...Người buông”.

Không đợi Vương Học Bình động thủ, động tác Bạch Cảnh nhanh như thiểm điện, một phen nắm tay nữ nhân kia, chỉ nghe thanh âm rầm rắc vang lên, nữ nhân đau đớn hét ầm, ánh mắt nhìn về Bạch Cảnh tràn đầy kinh sợ, không dám vọng động.

“Xảy ra chuyện gì?” Quản lý đi ra thấy tình huống này liền hỏi.

Bạch Cảnh buông tay ra, Vương Học Bình thức thời lấy ra khăn tay, bọn họ không phải bảo tiêu mà là bảo mẫu, khăn tay đều là vật phẩm chuẩn bị sẵn trên người, chỉ sợ thiếu gia có lúc muốn dùng.

Bạch Cảnh xoa xoa tay, ngạo mạn liếc mắt đảo qua.

Nữ nhân kia vừa thấy quản lý đi tới liền khóc lóc kể lể: “Ca, bọn họ không có thẻ hội viên, ta bất quá chỉ hỏi hai câu, họ liền động thủ.”

Quản lý sắc mặt lạnh xuống, nếu như là hội viên, hẳn sẽ còn lo lắng chút, người có thể tới nơi này phi phú tức quý, hai người trước mắt này, giàu thì còn có thể nhưng cũng không phải là có thân phận gì lớn (chém thối), hẳn lập tức xem thường liếc mắt một cái nói: “Hai vị tiên sinh câu lạc bộ Thiên Hoàng chúng ta cũng không phải là nơi gây sự.”

Bạch Cảnh nhú nhú mày, không rõ vì sao Tiêu Táp lại đến nơi này, mà thái độ nhân viên ở đây thực khó để hần tin tưởng lại chính là một câu lạc bộ cao cấp: “Vị tiểu thư này phải làm “gà” cũng đừng ở cửa kiếm khách, là kỹ nữ mà còn muốn lập đền thờ (ý là còn muốn được thờ phụng chăng?), nhìn tướng mạo của người, mắt đậu xanh (mắt nhỏ như hạt đậu), chân vòng kiềng, hai mắt cắt mí, ngực giả, ngay cả kỹ nữ cũng không bằng, còn dám làm mất mặt xấu hổ.”

“Người...” Nữ nhân kia đầu đầy mồ hôi, nghe thấy lời hần nói chỉ kém chưa học máu, hướng về phía quản lý hô: “Ca...”

Quản lý đang muốn nói gì đó, một âm thanh lỗ măng truyền tới: “Nha, náo nhiệt như vậy, em gái nhà người lại phát tao.”

Thanh âm này Bạch Cảnh đặc biệt quen thuộc, lúc trước kêu đánh kêu giết, muốn làm thịt mình báo thù không phải hần sao?

Hàn Diễn kỳ thật có xem một hồi, nhìn thấy thiếu niên này lại nhớ đến Táp ca, người Táp ca coi trọng đương nhiên không thể để người khác khi dễ, chính là không nghĩ tới miệng tiểu tử này thật độc.

Quản lý sắc mặt trầm xuống, âm ngoan liếc nhìn Hàn Diễn một cái, lại che dấu nói: “Diễn ca, là bọn hần không có thể hội viên.”

“Không có việc gì, vị tiểu ca này là ta mời, người là ta mang đến.” Hàn Diễn vỗ vỗ bả vai quản lý, lớn tiếng nói.

Quản lý miễn cưỡng nở nụ cười một chút: “Nếu Diễn ca đã lên tiếng, liền theo ý tứ của người mà làm đi, chính là em gái ta...”

“Em gái người liền để ở nhà nghỉ ngơi đi, đều làm mất hết mặt mũi rồi còn đi ra ngoài làm gì, câu lạc bộ không phải do nhà người mở đâu.” Hàn Diễn nói chuyện không chút lưu tình, chỉ tiếc hận nhìn Bạch Cảnh một cái, đáng tiếc hôm nay có việc phải làm, nếu không liền đem người qua cho Táp ca.

“Các người chậm rãi chơi, hôm nay ta mời.” Hàn Diễn nở một nụ cười mê người, kỳ thật nếu hần không nói lời thô tục, người cũng rất dễ nhìn.

Bạch Cảnh không để ý đến hần, bộ dáng không có chút cảm ơn, một ánh mắt cũng không bỏ thí liền trực tiếp đi qua hần. Nếu Hàn Diễn không thể dẫn hần đi gặp Tiêu Táp cũng không có giá trị lợi dụng, hần sẽ không quên Hàn Diễn từng trào phúng nhìn hần, nể mặt Tiêu Táp hần sẽ không trả thù nhưng cũng đừng mong hần hòa nhã.

Vương Học Bình vội vàng đuổi kịp, một màn vừa rồi với hần là khiếp sợ, không chỉ thân thủ của thiếu gia, mà còn vì thiếu gia tàn nhẫn, có lẽ người khác không rõ nhưng hần biết tay của nữ nhân kia khẳng định bị bể gãy.

Hàn Diễn mất mặt, nhất thời một hơi bị nghẹn đứng ở đó, người nào a! Khinh thường miết miết miệng, xoay người bước đi, hần quyết định, hần nhất định phải nói cho Táp ca biết thiếu niên này không phải hàng tốt.

Quản lý sắc mặt thực khó coi, nữ nhân kia còn kêu đau một cái, ngoài miệng còn không ngừng oán giận: “Người sợ hần làm chi, người làm nhiều hơn có được không, tay ta đau quá, nhất định là bị gãy, trở về ta nhất định phải nói cho mẹ”.

“Người yên tâm, hần không đắc ý được bao lâu đâu, đến lúc đó ca báo thù cho người, người bây giờ nhanh chóng đi bệnh viện kiểm tra.”

“Ta không đi, ta không đi, người mỗi lần cũng chỉ biết nói suông, Tiêu Táp không phải đã chết rồi sao? Các người làm sao còn phải sợ cái thứ người hầu này.” “Đừng nói lung tung, Hồng ca nói tạm thời tốt nhất không nên động vào hần, người trước kiên nhẫn một chút, hần kiêu ngạo không được bao lâu.”

Sắc mặt Bạch Cảnh xanh mét, nghe thấy đối thoại của bọn họ, nhần a nhần mới ngăn được xúc động muốn tiến lên chất vấn, tự nói chính mình phải lãnh tĩnh, Tiêu Táp tuyệt không có vấn đề gì, hần đối với câu lạc bộ này không quen, tùy ý kéo một nhân viên phục vụ, hỏi nơi náo nhiệt nhất ở đâu rồi trực tiếp lên lầu ba.

Nơi nhiều người là chỗ nghe ngóng tin tức tốt nhất.

Vương Học Bình lo lắng đuổi kịp, đến đại sảnh lầu ba, liền nghe thấy âm nhạc ồn ào, trên sân nhảy đầy những thân ảnh, bọn họ lơ đãng mà vận vẹo thân thể, điên cuồng lay động đầu, theo tiết tấu âm nhạc mà thập phần say mê vũ động, cũng có người lớn mật trực tiếp ôm nhau hôn lưỡi, triển khai tinh thần lực Bạch Cảnh còn có thể nghe được không ít tiếng rên rỉ thống khổ.

Bất quá nơi này dường như tất cả đều là đàn ông, Bạch Cảnh lúc này mới biết, đây là một câu lạc bộ tổng hợp, tất cả đàn ông đều ở tầng ba, Bạch Cảnh đầu đầy hắc tuyến, nhân viên phục vụ kia như thế nào khẳng định mình là gay.

“Thiếu gia, nơi này không thích hợp với người.” Vương Học Bình nhú nhú mày, thần sắc nghiêm túc.

“Không phải có người ở đây sao?” Bạch Cảnh nhướng mày lập tức đi vào một góc tối, triển khai tinh thần lực bốn phía.

Vương Học Bình phi thường bất đắc dĩ, thiếu gia không cần tự tin vào hắc quá có được không, bất quá thấy thiếu gia cũng không phải đi chơi, trong lòng cũng buông lỏng, nhin không được suy nghĩ, ban đầu thiếu còn tốt vì cái gì tự nhiên chấp nhất muốn tới nơi này....

“Nha, đây không phải Dân ca sao? Như thế nào lại đi buôn bán, có muốn hay không theo ta chơi đùa?”

“Thành ca nói đùa, như thế nào lại không chết trên giường? Ta ở đâu làm việc cũng không quan hệ với người.”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Bạch Cảnh tâm thần vừa động, đem tinh thần lực tập trung, hắc cũng không phải dị năng giả tinh thần lực, bao trùm diện tích lớn như vậy để lắng nghe cũng có thể, nhưng thao túng rất khó thời gian dài sẽ không chống đỡ được.

“Tạ Dân Hàng cho người mặt mũi đừng nên không biết xấu hổ, ca hôm nay để ý người chính là phúc khí của người.”

“Đa tạ Thành ca nâng đỡ, người vẫn là nghĩ xem khi Táp ca trở lại như thế nào thu thập người.”

“Đừng dùng Tiêu Táp đến áp lão tử, nếu hắc dám xuất hiện tại N thị, ta bảo đảm hắc có đến mà không có về.”

“Người đây là ý tứ gì?” Tạ Dân Hàng đổi giọng điệu nói.

“Ha ha.” Vương Thành kiêu ngạo nở nụ cười, đặc ý nói: “Hiện tại các đại ca hắc đạo và cảnh sát đều truy nã hắc, người nói hiện hắc còn sống cũng có thể trở về sao?”

“Vương Thành, Táp ca cho tới giờ đối đãi với người không tệ, người là đồ không có lương tâm”.

“Hừ! Hắc đối đãi với ta không tệ, còn không phải là xem mặt mũi Tiêu Tịnh Hải, hiện lão gia hỏa chết rồi, nếu hắc thật sự tốt với ta, sao không cho ta bãi quản.”

“Người đi theo Tiêu Hồng chẳng lẽ sẽ ưu việt hơn sao?”

“Ha ha, ưu việt hơn nhiều, Ôn Nhu Hương này không phải là để ta chơi đùa sao, người cũng là người xinh đẹp ôn nhu đâu, ta xem người như thế nào chạy trốn...”

“Ba!”

“Người cũng dám đánh lão tử.”

“....”

“....”

Bạch Cảnh thu hồi tinh thần lực, nơi này rất ồn ào, mới nhe một chút, đã cảm thấy có chút mệt mỏi, câu nói kế tiếp không cần nghĩ hắc cũng có thể được một ít, Tạ Dân Hàng hắc nhận thức, là một thuộc hạ của Tiêu Táp, từng nể mặt Tiêu Táp đối xử với hắc cũng không tệ lắm, mắt thấy bên kia sẽ nháo lớn, Bạch Cảnh nghĩ nghĩ từ góc tối đi ra, Vương Học Bình còn chưa kịp phản ứng, Bạch Cảnh đã đi ra chỗ sáng.

Hắn biết bộ dáng hiện tại của chính mình có lực hấp dẫn, Vương Thành và Tiêu Hồng đứng không?

Bạch Cảnh nghiêng ngẫm cười, nếu bọn họ khiến Tiêu Táp không thể trở về, vậy hắn liền giúp Tiêu Táp một phen là tốt rồi.

“Thiếu gia.’ Vương Học Bình hẩn hẩn đuổi kịp, vì ám chỉ trong mắt Bạch Cảnh mà không thể không đứng ở ngoài hai thước, trong lòng hận nghiến răng, hắn còn thật hiểu chính mình, hắn làm gì cần phải có hành vi thường ngày của bảo tiêu như vậy, làm một bảo tiêu có đạo đức nghề nghiệp, trừ bỏ nguy hiểm phát sinh, hắn không thể làm bất cứ việc gì ngăn cản ông chủ.

Bạch Cảnh vừa đứng ở nơi đó liền hấp dẫn không ít lực chú ý, khuôn mặt phần điêu mài ngọc tinh tế, góc cạnh rõ ràng lại không mất ôn nhu, có sự linh hoạt kỳ ảo độc đáo và tuần tú, tựa như một người được đúc từ khối mỹ ngọc không tỳ vết, cho dù lẳng lặng đứng đó, cũng làm cho người ta cảm giác giống như một loại Thanh Hoa tao nhã, cũng hoàn cảnh xung quanh không thích hợp nhưng càng khiến người khác thêm chú ý.

Tiêu Táp nhíu nhíu mày, nhìn thiếu niên thanh nhã như ngọc giữa sân, hắn như thế nào lại tới đây?

Hàn Diễn rút cổ không nói chuyện, lúc ấy hắn nhìn thấy thiếu niên đi vào, lại không nghĩ ra nơi này đã không phải là địa bàn của Táp ca, Tiêu Hồng quả thực biến nơi này thành loạn thất bát tao, một ít vấn đề ngầm cũng lộ ra ánh sáng tiến hành.

Bạch Cảnh khoe môi khẽ cười một độ cong hoàn mỹ, ánh mắt nhìn lướt qua mọi nơi, giống như lơ đãng tìm một cái ghế để ngồi, không có bao lâu liền có người đến gần.

Chẳng qua là ai cũng không hay ho gì, Bạch Cảnh cũng không chần chờ, quân người tiến lên kia là ai, nói cái gì một tát liền quăng qua.

Không chỉ có người nọ sưng sốt, Vương Học Bình sưng sốt, người chung quanh sưng sốt, ngay cả Hàn Diễn, Tiêu Táp trong phòng riêng nhìn bọn họ cũng sưng sốt.

Hàn Diễn nuốt nước miếng, sớm biết thiếu gia này tính tình không tốt, không nghĩ tới lại quá đáng như vậy.

“Người con mẹ nó đánh ta – ” Nam nhân kia liền nổi giận, hắn tại N thị cũng coi như có danh dự uy tín, quân thiếu niên trước mặt có đẹp như thiên tiên, đánh hắn chính là làm mất mặt hắn.

Chỉ là hắn vừa nói, Bạch Cảnh lại trả lời bằng một bạt tai.

“Người...” Nam nhân còn chưa ném qua nỗi nhục như vậy, huy quyền muốn đánh, chỉ là lại bị một tay hữu lực ngăn cản.

Bạch Cảnh lại thừa cơ một tát đi qua.

Vương Học Bình hết chỗ nói rồi, nếu hắn xem không rõ liền choáng váng, thiếu gia đây là muốn gây sự sao, đây chính là đầu của người khác hắn như thế nào không phân rõ nặng nhẹ như vậy.

Bạch Cảnh mặt mày khinh thường liếc nam nhân kia một cái ý nói chính là đánh người đầy thế thì như thế nào.

Trâu Trạch Thần cảm thấy hắn nằm cũng trúng đạn, nguyên bản chỉ là nhìn thiếu niên cũng không tệ lắm, tính đi lên tán gẫu hai câu, vòng luẩn quẩn này thực loạn, khó có một lần hảo tâm, có hắn nói thiếu niên này cũng không đến mức bị người lừa đi, ai ngờ hảo tâm đụng phải lòng lang dạ thú, không công trúng mấy bàn tay, hắn khẳng định sẽ không tính như vậy a.

14. Chương 14: Đả Thương Người

Mất thấy sự việc muốn ồn ào hơn, mấy người cùng Trâu Trạch Thần có quen biết đã đi tới.

“Trạch Thần xảy ra chuyện gì, người.....ha ha ha ha....” Người tới bữa bãi cất tiếng cười to, thất lưng đều cong xuống chỉ kém chưa đem bụng cười đến đau.

Trâu Trạch Thần then quá hóa giận, sắc mặt không tốt nhìn về phía Bạch Cảnh, Vương Học Bình nhanh chóng lấy thân che ở trước người thiếu gia, một thân cao một thước tám ba, dáng người hàng năm nghiêm chỉnh rèn luyện, vừa thấy là một người luyện công phu.

“Hai vị người anh em của tôi đã làm gì không tốt ư?” Người nọ sắc mặt lạnh xuống, anh em của mình mình có thể cười nhưng người khác khi dễ là không được.

Bạch Cảnh cũng không để ý tới hắn, hết nhìn đông lại nhìn tây, oán thầm thái độ phục vụ của nhân viên ở đây quá kém, tuy nói đại sảnh huyền ảo, nhưng người hắn cũng đã đánh sao bảo an còn chưa đến, trong lòng nghĩ như vậy cảm giác cũng khó chịu đối với Tạ Dân Hàng tuy rằng không có nhiều ít tình nghĩa nhưng nể mặt Tiêu Táp cũng không để người chịu thiệt, hơn nữa hắn ghét nhất là nam nhân dùng sức mạnh lại không thể trực tiếp xông vào phòng riêng, vô duyên vô cớ hắn sẽ không vì Tạ Dân Hàng mà bại lộ chính mình, nếu không lấy cái lông gì mà giải thích.

Người tới không được chú ý có chút tức giận, mấy người bên cạnh cũng đi lên, Bạch Cảnh đảo mắt liếc qua, nếu không có bảo an lại đây, vậy hắn liền đem nơi này nháo lớn, dù sao hắn đã hạ quyết tâm, Vương Thành và Tiêu Hồng hắn không thể bỏ qua, một phát đem cái bàn ném đi, còn chưa đủ lại đi đập mấy cái bàn bên cạnh.

Mọi người giật nảy mình, này là ai nha, kiêu ngạo như vậy không biết đây là nơi nào sao?

Cũng có người tiếc hận lắc đầu, thấy Bạch Cảnh tướng mạo tuần lãng, trong lòng thầm nghĩ đáng tiếc, thiếu niên này chỉ sợ là sẽ bị phế đi, ông chủ câu lạc bộ cũng không phải người tốt lành gì.

Bất quá cũng người đứng xem, nghe nói Tiêu Hồng mới lên vị trí chủ nhà không bao lâu, thiếu niên này lại dám minh mục trường đảm đến đây tìm chết.

Vương Học Bình thực bất đắc dĩ, thấy việc không tốt liền gọi điện thoại cho Tào Lỗi, hắn đối với tính tình thiếu gia vẫn có vài phần hiểu biết, hôm nay khẳng định không thể tốt, là một bảo tiêu xui xẻo nhất là có một ông chủ thích gây chuyện, thiếu gia cũng quá coi trọng bản lĩnh của hắn, song quyền nan địch tứ thủ a.

Mà ngay cả Trâu Trạch Thần và Tưởng Tu Vũ cũng giật nảy mình, trong lòng càng tức giận, đây là tình huống gì? Hắn đánh người còn nói lý, bất quá chỉ tùy tiện hỏi thế nhưng còn đập vỡ đồ.

Tức giận đồng thời cũng tỉnh táo lại, thiếu niên thoát nhìn thật lạ mắt, chắc là lần đầu tiên đến nơi này, bọn họ là thương nhân đứng đắn không phải xã hội đen, không hiểu rõ tình huống lắm, Tưởng Tu Vũ gọi điện cho quản lý.

Nơi này động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên kinh động đến bảo an, chốc lát sau người vạm vỡ sắc mặt hung dữ đi đến.

Bạch Cảnh cười lạnh, hắn xem nơi này không phải câu lạc bộ mà là ổ trộm cướp.

“Chính là các người ở trong này gây chuyện?” Một vị đại hán đi đầu, mặt âm trầm hỏi, thấy diện mạo Bạch Cảnh ánh mắt liền loạn chuyển.

Trâu Trạch Thần không đành lòng, tuy rằng hắn tức giận thiếu niên này, nhưng nam nhân luôn luôn có vài phần thương hương tiếc ngọc, nhìn thiếu niên trước mặt không ai bì nổi, bộ dáng thanh lãnh cao ngạo, trong lòng mặc dù hận nghiêng răng nhưng lại cảm thấy có vài phần đáng yêu, cũng không muốn để hắn rơi vào tay đám người kia.

Chính là còn chưa đợi hắn nói gì đó, chỉ thấy thiếu niên một cước đá ngang qua, xoay người một cái, động tác lưu loát sạch sẽ, đại hán trở tay không kịp vừa vặn bị đá, thân mình vang lên một tiếng đầu gục trên bàn bên cạnh, máu tươi nhất thời chảy ra.

Phản ứng đầu tiên của Trâu Trạch Thần chính là bưng kín mặt, hắn phát hiện thiếu niên đối với hắn vẫn còn nhẹ.

“A——”

“Đã xảy ra chuyện”

“Mau gọi xe cứu thương! ”

Có người thất kinh sốt ruột gọi điện thoại, âm nhạc dừng lại, đại sảnh cãi nhau thành một mảnh.

Bạch Cảnh cao ngạo liếc mắt một cái, phờ phạc đứng ở đại sảnh, bộ dáng hạc trong mây, nháy mắt trở thành tiêu điểm bị mọi người nhìn chăm chú.

“Táp ca, chúng ta đi thôi.” Thấy tình huống đại sảnh, Chu Tập cau mày, hôm nay muốn tìm Vương Thành xem ra không được rồi.

“Từ từ.” Tiêu Táp mặt không đổi sắc, đôi mắt hắc diệu thạch gắt gao nhìn thẳng thiếu niên giữa sảnh, một loại quyết tâm từ trước tới nay chưa từng có dâng lên.

“Táp ca tiểu tử kia không phải hàng tốt”. Hàn Diễn nhìn thấy ánh mắt của hắn, vội vàng đem chuyện gặp được ở cửa nói một lần, chỉ nói tính tình thiếu niên kia không tốt, kiêu ngạo, không coi ai ra gì còn thích gây chuyện, tuy rằng hắn thích có người ở câu lạc bộ Tiêu Hồng gây chuyện nhưng thiếu niên này không thấy rõ tình thế, hắn cho rằng người như vậy hoàn toàn không xứng với Táp ca.

Khi bọn họ ở bên cạnh nói chuyện, bên kia vài đại hán đi lên, lộ ra sát khí, sắc mặt tàn nhẫn cùng với hung thần ác sát giống hệt, tất cả mọi người đều vì Bạch Cảnh mà đổ một phen mồ hôi lạnh, lo lắng thiếu niên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng có người nghĩ xem lại thân thủ của thiếu niên, một cước kia quả thực suất ngàn người.

Trong lúc tóe lửa điện, chỉ thấy Bạch Cảnh lùi về sau hai bước, khí định thần nhàn ngồi xuống, mọi người kinh ngạc ngay cả mấy tên đại hán kia cũng sưng sốt một chút.

Vương Học Bình đầu đầy hắc tuyến, đối với thiếu gia nhà hắn thực bất đắc dĩ, ai bảo hắn là bảo tiêu đâu, mắt thấy có gã đại hán tới gần, Vương Học Bình không hề nghĩ ngợi, nhanh chóng lách mình tới che ở trước Bạch Cảnh, động tác trên tay cũng không chậm, đánh thẳng tới chỗ yếu hại của người nọ, tiếp lại chuyển sang một người khác, mặc dù lấy một địch sáu nhưng Vương Học Bình một chút cũng không yếu thế, vô cùng thành thạo.

Mắt thấy tiếng vang càng lúc càng lớn, lại có thêm hơn hai mươi người nữa vội vàng xông tới.

Bạch Cảnh cũng không giám khinh địch, khóe môi lạnh lùng mỉm cười, có lẽ hắn cũng nên xem thử thân thủ của mình!

“Xảy ra chuyện gì?” Đúng lúc này, âm thanh của Vương Thành truyền tới, cửa phòng hắn mở ra, Vương Thành thần sắc khó chịu tiêu sái đi ra, Tạ Dân Hằng đi theo sau hắn, hung tợn trừng mắt, sắc mặt tuy chặt vật nhưng không tổn hao gì.

Ánh mắt Vương Thành nguyên bản không kiên nhẫn, thời điểm nhìn thấy Bạch Cảnh liền si mê, đôi mắt mê đắm cao thấp đánh giá Bạch Cảnh, ngay cả hai mươi người phía sau không có mệnh lệnh của hắn cũng không dám vọng động.

“Lại nhìn liên tục mắt ngươi ra”. Sắc mặt Bạch Cảnh âm ngoan kiệt ngạo, trong lòng lửa giận ngập trời, lần đầu tiên có người dám nhìn mình như vậy, dù cho không có chuyện của Tiêu Táp, Bạch Cảnh nháy mắt phán cho hắn tử hình.

“Ha hã, lấy tốt, lấy tốt, tiểu đệ đệ nếu thích ta đem tròng mắt tặng cho ngươi, tốt nhất là cái phía dưới cũng cho ngươi.” Vương Thành nghe nói ngược lại càng hưng phấn, thiếu niên càng như vậy càng chơi hăng hái.

“Ha ha ha ha.” Người bên cạnh cũng cười theo, hành động ngôn ngữ càng thêm phóng đãng, giống như thoát một cái đã lột hết quần áo của Bạch Cảnh.

Về mặt Tiêu Táp lo lắng nhìn phía trước, hàn khí trên người càng sâu, lãnh mâu sắc bén có sát khí lóe qua.

Hàn Diễn trong lòng cả kinh, Táp ca sẽ không nghiêm túc đi, nhất định là bởi vì Vương Thành Táp ca mới mặt lạnh tâm lạnh như thế, hắn thế nào cũng không tin, Táp ca sẽ đối với thiếu niên mới thấy qua hai lần đã động tâm đâu.

Trong lòng nghĩ như vậy, bên tai liền truyền đến âm thanh không cho phép cự tuyệt của Tiêu Táp: “Bảo vệ hắn.”

“Táp ca.” Hàn Diễn nhú mày, hiện tại tình huống này đi ra bảo lãnh người khẳng định sẽ náo loạn không nhỏ, hấn không sợ mình có cái gì, nhưng hấn sợ liên lụy đến Táp ca, nguyên bản tới nơi này hấn đã không đồng ý, nói như thế nào đây cũng là địa bàn của Tiêu Hồng, nhân mã bị thay đổi cả đám nếu quả thật náo loạn lên cần kiểm tra, Táp ca biết làm sao?

Bất quá không cần hấn lo lắng, theo hai tiếng súng “phanh!” “phanh!” vang lên, trong đại sảnh nháy mắt an tĩnh lại, tiếp liền truyền đến tiếng thét chói tai, tất cả mọi người không tự giác lùi ra xa.

“Giết người ...” thanh âm kinh hoàng, sợ hãi vang lên.

Chỉ thấy ánh mắt Bạch Cảnh đậm đặc một tay cầm súng, từ trên cao nhìn xuống, chăm chú nhìn vào thân thể nam nhân nằm trên mặt đất không ngừng run rẩy, máu tươi nháy mắt nhiễm hồng mặt đất.

“Các người là người nào dám đến Thiên Hoàng phá bãi?” Hán tử đi đầu ngoan độc nói, ánh mắt đề phòng cũng không dám đi lên.

Vương Học Bình ngơ ngác hơi giật mình, ánh mắt thiếu gia làm hấn kinh hãi, phảng phất hấn nổ súng bắn không phải người mà là một con kiến hèn mọn, cấp bậc thân thủ và thương pháp của thiếu gia làm hấn kinh ngạc không thôi, hấn biết thiếu gia có súng, lão gia từ hai năm trước liền trang bị cho hấn nhưng hấn không biết thương pháp của thiếu gia chuẩn như vậy, hai súng kia vừa lúc nhắm vào đầu gối, nam nhân kia sợ cả đời này đừng nghĩ đi lại được.

Vương Học Bình tâm tình phức tạp, bất quá cũng không có rối rắm lâu, mặc kệ thiếu gia biến đổi như thế nào, dù sao hấn là bảo tiêu, thiếu gia là ông chủ, thiếu gia không chê hấn và Tào Lỗi, hấn thật vui vẻ từ đáy lòng.

“Hồng ca đến đây, Hồng ca đến đây!” Cũng không biết ai hô to một câu. Đám người phía trước nháy mắt để ra một lối đi.

Bạch Cảnh thản nhiên đi qua xem, biểu tình bình tĩnh vô ba, không có một tia cảm xúc, người tới lớn lên có vài phần tương tự Tiêu Táp, bất đồng với Tiêu Táp lãnh khốc, hấn thoát nhìn nhu hòa hơn một ít, chỉ là đôi con ngươi bùng bùng đã ẩn chứa một cỗ ngoan độc không nói lên lời.

Người phía sau hấn xoát xoát lấy súng chỉ lại đây, trong đại sảnh một mảnh yên tĩnh.

“Người không liên quan rời đi trước, hôm nay Hồng ca của chúng tôi mời, hoan nghênh mọi người lần sau lại đến, câu lạc bộ Thiên Hoàng chúng ta đảm bảo sẽ khiến các vị vừa lòng.”

“Có phải hay không nghĩ chơi cái gì cũng được a?” Có người ồn ào cười nói, đùa giỡn đánh giá Bạch Cảnh.

“Đúng, đúng, đúng, chờ giải quyết xong việc, các người nghĩ chơi như thế nào cũng được!”

“Phanh!” Lại là một tiếng súng vang lên, người vừa rồi nói năng lỗ mãng lẳng lẳng nhìn Bạch Cảnh, sau đó cúi đầu nhìn ngực mình chảy ra máu tươi, thẳng đến lúc ngã xuống hấn còn không dám tin.

Tiêu Hồng sắc mặt xanh mét, hấn không nghĩ tới dưới tình huống như vậy, thiếu niên kia thế nhưng còn dám dẫm thương người.

Phía sau hấn một nam tử vừa mới động còn chưa kịp bóp cò súng “Phanh!” té trên mặt đất, một súng này trúng giữa mi tâm, không giống như người lúc trước chỉ bị thương mà thôi.

Chung quanh không có người dám trêu đùa nữa, sợ hãi nháy mắt bao phủ trong lòng họ, lần này là chân chính chết người a.

Vương Học Bình lấy súng ra đề phòng, thân thể gắt gao thủ vững, trong lòng âm thầm lo lắng, Tiêu Lỗi như thế nào còn không đến, đối phương người đông hấn không sợ nhưng là súng ống đạn dược của đối phương Vương Học Bình vừa thấy liền biết đã gặp phải xã hội đen.

Mọi người chung quanh cìn không kịp sơ tán liền nghe một trận còi xe cảnh sát, Tiêu Hồng hung hăng dập tắt đầu thuốc lá, nhân lúc cảnh sát chưa đến mọi người phía sau hấn vội vàng thu súng lại.

Vương Học Bình nhẹ nhàng thở ra.

Không đến chốc lát, cảnh sát liền lên đến đây, đem bọn họ bao vây, đội trưởng đi đầu quát lạnh: “Nghe nói có người cầm súng đả thương người?” Tiếp ánh mắt liền dời về phía Bạch Cảnh và Vương Học Bình, bọn họ là hai người duy nhất cầm súng trên tay.

N thị đối với hành vi của xã hội đen biết rõ chỉ là không có nháo đến bên ngoài bọn họ cũng liền một mắt nhắm một mắt mở, hôm nay thực sự kỳ cục, trước mặt mọi người đả thương người, ngay cả hần nghĩ không muốn đến một chuyến cũng không được, nhịn không được oán thầm Tiêu Hồng, này là chuyện gì a, bắt quá là người nhà của cấp trên, hần cũng không dám đắc tội, gặp người rút súng là người khác, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ là hần vừa nói có người hô: “Cục trưởng cục cảnh sát đến đây”.

Đội trưởng sững sốt, trong lòng một phen nghi hoặc, lúc này cũng không hỏi gì, chỉ còn chờ lãnh đạo trực tiếp đến đây nói sau.

Cục trưởng là một nam nhân bốn mươi tuổi, thần sắc có chút khấn trương, thấy Bạch Cảnh hoàn hảo không tổn hao gì, đầu tiên nhẹ nhàng thở ra, đem mồ hôi lạnh lau đi, nói: “Bạch công tử đến N thị như thế nào cũng không nói một tiếng, để ta cho người an bài tốt trước, khiến cho người sợ hãi thật không phải”.

Bạch Cảnh gật gù đầu, buông súng, nhìn lướt qua mọi nơi: “Chuyện này là sao? Loạn thất bát tao, bãi này đóng cửa cho ta, chủ nhân thì bắt lại.”

Cục trưởng do dự, phương diện này liên lụy không nói rõ được, Bạch công tử tuy nói là chính đỉnh hồng tinh thái tử gia nhưng Bạch nghị viên dù sao cũng là núi cao Hoàng đế xa, huống chi hần ở đây cũng thu không ít ưu việt.”

Sắc mặt Tiêu Hồng rất kém, vừa thấy tình huống liền biết mình lâm vào thế yếu, trong lòng cũng hận người đến gây chuyện.

“Nghe nói người năm nay cần điều đi X tỉnh?” Bạch Cảnh thản nhiên hỏi, thực may mắn hần đối với sự việc của Tiêu Táp mặc dù không quan tâm nhưng đối với lãnh đạo quốc gia lại thật sự để ý, ai bảo ba ba hần cũng là lãnh đạo quốc gia đâu.

Cục trưởng xấu hổ cười, trong lòng âm thầm kinh hãi, tin tức này hần cũng chỉ mới biết không quá hai ngày, không đợi hần nói chuyện chỉ nghe Bạch Cảnh lại nói: “Cái địa phương kia không tốt, ta xem G thị còn có thể.”

Sắc mặt Cục trưởng liền đen đi, ai chẳng biết G thị là một thành thị nhỏ nơi thâm sơn cùng cốc, hơn nữa thứ tự theo hàng tỉnh đến thị, còn nói có thể, khi dễ hần ngốc sao, bắt quá mặc kệ trong lòng hần nghĩ như thế nào, thái độ lại càng thêm cẩn thận, khó xử nói: “Bạch công tử, người xem việc đả thương người này....”

Bạch Cảnh lạnh lùng cười: “Tự vệ mà thôi.” Nghĩ lấy cách này uy hiếp hần, còn chưa đủ tư cách: “Bọn họ một đám cầm súng trên tay, ta không có điểm phòng bị kia, ba ba chẳng phải là đội nhật xác.”

Cục trưởng cảnh sát không nói gì, hần biết Bạch Cảnh nói đúng, cho dù không phải là tự vệ, nơi này nhiều người như vậy lấy súng, Bạch công tử đánh chết người cũng không ai dám nói gì. Nhưng Tiêu Hồng bên kia, hần thật có chút khó xử, cười gượng hai tiếng: “Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, khiến Bạch công tử tức giận như vậy?”

Bạch Cảnh bĩu môi, hai tay khoanh lại, khinh thường nói: “Nguyên bản nghĩ đến đây kiến thức ai ngờ gặp được người không có mắt, tiếp đó bảo an lại đây, ta cũng là không có biện pháp a.”

Trâu Trạch Thần đầu đầy mồ hôi lạnh, trong lòng cũng biết gặp phải sát tinh, cục trưởng cục cảnh sát cũng đều cung kính như vậy, thân phận thiếu niên khẳng định không đơn giản, chỉ là hần thật sự oan uổng a, trời biết hần lúc đó chỉ là hảo tâm.

Tướng Tu Vũ lo lắng nhìn bạn tốt một cái, bọn họ tại N thị mặc dù có chút mặt mũi, nhưng là dân không cùng quan đầu, hơn nữa thiếu niên kia nói chuyện, hành vi làm việc cũng làm người tức giận, nghe hần nói nhẹ nhàng băng quơ như vậy, nhưng người ở đây cũng không ai phát hiện rõ ràng là hần ra tay trước.

Cục trưởng trong lòng vừa động, thầm nghĩ tim kẻ chết thay: “Không biết là kẻ nào không có mắt, quốc gia của ta là xã hội pháp chế, nhất định phải hảo hảo nghiêm trị.”

Bạch Cảnh tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn một cái: “Người nói đúng, quốc gia ta thật là xã hội pháp chế.”

Ánh mắt nhìn về phía mọi người, trong lòng Trâu Trạch Thần căng thẳng, chỉ thấy ánh mắt Bạch Cảnh đảo qua trên người hắn, tiếp lại nghe được một câu thần nhiên: “Không nhớ rõ.”

Mọi người quỳnh, bất quá cũng không có người đứng ra nói chuyện, Trâu gia tại N thị nhân duyên không tệ lắm, thiếu niên này ngay cả cục trưởng cảnh sát cũng phải kính trọng ba phần, tự nhiên không có người phản bác.

Trâu Trạch Thần cũng quỳnh, trên mặt hắn chói lọi dấu bàn tay thế nhưng mọi người ở đây trầm mặc coi như không tồn tại, trong lòng hắn cũng hiểu được, thiếu niên này là cố ý gây sự, chỉ là chính mình vừa lúc nhảy vào hòng sủng cho nên bị lấy làm bia.

Hắn suy nghĩ cẩn thận, bạn tốt của hắn cũng hiểu được, đồng tình liếc hắn một cái ý nói hãy nén bi thương.

Trâu Trạch Thần trong lòng thực buồn bực, bất quá hắn cũng biết hắn lần này mệt rồi, trên đời này quả nhiên không thể làm người tốt, Bạch Cảnh cho hắn giáo huấn lại không biết lần giáo huấn này về sau cứu mạng hắn bao nhiêu lần.

Ed: *học máu*, đã thăng

15. Chương 15: Sau Đó

Sự tình nghiêm trọng, Cục trưởng cục cảnh sát vắt hết đầu óc suy nghĩ, sắc mặt Tiêu Hồng âm trầm, ánh mắt âm ngoan dị thường, tuy rằng không nói gì, nhưng nhìn hắn như vậy, Bạch Cảnh thất thất bát bát có thể đoán được tâm tư của hắn, loại thần sắc này tại mặt thể thường nhìn thấy, bất quá là giết người diệt khẩu mà thôi, nếu hắn chết ở N thị, đem bảo tiêu giết đi, nơi này người tuy nhiều nhưng không có người biết thân phận của hắn, như thế có thể che giấu mọi việc.

Bạch Cảnh cười lạnh, Tào Lỗi như thế nào còn chưa đến hắn chờ đến không còn kiên nhẫn, hắn tin có Vương Học Bình ở đây, Tào Lỗi sẽ không giao tính mạng hắn cho một Cục trưởng cảnh sát tham lam thành tính, nơi này là xã hội đen cũng là nơi không giảng đạo lý, huống chi hắn không tính toán giảng đạo lý.

Trong lòng nghĩ như vậy, bộ đàm bên hông đội trưởng cảnh sát vang lên, thanh âm không lớn nhưng cũng đủ để tất cả mọi người ở đây nghe thấy.

“Báo, bộ đội đặc chủng đem người bao vây câu lạc bộ.”

Khóe môi Bạch Cảnh khê cong, bờ môi tùy ý cười. Giữa mặt thể, hắn từng học được một câu, trước mặt cường thế tuyệt đối, bất cứ âm mưu quỷ kế đều không thể triển khai, thế giới này chính là cường giả vi tôn.

Tiêu Hồng thầm kêu không tốt, lúc này nhìn lại sắc mặt cục trưởng cục cảnh sát, không chút do dự ra lệnh một tiếng, trước khi bộ đội đặc chủng đến, tất cả cảnh sát có súng đều chỉ vào đám người Tiêu Hồng, mọi việc chuyển biến cực nhanh mọi người còn chưa kịp phản ứng lại.

“Ba” một tiếng cửa bị phá mở, mấy quân nhân chỉnh tề cầm vũ khí trong tay xoát xoát chạy vào, nháy mắt đem bọn họ bao quanh.

“Thiếu gia.” Tào Lỗi cước bộ trầm ổn, không dấu vết liếc mắt nhìn người yêu một cái, lập tức đứng ở bên cạnh Bạch Cảnh, trước mặt người bên ngoài hắn rất nghiêm chỉnh.

Má ơi! Tất cả mọi người trong đại sảnh hít một hơi khí lạnh, bọn họ đã gặp qua tràng diện lớn nhưng tràng diện lớn như vậy làm người ta thật kinh hãi, vị thiếu niên này là ai, lại có thể mời cả bộ đội đặc chủng?!

Bạch Cảnh nhợt nhạt mỉm cười, liếc Tào Lỗi một cái, trước kia thế nào không biết người này làm việc rất hiệu quả đâu, thần nhiên nói: “Các người đến vừa lúc, nơi này phát hiện nhóm xã hội đen.” Nói xong quét mắt về đám người Tiêu Hồng, mặt mày nhẹ nhàng: “Nhà tù? Đừng vội vàng, còn phải cảm tạ cục trưởng cục cảnh sát N thị, hắn đúng thật là một người tốt, X tình kỳ thực là một địa phương không tồi.” (đoạn này không hiểu lắm, ai biết biệt trào lộ là hem?)

Trưởng cục cảnh sát nhẹ nhàng thở ra, lúc trước nhận được tin tức, Bạch công tử ở câu lạc bộ gặp chuyện không may, hẳn giết mình, nếu đúng như vậy tiền đồ của hắn coi như xong, may mắn vừa rồi do dự không có trực tiếp cự tuyệt Bạch công tử, bằng không, cục trưởng một phen lau mồ hôi lạnh, Bạch công tử này cũng là một ngoan nhân, không nghĩ tới vừa báo cho hắn vừa thông báo cho bộ đội đặc chủng.

Tiêu Hồng sắc mặt phần nộ, hung tợn trừng Bạch Cảnh, hết thấy phát sinh hôm nay đều do hắn mà có, trước đó không nhận được bất kỳ tin tức gì, thiếu niên giống như trống rỗng xuất hiện, hẳn nghĩ không ra chẳng lẽ hắn từng đắc tội qua người nào? Hắn nhìn ra được thiếu niên kia là cố ý. Nhưng thiếu niên kiệt ngạo bất tuân, nếu hắn đắc tội như thế nào giờ mới làm khó dễ, Tiêu Hồng chỉ cảm thấy trời giáng họa, trong lòng như thế nào không hận, lúc này hắn vừa mới ngồi lên vị trí đương gia, hôm nay lại mạo danh kỳ diệu cứ như thế mà bị bắt, ngay cả nguyên nhân cũng không rõ.

Trưởng cục cảnh sát cũng là một người thông minh, đồng thời chế phục Tiêu Hồng, trước bịt miệng hắn, thoát nhìn như sợ hắn phản kháng, trên thực tế, Bạch Cảnh cười cười cũng không thèm để ý, hắn chỉ cần đem Tiêu Hồng giải quyết, để Tiêu Táp danh chính ngôn thuận trở về, mười ngày qua đi, ai còn quản ai sống ai chết.

“Táp ca...” Tròng phòng riêng Hàn Diễn cứng họng, lẳng lặng nhìn hết thấy trong đại sảnh: “Này....Này.....Này không thể nào.” Nói xong một phen kéo Chu Tập: “Người đánh ta một chút, khoải, ta không phải là đang nằm mơ đi?” Ngày hôm qua thấy Tiêu Hồng còn không ai bì nổi, hôm nay cứ như vậy bị bắt, quả thực khiến người ta không dám tin.

Chu Tập lại không hưng phấn như hắn, cau mày lo lắng nói: “Hiện tại không ra được, nên làm như thế nào?”

Tiêu Táp trầm mặc một lát, hỏi một câu không liên quan: “Thân phận của hắn là gì?”

Chu Tập sững sốt bị nghẹn, cho rằng hắn còn e ngại người kia, lắc lắc đầu: “Không biết, hình như hôm nay mới xuất hiện tại N thị.”

“Điều tra rõ ràng.” Thanh âm Tiêu Táp lạnh băng, không có bất kỳ biến đổi gì, ánh mắt nhìn Bạch Cảnh chằm chằm giống như đang nhìn một con mồi làm nước miếng người ta chảy dài ba thước (__!!!), bá đạo cuồng dã trong con người, tràn ngập quang mang chiếm đoạt.

“Không....khôngkhông thể nào.” Hàn Diễn bị hoảng sợ, thiếu niên kia là một kẻ khó nhai, nhìn tình cảnh này liền biết, làm không tốt sẽ bị lửa thiêu thân.

Tiêu Táp thu hồi ánh mắt, hắn còn chưa đến mức không biết phân rõ nặng nhẹ, bất quá là có chút hứng thú thôi, đôi mắt thâm thúy chợt lóe tinh quang: “Nếu ta đoán không nhầm, đám người kia mấy ngày nữa sẽ phản cung, hắn giúp chúng ta một đại ân, chúng ta tự nhiên cũng phải đến nói cảm ơn.”

Hàn Diễn hiểu đây là ý không ở trong lời.

Chu Tập không nói gì, hắn tin tưởng đại ca nhà mình, thiếu niên này dù tốt cũng chỉ là một người đàn ông mà thôi, Táp ca còn không đến mức vì hắn mà các anh em cũng không cần.

“Nhưng là làm sao bây giờ?” Hàn Diễn nóng nảy, lát sau nếu muốn kiểm tra, Táp ca khẳng định trốn không thoát.

“Chờ ta đi ra.” Tiêu Táp mặt không đổi sắc, âm thanh lạnh lùng, không đầu không đuôi nói một câu nhưng Hàn Diễn và Chu Tập đều nghe hiểu, Táp ca đây là chuẩn bị phá hỏng, cùng lắm là bị bắt đi vài, vừa nói có người phản cung cũng chỉ là nói cho bọn hắn an tâm, Táp ca sẽ không bao giờ làm việc gì mà không nắm chắc, Tiêu Hồng hiện giờ bị bắt, mấy lão gia kia sẽ sốt ruột, có con đường đưa chút đồ vật nhưng nắm giữ được người ở trong Tiêu gia. Nếu không giúp Táp ca phản cung, bọn họ sao có thể mở mắt trừng trừng nhìn miếng thịt béo bay đi.

Chính là như thế nào cũng không nghĩ tới, mọi việc so với dự đoán của bọn hắn càng thêm thuận lợi.

Bạch Cảnh thấy đèn tội, giống như vô ý liếc mắt đánh giá hắn một cái: “Nguyên lai hắn chính là ông chủ, cũng không được tốt lắm đi.”

Trưởng cục cảnh sát thấy thế nở nụ cười, hẳn biết có thể đi X tỉnh, trong lòng hoàn toàn không có áp lực: “Bạch công tử có điều không biết, ông chủ vốn là một người khác chính là đệ đệ của hần, đoạn thời gian trước, không biết xảy ra chuyện gì đệ đệ của hần tự nhiên mất tích, tại cảnh cục cũng lưu lại hồ sơ, hần cũng liền giữ vị trí của đệ đệ hần.”

Bạch Cảnh nghe hần nói về Tiêu Táp, trong lòng không khỏi căng thẳng, sau liền bình tĩnh lại, ra vẻ khinh thường nói: “Lại một hồi ân oán hào môn, đệ đệ của hần không chừng chính là bị hần hãm hại.”

“Vâng, vâng, vâng, Bạch công tử nói chính là như thế, chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng, hôm nào ta liền đem lệnh truy nã xóa bỏ.” Trưởng cục cảnh sát cười theo, một phen lau mồ hôi lạnh, trong lòng bùm bùm nhảy loạn, không có biện pháp, ai bảo trong lời nói của Bạch Cảnh còn có hần trong đó.

“Nếu không có chuyện gì tất cả giải tán đi, hôm nay mọi người đều bị dọa sợ, cũng làm phiền cục trưởng phải đi một chuyến, đều tại người này đáng chết làm ta cũng không có tâm trạng” Bạch Cảnh oán hận nói, trong lòng mọi người đổ mồ hôi, đối với Tiêu Hồng có chút đồng tình, câu lạc bộ của hần cố tình như thế nào lại gặp phải một vị sát tinh, thật đúng là tai bay vạ gió.

Cũng không phải không có người đoán Bạch Cảnh là cố ý tìm ngược (tìm tra), nhưng tổng yếu tìm ngược cũng phải có nguyên nhân, không nói vị thiếu niên này chưa từng tới N thị, chính là sau khi tới, người xuất chúng như vậy, gia thế lại hiển hách như vậy, bọn họ như thế nào lại không có một chút thông tin.

Chính là thấy vài người Trâu Trạch Thần bị đánh, lại suy nghĩ sâu xa, chuyện này giống như từ đầu đến cuối chỉ mình Tiêu Táp có lợi, nhưng nếu nói Tiêu Táp nhận thức người lợi hại như vậy, bọn họ như thế nào cũng không tin, bằng không sao lại bị cả thành truy nã.

Bất quá mặc kệ như thế nào sự việc vẫn kết thúc, bởi vì Tiêu Hồng là xã hội đen, bị bộ đội vũ trang áp giải, trưởng cục cảnh sát vùng tay lên, kiểm tra cái rắm a, hẳn ước chuyện này nhanh nhanh chấm dứt, mắt thấy hần sắp lên chức nếu kiểm tra ra vấn đề gì thật không nghĩ lại có chuyện xảy ra, chuyện ngày hôm nay đã quá kinh hãi đối với hần.

Đi ra cửa câu lạc bộ, Bạch Cảnh thở hắt mạnh ra, hào môn ân oán, huynh đệ phản bội, nguyên lai Tiêu Táp cũng bị người thân nhất phản bội, hẳn lại đến hôm nay mới biết được, buồn cười hẳn lúc trước ác liệt nói hận Tiêu Táp, lại không biết đó là một châm kiến huyết của hần.

Xử lý Tiêu Hồng và Vương Thành xong, Tiêu Táp cũng có thể trở lại.

Bạch Cảnh trong lòng âm thầm nghĩ, bỗng nhiên có loại cảm giác gần hương tình khiếp*, sau khi Tiêu Táp trở về sẽ đến bãi phỏng hần sao?

*gần hương tình khiếp: chỉ những người rời xa quê hương đã lâu, nay trở về cảm thấy không yên, chỉ e gia hương đã xảy ra chuyện không lành. (cảm ơn bạn đã miêu tả nhờ đọc truyện nhà bạn mình mới biết từ này)

Tào Lỗi một đường không nói gì, trở lại khách sạn liền bắt đầu chất vấn, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra mà Vương Học Bình gọi điện cho hần nói khẩn cấp.

Bạch Cảnh tâm tình phức tạp nào có bình tĩnh để nghe hần nói gì đó, đối với Vương Học Bình nói: “Đêm nay theo ta ngủ.”

Vương Học Bình mở to hai mắt, miệng há thành chữ o.

Tào Lỗi nhất thời câm nín.

Bạch Cảnh lười liếc hần một cái, nhanh chongs chạy lấy người trở về phòng, Vương Học Bình tự nhiên chưa đi theo, quay đầu về nhìn người yêu, mày râu sâu đem chuyện hôm nay tỉ mỉ kể lại một lần.

“Người nói thiếu gia có phải hay không bị quỷ triền thân?” Làm bảo tiêu, Tào Lỗi rất rõ ràng tính tình Bạch Cảnh, không nói trước khi nhận nhiệm vụ đã điều tra qua, sau thiếu gia cũng không có gì thay đổi, chính là ắt đầu từ mấy tháng trước, thiếu gia mới thế.

“Người ngốc a, còn quỷ nhập vào người? Trên đời này nếu có quỷ ta xem người chính là một cái.” Quỷ tình, quỷ tình, còn giả dạng thành người, không phải chính là quỷ sao?

“Quý cái gì? Có phải hay không sắc quý?” Tào Lỗi mê đắm trêu đùa.

“Lăn qua một bên, đừng động tay chân, sắc quý.” Vương Học Bình cười mắng chửi.

“Đều nói ta là sắc quý không động tay chân sao được...”

“....”

Hai người trêu đùa một phen, vấn đề kia vút qua một bên, mặc kệ nó, dù sao thiếu gia tốt, bọn họ đối với chuyển biến của thiếu gia có kinh hãi, nhưng không cảm thấy có cái gì không tốt, thiếu gia trước kia tuy rằng phô trương, tùy hứng nhưng nói thật, cảm giác có điểm ngốc, hiện tại thuận mắt hơn nhiều, tuy rằng hiện tại càng làm cho người ta hận đến nghiến răng. Ngày hôm sau người đến báỉ phỏng nói liền không dứt, Bạch Cảnh nhẫn nại ứng phó, thường thường vòng vào hỏi thăm một hai câu, biết cảnh sát đã bỏ lệnh truy nã, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, chính là không có tin tức của Tiêu Táp khiến cho hắn có chút thất vọng.

Tiếp ngày thứ ba, ngày thứ tư, nghe nói Tinh Hải Đường đã bị Tiêu Táp khống chế nhưng bản thân hắn vẫn không xuất hiện, mà để người bên cạnh ra tay.

Bạch Cảnh lẳng lặng chờ đợi, mấy ngày này hắn ứng phó không ít người, từ chính ủy thị trưởng, đến các giới thương nhân, hết một đám đi lại một đám tới, chỉ sợ cự tuyệt gặp khách mà bỏ lỡ Tiêu Táp.

Mãi cho đến ngày thứ sáu, vẫn như cũ không thấy Tiêu Táp đến báỉ phỏng, trong lòng Bạch Cảnh ngũ vị tạp trần, cũng không biết là thương tâm mất mát vẫn là nhẹ nhàng thở ra, tuy hắn đã sớm chuẩn bị sẵn, trong lòng tưởng, niệm đều là Tiêu Táp, nhưng thật đến khi gặp mặt không tìm lòng lại khiếp đảm, thoáng hiện trước mắt là khoảnh khắc Tiêu Táp bị tang thi đâm thủng.

“Đi thôi.” Bạch Cảnh thản nhiên nói, hắn cũng không tính toán lại chờ ở chỗ này, biết Tiêu Táp vẫn tốt hắn cũng yên tâm, hiện tại hắn còn có chuyện quan trọng hơn.

Hắn không giống thiếu niên lúc trước cũng không vì vậy mà mất mát, mặt thể sắp xảy ra, chỉ có càng cường đại hơn, tương lai của bọn họ cũng có nhiều cơ hội sinh tồn hơn.

Không phải không nghĩ tìm tới cửa, chính là thế thì như thế nào, nói cho Tiêu Táp mặt thể sắp bùng nổ? Việc này căn bản không có khả năng, còn không bằng đẩy mạnh rèn luyện chính mình, tương lai mới có thể bảo hộ y càng tốt, đời trước y vì mình mà chết, đời này để cho mình che chở y đi, dù không có gặp mặt cũng chẳng mấy may ảnh hưởng đến quyết định của hắn.

16. Chương 16: Bỏ Qua

Ngồi trên xe, Bạch Cảnh một đường trầm mặc không nói gì, Tào Lỗi thường thường nhìn về xung quanh phía sau, trong lòng càng khẳng định, tiểu thiếu gia của bọn họ thất tình, khỏe môi hơi cong lên một tia phóng đảng, không kiềm chế được mà cười, tâm tình tốt khó có được, lòng dạ thực hẹp hòi nghĩ người cũng có ngày hôm nay.

Bạch Cảnh kinh ngạc nhìn bên ngoài cửa sổ, nếu hắn đã quyết định sẽ không thay đổi, trong lòng không có tiếc nuối là không có khả năng, hắn rõ ràng mong nhớ y như vậy, nghĩ đến tim đều đau, không có ai biết khi ở tại N thị hắn nóng lòng cũng hy vọng, cho dù trong lòng lo được lo mất, lại vẫn vui vẻ chịu đựng, hiện tại bỗng nhiên rời đi, mặc dù là quyết định của chính mình hắn cũng không thoải mái.

Chính là hắn không biết, ngay khi hắn rời đi Tiêu Táp mang người đến báỉ phỏng, Tiêu Táp chưa từng nghĩ đến Bạch Cảnh sẽ rời đi nhanh như vậy. Chính là đôi khi, có một số việc âm dương kém sai như vậy.

“Vì cái gì không ai nói cho ta biết?” Tiêu Táp trầm giọng hỏi, đôi mắt lạnh như băng ẩn ẩn vài phần tức giận, nhớ tới thiếu niên ngày đó phô trương không cần cố kỵ, lửa trong lòng nóng thêm vài phần,, chính là nhìn phòng khách sạn sớm không còn người, ngược lại nghẹn một cổ tức giận, không biết đi nơi nào phát tiết ra.

“Đi? Người đã đi rồi? Ngày hôm qua có nhìn ra điều gì đâu?” Chu Tập sửng sốt một lát, trong lòng tiếc nuối, mặc kệ Táp ca có hay không để bụng thiếu niên kia, bọn họ đều hy vọng cùng thiếu niên kia lôi kéo quan hệ, chính là nhiều ngày qua thật sự quá bận.

Tiêu Táp trầm mặc một lát, không chút do dự hạ lệnh: “Đi thăm dò chuyến bay hôm nay.” Nói xong liền phân phó người lái xe đi sân bay.

Hàn Diễn nuốt nuốt nước miếng, cước bộ cả ngày không thấy di động, cười gượng hai tiếng, liếc Tiêu Táp một cái, ập a ập ứng nói: “Cái này.... Bọn họ hình như không ngồi máy bay.”

Tiêu Táp quay đầu lại thản nhiên nhìn hần, Hàn Diễn giật mình một cái, sống lưng thẳng tắp, vội vàng chỉ lên trời tuyên thệ: “Ta phát thệ thật không có nhìn thấy bọn họ rời đi, bằng không khẳng định nói cho người biết.” Hần thích bát quái, biết Táp ca để bụng thiếu niên kia, liền để ý một chút, ngày hôm qua rõ ràng còn tốt, thiếu niên liền giống lúc trước, trước khi rời đi một chút tung tích cũng không có, hần chỉ biết bọn họ có một cái phòng xe, còn lại một mực không biết gì.

Tiêu Táp gật gật đầu, tỏ vẻ hần biết, tiếp liền cho người quay xe trở về nhà chính. Hàn Diễn ngẩn người, Táp ca dễ dàng bỏ qua chỗ hần như vậy, không thể nào, quả thực không dám tin.

Chu Tập nhìn bộ dạng ngốc kia của hần cười mắng: “Còn không đi mau.”

“A!” Hàn Diễn lúc này mới vội vàng đuổi kịp, trong lòng có chút mừng mừng hồ hồ, Táp ca lại không dùng lạnh khí đông lạnh hần, thật bất khả tư nghị.

Tiêu Táp trở lại nhà chính, lập tức đi vào phòng ngủ, mấy ngày này không phải hần không nghĩ đến bãi phóng, chính là mấy lão già đường khẩu kia, cả ngày không để người yên tĩnh, nhân cơ hội lần này, hần nhất lao vinh đạt (một lần vất vả, nhân nhả suốt đời), cho nên mới trì hoãn chút thời gian, lần này cơ hội thực tốt hần không nghĩ bỏ qua, chính là không có nhìn thấy Bạch Cảnh, trong lòng có vài phần ảo não, bất quá chưa đến mức sinh khí.

Càng như vậy ngược lại hần càng hứng thú, con người ngăm đen trở nên nghiền ngẫm, hần cùng thiếu niên này thật có duyên phận, khi hần lấy được tư liệu từ chỗ thủ hạ, biết tên của Bạch Cảnh, không kìm lòng nổi nhớ lại hương khí nhẹ nhẹ quanh quần bên người thiếu niên ngày đó, thân mình kia thật nhuyễn dẫu.

Ngày đó hần mặc dù bị trọng thương, nhưng còn chưa đến mức không hề hay biết gì, người giống như bọn họ vậy, ngay cả lúc đang ngủ thân mình cũng đều cảnh giác, nhớ rõ ngày đó tuy rằng hần trốn thoát, nhưng thể lực ần ần chống đỡ hết nổi, tinh thần cũng bắt đầu tan rã, chính mình tựa vào bên cạnh một chiếc xe để nghỉ ngơi, suy nghĩ làm sao mau rời đi, bởi vì hần hiểu rất nhanh sẽ có người đến tìm hần, đến lúc đó hần có chín cái mạng cũng không đủ chết.

Tiếp đó hần liền nghe được có người tiến đến, mà đại bộ phận là người có công phu, lúc ấy tâm niệm nhanh chóng suy đoán người yếu nhất trong đám bọn họ, hần quyết định buông tay một kích. Không chút do dự, hướng về người yếu nhất ngã xuống, sau đó ôm chặt lấy người nọ, tuy nhìn hần như mừng mê bất tỉnh, trên thực tế tay lại gắt gao chế trụ mệnh môn của người nọ, kỳ thật hần là đang đánh cược, người nọ nếu vọng động, hần chống đỡ không được nhưng phản thủ bắt cóc vẫn có thể, sau đó hần nghe thấy âm thanh chán ghét của thiếu niên, trong mơ mơ hồ hồ không phải thực chân thành, hần chống đỡ không được thần chí mơ màng, sau khi lên xe mới hôn mê bất tỉnh, lần thứ hai tỉnh lại đã ở một phòng khám bệnh tư nhân.

Từ trong miệng bác sĩ Hạ biết Bạch Cảnh, hần liền vẫn luôn muốn nói lời cảm tạ, con người hần luôn luôn ân oán phân minh, chỉ tiếc lúc ấy không thể động đây, mà người nọ cũng không cần cảm kích, tiếp đó đường khẩu gặp chuyện không may, hần chuyện gì cũng phải vội vàng việc này liền vứt qua một bên, không nghĩ tới sẽ gặp gỡ tại N thị. Khó trách tại đầu đường thấy hần lại có một loại cảm giác quen thuộc, hơn nữa lần này thiếu niên kia chính là giúp hần hai cái đại ân, đầu ngón tay như có thể cảm nhận được sự mềm dẻo của thân thể thiếu niên.

Tiêu Táp lúc này cũng không muốn nghỉ, cầm lấy điện thoại gọi đi D thị, kết quả có thể đoán, phần lớn đều nói không biết, chỉ nghe nói thiếu niên đã một tháng không xuất hiện trước mặt người khác.

Tiêu Táp cau mày, nếu như thế hần đã rút lui vậy hần cũng không phải là Tiêu Táp, an bài xong tốt chuyện đường khẩu, lúc ấy phân phó xuống, định vé máy bay ba ngày sau, hần quyết định đi D thị một chuyến, không chỉ có rất nhiều chuyện cần chấm dứt, hần càng muốn thám thính một ít tin tức về thiếu niên, chỉ là có chút câu giận sao bọn họ không dùng máy bay, phòng xe tuy bắt mắt nhưng Z quốc lớn như vậy, không rõ lộ tuyến muốn tìm quả thực như mò kim đáy bể, bất quá hần tin tưởng, thiếu niên chung quy sẽ trở về.

Ngày kế tiếp, Tiêu Táp lại đi D thị, trừ bỏ biết Bạch Cảnh cùng bác sĩ Hạ đặt một nhóm y dược ra cái gì cũng không nghe được, nhưng Tiêu Táp vẫn cảm thấy, thiếu niên trong lời đồn đãi cùng với hắn chứng kiến không giống nhau, bất quá thế thì như thế nào, như vậy mới có ý tứ không phải sao? Hắn có chính là kiên nhẫn.

Tại lúc Tiêu Táp bận rộn, mấy người Bạch Cảnh cũng tới Hoàng Sơn, dựa theo địa chỉ trong trí nhớ, Bạch Cảnh theo huyện Thanh Thành đi tìm, địa chỉ chính xác của Lâm gia, Bạch Cảnh không phải rất rõ ràng, nhưng hắn nhớ rõ huyện Thanh Thành lúc ấy nhờ vợ chồng Lâm gia mà nổi tiếng, chỉ tiếc sau khi hai vợ chồng qua đời liền bại rất nhanh.

Người a, chính là không hiểu biết như vậy, sau khi ăn no mặc ấm lại bắt đầu sinh ra mặt tâm tư khác lại không biết, lúc hắn hại người cũng đem mình đẩy vào hoàn cảnh gian nan, không có cường giả che chở, hắn như thế nào tại mặt thế sinh tồn, thật cho rằng tường thành của Thanh Thành có thể ngăn cản ngàn vạn, vô số tang thi chen chúc đến sao? Lại càng không nói đến những động vật biến dị.

“Thật không ngờ có một nơi có phong cách cổ xưa như thế.” Tào Lỗi tán thán một câu, chậm rãi lái xe về phía trước, dù sao hiện tại hắn cũng đã trở thành lái xe, tuy rằng trong lòng bất mãn, nhưng hắn nhận mệnh, ai bảo thay đổi với hắn chính là người yêu đầu, vì bảo bối thân thân của hắn có thể hảo hảo nghỉ ngơi, hắn đành mệt nhọc làm thân trâu ngựa, bất quá nể tình thiếu gia đang thất tình, hắn vẫn quyết định rộng lượng tha thứ.

Bạch Cảnh nếu biết ý nghĩ của hắn, hắn nhất định phải chết, đêm nay đừng nghĩ cùng người yêu này nọ, luyện tiếu thâm oán người yêu thù cánh tay ra ngoài, cũng chỉ có thể thâm oán thiếu gia trong lòng, về phần nói ra ngoài, thật có lỗi, vì phúc tính sinh hoạt của chính mình, hắn quyết định vẫn là nhẫn, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.

“Nếu thích liền trụ lại nơi này, đi thuê một gian nhà ở.” Bạch Cảnh thần nhiên nói, hắn tính toán ở trong này lâu, lúc này tâm tình của hắn đã bình tĩnh lại, chân chính đến huyện Thanh Thành, hắn ngược lại không mất mát như trên xe, chuyện tình thần lực đã như lửa sém chân mày.

“Trụ lại?” Không chỉ Vương Học Bình mà ngay cả Tào Lỗi cũng sửng sốt một chút, nghĩ đến đầu tiên chính là thiếu gia muốn ở trong này thường trụ? Tiếp theo lại cảm thấy kỳ quái, nhà cho thuê, vì cái gì không phải là mua, thiếu gia không phải tài đại khí thô sao?

“Có dị nghị?” Bạch Cảnh nhướn mày, trừng mắt nhìn qua, đừng tưởng hắn ngăn người sẽ không biết hàng này nghĩ gì, biểu tình kia, giống như sợ chính mình không nhìn thấy, động bất động còn cùng Vương Học Bình cười nói một hai, không phải bọn họ chính là hai người thân thiết sao? Hừ! Vốn không nghĩ đã bỗng nhiên ương, này đều phải suy nghĩ lại.

“Không có -” Thấy sắc mặt Bạch Cảnh không tốt, Tào Lỗi vội vàng nói, hắn thực sự sợ vị thiếu gia này rất có thể mẹ nó ép buộc hắn.

“Hừ!” Bạch Cảnh hừ lạnh một tiếng, quay sang: “Giúp ta hỏi thăm một ông cụ tên là Lâm Kỳ Vĩ hoặc một người nam nhân tên là Lâm Triết Phong cũng được, tốt nhất là bọn họ ở tại phụ cận.”

Ánh mắt Tào Lỗi sáng lên, lập tức đã nghĩ có gian tình.

Đôi mắt xinh đẹp của Bạch Cảnh hơi nheo lại, còn không đợi hắn nói gì đó, trong lòng Tào Lỗi căng thẳng, ché cười, bảo tiêu hắn cũng không không phải cừu trắng, ác ý rõ ràng như vậy, hắn như thế nào không cảm giác ra, vội vàng nói: “Ta đi tìm một chỗ trụ lại trước, sau đó lại đi tìm nhà ở, tìm người mà nói để cho cảnh sát đến hỗ trợ là xong.”

Bạch Cảnh không nói, thần nhiên liếc nhìn hắn một cái, coi như người thức thời.

Bất quá năng lực làm việc của Tào Lỗi, Bạch Cảnh vẫn rất thích, tương lai nếu tại mặt thế cần thành lập một đoàn đội, hắn suy xét có thể hay không đem Tào Lỗi nhét vào đó, kỳ thật không cần nói hắn cũng biết, đã có Vương Học Bình Tào Lỗi khẳng định chạy không thoát, chỉ là trong lòng hắn vẫn có chút khó chịu, chỉ cảm thấy Tào Lỗi này trời sinh chính là để chọc tức người.

Tùy ý tìm một khách sạn ở lại, sau một đêm nghỉ ngơi, hôm sau Tào Lỗi đi đến cảnh cục, Bạch Cảnh ngồi ở trong phòng đọc sách thuốc, hiện tại hắn còn chưa xem xong đến một nửa đầu, huyết vị, kinh mạch con

người hần nhớ kỹ nhưng không có chuyên gia chỉ dạy, lý giải tri thức của hần cũng chỉ nằm trên sách, tựa như nấu cơm vậy dù cho có xem bao nhiêu sách nấu ăn đến khi đích thân ra trận, không có ai lại không hai mắt tối đen tay chân luống cuống.

Đến buổi trưa, Tào Lỗi liền mang tin tức trở về, người già tên Lâm Kỳ Vĩ ở huyện Thanh Thành có ba người, bởi vì trấn bọn họ đến đại đa số mọi người đều họ Lâm nên chuyện trùng tên là bình thường, nhưng Lâm Triết Phong có cha (đoạn này ghi là gia gia nhưng ta sửa lại) tên Lâm Kỳ Vĩ chỉ có một, nhà ở rất xa xôi còn muốn đi vào trong núi, thuộc một sơn thôn tiểu hương trấn của Thanh Thành, nghe nói nơi đó thực hẻo lánh, đường xe mặc dù thông nhưng vẫn là đường đất, sau khi đi vào đại khái phải đi vào chín km lộ trình nữa mới tới, mà nếu là nhà cho thuê, nói thật, hần cho rằng thiếu gia không thể ở ở đó.

“Đi xe máy, ngày mai đi xem.” Bạch Cảnh tự hỏi trong chốc lát nói, trong nháy mắt hiểu rõ, nguyên lai Lâm lão là người sống trong núi, hần nói mà, giữa mặt thể người sống thật hỗn loạn, vì cái gì cuối cùng hần lại chết xem ra cũng là bị người mình cứu hại đi.

Chắc là có người không phục, để một người trên núi làm chủ thị trấn, sau khi ăn no mặc ấm, mọi sự vô ưu mới sinh ra loại tâm tư này, bất quá cũng may mắn hần là người trên núi, đáy lòng lương thiện chính mình có thể tìm đến thỉnh giáo, nhớ rõ mấy nhà võ học khác không phải là bị quốc gia thu nạp, chính là coi trọng võ thuật của mình, tự lập đoàn đội, dù sao cũng là hỗn đến mọi đường thuận lợi.

Bất quá đó cũng là lúc trước, về sau tang thi càng ngày càng lợi hại, võ thuật nội công không đại biểu thứ gì hết, tiến giai không có nhanh bằng cắn nuốt tinh hạch, con đường võ đạo dần dần bị vứt bỏ, Bạch Cảnh không phải không biết địa chỉ của bọn họ, còn có thể rõ ràng nói tên một số người, hần tin tưởng chỉ cần vừa đi những nơi đó nhất định sẽ được tiếp đãi nhiệt tình, nhưng những người này quá mức phức tạp, sau mặt thể lòng người hiểm ác, Bạch Cảnh không muốn liên lụy nhiều, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ đến Lâm lão gia tử.

Mà trừ hần ra, giữa mặt thể chân chính bên bị kiên trì với võ thuật, ngược lại là những uy danh bên ngoài đó, đối với những người có gia thế triệt triệt để để khó hiểu, đương nhiên trong đó cũng có , một ít võ học thể gia chân chính, nhưng Bạch Cảnh cũng không cảm thấy, cùng bọn họ thỉnh giáo so với cùng Lâm lão gia tử tốt hơn, hai chữ thể gia, chính là đại biểu cho một cái phiền toái lớn, người nhiều liên lụy quá sâu, những thể gia đó tại giữa mặt thể, thường thường không có dị năng giả phổ thông tạo lập đoàn đội danh vọng, đơn giản là liên lụy nhiều trách nhiệm sâu, nhưng có đôi khi tinh thần của bọn họ, không thể không làm người ta bội phục, chỉ tiếc không ai có thể kiên trì đến cuối cùng.

Trước lúc hần bị bắt đến sở nghiên cứu, liền có một ít thể gia đã giải tán, hoặc là trở thành hồn dưới móng vuốt của tang thi, nghĩa khí tại mặt thể là thứ không thể nói đến.

Cách ngày Tào Lỗi tìm về hai chiếc xe máy, dừng hỏi hần vì sao không là ba cái, thiếu gia nhà hần cho đến giờ chỉ biết sai người khác, xe máy cái thứ đồ chơi này, nếu hần nhớ không lầm thiếu gia đến ngồi còn chưa ngồi qua đừng nói là lái.

Bạch Cảnh đối với việc này không có dị nghị gì, xe máy làm sao có thể không biết đi, này còn không phải do Tiêu Táp ép, bất quá có người bỏ công sức, hần cũng vui vẻ tiết kiệm một phần khí lực.

Nhà Lâm Kỳ Vĩ thật dễ tìm, đi vào Song Khê trấn, cùng người hỏi thăm vị trí thôn Mộc Trúc, Lâm Kỳ Vĩ tại thôn Mộc Trúc coi như một người nổi tiếng, con của hần thi vào khoa y S đại, lúc ấy không chỉ trong thôn, mà cả trấn còn náo nhiệt thật lâu.

Đi vào cửa nhà Lâm gia, là mấy ngôi nhà ngói thực phổ thông, phòng ở không lớn nhưng nhìn thực chính tề, trước nhà có một sân nhỏ, dùng xi măng lát mặt, trước sân là một ***g gà làm bằng cành trúc, bên trong nuôi mấy con gà kêu quang quác, bên cạnh ***g gà là một ít giàn, có một ít là loại đậu sừng và dây mướp, lên trước một chút là một số cây ăn quả, hiện tại đúng mùa nở rộ thật khiến người ta muốn hái ăn.

“Xin hỏi trong nhà có ai không?” Bạch Cảnh đi vào trước cửa, cũng không trực tiếp đi vào, thiếu chút nữa làm Vương Học Bình và Tào Lỗi kinh rớt, thiếu gia nhà hần cũng có lúc lễ phép, trừ bỏ nhà Chu Phó thị trưởng, thiếu gia đến chỗ nào chính là đâm trái đâm phải, chỉ kém không có đi ngang.

“Người là...?” Chỉ chốc lát sau trong nhà đi ra một bà lão, đầu đầy tóc bạc, khuôn mặt nghi hoặc, quần áo tuy mộc mạc, nhưng nhìn ra được giáo dưỡng thật tốt, một chút cũng không giống người từ trong thôn ra.

“Người hảo, xin hỏi đây là nhà của Lâm Kỳ Vĩ tiên sinh sao?” Bạch Cảnh cười nhạt hỏi, kỳ thật chỉ cần hắn nguyện ý, chỉ cần bộ dáng kia của hắn làm ra vẻ thân quen, già trẻ đều ăn hết.

Chính là Vương Học Bình và Tào Lỗ liên kinh hãi, người nợ là thiếu gia nhà hắn sao? Đúng không, đúng không! Thói quen mặt lạnh và âm dương quái khí hơn một tháng của thiếu gia chuyển biến thật mãnh liệt, thật là một phương pháp khiến người kinh hãi.

17. Chương 17: Lâm Gia

“Ông già hiện tại không ở, các người là...?” bà lão kia nở nụ cười trong sáng, một chút cũng không vì bọn họ khí phách mà câu nệ.

“Người chính là Lâm phu nhân đi!” Bạch Cảnh âm thầm gật đầu, hắn có thể cảm giác được, tinh thần lực của bà lão kia rất cường đại, chính là lại không phải dị năng giả tinh thần lực.

“Cái gì mà phu nhân với không phu nhân, chỉ là một bà lão mà thôi, mau vào trong nhà ngồi, tìm ông già nhà ta có việc gì không?” Lâm phu nhân nở nụ cười, ngay cả các nếp nhăn trên mặt cũng có vẻ mờ đi vài phần trẻ ra.

“Là ta mạo muội.” Bạch Cảnh trước xin lỗi, sao đó mới cười nói: “Ta từ người khác nghe nói qua về Lâm lão gia tử, nói vậy chắc bà bà cũng nhìn ra được, ta hiện đang luyện một loại nội công, chính là có chút vấn đề chưa hiểu rõ, cho nên mới cố ý đến thỉnh giáo, mong có thể chỉ điểm một phần”.

Lâm bà bà vừa nghe lời này, sắc mặt liền nhạt xuống, ý cười không có nơi đáy mắt, thản nhiên hỏi: “Người là nghe ai nói?”

Bạch Cảnh trong lòng sáng tỏ, cười nói: “Bà bà yên tâm ,việc này trừ ta ra, không có người thứ hai biết được, kỳ thật hắn cũng chỉ là nghe thể hệ trước nói, khi nói chuyện phiếm ngẫu nhiên nói qua, ta đến đây cũng không nói cho người khác biết, ban đầu cũng chỉ là ôm tâm tư thử xem, chỉ là sau khi thấy bà bà liền biết đã tìm đúng người.”

“Úc, người nhìn ra cái gì?” Lâm bà bà hưng phấn, rốt cuộc là người thiện lương, đối với lời nói của Bạch Cảnh có hoài nghi, nhưng cũng không có truy cứu, tiểu hài tử nói chuyện phiếm bừa bãi cái này nàng có thể hiểu, nhớ năm đó nàng cùng với ông già cũng là nhân vật phong vân, chỉ cần không phải mấy lão gia hỏa kia thì tốt, bất quá hiện giờ mấy lão gia hỏa kia chỉ sợ cũng bước nửa chân vào trong đất rồi.

“Đương nhiên là bà bà nội công thâm hậu rồi, nếu không gặp mặt ta cũng không nghĩ ra, bà bà thể nhưng là một vị cao nhân a.” Nói nói, kỳ thật Bạch Cảnh vuốt mông ngựa cũng không thành vấn đề.

Vương Học Bình và Tào Lỗ vẫn bị vây trong khiếp sợ, thân thủ thiếu gia không tồi lúc này đã được giải đáp, chính là thứ trò chơi nội công này, nói thật bọn họ tại quân đội nhiều năm như vậy, trừ bỏ tv và tiểu thuyết vẫn là lần đầu tiên nghe nói, vậy mà thiếu gia học được lúc nào, lúc này cũng không nghĩ nhiều, hai mắt sáng lên, nhìn chăm chăm Lâm bà bà, nội công trong truyền thuyết a, bọn họ có thể không tò mò sao, không nghĩ tới trên đời thật có thứ này.

“Cái gì mà cao nhân với không cao nhân, bất quá cũng chỉ là công phu gia truyền thôi, có vài cái có ích, cường kiện thân thể mà thôi.” Lời hay ai chẳng thích nghe, Lâm bà bà bị đùa nở nụ cười, tiếp lại hỏi: “Người học công phu chính là gì thế?”

Bạch Cảnh lộ vẻ hổ thẹn: “Kỳ thật ta cũng không biết, người dạy ta chỉ nói cho ta biết cách vận hành nội lực, những thứ khác chính mình tự cân nhắc, vì thế ta còn xem không ít sách thuốc nhưng cũng chỉ là lý luận suông.”

Lâm bà bà sắc mặt trầm xuống, trách cứ nói: “Sư phụ người cũng quá không có trách nhiệm, nội công há có thể luyện chơi, vươn tay ra để ta nhìn xem.”

Bạch Cảnh vừa nghe trong lòng vui mừng, ngoan ngoãn vươn cánh tay, tùy ý để Lâm bà bà bắt mạch.

Lâm bà bà cau mày, đặt tay lên mạch môn của hắn, sắc mặt càng ngày càng không thích hợp, trong lòng Bạch Cảnh trầm xuống, ần ần có chút ảo não, một chút hận ý dâng lên, kỳ thật hắn nên sớm nghĩ đến, sở

ngiên cứu có thể cho hần thứ gì tốt. Chỉ trách hần khi đó quá mệt mỏi, cảm thấy nội công dùng tốt nên không suy nghĩ sâu xa.

Qua nửa ngày, Lâm bà bà mới buông tay ra, cao thấp đánh giá Bạch Cảnh một cái, nhìn hần ăn mặc sang trọng, tiếp cũng bình thường trở lại, mày giã ra cười nói: “Người hần là từng ăn qua thứ gì tốt, nội công kia của người mặc dù tốt, công lực tăng lên rất nhanh, nhưng nóng vội thì không thành công, tổn hại thân thể, người hiện tại vui vẻ, ta cũng nghĩ có thể không có việc gì, bất quá công pháp kia người vẫn phải cẩn thận.”

“Còn thỉnh bà bà chỉ dạy cho.” Che lại hận ý nơi đáy lòng, Bạch Cảnh khiêm tốn học tập, trong lòng nhin không được cảm thấy may mắn, Lâm bà bà nói thứ tốt hần là nước suối trong không gian, trừ cái này ra hần không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Lâm bà bà tự hỏi một lát, cũng không có đáp ứng, chỉ hỏi: “Người vì cái gì muốn học nội công? Hiện tại rất nhiều người trẻ tuổi không thích cái này.”

Bạch Cảnh cũng không giấu diếm nói thẳng: “Ta muốn bảo hộ một người cũng bảo vệ chính mình.”

Lâm bà bà hơi kinh ngạc, nhìn nhìn người phía sau hần rõ ràng là bảo tiêu, thiếu niên này còn muốn dùng để bảo vệ mình.

Vương Học Bình và Tào Lỗi cũng kỳ quái, không nói đến thiếu gia muốn bảo vệ ai, bọn họ đoán thiếu gia đã thất tình, nhưng hần muốn bảo vệ mình, lời này là như thế nào? Thiếu gia có bối cảnh chỗ dựa vững chắc, không khi dễ người là tốt rồi, nào còn phải học võ để bảo vệ mình, huống chi nếu làm không được còn có bảo tiêu bọn họ đó.

Bạch Cảnh âm thầm cười nói: “Có lẽ bà bà không biết. ta là con riêng đó.”

Lâm bà bà trong lòng mềm nhũn, thấy Bạch Cảnh thần sắc bình thản, bảo tiêu phía sau hần lộ vẻ giật mình, trong lòng nhất thời rõ ràng thiếu niên này nói thật, cũng là một đứa trẻ đáng thương, lập tức không hỏi gì nhiều, cười nói: “Chỉ giáo cái gì không dám nhận, người có cái gì không hiểu, cứ hỏi đi, bà lão này vẫn có thể chỉ điểm cho người một phần.”

“Đa tạ bà bà”. Trong lòng Bạch Cảnh vui mừng, nhưng cũng không sốt ruột, một hai lần thỉnh giáo không thể thỏa mãn sự tò mò của hần: “Ta nghĩ ở bên cạnh đây thuê một nhà để ở, bà bà sau này cũng đừng ghét bỏ ta quá rầy.”

“Người đứa nhỏ này.” Lâm bà bà nở nụ cười, đối với điểm tâm tư nhỏ của hần không để ý, chỉ là có chút hoài nghi, bọn họ sống trong núi không náo nhiệt như trong thành phố cũng không thuận tiện như vậy, thiếu niên này có thể ở được sao? Nếu như vậy, nằng ngược lại xem trọng hần hơn vài phần.

“Nói cái gì mà thuê với không thuê, nhà chỗ này của chúng ta đều là chính mình ở, nào có dư thừa cho thuê, các người nếu không chê, về sau ở nhà của con ta, con ta hiện tại lên đại học, nhà của hần để không, còn có hai gian phòng cho khách, các người ba người liên tốt, chính là sau khi hần trở về lại ủy khuất các người”.

“Đó là phải làm, đa tạ bà bà, ta là Bạch Cảnh, bà bà kêu tiểu Cảnh là được, hai người bọn họ là Vương Học Bình và Tào Lỗi.” Bạch Cảnh nhợt nhạt cười nói, giả vờ không phát hiện Tào Lỗi không ngừng nháy mắt, hừ, bây giờ sốt ruột, sớm biết làm chi đi, xem hần về sau làm sao còn dám đắc tội mình.

Tào Lỗi trong lòng tức nha, thấy cảnh này trong lòng hiểu rõ, hần chỉ biết là thiếu gia keo kiệt, nói, hần cũng chỉ dám oán thầm trong lòng mà thôi, không cho phép việc này xảy ra vội vàng nói: “Lão nhân gia không cần khách khí, ta cùng Học Bình ở chung là được, lại nói chúng ta như thế nào cũng là khách, có lý nào có thể chiếm phòng của chủ nhà, lại nói ta và Học Bình cũng thường xuyên ở cùng một chỗ, người yên tâm, chúng ta không có không quen đâu.”

Bạch Cảnh trong lòng khinh thường, đối với hần cười nhạt, hần đương nhiên sẽ không có không quen, không chừng trong lòng còn đang ước gì như thế, bất quá hần cũng không phản bác, dù sao Tào Lỗi cũng là thực tình, nói thế nào bọn họ cũng là khách, có thể bớt phiền toái đến chủ nhà cũng tốt.

Lâm bà bà thấy hần nói cũng đúng liền không cự tuyệt, mấy người còn nói chuyện một hồi sau đó Lâm lão gia tử về. Thấy trong nhà có khách hơi sưng sốt một chút, sau khi Lâm bà bà giải thích mới bình tĩnh đại

ngộ, cười nói kể chuyện năm đó, Bạch Cảnh lúc này mới biết được, nguyên lai cao thủ võ lâm chân chính là Lâm bà bà chứ không phải Lâm lão gia tử.

Đầu năm kia, quốc gia vừa mới giải phóng, chính là kẻ thù bên ngoài đi, nội loạn lại dâng lên, Lâm bà bà và cha chạy loạn từ nơi khác đến, lúc ấy được Lâm lão gia tử hảo tâm thu giữ, không nghĩ tới lại được một người vợ, lại còn là võ lâm cao thủ.

Bạch Cảnh trong lòng rất ngạc nhiên, nghe ngữ khí bọn hắn nói chuyện, hắn cũng qua bảy mươi năm, chính hắn cũng không rõ, con trai hơn hai mươi tuổi kia từ đâu mà có, bất quá đây cũng là chuyện riêng của nhà người ta, hắn cũng không tùy ý hỏi thêm, chỉ là trong lòng thần phục hai vị lão nhân này, nếu không nghe bọn hắn nói chuyện, Bạch Cảnh cũng tuyệt đối không thể đoán ra tuổi thực của họ, tuy rằng đầu tóc đã bạc hết, nhưng thần thái sáng láng, Lâm lão gia tử cho dù làm việc liên tục cũng không có vấn đề gì, này còn mới trở về.

Đêm đó bọn họ cũng không có ở lại, trở về thị trấn một chuyến thu dọn đồ đạc, sau khi xong ngày hôm sau mới đến.

Lâm bà bà nhìn bọn họ bao lớn bao nhỏ cười cười, đừng nói là nàng cho dù là Vương Học Bình và Tào Lỗi lúc đó cũng không cho rằng thiếu gia có thể kiên trì được lâu, chính là bọn họ thật không ngờ, thiếu gia một lần ở này thế nhưng ở đến một năm.

Hắn giống như miếng bọt biển, nóng vội không ngừng hấp thu các loại tri thức, thời gian dường như không đủ dùng, mỗi ngày đều sắp xếp thời gian thật kín, buổi sáng rèn luyện thân thể, không có việc gì lại lôi kéo hai tên bảo tiêu khoa chân múa tay để Lâm bà bà chỉ điểm, đôi khi Lâm lão gia tử hưng trí cũng sẽ lãnh giáo một chút, Bạch Cảnh lúc này mới thấy cái gì gọi là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, Lâm lão gia tử đúng là càng già càng dẻo dai, bất quá như vậy cũng đúng, tại mặt thể Lâm lão gia tử cũng là thanh danh hiển hách, tuy hắn không xuất thân võ đạo nhưng tốt xấu gì cũng học qua vài năm, so với tên gà mờ Bạch Cảnh tốt hơn nhiều.

Ngoài học võ ra, Lâm bà bà còn dựa theo võ công tâm pháp của Bạch Cảnh, sửa chữa một số chỗ bộ nội công càng thêm hoàn thiện, trong lòng đối với bộ tâm pháp này của Bạch Cảnh kỳ thật tán thưởng không thôi, cảm thấy kia đúng là một tư tưởng kỳ diệu, nếu không có ý nghĩ tốt như vậy, nàng nghĩ vô luận nàng sửa như thế nào cũng không làm ra kiệt tác hoàn mỹ như vậy.

Bạch Cảnh nghe xong trong lòng hiểu rõ, đồ vật sở nghiên cứu làm ra đều tập hợp tinh túy sở trường của các nhà, chính là ý nghĩ không đúng, đồ vật nghiên cứu ra cũng không chính thống, trước không trải qua sửa chữa, bộ tâm pháp kia tu luyện rất nhanh nhưng tổn thương thân thể, sau khi sửa chữa cho dù tốc độ chậm hơn nhưng Bạch Cảnh cảm nhận rõ ràng nội lực càng thêm tinh thuần, liên miên không dứt.

Bạch Cảnh nói cảm tạ Lâm bà bà. lúc ấy muốn đưa bộ nội công tâm pháp này làm quà nhưng lại bị cự tuyệt, chỉ nói tổ tông có giáo huấn không thể tu luyện công pháp của nhà khác mà công pháp nhà nàng cũng không thể truyền ra ngoài.

Bạch Cảnh cười cười cũng không có nhiều lời, đối với quy củ này hắn cũng biết một ít, càng là gia tộc võ học càng coi trọng công pháp của mình, mà còn ẩn ẩn vài phần ngông nghênh, Bạch Cảnh tin tưởng cho dù là công pháp Lâm bà bà sửa chữa cũng tuyệt đối chỉ xem qua mà thôi, người như bọn họ, chính trực trong mắt không dung được cho dù là một hạt cát, mặc kệ là đối với mình hay đối với người khác. Cho nên sau khi mặt thể đến, người lợi hại như bọn họ mới bại nhanh như vậy.

Bạch Cảnh không có tài cán nghĩ vì họ mà làm cái gì, nghĩ chính mình muốn học nấu ăn, liền rõ ràng đem việc nấu ăn ôm hết, khiến Vương Học Bình và Tào Lỗi kinh rất hai cái cảm, Lâm bà bà ngược lại rất vui mừng, khen vợ tương lai của tiểu Cảnh có phúc khí.

Bạch Cảnh ẩm đạm cười cũng không có giải thích, vợ tương lai a....Đời này chỉ sợ không trông cậy vào được, mặt thể tiến đến, sinh tồn trở thành vấn đề, người nào còn có tâm tình nói đến cưới vợ, mà hắn còn có Tiêu Táp, mặc kệ hắn đối với Tiêu Táp là dạng tình cảm gì, hắn chỉ biết đời này, trong lòng hắn Tiêu Táp quan trọng hơn bất kỳ kẻ nào.

Kỳ thật tay nghề của Bạch Cảnh không thể nào tốt, sau mặt thể đã từng học qua nấu cơm, nhưng này đừng nói có gia vị, mà ngay cả có được ăn no hay không cũng thành vấn đề, chỉ cần quen là được mọi người

không ai ghét bỏ, lúc mới bắt đầu nấu cơm, hấn cũng chân tay luống cuống một hồi, cũng may tay nghề của Lâm bà bà không tồi, Bạch Cảnh học cũng nhanh không quá vài ngày có thể làm ra hình dạng, thoạt nhìn có thể làm nên chuyện.

Lúc Bạch Cảnh nấu cơm sẽ đem nước sôi không gian bỏ vào, phân lượng không nhiều lắm nhưng mỗi ngày bỏ một ít, nhìn thân thể bọn họ cũng càng ngày càng cường tráng, trong lòng hấn cũng vui mừng, hấn còn đem công pháp của mình dạy cho Vương Học Bình và Tào Lỗi, thực lực bọn hấn càng mạnh tương lai hấn càng thêm an toàn.

Tào Lỗi chính là thụ sủng nhược kinh, thiếu gia đối với người yêu không tồi cái này hấn biết, mà nghe ý tứ Lâm bà bà kia nói, các nhà đối với nội công cực kỳ xem trọng, không nghĩ tới thiếu gia hào phóng như vậy, thế nhưng còn có phần cho hấn, lúc ấy trong lòng thật cao hứng hấn quyết định về sau sẽ đối với thiếu gia tốt một chút, chính là sau này hấn mới biết được, sở dĩ thiếu gia hào phóng, nguyên lai là muốn hấn làm trâu làm ngựa, bất quá lúc này hấn đã lên nhăm thuyền giặc, Tào Lỗi nhìn trời không còn gì để nói, nhận mệnh...

18. Chương 18: Du Ngoạn

Lúc tháng chạp hơn mười ngày, Lâm Triết Phong gửi thư viết là được nghỉ về nhà, trên mặt hai người lộ rõ vẻ vui mừng, bắt đầu vội vàng vàng chuẩn bị, thịt khô a, Lạp xưởng a, giết gà, giết heo, Bạch Cảnh nhìn trong lòng ao ước, hấn cũng là sau này mới biết được, Lâm Triết Phong không phải con trai ruột hai người, chính là tình cảm của họ lại hơn hấn thân sinh, hơn hấn có người cha sinh ra mà không nuôi kia rất nhiều.

Nghe nói Lâm Triết Phong đến Lâm gia khi đã sáu tuổi, lúc ấy cha mẹ chết sớm, thân thích ta đẩy người, người đẩy ta không ai tiếp quản, hai vợ chồng nhìn hấn đáng thương liền có tâm tư nuôi dưỡng, coi như là dưới gối bọn họ không còn hư không, vốn phải là nhận nuôi cháu, nhưng là tiểu Triết Phong đã nhớ sự việc, nhớ rõ ông bà cũng không muốn hấn, liều mạng kêu bằng cha mẹ, hai người trong lòng bất đắc dĩ, càng thêm thương tiếc đứa nhỏ, cha mẹ liền cha mẹ đi, có con cũng không tệ, này hoảng một cái đã hơn mười năm rồi.

Lâm Triết Phong cũng là một người có tiền đồ, dựa vào một cỗ khí phách, thật sự từ trường học trên trần thi vào y viện H thị, lúc ấy oang động trong thôn bọn họ thật lâu, ngay cả những thân thích trước đó của hấn cũng nghĩ tới cửa để dính một chút không khí vui mừng, kết quả đều bị Lâm Triết Phong đánh đuổi đi, đứa nhỏ này yêu ghét rõ ràng, Bạch Cảnh âm thầm gật đầu, chỉ cần đầu óc của hấn không phải là tương hồ, mặt thể tiến đến, hấn là có thể dễ dàng bảo vệ hai vợ chồng.

Kỳ thật hấn cũng là một người ích kỷ, không phải là chưa từng nghĩ qua giúp đỡ hai người Lâm lão, nhưng hấn sợ, hấn sợ cái tính tình này của hai người, nếu gặp người đều muốn cứu, vậy phải làm thế nào?

Hấn thực kính trọng bọn họ cũng muốn thay đổi bọn họ nhưng nếu vẫn không được, Bạch Cảnh biết hấn nhất định sẽ buông tha, lần trọng sinh này đây hấn rất quý trọng tính mạng, tuy rằng cùng vợ chồng Lâm lão có chút giao tình, nhưng những người khác sống chết cùng hấn không có quan hệ, hấn cũng đem tâm tư đặt vào việc cứu khổ cứu nạn, trên thế giới này có rất nhiều người cứu hết sao, bất quá hấn nghĩ có Lâm Triết Phong nói, hai người này hấn không làm chuyện gì hồ đồ.

Còn chưa đến hai mươi tháng chạp, trên không rơi nhiều bông tuyết, ngọn núi một mảnh trắng xóa, Lâm Triết Phong mặc áo lông bành tô dày, bước nhanh bước chậm, tay mang theo vài cái túi to trở về, thấy trong nhà có khách cũng không có gì kỳ quái, cười cười chào đón, sau đó vội vàng đi tìm cha mẹ.

Hai lão trong lòng vui mừng, vội vàng kéo con lại không ngừng kiểm tra, một hồi nói là gầy một hồi nói là cao, dù sao cả nhà sung sướng, thật giống như có chuyện nói mãi không hết, Bạch Cảnh thấy thế cũng không quấy nhiễu bọn họ, nhàn rỗi vô sự bèn đi chuẩn bị cơm trưa, trải qua mấy tháng huấn luyện, tài nghệ của hấn lúc trước đã sớm không thể sánh bằng, hơn một giờ một chút, đồ ăn liền xong.

Lúc dùng cơm Lâm Triết Phong còn đưa ra không ít lễ vật, không chỉ có hai lão, ngay cả ba người bọn hấn cũng chuẩn bị, trong lòng Bạch Cảnh cảm thấy hơi hổ thẹn, từ trước tới giờ đều là người khác tặng quà cho hấn, về phần tặng quà cho người khác, điểm này hình như hấn chưa từng nghĩ qua.

Trong khi nói chuyện phiếm, Lâm Triết Phong nói muốn dẫn hai vợ chồng đi thành phố chơi, bọn họ ở trong núi cả đời, giờ hẳn có tiền đồ cũng muốn mang hai người đi kiến thức, còn khuyên nhủ Bạch Cảnh, bảo hẳn đừng ở trong nhà cả ngày, chuyện nội công không phải một sớm một chiều liền luyện thành, nóng vội không thành công, cũng bảo hẳn ra ngoài đi lại đi lại một chút.

Bạch Cảnh cười khổ, không phải hẳn muốn sốt ruột luyện công, mắt thấy thời gian tận thế đến ngày càng tới gần, tinh thần lực của hẳn tiến bộ thông thả, trong lòng làm sao có thể không nóng nảy, hẳn cũng sớm tính toán tốt, nếu qua ba tháng nữa, không gian không thể thu vật còn sống, vậy hẳn phải tính lại một lần nữa.

Bất quá khó có được vợ chồng Lâm lão hào hứng, Bạch Cảnh cũng tự tin vào chính mình, hẳn có xe đi trong thành phố tiện lợi, hiện tại cách năm mới còn mười ngày, vừa lúc có thể vào trong thành phố vui chơi một chút thuận tiện sắm luôn đồ tết.

Lâm Triết Phong hơi hơi kinh ngạc, hẳn biết Bạch Cảnh có tiền, nhưng không ngờ lại có cả xe: “Năm mới tiểu Cảnh không trở về nhà sao?”

Lâm bà bà vừa nghe liền nháy mắt ra dấu với con trai, bởi vì là việc tư của Bạch Cảnh, hai người không nói cho con trai biết Bạch Cảnh kỳ thực là con riêng mà ngay cả năm mới Bạch Cảnh muốn ở lại bọn họ cũng không hỏi nhiều.

Lâm Triết Phong mỉm cười xin lỗi, sau đó liền ngậm miệng không nói.

Bạch Cảnh ngược lại không để ý, thản nhiên nói: “Nhà của ta không có người lớn còn không bằng ở lại nơi này náo nhiệt.”

Vợ chồng Lâm lão trong lòng hiểu rõ, bọn họ quả nhiên đoán không sai, Vương Học Bình lòng có thích thích (??), giật mình nhớ tới, hình như thiếu gia chưa từng có một năm mới náo nhiệt.

Kỳ thật Trần mục đã sớm gọi điện tới, bảo Bạch Cảnh năm mới nhất định phải trở về, Bạch Cảnh mặc kệ, gọi điện báo cho Bạch Kính Thành, đỡ đến lúc đó có người cáo trạng, sau đó chuyện năm mới cứ thế được quyết định, Bạch Kính Thành luôn luôn không cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của hẳn.

Qua mấy ngày, hai mươi ba tháng chạp thời tiết sáng sủa khó có được, Tào Lỗi đem xe chạy đến Song Khê trấn trước, vợ chồng Lâm lão kiên trì không ngồi xe máy, gió thổi thổi cũng lạnh, mấy người liền đi bộ ra một mạch đi đến trấn trên.

Thấy xe Bạch Cảnh ba người kinh ngạc một phen, vợ chồng Lâm lão còn tốt bọn họ vốn không nhìn thấy nhiều, nhưng Lâm Triết Phong không giống vậy, nếu hẳn nhìn không sai, xe này sợ có tiền cũng không mua được, trong lòng bắt đầu ngầm đoán thân phận Bạch Cảnh, bất quá cũng không tận lực để trong lòng, bọn họ xuất hiện ngoài trừ học võ ra, hẳn nghĩ hẳn là cũng không có gì, mà tính tình Bạch Cảnh không tồi, cùng hẳn giao hảo trong lòng Lâm Triết Phong cũng nguyện ý, quần thân phận của hẳn là gì.

Vào trong thành phố, Tào Lỗi trước lái xe vào khách sạn, vợ chồng Lâm lão kinh ngạc, Bạch Cảnh giải thích: “Nếu thích liền chơi hai ngày, hiện tại trong nhà gà không có, heo cũng không có, các người không cần lo lắng.”

Lâm Triết Phong nở nụ cười, không phải là đang có ý này sao? Chính là sau khi đi vào trong khách sạn, thấy giá phòng liền hung hăng đau lòng một phen, cứng họng, đây chính là phí sinh hoạt một học kỳ a. Vợ chồng Lâm lão cũng vội vàng nói không cần, Vương Học Bình lúc này mới khuyên nhủ, nói là phí chi tiêu có người trả, đừng tiết kiệm giùm thiếu gia, bọn họ lúc này mới an tâm, chính là đối với khái niệm Bạch Cảnh có tiền đã nâng lên một tầng cao mới.

Bất quá cũng may bọn họ đều là người giản dị, cho dù Bạch Cảnh có tiền, cũng không có cảm giác gì đặc biệt, thái độ với hẳn vẫn thủy chung như một, Bạch Cảnh đối với việc này thực vừa lòng, ngày đầu tiên Lâm Triết Phong dẫn đường, bọn họ đi dạo mua sắm, bởi vì lúc trước phòng xe và khách sạn gây ấn tượng, nhìn tư thế Bạch Cảnh mua đồ, họ cũng không thấy giật mình, chỉ khuyên hẳn không cần tiêu pha quá mức, chỉ tiếc mỗi lần đều bị Vương Học Bình và Tào Lỗi ngắt lời, sau ngầm lại cũng mặc kệ Bạch Cảnh, đây là bọn họ không biết giá cả, về sau biết bọn họ mới giật mình nói ngốc, đây là còn đáng giá hơn nhà ở của bọn họ.

Cùng ngày sau khi bọn họ nghỉ ngơi, Bạch Cảnh mang theo Tào Lỗi đi ra ngoài một chuyến, chỉ nói là đi G thị tối bản, tối loạn, tối hiện thực, tàn khốc, Tào Lỗi trong lòng không hiểu, nhưng vẫn theo phân phó mà làm việc.

Chính là hắn không nghĩ tới, cách ngày, Bạch Cảnh lại mang vợ chồng Lâm lão đi nơi đó, trong lòng Lâm Triết Phong ẩn ẩn dâng lên lửa giận, đối với loại hành vi này của Bạch Cảnh không thể tha thứ, vợ chồng Lâm lão lại ngờ ngác, bọn họ đi chính là vùng giải phóng cũ G thị, nơi đó hỗn loạn bất kham, sinh sống đa số là người tầng chót của xã hội, nam nhân đánh vợ, người lớn đánh trẻ con, cướp bóc bên đường, ẩu đả đánh nhau, kỹ nữ tùy ý kiếm khách, thanh âm chửi bậy tại vùng giải phóng cũ vĩnh viễn sẽ không thiếu, sự việc đánh nhau cũng không thiếu, đương nhiên càng nhiều hơn là thờ ơ lạnh nhạt, thấy chết không cứu.

Lâm lão ban đầu còn tức giận, sau Bạch Cảnh lại dẫn bọn hắn đi nhìn mấy chỗ, hai người liền trầm mặc, sau đó Bạch Cảnh dẫn bọn họ đi tòa án một chuyến, mấy ngày này hắn nghe có xử án tử, vợ chồng phản bội ly hôn, tranh cãi gia sản đối địch, này cũng chỉ là việc nhỏ, chuyện lớn có một vụ, gây không ít tranh luận, đó là lúc Bạch Cảnh vừa tới G thị thì biết nguyên nhân.

Một người tài xế taxi hăng hái làm việc nghĩa, thấy ven đường có người lái xe máy cướp đồ, vì thế liền lái xe đuổi theo, ai biết tên cướp kia hoảng không nhìn đường, liền va chạm vào một chiếc xe có rèm che, xe máy lúc ấy biến hình, tên cướp tử vong tại chỗ, trong tay còn nắm chiếc vòng cổ vừa cướp được.

Trải qua kiểm chứng chiếc vòng cổ là giả, giá trị không đến hai mươi nguyên, tên cướp không bị cấu thành tội cướp bóc, nhưng hắn chết ai chịu trách nhiệm, người nhà tên cướp lúc ấy làm náo loạn cả lên, chủ nhân của xe có rèm sợ phiền toái, lại nói không phải tại hắn, là tên cướp kia tự mình va vào, chính hắn gặp phải thật là xui xẻo mấy vạn đồng liền xong chuyện.

Nhưng tài xế kia thì như thế nào, hắn là người vô tội nhất, chính là tên cướp kia không bị cấu thành tội, lại là hắn đuổi theo mà người mới chết, ngay cả chủ nhân chiếc vòng cổ kia cũng không ra mặt nói chuyện, cướp bóc? Cướp bóc cái gì? Người nhà tên cướp một mực chắc chắn, kia là thứ đồ chơi mà tên cướp mua về tặng vợ.

Chuyện này nháo rất lớn, tranh luận rất nhiều, nhưng Bạch Cảnh biết, tài xế kia không chịu mười năm tù là không thể ra ngoài, cho nên a, thấy việc nghĩa đừng có hăng hái mà làm gì.

Bạch Cảnh không quản hai lão trầm mặc, mấy ngày hôm sau tiếp tục du ngoạn, nổi danh nhất Hoàng Sơn ngoài phong cảnh ra chính là chùa chiền, khó có được thả lỏng một lần, Bạch Cảnh trực tiếp để Lâm Triết Phong dẫn đường, trước đi Tường Phù Tự xem, nơi đó là ngôi chùa lâu năm của Hoàng Sơn, về sau chỉ sợ không có cơ hội.

Lâm Triết Phong mặc dù bất mãn với Bạch Cảnh nhưng không nói gì, dù sao Bạch Cảnh cũng không làm việc ác tày trời gì, chính là tâm tư cha mẹ thuần phác, khó có được một lần đi du ngoạn hắn không muốn làm bọn họ không vui.

Đi vào Tường Phù Tự, du khách nhiều, nhưng người tu đạo cũng nhiều, Bạch Cảnh thực vừa lòng với phản ứng của hai vợ chồng, tuy trong lòng đồng tình nhưng vẫn có do dự, Bạch Cảnh nói với Tào Lỗi vài câu, Tào Lỗi đi trước mua vé vào cửa, chính là không lâu sau, vợ chồng Lâm lão liền gặp một tên khuất cái thật bản, trong lòng bọn họ thật lạnh nha, thật sự là lạnh thấu, thế đạo hiện giờ thế nhưng biến thành bộ dạng này, chính là nhìn nhiều cũng nghĩ rộng hơn, tâm tình trầm tĩnh lại, hưng trí ngấm cảnh, đối với việc ngày hôm qua không có gì rối rắm, mỗi Bồ Tát đều xá như vậy(?), lão nhân gia đây sẽ tin.

Tào Lỗi kỳ thật rất nghi hoặc, hắn cảm thấy vợ chồng Lâm lão như vậy rất tốt, thực không rõ chẳng lẽ thiếu gia thú vị đùa ác, thích để người giãy giụa giữa thực tại và ý tưởng? Bằng không làm sao lại mất công làm như vậy, chính là trong lòng hắn có chút ai oán, tại sao mỗi lần làm việc xấu đều là hắn, chẳng lẽ trên mặt hắn viết ta không phải là người tốt?

Trên đường trở về, đi ngang qua phố thương phẩm, hai vợ chồng còn mua không ít đồ làm kỷ niệm, lúc đi qua thành đồ cổ, Bạch Cảnh dừng lại một chút, Gắt gao nhìn thẳng khối ngọc kỳ lân kia, tuy rằng cách rất xa nhưng hắn thấy rõ ràng, khối ngọc kỳ lân kia cùng với di vật mẹ để lại cho mình giống như đúc.

Không chút suy xét, cơ hồ không thể chờ đợi được, Bạch Cảnh trực tiếp tiến vào cửa cổ *** (cửa hàng đồ cổ), mấy người còn lại thấy thế cũng đi theo, khó có thể nhìn thấy Bạch Cảnh thất thố, bọn họ cũng rất

ngạc nhiên, đến tột cùng là cái gì khiến hấn hứng thú như vậy?

19. Chương 19: Ngọc Thạch

Đạo này thật lười, mấy ngày nay chẳng làm được Chương nào cả, hix.

“Ông chủ lấy khối kỳ lân kia cho ta xem.” Bạch Cảnh vừa vào cửa liền nói, ánh mắt nhìn chăm chăm vào kỳ lân trên giá đặt làm vật trưng bày tuyên truyền.

“Vị tiểu ca này thật biết hàng, kỳ lân này là vật từ thời Thanh Triều Khang Hi lưu truyền đến nay, nghe nói vốn có một đôi, bất quá hiện nay mới phát hiện một cái, chúng ta đặt trong cửa hàng vốn là để trưng bày, bất quá nếu người thích ta mượn xuống cho người xem.”

Bạch Cảnh nghe hấn nói trong lòng dâng lên mất mát, kỳ thật hấn sớm nên nghĩ đến, di vật của mẹ như thế nào lại xuất hiện trong này.

Ánh mắt của hấn tự nhiên không thể lừa gạt được mọi người, ông chủ đem kỳ lân từ trên giá xuống thấy hấn không có vui mừng như vừa rồi, tò mò trong lòng liền hỏi: “Chẳng lẽ tiểu ca đã thấy qua một cái khác?”

Bạch Cảnh gật gật đầu, thần sắc hơi có vẻ mịch lạc (thất lạc, tịch mịch chăng?): “Mẹ lưu lại cho ta một cái, đáng tiếc lại ném mất.”

Ông chủ thần sắc hiểu rõ, trong lòng hơi tiếc hận, xem ra bút sinh ý này không thể làm rồi bất quá hấn cũng không quá để ý, bọn họ làm nghề này, giao tiếp với người phi phú tức quý, ánh mắt nhìn người tự nhiên có vài phần, đó là cái chuẩn của mỗi người, dù không thể làm sinh ý, giao hảo cũng không tồi.

Thật cẩn thận đưa kỳ lân cho Bạch Cảnh, cười nói: “Thật là đáng tiếc, kỳ thật cái kỳ lân này tuy tí lệ không tồi, nhưng trên đuôi có một tý vết nhỏ, nếu không nói ra hay nhìn không cẩn thận sẽ không khác cái kỳ lân mất đi của nhà người.”

Bạch Cảnh cầm lấy kỳ lân, lần qua lộn lại nhìn, quả nhiên tại cái đuôi của kỳ lân nhìn thấy một cái khe, tuy nhỏ nhưng lại phá hủy toàn bộ kỳ lân hoàn mỹ, xem thì hoàn hảo nhưng cầm đến trên tay, giá trị lại mất một khoản, mà cái kỳ lân này cùng cái mẹ lưu lại đích thật có khác biệt, tuy thoát nhìn giống nhau nhưng phương hướng nhấc chân lại tương phản.

“Bán thế nào?” Bạch Cảnh thần nhiên hỏi, cầm kỳ lân trên tay thưởng thức, nhìn ông chủ hết hồn chỉ sợ hấn không cẩn thận một cái, khối ngọc này liền không bán nổi.

“Tiểu ca nếu muốn liền ba mươi vạn đi, khối ngọc này kỳ thật không có cái giá này, chỉ tiếc...”

Ông chủ còn chưa nói xong, Bạch Cảnh vung tay lên, ném thẻ qua: “Đi tính tiền đi.” Ba mươi vạn đích thực không mắc, tuy nói mua có chút lãng phí, nhưng coi như là có cái tưởng niệm, ít còn hơn không.

Ông chủ ngẩn người, thầm nghĩ mình nhìn không lầm, hoan hoan hỉ hỉ đem kỳ lân gói kỹ, cũng đưa danh thiếp của mình.

Bạch Cảnh nhận hộp cũng không mở ra xem, tùy ý gật đầu một cái, quần áo mùa đông dày, túi áo cũng lớn, để kỳ lân vào có vẻ còn dư dả.

Mấy người Lâm gia kinh ngạc một phen, dù là vợ chồng Lâm lão cũng hoảng sợ, ba mươi vạn a, đây là một số tiền không nhỏ, đối với người sống trên núi như bọn hấn mà nói, chính là một con số lớn bằng trời, nghĩ cũng không dám nghĩ, Lâm bà bà càng là mắng Bạch Cảnh bại gia, bất quá nhớ tới hấn từng nhắc đến di vật của mẹ, trong lòng cũng sáng tỏ vài phần, khó có được đứa nhỏ có tâm như vậy, bất quá ba mươi vạn, sách, Lâm bà bà trong lòng rất phức tạp, không nghĩ tới đứa nhỏ này tiêu tiền không chớp mắt tí nào.

Nhớ năm đó nàng và lão nhân du lịch cũng không dám tiêu tiền như nước như vậy a, chính nàng cũng không nghĩ, du lịch của nàng kia thật đúng là , ai hỗn thật tốt, ai xui xẻo, nếu trên tay ai có tiền, ai là người phản bội, bằng không về sau bọn họ sao lại nản lòng thoát chí trở về trên núi sống qua ngày, đầu năm kia có thể cùng hiện tại so sánh sao? Dùng câu xã hội hiện tại thực lưu hành noi, Bạch Cảnh là cùng, ngoài tiền ra cái gì cũng không có.

Trên đường đi trở về, Bạch Cảnh đem kỳ lân vào không gian, hành trình Hoàng Sơn hôm nay rất vui vẻ, trừ bỏ mua được ngọc kỳ lân ra, làm hân cao hứng nhất chính là chuyển biến của hai vợ chồng Lâm lão, không có tái lạm phát tâm đồng tình, thực tốt!

Kế tiếp bọn họ lại ở trong thành phố chơi vài ngày, Bạch Cảnh tiếp tục khóa giáo dục tư tưởng, hân biết quan niệm của người không thể vì kỹ xảo của hân mà triệt để thay đổi, hân chỉ muốn hai người có cái dự phòng, đỡ phải sau khi mặt thể bị người đem đi bán, đến lúc đó, trong lòng Bạch Cảnh rõ ràng, giúp đỡ vợ chồng Lâm lão hân nguyện ý, nhưng nếu bọn họ có tâm đồng tình hơn nữa, hân khẳng định sẽ đặt quang gánh xuống mặc kệ.

Lúc trở về, trừ bỏ chỗ mọi người ngồi trong xe, đồ vật mua cơ hồ chiếm hết thùng xe, Bạch Cảnh ra tay hào phóng, cuối cùng vẫn là vợ chồng Lâm lão yêu cầu, mắt thấy năm mới càng ngày càng gần, hân lúc này mới buông tha tâm tư tiếp tục mua sắm, bằng không, mấy người Lâm gia lau mồ hôi lạnh một phen, lần đầu tiên thấy người mua đồ như vậy, tiểu tâm can kia của bọn họ thật sự chịu không nổi, thật thật lĩnh hội một lần cái gì gọi là xài tiền như nước.

Chính là khi trở lại Song Khê trấn Bạch Cảnh cảm thấy khó khăn, nhiều đồ như vậy, như thế nào mang trở về.

Ba người Lâm gia không còn lời gì để nói, lúc mua hân như thế nào không nghĩ tới vấn đề này, sau dưới sự đề nghị của Tào Lỗi, hân và Vương Học Bình đi xe máy, đi ba lượt mới đem đồ vật dọn xong, mà cái này còn chưa tính đồ trên tay bọn họ, mấy người có nội công đồ vật trên tay thực nặng nhưng cũng không quá cố sức, từ Song Khê trấn đến thôn Mộc Trúc, đi một canh giờ liền tới, tốc độ so với xe máy còn nhanh hơn một ít, hiện tại thời tiết rất lạnh, tuyết đọng trên đường rất dày, đi xe máy cũng không tốt.

Sau khi trở về vợ chồng Lâm gia mới phát hiện, đồ vật Bạch Cảnh mua, trừ bỏ đồ dùng mừng năm mới ra, cơ hồ tất cả đều mua cho bọn họ, ngay cả Vương Học Bình và Tào Lỗi cũng không có mấy thứ gì, bản thân hân mua một khối ngọc, Lâm bà bà lúc ấy không cao hứng, trong lòng Bạch Cảnh rất không hiểu, nên hân đem vấn đề hỏi. Hân cùng Tào Lỗi và Vương Học Bình vốn là không cần mua thứ gì, đưa lễ vật cho Lâm bà bà bọn họ cũng là vì tạo niềm vui, Lâm bà bà vì cái gì lại không cao hứng.

Lâm bà bà trầm mặc nửa ngày liền ngộ, không tức giận cũng không giải thích, lời này muốn nàng nói như thế nào, đứa nhỏ Bạch Cảnh từ nhỏ đã thiếu sự yêu thương, chưa từng có tặng quà cho ai, nhận quà cũng là việc đương nhiên nhưng Lâm gia xứng với hân sao?

Vương Học Bình và Tào Lỗi trong lòng buồn cười, trước tới giờ chưa từng thấy qua thiếu gia đáng yêu như vậy.

Một trận ngược vất vả trôi qua, Lâm bà bà dặn dò Bạch Cảnh về sau không cần mua đồ như vậy tặng người, Bạch Cảnh giương cằm lên, thực ngạo khí đáp: “Đó là đương nhiên, ta còn chưa từng đưa lễ đâu.”

Lâm bà bà che mặt, không nói, khó được dịp đứa trẻ này có tâm, chính là phương thức biểu đạt không được, đối mặt với hậu lễ này đó, bọn họ cũng xin đành vui lòng nhận cho.

Chính là khi trở về phòng thấy giá cả, má ơi một bộ quần áo đều hơn một vạn, trong lòng bang bang nhảy loạn, có lòng muốn trả lại, nhưng nghĩ Bạch Cảnh giải thích, trả lại chỉ sợ làm đứa bé kia thương tâm, có chút dở khóc dở cười nhưng phần tâm ý này, bọn họ nhận.

Thời gian qua rất nhanh, vội vội vàng vàng đã tới năm mới, dán câu đối, bày ban thờ, đốt pháo, ăn bữa cơm đoàn viên, mấy ngày này Bạch Cảnh đều rất vui vẻ, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên hân trải qua không khí ngày tết một năm.

Đến mười hai giờ đêm khuya, các hộ gia đình thôn Mộc Trúc tuy không nhiều lắm, nhưng từng nhà cũng bắt đầu đốt pháo và pháo hoa, lúc trước Bạch Cảnh lại mua không ít, nhìn không trung màu sắc rực rỡ, từng đóa từng đóa hoa năm màu phân tán nở rộ, lướt qua giấy lát, một chút hỏa hoa lưu lại rơi từ trên không trung xuống, xinh đẹp, sáng lạn lại ngắn ngủi như vậy.

Cảnh đẹp như vậy, sang năm sợ là không thể thấy nữa, trong lòng Bạch Cảnh trầm xuống, tinh thần lực vẫn tiến triển thông thả như vậy, qua năm xong chỉ sợ hân phải rời khỏi, thật đúng là luyến tiếc đâu.

Trở lại trong phòng, Bạch Cảnh nửa ngày cũng không thể ngủ yên, chợt nhớ tới kỳ lân hắc mua sau khi trở về còn chưa xem qua, điều động tinh thần lực đem kỳ lân lấy ra, trên mặt hộp còn có danh thiếp, Bạch Cảnh nhíu mày, đem danh thiếp rút qua một bên, mở hộp ra, vừa thấy sắc mặt liền đen đi, trong hộp thể nhưng trống rỗng.

Bạch Cảnh lúc ấy đã nghĩ gọi điện thoại qua hỏi, chỉ là nghĩ lại thấy không đúng, không nói lúc trước ông chủ bỏ kỳ lân vào hắc nhìn thấy, chính là danh thiếp của người này, nếu ông chủ có tâm tư bất chính, khẳng định sẽ không cho hắc, còn có ba mươi vạn mà thôi cũng không nhiều, trai đồ cổ lớn như vậy hắc không tin chỉ vì một kỳ lân mà không để ý uy tín.

Bạch Cảnh không ngừng suy tư, kỳ lân không thể hư không mà biến mất, mà còn là ở trong không gian, nhớ tới từng vật phẩm biến mất trong không gian, trong lòng Bạch Cảnh có một suy đoán, giải thích duy nhất chính là, kỳ lân và không gian có mối liên hệ nào đó.

Chính là điều này cũng không đúng a, kỳ lân kia tỉ lệ mặc dù tốt, nhưng cũng không tính là cực phẩm, chỉ là một khối đá vỡ mà thôi sao có thể so sánh với không gian được, Từ từ, đá vỡ? Ánh mắt Bạch Cảnh sáng lên, vẫn thạch là đá, tinh hạch là đá, ngọc thạch cũng là đá, mà chúng đều là loại đá có ẩn chứa năng lượng, ngọc thạch càng là ngưng tụ linh khí của trời đất, về phần vẫn thạch hiện Bạch Cảnh không biết, tinh hạch tuy bên trong hàm chứa đại lượng bệnh độc, nhưng cũng coi như một loại năng lượng, vận dụng tốt còn có thể kích phát tiềm năng trong thân thể....

Ngày đầu tiên của năm mới, Bạch Cảnh một khắc cũng không muốn chậm trễ, liền lái xe đi thị trấn, sau khi dạo một vòng phát hiện một cửa hàng ngọc khí cũng không có hoặc chính là không mở cửa, trong lòng thất vọng nhưng hắc cũng không buông tha, lại lái xe đi thành phố, nếu trong lòng đã có ý tưởng hắc nhất định phải kiểm chứng, trước không chú ý không phát hiện, nay hắc mới cảm giác được, sau khi kỳ lân biến mất không gian của hắc hình như càng trở nên trong suốt, không khí càng thêm thanh tân, tuy biến hóa rất nhỏ, không thể nhận ra, nhưng nếu tĩnh tâm nghiêm túc cảm ứng mà nói hắc vẫn có thể phát hiện.

Vào trong thành phố, Bạch Cảnh chọn một khu buôn bán tương đối gần đây, sau khi đi vào trực tiếp nơi bán trang sức, tuy rằng không có cửa hàng chuyên kinh doanh ngọc khí, nhưng có ngọc trụ, vòng ngọc cũng tốt, hắc hiện tại muốn chứng thật hắc nghĩ đúng hay không.

Mua một cái vòng ngọc, Bạch Cảnh nhanh chóng thanh toán, trở lại trên xe lập tức thu vào không gian, lúc lấy ra quả nhiên cái gì cũng không có, trong lòng Bạch Cảnh mừng như điên, lúc này buông lỏng tinh thần xâm nhập vào trong không gian, chỉ tiếc không cảm giác bất kì biến hóa nào, bất quá ngẫm lại vòng ngọc này mới hai vạn hắc cũng bình thường trở lại, kỳ lân không chỉ có niên đại chín mươi năm, chất ngọc cũng tốt nhất, vòng tay trên thị trường làm sao có thể so sánh.

20. Chương 20: Y Tĩnh

Bạch Cảnh không chút do dự lái xe hướng về cửa tiệm ngọc khí trong thành phố.

Đi vào trong tiệm, nhìn phỉ thúy, ngọc thạch muôn màu rực rỡ, Bạch Cảnh trầm xuống, cho dù hắc không có quan niệm tiền bạc cũng biết, cho dù ném mấy ngàn mấy trăm vạn vào chỗ này một cái thủy phiêu cũng không được.(ai biết thủy phiêu là gì hem giúp với)

Cũng không có suy nghĩ nhiều, Bạch Cảnh hiểu ý, chọn mấy khối ngọc thạch tỉ lệ tốt để cho người bọc vào, hóa đơn ghi 200 vạn.

Bạch Cảnh bĩu môi cũng không quá để ý, trở lại trên xe liền đem ngọc thạch thu vào không gian, sau đó 200 vạn liền biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, tiếp theo hắc điều động tinh thần lực chìm vào không gian, cảm giác tinh thần lực có biến hóa rất nhỏ, trong lòng đều vui vẻ, khóe môi không nhịn được cong lên, sao đó hắc mới bắt đầu kiểm tra không gian.

Biến hóa lúc này của không gian do tác dụng của ngọc thạch lớn hơn so với kỳ lân, cho dù chỉ lớn hơn một chút cũng không che nổi tâm tình vui sướng của hắc, mãi cho đến khi trở về thôn Mộc trúc, nụ cười nhợt nhạt vẫn treo trên môi, làm cho Tào Lỗ hô to mặt trời mọc ở hướng tây mà thiếu gia còn không xem thường hắc, đây chính là kỳ tích.

Bạch Cảnh mặc kệ hần, biết trong khoảng thời gian này tinh thần buộc chặt tu luyện nội công là tốt, không những cường kiện thân thể, còn có thể luyện võ tự bảo vệ mình, nhưng không giống hần như vậy ngay cả mạng cũng không muốn, ngày đêm tu luyện, bọn họ không nói ra ngoài miệng nhưng trong lòng khẳng định lo lắng.

Vào ban đêm, Bạch Cảnh tuyên bố đi Y tỉnh, ngọc thạch nơi đó làm ra nổi danh toàn quốc, Vương Học Bình và Tào Lỗi không có bất cứ dị nghị nào, du sao thiếu gia chỉ chỗ nào, đến nơi nào bọn hần đã quen.

Lâm bà bà và Lâm lão gia tử lập bắp kinh hãi, tuy rằng sớm biết Bạch Cảnh phải đi, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy, bây giờ còn mới đầu năm mới, thời gian này hần muốn đi Y tỉnh chờ dù có chuyện gì cũng phải chờ hoàn năm rồi nói sau.

Lâm bà bà giữ lại, ánh mắt có vẻ không đồng ý, Bạch Cảnh nghĩ nghĩ biết mình nóng nảy, Lâm bà bà nói có đạo lý, hôm nay vào trong thành phố, rất nhiều cửa hàng không mở cửa, hần nghĩ Y tỉnh cũng không ngoại lệ.

Kế tiếp vài ngày, Lâm bà bà và Lâm lão gia tử chuẩn bị bao lớn bao nhỏ, một ít thổ đặc sản trong nhà sơn cô, thịt khô gì đó có thể đông gói đều làm hết, kiên trì muốn Bạch Cảnh mang đi.

Bạch Cảnh cười nói cảm ơn, chỉ lấy thịt khô cùng lập xưởng, còn sơn cô mà nói, thôn Mộc trúc địa linh sơn kiệt, trái cây, hoang dại, sơn cô, rau dại khắp nơi khắp núi, hần từ lúc học nấu cơm liền đem ngọn núi chạy quanh một vòng, loại có thể lấy tất cả đều cấy ghép vào trong không gian, hiện tại rau dưa gì đó đối với hần một chút không thiếu, chính là các loại thịt có chút phiền phức, bất quá nhớ tới tác dụng của ngọc thạch, tâm Bạch Cảnh liền bắt đầu xao động, mới vào tháng giêng chưa được bao lâu, liền mang Vương Học Bình và Tào Lỗi chào tạm biệt vợ chồng Lâm lão.

Lần này hai lão cũng không có giữ lại, tiễn Bạch Cảnh đến thẳng Song Khê trấn, dặn dò hần trên đường cẩn thận một chút, có rảnh thì qua đây chơi, nhìn Bạch Cảnh lên xe mới lưu luyến không thôi trở về.

Bạch Cảnh trong lòng có chút lên men, không phải là không có trải qua ly biệt, chính là hần sợ, sợ lần từ biệt này chính là sinh ly tử biệt.

“Đem xe lái trở về.” Đi còn không đến năm phút đồng hồ, Bạch Cảnh vội vàng nói, trong lòng không khỏi cười khổ, tâm của hần vẫn chưa đủ cứng a.

Tào Lỗi ngẩn người cũng không nói gì, nhanh chóng quay đầu xe, sau khi trở về, ba người Lâm gia cũng chưa đi xa.

“Bà bà, gia gia, các người từ từ”. Bạch Cảnh ngồi trên xe, hô to về hướng bọn họ.

Lâm bà bà quay đầu lại thấy hần liền nở nụ cười, Lâm lão gia tử cũng sửng sốt một chút: “Tiểu Cảnh a, có phải hay không tính ở lại chơi vài ngày?”

Bạch Cảnh lắc đầu, nói: “Năm nay Triết Phong nghỉ hè, các người tới D thị chơi đi, nhớ rõ ở nhà đừng nuôi heo, gà cũng đừng nuôi đỡ phải đến lúc đó các người lo lắng, quyết định như vậy đi.”

Bạch Cảnh phát phát tay, xong còn nói một câu: không cho cự tuyệt, cũng mặc kệ bọn họ có đáp ứng hay không liền để Tào Lỗi lái xe đi.

“Đứa nhỏ này.” Lâm bà bà bật cười đối với lời hần nói cũng không để trong lòng.

Lâm Triết Phong cũng giật mình, kỳ thật hần cũng hy vọng có thể mang cha mẹ đi nhiều nơi một chút, Bạch Cảnh mặc dù có chút tính tình thiếu gia nhưng làm người cũng không tệ lắm, câu nói này thực sự khiến hần có chút động tâm.

Đem xe lái vào quốc lộ, Bạch Cảnh liền bắt đầu trầm mặc, quay đầu lại liếc Song Khê trấn thanh sơn lục thủy như trước một cái, việc hần có thể làm cho hai vợ chồng Lâm lão chỉ có vậy, chỉ cần không ở huyện Thanh Thành, bọn họ hần là sẽ không có nhiều vướng bận như vậy, cũng không có chuyện quên mình vì người, đồng thời sống vì mình, mặt thể bùng nổ vừa lúc Lâm Triết Phong được nghỉ hè, hần có thể ở bên cạnh hai lão mình cũng yên tâm.

Tào Lỗi và Vương Học Bình liếc nhau, trong lòng đều cảm thấy có chút kỳ quái, thiếu gia mời hai người Lâm lão cũng thật bình thường, nhưng sao lại phải bức ra bộ dạng không cao hứng làm gì chứ! Bất quá hai người cũng không nói gì thêm, nhanh chóng lái đến chỗ rẽ phía trước, Tào Lỗi mới hỏi: “Đi từ lối nào?”

Bạch Cảnh thu hồi suy nghĩ trong lòng, nói ra ý đã sớm tính tốt: “Đi sân bay, chúng ta phân đường, ta đi Y tỉnh, các người về D thị.”

“Như vậy sao được.” Vương Học Bình vừa nghe, liền phản bác, thiếu gia gần đây tính tình quái dị thì thôi, giờ lại muốn cùng bọn họ tách ra, tuyệt đối không được, không nói đến thiếu gia có thể gặp chuyện không may, chỉ bằng trạng thái tâm lý này của thiếu gia, bọn họ không thể yên lòng.

Tào Lỗi cũng gật đầu phụ họa: “Đúng, không được.”

Bạch Cảnh âm thầm cười, không để ý bọn họ, nói: “Thân thủ của ta có thể tự bảo vệ mình, các người về D thị trước, đem chiếc xe này đi cải tạo, ba ba còn tặng ta hai chiếc Hummer cũng cần cải tạo, xe này ta không cần dùng, nếu các người đồng ý tách ra, Vương Học Bình đi về trước, Tào Lỗi theo ta đi Y tỉnh liền tốt.”

Vương Học Bình đang muốn đáp ứng, Tào Lỗi vội che miệng hắt lại, lập trường chuyển biến cực nhanh làm người ta cắn lưỡi, vội vàng nói: “Ta nghe thiếu gia.”

Bạch Cảnh cong khóe môi, vừa lòng gật gật đầu, trực tiếp để hắt lái xe đi sân bay, về phần Vương Học Bình trừng mắt nhìn Tào Lỗi một cái, hiện tại đang sinh hờn dỗi đâu. Bất quá hai người bọn họ, đầu giường đánh nhau, cuối giường hòa hảo, Bạch Cảnh một chút áp lực cũng không có, đến sân bay liền để Tào Lỗi mua vé máy bay chuyển nhanh nhất, cũng dặn dò Vương Học Bình nhất định phải đem xe cải tạo cứng như cánh tay kim cương, đánh giặc các loại đều hông thành vấn đề.

Vương Học Bình ngẩn ngơ, miệng há thành chữ o, thiếu gia là muốn làm gì, chẳng lẽ thiếu gia có tin tức gì, vẫn là thế chiến bùng nổ sao?

Hắn đoán đúng phân nửa, Bạch Cảnh đích xác có tin tức, chỉ là không phải về thế chiến mà là tai nạn so với thế chiến còn lợi hại hơn, không có chỗ có thể trốn, thiên tai, nhân họa, bệnh độc, ngày này đến thế chiến có là cái gì, đến lúc đó còn xem năng lực của nhân loại nhiều hay ít.

Trong lòng Bạch Cảnh bi thương nghĩ, đối với tương lai không chút nào nắm chắc, kỳ thật hắn cũng chỉ có thể dùng hết sức cùng Tiêu Táp đồng thời sống sót, cho dù là cả đời nhưng đối mặt với tang thi ngày càng lợi hại, ai có thể nói mình vẫn luôn sống sót đâu.

Cũng không lâu lắm Tào Lỗi đã trở lại, đem vé giao cho Bạch Cảnh, 40 sau có chuyến đi.

Bạch Cảnh nhìn hai người họ, thản nhiên tạm biệt, nói bọn họ không cần để ý Trần mụ, sau đó dưới cái nhìn chăm chú của hai người đi vào cửa kiểm tra, cũng không quay đầu lại bước lên chuyên cơ đi Y tỉnh.

Sau khi đến Y tỉnh, cái thứ nhất Bạch Cảnh cảm nhận được chính là nóng, cùng thời tiết phương bắc không thể so sánh, Y tỉnh hiện tại điểm ngũ hoa hương, một chút cũng không nhìn ra dấu vết của mùa đông.

Ra đại sảnh sân bay, Bạch Cảnh cởi áo khoác, cũng không tìm khách sạn để ở trước, mà trực tiếp gọi một chiếc taxi đi T thị.

Sau đó liền ngựa không dừng vó đi thị trường giao dịch ngọc thạch, nơi này đa số đều là nguyên thạch chưa qua điêu khắc hoặc chính là hàng len dạ, Bạch Cảnh đi dạo một vòng, nhìn chút giá cả, trong túi không khối có chút ngưng ngừng, thấy những người đổ thạch đó, hò hét rách cổ họng, hắn cũng có chút ngứa tâm, chỉ là thấy bọn họ một đám lại một đám ử rử, suy xét trong chốc lát vẫn là từ bỏ, hắn cũng không tin tưởng cái gì vận khí, vẫn là an an tâm tâm mua nguyên thạch đi.

Cũng không có gốc ở đó lâu, sau khi đi ra Bạch Cảnh tùy ý tìm một khách sạn ở phụ cận, cầm thẻ trở về phòng, hắn liền lấy máy tính ra, bởi vì phía trước luôn có một ngọn núi hoặc là đang ở trên đường, từ khi mua cổ phiếu hắn còn chưa có xem qua đâu, cũng không biết hiện tại thế nào.

Đánh vào tên của mình và mật mã, mặt bằng giao dịch liền hiện ra, nhìn chuỗi con số trên màn hình, Bạch Cảnh hơi nở nụ cười, hắn mua ba loại cổ phiếu, hiện tại hai loại tăng bội, một loại khác tăng gấp đôi và

vẫn đang tăng, Nguyên bản 2000 vạn đã biến thành 4600 vạn, khó trách những người đó yêu cổ phiếu, Bạch Cảnh bỗng nhiên cảm thấy có thể ký giải một chút.

Trong tay có tiền việc dễ làm, sáng sớm hôm sau hắn không chút do dự đem cổ phiếu bán ra một nửa, chỉ là có chút hối hận bán chậm ngày mai tiền mới có thể vào tay hắn, bất quá hắn cũng không nóng nảy, hôm nay còn rất nhiều việc phải làm, trước hắn đi thuê một kho hàng, sau đó lại thuê một chiếc xe, đem mọi thứ chuẩn bị tốt mới lại đi thị trường giao dịch ngọc thạch, một lần đi dạo chính là cả ngày, cũng nhận thức mấy ông chủ, ước hẹn tốt ngày mai nhìn hàng, hiện tại tất cả tài chính của Bạch Cảnh không nhiều lắm, nhưng bỉ thượng bất tức bỉ hạ bất lưu (giống với câu nhìn lên thì không bằng ai, nhìn xuống thì cũng chẳng ai bằng mình), ngoài lấy trong cổ phiếu ra 2000 vạn, trên người hắn vốn có 200 vạn, trong một đồng người mua cũng coi như có thể để vào mắt.

Kế tiếp hắn liền bắt đầu điên cuồng mua sắm, đến buổi tối liền đem ngọc thạch thu vào không gian, cảm giác không gian và tinh thần lực biến hóa, tâm hắn cũng vui theo, chính là thử mấy lần vẫn không thể tiến vào không gian, làm hắn có chút ảo não, vì thế ngày hôm sau hắn lại bắt đầu mua sắm bốn phía.

Liên tiếp bảy ngày, theo từng ngày từng ngày một trôi qua, Bạch Cảnh thu càng ngày càng nhiều ngọc thạch vào không gian, không gian và tinh thần lực đều có thay đổi rõ rệt, nhưng hắn lại vẫn như cũ không vào được, Bạch Cảnh có chút nóng nảy, nếu ngọc thạch vô dụng vậy hắn tốn nhiều tiền như vậy làm chi, còn không bằng thu thập nhiều hơn một ít vật tư.

Bạch Cảnh trong lòng không phục, mang tâm tư đánh bạc hắn lại lấy ra 1000 vạn từ trong cổ phiếu, toàn bộ nện trên ngọc thạch.

Một ngày trôi qua....

Buổi tối trong kho hàng trống rỗng, Bạch Cảnh suy sụp ngồi dưới đất, vừa rồi hắn đã đem đám ngọc thạch cuối cùng thu vào, chính là vẫn vô dụng, 1000 vạn lại đánh thủy phiêu, Bạch Cảnh đem đầu chôn ở đầu gối, hồi tưởng sự việc mấy ngày nay, hắn cảm thấy có chút bất khả tư nghị, 3200 vạn có thể mua rất nhiều vật tư nha, đầu hắn như thế nào lại bị hôn mê vì một suy đoán không rõ trong lòng mà bỏ ra bút tiền lớn như vậy.

Bất quá nếu sự việc lặp lại, trong lòng Bạch Cảnh hiểu rõ, hắn vẫn quyết định làm như thế, cho dù chỉ là một suy đoán, nhưng không được nghiệm chứng thì làm sao biết được kết quả, hắn ảo não là chính mình xúc động, không nên vì nhất thời tức giận lấy 1000 vạn ra, đây là ngoài kế hoạch a.

21. Chương 21: Kinh Hi

Buổi tối xem masterchef đúng là tự đầy dọa mà, nhưng không xem thì phí.

Lệ tuân >.< việc="" đã="" đến="" nước="" này,="" nghĩ="" nhiều="" vô="" ích,="" tuy="" rằng="" bạch="" cảnh="" ảo="" não,="" tức="" giận,="" nhưng="" càng="" nhiều="" hơn="" là="" thất="" vọng="" không="" vào="" được="" không="" gian,="" tiền="" không="" có="" hắn="" có="" chút="" đau="" lòng="" nhưng="" chính="" là="" một="" chút="" mà="" thôi,="" ba="" ba="" hắn="" còn="" tại,="" hắn="" tin="" tưởng="" tiền="" không="" thành="" vấn="" đề,="" hắn="" càng="" hận="" chính="" mình="" xúc="" động,="" loại="" đầu="" óc="" nóng="" lên="" này="" chính="" là="" chuyện="" không="" thể="">

Tha thân thể mệt mỏi trở về khách sạn, Bạch Cảnh lúc này đã chỉnh đốn xong tâm trạng, kỳ thật không có gì ghê gớm, coi như mười mấy ngày nay đi du lịch, lúc trước ở thôn Mộc Trúc không phải đã nghĩ tốt rồi sao? Không thể vào không gian là vật sống, hắn chỉ cần thu thập nhiều loại thịt, hiện tại cũng chỉ là trở về điểm ban đầu mà thôi.

Trong lòng hạ quyết tâm, Bạch Cảnh cũng không đi thị trường giao dịch ngọc thạch, khí hậu Y tỉnh bốn mùa như xuân, cũng sản xuất ra lương thực và dược thảo, ngày hôm sau hắn liền rời đi T thị, trực tiếp lái xe đi nông thôn, tuy rằng thị trường bán sỉ lương thực T thị rất lớn, sinh ý cũng thực nóng, nhưng hắn đã mua ngọc thạch ở đây lại thu thập vật tư mà nói, khẳng định sẽ làm người chú ý.

Chính là sau khi đến nông thôn Bạch Cảnh lại khó xử, trong lòng có chút hối hận, không nên nhanh như vậy đuổi Vương Học Bình và Tào Lỗi đi, có bọn họ, thứ nhất là phương tiện đi lại thuận lợi, thứ hai phóng đông phóng tây được liền, thứ ba hẳn mua đồ cũng tiện, ít nhất không cần lái xe ra ngoài, hoặc là không cần dùng hai chân chạy nơi nơi, trước không nói đến có mệt hay không, hẳn không có biết đường khẳng định sẽ lãng phí thời gian.

Trước khi đến hẳn có hỏi thăm, nghe nói nơi này có trảng nuôi heo lớn, bởi vì mùi của heo rất lớn cho nên mới nuôi tại nông thôn, lúc trước không hỏi rõ ràng, cứ tưởng chỉ là một hương trấn nhỏ, xuống xe mới biết phía trước không nhà không cửa hàng, trừ bỏ núi đồi đầy hoa cây dầu cải ra, một người cũng không thấy bóng.

Hung hăng mắng tài xế taxi một trận, người nọ chỉ nói cho hẳn phía trước không xa có một trảng nuôi heo lớn, bởi vì mùi lớn cho nên mới xây ở nơi hẻo lánh, chỉ có đường cho một xe ba bánh đi lại, tài xế chở hẳn đến đây liền quay đầu xe rời đi, buồn bực trong lòng Bạch Cảnh là có thể nghĩ được.

Nhìn kỹ đường đi, trong lòng có chút bất đắc dĩ, Bạch Cảnh chỉ có thể buông tha nện bước tiếp tục tiến về phía trước, đều đã đến nơi này, cho dù hẳn không đi được trảng nuôi heo, nhưng dù sao cũng phải có xe để trở về.

Hy vọng là có một thôn, tâm tình xấu lúc trước của Bạch Cảnh không duy trì đến năm phút đồng hồ.

Nhìn hoa cây dầu cải ánh vàng rực rỡ, còn có ong mật bay múa trên hoa, Bạch Cảnh nghĩ cây ăn quả trong không gian của hẳn đã qua nửa năm, vì cái gì còn chưa kết quả chẳng lẽ là do không có ong mật hút mật thụ phấn? Nếu nói như vậy không chỉ thịt ngay cả hoa quả cũng phải mua một ít, nếu không gian của hẳn có thể chứa vật sống thật là tốt biết bao, ong mật gì đó muốn là có thể đem vào không gian... Cái ý này vừa nghĩ xong, Bạch Cảnh liền mở to hai mắt, hẳn vừa mới thấy cái gì? Một con ong mật hư không tiêu thất? Không, không đúng, Bạch Cảnh nhanh chóng phản ứng lại, gắt gao nhìn thẳng một con ong mật khác thềm nghĩ bắt nó vào không gian, trong lòng vừa nghĩ, quả nhiên ong mật trước mắt đã không thấy bóng dáng, Bạch Cảnh ngăn lại kích động trong lòng, đem tinh thần điều nhập không gian, ngừng thở, hẳn chỉ sợ hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, số lần thất vọng lúc trước nhiều lắm.

Sau khi tinh thần lực xâm nhập không gian, Bạch Cảnh chậm rãi thả lỏng tâm thần, bao trùm toàn bộ diện tích không gian, thấy trong bụi hoa có hai con ong mật bay múa, trong lòng nhịn không được vui vẻ, cất tiếng cười to, chỉ cảm thấy việc này thật lừa đảo, ngày hôm qua hẳn mới thất vọng ảo não thế nhưng hôm nay lại có kinh hỉ lớn như vậy.

Thu hồi tinh thần lực, Bạch Cảnh thử làm cho mình vào không gian, chính là không có phản ứng như trước, Bạch Cảnh hồ đồ, không gian thu vật sống rốt cuộc dựa theo cái gì để tính? Trảng nuôi heo hẳn cũng không tìm, vui sướng dọc theo đường đi thấy ong mật, chim hẳn đều thu vào mấy con, mà hẳn còn phát hiện, đồng vật gì đó một lần chỉ có thể đồng thời thu một hai con, không gian không có bất luận phản ứng gì, Bạch Cảnh trong lòng rất cao hứng, đối với điểm vấn đề nhỏ này không thêm để ý, dù sao hẳn cũng không nuôi bao nhiêu động vật chỉ đủ ăn là được, bất quá nhìn không gian có sinh mạng trong lòng vẫn có một loại hưng phấn không thể nói thành lời.

Bạch Cảnh đi một chút lại dừng dừng vui đùa, từ khi sống lại đến nay hiếm có một lần trẻ con, không có biện pháp, kinh hỉ tới rất bất ngờ, trong lòng rất cao hứng thật sự nhịn không được, rất hưng phấn.

Đi được đại khái trong chốc lát, tại ven đường Bạch Cảnh thấy một con thỏ cầu lớn, hẳn là người dân địa phương nuôi, trong lòng vừa động, tâm niệm vừa khởi, sắc mặt hẳn suy sụp xuống, thế nhưng không thu được vào? Bạch Cảnh trừng thỏ cầu kia, trong lòng một trận buồn bực, nhanh chóng thu một con ong mật, hoàn hảo không thành vấn đề.

Bạch Cảnh nhẹ nhàng thở ra, trong lòng vài phần sáng tỏ, nhìn phương hướng thỏ cầu rời đi, nơi này đã có chó vậy nơi người ở không xa, hẳn tính lại tìm mấy động vật thử xem, nghiệm chứng suy đoán trong lòng.

Lại đi thêm mười phút, Bạch Cảnh thấy ở phía trước có người lẻ loi ở, bởi vì nơi này là núi lớn, nhà nhà đều ở thật rời rạc, còn có nông dân cầm cái quốc từ đồng ruộng trở về, Bạch Cảnh thấy hẳn liền lớn tiếng kêu to, vội vàng đi tới, cùng người nói chuyện mới biết được, hẳn căn bản là đi sai phương hướng, trảng nuôi heo nằm ở phía bên trái, thôn bọn họ nằm phía bên phải hai nơi đại khái cách nhau 2km.

Bạch Cảnh , trong lòng cũng không buồn bực, nếu không phải là muốn đến xem tràng nuôi heo hán khẳng định là sẽ không dâng lên tâm tư thu ong mật vào không gian có điều mất tất có đoạt được, hán coi như nhân họa đắc phúc, hiện tại cái hán lo lắng là làm thế nào trở về.

Thôn dân ngược lại thành thật, trực tiếp cười nói, phía trước có một thôn trấn, nơi đó mỗi ngày đều có tuyến xe đi qua, hán đến đó chờ là được, Bạch Cảnh sau khi cảm ơn, mới đề xuất mua gà, chỉ nói đất ở nông thôn mới nuôi gà ăn thịt mỹ vị, bổ dưỡng thân thể, tính toán mua về hiếu kính mẫu thân.

Thôn dân rất nhiệt tình, nhìn nhìn sắc trời, đã giữa trưa không sai biệt lắm, trực tiếp mời Bạch Cảnh đến nhà dùng cơm, Bạch Cảnh nghĩ nghĩ cũng không cự tuyệt, bắt quả hương vị đồ ăn kia không được tốt lắm, chung quy vẫn cảm thấy có mùi lạ, Bạch Cảnh tùy ý ăn vài miếng, lấy có ra sân nhìn xem, đầu tiên tới ***g gà trước, chú ý tới chung quanh không người, tinh thần lực vừa động một con gà liền nháy mắt biến mất, tiếp lại trống rỗng xuất hiện, Bạch Cảnh vui vẻ trong lòng cũng yên ổn, tiếp lại đi nơi nuôi vịt, đồng dạng cũng đem con vịt thu vào không gian, chính là đến phiên chó, chó nhỏ thì thu được nhưng chó lớn thì nửa điểm phản ứng cũng không có.

Bạch Cảnh ngộ, nguyên lai không gian muốn thu vật sống còn phải xem thể tích.

Suy nghĩ cẩn thận một phen, hán cũng không đi dạo lung tung, chờ các thôn dân ăn cơm xong, hán liền đề xuất muốn mua một gà trống và ba gà mái, kỳ thật hán còn muốn mua nhiều hơn chỉ tiếc hiện tại không có xe, mua cũng không có chỗ để, Bạch Cảnh sầu trong lòng, không có xe mà nói thu thập vật tư rất bất tiện, có lẽ hán nên trở về một chuyến, đi ra ngoài cũng hơn nửa năm được vật gì đó phải tới tay mới yên tâm, tuy rằng hán đối với năng lực của Hạ Dũng tin tưởng nhưng chung quy vẫn phải đề phòng vạn nhất.

Sau khi mua gà, từ chối lòng tốt đưa tiền của thôn dân, Bạch Cảnh tìm nơi không người, vội đem từng con gà vào không gian, an trí bọn nó một chỗ trong đám rau xanh và cỏ nuôi gia súc đã mọc dài.

Nhìn đám gà vui vẻ tại không gian, Bạch Cảnh cảm thấy mỹ mãn, tuy rằng cảm giác vẫn có chút trống rỗng, nhưng chỉ cần không gian có thể chứa vật sống, những việc khác từ từ sẽ đến, xem ra ngọc thạch cũng không phải không có tác dụng, 3200 vạn không phí phạm, Bạch Cảnh trong lòng cao hứng một chút, tìm được con đường có thể thu vật sống, hán cũng liền có phương hướng để cố gắng.

Đi đến trấn trên, hán cũng không ngại xe bus chật chội, tâm tình tốt ngồi trên xe, một đường lắc lắc lắc, đến một thị trấn nhiều người, vội vàng ngăn cản một chiếc taxi đưa hán ra sân bay.

Về phần thu thập vật tư, hán cũng không phải không muốn, không có xe mua cái gì cũng đều bất lợi, taxi hoặc là nhờ xe mà nói chung quy dễ dàng lộ dấu vết, hiện tại không gian có thể chứa vật còn sống, còn không bằng hán nghĩ làm sao để không gian ngày càng tốt.

Sau khi đến sân bay, hán liền mua vé đi S thị, nơi đó là thành thị vùng duyên hải, kỳ thực hán đã phán đoán trong lòng lâu rồi, trong không gian nhất định phải có nước biển, còn muốn nuôi hải sản, cá, tôm, cua, ngọc trai, sò biển một loại cũng không thể thiếu.

Hồ nước đào vài tháng, cho dù thế nào hán cũng không bỏ được, kỳ thật ngay cả bản thân hán cũng không nghĩ tới thật sự sẽ có công dụng, chỉ có thể nói số lần thất vọng thật sự quá nhiều, nhưng đôi khi kinh hỉ chung quy vẫn làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Lần này đi S thị hán cũng không ở khách sạn, mà tại trên mạng tìm tìm thuê một nhà trọ hai phòng ngủ hai phòng khách, dàn xếp hết thấy xong xuôi, hôm sau hán liền đi bờ biển, bởi vì hiện tại là dịp ế hàng, du khách đến không nhiều lắm, Bạch Cảnh thật dễ dàng thuê được một du thuyền, trực tiếp tiến về phía sâu nhất trong biển, hán ngại nước biển bên ngoài không sạch sẽ.

Đến chỗ không người, Bạch Cảnh dừng du thuyền lại, thả lỏng điều động tinh thần lực, nguyên tưởng thu nước biển rất đơn giản, làm rồi mới biết khó khăn, rõ ràng ao nhỏ chỉ có 400 thước vuông, sâu cũng không quá hai thước, cảm giác thế nào lại như động sâu không đáy điên mãi không đầy, mãi đến khi tinh thần lực hao hết, Bạch Cảnh ngã ngồi tại boong thuyền, xoa xoa cái trán toát ra mồ hôi, hán lúc này mới phát hiện, thế nhưng một nửa hồ nước cũng chưa đến, hán nhớ lúc trước đã nhồi sắp đầy, chẳng lẽ nước biển ở không gian sẽ biến thiếu? Bạch Cảnh nghĩ hoặc, nhưng là không có nghĩ nhiều, hán chỉ biết nước biển thu càng nhiều càng cao hứng, lúc này hán khoanh chân ngồi, vận hành nội công từng chút từng chút khôi phục tinh thần lực.

Vài giờ qua đi mới cảm thấy tốt hơn một ít, mà hần còn phát hiện, tinh thần lực ần ần có chút tăng trưởng, khóe môi Bạch Cảnh giương lên nhớ tới bộ tiểu thuyết huyền huyền, nguyên lai khi đem tinh thần lực hao hết ngồi xuống tu luyện sẽ càng thêm nhanh chóng cũng không phải là nói đùa.

Lại chia làm ba lượt thu thập nước biển, thẳng đến giữa trưa ngày thứ hai, hần mới lái du thuyền trở về, cũng may trước kia có người vì hoàn cảnh làm việc trên biển chuyên môn ở lại qua đêm, mà trong du thuyền thiết bị thông tin đầy đủ hết, hần cả đêm không về, cũng không khiến người khác chú ý.

Sau khi trả lại du thuyền, cùng ngày Bạch Cảnh cái gì cũng không mua trực tiếp đi xe về nhà, vùi đầu vào ngủ, vừa nằm liền ngủ thẳng đến sáng ngày thứ hai, ngày hôm qua thật mệt chết hần rồi.

Sau khi tỉnh lại tinh thần sáng láng, trước đi công viên rèn luyện một vòng, ăn bữa sáng xong hần liền đi chợ, mua một ít cá, tôm còn sống sau khi trở về liền thu vào không gian, này đúng là một việc gây sức ép cho người khác mà.

22. Chương 22: Trở Về

Mấy hôm nay ốm cho nên làm hơi chậm, hix.

Bất quá ở nhà cho thuê cũng có cái tốt, bởi vì đồ vật mua không nhiều lắm mỗi ngày đi mua cũng không có ai hỏi nhiều, liên tiếp hơn mười ngày Bạch Cảnh đều phần đầu cùng cá, tôm, cua, sò biển, ngọc trai, sau đó lại mua một ít thực vật dưới nước để nuôi, hơn nữa đêm hần còn chạy tới bờ biển lén lút lấy mấy khối nham thạch vào không gian, về phần án kiện mất tích ngày hôm sau chuyện này không liên quan đến hần, ngông nghênh về nhà, nhìn không gian một mảnh nước biển xanh thẳm, trong lòng đặc biệt thỏa mãn.

Hần ở bên này vội vội vàng vàng nhưng không biết Tiêu Táp cũng đang vội vàng, nghe nói Bạch Cảnh trở về D thị, xử lý xong sự việc trên tay, Tiêu Táp phân phó người mua vé máy bay đi D thị.

Sau khi đến D thị, Tiêu Táp có lòng muốn liên hệ với Bạch Cảnh chính là vất hết đầu óc đến cửa cũng chưa vào được, không phải chưa từng đi nhà Bạch Cảnh, nhưng mà mỗi lần gõ cửa đều nhìn thấy mặt một vị phụ nhân (người đàn bà đã có chồng), nghiêm mặt nói một tiếng không ở, “ba!” liền đóng cửa lại, Tiêu Táp đen mặt hần khí trên người sắp kết thành băng, cho dù hần lúc trước nghèo túng, cũng không ai dám đối với hần như vậy, bất quá nghĩ đến đó là người trong nhà Bạch Cảnh, đôi mắt Tiêu Táp âm âm quyết định không so đo.

Ai biết về sau mỗi lần hần đến thế nhưng đều như vậy, sau đó hần phái người trấn thủ tại cửa, hần không tin không gặp được Bạch Cảnh, càng vấp phải trắc trở lửa trong lòng hần nóng, nguyên bản hần đối với Bạch Cảnh hứng thú nhưng nghĩ đến thế lực phía sau Bạch Cảnh cảm thấy vài phần kiêng kị, chính là sau nhiều lần vấp phải trắc trở, trong lòng Tiêu Táp dâng lên lửa giận, đối với Bạch Cảnh càng buộc phải có được, đồ vật hần thích chính là đoạt cũng phải đoạt được.

Bất quá thực hiện nhiên tâm tư của Tiêu Táp uống phỉ, nửa tháng sau mới biết được, nguyên lai chính là bảo tiêu của Bạch Cảnh trở về, nghe nói một đoạn thời gian trước hần đi Y tỉnh, tiếp lại đi T thị, sau đó còn đi S thị, còn phản hiện tại ở đâu ai biết được, dù sao tin tức người ta truyền đến, Bạch Cảnh mỗi lần rời đi một chỗ đều gọi điện thoại cho nhà, mà vẫn là gọi điện thoại cho bảo tiêu, hình như nói cái gì cải tạo xe, ngọc thạch linh tinh....

Tiêu Táp nghe mặt không đổi sắc, ngầm bực thủ hạ không dùng được, đầu tiên là bóng dáng Bạch Cảnh cũng không thấy được, nói với hần là người đã trở về, hiện tại hỏi thăm hỏi lâu như vậy, mới được ít thông tin.

Bất quá có còn hơn không, Tiêu Táp nghĩ, biết được yêu thích của Bạch Cảnh, nghĩ hần từng đi T thị, hần phải là người yêu thích ngọc thạch, tặng người niềm vui tự nhiên là phải theo sở thích, tuy hần không giỏi theo đuổi người, nhưng chưa ăn thịt heo chẳng lẽ chưa từng thấy heo chạy sao? Mọi việc luôn luôn có lần đầu tiên, truy người còn không đơn giản, nếu thực sự không được thì đổi cách khác.

Tiêu Táp trong lòng đã định chủ ý, làm việc cũng nghiêm túc, trực tiếp sai người đi tìm ngọc thạch, mà còn phải là loại thượng phẩm nhất, thân phận Bạch Cảnh người ngoài không thể so sánh, hần không biết phản hứng thú này của mình duy trì bao lâu chỉ là muốn thiếu niên cả vú lấp miệng em, tự cao tự đại kia, tựa

như vuốt mèo trong lòng hấn, có một loại nguyện vọng bức thiết, một khi đã như vậy hấn đương nhiên sẽ theo ý của chính mình, về phần tương lai như thế nào hấn không nghĩ qua, dù sao hấn sẽ không ủy khuất Bạch Cảnh, dù sao hấn cũng phải nhìn hai lần Bạch Cảnh giúp hấn.

Tiêu Táp cũng không ở D thị lâu, biết Bạch Cảnh không ở, dặn dò vài câu rồi trở về, thủ hạ trong bang nhẹ nhàng thở ra, trong lòng nhin không được ai oán: Lão đại a, người muốn truy nam nhân cũng không cần phóng lãnh khí cả ngày, bọn họ áp lực thực không tốt không tốt, tiểu tâm can thực sự không chịu nổi, không phải bọn họ không cố sức, mà là bảo tiêu người ta rất chuyên nghiệp, hai người bên cạnh Bạch Cảnh dầu muối không ăn, không có biện pháp, bọn họ đã làm hết sức.

Vương Học Bình và Tào Lỗi từ khi biết có người hỏi thăm thiếu gia, vâng chịu chức trách của bảo tiêu liền đi thăm dò một phen, không nghĩ tới lại là loại kết quả này, nhớ đến thiếu gia từng nháo sự tại N thị, bộ dáng tiêu sái kia, phái đoàn lớn có người đối với hấn chung tình cũng thực bình thường, hai người cũng không có để trong lòng, việc đáng chê cười này tự nhiên sẽ không nói cho Bạch Cảnh, Tiêu Táp là cái gì thể nhưng dám mơ tưởng thiếu gia nhà hấn, thực nằm mơ.

Lại nói Bạch Cảnh lúc này đã tới H thị, cùng hải sản phấn đấu nhiều ngày, tuy rằng rất muốn thu nhiều một chút nhưng không chịu nổi phiền toái quá mức, dù sao đã chứa không ít, Bạch Cảnh nghĩ nghĩ giờ nuôi trước đến lúc mặt thể đến, hải sản sẽ sinh sôi nảy nở không sai biệt lắm có thể thấy tôm nhỏ, cá nhỏ.

Mà hấn bây giờ còn có một ý tưởng, không gian của hấn không thu trâu, heo nhưng heo con hấn không thành vấn đề, thể tích một con heo nhỏ còn không bằng một con chó đã lớn.

Càng nghĩ Bạch Cảnh càng cảm thấy chính xác, lúc này cũng không chậm trễ, ngày hôm sau liền thuê một chiếc vận tải nhỏ, trực tiếp đi heo tràng, trước mua một con heo con để lên xe, sau khi thu vào không gian quả nhiên thấy có thể, hấn bật người đi heo tràng của một nhà khác, mua ba con heo đực và bảy con heo cái.

Tiếp hấn còn đi tràng gây giống dê, vẫn phương pháp cũ, mua ba con dê đực và bảy con dê cái, chỉ tiếc là không có cừu, bất quá đối với Bạch Cảnh mà nói hoàn toàn không thành vấn đề, cũng lắm chính là chạy xa một chút, ở trên mạng tra một chút, ở không xa H thị có một căn cứ cừu sinh sôi nảy nở, nhớ tới phòng ở hấn không có lấy, cá nha, tôm nha cái gì hấn cũng mặc kệ, cách ngày liền mua vé máy bay đi H thị.

Tới nơi, hấn liên hệ với công ty vật liệu xây dựng, nhận được điện thoại của hấn, quản lý thực kinh hỉ, tuy rằng Bạch Cảnh rời đi, thanh toán 200 tiền đặt cọc nhưng lòng hấn rất tham, thấy Bạch Cảnh ra tay rộng rãi, liền nghĩ có thể kiếm của hấn một khoản, nhà ở xây tốt là được, những tài liệu quý hấn đều dùng, không chỉ về ngoài xa hoa, hấn còn dám đóng phiếu đảm bảo trình độ rắn chắc của nhà ở kia cùng với kiên trúc tuyệt không kém hơn, ai biết Bạch Cảnh vừa đi liền không có tin tức, hấn sốt ruột a!

Bất quá hành động này cũng hợp ý Bạch Cảnh, vừa nhìn thấy nhà ở Bạch Cảnh liền thích, bên trong trang hoàng thực xa hoa, tuy rằng không có cống thoát nước, không có điện càn không có hệ thống cung cấp nước uống nhưng các loại ống dẫn, còn có nóc nhà, mái hiên bên cạnh là kết nước lớn, người phụ trách chuyên môn chỉ cho hấn nhìn, chỉ cần liên tiếp tiếp vào là nhà ở có thể sử dụng bình thường.

Bên trong không những trang hoàng mà mọi phương tiện đều đầy đủ hết, mang hành lý là liền có thể vào ở, bên ngoài nhà ở còn có một hàng rào phòng trộm được làm bằng kim cương, không chỉ phòng được tiểu thâu(trộm nhỏ, trộm vặt), cái thứ nhất Bạch Cảnh nghĩ đến chính là phòng tang thi, chính là có chút không dùng được, nhà ở này hấn chỉ tính đặt trong không gian làm một cái nhà ở mặt thể, bất quá cho dù không dùng được, hấn nhìn cũng vui mừng.

Thực sảng khoái thanh toán khoản dư 500 vạn, hà bao(túi tiền) Bạch Cảnh lần thứ hai ngâm nước, có tiền khó mua tâm tình tốt, Bạch Cảnh cũng không đau lòng, chờ toàn bộ người đi rồi, hấn mới đem nhà thu vào không gian, đem cửa kho hàng gắt gao khóa lại, chờ mấy tháng sau hấn nghĩ lúc đó cũng không ai để ý chỗ này từng chứa cái gì.

Vài ngày kế tiếp, Bạch Cảnh liền chạy đến năm cửa hàng kim khí (ta đoán thế), trong không gian không chỉ muốn trang bị các ống dẫn, còn có dây điện, quan trọng nhất là hấn nhất định phải học được phương pháp sử dụng máy phát điện bằng nước, còn phải trang bị một máy bơm, nói cách khác nhà ở không nước không điện là không thể được.

Tầm lực con người quả nhiên là vô cùng, mất tám ngày, Bạch Cảnh mới đem tất cả chuẩn bị tốt, tuy rằng mệt sắp gục xuống, nhưng nhìn tiểu lâu hai tầng trong không gian, cho dù hần mệt hơn nữa cũng đáng giá.

Chỉ là có chút tiếc nuối, nhà này hiện chỉ có thể nhìn không thể ở, Bạch Cảnh có chút buồn bực nghĩ, hần tốt cùng là đến lúc nào mới có thể vào không gian a.

Cũng không rối rắm bao lâu, chuẩn bị nhà ở tốt, hần liền đi căn cứ cừu sinh nở, mua mấy nhóc cừu con, nhìn quy mô không gian mới thành lập, ngay cả ong mật và chim nhỏ hần thu vào lúc trước đều trên những nhánh cây sum suê kêu, Bạch Cảnh thở phào một cái thật mạnh, rốt cuộc có thể bước trên lộ trình về nhà.

Mà lúc này Tiêu Táp đã rời đi D thị hai ngày!

Trở lại D thị, Bạch Cảnh cũng không có về nhà trước, đi dạo không mục đích trên đường cái, hiện tại 16 tháng 2 âm lịch nhưng ấn theo dương lịch cũng đã là 9 tháng 3, cẩn thận tính toán thời gian, khoảng cách 31 tháng 7 thật sự rất gần, đột nhiên phát hiện hần vội vàng hơn nửa năm, thế nhưng còn thiệt nhiều thứ chưa chuẩn bị, vừa về tới thành thị quen thuộc này, suy nghĩ sở hữu liền nảy lên trong lòng.

Đi một nhà hàng từng thích ăn, sau khi gọi món hần mới gọi điện thoại cho Vương Học Bình.

Vừa nghe hần đã trở về, Vương Học Bình khẩn cấp như bị đốt lửa hỏi hần địa chỉ, không đến nửa giờ, Bạch Cảnh còn chưa dùng cơm xong, hần và Tào Lỗi đã tới.

Thấy bọn họ, Bạch Cảnh nhợt nhạt mỉm cười, ánh mắt lại nhìn chằm chằm chiếc xe bên ngoài cửa sổ thủy tinh, nếu hần nhìn không lầm, Vương Học Bình lái chính là chiếc Hummer.

Không có chút nào giống như cách xa lâu ngày mà lạ, Vương Học Bình tự nhiên cũng phát hiện ánh mắt của hần, trên mặt tươi cười thật lớn, mang theo vài phần khoe khoang: “Thế nào thiếu gia, không tồi đi?”

Bạch Cảnh gật gật đầu, đôi mắt sáng ngời, ngoài miệng không thêm để ý phản bác: “Kia cũng phải thử mới biết được.”

Vương Học Bình thực sáng khoái đem chìa khóa ném qua, Bạch Cảnh giơ tay lên tiếp được, cơm cũng không ăn, lôi kéo Vương Học Bình ra ngoài, chạy tới chiếc Hummer kia.

Tào Lỗi cảm giác thực bất đắc dĩ, trùng hai người nghênh ngang mà đi, vội vàng thanh toán hóa đơn, trong lòng có chút hoài nghi, hơn một tháng này thiếu gia làm sao có thể sống sót, vẫn là vì có bọn họ nên mới có thể phủ tay nhàn nhã.

Bạch Cảnh nếu biết ý nghĩ của hần, khẳng định sẽ nhướn mày lên, cười lạnh tán thưởng hần một câu, trả lời đúng, đáng tiếc không có thưởng.

Sau đó Tào Lỗi học máu ngã xuống đất.....

Đi đến bên cạnh Hummer, Bạch Cảnh cũng không mở cửa xe, đầu tiên là đi vòng quanh một vòng, sau khi cẩn thận đánh giá, toàn sức vận khí, mãnh liệt đập một cước.

“Thiếu gia—” Vương Học Bình đau lòng, ánh mắt trở nên u oán, xe này chính là tự tay cải tạo giống như con của hần, thiếu gia không đau lòng nhưng hần đứt ruột a.

Bạch Cảnh vừa lòng gật gật đầu, thực tốt, lực thừa nhận không tồi, hần biết một cước kia dùng khí lực lớn, tiếp lại đâm một quyền vào cửa sổ, chính là sau quyền này hần liền hối hận, cửa sổ xe không chút sứt mẻ nhưng tay hần đau, sớm biết nên dùng công cụ để thử, bất quá nhìn ánh mắt Vương Học Bình, nghĩ nghĩ vẫn là từ bỏ, trình độ rắn chắc hiện giờ của xe này, ngăn cản tang thi cấp hai, hần nghĩ hần thực nhẹ nhàng, còn về phần tang thi cấp ba, cấp bốn, cấp năm, thực xin lỗi, Bạch Cảnh hần cũng không biết.

Sau mặt thể hần chưa từng một mình đối kháng tang thi cấp ba, sau khi đi sở nghiên cứu một cái bóng tang thi còn không nhìn thấy, bất quá xe này cũng chỉ dùng đi lại và chạy trốn, cũng không phải chính diện đối kháng, hần ngốc mới cùng tang thi chính diện va chạm, hai chiếc Hummer, một chiếc phòng xe, tại mặt thể hần là cũng đủ dùng đi.

Chẳng qua Hummer thực tốn dầu, lúc trước tuy rằng hần góp nhặt không ít, nhưng dầu này dùng một chút thiếu một chút, hần muốn chuẩn bị nhiều một chút mới tốt.

23. Chương 23: Trong Nhà

Thử thử vỏ xe không tồi, Bạch Cảnh lúc này mới mở cửa xe, Tào Lỗi vội vàng đuổi theo, đứng ở cửa nhà hàng vừa nhìn thấy tình huống này, vội bay nhanh qua, một đầu tiến vào trong xe khí cũng không suyễn, động tác nhanh chóng khiến Bạch Cảnh cảm thấy bất khả tư nghị.

Thấy hắn lên xe, dưới chân Bạch Cảnh giẫm ga, trong lòng thực vừa lòng, xe này tính năng thực tốt, Tào Lỗi cho một ánh mắt xem thường, oán hận trừng Bạch Cảnh, hắn chỉ biết nếu không chạy nhanh, thiếu gia tuyệt đối vứt bỏ hắn, người nói bảo tiêu hắn có phải là sao chổi không, không chỉ phải quan tâm an toàn của thiếu gia, còn phải tùy thời, tùy chỗ chuẩn bị làm bảo mẫu tốt, mà nếu không lưu ý sẽ bị thiếu gia vứt bỏ, một hồi trước còn lo lắng thiếu gia, lương tâm đều bị chó ăn.

“Đi? Thiếu gia, hành lí của người đâu?” Ngồi trên xe, Vương Học Bình mới phát hiện hai tay thiếu gia trống trơn.

“Không mang.” Bạch Cảnh lười biếng đáp, lúc này mới nhớ tới, trên đường để cho tiện, hắn đã sớm đem đồ dùng để vào không gian.

Vương Học Bình không còn lời gì để nói, Tào Lỗi lộ ra biểu tình quả nhiên thế, đối với câu trả lời của Bạch Cảnh ngược lại không cảm thấy gì kỳ quái, thiếu gia mang theo hành lí, bọn họ lại thấy không bình thường.

Vương Học Bình vô cùng đau đớn, nếu hắn nhớ không lầm, thiếu gia từng nói với hắn mua ngọc thạch, nhưng nhìn bộ dáng này của thiếu gia, hắn nhọc nhọc hỏi một câu: “Vậy ngọc thạch người mua đâu?”

Bạch Cảnh bĩu môi: “Không có.” Hắn đây chính là nói lời thật, ngọc thạch biến mất ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Vương Học Bình ngẩn ngơ, không có là có ý gì.

Bạch Cảnh không để ý đến bộ dạng ngây ngốc của hắn, có một số việc giải thích cũng không thông, cũng may Vương Học Bình không hỏi nhiều, cho rằng thiếu gia lại bại gia, trên đường dạo một vòng, mắt thấy sắc trời không còn sớm, Bạch Cảnh mới chậm rì rì lái xe về nhà, đã lâu không trở về, thấy hoàn cảnh xung quanh lại khiến hắn cảm thấy xa lạ.

Trực tiếp đem xe đỗ ở ga ra, bên tai truyền đến một thanh âm lạnh nhai: “Đừng tưởng rằng có thiếu gia làm chỗ dựa, là các người có thể hoành hành vô kỷ, có còn để quy củ của quản gia vào mắt hay không, thiếu gia là tâm địa tốt, không hiểu chuyện, mới đối với các người khoan dung, lão gia đưa xe này tới, thiếu gia cũng chưa nhìn, các người liền lái nơi nơi chạy loạn, các người còn thật tưởng đây là nhà mình sao?”

Bạch Cảnh liếc Vương Học Bình một cái, ý bảo đã xảy ra chuyện gì?

Vương Học Bình lắc lắc đầu, kỳ thực hắn cũng rất vô tội, dù sao chính là Trần mục nhìn hắn không vừa mắt, mấy ngày này tìm không ít việc.

Tào Lỗi nhướn mày, chăm chọc nhìn phía ngoài cửa sổ xe: “Này bà già, thiếu gia nói không cần để ý tới, chúng ta đương nhiên nghe theo phân phó.”

Vương Học Bình huých hắn một cái, ánh mắt trợn tròn, hắn ăn nói như thế nào không có kiêng nể gì vậy, dù sao Trần mục tốt xấu gì cũng nuôi thiếu gia từ nhỏ đến lớn.

Bạch Cảnh cũng không nhìn hắn, đối với Tào Lỗi gật gật đầu, đồng ý nói: “Ân không cần để ý tới nàng, các người là bảo tiêu, nàng còn chưa có tư cách quản đến trên đầu các người.”

“Thiếu gia, người cùng Trần mục....có phải hay không...” Vương Học Bình do dự một chút chần chờ hỏi, tuy rằng sớm phát hiện thiếu gia bất mãn Trần mục, nhưng biểu hiện ra ngoài rõ ràng như thế là lần đầu tiên, hắn có chút không hiểu, thiếu gia không phải nghe lời Trần mục nhất sao, như thế nào mà nói Trần mục cũng theo hắn 11 năm.

Bạch Cảnh trào phúng mỉm cười, khóe môi lạnh nhạt cong lên: “Nàng là người củ ai, các người không biết?”

Vương Học Bình ngẩn người, miệng chữ o, nhìn bộ dáng thật hoàn toàn không biết gì cả, Tào Lỗi trong lòng hiểu rõ, khó trách thiếu gia biến đổi lớn như vậy, thì ra là thế, bất quá thiếu gia có thể nhẫn đến bây giờ còn chưa bùng phát, trong lòng hắn thực sự có vài phần bội phục.

Bạch Cảnh nhìn hai người trước mắt, trong lòng cũng hiểu được, tình cảm của Vương Học Bình được Tào Lỗi bảo hộ quá tốt, sốt ruột gì đó như thế nào sẽ cho hắn biết. Đời trước Vương Học Bình cũng là mơ mơ màng màng như vậy, chỉ làm hết chức trách của chính mình cái khác mặc kệ, kỳ thật Vương Học Bình đơn thuần bên cạnh có một Tào Lỗi tính tình như vậy cũng không tồi.

Mở cửa xe, Bạch Cảnh bước ra nửa bước, thanh âm nhắc đi nhắc lại bên trong liên biến thành kinh hô: “Thiếu gia, người đã trở lại, như thế nào không gọi điện thoại báo trước, mau tới để ta kiểm tra xem....”

“Ta thực tốt, có hơi mệt, về phòng trước.” Bạch Cảnh thản nhiên liếc nhìn nàng một cái, nửa năm không gặp, Trần mục dường như không chút thay đổi, nhay cả ngữ khí nói với hắn cũng vẫn là loại thân thiết mang theo vài phần trách cứ, nghe sẽ làm lòng người sinh ra lo lắng, ngữ khí thành thực không có một tia ngăn cách, cũng không có một tia mới lạ, giống như mình thường xuyên cùng nàng liên hệ.

“Hảo, hảo, hảo, ta lập tức để người đi chuẩn bị nước nóng, mấy ngày nay ở bên ngoài, khẳng định ăn không ít khổ cực đi, người sao có thể ngay cả bảo tiêu cũng không mang theo, cũng không gọi điện thoại về, ta nói nha, lúc trước không nên để hai người bọn họ đi theo người, Tề Quân thật tốt, người xem người gầy này, cũng đen đi, người nếu có việc gì ta biết ăn nói thế nào với Lâm tiểu thư.”

“Người nhận thức mẹ ta?” Bạch Cảnh ngẩng đầu, gắt gao nhìn nàng chằm chằm, đôi mắt đen trở nên thâm thúy, u ám, trước kia hắn thế nào không biết, Trần mục dĩ nhiên lại nhận thức mẹ hắn.

Ánh mắt Trần mục né tránh, cười gượng hai tiếng: “Cũng không phải, Lâm tiểu thư là một người tốt, nếu lúc trước không nhờ có nàng, cô nhi quả phụ chúng ta thật không biết sống như thế nào.”

“Nói nghe một chút, ta muốn biết chuyện về mẹ.” Biểu tình của Bạch Cảnh trầm như nước, trong lòng dậy sóng mãnh liệt, Trần mục cho rằng nói đến mẹ, hắn sẽ đối xử khác với nàng sao? Trước có thể sẽ như thế, hiện tại trong lòng hắn chỉ cảm thấy giận dữ, nếu mẹ đã giúp nàng, vậy tại sao nàng lại có thể đẩy mình vào con đường chết, nàng so với Bạch Kính Thành càng không thể tha thứ!

“Lâm tiểu thư nha, là một người rất xinh đẹp, cũng rất thiện lương, lúc ấy người còn chưa sinh ra, vị kia nhà ta vừa mới đi, để lại cho ta và Cường tử một đồng nợ lớn, lúc đó Cường tử mới hai tuổi, sinh bệnh lại không có tiền, bác sĩ cường ngạnh muốn ta trả tiền phí mới chữa bệnh, lúc ấy ta ở trong bệnh viện ôm Cường tử khóc, sau cũng là mẹ người thấy mẹ con chúng ta đáng thương, mới hỗ trợ tiền khám bệnh, sau đó còn giúp ta tìm một công việc để mẹ con ta có con đường sống, lần thứ hai nhìn thấy nàng, lúc ấy đã có người, không nghĩ tới nàng còn nhớ rõ ta, còn chào hỏi, sau nghe nói nàng qua đời, ta nghĩ người chỉ mới lớn như vậy phải làm như thế nào a, vừa nghe lão gia muốn người chăm sóc, ta công việc cũng bỏ vội vàng chạy tới, nhìn người càng ngày càng trưởng thành, ta nghĩ Lâm tiểu thư trên trời có linh thiêng hẳn là cũng rất vui mừng đi.”

Lời nói của Trần mục thâm tình sâu sắc, cảm động lòng người, nhưng Bạch Cảnh nghe chỉ thấy chán ngấy, chỉ sợ mấy câu sau mới là trọng điểm đi, nếu như không có trọng sinh, nghe những lời nói này, Bạch Cảnh nghĩ cho dù Trần mục phạm sai lầm, nhưng nhìn việc nàng ngay cả công việc cũng không làm chạy tới chăm sóc mình, vô luận thế nào cũng sẽ tha thứ đi, mà còn có thể sinh vài phần áy náy, chính là...

Bạch Cảnh cười lạnh, hắn hiện tại cũng không phải đại thiếu gia cô tri kiếp trước, Trần mục chiếu cố hắn một tháng để được nhà xưởng hơn nửa năm, cái gì mà từ bỏ công việc, người hưởng chỗ cao mà tiền, là chuyện thường tình, chính là giả vờ tình cảm khiến cho người cảm giác ghê tởm, nguyên bản còn muốn biết một ít chuyện của mẹ, nhưng liếc mắt nhìn Trần mục một cái bỗng nhiên không còn hứng thú, chính là trong lòng có chút ngạc nhiên: “Trước kia như thế nào không nghe thấy người nói?”

Nụ cười của Trần mục cứng đờ, Bạch Cảnh hiểu rõ cười cười: “Là ba ba ta bảo người không được nói?”

“Không....không là..., trước kia thiếu gia còn nhỏ, ta không nhớ tới việc này, chính là mấy ngày nay không thấy, phát hiện thiếu gia trưởng thành, nhớ tới Lâm tiểu thư, nàng hẳn là ở trên đó nhìn người...”

“Ba!” Bạch Cảnh trực tiếp đóng cửa lại, lười nghe nàng nói bậy, Giữa ba ba và mẹ, hắn không nghĩ so đo ai

với ai, trừ bỏ ba ba ra hẳn không nghĩ ra còn có ai có thể làm cho người bên cạnh mình đối với việc của mẹ ngậm miệng không nói, kia chính là kịch cầu huyết trong phim truyền hình, ba ba nghĩ không cho hẳn biết là sợ hẳn sinh ra oán hận, chính là, đời trước có lẽ hẳn sẽ hận, nhưng đời này thật sự không quan trọng, sau khi mặt thể đến, có thể sống sót hay không còn khó nói, có ai còn có tâm tình đeo tình cảm phức tạp như vậy trên lưng.

Trở về phòng tắm rửa xong, hẳn cũng không có lên giường nghỉ ngơi, ngược lại cầm lấy điện thoại, nghĩ nghĩ lại buông, lấy di động ra, số di động của hẳn từ lúc rời khỏi D thị liền đổi, hết thấy di động dùng trong nhà hẳn không yên tâm, ai biết di động có bị nghe lén hay không?

Mở danh bạ, tra tìm một chút trong đám dãy số không nhiều lắm, trực tiếp bấm số của Hạ Dũng, mục đích chủ yếu hẳn trở về lần này, trừ bỏ đám được liệu ra còn lại chính là súng ống đạn dược, sau đó hẳn lại tính toán đi ra ngoài một chuyến, vật tư hiện tại không chiếm cứ vị trí nhiều lắm trong không gian, nhưng mười mấy người dùng một hai năm cũng không thành vấn đề, chẳng qua xăng và khí than, cho dù là giấy vệ sinh, đồ vật này dùng một ít chính là thiếu một ít, nhất định phải mua nhiều, càng nhiều càng tốt.

Bạch Cảnh nghĩ, có lẽ hẳn nên suy nghĩ một chút có nên mua một máy sản xuất giấy vệ sinh về....

Không quá một hồi, điện thoại kêu vài tiếng, bên kia liền có người nghe.

“Uy? Người hảo!” Âm thanh trầm thấp mà ổn trọng truyền tới, còn mang theo áp lực thần nhiên.

Bạch Cảnh ngẩn người, Hạ Dũng trong ấn tượng của hẳn cho tới bây giờ đều là ôn nhu như ngọc, nói chuyện khiến người nghe cảm thấy như một cơn xuân phong, hiện tại nghe hẳn mãnh liệt lại nghiêm túc như vậy, nếu không phải là thanh âm không thay đổi, Bạch Cảnh còn tưởng gọi lộn số.

“Ta là Bạch Cảnh.” Thần nhiên nói một câu, trực tiếp nói tên.

Hạ Dũng nguyên bản có chút không kiên nhẫn, tâm tình phiền muộn, vừa nghe là điện thoại của Bạch Cảnh cả người như đánh máu gà, tinh thần tỉnh táo, ngay cả thanh âm cũng trở nên nhu hòa, trong giây lát như lại biến thành một vị quân tử ôn văn nho nhã: “Là Cảnh thiếu a, người rút cuộc gọi điện thoại tới, đồ vật người muốn ta đều chuẩn bị tốt, còn muốn đa tạ Cảnh thiếu lần trước hỗ trợ.”

Trong lòng Bạch Cảnh ác hàn, cho nên mới nói, hẳn không muốn cùng người như thế giao tiếp, sắc mặt biến quá nhanh, thần nhiên “ân!” một tiếng nói: “Ngày mai ta tới lấy, người chọn thời gian.”

Bên kia Hạ Dũng chần chờ trong chốc lát: “Ngày mai a...”

“Có vấn đề gì sao?” Bạch Cảnh nhíu nhíu mày.

“Không, không thành vấn đề, chính là buổi chiều ngày mai được không? Buổi sáng ta có một ca giải phẫu.”

Bạch Cảnh nghĩ nghĩ, cũng không có cự tuyệt, lần này lấy hàng kỳ thật không cần Hạ Dũng tự mình ra mặt, chỉ cần nói với mình địa chỉ phái người tới là xong, nhưng nghĩ tới Hạ Dũng giúp vợ, hẳn cái loại người này, trong đầu thất công bất nhiều rất nhiều, lần này không biết lại có chuyện gì, bất quá đồ dùng y dược nhiều hơn hẳn cũng không ghét bỏ, dù sao cũng chỉ gặp mặt hẳn cũng không chịu thiệt, mà người Hạ Dũng nhận thức cũng rất phức tạp, có lẽ hẳn nên giấu lại biện pháp, để Hạ Dũng bắc cầu, giật dây mua súng ống đạn dược, nói cách khác muốn tìm người trung gian quả thật có chút khó khăn.

Chính là Bạch Cảnh không biết, hẳn vừa mới cúp điện thoại, Hạ Dũng xoay người liền bấm số của Tiêu Táp, trên mặt còn cười giảo hoạt như hồ ly.

24. Chương 24: Gặp Lại

Bên này Tiêu Táp đang bề bộn sút đầu mẻ trán, nhận được điện thoại của Hạ Dũng liền thực rõ ràng đặt quang gánh chạy lấy người, trực tiếp đem sự việc giao cho Chu Tập xử lý, chê cười hẳn mới hơn nửa tháng không về, sự tình loạn thất bát toa có thể chất thành đồng, vậy hẳn còn cần thuộc hạ làm chi.

“Táp ca—” Chu Tập mặt khổ qua, chuyện này đích xác không lớn nhưng xử lý rất phiền toái, từ khi Tiêu Táp chinh đồn đường khẩu, việc lớn những lão già kia không dám nháo, nhưng việc nhỏ thì không ngừng, không nghiêm trọng cũng không ảnh hưởng toàn cục, nhưng chính là cái loại nhẹ không phải, nặng không

đến này, hắn mới không biết xử lý thế nào, có Tiêu Táp tọa trấn ở đây thì hoàn hảo, chỉ cần người vừa đi, sự tình loạn thất bát tao lại tới rồi, hắn thật sự rất phiền.

Tiêu Táp lạnh lùng liếc hắn một cái, ngữ khí đậm mặc không một tia tình cảm: “Người cứ liệu mà làm, không cần vướng bận người ta, cứ nghĩ biện pháp giải quyết, nhớ ký phải lau chùi sạch sẽ.”

Chu Tập ngẩn ngơ, cười khổ, phần quyết đoán này, hắn tự hỏi bản thân so ra kém hơn, những lão già kia không dám ở trước mặt Táp ca nháo sự, kỳ thật cũng có nguyên nhân.

Tiêu Táp xoay người, không quay đầu lại, trực tiếp để người lái xe đến sân bay.

Chờ hắn đi rồi Hàn Diễn mới chạy đến bên người Chu Tập, bắt mồm oán giận: “Táp ca cũng thật là có dị tính, không có nhân tính, những lão già này sao lại giao cho người ứng phó, không đúng là có nam nhân, không có huynh đệ, trọng sắc khinh hữu, mệt chúng ta còn cùng hắn lớn lên, hừ!”

Chu Tập âm thầm cười, sờ sờ đầu hắn: “Đi, Táp ca là lão đại, không thể mọi việc đều tự thân vận động, hắn như vậy cũng là muốn tốt cho ta, nếu không tương lai như thế nào có thể đảm đương một phía.”

“Chính là...” Hàn Diễn vẫn không phục, cảm giận nói: “Những lão bất tử kia, một người so với một người càng thêm giáo hoạt, thấy Táp ca không ở mới cố ý sinh sự, động bất động còn lấy thân phận áp người, ta là muốn nói, lần trước không nên để cho bọn hắn có còn đường sống, người cũng thật là làm gì lại để người tùy ý khi dễ, tính toán trong lòng bọn họ người còn không biết sao? Muốn phân một chén canh, cũng phải xem Táp ca có đồng ý hay không, không dám làm khó dễ Táp ca, lại tới chỗ người gây phiền toái, này là tính làm gì a.”

“Bọn họ đều là nguyên lão, cũng không thể có tâm huynh đệ rét lạnh, Táp ca làm việc đều có suy tính, đừng nháo đến quá mức xử lý là được, chúng ta hiện tại tuy bắt đầu tẩy trắng, nhưng dù sao cũng làm hắc đạo đã lâu, dựa vào nghĩa khí và nhân mạch, nuôi bọn họ chỉ là Táp ca tỏ vẻ khoan hồng độ lượng, mà cho dù mặc kệ bọn họ, nhưng ở giữa những người thế hệ trước, nói chuyện vẫn có vài phần phân lượng, người đừng lo lắng, trong lòng ta đều biết nên xử lý như thế nào.” Nhìn bộ dáng Hàn Diễn giương nanh múa vuốt, trong lòng Chu Tập không khỏi có chút buồn cười, tâm tình dường như cũng tốt lên, hắn cũng không phải là Nê Bô Tát mặc người xâm lược, nắm lấy, chính là có rất nhiều cổ kỹ cho nên mới không thể quả quyết, nếu Táp ca đã lên tiếng, hắn nghĩ hắn cũng phải cấp cho mấy lão kia chút nhan sắc.

Tiêu Táp ra cửa lại gọi vài cuộc điện thoại để người mang ngọc thạch đến D thị, nếu đi gặp Bạch Cảnh, lễ vật dù sao cũng cần chuẩn bị trước.

Hạ Dũng chết tiệt, Tiêu Táp lạnh mặt mắng ở trong lòng, nghĩ đến yêu cầu của hồ ly kia, trong lòng một trận bực mình cũng ngầm bực thuộc hạ gây thất vọng, bất quá hắn cũng không nghĩ tới Bạch Cảnh trở lại D thị mau như vậy, còn định ngày gấp như vậy, sớm biết hắn ở lại D thị thêm vài ngày.

Hạ Dũng muốn nhìn trò hay của hắn, muốn từ trong tay hắn chiếm tiện nghi cũng không dễ dàng như vậy, Tiêu Táp cười lạnh, đôi mắt buồn bã, một ngày nào đó hắn sẽ mang sổ đến đòi lại!

Ngày hôm sau Bạch Cảnh ăn sớm rồi ra ngoài, Trần mục kinh ngạc nhìn hắn, mấy lần muốn nói rồi lại thôi, nếu là mấy tháng trước, nàng thực sự tin mình nắm rõ thiếu gia trong lòng bàn tay, nhưng hiện tại....

Sắc mặt Trần mục do dự, trong lòng không xác định, thiếu gia thay đổi không phải là nàng không biết, chính là có chút không hiểu thiếu gia vì sao thay đổi, lúc trước còn tưởng do thất tình, nhưng nửa năm nay thiếu gia cũng không gọi điện thoại về, nàng cho dù có tự tin cũng cảm thấy sự tình không thích hợp.

Mà ngày hôm qua nàng còn lộng xảo thành chuyên, thiếu gia rất yêu thương mẹ, cho dù chưa từng có người nào nhắc tới, vốn là muốn kéo gần quan hệ với thiếu gia cho nên mới nói về Lâm tiểu thư, ai ngờ hắn lại liên tưởng đến lão gia, thật là đáng chết!

Bất quá Trần mục mỉm cười, bấm một số điện thoại, thiếu gia cho dù có thay đổi thế nào, nàng tin tưởng, tính tình thiếu gia khẳng định sẽ không thay đổi, đứa bé trọng tình cảm kia, cho dù đối với nàng lạnh nhạt, cũng sẽ không nặng lời với nàng, nhiều lắm là bỏ mặc, thiếu gia vẫn thực tôn trọng nàng.

Chỉ cần thiếu gia không đi xa nhà, tìm được nguyên nhân hắn thay đổi, bệnh nào thuốc nấy, Trần mục tin tưởng, không bao lâu thiếu gia sẽ lại bị nàng lung lạc, nếu không mà nói nàng có lực mà không có nơi sử

dụng sao, nàng biết thiếu gia thích cái gì nhất, yêu cầu cái gì, chỉ cần cho nàng thời gian...

Trần mụ tin tưởng như vậy, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, hết thấy còn có cơ hội.

Bạch Cảnh nếu biết hẳn không để ý Trần mụ sẽ bị xuyên tạc thành như vậy, nhất định sẽ ngửa mặt lên trời mà cười dài, hẳn chính là không muốn bỏ qua việc gặp Tiêu Táp cho nên mới nhân nhượng nàng như vậy, không nghĩ tới làm cho nàng được một tác lại muốn tiến một bước, thật không hiểu nàng tự tin đến thế nào.

Bạch Cảnh đi vào ga ra, chọn một chiếc Hummer, Bạch Kính Thành còn rất có tâm, cho hẳn hai chiếc xe đều không cùng chủng loại, H2 có ba hàng ghế ngồi, chở người rất tiện, mặt sau còn có một nửa thùng xe tải để đồ, H6 thì giống như phòng xe, thùng xe trang hoàng thực xa hoa, đồ điện gia dụng đầy đủ hết, chính là không có lớn như phòng xe, giống như một ktv nhỏ.

Bạch Cảnh trực tiếp ngồi trên chiếc Hummer H2, ánh mắt đảo qua, thoáng nhìn bảo tiêu đang tiến đến, khoe môi lạnh lùng mỉm cười, bọn họ nghĩ rằng cùng đi đúng không, tốt lắm, trong mắt Bạch Cảnh hiện lên một tia tàn nhẫn, không chút do dự lái xe vọt tới, cũng mặc kệ phía trước có người hay không, trong lòng chỉ có một trận khoái trá, Hummer lái thật là thích.

Động tác bảo tiêu thực nhanh chóng, vừa mới ở xa xa phía trước chắn đường, lắc mình liền trốn thật xa, Bạch Cảnh phía sau cửa kính thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng chân chọc thẳm nghĩ, nữ nhân kia đúng là coi trọng mình, người lợi hại như vậy lại hạ mình làm bảo tiêu cho mình, nàng cũng không chê lãng phí.

Bạch Cảnh âm thầm cười cũng không có nghĩ nhiều, giấy lát liền vút qua một bên, dù sao về sau cũng không có cùng xuất hiện, hẳn làm sao phải khổ vì sự tình không tất yếu mà lãng phí tâm thần, cùng Hạ Dũng ước định chính là buổi chiều, hiện tại thấy không có việc để làm, hẳn liền lái xe đi trạm xăng dầu, tính toán đem phụ cận chạy một vòng, một thời gian sau cũng là buổi chiều không sai biệt lắm.

Trên đường Vương Học Bình gọi điện thoại tới hai lần, hẳn trả lời ba xạo đuổi đi, không khí D thị quả nhiên áp lực, một hồi khiến hẳn cảm giác không thở nổi, phảng phất lúc nào cũng nhắc nhở hẳn thời khắc mặt thể bùng nổ, dừng lại liền sẽ không ngừng tự hỏi, một khắc cũng không rảnh rỗi, trong lòng nặng trĩu khó hiểu, nơi ngực bị nghẹn một đoàn tà hỏa thiêu đốt, một cổ tàn nhẫn, lại đối mặt với Trần mụ và những bảo tiêu kia hẳn cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Phụ cận D thị đều đi dạo một lần, 120 thùng xăng cũng tới tay, tâm tình Bạch Cảnh mới thư hoãn, mắt thấy đã ba giờ chiều, hẳn cũng không chậm trễ, trực tiếp lái xe đến nơi ước định.

Người đến Kim Khải Duyệt lúc này không nhiều lắm, Bạch Cảnh đỗ xe xong, đi vào đại sảnh, bấm thang máy tầng đỉnh, lười biếng tùy ý đứng một chỗ, khiến cho người tự động để một lối đi riêng, khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo bất tuân, lại lộ ra vài phần tự cao tự đại ngạo nghễ, biết tâm tình hẳn không tốt, không ai dám tiến lên nhận rủi ro.

Đến nhà ăn trên tầng đỉnh, Bạch Cảnh hai tay dứt túi quần, theo thói quen nhìn lướt qua mọi nơi, khi nhìn đến Hạ Dũng, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, chậm chậm thu hồi tầm mắt, chỉ có hẳn mới biết được, hẳn kiệt lực khắc chế mới không để cho mình thất thổ, dưới chân bước đi như không, các loại cảm xúc phức tạp nẩy lên trong lòng, ỷ tại sao lại ở chỗ này?

“Cảnh thiếu—” Hạ Dũng xa xa thấy hẳn, mỉm cười vẫy vẫy tay.

Bạch Cảnh mặt không đổi sắc, cứng nhắc tiêu sái đi qua, ánh mắt nhìn chằm chằm Hạ Dũng, một khắc cũng không dám ly khai, hẳn sợ chính mình sẽ không nhìn được mà khẩn trương, kỳ thật hẳn lúc này đã thật khẩn trương, dư quang khoe mắt tham lam nhìn chằm chằm vào người bên cạnh Hạ Dũng kia, nguyên lai trước lúc mặt thể chưa đến, Tiêu Táp là bộ dáng này.

Dung nhan lạnh như băng, hình dáng ngũ quan phân minh mà thâm thúy, quanh thân tựa hồ tản ra một loại khí tức lạnh lẽo, con ngươi lạnh như băng bắn ra tinh quang lạnh, đôi môi mỏng hơi nhếch, một thân tây trang được cắt khéo léo càng làm hẳn nổi bật tuấn lãng bất phàm, lặng im tùy ý ngồi ở chỗ kia liền khiến cho người có loại cảm giác không thể xem nhẹ sự tồn tại của hẳn.

Chính là cảm giác Bạch Cảnh đến, khi Tiêu Táp nhìn về phía hẳn tựa hồ nhu hòa hơn một ít, chính là dưới đôi mắt kia giấu giếm một phần cuồng dã và chiếm lấy, hẳn như thế nào không nhận ra, cái loại ánh mắt

này quá quen thuộc, quen thuộc đến mức chỉ cần nhắm mắt lại, tùy thời đều có thể xuất hiện trước mặt hắn.

Bạch Cảnh cương mặt ngồi đối diện bọn họ, mãi đến khi người phục vụ đưa thực đơn đến, hắn mới giả vờ như không có việc gì, dời ánh mắt từ trên người Hạ Dũng đi, trong lòng hơi hơi buông lỏng, vừa rồi tuy rằng chỉ ngăn ngủi không đến một phút đồng hồ nhưng hắn lại thấy thật lâu, trong lòng bàn tay đều toát ra mồ hôi lạnh.

Hạ Dũng áp lực thật lớn, cảm nhận được lãnh khí phát ra bên cạnh, trong lòng nhịn không được oán giận, Cảnh thiếu nhìn hắn làm chi, trước kia ánh mắt không phải chỉ hướng lên trời hay sao?! (ý chỉ em ấy kiêu ngạo không thèm nhìn người khác giờ lại nhìn HD chằm chằm)

Bất quá oán giận thì oán giận, trên mặt Hạ Dũng một chút cũng không có biểu hiện, sau khi Bạch Cảnh gọi món, hắn liền cười cười giới thiệu: “Hôm nay là ta mạo muội, Cảnh thiếu cũng đừng trách cứ, vị này chính là Tiêu Táp, không biết người có còn nhớ rõ không?”

Nhớ rõ, như thế nào không nhớ rõ, ấn ký khắc vào linh hồn hắn, chỉ sợ cho đến chết, hắn cũng vẫn sẽ luôn nhớ rõ, chính là lời này của Hạ Dũng là ý gì, hắn không trước mặt thể từng cùng Tiêu Táp gặp qua, trong lòng nghĩ như vậy, ánh mắt cũng nhìn qua, thẳng tắp chiếu vào một đôi con ngươi u ám, Bạch Cảnh hơi sững sờ một chút, trong lòng nhịn không được hoảng hốt, một loại khí tức bá đạo mang theo dự vọng chiếm hữu nghênh diện mà đến.

“Người hảo, ta là Tiêu Táp.” Thanh âm trầm thấp giàu từ tính, khóe môi giờ lên độ cong hoàn mỹ, đôi mắt tham thúy sâu không thấy đáy, chuyên chú mà tà mị nhìn chằm chằm vào Bạch Cảnh, thật giống như muốn đem linh hồn người ta hút vào.

“Bạch Cảnh.” Máy móc trả lời hắn, Bạch Cảnh chỉ cảm thấy đại não trống rỗng, chỉ kém một chút hắn liền muốn hăm sâu vào trong đôi con ngươi cực hấp dẫn kia.

Chỉ là hắn không biết, biểu tình đậm bạc của hắn lúc này trong mắt người khác cũng là một loại phong cảnh tự nhiên, cao quý, lãnh đạm, tự cao tự đại, xinh đẹp, phô trương ương ngạnh, sinh huy chói mắt chói mắt.

25. Chương 25: Lịch Sự

Có vài người, trời sinh có một loại khí chất hấp dẫn người khác, Bạch Cảnh vừa mới bước vào nhà ăn, liền trở thành tiêu điểm bị mọi người nhìn chằm chú, dung nhan anh tuấn lạnh lùng, không cố kỵ mà kiêu ngạo, muốn cho người không chú ý cũng khó.

Tiêu Táp tự nhiên cũng nhìn thấy, ánh mắt liếc qua một cái cũng sẽ thấy đui mù, không hổ là người hắn coi trọng, đi đến nơi nào cũng dẫn người chú mục, chính là tán thưởng một khác, trong lòng hắn liền không vui, ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người chung quanh, có loại tức giận khi vật sở hữu bị người nhìn trộm.

Thấy Bạch Cảnh nhìn chằm chằm Hạ Dũng không nhìn mình, hàn khí trên người Tiêu Táp càng dày, vẻ mặt giả cười của tên kia có gì đẹp, chính là hắn cũng hiểu được, muốn truy người thiếu niên trước mặt, chỉ sợ còn phải phí một phen công phu, không chút để ý liếc mắt nhìn Hạ Dũng một cái, tạm thời quyết định phóng cho hắn một con ngựa.

Hạ Dũng cười khổ, hắn thế này có thể tính là nằm cũng trúng đạn không, thấy bọn họ đã chào hỏi, liền cười nói: “Chỉ sợ Cảnh thiếu không nhớ rõ, năm trước người đã cứu Tiêu Táp một lần, biết chúng ta hẹn gặp mặt nơi này, liền tử triền loạn đả muốn theo tới, nói muốn báo đáp ân cứu mạng.”

Ân cứu mạng? Bạch Cảnh nghi hoặc, chuyện khi nào? Như thế nào hắn không biết, mà lấy tính cách của Tiêu Táp, tử triền lạn đả? Không thể nào, Bạch Cảnh ngẫm lại, run rẩy một cái, hắn cảm thấy Tiêu Táp nhiều nhất chỉ biết cường bức lợi dụ.

Bất quá Hạ Dũng nói như vậy, hắn giống như cũng không còn khản trương, có vẻ cùng Tiêu Táp gặp mặt trước, hắn không phải chưa từng nghĩ qua, chính là lần trước bỏ lỡ, hắn liền đem phần tâm tư này vùi sâu đáy lòng, ai biết hôm nay đột nhiên gặp, hắn một chút chuẩn bị cũng không có.

Bạch Cảnh nghĩ đến đây, trên mặt liền lộ ra biểu tình kinh ngạc, trợn mắt há miệng nhìn nam nhân trước mặt, hẳn tới bây giờ đều không có nghĩ qua, Tiêu Táp trên mặt luôn lãnh đạm, thế nhưng còn có thể xuất ra nụ cười mê người như vậy, mà ngữ khí còn ôn nhu bất khả tư nghị, Bạch Cảnh phát thệ, hẳn đời trước chưa từng nghe qua.

“Năm trước lúc đến D thị, vô ý bị trọng thương, một nhóc Cảnh thiếu đưa ta đến phòng khám, nguyên bản vẫn luôn muốn nói lời cảm tạ, chỉ tiếc Cảnh thiếu vẫn luôn sự việc vội vàng, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội, biết Cảnh thiếu thích ngọc thạch, ta còn cố ý góp nhặt một ít, hy vọng người thích, chút tâm ý nho nhỏ, cũng đừng cự tuyệt.”

Bạch Cảnh ngơ ngác gật gật đầu, căn bản không chú ý hẳn nói gì đó, Tiêu Táp hiện tại đánh quá sâu vào nhận thức của hắn, đời trước Tiêu Táp hung hung đầu, tuy rằng đối với hắn thực tốt, lại không giống như bây giờ phát ra hormone! Mà đời trước Tiêu Táp thực trầm ổn, kiên nghị như một tòa núi lớn, giống như chỉ cần có hắn ở, mặc kệ là hắn giúp huynh đệ hay là chính mình, cũng có thể bình yên vô ưu.

“Người thích liền tốt.” Tiêu Táp nói xong, không để cho Bạch Cảnh cự tuyệt liền hỏi phương thức liên lạc, cũng hỏi xe hắn ở nơi nào, sau đó mượn điện thoại ra lệnh, để người đem ngọc thạch lại đây trước, chờ ở bãi đỗ xe.

Bạch Cảnh hít một hơi khôi phục tâm thần, lúc này mới tỉnh táo hơn, tác phong làm việc của Tiêu Táp là cường ngạnh, nếu không có khuôn mặt quen thuộc trước mặt hắn còn cho là nhận sai người.

Đôi mắt Hạ Dũng đều muốn rớt ra ngoài, hắn phát thệ, hắn không biết người trước mặt, trước còn bản lãnh khí ra bốn phía, khuôn mặt biến sắc còn nhanh hơn mình, cho dù biết Tiêu Táp theo đuổi nam nhân, nhưng là cũng không cần khoa trương như vậy chứ! Cảnh thiếu cũng không phải là dễ chọc! Hạ Dũng nghĩ như vậy, trong lòng nhện không được lo lắng, nếu Bạch Cảnh khởi xướng tình tình, đây chính là không thêm quan tâm ai là chủ nhà.

Bất quá rất nhanh hắn liền biết mình lo lắng vô ích, hắn không biết Cảnh thiếu là sợ ngại người hay là bị dọa đến choáng váng, vẫn lẳng lẳng nhìn Tiêu Táp đến gần người.

Tiêu Táp mặt không đổi sắc, cả người tản ra áp suất thấp, trong lòng ảo não tới cực điểm, hưng hăng thâm mắng Hàn Diễn một trận, chỉ hận hiện tại không thể lột xuống một tầng da của hắn, cái gì mà truy nam nhân khi nói chuyện phải cười, không cần lãnh mặt, miễn cho dọa đến người ta, nhưng hắn nhìn đến bộ dáng Bạch Cảnh, kia rõ ràng là bị bộ dáng cười của hắn dọa, khó trách nhiều năm như vậy, Hàn Diễn vẫn chưa theo đuổi được Chu Tập, nhờ hắn xuất chủ ý, cả đời cũng không trông cậy vào được, chỉ trách chính mình, có bệnh thì vãi tứ phương, mỗi ngày nghe Hàn Diễn lải nhải bên tai, như thế nào lại tin lời nói ngu xuẩn của hắn.

Tiếp Hạ Dũng lại hỏi Bạch Cảnh, lúc nào thì đi kho hàng, mà hắn còn liên tục nhắc, nhưng y được kia, Tiêu Táp cũng bỏ ra không ít công sức.

Bạch Cảnh liếc Tiêu Táp một cái, hiện tại hắn thấy rất vi diệu, nếu hắn không cảm giác sai, Tiêu Táp hẳn là đang theo đuổi hắn đi.

“Cảm ơn.” Trừ bỏ cái này ra, Bạch Cảnh cũng không biết nên nói cái gì, tâm tâm niệm niệm nghĩ tới Tiêu Táp, đến lúc gặp mặt rồi, hẳn lại cảm giác không biết làm thế nào.

Hạ Dũng lấp bắp kinh hãi, Cảnh thiếu nói cảm ơn người khác, mặt trời không phải là mọc từ hướng tây đi, hẳn trước kia chưa từng nghe qua, hai người này hẳn không phải là dùng mắt thường để nhìn đi.

“Đừng khách khí.” Tiêu Táp bình tĩnh trả lời, chợt phát hiện, theo đuổi một người cũng là kỹ năng sống.

Mắt thấy bọn họ tế ngắt, Hạ Dũng đỡ trán, hai người này giống như tiểu bằng hữu ở nhà trẻ nha, một người cảm ơn, một người không khách khí, có phải hay không còn muốn thực xin lỗi, không quan hệ, liền chặn lời nói: “Lần trước đa tạ Cảnh thiếu hỗ trợ, nếu có yêu cầu gì nữa, xin cứ việc phân phó.”

Bạch Cảnh gật gật đầu, kỳ thật vừa rồi hắn cũng thật , đời trước như thế nào không phát hiện, Tiêu Táp kỳ thật không được tự nhiên như vậy, nhớ rõ lúc trước thấy y lạnh mặt, cảm giác đầu tiên là khó chịu, sau đó cho tới bây giờ đều là đối chọi gay gắt, hiện tại cẩn thận ngấm lại, giống như luôn là chính mình xuyên tạc ý tứ của Tiêu Táp, mỗi lần đều đem hảo tâm của y thành lòng lang dạ thú.

Bất quá điều này cũng không thể trách hần, ai bảo Tiêu Táp bá đạo như vậy, phá hỏng như vậy, nghiêm mặt tựa như ai thiếu y cái gì, không truyền đạt được một chút hảo ý, không nghĩ tới đời này y vẫn như vậy, nếu không phải đã sớm nhận thức hần, chính mình khẳng định sẽ thực chán ghét y đi.

Bạch Cảnh nhợt nhạt mỉm cười, một ngày tâm tình buồn bực bỗng nhiên tốt lên, tảng đá lớn đặt ở trong tim dường như cũng không có nặng như vậy.

Chính là tâm tình của hần tốt, Tiêu Táp lại rất buồn bực, hôm nay dường như mọi chuyện đều không thuận lợi, gặp gỡ Bạch Cảnh liền xuất hiện tình huống chông chát, hần còn chưa có dọa người như vậy, liếc mắt nhìn Hạ Dũng một cái, có muốn hay không giết người diệt khẩu.

Hạ Dũng lạnh run, đối với Bạch Cảnh y nha y nha nói lời hay cho Tiêu Táp, cảm giác sau lưng không còn lạnh như vậy, lúc này mới một phen lau mồ hôi lạnh, xã hội đen quả nhiên không dễ đối phó như vậy.

Bạch Cảnh lúc này cũng mới biết, nguyên lai hần đã từng sớm cùng Tiêu Táp gặp mặt, hần nói mà, đời trước vì cái gì Tiêu Táp đơn độc đối với hần tốt, trong mắt thế nhiều người tuyệt vọng, như thế nào lại không thấy y cứu mộ ai, thì ra là thế....

Trong lòng cảm giác thực phức tạp, không rõ tình cảm đời trước Tiêu Táp đối với hần đến tột cùng là tình yêu hay là vì báo đáp ân cứu mạng, cũng không cần vì thế mà bỏ cả tính mạng.

Mà hần cho tới bây giờ cũng không biết, từ ngày hôm sau trọng sinh, hần và Tiêu Táp có gặp thoáng qua, đời này bọn họ muốn như thế nào sống chung a?

Bạch Cảnh rối rắm trong chốc lát, đơn giản buông tha, Tiêu Táp đã mọc rễ trong lòng hần, vô luận như thế hần cũng không thể quên, ân cứu mạng cũng tốt, những tình cảm khác cũng thế, thuận theo tự nhiên đi, không phải hần đã sớm tính tốt, đời này nhất định hảo hảo bảo hộ y sao?

Hướng chi, Bạch Cảnh liếc mắt nhìn Tiêu Táp một cái, tình huống hiện tại cũng rất tốt, ít nhất không cần vất óc suy nghĩ như thế nào cùng Tiêu Táp gặp mặt, như thế nào tiếp cận y.

Chẳng bao lâu đồ ăn mang lên, Bạch Cảnh an an tĩnh tĩnh bới cơm, Tiêu Táp thất hần thích ăn loại nào, liền thành linh ân cần dâng hiến, Bạch Cảnh bắt đầu nhìn trước mặt chông chát như núi, này hần ăn cơm thế nào nha....

Hạ Dũng cúi đầu, tận lực làm cho mình không tồn tại, chỉ hy vọng thời gian có thể qua nhanh hơn một chút, sớm biết hần liền không tranh cơ hội lần này, nếu để Bạch Nghị viên biết, chính mình mang con hần lên con đường đồng tính luyến ái, vậy phòng khám của hần cũng đừng nghĩ mở, không lấy cái mạng nhỏ này của hần cũng sẽ bị lột một tầng da, kia so với Tiêu Táp còn khó hơn, chính hần thế nào cũng không nghĩ tới, năm trước Cảnh thiếu rõ ràng còn cùng Chu Đình nồng nhiệt, cho dù đã chia tay nửa năm, nhưng thẳng nam này sao lại vừa mất Tiêu Táp chứ?

Hạ Dũng khóc không ra nước mắt, này là muốn thay đổi, hần tin tưởng trước kia, ai gấp đồ ăn vào trong bát Cảnh thiếu, Cảnh thiếu tuyệt đối sẽ mang bát cơm đổ lên đầu người ta, nhưng là tình huống hiện tại, dạ dày Hạ Dũng đau, nguyên bản muốn xem nào nhiệt, cái này tốt đi, cho dù hần có là kẻ ngốc cũng biết hai người trước mắt không thích hợp.

Tiêu Táp thấy Bạch Cảnh không ăn, ánh mắt ngập nước trừng hần, trong lòng nhất thời cảm thấy ngứa, chính là nhìn đến nguyên nhân Bạch Cảnh không ăn, liền cảm thấy có chút cảm nín, hôm nay hần như thế nào có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, lãnh mặt gấp thức ăn trở về.

Hạ Dũng che mặt, Tiêu Táp a, ngươi là đại ca xã hội đen có được không, không cần ngu như vậy...

Bạch Cảnh cũng không còn gì để nói, trước kia như thế nào không phát hiện ra, Tiêu Táp có nhiều cảm xúc như vậy nha. (ai biết thai cảm là gì hông cứu với)

Kỳ thật Tiêu Táp vừa mới động đũa, trong lòng liền có chút hối hận, hần cảm thấy hôm nay tuyệt đối là ngày bất lợi, chính là đồ ăn đã gấp được một nửa, hần cũng chỉ có thể lãnh mặt kiên trì tiếp tục gấp đồ ăn trong bát Bạch Cảnh trở về, sau đó mặt không đổi sắc ăn sạch.

Bạch Cảnh nghĩ may mắn hần hướng tới khuôn mặt than, bằng không khẳng định sẽ thẹn quá hóa giận...

Ăn cơm xong, Hạ Dũng liền đề nghị đi kho hàng, vào bãi đỗ xe Bạch Cảnh ngây ngẩn cả người, chỉ thấy xa xa phía trước đứng vài người, bên cạnh là một cái thùng hơi lớn.

“Tặng cho người.” Tiêu Táp lạnh lùng nói một câu, tiếp liền giọng khách át giọng chủ chỉ huy để người đem thùng để lên xe, còn cường ngạnh không cho Bạch Cảnh cự tuyệt.

Hạ Dũng cũng không phản đối, đối với Tiêu Táp rất là sùng bái, tư thế hẳn truy người này như thế nào lại giống như bọn cướp, chỉ khác là cướp thì đoạt đồ, hẳn lại tặng đồ.

Bạch Cảnh , bắt quá nghe nói là ngọc thạch, trong lòng vẫn vui vẻ, hiện tại hẳn thiếu thứ đồ chơi kia, thâm nghĩ của hẳn chính là của Tiêu Táp, thực không khách khí vui lòng mà nhận. Về phần cất chứa hay tín vật đính ước gì đó, Bạch Cảnh hoàn toàn không suy nghĩ theo hướng kia, mặt thể đến, còn có người nào mang tâm tình này, bắt quá đến lúc đó phải hảo hảo đánh cướp một phen, dù sao cũng không ai cần.

Sau khi đem thùng đặt lên xe, Tiêu Táp không hề tự giác, trực tiếp ngồi ở vị trí phó lái.

Bạch Cảnh trầm mặc một hồi, lái xe.

Hạ Dũng đi ở phía trước, nhìn thấy cảnh này, khoe miệng nhất thời co rút, mắt nhìn xe mới mua của Tiêu Táp, chẳng lẽ Hummer ngồi thích hơn?

Tiêu Táp cảm giác thực vừa lòng, lên xe liền bắt đầu đánh giá, không có nam nhân nào không yêu xe, đặc biệt là loại cải tạo việt dã này của Bạch Cảnh. Trong lòng hạ quyết tâm, có thể hẳn nên làm sinh ý về ngọc thạch, khó được Bạch Cảnh thích, có thể tặng người trong lòng niềm vui, hẳn cảm thấy, hôm nay có thể lên xe, hôm nào đó có thể lên giường...

26. Chương 26

Chỉ hai mươi phút đường xe, mọi người liền tới kho hàng, hiệu suất làm việc của Hạ Dũng không tồi, vị trí kho hàng tuy hẻo lánh nhưng bản thân kho hàng được xây dựng tốt, diện tích cũng lớn, bên ngoài không chỉ có một tầng công tắc điện phòng trộm, còn cần mật mã và vân tay mới có thể tiến vào.

Thấy ánh mắt Bạch Cảnh hơi kinh ngạc, Hạ Dũng cười cười, cũng không kể công, chỉ nói nơi này là do Tiêu Táp tìm ra.

Trên mặt Tiêu Táp tuy không hiện ra biểu tình, nhưng trong lòng lại rất cao hứng, thực hưởng thụ nhìn Bạch Cảnh kinh ngạc, xem ra chính mình không đi nhầm bước này, truy nam nhân rốt cuộc vẫn là theo chính mình, nghe người khác nói lời ma quỷ, hẳn nghĩ, thật thú vị lắm.

Hạ Dũng mở cửa kho hàng, tiếp đưa mặt Bạch Cảnh quét tư liệu vào, đồng thời xóa dữ liệu của mình đi.

Bạch Cảnh đối với hành vi của hẳn nhìn thoáng qua, cũng không để ý, đi vào kho hàng liền bắt đầu kiểm tra được vật, dụng cụ chữa bệnh cùng với phòng thí nghiệm dùng khoa học kỹ thuật mới nhất.

Bạch Cảnh vừa đi, Tiêu Táp một bên giới thiệu, ngữ điệu bình thản không chút phập phồng, nhưng Bạch Cảnh lại nghe ra được người này đang đắc ý.

“Di? Đây không phải là thiết bị thực nghiệm mới nhất của M quốc sao?” Ánh mắt Bạch Cảnh phức tạp, nhìn chằm chằm vào một dụng cụ chữa bệnh trước mặt, quen thuộc đến mức ngay cả nằm mơ cũng cảm giác được xúc cảm lạnh như băng trên mặt dụng cụ.

“Người cũng biết?” Tiêu Táp liếc mắt nhìn hẳn, cảm thấy kiêu ngạo, tiểu miêu nhà mình kiến thức rộng rãi, nói a, người ta còn chưa đáp ứng người theo đuổi đâu, Tiêu Táp cảm thấy quá quá tốt đẹp.

Bạch Cảnh gật gật đầu, hẳn làm sao có thể không nhớ rõ, năm đó hẳn chính là nằm trên cái này thăng cấp, hoàn hoàn chính chính ba năm, chính là hẳn rất ngạc nhiên, sao Tiêu Táp lại có mấy thứ này, trong lòng nghĩ vậy, trên mặt cũng biểu lộ ra.

“Chúng ta vùng vẫy trong hắc đạo, tự nhiên có còn đường riêng của mình.” Tiêu Táp thản nhiên nói, trong giọng có vài phần tự đắc, còn có vài phần nhấp nhô, hẳn không biết Bạch Cảnh là quan nhị đại, có cái nhìn như thế nào về hắc đạo.

Bạch Cảnh nghe xong, ánh mắt sáng lên, xem xét liếc nhìn Tiêu Táp một cái, trong lòng bắt đầu suy tư, có lẽ hẳn không cần dùng Hạ Dũng bắc cầu giật dây mua súng ống đạn dược, trước mặt không phải có sẵn một người hay sao?

Trong lòng Tiêu Táp cảm thấy mao mao, tổng cảm thấy cái liếc mắt vừa rồi của Bạch Cảnh có ý vị sâu xa, chính là sau đó hẳn liền áp chế ý nghĩa này, hừ, hẳn là ai nhà, tiểu miêu có móng vuốt đùa mới có thú, Tiêu Táp kiên quyết không thừa nhận, vừa rồi lòng hẳn trong nháy mắt có chút chột dạ.

Nhìn thoáng qua Hạ Dũng theo sát phía sau, Bạch Cảnh quyết định còn nhiều thời gian, với hiểu biết của hẳn với Tiêu Táp, nhất định không bao lâu sẽ tìm tới mình, đến lúc đó nói mua súng ống đạn dược cũng không muộn.

Bạch Cảnh nhìn nhìn kho hàng, được vật thực đầy đủ, số lượng cũng rất nhiều, ngay cả thuốc cấm quốc gia, cũng có mấy rương, cùng Hạ Dũng nói cảm tạ, cảm giác sắc mặt hẳn có chút cứng ngắc, Bạch Cảnh quay đầu lại, , nguyên lai là tại Tiêu Táp phát ra áp suất thấp, trong lòng Bạch Cảnh có chút buồn cười, có chút bất đắc dĩ, ẩn ẩn còn có chút mừng thầm không thể nói rõ, Tiêu Táp từ trước tới bây giờ giống như chưa từng có bá đạo như vậy đâu.

“Cũng muốn cảm ơn người, Tiêu Táp!” Bạch Cảnh tươi cười, thật sâu thở hắt ra, sau khi trọng sinh, đây là lần đầu tiên hẳn cười mà không có vẻ lo lắng, lần đầu tiên từ trong miệng phun ra cái tên này, trong lòng có cảm giác thích kèm theo, thật tốt, y cần sống, mặt thể còn chưa có tiến đến, bọn họ còn thời gian chuẩn bị.

“Không...” Khách khí, Tiêu Táp nói đến bên miệng lại nuốt trở về, xì mặt nói một câu: “Người thích là tốt, về sau có yêu cầu gì, cứ gọi điện thoại cho ta.” Nói xong liền lạnh lùng liếc mắt nhìn Hạ Dũng một cái.

Hạ Dũng chỉ cảm thấy chính mình thực vô tội, Tiêu lão đại nói đến luyến ái, tình cảm và chỉ số thông minh liền có quan hệ (ý là anh ấy vốn ngoài cái mặt than ra tất cả đều là số 0, khi yêu liền giống như thế, hix), hẳn vì cái lông gì lại muốn làm hồn thủy (ai biết là gì hem), vì cái lông gì a!

Bạch Cảnh quay sang thấp giọng buồn cười, cảm thấy để bác sĩ Hạ không tiếp tục giữ vẻ mặt cười giả tạo, kỳ thật cũng là một việc rất có ý tứ.

Tâm tình rất tốt đi dạo xong kho hàng, Bạch Cảnh kiểm tra chung quanh một lần, không tồi, kiến trúc rất rắn chắc, nếu hẳn nhớ không lầm, sau khi mặt thể đến, nơi này thuộc loại phạm vi an toàn.

Cũng không có ở trong này lâu, ra kho hàng Bạch Cảnh lại nhìn về phía Hạ Dũng, đương nhiên phân phó nói: “Lại mang một ít dược phẩm đến, giá cả không thành vấn đề, thủy châm, ống bình, có bao nhiêu, nhiều hay ít, người có vấn đề gì cần yêu cầu, chỉ cần ta có thể làm.”

Hạ Dũng hơi hơi sững sốt, trong lòng nổi lên một cổ vị chua, thái độ của Bạch Cảnh đối với mình và Tiêu Táp hoàn toàn bất đồng, bọn họ mới nhận thức bao lâu a, còn không đợi hẳn trả lời, Tiêu Táp hừ lạnh một cái, tiếp lời nói: “Người yên tâm, bao ở trên người ta.”

Bạch Cảnh gạt đầu liếc hẳn một cái, khỏe môi không kìm được gờ lên.

Hạ Dũng cho một cái xem thường, Tiêu Táp ngược lại đáp ứng thật sảng khoái, chính là hàng buôn lậu, hàng lớn, có lẽ sẽ có con đường riêng, nhưng thứ ngoạn ý nhỏ như thuốc linh tinh gì đó còn không phải dựa vào mình, bất quá nghĩ vẫn chỉ là nghĩ, hẳn cũng không dám nói ra, trong lòng có chút ảo não, hẳn lúc ấy thể nào nóng não, lột da hổ quý đâu.

Ngay sau đó, Bạch Cảnh có ý tạm biệt, tuy hẳn rất muốn cùng Tiêu Táp ngốc một hồi, nhưng việc đã xong, Tiêu Táp lại không đánh tiếng, hẳn như thế nào có hảo ý ở lâu, kỳ thật tiểu Cảnh là một người da mặt mỏng.

Trong lòng Tiêu Táp cũng có chút thất vọng, thật vất vả mới nhìn thấy mặt, Bạch Cảnh lại muốn đi, tuy rằng hẳn rất muốn giữ lại, nhưng dù sao hôm nay mới nhận thức, hẳn không muốn có nhiều đường đột, dọa sợ người ta sẽ không tốt, vì thế đưa lời mời, hẹn ngày mai gặp mặt, có không phải là có sẵn, Bạch Cảnh không phải yêu cầu về dược phẩm sao? Trở về tìm Hạ Dũng thương lượng một chút, ngày mai có thể cùng Bạch Cảnh nói rõ ràng.

Dựa trên Tiêu Táp kiên trì, cuối cùng người lái xe Hummer cũng thay đổi, đưa Bạch Cảnh tới cửa nhà, hần mới phản ứng lại, nơi này là một tiểu khu biệt thự xa hoa, người ở bên trong không phải là có quyền thế, thì chính là có uy tín danh dự, không phải chỉ có tiền là vào được, vì thế không chỉ không có xe taxi, ngay cả xe đẩy ngăn cản cũng hiếm thấy, kỳ thật này đó đều không quan hệ, hiện tại vấn đề là hần trở về như thế nào?

Bạch Cảnh thấy dạng kia của hần, trong lòng nhin không được có chút vui vẻ, tâm niệm vừa chuyển liền biết được nguyên nhân, ghen không cười ra tiếng, hần sợ Tiêu Táp giận thật sự. Sau khi xuống xe, hần cho người mang thùng lên lầu, liếc nhìn Tiêu Táp một cái, cảm hơi giương lên, cực kỳ ngạo mạn sai bảo: “Người ngày mai lại đây đón ta.”

Khóa môi Tiêu Táp cong lên, trong lòng khê động giống như có thứ gì sắp trào ra, lần đầu tiên lộ ra một nụ cười nhạt thật tâm, rất cạn rất cạn nhưng cũng thật xinh đẹp, ngay cả đường cong của khuôn mặt hần cũng trở nên nhu hòa, kỳ thật hần cũng có thể để người đến đón hần, chính là nhìn thiếu niên này, bộ dáng kiêu ngạo bức người, đem xe ném cho mình, trong lòng hần cảm giác thoải mái, giống như sự tình quần bách phát sinh ngày hôm nay, cũng không làm người ta tức giận như vậy, chỉ cần có được tâm của thiếu niên, hần làm mấy cái việc xấu nhỏ có ngại chi.

Bạch Cảnh về đến trong nhà, vẫn duy trì tâm tình tốt, ngay cả Trần mục cũng khó có được cho nàng một cái nhìn hòa nhã mới lên lầu, nếu đã tìm được Tiêu Táp lại không có gì cố kỵ, Trần mục hoàn hảo không có gì đáng ngại, vương bận mà nói, hần cũng sẽ không làm tuyệt tình, nếu nàng vẫn tâm tâm niệm niệm nghĩ đến con trai, vậy mình cũng có thể đưa nàng qua tìm hần, tin tưởng con trai nàng ở trường quân đội, trong mặt thể có thể bảo hộ nàng đi, điều kiện tiên quyết là còn có chính mình là cái chỗ dựa vững chắc như vậy, có thể tùy ý khiến bọn họ được quân đội bảo hộ.

Để người nâng thùng vào trong phòng ngủ, khóa phòng xong Bạch Cảnh liền không thể chờ đợi được, mở thùng ra, đôi mắt trong suốt của Bạch Cảnh lờ lờ tỏa sáng, trong thùng có năm kiện ngọc khí, một đôi ngựa bạch ngọc, một thụ thú phỉ thúy, mặt khác còn có hai cái bình ngọc, không biết cái gì là nhị hóa mua đồ vật, thế nhưng ngay cả nhãn đều không xé xuống, có thể thấy đây là lắm thời mới chuẩn bị, Tiêu Táp đúng là xuất cả vốn gốc đâu.

Cơ hồ không có suy xét, Bạch Cảnh thu ngọc khí vào không gian, sau đó chậm rãi vận hành nội lực, khoan chân ngồi ở trên giường nhắm mắt điều tức.

Một chu thiên qua đi, sắc trời đã tối đen, cảm giác biến hóa rất nhỏ của không gian, trong lòng Bạch Cảnh rất vui vẻ, Tiêu Táp đúng là cấp lực, nghĩ cái gì, y đưa cái đó, có lẽ trước khi mặt thể đến, chính mình thực sự có hy vọng tiến vào không gian không chừng.

Sáng sớm hôm sau hần bị một trận thanh âm di động đánh thức, mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy hai chữ Tiêu Táp rõ ràng, Bạch Cảnh có chút không còn gì để nói, người này cũng quá sớm đi, này trời vừa mới sáng đâu.

“Uy!” Bạch Cảnh còn buồn ngủ, khi nói mang theo giọng mũi, tối hôm qua gà mái trong không gian để trứng, hơn nữa lại gặp Tiêu Táp, hần hưng phấn đến nửa đêm mới ngủ, giờ không dậy nổi tinh thần.

“Ta ở dưới lầu nhà ngươi.” Thanh âm Tiêu Táp lãnh ngạch truyền tới, không có một chút tự giác quấy rầy giấc ngủ của người khác.

Bạch Cảnh hai má hồng hồng, vội vàng đem rèm kéo lên, này hần mới nhớ chính mình còn mặc áo ngủ, cúp điện thoại, đánh răng rửa mặt, thay đổi một thân quần áo rồi vội vàng chạy xuống lầu.

Tiêu Táp nghe thanh âm vội vàng trong điện thoại, thầm nghĩ một tiếng đáng tiếc, tuy rằng vừa rồi chỉ có liếc mắt một cái, nhưng hần lại nhìn thấy rõ ràng, da thịt lỏa lồ bên ngoài của Bạch Cảnh, còn có xương quai xanh xinh đẹp của hần, không biết thân thể dưới áo ngủ kia sẽ là một phen phong tình như thế nào.

Bạch Cảnh hằm hừ, trong lòng có chút oán giận, lại có một ít thẹn thùng, chỉ biết người kia là một gia hỏa tinh trùng thượng não, trước kia làm sao không hiểu được? Làm chi còn bình tĩnh gì đó.

Ra cửa, Bạch Cảnh vờ trấn định, trừng mắt nhìn Tiêu Táp một cái, bất mãn nói: “Người thế nào lại đến sớm như thế?”

“Nhớ người nên tới.” Tiêu Táp chính nhi bát kinh trả lời, nếu là trước kia hẳn tuyệt đối không nói lời buồn nôn như vậy, nhưng Bạch Cảnh lúc này hai má phồng hồng, song mâu kiềm nén, bộ dáng tức giận khiến hẳn muốn trêu đùa.

“Người...” Bạch Cảnh giận dữ, người này như thế nào lại cùng với kiếp trước không biết xấu hổ như vậy.

Tiêu Táp thấy tốt rồi liền thu liễm lại, lúc này cùng Bạch Cảnh còn chưa quen thân, đùa đùa là có thể, nếu đem người dọa chạy, vậy hẳn mất còn hơn được, ngược lại mở cửa phó lái: “Lên xe, người còn chưa ăn điểm tâm, ta đã đặt chỗ rồi.”

Bạch Cảnh trong lòng hắc tuyến, đây rốt cuộc là xe mình hay xe y a.

27. Chương 27

Bất quá mặc kệ là nghĩ như thế nào, Bạch Cảnh vẫn lên xe, phiết miệng, nhấn cái mũi, hung hăng trừng Tiêu Táp, bộ dáng chịu đựng tức giận nhưng không biết làm thế nào, hẳn nhất định không biết, bộ dáng hiện tại của hẳn có bao nhiêu đáng yêu.

Ánh mắt Tiêu Táp chỉ nhìn giá trị, quả thực hẳn không thể hóa thân vi lang, cũng may mà nhin được. Trong lòng có vài phần tự đắc, Bạch Cảnh đối xử với hẳn quả nhiên không giống người khác. Tuy có chút không hiểu nhưng cũng không ngăn trở hẳn mượn cơ hội này tới gần, quản cái nguyên nhân gì đâu, chỉ cần là có Tiêu Táp hẳn, hòn đá kê chân mát mẻ kia liền lăn đi thôi.

Chính là không biết, tương lai Tiêu Táp biết hòn đá kê chân kia là mình, hẳn sẽ có biểu tình gì!

Đi vào nhà hàng, tùy ý ăn một ít bữa sáng, Tiêu Táp liền bắt đầu nói chuyện y được, Bạch Cảnh kinh ngạc nhìn hẳn một cái, trước kia Tiêu Táp không hiểu những vấn đề này, nên không phải là y hôm qua cây đêm đi?

Hẳn đoán không sai, vì theo đuổi hẳn, chính là ám tức kính (?), bức Hạ Dững kêu khổ thấu trời, gây sức ép đến quá nửa đêm mới thả người, Tiêu Táp căn bản không ngủ, trời vừa mới sáng liền nhin không được, chạy tới trước cửa nhà Bạch Cảnh gọi điện thoại.

Tiêu Táp mặt không đổi sắc, đối với những chuyện đó hẳn sẽ không thừa nhận, tiếp chậm rãi nói, nói đến chuyện N thị, cũng nói tại N thị hẳn đã gặp qua Bạch Cảnh, nguyên bản hẳn cũng muốn sớm tới bãi phóng, chỉ tiếc bị sự tình chậm trễ, kết quả đến chậm một bước, hoàn hảo lần này có thể gặp nhau.

Bạch Cảnh giật mình, nguyên lai hẳn và Tiêu Táp bỏ lỡ không chỉ một lần sao?

Tiêu Táp nhú mày, hẳn không thích biểu tình mất hồn mất vía này của Bạch Cảnh, hẳn là nhớ tới ai?

“Mang người đi một nơi.” Sau khi thanh toán hóa đơn, Tiêu Táp lôi kéo Bạch Cảnh rời đi.

Bạch Cảnh phục hồi tinh thần, nhin không được tự giễu, kỳ thật có thể cùng Tiêu Táp gặp nhau, y còn ở bên cạnh mình. chính mình lại cảm thán cái gì, mặc kệ bọn họ đã từng bỏ qua hay không, ít nhất hiện tại bọn họ cùng một chỗ, không phải sao?

Mà còn, Bạch Cảnh liếc nhìn nam nhân lãnh ngạnh trước mắt một cái, lại nhìn y khấn trương giữ chặt tay của chính mình, một loại cảm xúc mặc danh kỳ diệu nảy sinh dưới đáy lòng, bỗng nhiên rất muốn hưởng thụ một chút cảm giác được người theo đuổi.

Đời trước tên đối diện mình cũng không khách khí như vậy, bất quá điểm ấy hẳn có thể lý giải, ai bảo hẳn đời trước quá kiêu căng, tính tình lại lớn, không hiểu chuyện, mở miệng là nói ba ba, mà đời trước khi gặp nhau hẳn đã thực nghèo túng cùng hiện tại không thể sánh được, thân phận địa vị quyết định tất cả, những lời này tại xã hội hiện thực không phải là giả, bằng không chỉ bằng tính cách kia của Tiêu Táp, hẳn cũng không tin, hẳn còn có thể hảo hảo đứng ở chỗ này.

Bất quá, Bạch Cảnh mỉm cười, nếu Tiêu Táp muốn theo đuổi hẳn, vậy hẳn sẽ chờ tiếp chiêu, trước tận thể khó có một lần cơ hội, chỉ sợ về sau sẽ không có, chỉ cần không chậm trễ chính sự, đối với ân cần của Tiêu Táp, Bạch Cảnh thừa nhận, hẳn vẫn rất thích.

Tiêu Táp thấy tâm tình của Bạch Cảnh chuyển tốt, trong lòng cũng buông lỏng, chính là sau đó lại giận dữ, bàn tay to thô ráp nắm thật chặt, lãnh khí phóng ra, oán giận bãi đỗ xe quá gần, tay Bạch Cảnh lại thật mềm lại trơn, thật vất vả mới nắm được, hấn dễ dàng sao?

Tiêu đại ca đây là xích quả quả giận chó đánh mèo a!

Lên xe, Bạch Cảnh cũng không hỏi nhiều, thực tự giác ngồi ở ghế phó lái.

Tiêu Táp lưu luyến không rời buông tay ra, đầu ngón tay như có như không vờn xung quanh tay Bạch Cảnh, trong lòng nhịn không được ghen tị, hấn đối với Bạch Cảnh đã điều tra qua, tuy rằng thiếu niên trước trước mắt cùng với lời đồn bất đồng, nhưng hấn đối với mình đặc biệt khoan dung, khẳng định là có nguyên nhân, cứ việc nghĩ là có khối đá kê chân kia mình mới có tiện nghi lớn, nhưng trong lòng hấn vẫn là chua, nếu để hấn biết khối đá kê chân kia là ai, hấn nhất định sẽ diệt cả nhà hấn. (hắc hắc, nếu anh bít, hắc hắc.)

Lái xe đến thành ngọc khí, Tiêu Táp mới dừng lại.

“Đến chỗ này làm chi?” Trong lòng Bạch Cảnh nghi hoặc, nhịn không được có chút tức giận, nhớ tới cách làm người của Tiêu Táp, y sẽ không nên nghĩ rằng, mua mấy khối ngọc thạch đưa cho mình, cho dù là theo đuổi đi.

Sau khi Tiêu Táp xuống xe, trước giúp Bạch Cảnh mở cửa xe, đôi mắt u ám toát ra thần thái bề ngễ vạn vật, cả người tựa như thay đổi, quay đầu lại nhìn về phía ngọc khí thành, tản mát ra một loại khí thế kiên nghị lãnh liệt, giống như đó chính là thiên hạ của hấn, con đường phía trước không có khó khăn gì có thể ngăn cản được.

Bạch Cảnh khinh ngạc nhìn hấn, trong lòng hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ, đã từng thấy một Tiêu Táp như vậy khi y chỉ huy các huynh đệ trong bang, mang theo mình, tại mặt thế gian nan cầu sinh, đã lâu không thấy này của y, Bạch Cảnh chỉ cảm thấy dường như đã mấy đời, ngay cả tâm đường như cũng mằm mại đi.

Ngón tay Tiêu Táp chỉ thành ngọc khí, ánh mắt bình tĩnh nhìn Bạch Cảnh, nói nói lại chỉ bên ngoài như ám chỉ cái gì, lại giống như cái gì cũng không có: “Ta nghĩ xây một thành ngọc khí, nếu tiểu Cảnh thích, liền mang người đến xem.”

Kỳ thật ý tưởng này, hôm qua hấn mới nghĩ đến, nguyên bản không muốn bức quá nhanh, nhưng Bạch Cảnh nghĩ đến người khác khiến hấn rất không vui, đơn giản liền mang Bạch Cảnh đến xem, nếu chính mình có hứng thú với hấn, vậy còn không nhanh một chút, vừa lúc ở nhà muốn tẩy trắng, làm sinh ý ngọc thạch cũng không tồi, nhất cử lưỡng tiện.

“Xây thành ngọc khí?” Bạch Cảnh thì thào nói, trong lòng bắt đầu suy nghĩ, căn bản không để ý Tiêu Táp nói cái gì, trong đầu hồi tưởng hấn muốn xây thành ngọc khí biến thành cái gì.

“Tiêu Táp, cảm ơn người, ta nghĩ muốn làm một việc, hôm khác gặp lại.” Bạch Cảnh vui vẻ nở nụ cười, nói xong liền trực tiếp lên xe, cũng không quay đầu lại, dưới chân giẫm ga, lái Hummer bỏ chạy, trong lòng nhịn không được ảo não, Tiêu Táp xây được thành ngọc khí, hấn vì cái gì không thể mở siêu thị, lãng phí thời gian hơn nửa năm, ngày ngọc nơi nơi thu thập vật tư, thật ngốc.

Bạch Cảnh bên này vui vẻ, Tiêu Táp đáng thương tròn mắt, khuôn mặt đen lại, trên người tản ra áp suất thấp, này là cái tình huống gì, hấn, hấn, hấn thế nhưng bị đối tượng ước hẹn trực tiếp ném bỏ chạy, nghĩ đến khuôn mặt tươi cười vừa rồi của Bạch Cảnh, Tiêu Táp tự nói với mình, ta nhẫn!

Bạch Cảnh về đến nhà mới nhớ chính mình có chút không phúc hậu, nhớ rõ Tiêu Táp không có lái xe tới, trong lòng nhịn không được có chút hổ thẹn, sau đó lại hợp tình hợp lý nghĩ, Tiêu Táp không phải theo đuổi mình sao? Bạn trai hỉ nộ ái ố, y trước hết học cách thích ứng đi, Bạch Cảnh phát thệ, đời này hấn sẽ bảo hộ Tiêu Táp, sẽ đối với Tiêu Táp thực tốt, nhưng ở trên giường mà nói, hấn nhất định không cần bị áp.

Mà tính tình đời trước của Tiêu Táp đã bị hủy, nếu đã có khả năng ở cùng một chỗ, dạy dỗ bạn trai cũng là tất yếu.

Người a, có đôi khi không cảm thấy đủ như vậy, trước không có gặp Tiêu Táp, Bạch Cảnh thậm chí chỉ cần gặp được y là tốt, sau khi gặp lại muốn nhất định phải bảo hộ y, chính là khi hấn muốn bảo hộ người lại bị theo đuổi, sủng ái, trong lòng kiêu ngạo lại nảy lên, muốn theo đuổi hấn, được, trải qua khảo nghiệm đi!

Về đến trong nhà, Bạch Cảnh mở máy tính, tra bản đồ D thị một chút, sau đó liền gọi điện thoại cho Vương Học Bình và Tào Lỗi, bảo bọn họ nhanh chóng lại đây.

Bạch Cảnh thì bắt đầu tinh tế sàng lọc, muốn vị trí mở siêu thị không cần quá tốt, cũng không thể quá hẻo lánh, nếu quá tốt, mặt thể bùng nổ, nơi đó chính là thiên đường tang thi, rất xa hẳn lại sợ làm cho người hoài nghi, hẳn một cái nhị thể tổ mọi sự không lo, nhằm chán mở siêu thị làm gì.

Không quá một hồi, Vương Học Bình và Tào Lỗi đã tới, rất ngạc nhiên thiếu gia lại có yêu cầu thiêu thân gì, nói như vậy, tìm bọn họ không có việc gì tốt, bất quá phần công tác này đích xác thoải mái, ít nhất so với mấy gã dưới lầu kia tốt hơn, không chỉ tùy thời đợi mệnh, còn vạn phần không chịu ngược đãi, bọn họ là bảo mẫu, người ta là cu li, đối với đối đãi khác nhau như vậy, bọn họ nhận, kỳ thật thiếu gia đối với bọn họ thật sự không tồi.

“Ta nghĩ ở trong này mở siêu thị, càng nhanh càng tốt.” Ngón tay Bạch Cảnh chỉ vào một chỗ trên bản đồ, đi thẳng vào vấn đề. Nơi này cách kho hàng y được không xa, qua lại thực tiện, mà còn dễ dàng cất chứa đồ vật, hẳn không tính toán thật sự khai trương siêu thị, bằng không thời gian kiểm kê thật không thể nói rõ ràng, hẳn muốn chính là một cái danh, nếu mở siêu thị, vậy hẳn còn sâu cái gì vì vật tư.

Tào Lỗi nhú mày, gây dựng sự nghiệp là một cuộc sống khổ hạnh, không biết thiếu gia lại nghĩ như thế nào mà làm vậy.

Vương Học Bình tỏ vẻ thực bình tĩnh, thiếu gia thật kỳ tư diệu tưởng, hẳn cảm thấy loại thô nhân như hẳn không thể đoán được, cho nên hẳn quyết định, chỉ cần nghiêm túc làm việc là được, gật gật đầu hỏi: “Muốn nhanh như thế nào?”

Bạch Cảnh trực tiếp xem nhẹ Tào Lỗi, dù sao hẳn và Vương Học Bình quan hệ mật thiết, nghĩ nghĩ nói: “Siêu thị có thể khai trương chậm một chút, còn vấn đề trang hoàng cái gì tính sau, kho hàng nhất thiết phải chuẩn bị trước, còn có phòng đông lạnh.”

Vương Học Bình nhăn mặt chặt lại: “Thiếu gia muốn mở dạng siêu thị gì, lớn bao nhiêu, tiền vốn nhiều hay ít? Con đường nhập hàng có hay chưa? Tính toán bán những thứ hàng gì?”

Bạch Cảnh cầm nín, những vấn đề này hẳn thật sự không biết, trong lòng nghĩ muốn mở siêu thị, nhưng hẳn nào hiểu được buôn bán, nếu Tiêu Táp không nhắc nhở, chỉ sợ cái ý mở siêu thị này hẳn cũng không nghĩ ra, quả nhiên là người so với người càng làm người tức chết, để thiếu gia hẳn sống an nhàn sung sướng nghĩ kế sinh nhai, thật đúng là việc làm khó khăn.

Vương Học Bình không còn gì để nói, kính nhờ, hẳn chính là một người tham gia quân ngũ, tuy rằng hiện tại đã xuất ngũ, có một ít thân thủ có thể làm một số việc, nhưng dựa theo phân phó còn có thể, để hẳn suy nghĩ? Tha hẳn đi.

Tào Lỗi cười nhạo một tiếng, chỉ biết thiếu gia nhà mình lại có suy nghĩ kỳ quặc.

Bạch Cảnh nghe được tiếng cười, tà tà nhìn Tào Lỗi một cái, trong lòng thực khó chịu, nếu hẳn khó chịu, người khác cũng đừng mong khoái trá, nhú mày phân phó: “Sự tình liên giao cho người đi làm, ba ngày sau ta muốn đến xem kho hàng, giá tiền không phải vấn đề, ta muốn hàng hóa trong kho đầy đủ hết, ăn, mặc, ở, đi lại mọi thứ đều phải có, ta tính toán mở một siêu thị quy mô lớn.”

Tào Lỗi bị nghẹn, chuyện này liên quan gì đến hẳn?

Vương Học Bình thực bất đắc dĩ, hẳn phát hiện người yêu và thiếu gia giống như trời sinh đối địch, cố tình người yêu không có việc lại thích trêu chọc một chút, kết quả xui xẻo còn không phải bản thân hẳn, ai bảo thiếu gia là chủ đầu, mọi việc tự nhiên là ưu tiên ông chủ rồi.

Tào Lỗi vô tội nháy mắt, ánh mắt ủy khuất đặt trên người nam nhân đều sẽ thấy thực nường, nhưng ở trên người Tào Lỗi lại cho người ta cảm giác mỉa mai.

Chính là hẳn lại biểu tình sai, Bạch Cảnh căn bản lười nhìn hẳn, đối với Tào Lỗi xem như hiểu được, Vương Học Bình chính là điểm mấu chốt của Tào Lỗi, chỉ cần không chạm đến người yêu, hẳn căn bản là con cạp giấy, có thể khi dễ, Bạch Cảnh đương nhiên muốn hung hăng áp bức.

28. Chương 28

Mắt thấy cầu cứu không có hiệu quả, Tào Lỗi bĩu môi, dựa vào trên người người yêu, sắc mặt cũng nghiêm túc lên, thản nhiên nói: “Ba ngày không được.”

“Vậy năm ngày.” Bạch Cảnh biết hắn nói chính là sự thật, Tào Lỗi làm việc rất hiệu suất, trừ phi hắn không nguyện ý, nếu không chuyện đã tiếp nhận, tuyệt đối sẽ không lười biếng.

“Nhanh nhất cũng phải hơn nửa tháng, liên hệ thương nghiệp, giao hàng nhập kho đều cần thời gian, mà còn...”

Tào Lỗi còn chưa nói xong, Bạch Cảnh liền lấy một tờ chi phiếu trực tiếp ngắt lời của hắn, dù sao vô luận nói cái gì, chính mình cũng không nghe hiểu: “Được, người xem rồi làm, nhớ rõ hàng hóa càng nhiều càng tốt, mở cửa chậm chậm không sao, ta tính toán tháng 9 mới khai trương, không vội.” 31 tháng 7 là mặt thể bùng nổ, thời gian mấy tháng đầy đủ để hắn lấy siêu thị làm nguy trang, thu thập đại lượng vật tư.

Tào Lỗi nhìn tờ chi phiếu, huyết sáo một cái, thiếu gia nhà hắn còn thực hào phóng, nhiều tiền như vậy, hắn làm mấy năm bảo tiêu cũng không đến, thiếu gia cũng thực tin tưởng mình a, bất quá, nếu không phải như vậy, hắn nghĩ hắn cũng không dốc sức, tuy rằng trên miệng luôn trêu chọc thiếu gia rất thú vị nhưng tổng thể hắn vẫn cảm thấy rất là mệt.

Phân phó xong việc này, Bạch Cảnh liền đuổi bọn họ đi, thương nghị chi tiết cái gì cũng không tất yếu, hắn biết mình có bao nhiêu cân nặng, nếu không phải hành gia, còn không bằng rõ ràng buông tay, dù sao mục đích của hắn là thu thập vật tư, cũng không phải là muốn kiếm tiền, thật sự không muốn nhìn họ khành khành ta ta.

Mắt thấy thời gian còn sớm, Bạch Cảnh nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Tiêu Táp, tuy rằng trong lòng hắn Tiêu Táp đã rất quen thuộc, nhưng đối với Tiêu Táp mà nói, bọn họ dù sao cũng mới nhận thức, hắn không muốn Tiêu Táp tức giận,

Bấm điện thoại vang lên hai chuông, đầu kia liền có âm thanh.

Bạch Cảnh đầu tiên chào hỏi, sau đó nói nguyên nhân đột nhiên rời đi, đối với chuyện muốn mở siêu thị cũng không giấu diếm.

Nhận được điện thoại của Bạch Cảnh, trong lòng Tiêu Táp nguyên bản không vui, nếu muốn mở siêu thị, làm sao không nói cho hắn, có lẽ hắn có thể hỗ trợ một phần, chính là sau đó hắn lại cao hứng, Bạch Cảnh có thể đối với hắn giải thích, không phải con đường theo đuổi của hắn sẽ nhanh hơn sao, nương theo Bạch Cảnh giải thích, hắn lập tức liền hẹn lần sau gặp mặt.

Bạch Cảnh thầm nghĩ, đây không phải là như người ta nói, khi theo đuổi một người, đông xả tây kéo tìm có, nghĩ phương thức tiếp theo hẹn người hay sao.

Định tốt thời gian, Bạch Cảnh cúp điện thoại, chuyện vật tư được giải quyết, trong lòng hắn giống như thả được một ngụm khí to, còn lại chính là súng ống đạn dược, được phẩm cũng phải nhanh chóng thu vào không gian, ngày hôm qua có Tiêu Táp và Hạ Dũng ở đó không tiện, lúc này nhìn thời gian còn sớm, cũng không chậm trễ, liền lái xe đi kho hàng.

Hạ Dũng rất cẩn thận, mật mã là ngày sinh của hắn, vân tay còn chưa nhập vào, chỉ cần hắn đến kho hàng, tùy thời có thể thay đổi,

Bạch Cảnh trước tiên thiết lập mật mã và vân tay, sau đó đem cửa kho hàng đóng chặt, tắt các thiết bị theo dõi trong kho hàng, lúc này mới vung tay lên, đem tất cả vật phẩm thu vào không gian trữ vật, chỉ thấy kho hàng nguyên bản vốn tràn đầy hàng hóa, nháy mắt trở nên trống rỗng.

Bạch Cảnh mỹ mãn nở nụ cười, kho hàng tuy rằng trống không, nhưng hắn cũng rất cao hứng, nhìn đến một góc trong trữ vật không gian tựa hồ lại lớn hơn một chút, không gian trữ vật thật lớn, sau khi mở siêu thị, con đường của hắn cứ từ từ, chậm nhưng không ngừng, chung quy so với chạy nơi nơi vẫn tốt hơn, mà hắn còn có siêu thị, vật tư càng thêm đầy đủ.

Vài ngày kế tiếp, Tiêu Táp cơ hồ mỗi ngày đều đúng giờ đến đưa tin, từ khi nói muốn xây thành ngọc khí, cách ngày hẳn lại đưa đến cho Bạch Cảnh vài món, Bạch Cảnh thực cao hứng nhận lấy, tuyệt không khách khí, còn lộ ra khí thế nữ vương, đối với Tiêu Táp kêu đến kêu đi, mấy ngày nay hẳn và Tiêu Táp cái gì cũng tốt, chính là hẳn phải chịu đựng ánh mắt tràn đầy không tốt và đoạt lấy.

Bạch Cảnh mặc dù là nhị thế tử, nhưng đầu óc rất thông minh, nếu hẳn không hung một chút, hẳn nghĩ, Tiêu Táp thật hận không thể một ngụm ăn hẳn vào bụng không còn xương cốt, cho tới bây giờ lang tính của tên kia vẫn không thay đổi, Bạch Cảnh chỉ hy vọng đến lúc đó, hẳn không có một chút áp lực.

Trong lòng Tiêu Táp lại rất vui vẻ, có thể bị Bạch Cảnh sai sử, nhìn bộ dáng kiêu ngạo của hẳn, hẳn cảm thấy đó là một loại hưởng thụ, Bạch Cảnh chẳng những trượng dương ương ngạch, không coi ai ra gì, trong mắt hẳn đều đáng yêu như vậy, thật sự, không có nửa điểm giả dối, giống như vuốt mèo cong cong cào ngứa trong lòng hẳn.

Hẳn biết chính mình đối với Bạch Cảnh quá tốt, đem hẳn đặt trên đầu, nhưng thế thì sao, Tiêu Táp hẳn cho tới giờ đều làm theo ý mình, nếu thích Bạch Cảnh, cùng với Bạch Cảnh vui vẻ, hẳn vì cái gì phải băn khoăn nhiều như vậy, Tiêu Táp cảm thấy cho dù Bạch Cảnh tức giận, bộ dáng trừng hẳn cũng thật câu hồn! (——)

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, Bạch Cảnh dường như rất phòng bị hẳn, Tiêu Táp nghĩ không rõ, từ khi nhận thức đến nay, hẳn trừ bỏ chiếm tiểu tiện nghi, kéo nắm tay, nhưng ngay cả miệng cũng chưa hôn qua, Bạch Cảnh vì cái gì hình như thực hiểu hẳn, mỗi lần đều vừa vặn phòng bị, khiến hẳn dở khóc dở cười, chẳng lẽ Bạch Cảnh cũng điều tra hẳn qua tòi sao?

Tiêu Táp lắc lắc đầu, cảm thấy không có khả năng, đứa nhỏ Bạch Cảnh này nhìn khôn khéo nhưng tâm tư không sâu như vậy, làm cái gì cũng đều trực lai trực khứ, ngay cả biểu tình đều khinh thường làm bộ, nếu Bạch Cảnh muốn điều tra qua hẳn, hẳn còn ước đó, này chứng tỏ Bạch Cảnh để ý chính mình, bất quá sự thật chứng minh hẳn nghĩ nhiều rồi, Bạch Cảnh hiểu hẳn dường như là trùng hợp.

Chính là Tiêu Táp không biết, Bạch Cảnh từ đời trước đã biết thất thất bát bát tính nết của hẳn, có thể nói, Bạch Cảnh đời trước chỉ nhìn đến khuyết điểm của hẳn, về ưu điểm chỉ sau khi hẳn chết mới được phóng đại, sau lại trải qua hơn một ngàn cả ngày lẫn đêm tưởng niệm, trong đầu óc không ngừng hồi tưởng lại từng trường hợp, phương diện tốt của Tiêu Táp Bạch Cảnh không ngắm đến, nhưng tâm tư xấu xa lại đoán rất chuẩn.

Bạch Cảnh đối với Tiêu Táp cũng không khách khí, sau khi quen thuộc liền đề xuất chuyện mua súng ống đạn dược.

Tiêu Táp hơi sững sốt, kỳ thật Bạch Cảnh mua được vật hẳn đã thấy nghi hoặc, Bạch Cảnh vừa không gây dựng sự nghiệp, cũng không thiếu tiền, muốn cái gì sẽ có rất nhiều người mang lại đây, nhưng hẳn đây là mua thuốc, lại mở siêu thị, bây giờ còn mua súng ống đạn dược, hẳn đến tột cùng là đang âm thầm tiến hành cái gì? Tiêu Táp cũng không tin Bạch Cảnh vô duyên vô cớ mà làm những chuyện đó.

Mà những dược vật mua kia, hẳn cho người chú ý kho hàng, không phải là muốn giám thị cái gì, mà là muốn nghe ngóng hỏi thăm, Bạch Cảnh đang làm cái gì. nếu có nơi xum xoe, không đúng sự thật, hẳn có thể hộ giá, chính là mấy ngày trôi qua thật tốt, Bạch Cảnh không có động tĩnh gì, siêu thị cũng thế, hẳn đã đến xem, Bạch Cảnh dường như không muốn mở siêu thị, mà là tình hữu độc chung với kho hàng, đừng nói vị trí địa lý của kho hàng, bằng vào thân phận Bạch Cảnh, muốn mở siêu thị mà nói, làm sao phải chờ đến tháng 9 khai trương, Tiêu Táp tin tưởng, Cục Công Thương sẽ vội vàng làm xong các thủ tục cần thiết.

Bạch Cảnh còn không biết, hẳn ở trước mặt Tiêu Táp có trăm nghìn chỗ sơ hở, có người chú ý hẳn quá mức cũng không tốt, còn may là hẳn chưa bao giờ phòng bị người, Thấy Tiêu Táp lộ vẻ mặt nghi hoặc, mặt Bạch Cảnh nghiêm lại, kiêu căng, thần thái vô lý mãnh liệt, lại mang theo vài phần ý tứ làm nũng hàm xúc trừng Tiêu Táp, không vui nói: “Người nói một câu nha, cũng đừng hỏi ta làm cái gì, ta bây giờ sẽ không nói, dù sao đến lúc đó người cũng sẽ biết, nếu người không muốn giúp, ta đi tìm người khác, giá tiền không là vấn đề, ta chỉ muốn càng nhiều càng tốt, mà ta còn muốn cương đao và chủy thủ, thuốc nổ cũng muốn.”

“Không được tìm người khác, không được nói đến tiền.” Tiêu Táp nghiêm mặt nói, nghe xong nửa ngày, tổng kết ra hai cái không được, nhìn Bạch Cảnh giương cao miệng nói, hẳn rất muốn đi lên cắn một hơi,

Bạch Cảnh sao lại đáng yêu như vậy, ngay cả không nói nguyên nhân cho hắn cũng nói hợp tình hợp lý như thế, chính là trong lòng hắn có chút bất đắc dĩ, mua súng ống đạn dược như thế nào đến trên miệng Bạch Cảnh lại giống như mua củ cải trắng, bất quá với hắn mà nói, đích xác là không làm khó được.

Bạch Cảnh vừa lòng gật đầu, này không kém nhiều lắm.

29. Chương 29

Vài ngày kế tiếp Tiêu Táp trở về N thị, nếu đáp ứng với Bạch Cảnh mua súng ống đạn dược, hắn tự nhiên muốn đích thân đi làm, hắn bên này vứt đi từng bó bạc lớn, bên kia thuộc hạ trong bang hắn không hải lòng, người nói bọn họ hồn hắc đạo này đó, liếm máu trên đao, kiếm chút tiền tiêu để dành hay sao? Táp ca tìm nam nhân gì không tốt, lại tìm về một bại gia tử.

Nếu là tốn không nhiều tiền lắm, bọn họ cũng không để trong lòng, nhưng mà Bạch Cảnh, ngay cả Chu Tập cũng không thể không nói, thật sự rất bại gia. Thích ngọc thạch thì thôi, ai mà chẳng có một sở thích, nhưng súng ống đạn dược này, hắn một cái thái tử gia, quan nhị đại, muốn thứ kia làm gì, thuần túy là vô sự tìm việc, một Táp ca thể nhưng còn đáp ứng.

Hàn Diễn chỉ biết, Bạch Cảnh là một thứ rắc rối, chính là không nghĩ tới Táp ca lại thật dễ tâm, nhìn tiền xài như nước kia, Táp ca không đau lòng, hắn đau lòng a, không nói trước công cụ chữa bệnh tìm mất bao nhiêu tiền, chính là sau lại mua ngọc thạch, cũng mất hơn ngàn vạn, bây giờ lại muốn súng ống đạn dược, lại là số lượng lớn, Táp ca a, người thật nghĩ mình là thần tài sao!

Khác với ý tưởng của bọn hắn, Tiêu Táp thực vừa lòng, thực may mắn trong tay mình có tiền, cũng chống được tiểu miêu tiêu loạn, tiểu miêu được chiều chuộng như vậy, người bình thường khẳng định không nuôi nổi, Tiêu Táp cảm thấy, xá này tay ai, lòng tự tin bành trướng một phen, quyết định lần tranh công này phải hôn được cái miệng nhỏ nhắn kia, chỉ nắm tay mà nói không thỏa mãn được dã tâm của hắn. Tuy rằng cái miệng nhỏ nhắn kia cũng không phải mục tiêu cuối cùng của hắn, nhưng hiện tại chỉ một chén canh thịt nhỏ thôi cũng được.

Tiêu Táp đi rồi, Bạch Cảnh cũng không nhàn rỗi, lái xe vòng chung quanh thu thập xăng, mỗi ngày nay hắn đề đi sớm về trễ, hoặc là rõ ràng không trở về, cơ hồ không cùng Trần mục chạm mặt, bên tai không có thanh âm lải nhải của nàng, nguyên bản tưởng rất cuộc được yên tĩnh, ai ngờ...

Bạch Cảnh hôm nay vừa về đến nhà, mới vào cửa đã nghe thấy một thanh âm ghê tởm, trong tiếng nói mềm mại lộ ra tình ý lưu luyến: “Bạch Cảnh, người như thế nào giờ mới về?”

Bạch Cảnh giật mình, nàng như thế nào lại đến, nếu không gặp lại, hắn thật không nghĩ ra người trước mặt là ai. Tiếp lại nghe nàng nói rằng: “Đi ra ngoài cũng không cho ta biết, vừa đi chính là nửa năm, hại ta mỗi ngày đều chờ người, nếu Trần mục không nói, ta cũng không biết người đã trở về, người không phải là muốn chia tay chứ? Ngày đó ta chỉ là tức giận nói, người làm sao ngay cả điện thoại cũng không gọi cho ta?”

Bộ dáng Chu Đình rất xinh đẹp, khí chất cao quý, mái tóc đến bả vai muốn thành vòng, mặc một thân váy liền áo màu trắng, trên mặt không có trang điểm, bộ dáng sạch sẽ, thoát nhìn thực thanh thuần, ngay cả ngữ khí chất vẫn cũng mang theo loại cảm giác đặc biệt được chiều chuộng, thực thực nữ, thực văn nhả, cũng thực dễ dàng để người không tự giác phúng nhâng trong lòng bàn tay.

Bạch Cảnh không biết nên khóc hay cười, hắn đã nghĩ không ra, hơn nửa năm không liên hệ, nữ nhân này cũng tự cảm giác bản thân mình quá tốt đẹp, hắn đã trở về nửa tháng, trước không thấy nàng tới đây, cuối năm Chu Phó thị trưởng điều nhiệm, lúc này mới nhớ tới hắn.

Lạnh Lùng liếc nhìn Trần mục một cái, hắn không tin chính mình trở về, Trần mục nếu không có việc gì làm sao không báo trước cho Chu Đình, nếu hắn nhớ không lầm, công văn điều nhiệm Chu Phó thị trưởng hai ngày nữa mới đến,

“Người lúc nào rời đi?” Bạch Cảnh bình tĩnh thần nhiên nhìn nàng, trong lòng có chút tự giễu, hắn thừa nhận, kiếp trước hắn thực để ý Chu Đình, chết qua một lần, lại nhìn bộ dáng nàng giống như ngay cả điện mạo cũng không nhớ rõ, một chính mình kiếp trước còn một mực khẳng khẳng, nàng tự tin như vậy cũng không phải không có nguyên nhân.

“Người...” Khuôn mặt Chu Đình đỏ lên, xấu hổ buồn bực trừng Bạch Cảnh: “Người nói lời này là có ý gì? Người đừng hời hợt.” Nếu không phải vì ba ba, nàng mới không đến.

“Cửa ở bên kia, tạm biệt không tiễn.” Bạch Cảnh không chút để ý chỉ chỉ cửa, ánh mắt đậm mặc nhìn về phía Trần mục: “Người hiện tại tuổi cũng đã lớn, ánh mắt không tốt không quan hệ, nghe nói con của người ở trong trường quân đội, ngày mai liền rời đi đi.”

“Thiếu gia...” Trần mục kinh ngạc, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, sẽ là loại kết quả này, nàng gọi điện thoại cho Chu Đình, cũng là vì làm dịu đi quan hệ với thiếu gia, nàng biết thiếu gia vì thất tình mới rời đi D thị.

Chính là nàng còn chưa nói xong, Chu Đình vì bệnh vực lẽ phải đứng lên, hai má vì tức giận mà nổi lên một tầng đỏ ửng, thoát nhìn rất động nhân: “Bạch Cảnh, người như thế nào có thể nói như vậy, người còn có lương tâm hay không, Trần mục tốt xấu gì cũng chiếu cố người mười mấy năm nay, người tại sao có thể đuổi nàng đi như vậy?”

Bạch Cảnh cười lạnh, trong lòng sấm hối, ánh mắt trước kia của hắn là gì a, gặp người ta bệnh vực kẻ yếu, đã cảm thấy người ta thiện lương, kỳ thật chẳng qua cũng chỉ là nói chuyện không đau thắt lưng, đến lúc sông chết trước mắt thật sự, ai quản người đi tìm chết, hắn chỉ là con riêng, lại như thế nào có thể trèo cao đến thiên kim thị trường.

Lại nói tiếp hắn ở D thị đi ngang qua, ai cũng đều phải cấp vài phần tình cảm, trên thực tế, cái gì mà không oán thăm trong lòng, con riêng chính là con riêng a, cho dù cha hắn có lợi hại hơn nữa, quan làm cũng lớn hơn, cũng vẫn như cũ không lên được bàn trên, chính thất người ta vẫn ở kia, nếu không phải sinh hai người con gái, Bạch Kính Thành đối với hắn rất coi trọng, chỉ bằng thủ đoạn của nữ nhân kia, hắn có bao nhiêu mạng cũng không đủ để chết.

Cùng hắn giao hảo, lấy lòng hắn là có thể, nhưng muốn chân chân chính chính cùng hắn có quan hệ, ai cũng phải suy nghĩ a suy nghĩ, cửa nhỏ nhà nghèo hoàn hảo có thể nói, bám đùi hắn chẳng khác nào bám vào một chỗ dựa vững chắc, nhưng thị trường nói, nếu tại chính giới hành tẩu, không thể không cùng quân đội chạm mặt, nữ nhân kia ở quân đội thế lực không nhỏ, Chu Phó thị trường sao có thể vì nhỏ mất lớn, chỉ trách hắn lúc ấy nhìn không rõ, cho dù không có mặt thế, Chu Đình cũng tuyệt đối không gả cho hắn.

“Dem nàng ném ra ngoài cho ta.” Ánh mắt Bạch Cảnh đảo qua mọi nơi, lạnh lùng nhìn bốn bảo tiêu trong phòng, hắn biết bọn họ nghe thấy.

Bảo tiêu ngậy ngẩng cả người, không có một ai hành động. Trần mục khóc rống lên: “Thiếu gia a, đến tốt cùng là chịu cái gì mà hư đi, người đi ra ngoài chính là hơn nửa năm, trở về như thế nào liền thay đổi, người muốn ta yên tâm như thế nào, người hiện tại mới 18 tuổi, ta như thế nào mới không làm Lâm tiểu thư thất vọng...”

“Đừng nói đến mẹ ta, người không xứng!” Bạch Cảnh hung tợn nói, ánh mắt lãnh liệt dọa Trần mục nhảy dựng, cũng không dám khóc tiếp.

“Người...người...Bạch Cảnh, người về sau đừng đến tìm ta!” Chu Đình cũng bị dọa, sợ Bạch Cảnh thật sự sẽ ném nàng ra, nói lời ngoan độc xong vội vã bỏ chạy.

Vài ngày tâm tình Bạch Cảnh tốt, đều bị bọn họ phá hư không còn, ban đầu nghĩ mặt thế đến, cũng không để ý nhiều, dù sao lúc đó sống hay chết trời biết, ai biết bọn họ vẫn không để yên cho mình, đã như vậy một lần xử lý luôn cũng tốt. Bên môi cong lên một tia lạnh lùng: “Bảo tiêu không nghe lời, ta còn dùng các người làm gì? Toàn bộ rút ra ngoài cho ta, thu thập hành lý của các người, cổ mà lần xa ra.”

“Thiếu gia, chúng ta đều là do lão gia phái tới.” Tề Quân thực cung kính, chính là trong lời nói lại hàm chứa uy hiếp và đùa cợt.

Bạch Cảnh lạnh lùng mỉm cười, hiện tại hắn đã tìm được Tiêu Táp, còn sợ cái lông, không hề cố kỵ cầm lấy di động, trực tiếp bấm dãy số của Bạch Kính Thành, nói: “Ta không cần bảo tiêu, đem bọn họ rời đi.”

Tề Quân không có ngăn cản, hắn không cho rằng lão gia sẽ đáp ứng, Trần mục cũng thế, nếu lão gia không cho phép, thiếu gia không thể đuổi nàng đi.

Chỉ là bọn hán thật không ngờ....

Bạch Cảnh mở loa, khuôn mặt lạnh như băng, để cho bọn hán nghe thấy được thanh âm rõ ràng trong điện thoại.

“Không được, tiểu Cảnh a, bọn họ là muốn bảo vệ an toàn cho người, chuyện khác có thể thương lượng, nhưng chuyện này không thể, đừng làm cho ba ba lo lắng được không?” Ngữ khí của Bạch Kính Thành vĩnh viễn đều thân mật như vậy.

“Ta nói, bảo bọn họ lặn hết đi, nếu người không muốn có con trai vậy hiện tại chúng ta phân rõ quan hệ, đừng để cho người mà nữ nhân kia sai đến giám thị, có người điên nháo đến trước cửa, mà bọn họ khoanh tay đứng nhìn, bảo tiêu như vậy ta dùng không nổi, bộ đội đặc chủng là người thân phận cao quý, một đứa con riêng ta đây, không dám nhận.” Bạch Cảnh ác ý trào phúng, kỳ thật những lời này hắn đã muốn nói từ lâu, chỉ vì Tiêu Táp mới chịu đựng, hôm nay không phun không khoái.

“Người nói bậy bạ gì đó?” Thanh âm Bạch Kính Thành không có một chút bối rối, trong nụ cười thản nhiên còn mang theo sủng nịch.

“Ta nói cái gì trong lòng mọi người đều hiểu rõ, bọn họ không đi, ta đi —” Bạch Cảnh chẳng hề để ý nói, nếu không phải vì mặt thể diện, nơi này là khu vực quân đội trọng điểm bảo hộ, hắn đã sớm muốn rời đi.

Điện thoại đầu kia trầm mặc một lát: “Người như thế nào lại biết?”

“Nếu không muốn người biết, trừ phi mình đừng làm, bọn họ biến đổi phương thức để ta sa đoạ, nhưng làm sao có thể làm cả đời.” Ngữ điệu Bạch Cảnh cực kỳ đậm đặc, thật giống như chuyện đang nói không phải là của mình.

Người bên kia thở dài thật sâu, thỏa hiệp nói: “Ta sẽ bảo bọn họ ngày mai rời đi, nhưng là người...”

“Ta sẽ chiếu cố chính mình.” Bạch Cảnh ngắt lời hắn, giống như câu trả lời của Bạch Kính Thành đã nằm trong dự kiến.

“Có yêu cầu gì thì gọi cho ta.”

“Àn.” Bạch Cảnh gật gật đầu, cúp điện thoại, cũng không nhìn bảo tiêu một cái, trực tiếp lên lầu chỉ để lại một câu: “Tốc độ nhanh một chút, ta không nghĩ muốn nhìn thấy các người.”

“Thiếu gia...thiếu gia...” Trần mụ thất kinh, vội vàng khóc lớn, lúc này nàng mới thật sự sợ, nàng và bảo tiêu không giống, bảo tiêu rời đi còn có nơi để đi, nhưng nàng có thể có địa vị hôm nay, cho dù đi đến nhà thị trưởng, người khác cũng đối với nàng thực khách khí, tất cả đều là dựa vào thiếu gia, cho dù là phu nhân cũng là vì thiếu gia mới cho nàng làm việc, nếu không có thiếu gia, nàng cái gì cũng không có, còn tiền đồ của con trai nàng, phu nhân chính là đáp ứng nàng, sau khi tốt nghiệp là có thể an bài vị trí tốt.

Bạch Cảnh quay đầu lại, không kiên nhẫn nhíu mi, lạnh lùng quét mắt liếc nhìn bảo tiêu một cái, bọn họ hiện tại không dám không động, thân phận Trần mụ và Chu Đình khác biệt, không cần cố kỵ bất luận thứ gì, hai bảo tiêu tiến lên, nhanh chóng nâng nàng rời đi, mặc kệ nàng khóc lóc thảm thiết cỡ nào, bọn họ đã từng ở chung hòa hợp cỡ nào.

Mãi đến khi bên ngoài không còn tiếng vang, Bạch Cảnh mới đóng cửa thật mạnh, một mối xui xẻo trên giường, hôm nay xé rách mặt, hắn không phải là không suy xét, kỳ thật phân rõ giới hạn cũng tốt, đỡ phải mặt thể về sau có một chuỗi phiền toái, chính là trong lòng cảm thấy vô cùng châm chọc, hắn đã đem hết thấy lớp da đối trá ra xé bỏ, Bạch Kính Thành thế nhưng còn có thể coi như không có việc gì, còn nói mình có yêu cầu gì liền gọi cho hắn, phần công lực này, hắn tự nhận là cho dù tái sinh một lần nữa cũng không thể học được.

Không bao lâu sau, Vương Học Bình và Tào Lỗi vội vã đến, phải biết là bọn họ cũng ở phạm vi bảo tiêu đi linh tinh, bỗng nhiên nhận được điện thoại, nói là bỏ đi chức vụ người giám hộ, hai người bọn họ đang bề bộn chuyện siêu thị, trong lòng hoảng sợ, Tào Lỗi lo lắng công việc tốt không có, Vương Học Bình thì nghĩ có thể hay không thiếu gia gặp chuyện không may?

Lại tới đây mới yên lòng, thiếu gia bình yên vô ưu, trong phòng thực im ắng, mấy người hầu cũng không dám ra ngoài nói lớn, đem mọi việc trải qua kể lại cho bọn họ một lần, Tào Lỗi liền bấu môi nói: “Ta chỉ

biết hẳn không có việc gì.” Thiếu gia chỉ biết gây sức ép như vậy, có việc chỉ biết đẩy cho người khác.

Vương Học Bình trừng mắt nhìn hắn, lộ vẻ lo lắng: “Thiếu gia nịn đã lâu như vậy, hiện tại xé rách mặt, Bạch Uyển viên nếu muốn mặc kệ hắn, người nói liệu sẽ có nguy hiểm gì hay không?”

“Yên tâm, sẽ không, thiếu gia làm rất tốt, bây giờ đẩy mọi chuyện ra, nữ nhân Chu gia kia sẽ chỉ tạm thời kiêu ngạo nghỉ ngơi, người đừng quên nhiệm kỳ mới năm nay, Bạch Uyển viên muốn thăng chức phải cùng Chu lão gia tử cùng ngồi cùng ăn, hắn còn trẻ, Chu lão gia tử đã già rồi, Chu gia nhất định hải kiên kỳ vài phần, ai không hy vọng có tiền đồ, thiếu gia bị áp nhiều năm như vậy, hiện tại có thể tiến bộ nói không chừng Bạch Uyển viên còn rất cao hứng, làm sao trách cứ.”

Vương Học Bình nghe xong liền không nói gì nữa, trực tiếp mở cửa phòng Bạch Cảnh.

“Các người tới, ngồi đi.” Bạch Cảnh thản nhiên nói, kỳ thật những gì bọn họ vừa mới nói, hắn cũng nghe thấy, trong lòng cũng có chút hiểu ra, khó trách cha hắn nhanh như vậy liền thỏa hiệp, mà vẫn đối với hắn tốt như cũ, nguyên lai là muốn thăng chức, chỉ tiếc, tháng mười mới là nhiệm kỳ mới, cả đời này chỉ sợ cha hắn không đợi được.

“Thiếu gia...” Vương Học Bình dừng một chút, mày nhăn lại một chỗ, có vẻ có chút khó xử, lời này hắn nói như thế nào a, chẳng lẽ trực tiếp hỏi Bạch Cảnh, có phải hay không hai người bọn họ cũng phải rời đi?

Tào Lỗi lại không có cổ kị như vậy, bắt chéo chân tự ngồi trên ghế salon, lông mày nhẹ nhàng nhướn lên, hỏi: “Người có tính toán gì không?”

“Không có tính toán gì.” Bạch Cảnh tức giận nguýt hắn một cái, hiện tại thu thập vật tư, mặt thể đến liền cùng Tiêu Táp chạy thoát thân nào còn có tính toán gì, nghĩ nghĩ nói: “Những người hầu đó, các người cũng giúp ta đuổi đi, ta không muốn ở nhà nhìn thấy người ngoài.” Đỡ phải lúc mặt thể bùng nổ, còn phải phòng ngừa trong nhà có tang thi đi lại, không có mấy thứ chứng mất kia, hắn cũng không muốn phải tự mình lao động.

Vương Học Bình nở nụ cười, bỗng nhiên cảm thấy, tâm tư đối với thiếu gia thật không uống phí, hắn nói không muốn gặp người ngoài, có phải hay không bọn họ là người trong nhà.

“Đúng rồi, siêu thị thế nào?” Bạch Cảnh nhớ tới chính sự, quay đầu nhìn về phía Tào Lỗi.

“Công ty cung ứng còn chưa chọn tốt, kho hàng đã không sai biệt lắm, nếu có yêu cầu, siêu thị có thể khai trương trước.” Trong lòng Tào Lỗi bỗ não, thiếu gia lại mở siêu thị, lại mua y được, có phải hay không vì xé da mặt mà làm chuẩn bị trước, không có Bạch Uyển viên che chở, hắn nhị thế tổ này có thể tìm chút tiền thu vào.

Trong lòng Bạch Cảnh vừa động: “Công ty cung ứng để ta chọn, người đem phương thức liên lạc giao cho ta, kho hàng giao cho ta, siêu thị giao cho các người.”

Vương Học Bình không có nghĩ nhiều, cũng giống như Tào Lỗi nghĩ, chỉ là có chút đau lòng, thiếu gia lại bắt đầu sầu lo sinh kế.

Trong lòng Tào Lỗi sinh nghi, nháy mắt phủ định ý tưởng vừa rồi, càng cảm thấy thiếu gia đối với kho hàng so với siêu thị còn chấp nhất hơn,. Bất quá đảo mắt, hắn lại nghĩ tới một việc khác, đối với hành vi của Bạch Cảnh cũng không rối rắm, hoặc là nói, bọn họ đã quen việc Bạch Cảnh có tư duy quỷ dị, chần chờ một chút, hơi do dự nói: “Bảo tiêu và người hầu đều đi rồi, người có suy xét hay không lại thuê người?”

Bạch Cảnh nguyên bản không suy nghĩ muốn cự tuyệt, chỉ là thấy biểu tình của Tào Lỗi, trong lòng lại tò mò, thật khó thấy, ngoài Vương Học Bình ra, người này còn có thể vì việc khác mà phát sầu.

Tào Lỗi nhìn hắn như vậy, trong lòng có chút buồn bực, nhưng không do dự, bày ra tư thế bức người xem rồi làm: “Trước kia có mấy huynh đệ, hiện tại đang lo không có việc gì làm, nếu người thiếu người, ta liền giới thiệu lại đây.”

Vương Học Bình vừa nghe hắn nói vậy, ánh mắt sáng lên, biểu tình chờ đợi nhìn Bạch Cảnh.

Bạch Cảnh liếc Tào Lỗi một cái, khinh bỉ a, rõ ràng có việc cầu hắn, còn nói thực đường hoàng như vậy, thật không biết xấu hổ.

“Người nào?” Bạch Cảnh suy tư một hồi cũng không có cự tuyệt ngay, sau khi mặt thể đến, nếu muốn bảo vệ mình, bảo hộ Tiêu Táp, chỉ trông cậy vào lực lượng cá nhân là không đủ, thu nhiều người thành đoàn đội cũng tốt, điều kiện tiên quyết là phải tin được, hắn cũng không quên, Tiêu Táp còn có một bang huynh đệ, Hàn Diễn thời miệng kia càng nhìn hắn không vừa mắt, đến lúc đó ai không cho hắn mặt mũi, trong tay hắn có người cũng có lo được mười phần.

“Chiến hữu trước kia.” Tào Lỗi vừa thấy Bạch Cảnh bị hấp dẫn, lười biếng nằm tại ghế salon.

“Quân khu nào? Trước kia là thủ hạ của ai, có thể tin hay không?” Đây mới là vấn đề Bạch Cảnh quan tâm nhất.

“Thiếu gia yên tâm, tuyệt đối tin được.” Thanh âm Vương Học Bình vang dội, dọa Bạch Cảnh nhảy dựng, còn tưởng hắn cấp báo có tình huống đặc biệt đâu.

Bạch Cảnh không hề gì gật gật đầu: “Hôm nào mang đến nhìn xem.” Không thể nói, sau khi mặt thể đến xử lý cũng được, trừ Tiêu Táp ra, hắn sẽ không tiết lộ cho bất cứ kẻ nào về không gian gieo trồng bí mật, riêng không gian dị năng, hắn nghĩ cho dù truyền đi cũng không quan hệ, huống chi vật phẩm hắn chủ yếu lấy ra từ không gian, có dị năng không gian che giấu, ai cũng không hoài nghi.

30. Chương 30

Sáng sớm hôm sau, Tào Lỗi mang tài liệu công ty cung ứng tới, Bạch Cảnh còn chưa bắt đầu xem, liền nhận được điện thoại Tiêu Táp gọi tới chất vấn, ngữ khí chua chua khiến hắn có chút buồn cười.

“Nữ nhân kia là ai? Vì cái gì đến nhà người?”

“Nàng là ai người không biết ư?” Bạch Cảnh thần nhiên phản bác, trên mặt một chút biểu tình cũng không có, hắn mới biết được, nguyên lai Tiêu Táp còn phái người nhìn mình chăm chăm, bất quá hắn có chút không hiểu, bằng lòng cảnh giác của hắn, trong tiểu khu còn có cảnh vệ, Tiêu Táp có năng lực lớn như thế nào, thế nhưng còn làm cho hắn không hề phát hiện ra.

“Người lại không có nói cho ta biết.” Thanh âm Tiêu Táp yếu xuống, nhưng ngữ khí vẫn cực kỳ cường ngạnh, giống như không hỏi được nguyên do, hắn thề không bỏ qua.

Bạch Cảnh hé miệng mỉm cười, nếu y muốn biết, vậy nói cho y biết là tốt rồi: “Con gái Chu Phó thị trưởng.”

Tiêu Táp bị ghen, hắn không muốn hỏi cái này, trong lòng thầm oán hận nghĩ, nhất định phải nhanh chóng trở về, hắn mới đi mấy ngày, thế nào đã có người đục khoét tường rồi, mà còn là tình nhân cũ.

“Các người quan hệ như thế nào?”

“Người không phải là điều tra rồi sao? Tình nhân cũ.” Bên môi Bạch Cảnh nở nụ cười sáng lạn, nói nói cùng Tiêu Táp không mưu mà hợp, những việc năm đó, hắn đối với Tiêu Táp cũng không phải là suy nghĩ đơn thuần.

“Các người không phải chia tay rồi sao...” Trong lòng Tiêu Táp giận dữ, nhin không được mà đề cao âm lượng.

Hàn Diễn cách Tiêu Táp không xa, nghe được đối thoại của bọn họ, bưng kín mặt, trong lòng chỉ tiếc rên sắt không thành thép, Táp ca, người đây là không đánh đã khai a!

“Nguyên lai người có biết, vậy hỏi ta làm chi?” Bạch Cảnh lượng lượng nói, hừ, chuyện nhỏ, người còn làm bộ làm tịch với ta. Đối với việc bị Tiêu Táp giám thị, hắn cũng không tức giận nhiều, đối với cách làm người của Tiêu Táp, hắn hiểu có cử động này cũng không ngoài dự liệu, hắn chính là lo lắng bí mật của mình bị bại lộ.

“...Ta lo lắng cho người.” Trầm mặc một hồi, Tiêu Táp rồi rầm nói một câu.

Bạch Cảnh đối với cái này hoàn toàn xem nhẹ, gặp loại vấn đề này, Tiêu Táp chỉ biết bán gậy gộc, không xuất được một cái rắm, muốn y thừa nhận sai lầm, đó là việc tuyệt không có khả năng, Bạch Cảnh nghĩ

nghĩ, hỏi ngược lại: “Người phái ai tới giám thị? Vì cái gì ta đây không phát hiện ai?” Không chỉ hấn, ngay cả Vương Học Bình và Tào Lỗi cũng không phát hiện, này thực không bình thường.

“Cameras.” Biết Bạch Cảnh không truy cứu, Tiêu Táp cũng không giấu diếm, Bạch Cảnh ngộ, hấn nói mà, tiểu khu phòng thủ nghiêm ngặt, ngay cả phóng viên đều không vào được, Tiêu Táp vẫn là lái xe của hấn, lẫn lộn quen mặt một người mới không bị ngăn trở, y làm sao có thể phái người vào giám thị, chờ ngoài cửa lớn còn không sai biệt lắm, trước kia hấn có thấy qua.

“Nữ nhân kia cùng ta không quan hệ, việc người làm thế nào rồi?” Bạch Cảnh cười nhạt nói, không muốn làm Tiêu Táp hiểu lầm, mặt thế ngày một tới gần, hấn có một loại dự cảm bất hảo.

“Rất nhanh liền tốt.” Tâm tình Tiêu Táp vô cùng vui sướng, Bạch Cảnh giải thích với hấn, vậy hấn có thể hay không cho rằng, mình ở trong lòng Bạch Cảnh, kỳ thật rất trọng yếu.

Đích xác rất trọng yếu, nhưng Bạch Cảnh sẽ không nói với y, bằng không, cái đuôi của y còn không nhếch lên cao, lấy tính tình bá đạo kia của y, đến lúc đó chẳng phải càng thêm không có kỵ gì, nếu y được một tác lại muốn tiến lên một bước, chịu thiệt là Bạch Cảnh, việc làm ăn lỗ vốn như vậy, Bạch Cảnh sẽ không làm.

“Ân, vậy ta chờ tin tức tốt của người.” Thanh âm Bạch Cảnh thanh thúy, buồn bực ngày hôm qua liền trở thành hư không.

“Hảo!” Khỏe môi Tiêu Táp cũng hiện ra một độ cong không nhìn rõ, ánh mắt Hàn Diễn đều thẳng tắp, khoa trương mà ngạc nhiên hô to. ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Táp đảo qua liền cảm miệng, có vài người a, chính là chưa bị thu thập đủ, Hàn Diễn còn không biết ngày khổ của hấn còn ở phía sau.

Bạch Cảnh cúp điện thoại, trực tiếp đi vào cửa kho hàng, kiểm tra chung quanh một chút, lúc này mới liên hệ với công ty cung ứng, nhà ai nhanh liền dùng nhà ấy trước, sau đó luân chuyển nhà khác, hấn cũng không sợ bị lộ. mở siêu thị muốn có nhiều lựa chọn cũng là việc đương nhiên.

Hấn bên này tiến hành đầu vào đấy, cách ngày, Tào Lỗi liền dẫn ba người đến, về phần người làm lúc trước, từ lúc Bạch Cảnh lên tiếng, đã bị Tào Lỗi một lần vung tay phát tiền phí vô cùng cao hứng đuổi đi.

Trong lòng Bạch Cảnh kinh ngạc, không nghĩ Tào Lỗi nhanh như vậy, hôm trước mới nói, hôm nay người đã tới rồi, mà còn là hai nam một nữ, trong đó một nam nhìn tuổi so với hấn còn nhỏ hơn, người nữ kia một đầu tóc ngắn lưu loát, nhìn ngược lại lại thấy có khả năng cao, chỉ là nói chiến hữu, hấn tin mới là lạ.

“Thiếu gia, chính là bọn họ.” Vương Học Bình hơi có vẻ chột dạ, hôm trước khi hấn đáp lời, chính là thanh âm vang dội.

“Người hảo, ta là Tần Dịch, bọn họ là đệ đệ của ta Tần Hạo và bạn gái Từ Lôi.” Bộ dáng Tần Dịch thực trầm ổn, nhìn ra được là đã trải qua sóng gió, ánh mắt lộ ra cổ tang thương, còn có một ít không biết làm sao đối mặt với sinh hoạt chôn cùng trong một khuôn khổ với tàn nhẫn.

“Tần Dịch? Tên này có chút quen tai—” Bạch Cảnh suy tư, hấn nhớ rõ mặt thế cũng có một Tần Dịch, sẽ không phải cùng người trước mặt có vấn đề gì đi, Tần Dịch kia rất lợi hại, lúc hấn là dị năng giả cấp một, người ta đã cấp ba.

Chính là Bạch Cảnh không biết, hấn vừa tùy ý hỏi, lại khiến cho bọn họ có phản ứng lớn như vậy, mắt Tần Dịch cau lại, thấy Vương Học Bình lắc đầu với mình, mới dần trấn tĩnh lại, chính là tư thế đứng thẳng không có buông lỏng đề phòng, bạn gái hấn thì gất gao tựa vào trên người hấn, Bạch Cảnh đối với việc chiến đấu cũng không phải là tiểu bạch không biết gì, hai người này tuy là đứng không nhúc nhích, nhưng công phòng vừa vận phối hợp, hấn liếc mắt một cái có thể nhìn ra, về phần vị đệ đệ Tần Dịch kia lại càng thêm quá mức, che ở trước người Tần Dịch, hung tợn nhìn Bạch Cảnh, thật giống như Bạch Cảnh là kẻ thù không đội trời chung.

“Đây là có chuyện gì?” Bạch Cảnh kinh ngạc, ba người này hấn là nhận lời mời mà tới đi.

Vương Học Bình xấu hổ: “Không có gì, bọn họ chỉ là rất khẩn trương thôi.”

Bạch Cảnh lộ vẻ nghi hoặc, liếc bọn họ một cái không vui nói: “Cũng không phải tội phạm truy nã, làm gì mà khẩn trương.”

“Người không biết?” Vương Học Bình mở to hai mắt nhìn hần, vẻ mặt hồi hận.

“Ta vì cái gì phải biết.” Bạch Cảnh nói xong đã cảm thấy không đúng, nhìn Vương Học Bình và Tào Lỗi, nghĩ khi tuy có chút chần chừ nhưng lại mang theo vài phần khẳng định: “Chẳng lẽ ta đoán đúng rồi?”

Tào Lỗi không còn gì để nói, vỗ vỗ cái trán: “Người đã không biết, làm sao lại nói tên hần nghe quen tai?” Đại thiếu gia, ngài đây không phải là thành tâm dọa người sao?

Ba người Tần Dịch cũng biết đây là xảo lộ thành chuyên, trong lòng mặc dù hồi hận nhưng lại càng thêm đề phòng, chỉ thấy Tào Lỗi cũng không nói chuyện cũ, bầu không khí cũng không còn giương cung bạt kiếm như vừa rồi.

Bạch Cảnh khinh thường bĩu môi: “Trùng tên, trùng họ cũng nhiều, nói đi, dính vào việc gì? Còn hai người các người cũng thật là, sớm làm gì thì làm đi, về sau nhờ người nhớ nói rõ ràng trước.”

Vương Học Bình vui vẻ, ngại ngần sờ sờ đầu: “Trước có mọi người ở, chúng ta cũng không dám phiền toái, Tần Dịch là người tốt, thiếu gia yên tâm, chỉ cần chúng ta còn ở đây, nhất định sẽ dốc toàn lực bảo vệ người an toàn.”

“Này sẽ không phiền toái sao?” Bạch Cảnh nhướn mày, chính là chờ những lời này, chính là tính tình những người kia còn phải từ từ tiếp xúc, hần xác định muốn thuộc hạ, nhưng không nghe lời liền miễn.

Tào Lỗi không thể nhìn người yêu kinh ngạc, hai tay vội vàng nắm chặt, trừng Bạch Cảnh nói: “Người xem rồi làm.”

Bạch Cảnh vì hần tức giận nở nụ cười, có việc cầu người còn đúng tình hợp lý như thế, không yên tâm hần sao?

Tần Dịch nghe đối thoại như nói chuyện quần áo của bọn họ, trong lòng tự nhiên có đánh giá, vội vàng đứng dậy: “Thân thủ của ta coi như không tệ, Cảnh thiếu nếu tin tưởng, an toàn của người giao cho ta.”

Bạch Cảnh liếc hần một cái, gật gật đầu, cuối cùng cũng có một kẻ hiểu chuyện, lại lườm nhìn Tào Lỗi, nhân tiện nói: “Nói chuyện của người đi.”

Tần Dịch tuy không hiểu, nhưng từ thái độ của Bạch Cảnh, hần nhìn ra được, Bạch Cảnh cũng không có cảm xúc khác, chính là giống như đơn thuần muốn biết, nguyên bản lúc Tào Lỗi điện báo nói, hần cũng không muốn liên lụy người khác, nhưng không trụ được khuyên giải của Vương Học Bình, mà hần còn có tiểu Hạo và Từ Lôi, chính mình cực khổ không quan hệ cũng không thể liên lụy bọn họ, ôm tâm tình thử xem, ngày hôm qua liền tới D thị, chỉ vì có chút do dự, cho nên hôm nay mới đến đây, không nghĩ vừa mới gặp mặt, chút nữa đã làm hỏng việc.

Bất quá hần cũng hiểu được, Tào Lỗi mang hần đến đây cũng không phải là không nắm chắc, thiếu niên này tuy nhìn ngạo mạn, nhưng đối với Tào Lỗi làm càn, tựa hồ cũng không có tức giận, trong lòng Tần Dịch yên tâm vài phần, lúc này mới bắt đầu kể chuyện...

Bạch Cảnh nghe xong chỉ cảm thấy phi thường cầu huyết, nguyên lai là chiến sĩ nhiệt huyết, đánh kẻ trộm, giương cao chính nghĩa, nhưng ai biết kẻ trộm kia là con trai của quan lớn, chiến sĩ không chỉ không được khen ngợi, mà còn phải trốn chết mọi nơi, rõ ràng là bắt kẻ trộm lại biến thành người bị nghi án giết người?

“Được rồi ta đã biết, về sau các người ở lại nơi này, chuyện khác ta sẽ giải quyết.” Bạch Cảnh thần nhiên nói, không quan tâm mà bán một cái nhân tình, nói như vậy, mặt thể đến, quan hệ của bọn họ không đơn giản là chủ và bảo tiêu, mà còn nhiều hơn là ân tình bên trong, để bọn họ không dám bất trung, mà ba người một nhà bọn họ đều ở đây, không có liên lụy, không có gánh nặng, thực tốt.

Trên mặt ba người Tần Dịch lộ rõ nét vui mừng, mặt Tần Hạo đỏ lên, tư thế vừa rồi của hần quả thực giống cùng Bạch Cảnh liều mạng.

“Các người cũng mệt mỏi, thu thập đồ vật xong liền nghỉ ngơi trước, việc của ta đây không nhiều lắm, không cần bảo hộ, các người quản nhà quan trọng hơn.”

“Không được, bảo vệ an toàn của thiếu gia là trách nhiệm của ta.” Tần Dịch trước tiên không đồng ý, đã từng là quân nhân, thái độ rất nghiêm cần.

Bạch Cảnh khoát tay áo, cười trêu ghẹo: “Thân thủ của ta cũng không tệ lắm, hôm nào hoa chân múa tay cho người coi.”

“...” Cái này không chỉ Tần Dịch, mà ngay cả Tần Hạo và Từ Lôi đều kinh ngạc, bộ dáng da thịt Bạch Cảnh tinh tế, non mịn, thật sự không giống người luyện võ.

Tào Lỗi cười nói: “Không việc gì đừng đụng hấn, thiếu gia có việc sẽ phân phó, thời điểm khác nên làm gì thì làm cái ấy.” Nói xong còn chẳng thèm để ý, ôm Vương Học Bình vào trong ngực.

Vương Học Bình nhất thời đỏ mặt, một khuỷu tay đánh qua, Tào Lỗi vội vàng tránh né.

Trải qua một phen nháo loạn này của bọn họ, không khí trong phòng cũng thoải mái hơn, Tần Dịch thật tâm hâm mộ, hai người bọn họ không phải bình thường đều làm việc như vậy đi, bất quá thực hiện nhiên đáp án là chính xác.

Sự tình cứ như vậy được quyết định, Bạch Cảnh cũng nghiêm túc, cùng ngày liền gọi điện cho Bạch Kính Thành, nghe xong phân tích của Tào Lỗi, hiện tại hấn làm phiền ba ba, một chút áp lực cũng không có.

Không quá mấy ngày nữa, Tiêu Táp liền trở về D thị, trên đường gặp một ít phiền toái, cũng may không có vấn đề gì lớn, súng ống đạn dược hiện tại đều vớt ở nhà xưởng thành nam.

Trong lòng Bạch Cảnh thực cao hứng, cùng ngày liền mang thủ hạ mới đi lấy hàng, xung quanh kho hàng có không ít người canh giữ, Bạch Cảnh nhìn thấy trước tiên chính là Hàn Diễn thần sắc khinh thường trừng mình.

Một ánh mắt cũng không đảo qua, hấn không phải là Bạch Cảnh kiếp trước, tiếp đó trực tiếp để người dọn hàng, về phần người hấn mang đi, đương nhiên là lái xe đến đem về.

Có Tiêu lão đại tọa trấn, không người nào có ý nghĩ khác, Bạch Cảnh đối với súng ống đạn dược không hiểu lắm, nhưng nhìn Tào Lỗi và Vương Học Bình cứng họng, còn nóng lòng muốn thử, liền biết đó là thứ đồ chơi tốt.

Chính là thái độ của Tần Dịch lại khiến Bạch Cảnh có chút nghiến ngấm, nếu nói Tần Dịch cũng là vì phạm tội gia đình quan lại mà bị bức vào đường cùng, nhưng nhìn về mặt hấn đối với việc mình mua súng ống đạn dược, cũng không có chán ghét, chỉ đảm đương lái xe, tuy rằng hấn trầm mặc không nói gì, lại khiến người khác cảm giác rất có trách nhiệm.

Bất quá như vậy là tốt nhất, Bạch Cảnh âm thầm nghĩ, một người biến hóa lớn như vậy, khẳng định là chịu kích thích, nói không chính xác chính là quan trường hắc ám, cho nên nản lòng thoái chí, cổ tàn nhẫn sâu trong Tần Dịch kia không phải là giả, cũng do là bị người làm tổn thương đi, nghĩ vậy, Bạch Cảnh cũng không tiếp tục tìm tòi nghiên cứu nữa, trong tận thế, tâm tính này của Tần Dịch thực tốt.

Thời gian qua rất nhanh, đảo mắt đã đến tháng năm, thời tiết bỗng nhiên trầm xuống, mưa nhỏ liên miên không ngừng.

Nhìn TV đưa tin, chỗ nào phát sinh động đất, chỗ nào có đất đá trôi, trong lòng Bạch Cảnh bất an, chung quy cảm thấy ngực thật trầm như bị tảng đá lớn đè nặng, cơ hồ không thở nổi, tâm tình trở nên âm u giống như thời tiết.

31. Chương 31

Đại thiếu gia tâm tình không tốt, trên mặt tự nhiên biểu hiện ra. Thuận tay đem điều khiển từ xa ném đi, cộ cộ chạy lên lầu, lưu lại mấy người trong phòng hai mặt nhìn nhau.

“Thiếu gia không có chuyện gì đi?” Tần Dịch cau mày, đối với nghề bảo tiêu mà nói, hấn vẫn làm hết trách nhiệm, trong lòng cũng rất cảm kích Bạch Cảnh, sau khi ở cùng mới biết, nguyên lai Bạch Cảnh là con trai Bạch Uy viên, một chút chuyện của hấn kia, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, dù sao nghe tin tức nói, lệnh truy nã của hấn cũng không có hiệu lực nữa, trải qua hơn một tháng lang bạt kì hồ, cuối cùng cũng yên tâm đi ngủ, hấn từ tận đáy lòng cảm kích thiếu gia, đặc biệt tiểu Hạo ở đây thích ứng với sinh hoạt tốt đẹp, đã liên hệ với trường học, học kì sau khai giảng là có thể tiếp tục lên lớp, Từ Lôi cũng không cần

lo lắng, sợ hãi, qua nhiều ngày tinh thần luôn buộc chặt như vậy, mãi đến nửa tháng này mới chính thức thả lỏng.

“Người làm gì?” Vương Học Bình thấy hần cầm điện thoại, trong lòng tò mò, làm người yêu nhiều năm như vậy, tự nhiên biết hần muốn gọi cho ai, chính là vì cái gì a, hần ngàn phòng vạn phòng, thiếu gia như thế nào còn cùng nam nhân qua lại, trong lòng Vương Học Bình thực rối rắm, bất quá chính hần cũng là gay, nào có lập trường để khuyên bảo thiếu gia cái gì, chính là Tiêu Táp kia nhìn là biết không phải là người tốt.

Ánh mắt Từ Lôi tỏa sáng, làm hủ nữ lâu năm, lạc thú lớn nhất đời là nhìn gay bên cạnh tương thân tương ái, không chỉ đẹp mắt, mà còn thỏa mãn tâm lí bất quải, nàng ở đây nửa tháng có thể nói là như cá gặp nước, Tần Dịch đối với bạn gái thực bất đắc dĩ, Tần Hạo lại chịu độc hại quá sâu, đối với Tiêu Táp sùng bái gần như với anh hần, điều này làm cho Tào Lỗi rất bất mãn.

Tần Hạo rốt cuộc mới mười bảy tuổi, so với Bạch Cảnh còn nhỏ hơn, người nhỏ nhắn linh hoạt, cái miệng cũng ngọt, thấy Bạch Cảnh liền kêu một tiếng Cảnh ca, thấy Vương Học Bình kêu Bình ca, thấy Tào Lỗi liền cho một cái xem thường. Không có biện pháp, ai bảo tên Tào Lỗi kia, vô sự là hần liền tưới thêm ba phần dầu, coi như là hần xứng đáng, mọi người, bao gồm cả người yêu hần, cũng không có ai đồng tình, bất quá điều này cũng không có ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ.

Kỳ thật Tần Hạo sùng bái Tiêu Táp cũng không phải không có nguyên nhân, anh hần nói thật dễ nghe thì là quân nhân, lại quanh năm suốt tháng không về nhà, giết trùm buôn bán thuốc phiện không chỉ không có biểu dương, còn bị ngàn dặm đuổi giết, thấy Tiêu Táp hỗn hắc đạo, nhìn súng ống đạn dược kia một xe lại một xe, lòng sùng kính tự nhiên sinh ra, bất người liền bị Tiêu đại ca thu phục.

Tào Lỗi bấm điện thoại, chỉ nói một câu liền tắt máy, ngay cả hồi âm đầu bên kia cũng không nghe. Không tới nửa giờ, Tiêu Táp đã lái xe đến, hần hiện tại coi như là khách quen cyar Bạch gia, vào cửa liền hỏi: “Tiểu Cảnh làm sao vậy?”

Tào Lỗi mỉm cười, chỉ chỉ lên lầu: “Tâm tình không tốt, ở trong phòng.”

Tào Lỗi không nhìn mặt mấy người khác, quen thuộc chạy lên lầu.

Tào Lỗi khinh thường, hừ lạnh một tiếng: “Hừ, ngay cả một tiếng cảm kích cũng không có.”

Tần Dịch thần nhiên liếc hần một cái: “Người dám nói là không muốn xem náo nhiệt.”

Tào Lỗi phản bác: “Ta đây là khảo nghiệm được không? Miễn cho thiếu gia bị người lừa!”

Tần Hạo thực sự nhịn không được, nói: “Táp ca là người tốt, sẽ không lừa Cảnh ca.”

Tào Lỗi học máu té xỉu, lúc nào thì xã hội đen lại được coi là người tốt.

Vương Học Bình bật cười, cảm thấy tiểu tử này thật biết đùa, mặc dù có chút không phúc hậu, nhưng việc nhỏ không ảnh hưởng toàn cục, hần vẫn là rất thích ý nhìn người yêu kinh ngạc.

Tào Lỗi ủy khuất, kỳ thật vừa rồi hần chính là nói thật, vì cái lòng gì không ai tin tưởng, tính tình thiếu gia tuy kiêu căng, nhưng đối với tình cảm quá mức đơn thuần, những ngày gần đây tuy rằng thay đổi không ít, nhưng trâu kia từ nông thôn kéo đến thành phố vẫn là trâu a.

Một thân Tiêu Táp hần đã điều tra qua, cũng không phải là hạng người lương thiện, hần chỉ sợ thiếu gia sẽ ít nhiều chịu thiệt, mà trong lòng hần còn ẩn ẩn thấy, thiếu gia và Tiêu Táp không thích hợp, không thể không khiến hần liên tưởng đến nguyên nhân thiếu gia đi N thị, có thể gây cho Tiêu Táp một chút sức ép, hần vạn phần vui lòng làm.

Bạch Cảnh ngồi trước máy tính, mày cau thành một đoàn, hần nhớ rõ đời trước trước khi mặt thể đến, cũng là thiên tai không ngừng như vậy, thấy trong máy tính hiện các quốc gia đều bị các tai nạn lớn nhỏ bất đồng, trong lòng một mảng lạnh lẽo, thấm thật sâu tới tận đáy lòng..

“Sao người lại đến đây?” Mày Bạch Cảnh nhăn chặt lại, thấy Tiêu Táp, nhần nhin lăm mới ngăn lại được phiền toái trong lòng.

“Nghe nói tâm tình người không tốt liền đến xem.” Tiêu Táp tuy rằng lạnh mặt, nhưng trong mắt lại hiện lo lắng rõ ràng, kỳ thật mấy hôm trước hắn đã phát hiện, từ khi bắt đầu mưa đến nay, Bạch Cảnh luôn luôn là tâm sự nặng nề.

“Không có việc gì.” Trong lòng Bạch Cảnh đau khổ, không ngừng do dự, muốn hay không nói cho Tiêu Táp, nhưng nói như vậy, muốn hắn giải thích như thế nào, mà Tiêu Táp sẽ không tin tưởng, hắn từng vào trong diễn đàn thảo luận nhìn, có người cười nói mặt thế sắp đến, ngữ khí không tốt, đem việc này trở thành chê cười, có một loại vui sướng khi người gặp họa, những người khác cũng là cười nhạo, mà mấy ngày nay thật sự đến, còn ai có thể cười.

“Làm sao vậy? Có việc không thể nói với ta sao?” Cước bộ Tiêu Táp trầm ổn, đi đến bên cạnh hắn, ánh mắt che dấu sự không vui, một tay đặt trên vai hắn, gắt gao nắm chặt.

Bạch Cảnh bị đau, vỗ vỗ tay y, trong lòng có chút tức giận, người này, đều là lúc nào rồi còn muốn chiếm tiện nghi.

Tiêu Táp bình tĩnh nhìn hắn nhưng tay cũng không có buông ra, quay người hắn lại, để Bạch Cảnh nhìn vào mắt mình, cực kỳ khẳng định và hữu lực hỏi: “Người có tâm sự?”

Cổ họng Bạch Cảnh như bị nghẹn lại, rốt cuộc cường ngạnh nhưng vẫn không thể làm ra biểu hiện trấn định, cho dù hắn trọng sinh cả đời, nhưng đối mặt với tận thế tiến đến, vẫn là sẽ sợ hãi, sẽ sợ hãi....

Tháng năm kiếp trước, vừa lúc phong cảnh đẹp, không có mưa và thiên tai như vậy, mãi đến tháng bảy mới bắt đầu mưa dầm liên miên, tiếp đó nhiệt độ không khí tăng lên, vẫn thạch không hề có dấu hiệu từ trên trời rơi xuống, mọi người bắt đầu cảm mạo phát sốt, sau đó, qua thời kỳ ủ bệnh bảy ngày, chính lúc mười hai giờ đêm khuya, mặt thế chính thức bùng nổ...

Nhưng bây giờ là làm sao, Bạch Cảnh không tìm lòng mà nhớ đến vẫn thạch trong không gian, nếu đó là một hiệu ứng bướm bướm, nếu tận thế bùng nổ sớm, vậy những gì hắn nắm giữ ở kiếp trước hết thảy đều trở thành nói suông, mọi tri thức sở hữu đều bị phủ định, đối mặt với sợ hãi không biết, nghe được Tiêu Táp nói một câu cực kỳ cứng rắn, kiên trì rốt cuộc không chịu được, muốn tìm một nơi để phát tiết.

“Có ta ở đây, đừng sợ.” Mặc dù không biết Bạch Cảnh đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn vẻ mặt của hắn, Tiêu Táp có chút đau lòng, tiểu miêu của hắn từ trước tới giờ đều là tương đương vô ky, hiện tại bộ dáng thất kinh này, đôi mắt Tiêu Táp buồn bã, nếu để hắn biết nguyên nhân, ai dám để tiểu miêu biến thành như vậy, cho dù Thiên Vương lão tử, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Thuận thế đem Bạch Cảnh ôm vào lòng, thất lưng tiểu miêu thật là mềm mại, không tồi có tiến bộ, tuy rằng hiện tại hắn có sắc tâm, cũng không tiến hành thêm một bước nữa, hắn vẫn là lo lắng tình huống của tiểu miêu hơn.

“Nói cho ta biết.” Thanh âm Tiêu Táp trầm ổn, không cho phép cự tuyệt, đem Bạch Cảnh ôm thật chặt trong ngực.

Chóp mũi ngửi được hương vị quen thuộc, trong lòng Bạch Cảnh bỗng nhiên yên ổn lại, bên cạnh hắn còn có Tiêu Táp, hắn còn có không gian, mặt thế bùng nổ, hắn chiến ưu thế hơn so với rất nhiều người, đời trước, không phải Tiêu Táp mang bọn họ một đường đi về phía trước sao? Chỉ cần cùng Tiêu Táp, hắn có cái gì phải sợ, cho dù chết, có thể chết trước mặt Tiêu Táp, hắn nghĩ cam tâm tình nguyện, nhiều nhất làm một vụ tự tử.

“Người tin tưởng có tận thế không?” Bạch Cảnh chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt chấp nhất chứa sự nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Tiêu Táp sững sốt, ánh mắt quét về phía máy tính, vừa lúc thấy có chủ đề về tận thế, trong lòng nhất thời cảm thấy có chút buồn cười, tiểu miêu sẽ không vì thế mà phiền não thành như vậy đi, nhẹ tay đem trang chủ đề tắt đi, thâm nghĩ nhất định phải tra tra ai phát tán loạn lên, khiến nhân tâm hoảng sợ, tiểu miêu cũng bị dọa đến.

Tiêu Táp nhìn Bạch Cảnh, ngữ khí không tự giác trở nên mềm nhẹ: “Đừng để ý đến những thứ vô căn cứ, cho dù có tận thế, cũng có ta chắn giúp người.”

“Người không tin?” Bạch Cảnh cảm tức nhìn y, trong lòng lần thứ hai phiền muộn, chỉ biết chính là loại kết quả này, bất quá nghe câu nói sau của Tiêu Táp, khiến hắn thư hoãn đi một chút.

Tiêu Táp không lời gì dễ nói, đối mặt với tiểu miêu xúc động mãnh liệt, điều này khiến hắn nói như thế nào, nếu sự tình khác còn hoàn hảo, nhưng mà tận thế trong mắt hắn hoàn toàn là lời nói vô căn cứ.

“Người không tin ta.” Bạch Cảnh một phen đẩy y ra, cả ánh mắt cũng trở nên oán hận, hắn như thế nào quên, Tiêu Táp hiện tại đã không phải là người trước kia.

Sắc mặt Tiêu Táp trầm xuống, hắn ghét nhất là loại ánh mắt này của tiểu miêu, chung quy sẽ khiến hắn liên tưởng, tiểu miêu xuyên qua người hắn nhìn một ai khác. Hai tay gắt gao kéo Bạch Cảnh ôm vào trong ngực, thanh âm trầm thấp chứa một tia âm ngoan: “Người đang suy nghĩ đến ai?”

Bạch Cảnh trong lòng hoảng hốt, giãy giụa: “Người buông, buông, người căn bản là không tin ta.”

“Nói cho ta biết, người đang nghĩ đến ai?” Ánh mắt Tiêu Táp lo lắng, lộ ra một tia tàn nhẫn, kéo trụ thân thể Bạch Cảnh không chút chút mủn.

“Ta không nghĩ đến ai, người không tin ta.” Bạch Cảnh há mồm phản bác, trong lòng lấy lại bình tĩnh, hắn tuyệt đối sẽ không cho Tiêu Táp biết, đời trước y bởi vì mình mà chết, cũng không cho y biết, mình kỳ thật là trọng sinh mà đến, bí mật này cho dù là chết hắn cũng phải đem theo vùi vào trong đất, hắn sợ Tiêu Táp sẽ chán ghét, hắn cũng không nói nên lời...

“Người muốn ta như thế nào tin tưởng?” Đôi mắt Tiêu Táp ảm trầm buông hai tay kiềm chế hắn ra, đáy lòng khe khẽ thở dài một cái, đối với thiếu niên trước mặt, hắn vẫn là không đành lòng làm quá, bất quá hắn có tự tin, một ngày nào đó sẽ xóa hết bóng ma trong lòng tiểu miêu, chỉ để tồn tại một mình hắn.

Như thế nào tin tưởng? Như thế nào tin tưởng? Bạch Cảnh bắt đầu lo lắng suy tư, muốn hắn nói như thế nào thuyết phục Tiêu Táp, hắn có không gian nhưng lại không thể để người vào, bằng không còn có thể mang Tiêu Táp đi xem, không được, cho dù có thể, hiện tại không thể mang Tiêu Táp đi vào, y không phải là Tiêu Táp đời trước, chính mình tuy rằng tin tưởng y, nhưng dù sao cũng mới nhận thức không lâu, y còn có một bang huynh đệ, chuyện không gian, nhất định phải gạt trước, đứng rồi không gian, ánh mắt Bạch Cảnh sáng lên.

“Ta có dị năng đặc biệt, ta biết tận thế sắp tới, người tin ta được không? ”

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Bạch Cảnh, Tiêu Táp cũng không biết nói gì cho phải, chỉ là có chút buồn cười, tiểu miêu đúng là dùng bất cứ thủ đoạn, ngay cả dị năng đặc biệt cũng lấy ra, đời không có siêu nhân đi, tiểu miêu của hắn thật là đáng yêu, trong lòng cũng không thêm để ý, cũng không cho là thật, Tiêu Táp vẫn là rất phối hợp hỏi: “Dị năng gì a, để ta kiến thức, kiến thức một chút.”

Bạch Cảnh nghe ngữ khí này của y, chỉ biết y không tin, cảm hơi giương lên, thầm nghĩ nhất định phải làm cho y rút cảm, liếc mắt nhìn Tiêu Táp một cái, sô pha trước mặt hư không biến mất.

Tiêu Táp sửng sốt, sắc mặt cũng đứng lại, tuy rằng phần lớn thời gian y đều là mặt lạnh, Bạch Cảnh vẫn có thể nhìn ra biểu tình y.

“Người thật sự có dị năng đặc biệt?” Tiêu Táp có vẻ hơi chần chừ, nhưng tận mắt nhìn thấy hắn lại không thể không tin, chính là đối với vấn đề tận thế vừa nói, cho dù là vẫn không thể tin tưởng, ở sâu trong nội tâm lại có thêm vài phần nghiêm túc.

32. Chương 32

Chỉ Thấy Tiêu Táp vừa dứt lời, sô pha lại hoàn hảo không tổn hao gì xuất hiện trong phòng khách, Bạch Cảnh nhướn mi, cảm xúc phiền toái vừa rồi biến mất vô tung, trên mặt cũng biểu hiện vài phần đắc ý.

Trên mặt Tiêu Táp không có biểu hiện gì, trong lòng lại vui vẻ, nguyên bản là giết mình, nhưng nhìn thấy biểu tình của Bạch Cảnh, nháy mắt liền trấn định.

“Cái này người tin chưa?” Ánh mắt Bạch Cảnh lờ lờ tỏa sáng, con ngươi vô cùng sáng lạn, giống như mô hình nhỏ của con khổng tước kiêu ngạo.

Tiêu Táp yêu cực kỳ thần thái này của hắn,. nhưng đối với tận thế trong lòng vẫn có nghi ngờ, kỳ thật điều này cũng không thể trách hắn, mặc cho ai nghe nói thế, đều sẽ cho là thiên phương dạ đàm (ý nói những chuyện quá hoang đường, khóe léo không có thực.) đi, cũng không trả lời có lẽ cho Bạch Cảnh, mà thực thán trọng hỏi: “Người có gì làm căn cứ, chỉ dựa năng cũng không thể thuyết minh là tận thế sẽ đến.”

Tiêu Táp nói nhất châm kiến huyết (một châm thấy máu- theo mình ý là một câu nói trúng trọng điểm), Bạch Cảnh lại không thèm để ý, hắn biết Tiêu Táp có thể hỏi như vậy, có nghĩa là y không đem lời của mình ra chê cười, mà đang thực nghiêm túc mà lo lắng.

“Chỉ cần người tin tưởng là tốt, ta mơ thấy, thật sự, ta mơ thấy tận thế đến, thời tiết bất chợt biến hóa, còn mơ thấy đầy đất đều là tang thi, giống như trong sinh hóa nguy cơ (phim resident evil), ai bị cào trúng, không bao lâu cũng sẽ biến thành tang thi, sau đó nơi nơi đều là động vật biến dị, mọi người không có làm ruộng, không có thịt ăn, sinh hoạt dần trở nên chết lặng, trên mặt đều là biểu hiện trầm lặng, cho nên ta mới mở siêu thị, muốn thu thập vật tư, còn muốn mua súng ống đạn dược, mua thuốc, ta sợ, Tiêu Táp người tin ta được không, ta thực sự nhìn thấy.” Bạch Cảnh nói xong, lộ ra thần sắc hy vọng cả người tựa hồ bao phủ một tầng đau thương thản nhiên, còn có sợ hãi khó hiểu.

“Người đừng nghĩ nhiều, có ta ở đây.” Tiêu Táp ôm hắn, thanh âm trầm thấp, lại khiến người ta cảm giác thực an toàn. Cho dù trong lòng còn có nghi hoặc, cho rằng Bạch Cảnh xem quá nhiều phim, nhưng thấy hắn nói chân thành như vậy, lại nghĩ tới thời tiết gần đây, còn có tình hình tai nạn của các quốc gia, trong lòng cũng không khỏi trầm xuống: “Trừ cái này ra, người còn có căn cứ gì nữa?”

Bạch Cảnh suy nghĩ: “Nếu ta đoán không sai, trời mưa qua đi, trời sẽ rất nóng, đúng rồi còn có vãn thạch, từ trên trời rơi xuống vãn thạch, sau đó mọi người nếu không bị cảm mạo thì chính là phát sốt, không được bao lâu mặt thế sẽ bùng nổ, nơi nơi đều là người chết sống lại, toàn bộ thế giới sẽ biến thành một tòa thành chết.

“Nghiêm trọng như vậy? Người lúc nào thì biết?” Tiêu Táp khẩn cấp cau mày, thấy Bạch Cảnh nói có lý có lẽ, cũng không phải hắn không tin, chính là muốn chân chính xác định phải chờ đến lúc hết mưa, nếu thật sự nóng lên, trong lòng Tiêu Táp lạnh lẽo, mặc dù còn chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng nhớ tới loại trường hợp này, cho dù hắn đã quen nhìn sóng to gió lớn, cũng sẽ không rét mà run.

Bạch Cảnh nghe được câu hỏi của y, không hề nghĩ ngợi nói ra đáy lòng đã nghĩ sẵn trong đầu: “Là ngày hôm sau sau khi ta cứu người, ngày đó nhìn cả người người đều là máu, sau khi trở về liền gặp ác mộng, lúc ấy trong lòng thực sợ hãi, sau đó mặc danh kỳ diệu có được dị năng không gian, ta biết đó là sự thật, gần đây cái loại dự cảm này ngày càng mãnh liệt, Tiêu Táp, người nhất định phải tin tưởng ta.”

Tiêu Táp trầm mặc một hồi, vỗ vỗ hắn: “Đừng sợ, vô luận phát sinh chuyện gì, ta sẽ che chở cho người.”

“Ta biết người sẽ bảo hộ ta, nhưng là ta lo lắng a.” Thanh âm Bạch Cảnh mềm mềm, Tiêu Táp nghe mà trong lòng một trận thoải mái, mặc kệ lời này có chân thật hay không, hắn quyết định đều nghe theo tiểu miêu.

“Đây là không gian dị năng của người? Có tác dụng gì?” Tiêu Táp bắt đầu tò mò, cho dù hắn là đại ca hắc đạo, nhưng đối với thứ đồ chơi dị năng này, nói thật, vẫn chỉ là xem qua phim ảnh.

“Người đừng coi thường ta, ta còn có nội công đó, không gian dị năng có thể chứa được rất nhiều đồ vật, mặt thế về sau vật tư khan hiếm, công dụng rất lớn.” Bạch Cảnh kiêu ngạo cười rộ lên.

Tiêu Táp thấy hắn nở nụ cười, trong lòng buông lỏng, trên mặt cũng lộ ra vài phần hứng thú: “Nội công? Cái loại trong tiểu thuyết?”

Bạch Cảnh hưng phấn gật gật đầu, lôi kéo y bắt đầu y nha y nha kể, sau đó còn kiên trì bắt y cùng tập, Tiêu Táp bắt đầu dễ, bắt đầu thấy tiểu miêu thân mật với mình, hắn cảm thấy đừng nói là chuyện luyện nội công, cho dù là để hắn vượt lửa qua sông hắn cũng nguyện ý, chính là, nếu có thể hôn lên cái miệng nhỏ nhắn kia lại càng tốt.

Hai người ở trên lầu nói chuyện, thời gian bất tri bất giác trôi đi.

Dưới lầu mấy người nhàm chán xem TV, Thấy Bạch Cảnh tâm tình tốt xuống lầu, đều lộ ra biểu tình quả thế.

Bạch Cảnh đối với sự tò mò của bọn họ coi như không nhìn thấy, cười nói với Tiêu Táp: “Người ngồi trước, ta đi nấu cơm, chốc lát là xong, người thích ăn cái gì?”

Tiêu Táp kinh ngạc, bất quá nhiều hơn là vui sướng: “Tùy tiện đều tốt.”

“Vậy ăn tôm đi, lại thêm một món canh, nấu vài món ăn sáng.” Bạch Cảnh nhợt nhạt mỉm cười, xoay người đi vào bếp, vừa rồi hắn đã nghĩ qua, lấy nước suối cho Tiêu Táp uống, ngoại trừ Vương Học Bình và Tào Lỗi, mấy người khác trong nhà cũng thế, Bạch Cảnh cũng không lo lắng Tần Dịch, mà là Tần Hạo và Từ Lôi...

Mặt thể về sau, chưa từng nghe nói Tần Dịch có thân nhân gì, hắn đoán có thể bọn họ đã chết, hoặc cũng có thể đã biến thành tang thi. Tuy rằng nước suối không gian không thể trực tiếp đưa cho bọn họ uống, nhưng dùng để nấu cơm vẫn còn được, huống chi cá tôm trong không gian đã béo phì, hắn cũng rất muốn thử xem hương vị thế nào.

Tiêu Táp rất đặc ý ngồi trên sô pha, căn bản không để ý đến mấy người đang há mồm tròn mắt, Vương Học Bình và Tào Lỗi hoàn hảo còn đỡ hơn một chút, bọn họ đã sớm biết thiếu gia biết nấu cơm, Tần Dịch và Từ Lôi, bao gồm cả Tần Hạo, cảm thiếu chút nữa rơi xuống đất, Bạch Cảnh trong ấn tượng của bọn họ, là thiên chi kiêu tử chân chính, có liên tưởng như thế nào bọn họ cũng không đoán ra, thiếu gia thế nhưng sẽ nấu cơm, mà còn làm cho người trước mắt này ăn.

Tâm tình Tiêu Táp thực tốt, rất đặc ý, thấy bộ dáng giật mình của bọn họ, tâm tình càng tốt hơn, tiểu miêu nhà hắn thật biết làm tăng thể diện cho hắn.

Lại nói, hắn ngay cả cái miệng còn chưa được hôn đã thành tiểu miêu nhà hắn, người này còn thật không có tính tự giác.

Cũng không lâu lắm, Bạch Cảnh đã bưng đồ ăn lên, sáu món ăn một canh, còn có ba cái bánh bao.

Trong lòng Từ Lôi lên men, từ sau khi đến, nhà bếp đều do nàng bao, không nghĩ tới tay nghề thiếu gia tốt như vậy, mặt mũi nàng biết để nơi nào a!

“Mùi vị không tệ, di, tôm này thật béo, mua ở đâu?”

“Ăn, ăn ngon.”

“Đây là của ta, người đừng cướp.”

“....”

Một khi tay cầm đĩa, mọi người đều mồm năm miệng mười, Tiêu Táp đen mặt, vùi đầu vào ăn, lãnh khí trên người như bão táp, cảm hận mấy kẻ lang thôn hổ yết kia, đây là tiểu Cảnh làm cho hắn, có được không?

Bạch Cảnh hé miệng cười nhạt, mỗi món đều thử qua vài miếng, tất cả đồ đều là hắn lấy ra từ không gian, cảm giác không tệ lắm, mà ngay cả tôm so với bên ngoài còn mỹ vị hơn.

Chính là biện pháp dùng nước suối để uống, hắn cảm thấy vẫn là đối phương thức khác, nấu cơm một lần hai lần còn tốt, mỗi ngày mà nói, mặt thể còn chưa tới, sinh hoạt cũng chưa bị bức đến bước đó, có người có thể làm việc lớn, đại thiếu gia hắn sẽ không tự mình động thủ, hôm nay chỉ là hứng lên, cho dù Tiêu Táp không có hoàn toàn tin tưởng mặt thể mà hắn nói, nhưng có thể cá nhân chia sẻ tâm sự, hắn vẫn thấy nhẹ nhõm mà thở ra.

Liên tục mười ngày, thời tiết vẫn như trước không có chuyển biến tốt, từ khi cùng Tiêu Táp nói chuyện, Bạch Cảnh không còn bối rối, sắp đặt mọi chuyện đầu vào đây, thu thập vật tư cũng không lại tránh mặt y, có đôi khi hai người sẽ tách ra hành động, cũng không biết là chịu ảnh hưởng của Bạch Cảnh, hay là tin hắn nói thật, Tiêu Táp ngoài miệng chưa nói gì nhưng đã bắt đầu sai người chuẩn bị trữ hàng vật tư.

Thời gian trong lúc bận rộn thoáng cái mà qua, ngày 21 tháng 5 thời tiết bắt đầu tốt, bầu trời trong xanh, ngàn dặm không mây, mặt trời cao cao, ánh nắng tươi sáng, nhưng không có nắng chói chang như mùa hè, ôn hòa mà không sơ đạm, không trung trong xanh phẳng lặng, cỏ cây vui vẻ, hết thảy đều phát triển theo hướng đẹp đẽ.

Bạch Cảnh không có vì thế mà buông lỏng, chỉ cảm thấy hết thấy nguy cơ đều giấu dưới vẻ bình tĩnh, tâm tình vừa mới thư hoãn lại trở nên bất an, động tác thu thập vật tư nhanh hơn, kho hàng của Tiêu Táp ở D thị cũng bị hấn trưng dụng, chia làm hai điểm để công ty cung ứng đưa hàng, thời gian còn lại thì nơi nơi thu thập xăng.

Bạch Cảnh càng ngày càng vội, Tiêu Táp tự nhiên đi theo, mỗi khi hấn nhìn về phía bầu trời, đều cảm thấy mình đã trúng ma chướng, ma chướng có cái tên là Bạch Cảnh, ngay cả hấn nói chuyện mặt thể, ma quỷ, thể nhưng đều thực sự tin tưởng, mà thời tiết đã trong xanh, hấn còn đi theo chạy lên chạy xuống, chỉ sợ tiểu miêu sẽ mệt, hấn nghĩ, có lẽ tình cảm của hấn đối với Bạch Cảnh so với thích và hứng thú, còn hơn nhiều nhiều lắm.

Chính là không đợi hấn thả lỏng bao lâu, ngày 24 tháng 5, thời tiết bỗng nhiên biến nóng, nhiệt độ không khí từ 24 lên đến 33, nếu như vậy còn khiến tâm hấn còn chút hy vọng, ngày 25 tháng 5, lúc nhiệt độ trực tiếp bay lên 39, tâm Tiêu Táp trầm xuống, đối với chuyện Bạch Cảnh nói đã hoàn toàn tin tưởng.

Vào lúc ban đêm, sau khi Bạch Cảnh đem vật tư thu vào không gian, Tiêu Táp liền hỏi: “Diện tích không gian của ngươi còn nhiều hay ít?”

Bạch Cảnh mỉm cười châm chọc, ném cho y một cái xem thường, mấy ngày nay Tiêu Táp muốn nói lại thôi, bộ dáng muốn ngăn cản nhưng lại sợ hấn tức giận, đừng tưởng hấn nhìn không ra, hừ! Lúc này mới tin?

Tiêu Táp đứng không động, cũng không nói lời nào, chỉ dùng cặp mắt thâm thúy kia, nhìn không chuyển mắt mà theo dõi hấn.

Bạch Cảnh thất bại, chỉ biết hấn sẽ như vậy, bĩu môi nói: “Đại khái là nhiều hơn một mẫu một chút.” Hấn đã sớm nghĩ tới, sau tận thế bùng nổ, thức tỉnh dị năng không gian sơ cấp, diện tích lớn nhất cũng chỉ có 120 thước vuông, hấn có thể nói với bên ngoài là 180, như vậy vô luận hấn xuất ra vật tư nhiều hay ít, cũng không có người nghi ngờ, về phần Tiêu Táp, liền nói với y về không gian biến dị là được, gieo trồng chính là con bài chưa lật của mình, hiện nay mới có, hấn không nghĩ tiết lộ cho bất kì ai.

Tiêu Táp trầm mặc một khắc, trong mắt hiện lên một tia suy nghĩ sâu xa: “Tình huống mặt thể, ngươi còn biết điều gì khác nữa?”

Bạch Cảnh nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy có chút may mắn, may mắn gặp gỡ Tiêu Táp trước tiên, bằng không thời gian mặt thể đến thay đổi, vậy có phải hay không chuyện đã xảy ra cũng sẽ thay đổi theo, bất quá cứ như vậy, chuyện hấn biết thật sự thiếu rất nhiều, suy tư một lát nói: “Sau mặt thể, người bình thường đều có một tỉ lệ thức tỉnh dị năng, đại khái còn gì nữa không, những cái khác ta không biết.”

“Ngươi là nói, ta cũng thức tỉnh dị năng?” Thần sắc Tiêu Táp buông lỏng, hấn thực sự sợ về sau không bảo vệ tốt tiểu miêu, có thể thức tỉnh dị năng là tốt rồi, nhu nhu đầu Bạch Cảnh: “Đừng sợ có ta bảo hộ ngươi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, ngươi nhìn xem ngươi còn thiếu thứ gì, ta đến chuẩn bị, đúng rồi, ta nhớ rõ ngươi từng đi qua T thị? Chẳng lẽ ngọc thạch cũng muốn thu thập? Súng ống đạn dược có đủ hay không? Không được dựa theo thuyết pháp của ngươi, ta còn phải chuẩn bị một ít...”

Bạch Cảnh nhìn y, khéo môi nở nụ cười: “Ngươi hỏi nhiều như vậy, muốn ta nói cái nào trước?”

“Từ cái một, từng cái một là được rồi, lên xe trước.”

“Àn, kỳ thật không gian khi ta vừa mới thức tỉnh chỉ có 60 thước vuông, chính là di vật mẹ để lại cho ta, có một viên ngọc kỳ lân, sau khi thu vào, không gian bỗng nhiên biến lớn, sau đó không thấy ngọc kỳ lân đâu, cho nên ta mới thu thập ngọc thạch, bất quá vật kia quý dọa người.” Dù sao về sau hấn cũng muốn thu thập ngọc thạch, không bằng nói ra cho rồi.

“Ngọc thạch ta đưa cho ngươi cũng vào không gian rồi?” Tiêu Táp có chút không vui, đây chính là tín vật đính ước của hấn.

Bạch Cảnh đứng tình hợp lí phản bác: “Mặt thể tiến đến, vật kia cũng không thể mang đi, vì cái gì không thu vào không gian.”

“Còn có đâu.” Tiêu Táp lời vừa nói ra, ngẫm lại thấy đúng.

“Còn có....Đúng rồi, mặt thể về sau, tang thi cũng thăng cấp, đạn dược phổ thông đều không được.”

“Ân, ta đây nghĩ lại biện pháp, nhóm hàng mua tiếp theo nên có uy lực lớn chút, chính là những súng ống đạn dược đó chẳng phải là hàng vô dụng?”

“Một người còn là xã hội đen, phòng người người còn không biết sao? Đến lúc đó chuyện giết người cướp của còn thiếu ư?”

“Nghe như thế nào giống như người đã tự mình trải qua.....”

“Đi, đó là ta mơ thấy qua.”

“Vậy trong mộng của người có ta hay không?”

“...”

Hai người càng nói càng xa, tuy đối với tương lai không xác định, nhưng tâm tình bọn hắn lúc này rất tốt, đối mặt với tương lai không biết, dường như cũng không đáng sợ như vậy...

33. Chương 33

Cách ngày, không ngoài dự kiến, thời tiết trở nên càng nóng bức, mặt trời thiêu đốt mặt đất, nhiệt độ không khí trực tiếp bay lên 45°, trong thành thị còn tốt một chút, một ít hương trấn, thị trấn đã xuất hiện hiện tượng cắt điện, mọi người ngoài miệng bắt đầu oán giận, thực không để người ta sống mà, điều hòa cơ hồ chạy 24h không ngừng nghỉ, ngay cả người đi lại bên ngoài cũng ít đi, mặt trời độc ác chiếu xuống tia tử ngoại mang theo độc tố, chiếu xạ lâu người bắt đầu té xỉu, bệnh viện đã xuất hiện hơn 10 ca bệnh, trên radio, tv cũng không ngừng truyền phát tin để cho quần chúng ít đi ra ngoài để phòng bắt tắc.

Quý dị là đài khí tượng dự báo thời tiết lại không có bất cứ giải thích nào, thời tiết nháy mắt biến nóng, phảng phất hết thảy đều không có dấu hiệu báo trước.

Bạch Cảnh cầm điện thoại gọi một cuộc, lái xe liền phóng xe ra ngoài, có tiền có thể sử dụng thôi ma lời này một chút cũng không sai, siêu thị cung ứng hàng hóa cứ theo lệ thường đem hàng đến, giá gấp ba lần bình thường, hơn nữa lái xe và nhân viên khuôn vác đều được 500 coi như khoản phí nhỏ, tiền tuy rằng không nhiều lắm nhưng cũng đủ để họ mặc kệ trời nóng mà làm, hướng chỉ trong xe có điều hòa, nơi kho hàng râm mát, trừ bỏ khuôn vác sẽ mệt một chút, một hai giờ liền xong việc, có tiền ai không lấy, so với lấy tiền lương còn thoải mái hơn.

Một ngày này Tiêu Táp đã rời đi D thị, mắt thấy khí hậu hôm nay biến hóa, nghĩ lời Bạch Cảnh nói mặt thể cũng không biết khi nào đến, nếu cần chuẩn bị một khắc cũng không thể chậm trễ, bỏ lỡ một khắc là nhiều hơn một lần nguy cơ, hướng chỉ nếu mặt thể đến, N thị bên kia hắn cũng muốn hảo hảo an bài, huynh đệ cùng hắn vào sinh ra tử cũng không thể mặc kệ.

Sáng sớm hôm nay, Bạch Cảnh liền đem Vương Học Bình và Tào Lỗi đuổi đi để bọn họ đi đón vợ chồng Lâm lão, nguyên bản muốn chờ Lâm Triết Phong nghỉ hè lại đón bọn họ đến đây nhưng hiện tại theo khí hậu hôm nay không thể nói chính xác mặt thể bao giờ bùng nổ, vẫn là sớm đón đến cho an tâm, dù sao ở chung thời gian dài như vậy, Bạch Cảnh cũng không muốn nhìn bọn họ lại như lúc trước, vì bảo hộ hương thân của mình mà bị người ngoài hãm hại.

Về phần Tần Dịch, Bạch Cảnh để hắn nói ra ngoài chính mình cần ngọc thạch, đến mọi nơi uy tín danh dự trong D thị, người nhà phạm nhân cũng phải nói không cần cố ý nhưng phải để tất cả mọi người biết Cảnh thiếu rất thiên vị ngọc thạch.

Tần Dịch không hiểu làm sao nhưng trải qua Vương Học Bình và Tào Lỗi giải thích, đối với tính cách Bạch Cảnh biết đại khái, dù sao chỉ cần làm tốt theo phân phó là được, lúc này cũng không chậm trễ, sau khi Bạch Cảnh ra ngoài hắn cũng rời đi. Từ Lôi và Tần Hạo lưu lại trông nhà, Bạch Cảnh để cho họ làm nhiều một ít rau dưa và thực vật mới mẻ, mấy ngày nay không cần ra ngoài.

Hôm sau khi Tần Dịch nói ra ngoài, so với hắn nghĩ còn nhanh hơn, sáng sớm đã có người tới bái phỏng hơn nữa còn là người quen, Chu Phó thị trưởng, chỉ là bên cạnh hắn không có hòn ngọc quý mà hắn nâng trên tay.

Lúc này Bạch Cảnh mới biết, ngày Chu Đình tới gây sự đã bị Trần mụ và bọn bảo tiêu vô hạn truyền tới tai ba ba hắn, con nhà mình khẳng định cái gì cũng tốt, chỉ là con gái của một phó thị trưởng mà dám lên mặt với con mình, Bạch cha trong lòng thực mất hứng vì thế Chu Phó thị trưởng không hay ho gì, có tâm để cho con gái lại đây giải thích nhưng Chu Đình ngày đó bị dọa khóc suốt mướt, sống chết cũng không muốn tới gõ cửa nữa, Chu Phó thị trưởng bắt đắc dĩ chỉ hận đã chiều con gái thành hư, nhìn bộ dáng tâm không cam tình không nguyện kia chỉ sợ đem sự tình càng lộ càng hỏng, ban đầu nghĩ để vài ngày sau lại nói không nghĩ tới hơn nửa tháng sau hắn mới tìm được cơ hội tới, còn mang theo hai kiện bình bạch ngọc thời Minh triều đến bái phỏng.

Bạch Cảnh trong lòng vui mừng, thực khách khí tiếp đãi Chu Phó thị trưởng trong chốc lát chỉ làm cho hắn yên tâm liền đem người đuổi đi, khéo môi cong lên gọi điện thoại cho Bạch Kính Thành, không quá hai ngày Chu Phó thị trưởng lại tặng ngọc khí để cảm tạ, Bạch Cảnh không khách khí vui lòng nhận, với địa vị của Chu Phó thị trưởng kia không phải là thứ đồ chơi nhỏ, có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Vài ngày kế tiếp, không ngừng có người tới bái phỏng, mặc kệ có nhận thức hay không, dù sao chỉ cần có ngọc khí, Bạch Cảnh liền tiếp, cái gì sống đều tiếp, điểm ý thể hiếp người này được Bạch Cảnh phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, cảm giác được không gian dần dần biến hóa, cực kỳ vừa lòng làm việc một chút áp lực cũng không có, chỉ là trong lòng âm thầm oán Tiêu Táp người này thật sự rất xấu rồi, chủ ý này thực ra là Tiêu Táp giúp hắn nghĩ ra, mua ngọc thạch mà nói cho dù có bao nhiêu tiền cũng không đủ, nhưng người khác đưa thì không giống, không chỉ tất cả đều là tinh phẩm, còn là cam tâm tình nguyện đưa, Bạch Cảnh ngầm bực mình lúc trước sao không nghĩ ra, mất trắng mấy nghìn vạn cho T thị.

Hơn nữa hắn phát hiện càng là ngọc thạch niên đại hơn 90 năm đối với không gian có tác dụng càng lớn, mấy ngày nay không gian có biến hóa rõ ràng, so với ngọc thạch hắn mua ở T thị càng làm hắn cảm giác được tinh thần lực tăng trưởng, duy nhất một việc là hắn vẫn không thể vào được không gian, bất quá hắn cũng không lo lắng, tin tưởng đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Bên này Bạch Cảnh thu hồi lộ không nương tay, bên kia ba ba gọi điện đến cảnh cáo, mấy ngày này Bạch Cảnh làm quá mức, có một số việc kinh động cả quan cấp cao của B thị, điều này làm Bạch cha thật không yên lòng, chỉ sợ con gây ra náo loạn gì.

Bạch Cảnh ngoài miệng đáp ứng, sau khi tắt điện thoại tự nhiên vào tai này ra tai kia, vẫn làm theo ý mình như trước, Bạch cha bắt đắc dĩ, trời cao Hoàng đế xa, hắn lúc ấy đầu óc thể nào nóng lên đều đem bảo tiêu của con thu hồi, bằng không con như thế nào lại không cố kỵ như vậy. Bất quá ngầm lại tính tình của con, Bạch cha chỉ có thể thở dài, chỉ sợ có người đi theo cũng không làm được việc gì.

Bạch Cảnh tự nhiên không biết suy nghĩ của hắn, kỳ thật trong lòng rất phức tạp, từ lúc sống lại tới nay Bạch cha đối với hắn là hữu cầu tất ứng, chỉ trừ bỏ không thể đến nhìn hắn cũng không cho hắn đến B thị, cái khác hết thấy đều tốt.

Chỉ là, việc đời trước đã để lại dấu ấn quá sâu, cho dù hết thấy đều chưa phát sinh, trong lòng Bạch Cảnh cũng hiểu được, sự tình cho dù lặp lại một lần nữa cha hắn vẫn sẽ lựa chọn như vậy, Bạch Kính Thành có lẽ thương hắn nhưng phạm vi này cũng có giới hạn.

Bạch Cảnh có chút rối rắm, vấn đề hiện tại chưa phát sinh, nói như thế nào Bạch cha cũng cho hắn nhiều lợi ích như vậy, vì chuyện tương lai mà đối với hắn lạnh nhạt dường như có điểm không nói nổi, nghĩ nghĩ quyết định vẫn là gọi điện thoại cho Bạch cha, chỉ là hắn sẽ không lộ ra bất cứ việc gì với ba ba, hắn mở siêu thị Bạch cha dù sao cũng biết, Bạch Cảnh nghĩ tại thị trường B thị tiến hành để Bạch cha giúp hắn thu thập vật tư, hơn nữa càng nhanh càng tốt.

Bạch Cảnh thực bốc đồng gọi điện thoại yêu cầu, chỉ nói muốn tùy tiện Bạch Kính Thành có nghe hay không, tương lai quá tốt hay phá hủy, liền nhìn hắn đối với con có bao nhiêu dung túng, thu thập vật tư càng nhiều chứng tỏ hắn rất coi trọng chính mình cũng coi như báo đáp ân tình của hắn, vật tư thiếu, vậy thực xin lỗi, con đường là chính mình lựa chọn, vật tư thiếu thuyết minh, hắn nơi này có chết cũng không quan trọng, mặc kệ vứt bỏ Bạch cha, Bạch Cảnh hoàn toàn không có áp lực.

Hơn nữa Bạch Cảnh xấu xa nghĩ thầm, nếu trong tay Bạch cha có nhiều vật tư, có phải hay không sẽ bị quân đội áp chế, có phải hay không vẫn như cũ bị người dùng thế lực bắt ép....

Tuy rằng không muốn cùng họ có quan hệ, nhưng đời trước Bạch Cảnh ăn nhiều đau khổ như vậy như thế nào không tồn tại oán hận, chỉ là đối với mặt thể sắp đến những oán hận kia bị che lấp đi, nhưng nếu có thể để nữ nhân kia thêm phiền phức, Bạch Cảnh tuyệt đối không ngại làm thêm một việc.

Thời tiết càng ngày càng nóng, nhiệt độ duy trì ở 49°, không hề tăng lên, chỉ là như vậy mọi người cũng không thể chịu đựng được, đảo mắt qua 10 ngày, Tiêu Táp bên kia mỗi ngày đều gọi điện thoại trong lòng Bạch Cảnh an tâm một chút, nhưng Vương Học Bình và Tào Lỗi lại không có một chút tin tức, điều này làm cho hắn không thể không sốt ruột, ngọn núi hai vợ chồng Lâm lão ở điện thoại không có tín hiệu, lúc trước tính đem mọi chuyện nhà xử lý tốt ba ngày cũng đủ rồi, thật không biết bọn họ còn chậm trễ cái gì.

Vương Học Bình và Tào Lỗi thực oan uổng, bọn họ làm sao không muốn nhanh lên đường, hôm nay nóng cho dù ở trong núi người cũng không chịu được, chỉ là vợ chồng Lâm lão chốc lát đau lòng ruộng lúa, chốc lát đau lòng heo nuôi trong nhà, chốc lát lại lo lắng rất phiền toái, dù sao chính là luyến tiếc rời đi, hơn nữa còn nói lớn tuổi rồi không ngồi được máy bay.

Chít chít meo meo bảy tám ngày, Tào Lỗi thật sự nhịn không được, nhìn một mảnh khô vàng, chịu đựng lửa nóng trong lòng nói: “Các người cũng muốn đi xem Triết Phong đi, thời tiết nóng như vậy, không sợ hắn gặp chuyện gì không may? Đây tuyệt đối là không được, đi thôi, người còn không quan trọng bằng heo sao? Người ta bị cảm nắng, ở bệnh viện một tá bệnh nhân, thiếu gia ở D thị cách H thị không xa, chúng ta lái xe đi qua H thị, các người cũng có thể đi xem.”

Nghe thấy con hai vợ chồng cũng buông lòng lại nghe không cần đi máy bay, nhìn hoa màu khô vàng không thể cứu được, đem heo chó gửi hương thôn lân cận, thu thập ba ngày mới chậm rì rì theo Vương Học Bình và Tào Lỗi rời đi.

Vừa đến trên trấn, Vương Học Bình liền gọi điện cho Bạch Cảnh.

Tâm tình Bạch Cảnh không tốt, thời tiết đã nóng 13 ngày, nếu hắn đoán không sai, nhiệt độ không khí rất nhanh sẽ hạ xuống chỉ sợ khi đó đều là tiếng than đầy trời đất, xương cốt trắng như tuyết, không, có lẽ không có bạch cốt chỉ có rất nhiều những cái xác không hồn- hoạt tử nhân a.

Nhận được điện thoại, Bạch Cảnh cúi đầu mắng: “Các người làm cái gì, đón người cũng lâu như vậy, nhanh chóng trở về, một phút cũng không được chậm trễ.”

Vương Học Bình trong lòng thực ủy khuất, từ lúc đi theo Bạch Cảnh đến nay, này là lần đầu tiên Bạch Cảnh phát hỏa với hắn, Tào Lỗi đau lòng, không thể để người yêu chịu ủy khuất, tiếp nhận điện thoại đem sự tình nói một lần.

Bạch Cảnh buồn bực, đã biết vợ chồng Lâm lão nhiều việc, lúc trước do dự cứu bọn họ cũng là sợ điều này, cũng không phải hắn ngoan tâm, hắn đối với vợ chồng Lâm lão vẫn tôn trọng như cũ, chỉ là nếu vì họ mà hại Vương Học Bình và Tào Lỗi hắn tuyệt đối không nguyện ý, huống chi tương lai bên người hắn còn có Tiêu Táp, nếu hai người này đầu óc choáng váng đi làm anh hùng dân tộc, kia hắn biết đi tìm ai để khóc, một lần lúc trước còn đưa bọn họ đi học tập một khóa chính trị.

Bất quá Bạch Cảnh buồn cười, bỗng nhiên nhớ tới luyến tiếc nhà và làm anh hùng không có quan hệ, dường như chỉ cần gặp việc liên quan tới vợ chồng Lâm lão, hắn đều nghĩ theo hướng xấu, không có biện pháp ai bảo sự tích kiếp trước của hai vợ chồng này lưu lại dấu ấn quá sâu cho hắn.

Việc đã đến nước này, nghĩ nhiều vô ích, Bạch Cảnh trực tiếp nói bọn họ cho xe đi đường cao tốc đón Lâm Triết Phong ra D thị, hơn nữa nhất định phải càng nhanh càng tốt.

Tào Lỗi trong lòng buồn bực nhưng cũng không hỏi nhiều, thiếu gia mấy ngày này càng ngày càng quái dị, không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, chuyện vợ chồng Lâm lão không sai, luyện nội công cũng có tác dụng, mấy ngày này bọn họ mặc dù nóng cũng không bị mặt trời làm tổn thương, dù như thế nào cũng là ở nhà không có điều hòa a, cho dù đây là phòng xe cũng không bằng trong nhà thoải mái, không cần Bạch Cảnh dặn dò hắn cũng sẽ tăng tốc chạy.

34. Chương 34

Bạch Cảnh tắt điện thoại đi, một chút cũng không dừng lại, vội vàng đặt vé máy bay đi N thị, Tiêu Táp là còn đồ ở N thị cùng với hắn ở D thị giống nhau có rất nhiều tiện lợi, quân hỏa vận chuyển đến D thị khẳng định có không ít phiền toái, nhưng nếu Bạch Cảnh tự mình đi một chuyến, có không gian tương tác một phút liền thu phục.

Trước khi đi, Bạch Cảnh ném một chồng tiền giấy dặn dò mấy người Tần gia coi nhà, cũng để cho Tần Dịch tiếp tục cùng công ty cung ứng liên hệ, có bao nhiêu hàng cần bấy nhiêu.

Tần Dịch trải qua mấy ngày này cuối cùng cũng hiểu hàm nghĩa lời của Tào Lỗi, vị thiếu gia này xác nhận thực dễ hầu hạ, chỉ là ý tưởng quái dị, sự việc mặc danh kỳ diệu ngày càng nhiều, muốn suy nghĩ nguyên nhân cẩn thận tuyệt đối là một việc tốn thời gian, cố sức hao tổn tâm trí, còn không bằng dựa theo phân phó mà làm việc, dù sao bối cảnh của thiếu gia cường thế rắn như núi, có đỉnh thiên tháp cao cao che chở, Tần Dịch không nói hai lời tiếp nhận công việc, gần nhất trong lòng hắn cũng không nhìn được suy nghĩ có phải hay không thiếu gia nhận được tin tức gì.

Bạch Cảnh buổi chiều liền đến N thị, vừa xuống máy bay liền thấy thân ảnh kiên nghị của Tiêu Táp, cả người toát ra băng lãnh, đứng giữa đám người phá lệ bắt mắt, thấy Bạch Cảnh vẫy vẫy tay về mặt cũng trở nên nhu hòa.

“Chúng ta đi.” Gặp Bạch Cảnh không có chào hỏi, Tiêu Táp trầm mặc cũng không quản người chung quanh ánh mắt khác thường, lôi kéo tay Bạch Cảnh ra ngoài.

Ra đến đại sảnh sân bay, sóng nhiệt cuộn cuộn ập đến, trên người nháy mắt ướt đầm mồ hôi, Tiêu Táp lôi kéo Bạch Cảnh chịu đựng thời tiết khô nóng, nhẹ giọng nói: “Người nhần nhần, lên xe liền tốt.”

Bạch Cảnh cười: “Không cần chiều chuộng ta như vậy.” Nhìn một mắt trong mắt Tiêu Táp, dường như da đen đi nhiều, kỳ thực mấy ngày nay hắn là thực cực khổ đi, ngay cả đôi mắt tinh anh cũng lộ quang thâm.

“Nhưng ta luyện tiết.” Tiêu Táp thản nhiên nói, ngữ khí nhẹ nhàng không có một tia xao động, phẳng phất như hắn nói không phải là lời tâm tình mà là thời tiết hôm nay tốt lắm, cho dù hiện tại mồ hôi có như mưa rơi, về mặt Tiêu Táp cũng không có một tia rung động, chỉ lôi kéo tay tiểu nhân nhi rất nhanh đi về phía bãi đỗ xe.

Bạch Cảnh đối với chỉ số EQ của hắn đã sớm không trông cậy vào, bất quá trong lòng vẫn có chút vui mừng, ngay cả nhiệt độ quanh thân dường như cũng không có nóng như vậy.

Lên xe, cả người Bạch Cảnh đều cảm thấy thoải mái, Tiêu Táp thật tri kỷ, cho dù là người rời đi, điều hòa trên xe cũng không tắt, sau khi lên xe là có thể cảm nhận được từng trận mát lạnh.

Tiêu Táp cũng không có dẫn hắn đi nghỉ ngơi trước, bọn họ cũng biết là thời gian cấp bách, trực tiếp lái xe đến một nhà cao tầng vứt đi ở ngoại ô, sau khi Tiêu Táp xuống xe, liền từ phía sau lấy ra một vali to.

Bạch Cảnh thấy thế trong lòng sáng tỏ, nhìn nhìn chung quanh, trong lòng rất ngạc nhiên, vì cái gì xã hội đen luôn thích chọn loại địa phương này làm địa điểm giao dịch.

“Nơi này là ngoại ô, trời nóng không có người đến, ta đem này nọ để ở nơi này, người khác sẽ không biết.” Tiêu Táp giải thích, hai má Bạch Cảnh đỏ lên, lúc này mới biết, nguyên lai hắn đem những suy nghĩ trong lòng vừa rồi hỏi ra miệng, đầu óc vừa chuyển liền hiểu được hàm nghĩa trong lời nói, mở to hai mắt hỏi: “Nhóm quân hỏa này là người lên mua?”

Tiêu Táp gật đầu cũng không giấu giếm, ánh mắt lộ chút bất đắc dĩ: “Chúng ta hỗn hắc đạo, các huynh đệ vào sinh ra tử, trong nhà có không ít già nhỏ...”

Lời chưa nói hết, Tiêu Táp liền trầm mặc xuống, trong lòng không nói nên lời là cảm giác gì, dựa theo lời của Bạch Cảnh, ở mặt thể mọi người đều cảm thấy bất an, óc còn không mang nổi mình óc, như thế nào bảo hộ người khác, nhưng đây cũng không phải là người khác mà là huynh đệ đã vào sinh ra tử của hắn, chỉ là nếu muốn cứu người mà nói lại cứu như thế nào, tam cô lục bà, thất thúc bát thím, sau thân thích còn có thân thích, cuối cùng cũng chỉ có kéo mọi người cùng chết theo, Tiêu Táp không muốn gặp loại trường hợp

này, hơn nữa ai biết trong những người này có tang thi không, ai lại biết đối mặt với sinh tồn, các huynh đệ có hay không trở mặt thành thù, không hiểu a, Tiêu Táp có chút bi ai....

“Thiên tai mà, người đừng nghĩ nhiều, làm hết sức mà thôi.” Bạch Cảnh thần nhiên nói, trong lòng không cho là đúng, hắn đã trải qua mặt thế, biết nhân tình đậm bạc, trong tay Tiêu Táp có cái gì, chỉ cần không thuộc về bang hội, hắn vẫn là lão đại, nếu thật sự không ở chung nổi, không nháo lên mới là lạ, cường ngạnh nói không chừng còn có thể trực tiếp cầm tên đến lĩnh thưởng, dù sao bọn họ vốn chính là xã hội đen, đen ăn đen có gì kỳ quái.

“Chúng ta vào đi.” Chẳng qua chỉ là một lát thời gian, trong mắt Tiêu Táp lại là một mảnh thanh minh, kỳ thật hắn đã sớm quyết định, cần gì phải rối rắm quá mức, chuyện của mọi người cứ nghe theo mệnh trời mà thôi, hắn sẽ vì các huynh đệ mà chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, chỉ là cũng không thể không có con bài chưa lật của chính mình.

Buông tích tụ trong lòng, Tiêu Táp đi trước dẫn đường, đi qua chỗ hiên nhà, sau đó trực tiếp lên tầng năm, gõ ba tiếng ám hiệu, lập tức có người đi ra.

Bạch Cảnh lúc này mới chú ý tới, nguyên lai có một cửa ngầm dựa vào tường, người hắc bang thật đúng là có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

“Yêu, Táp ca lần này như thế nào đến hau người, còn mang theo tiểu tình nhân.” Một người vạm vỡ đi ra, cao khoảng trên dưới một thước tám, vẻ mặt hung hãn, trên trán có một vết sẹo thật sâu, nghe ngữ khí của hắn hẳn là cùng Tiêu Táp rất quen thuộc, cho nên Tiêu Táp mới yên tâm một mình đi lấy hàng.

“Đây là nhóm hàng hóa ta lén cần, Hồng lão đại chắc đã đề cập qua với người, tiền hàng các người cứ tính, mặt khác thế này các người cầm tiêu vật.”

Ngữ khí Tiêu Táp đậm mạc, đại hán nghĩ cũng không nghĩ, gọi một huynh đệ đến trực tiếp ném vali cho hắn, cười nói: “Hắc hắc, cảm ơn Táp ca, chúng ta ai chẳng biết người là kẻ giữ chữ tín, tiền sẽ không dùng đến chúng ta còn muốn trả lời lão đại, hôm nay nóng thật sự không muốn ngốc nhiều ở chỗ này, đúng rồi muốn hay không ta tìm vài huynh đệ đến khuôn vác, yên tâm tuyệt đối sẽ không lộ sơ hở.”

“Không cần, người của ta một hồi sẽ đến, trời nóng các người bận rộn thì cứ đi, nhớ lần sau có thứ tốt thì cứ nói một tiếng, giới thiệu với người đây là con của Bạch ủy viên, có cái gì cần hỗ trợ, không cần khách khí.”

Đại hán ngẩn ngơ cười ha hả, thái độ không có khinh mạn như vừa rồi, trông mắt nhanh chuyển vội vàng tiếp đón, sờ sờ đầu mới nhớ tới không biết nên xưng hô như thế nào: “Người.....người hảo....”

“Gọi hắn là Cảnh thiếu được rồi.” Tiêu Táp giải vây nói.

Đại hán vừa nghe, ánh mắt sáng lên, ngữ điệu nói chuyện nhẹ nhàng mang theo một tia kinh ngạc còn có một chút vui mừng: “Cảnh thiếu, người là Cảnh thiếu?”

Bạch Cảnh nhướn mi, liếc Tiêu Táp một cái, như thế nào? Hắn tại N thị thực nổi danh sao?

Đại hán xấu hổ cười cười, biết chính mình thất thố, cũng không nói gì thêm, khách khí khen tặng vài câu, vội vàng mang thủ hạ rời đi.

Bạch Cảnh thấy bọn họ đi rồi mới trừng mắt nhìn Tiêu Táp một cái, dám lấy hắn làm bia.

Tiêu Táp cũng không để ý, tinh quang trong mắt chợt lóe, khóe môi nâng lên một chút độ cong không thể nhìn ra: “Gần đây Cảnh thiếu danh khí lớn, có rất nhiều người có nhiều phương pháp muốn chiếm tiện nghi, ngày hôm qua, Hồng lão đại còn hỏi thăm ta, nghe nói là chuyển làm ăn xảy ra chuyện, hiện tại đang phát hỏa, người vừa rồi chính là trợ thủ đắc lực của hắn, đêm nay chắc sẽ truyền tin tức qua.”

Bạch Cảnh không hài lòng, hung hăng nhéo y một phen, cả giận nói: “Cho nên người mới để ta tới N thị?”

“Như thế nào sẽ, ta nhớ người a, hơn nữa vật tư thu thập được cũng muốn đưa người, Hồng lão đại chỉ là thuận tiện, tất cả gia sản của ta đều đưa đặt trên người người, về sau người chỉ cần quản nhà giúp ta là được rồi.” Tiêu Táp tuy rằng ăn đau, tâm tình vẫn tốt lắm, điểm ức khí vừa rồi cũng trở thành hư không, Bạch Cảnh đối với hắn càng không khách khí, có phải hay không quan hệ của họ càng thêm thân cận.

“Cút, không biết xấu hổ, ai quản nhà giúp người.”

“Người vừa rồi không có phủ nhận.”

“Cái gì?” Bạch Cảnh mặc danh kỳ điệu.

“A Cường nói người là tình nhân của ta.” Tiêu Táp chính nh bát kinh vạch rõ, hần vẫn nhớ rõ lời này đó.

Bạch Cảnh giận, y như vậy là già mồm át lễ phải sao?: “Ta đó là không nghĩ chậm trễ chính sự.”

“Dù sao người không phủ nhận là được.”

“Người còn không theo đuổi ta, thiên tài mới coi người là tình nhân.”

“Ta theo đuổi người thực lâu.”

“Ta như thế nào nhìn không ra.”

“Ý người là chỉ cần ta theo đuổi người, người liền đồng ý.”

“Lăn, làm chính sự.”

Tiêu Táp ngưng ngưng sờ sờ cái mũi, hai gò má Bạch Cảnh phỉm hồng, cảm thấy hần thẹn thùng, nghĩ rằng cũng không cần bức đến nóng nảy, dù sao còn nhiều thời gian, hần đem nửa đời sau ra dùng như thế nào cũng không thể để Bạch Cảnh chạy, về phần trước mắt mà nói chính sự vẫn quan trọng hơn.

Lại không biết, hai má Bạch Cảnh đỏ kia là do tức giận....

Thấy người đã lái xe đi xa, Bạch Cảnh không chút do dự, xem cũng không xem, trực tiếp đem quân hỏa trong phòng thu vào không gian, sau đó bọn họ lại chạy ba nơi nữa, trời tối không sai biệt lắm mới về nhà, đương nhiên đó là nhà Tiêu Táp, một tòa nhà cao cửa rộng theo phong cách cổ xưa.

Sau khi đến, Bạch Cảnh hơi nhú mày, đối với nơi này có chút phản cảm, cảm giác ngay cả nhà hần cũng không bằng, tuy nói hần không có người nhà, nhưng ít ra nơi kia có thể coi là nhà, nơi này thực giống như một công sở làm việc, Tiêu Táp ở tại chủ trạch, những người khác ở ngoài trạch làm việc, xung quanh luôn có người tuần tra, dù sao chính là nhiều người mà tập.

Để cho hần phiền chán chính là những người này nhìn hần không phải là hiếu kỳ, mà là khinh thường và khinh miệt thật sâu.

“Ta không ở nơi này, đi khách sạn.” Tính tình Bạch Cảnh cũng không mềm mỏng gì, hần để ý chỉ có một mình Tiêu Táp, những người khác đâu có quan hệ gì.

“Hảo!” Tiêu Táp một ngụm đáp ứng, trong lòng cũng có chút hối hận đã quên mất người trong bang đều xem tiểu Cảnh là bại gia, từng người từng người thực phần nộ, xem ra lần này tất yếu phải cảnh tỉnh, người của hần người khác nào có tư cách nói nhảm, cho dù là lấy danh nghĩa vì tốt cho hần cũng không được.

Bạch Cảnh tà tà liếc y một cái, xoay người bước đi, cũng không quản phía sau truyền đến tiếng nghị luận, một đám đều nói Táp ca không đáng đầu.

Tiêu Táp đưa Bạch Cảnh đến khách sạn, lấy phòng xong, Bạch Cảnh “ba!” một tiếng đóng cửa, chê cười, nếu hiện tại hần bị một đám huynh đệ kia đè ép về sau sẽ mãi như thế, may mắn chính mình sớm có chuẩn bị, phía sau còn có đám người Vương Học Bình, bằng không dựa vào Tiêu Táp, hừ!

Người khác hần sẽ không thuyết phục nhưng Hàn Diễn cùng Tiêu Táp lớn lên, cùng vào sinh ra tử, hần thấy là phiền, Hàn Diễn kiếp trước muốn giết mình hần có thể thấy rõ ràng, tuy rằng là vì Tiêu Táp báo thù nhưng hần vẫn khó chịu, kiếp trước huynh đệ này của Tiêu Táp, con mắt nhìn hần đều coi hần là kẻ phụ thuộc Tiêu Táp, dựa vào cái gì, hần nợ Tiêu Táp chứ không nợ bọn họ, muốn cho hần mặt mũi, thực xin lỗi, thiếu gia ta không hầu hạ.

Tiêu Táp nhìn cửa đóng chặt, trong lòng một trận bất đắc dĩ, không có biện pháp, ai bảo hần thích bộ dạng gương nanh múa vuốt này của tiểu miêu, biết hôm nay không chiếm được tiện nghi, nghĩ nghĩ quyết định vẫn là đi về trước, là huynh đệ của hần đối với người hần thích thì phải tôn trọng cho hần, không phải huynh đệ, hần cũng không miễn cưỡng, dựa theo Bạch Cảnh nói, mặt thể sắp xảy ra, hần cho dù có tâm cũng vô lực, huống chi hần cũng không phải người có tâm.

Mấy ngày nay để tiểu miêu ở khách sạn cũng tốt, bọn người trong bang kia phần lớn đều là thô nhân, hắn không muốn tiểu miêu bị dọa, hoặc bị tức, chờ mình an bài xong liền cùng tiểu miêu rời đi.

Bạch Cảnh tức giận mau đi cũng mau, ngày hôm sau tiếp tục theo Tiêu Táp bận rộn, dù sao Tiêu Táp nói cái gì thì hắn làm cái đấy, bất quá làm nhiều nhất vẫn là thu này nợ, đến buổi chiều, Hồng ca liên hệ với Tiêu Táp, nói muốn gặp Bạch Cảnh, một bữa cơm qua đi, cách ngày Tiêu Táp được một đám quân hỏa, Bạch Cảnh được một khối ngọc thạch.

Vào ban đêm, Bạch Cảnh tự nhiên vẫn là đi khách sạn, chỉ là bọn hắn cũng chưa nghĩ đến lần từ biệt này thế nhưng lại hơn mười ngày, Tiêu Táp chỉ kém đem ruột gan xoắn lại, tiểu miêu của hắn nếu có sơ suất, hắn không biết chính mình có hay không giận chó đánh mèo lên huynh đệ, nếu không phải vì huynh đệ, tiểu miêu như thế nào lại một mình đi khách sạn, hắn cũng thăm hận chính mình, vì cái gì không ở cùng hắn....

12 giờ đêm khuya, Bạch Cảnh đang ngủ say, hai ngày này theo Tiêu Táp chạy ngược chạy xuôi mệt muốn chết rồi.

Trong lúc mơ ngủ, thân thể bỗng nhiên truyền đến một trận đau nhức, giống như bị bạo tạc, đau đến cốt tủy, Bạch Cảnh mở mạnh hai mắt, hắn là ở phòng 38-phòng tổng thống tốt nhất khách sạn, cũng là tầng cao nhất, rèm cũng không kéo xuống, giường mắt là có thể thấy bầu trời đỏ đậm.

Đêm khuya, bầu trời trở nên sáng rõ, bao phủ tầng tầng hồng quang, thường thường có điện quang màu tím hiện lên, phẳng phất như gần ngay trước mặt.

Đồng tử Bạch Cảnh co rút, chịu đựng đau nhức trên người, vội vàng cầm lấy di động, hai tay run rẩy trước gọi điện cho Vương Học Bình, không được, lại gọi vẫn không được, gọi Tào Lỗi vẫn không được như cũ, tiếp lại gọi cho Tiêu Táp, chỉ nghe thấy thanh âm máy bận....

Nghĩ muốn rời đi nơi này, thân mình phẳng phất như bị định trụ, bước cũng không nổi, đau đớn trên người giống như đến từ linh hồn bị xé rách, máu cũng bắt đầu rục rịch.

Máu tươi từ lỗ chân lông chảy ra, kinh mạch toàn thân dường như bị trương bạo, toàn thân Bạch Cảnh cứng nhắc, hắn cho dù ngốc cũng biết tình huống lúc này không thích hợp, từng đạo điện quang trong mắt, thẳng tắp đổ về phía tầng đỉnh khách sạn.

Bạch Cảnh trừng lớn hai mắt, chỉ trong nháy mắt như vậy, hắn cảm thấy chính mình bị tử vong bao phủ, vừa rồi hắn quả nhiên không có nhìn lầm, điện quang này là hướng về hắn mà đến, trong lòng lập tức nghĩ đến có thể hay không liên quan đến vấn đề, nhìn sao băng xẹt qua bầu trời, từng đạo tia chớp thô như thùng nước mang theo khí tức hủy thiên diệt địa.

35. Chương 35

Bạch Cảnh nghĩ hắn sẽ chết, cả người đau nhức, thân thể bắt đầu run rẩy, áp lực không ngừng khiến trong lòng sợ hãi, từng giọt từng giọt mồ hôi từ trán lăn xuống, hỗn hợp với máu chảy ra không thể phân rõ đâu là máu đâu là mồ hôi, Bạch Cảnh lúc này đã trở thành một huyết nhân.

Tơ mắt nhìn điện quang càng ngày càng gần, thời gian tuy chỉ có một chốc nhưng đối với Bạch Cảnh mà nói phẳng phất như thiên trường địa cửu, không cam lòng mãnh liệt dâng lên, mặt thể vừa bắt đầu, hắn còn không có cùng Tiêu Táp cùng nhau, vật tư hắn thu thập còn chưa phát huy tác dụng, hắn không cam lòng, hắn thế nào cũng không cam lòng cứ như vậy chết đi.

Điện quang hùng hổ lãnh liệt vô tình, chiếu sáng toàn bộ bầu trời N thị, tia chớp tùy ý chiếu xuống phẳng phất như một tòa quỷ thành trong cuộn phim đen trắng.

Tia chớp đánh tới tòa nhà khách sạn, thủy tinh trên tầng đỉnh bị chấn vỡ, vách tường oanh liệt, chung quanh một đồng hỗn độn, đau nhức quét qua toàn thân Bạch Cảnh, da thịt trên người quay cuồng đầy máu, nơi bị nướng còn có khói đen, toàn thân cao thấp không có một miếng thịt lạnh lạnh, chớp mũi phẳng phất có thể nghe thấy hương vị của huyết nhục bị nướng.

Đau, đau quá, trừ bỏ đau ra Bạch Cảnh không tìm ra được bất cứ cảm giác nào.

Một đạo tia chớp đi qua còn chưa kịp thở ra, một đạo khác lại hung mãnh đánh tới, Bạch Cảnh giống như người chết nằm trên mặt đất, thân thể không ngừng trào ra máu tươi, cả người đau nhức làm hắn không có một tia khí lực, cổ sức mở hai mắt, thần trí bắt đầu tan rã, hắn không cam lòng, hắn không muốn chết, thật vất vả mới lại có sinh mạng một lần nữa, hắn có không gian, có thể cùng Tiêu Táp tại mặt thể bình yên mà sống, vì cái gì ông trời lại không buông tha hắn, trong lòng Bạch Cảnh bắt đầu sinh hận.....

Hận ý mãnh liệt trong lòng bùng phát, hận thật hận, rất hận....

Hận ông trời, hận sấm sét mạc danh kỳ diệu này, hận lão đại kiếp trước, hận ba ba, hận nữ nhân kia cũng hận chính mình, càng hận vẫn thạch, hận không gian, vì cái gì hắn không thể đi vào không gian, nếu hắn có thể tiến vào không gian, có phải hay không có thể né tránh được cái gọi là lực lượng hủy diệt rầm rộ trước mắt.

Ý niệm này vừa có trong đầu, cảnh tượng bỗng nhiên biến chuyển, Bạch Cảnh phát hiện mình được đặt trong một không gian yên tĩnh, không có tia chớp hung hãn rít gào, không có tiếng vang ồn ào, ngay cả không khí cũng trở nên tươi mát, xa xa có thể thấy một cái đầm nước trong suốt thấy đáy, bên trong có một khối đá lớn.

Cổ sức chuyển động ánh mắt, đầu não truyền đến một trận choáng váng, mơ mơ hồ hồ thấy một tiểu biệt thự hai tầng xinh đẹp, trong lòng một trận mừng như điên, hắn được cứu trợ, hắn tiến vào không gian, giây giũa thân thể suy yếu bỏ đi, chỉ là không chút khí lực, mất máu quá nhiều khiến hơi thở của hắn ngày càng mong manh, không được, không thể ngất, hắn đã muốn được cứu, không thể buông tha, cho dù đi hắn cũng muốn đi đến nước suối, hắn không thể sau khi được cứu trợ lại chết ở trong này.

Chịu đựng đau đớn trong người, cường chống thân thể mà bỏ đi, kéo ra trên mặt đất một dải máu đỏ tươi, thân thể đã đau đớn đến chết lặng hắn lại phảng phất không hề phát giác, tâm tâm niệm niệm chỉ có hai chữ nước suối.

Hai mắt hắn đã muốn mơ hồ, không thấy rõ xung quanh, không phát hiện phương hướng mình bỏ đã lệch khỏi quỹ đạo, cũng không có phát hiện vết máu đỏ tươi phía sau từng chút một rơi trên mặt đất sau đó biến mất không thấy bóng dáng.

Không thể ngất, Bạch Cảnh không ngừng nói với chính mình, trong lòng chỉ có một chấp niệm, tất cả đầu óc đều là nước suối, hắn biết thương thể chính mình, nếu không có nước suối trị liệu, rất nhanh sẽ vì bị thương quá nặng mà chết, hắn không cam lòng, hắn rõ ràng đã được cứu giúp, hắn không muốn chết tại không gian, hắn không nghĩ sau khi được cứu giúp lại chết ở nơi không người biết đến này, một khắc trước khi hôn mê, trong lòng hắn chỉ còn phần hận, không cam lòng, trong đầu đều là nước suối.

Sau khi ngất xỉu, Bạch Cảnh không thấy, thân thể hắn trên mặt đất bỗng nhiên biến mất trống rỗng xuất hiện trong chỗ sâu nhất của nước suối, cả người tản ra ánh sáng màu lam sáng bóng, thật giống với tia chớp vừa rồi.

Lẳng lẳng nằm trong nước suối, quanh thân bao phủ một vầng sáng tự nhiên, hô hấp dưới nước dường như không có khó khăn gì, bên người còn có rất nhiều ngọc thạch lúc trước hắn thu thập, tản ra ánh sáng ónh nhuận, giống như nằm ở trên một ngọn núi ngọc thạch, da thịt cháy đen bên ngoài bắt đầu rút đi, lỗ chân lông không hề chảy ra máu tươi, miệng vết thương đã được nước suối nhẹ nhàng an ủi bắt đầu khép lại.

Cả người nhìn như tiên nhân ngủ say nơi đáy nước, ngay cả da thịt mới thay đổi cũng phảng phất lộ ra quang hoa ónh nhuận như ngọc.

Mà lúc này Bạch Cảnh không biết, Tiêu Táp nơi đó đã nháo đến ngất trời.

12h đêm, Tiêu Táp còn chưa ngủ, đường khấu sáng trưng, đại sảnh phòng nghị sự rộng lớn chật ních người, Tiêu Táp ngồi ở vị trí trung tâm, sáu vị trưởng lão các đường ngồi ở hai bên hắn, đối diện là một người trung niên khoảng chừng trên dưới 30 tuổi, trên mặt nở nụ cười hăng hái, đứng sau là mọi người trong bang, thoạt nhìn giống như là thể ba chân vạc.

Mà tình hình thực tế cũng quả thật như vậy, Tiêu Táp đưa Bạch Cảnh đến khách sạn, về đến nhà chờ đợi hắn là cuộc họp các đường, sáu vị trưởng lão có hai vị trung lập, còn bốn vị đều đứng sau Trình Thiệu Hâm, trong phòng chia làm ba phe, một phe là hắn, một phe là Trình Thiệu Hâm, còn một phe là quan vọng.

Mâu quang Tiêu Táp lạnh lùng, đã biết bọn họ đã không muốn ngừng lại, năm trước bang hội mới qua chinh đồn nay căn cơ chưa ổn, mấy tháng này hẳn rất ít xử lý sự việc trong bang, gần nửa tháng nay Tiêu Táp tiêu tiền càng như nước chảy, lúc trước tiêu tiền chính mình không ai dám nói cái gì, nhưng mấy ngày gần đây, biết mặt thế sắp đến, hẳn nên vì các huynh đệ mà chuẩn bị, tự nhiên cần tiêu một khoản tiền lớn ở vật tư, không nghĩ đến đã bị người lấy cớ, cái này cũng tốt, đỡ đến lúc đó hẳn phải lãng phí tâm thần.

Về mặt Chu Tập áy náy, đều là hẳn xử lý không tốt mới nháo ra nhiều chuyện như vậy.

Hàn Diễn trong lòng phần hận, nếu không phải Táp ca chỉ lo nói chuyện yêu đương, tình huống sao lại như vậy, hẳn đã biết Trình Thiệu Hâm không phải thứ tốt gì, Bạch Cảnh cũng là một tai họa.

Sau khi sự việc xảy ra, Tiêu Táp cũng không có bất cứ biện giải gì, thần ngôn thừa nhận trước hội nghị các đường, chỉ hỏi ai muốn cùng hẳn rời đi.

Trình Thiệu Hâm được một tắc lại muốn tiến một thước, hỏi hẳn có nguyện ý hay không giao ra chủ trách (nhà chính), tòa tòa nhà này không nói tới việc gì khác, chỉ riêng diện tích đất chiếm cứ giá trị đã vượt qua năm triệu.

Tiêu Táp vui vẻ đáp ứng, Trình Thiệu Hâm đắc ý vạn phần, vì tỏ vẻ rộng lượng, còn nói bên này Táp ca nếu có người không muốn rời đi, hẳn có thể thu nhận an bài chức vị, cũng cấp 10 vạn phí an gia.

Đám người thả lỏng, chỉ trong một lát, bên Tiêu Táp có người do dự, một thoáng chốc vài người đứng dậy.

Hàn Diễn phần hận cúi đầu mắng, nhưng lúc này cũng không có ai để ý hẳn, lòng người rời đi áy náy nhưng nghĩ đến người nhà nghĩ tới tiền đồ vẫn là nhẫn tâm, đi về phía sau Trình Thiệu Hâm, không quá lâu sau lại đi vài người, người lúc trước do dự thấy thế cũng bắt đầu đứng lên thành hàng, thường thường có tốp 5 tốp 3 người đi ra.

Trình Thiệu Hâm cười bữa bãi, tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu, nhìn chăm chăm Tiêu Táp kiêu ngạo nói: “Táp ca chúng ta thích người chừng diện không thích giang sơn, các người nếu muốn rõ ràng, yên tâm, Táp ca rộng lượng nhất định sẽ không trả thù, người nói đúng không?”

Tiêu Táp không để ý khế gặt đầu, hôm nay kỳ thật cũng không cần nháo lớn, hẳn cũng muốn mượn cơ hội này phân tính rõ ràng, cho nên mới đem toàn bộ người ở trong bang gọi tới, nay thời tiết nóng bức, vừa lúc mọi người đều ở, nói rõ ràng cũng tốt, hẳn có thể bớt đi một ít gánh nặng, loại người chân ngoài dài hơn chân trong gì đó không cần cũng thế, đi theo hẳn hẳn sẽ phụ trách.

Nhìn thấy Tiêu Táp tỏ thái độ, người phía sau hẳn lại rời đi một đám, nguyên bản có ba trăm người giờ chỉ còn lại hơn một trăm.

Tiêu Táp vừa lòng gặt đầu, người của hẳn quý tinh bất quý đa (quý ở chất lượng không phải ở số lượng), ngay cả hai vị trưởng lão trung lập cũng chưa từng nghĩ đến Tiêu Táp sẽ sảng khoái buông tha như vậy, ít phải chọn lựa bọn hẳn tự nhiên đứng sau Trình Thiệu Hâm.

Tiếp đó Trình Thiệu Hâm khí thế bức người, hỏi Tiêu Táp khi nào rời đi.

Tiêu Táp nhìn huynh đệ của mình một cái, nghĩ đến tiểu miêu đang ở khách sạn, không chút do dự trực tiếp kêu mấy người thu thập này nọ, tính toán hiện tại rời đi.

Hắn lưu loát rõ ràng như vậy hù sợ tất cả mọi người, trong lòng nhịn không được tính toán, sự tình hôm nay có thể hay không là đóng kịch, Tiêu Táp buông tha rất quý dị, đi cũng quá rõ ràng, Trình Thiệu Hâm đầu tiên là trong lòng căng thẳng: “Táp ca chậm một chút, sự tình bang hội còn chưa có làm rõ ràng.”

Tiêu Táp liếc Chu Tập một cái: “Người đi, tài chính cũng giao cho hẳn, từ nay về sau, ta với bang hội không có nửa điểm quan hệ.”

Chu Tập sắc mặt không tốt, là nam nhân trầm ổn nhưng trên mặt lại lộ ra một màu xám xịt, tuy rằng Táp ca sảng khoái buông tha nhưng hẳn làm sao có thể không tự trách, dù sao sau khi Táp ca đi, bang hội đều do hẳn quản.

“Không liên quan đến người, ta nghĩ muốn cùng tiểu Cảnh đi D thị, nếu các người nguyện ý theo ta, vậy gọi tiểu Cảnh một tiếng chị dâu tôn trọng cho ta, nếu không muốn hiện tại xin mời tự tiện, ta cũng không giữ

lại.” Tiêu Táp mặt không đổi sắc nói, con ngươi băng lãnh thật sâu đảo qua đám người phía sau, thấy bọn hắn không nói gì mới vừa lòng thu hồi ánh mắt.

Chỉ là hắn lại tính nhầm, huynh đệ từ nhỏ lớn lên cùng hắn, Hàn Diễn chỉ thấy trong lòng lửa giận ngập trời, đối với Bạch Cảnh hận thấu xương, nếu không phải vì hắn, Táp ca như thế nào rơi xuống hoàn cảnh như vậy, bây giờ còn muốn buông tha gia nghiệp tốt, mang huynh đệ đi thành thị xa lạ dốc sức làm ăn, hắn hận Bạch Cảnh còn không kịp còn bắt hắn tôn trọng, phi!

“Hắn là cái thứ gì, bắt quá chỉ là một đứa con riêng, người yêu thì ngoạn ngoạn, chúng ta cũng không nói cái gì, nhưng người đây là ý tứ gì, đồ đệ tiện kia hấp dẫn người như vậy để người ngay cả huynh đệ cũng không chiếu cố.”

Tiêu Táp sắc mặt xanh mét, lạnh lùng nhìn Hàn Diễn, hắn đã sớm nói qua, cho dù là huynh đệ, đánh vì danh nghĩa hắn tốt, muốn vũ nhục tiểu miêu, tuyệt đối không được, hắn đối với những người bên cạnh này xem ra rất dung túng.

“Táp ca, Hàn Diễn chỉ là tức nói vậy thôi, người đừng để trong lòng.” Chu Tập thấy thế không tốt, cũng bắt chấp tự trách, vội vàng che ở trước người Hàn Diễn.

Về mặt Tiêu Táp trở nên đậm mặt, không hề liếc bọn hắn nhiều hơn một cái: “Không muốn đi đều lưu lại, các người cũng đừng đi theo.”

Hàn Diễn kinh ngạc, không nghĩ tới Táp ca lại quyết tuyệt như vậy, ngay cả một phân tình cảm bọn họ từ nhỏ lớn lên cũng không có.

Trình Thiệu Hâm cười ha hả, hắn thích nhất là xem náo nhiệt, trong lòng nhất thời không có nghi ngờ, chỉ là hắn không ngờ tới, Tiêu Táp nhìn không khéo thế nhưng lại là một tên đa tình: “Thế nào, Diễn gia, có nguyện ý hay không đi theo ta làm việc, ta thế nhưng thực xem trọng thực lực của người.”

“Phi!” Hàn Diễn phun nước bọt, tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Táp: “Người đây là ý gì, vì nam nhân ngay cả huynh đệ cũng không cần.”

“Chuyện nhà của ta không cần người ngoài quản.” Tiêu Táp ngữ khí đậm mặt, chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời, tổng cảm thấy hôm nay sẽ phát sinh chuyện không tốt.

Hàn Diễn buồn cười, Chu Tập cũng không thể nói gì hơn, việc này xác thực Hàn Diễn không đúng, cho dù là huynh đệ, cũng không thể tại việc nhà của người khác mà hoa chân múa tay được.

36. Chương 36

Sự tình còn chưa có giải quyết xong, Tiêu Táp biến sắc, không khí phảng phất càng thêm nặng nề, áp lực khiến người không thở nổi, chỉ thấy bầu trời lóe hồng quang, dần dần sáng lên, chân trời còn có điện quang lóe lánh, dường như thị uy, phô bày sự cường đại của nó.

“Đây là có chuyện gì?” Trong đám người có người hiểu kì.

“Thật xinh đẹp, mau chụp hình.” Cũng có người sợ hãi than.

Trong lòng Tiêu Táp trầm xuống, đôi mắt trở nên u ám, suy xét một ít hắn liền biết, đây là dấu hiệu mặt trời đến theo lời tiểu miêu nói.

“A...Các người xem....” Tiếng than sợ hãi một hồi, có người phát ra tiếng thét chói tai.

Chỉ thấy điện quang tại bầu trời tùy ý lóe sáng, càng ngày càng gần, thời tiết oi bức, cuồng phong gào thét mang đến cho người ta không phải là sáng khoái mà là một loại sợ hãi không nói lên lời.

Tia chớp càng ngày càng gần, thẳng đến trên bầu trời N thị, phảng phất có cái gì đó rơi xuống.

Theo tiếng vang cực lớn, tia chớp đánh xuống.

“A.....kia không phải”

Hắn chưa nói xong, Tiêu Táp giống như phát điên mà chạy ra ngoài, từ nhỏ lớn lên ở N thị, hắn như thế nào không nhận ra, địa phương kia chính là khách sạn tiểu Cảnh ở.

“Táp ca....” Chu Tập hô một tiếng rồi vội vàng đuổi theo. Trình Thiệu Hâm lắc mình một cái ngăn trở: “Di-Chu gia chậm một chút, mọi việc còn chưa có giao xong.”

“Tránh ra, Táp ca mà có chuyện gì ta sẽ không tha cho ngươi.” Ánh mắt Chu Tập âm ngoan nói, nào có bộ dáng ôn hòa thường ngày, chính là tâm hắn quá mềm mới để cho những người này lấn lướt.

Trình Thiệu Hâm người đông thể mạnh, sao lại sợ hắn, vung tay lên, người trong bang xông tới: “Vẫn là công đạo rõ ràng đi, đi cũng đừng trở về, các người nếu muốn rõ ràng, sau khi bàn giao xong, muốn lưu lại ta cũng không đồng ý.”

Hơn một trăm người uy thế khác biệt, cũng không nhìn hắn một cái, có người vội vàng chạy theo ra ngoài.

Trình Thiệu Hâm rất mất mặt, nhưng hắn hiểu tình thế cũng không để ý, chỉ bắt Chu Tập đem sự tình bàn giao rõ ràng.

Chu Tập bắt đắc dĩ, chỉ phải để người đuổi theo trước, Hàn Diễn nghĩ nghĩ, vẫn là xoay người đuổi theo, cho dù Tiêu Táp làm gắt với hắn, nhưng làm huynh đệ nhiều năm cũng không phải là giả, chỉ thăm mắng Bạch Cảnh họa thủy, bắt quá cũng không dám làm càn nữa, trong lòng nghĩ tuyệt nhất là đem tên kia cúng cho Bồ Tát, dựa theo hiện tại không khí bên ngoài, tìm Táp ca vẫn là quan trọng hơn.

Tiêu Táp sau khi ra ngoài, cũng không quản ngã tư đường hỗn độn không chịu nổi, lái xe tiến thẳng về phía trước, một tay còn không ngừng bấm điện thoại, chưa từng có cảm giác bối rối như vậy, bỗng nhiên hận chính mình vì cái gì lại không ở bên cạnh tiểu miêu.

Oanh! Biển quảng cáo cao cao bị cuồng phong tùy ý thổi rơi vừa lúc ngăn cản đường đi phía trước, Tiêu Táp hung hăng vỗ vào tay lái, thần sắc che dấu sự lo lắng không ngừng, sau khi xuống xe, liền không muốn sống chạy về phía khách sạn, bên tai dường như còn có thể nghe thấy tiếng thuộc hạ la lên: “Táp ca, người từ từ.”

Chạy trong chớp lát, cuồng phong ngừng, tia chớp càng ngày càng xa, bầu trời vang lên từng trận nổ vang, mang theo từng đợt vẩn thạch quỷ dị rơi xuống, Tiêu Táp cảm thấy ngay cả mặt đất cũng chấn động, bất quá lúc này hắn nào có tâm tình bận tâm cái khác, trong lòng càng lo lắng, tiểu miêu của hắn có thể hay không gặp chuyện không may.

Theo tia chớp rời đi, ngăn ngừ chỉ nửa giờ, Tiêu Táp lại thấy như đã trải qua một thế kỷ, khách sạn cách chủ trạch không xa, nhưng chạy tới cũng có một khoảng cách, khi hắn tới khách sạn, bầu trời đã trở nên yên tĩnh, không có một chút sinh khí, yên tĩnh giống như trong đại môn địa ngục u ám, có một ác quỷ đang ở một đầu nhe nanh múa vuốt tới gần.

Khách sạn đã cắt điện, chỉ có mấy cái đèn thợ mỏ còn sáng, bên trong tiếng kinh hô, khóc la thành một mảnh, còn có người không ngừng gọi điện thoại cầu cứu, đáng tiếc chờ đợi tất cả đều là âm thanh máy bận.....

Tiêu Táp không hề nghĩ ngợi, nhanh chóng theo cầu thang an toàn chạy lên, nhìn bức tường đổ vỡ chung quanh, lòng hắn càng trầm xuống, lúc này hắn không có phát hiện, thể lực của hắn tựa hồ tốt lên rất nhiều, ngay cả đi lên 38 tầng lầu khí cũng không suyễn.

Đi vào tầng đỉnh khách sạn, nơi nơi đều là mảnh vụn thủy tinh, chung quanh loạn thành một đồng, còn có hoa lửa rạt rạt lan tràn, ngay cả cửa phòng cũng ngã trái ngã phải, Tiêu Táp vọt vào phòng Bạch Cảnh, đập vào mắt là vết máu loang lổ, đâm vào mắt hắn đều đau....

“Tiểu Cảnh, tiểu Cảnh....” Tiêu Táp lớn tiếng kêu, ở trong phòng điên cuồng tìm kiếm, nhưng ngoài vết máu ra cũng chỉ có một chiếc di động.

Tiêu Táp hai tay run rẩy nhặt điện thoại lên, thực dễ dàng liền thấy, Bạch Cảnh gọi cho hắn 15 cuộc, cơ hồ không gián đoạn, có thể thấy tiểu miêu có bao nhiêu sốt ruột.

Vết máu vẫn chưa khô, không khí còn tràn ngập mùi thịt nướng, Tiêu Táp không dám suy nghĩ nữa.

Không quá bao lâu, huynh đệ trong bang hần cũng lên theo, kiểm tra lại chung quanh một lần, Tạ Dân Hàng đối với Bạch Cảnh rất hảo cảm, thấy thế liền an ủi Tiêu Táp: “Táp ca đừng lo lắng, không thấy thi thể Cảnh thiếu là chuyện tốt.”

Trong lòng Tiêu Táp khẳng định, đúng rồi, hần hiện tại không thể hoảng loạn, mặt bình tĩnh phân phó: “Đi, kiểm tra toàn bộ lại một lần cho ta, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Hần không tin, tiểu miêu cứ như vậy biến mất.

Đêm đó, ánh mắt Tiêu Táp đảo ngầu đứng dưới lầu một đêm, ba giờ qua đi, thông tin khôi phục bình thường, xe cảnh sát và xe cứu thương đều chạy đến, mãi đến khi kiểm kê hoàn tất, vẫn không phát hiện bóng dáng Bạch Cảnh, Tiêu Táp lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hần tin tưởng tiểu miêu nhất định sẽ bình an, không có việc gì.

Tiếp, hần cũng không chậm trễ, lập tức triệu tập những huynh đệ hần có, ở nơi hẻo lánh cách chủ trạch không xa trực tiếp ra giá cao thuê một tòa nhà, cũng để cho người tăng mạnh phòng ngự, cửa sổ đều đổi thành kim cương, cửa lớn dưới lầu càng là dùng lưới điện phòng trộm, cửa sắt dày ba, tầng, cho dù là cửa ra vào bãi đỗ xe cũng làm thêm hai miếng thật dày.

Mọi người đối với quyết định của hần thật khó hiểu, nhưng nhìn Tiêu Táp mặt lạnh, cả người không ngừng phát ra áp suất thấp cũng không dám hỏi nhiều, Hàn Diễm vài lần muốn nói rồi lại thôi, Tiêu Táp cũng không nhìn hần, hần thừa nhận chính mình giận chó đánh mèo, một ngày còn chưa tìm được tiểu miêu, hần liền không an tâm một ngày.

Mà Bạch Cảnh lúc này lẳng lặng nằm ở đáy nước, da thịt trên người bóng loáng, nhẵn nhụi, không có một tia bọt nước, hai má trắng nõn đỏ ửng, hào quang màu lam quanh thân cũng dần dần tan biến.

Khi hần mở hai mắt, chỉ cảm thấy cả người thư sướng, ngay cả lỗ chân lông phẳng phất đều giãn nở ra, hiểu kì nhìn chung quanh, hần phát hiện mình thế nhưng lại nằm nơi đáy nước, dưới thân còn có ngọc thạch chồng chất như núi, Bạch Cảnh hoảng sợ liếc mắt một cái liền nhận ra, này đó đều là ngọc thạch hần từng thu thập, không nghĩ tới lại có nhiều như vậy.

Chậm rãi đứng lên, Bạch Cảnh sửng sốt, phát hiện chính mình tắc ti chưa lủ, hô hấp trong nước nhưng lại không có bất cứ cảm giác không khỏe nào, cũng không biết hần vào bao lâu, Tiêu Táp có sốt ruột hay không, ngày đó điện quang hung ác, cho tới bây giờ nhớ lại lòng hần vẫn còn sợ hãi, lúc đó hần hần là té xỉu trên mặt đất, như thế nào lại đến đáy nước?

Bạch Cảnh điều động tâm tư, nghĩ thử lại, không phản ứng? Thử lại, vẫn không phản ứng, trong lòng hơi có chút thất vọng, nhưng là không có rối rắm nhiều, hần có thể nhặt lại một mạng thật không dễ, không ai có thể biết cái loại may mắn này, cái loại cảm giác sống sót sau tai nạn so sánh với bắt đầu sinh mệnh, chuyện còn lại thật sự nhỏ bé không đáng kể.

Lưu luyến nhìn không gian, ánh mắt nhìn biến hóa chung quanh, Bạch Cảnh cũng không dám chậm trễ, cũng không biết hiện tại bên ngoài thế nào, nhanh chóng mặc quần áo vào, lặn mình một cái liền xuất hiện trong phòng khách sạn loạn thất bát tao.

Thấy tình huống chung quanh Bạch Cảnh hoảng sợ, nơi này trải qua cướp bóc sao? Như thế nào loạn thành như vậy, bất quá thấy vết máu khô, còn có dấu vết đốt trọi xung quanh, rất nhanh hần liền hiểu được, xem ra động tĩnh ngày đó không nhỏ, lúc ấy hần chỉ lo đau đớn, trong lòng lại sợ hãi như thế nào còn tâm tình chú ý đến việc khác.

Tìm xung quanh một lần không thấy di động, trong lòng có chút ảo não, không di động hần như thế nào gọi điện, bất quá sau đó hần lại vui sướng đoán có phải hay không di động bị Tiêu Táp lấy đi.

Cũng có dừng lại lâu, Bạch Cảnh chỉ muốn biết hiện tại ngày mấy tháng mấy, hần tọt cùng tại đáy nước hôn mê bao lâu, nơi nơi tìm tìm, phát hiện khách sạn không chỉ không có nước còn không có điện, điện thoại càng không cần phải nói, cầm lên ngay cả thanh âm cũng không có, hoàn toàn không thể gọi.

Theo cầu thang đi xuống dưới, phát hiện không có ai, trong lòng Bạch Cảnh sinh nghi, lần này hần từ trong nước đi ra cũng không cảm thấy đói bụng, hần nghĩ thời gian hần không dài, chỉ là hiện tại xem ra hình như không phải.

Hơn nữa khách sạn này cũng không thích hợp, liên tính phát sinh sự cố tạm thời không kinh doanh cũng không có khả năng ngay cả một người cũng không có, tìm một chỗ thoải mái, đứng ở lầu cao nhìn xuống, ngã tư đường người đi lại rất ít, chỉ có tốp 5 tốp 3 xe đi qua, trong lòng Bạch Cảnh trầm xuống, chẳng lẽ mặt thế đã bùng nổ?

Vậy Tiêu Táp đâu? Y có thể hay không không tìm thấy mình thì sốt ruột?

Đáng chết, Bạch Cảnh thâm mắng trong lòng, hắn cũng không muốn thật vất vả tìm được Tiêu Táp lại vì nguyên nhân này mà tách ra.

Vội vàng chạy xuống lầu, một đường thông suốt không bị ngăn trở, toàn bộ khách sạn trống rỗng, không có người tự nhiên sẽ không có tang thi, Bạch Cảnh kỳ thực rất buồn bực, hắn rất muốn gặp một người nào đó cho dù là điện thoại hay là hỏi thời gian cũng tốt.

37. Chương 37

Mấy hôm nay không thể động được vào máy tính, nên giờ mới post, hix.

Đi đến đại sảnh khách sạn, Bạch Cảnh tập trung nhìn, cửa lớn khách sạn có một tầng khóa thật dày, có không ít chỗ còn dán giấy niêm phong, hôm nay là ngày 14 tháng 6 năm 2020, cũng là ngày thứ ba sau khi sự cố xảy ra.

Bạch Cảnh có chút ảo não, khách sạn không hề có người ở, khẳng định đã bị niêm phong một khoảng thời gian, đến tốt cùng là hắn hôn mê bao lâu trong không gian? Bất quá giờ nghỉ nhiều vô ích, hắn trước tiên cũng không đi ra ngoài, mà trực tiếp tìm tòi trong khách sạn, khách sạn năm sao đồ vật có không ít, vứt đi cũng lãng phí còn không bằng để hắn làm không gian sung túc.

Một đến đầu đầy mồ hôi, hai giờ qua đi, Bạch Cảnh mới xuất hiện trên đường, mà lúc này hắn còn không biết, khi thân ảnh của hắn xuất hiện, bên kia đã có một người kích động kêu to.

“Táp ca, Táp ca, ta nhìn thấy Cảnh thiếu, hắn ở đường Phúc Hoa, trước khách sạn Đế Uyển 15 mét(?)”. Nam nhân nhìn chằm chằm vào màn hình theo dõi, hưng phấn hô to gọi nhỏ.

Cũng coi như Bạch Cảnh vận khí tốt, phía trước là một loạt cameras theo dõi dày đặc, đoạn đường đó vốn thừa người, hiện có bóng người xuất hiện, tự nhiên gây chú ý.

Tiêu Táp giống như gió mà tiến lại đây, Thấy Bạch Cảnh êm đẹp, không thiếu tay, thiếu chân, cũng không chịu tổn thương gì, trong lòng thở phào ra một cái thật sâu, một khắc cũng không dừng lại, phân phó: “Tiếp tục theo dõi, có tình huống thì báo cho ta, ta đi ra ngoài một chuyến.”

Nam nhân vỗ vỗ ngực: “Táp ca yên tâm, bao trên người ta, nhất định sẽ chú ý chỉ dấu cho người.” Một ngày nay bọn họ đã nhìn ra, đại thiếu hoàn hảo kia, chính là mạng của Táp ca, nhìn Táp ca mấy ngày nay lo lắng ngủ không yên, ánh mắt đỏ ngầu, bọn họ cũng thật tâm hy vọng, Bạch Cảnh bình an vô sự, huống chi, hiện tại bọn họ cũng hiểu được, Táp ca sở dĩ buông tha quyền lợi ở nhà chính, không phải vì Bạch Cảnh, tốn nhiều tiền như thế, là vì giúp bọn họ chuẩn bị, Bạch Cảnh vô tội bị giặc chó đánh mèo, mới phải đi ở khách sạn, việc này khi nhớ tới khiến bọn họ rất áy náy.

Khó chịu nhất chính là Hàn Diễm, chỉ tiếc Tiêu Táp vẫn luôn không để ý đến hắn, hắn muốn nói cái gì đó, tìm khắp nơi cũng không có cơ hội, kỳ thật Hàn Diễm thực ủy khuất, Táp ca có việc lại không nói, cứ giấu ở trong lòng, hắn cũng chỉ lo lắng mà thôi, ai biết, hôm nay sẽ trở nên như vậy.

“Một người đi ra ngoài không an toàn, mang theo chúng ta đi.” Mấy nam nhân lấy Tạ Dân Hàng làm đầu đứng ra.

Tiêu Táp gật đầu, xoay người bước đi, mấy người Tạ Dân Hàng nhanh chóng đuổi kịp, người trong phòng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng tìm thấy Bạch Cảnh, mấy ngày này khí áp của đại ca thật dọa người.

Bạch Cảnh đi ở trên đường, thản nhiên nhìn bốn phía, đã từng là thành thị huyền ảo, hiện trước mắt thật tiêu điều, chung quanh hoang tàn đổ nát, tràn ngập trong không khí còn có một mùi thối làm người ta ghê

tôm, phía trước có động tĩnh, tâm thần Bạch Cảnh căng thẳng, đầu tiên là rút khẩu súng bên hông ra, rón ra rón rén đi qua phía thanh âm.

Thanh âm kia thật sự quá quen thuộc, quen thuộc đến mức, khi mới sống lại, ngay cả nằm mơ, hắn cũng có thể nghe thấy, thanh âm nhấm nuốt khiến người ta hoảng hốt, thường thường còn có tiền vang “ca xích ca xích.”

Bạch Cảnh cũng không có vì một màn cực kỳ bi thảm trước mắt làm giật mình, bình tĩnh trang bị ống hãm thanh, bắn một phát về phía thao thiết đang hưởng thụ bữa tiệc lớn, nam nhân miệng đầy máu tươi đã không còn nhìn ra bộ dạng.

“Phốc!” Một tiếng, ót của tang thi bị phá vỡ, óc bắn ra bốn phía, nam nhân bị hắn tằm ăn rồi đã mất nửa người dưới, máu tươi đầy đất, ruột cũng chảy ra, chung quanh còn có mấy khúc xương cốt bị gặm vỡ.

Bạch Cảnh đối với cái này thờ ơ, đậm mạc nghĩ, mặt thể đã đến rồi sao? Tiếc hận nhìn thoáng qua di động đã bị phá, cũng không quay đầu lại, xoay người bước đi, đoán xem Tiêu Táp sẽ ở chỗ nào, ẩn theo tình huống trước mắt, mặt thể hắn là mới bùng nổ, mọi tình huống còn nằm trong vòng khống chế của chính phủ, cho nên tang thi trên đường mới ít như vậy.

Bạch Cảnh lập tức không dám chậm trễ, tính toán trước đến nhà Tiêu Táp xem một chút.

Một chiếc xe hơi gào thét lướt qua, Bạch Cảnh vội vàng tiến lên ngăn cản: “Uy, người chờ một chút.”

Lái xe cũng không nhìn hắn một cái, giống như thấy quỷ, dưới chân giẫm ga mạnh hơn, chỉ để lại một làn khói.

“Kháo!” Trong lòng Bạch Cảnh tức giận, nếu không phải muốn biết thời gian, hắn mới khinh thường đi đón xe, oán hận trừng mắt nhìn bên kia một cái, ánh mắt đảo qua hai bên ngã tư đường, thấy một chiếc việt dã tốt hơn, không chút do dự xuất ra một ống tuýp, ném về phía cửa sổ xe, hiện tại hắn không nghĩ lấy xe từ trong không gian ra, nếu có thể mượn trước cứ lấy dùng.

“Uy, uy, uy, đây là xe của ta.”

Không đợi hắn động thủ, một thanh âm từ đằng xa vang tới, Bạch Cảnh cho một cái xem thường, lực trên tay không giảm chút nào.

“Đừng a— Ta có chìa khóa.” Người nọ khẩn cấp hô.

Bạch Cảnh lúc này mới chậm rãi dừng tay, giương mắt nhìn qua.

Một thanh niên hai mươi tuổi lén lút chạy tới, tóc nhuộm đủ các màu, trên người mặc một cái áo hoa giống như từng bị té ngã, thấy Bạch Cảnh liền nịnh nọt cười nói: “Huynh đệ, đi đâu, ta chở người một đoạn?”

Bạch Cảnh nhướng mày, người này cũng không khỏi quá biết điều đi.

Người nọ thấy Bạch Cảnh không nói lời nào, một phen nước mắt nước mũi, hai tay dang lên chìa khóa, tội nghiệp nói: “Huynh đệ, người thương ta đi, ta đã hai ngày không ăn gì.”

Bạch Cảnh tiếp nhận chìa khóa, mở cửa xe, trong lòng rất tò mò, người này như thế nào lại nhìn trúng hắn, về phần hai ngày chưa ăn gì, chuyện ma quỷ ai tin đâu?

“Huynh đệ nhà ở chỗ nào? Ta kêu Dư Nhạc, Dư trong thừa dư, Nhạc trong âm nhạc.” Thanh niên ngấm ngấm súng bên hông Bạch Cảnh, tròn mắt loạn chuyển, vừa thấy chính là một kẻ dối trá, nói xong cũng không đợi Bạch Cảnh đáp ứng, một đầu chui vào trong xe.

Trong lòng Bạch Cảnh hiểu rõ, lúc trước giết tang thi bị người này thấy, cho nên mới đến gần làm quen, nghĩ thầm là trái phía muốn tìm một người để hỏi, liền không cự tuyệt, kéo Dư Nhạc đến chỗ điều khiển, bản thân thì ngồi ghế phó lái, thần nhiên nói: “Người lái xe.”

Dư Nhạc bị ghen một chút, cũng không dám phản kháng. Mấy ngày nay hắn ngày này, hắn ngay cả cửa cũng không dám ra, thật vất vả mới thấy một người lợi hại, đương nhiên muốn theo sát, hỏi: “Đi đâu?”

“Tổng trạch Sĩ Diễm Minh.”

“Di, người có thân thích ở đó sao? Khuyên người tốt nhất không nên đi, vài ngày trước đó, bọn họ cùng lão đại nháo loạn rời ra ngoài, nghe nói lão đại trước đó bị đuổi đi, còn mang theo một đám người.”

Sắc mặt Bạch Cảnh trầm xuống: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“11 tháng 6, chính là tia chớp ngày đó, thật hù chết người, nhà cửa ta kề bên này, tia chớp kia kề ngay bên ốt, người hần không biết, đêm hôm đó, cuồng phong gào thét, điện quang ngay trên đầu đánh xuống, nhìn thấy không?” Dư Nhạc chỉ chỉ tòa nhà khách sạn cách đó không xa: “Ta chỉ nghe oanh một tiếng, cảm giác cả tòa nhà này đều phải sụp xuống, ánh lửa ở tầng đỉnh lóe ra, khách sạn chết hơn một trăm người, sự tình thật sự nháo quá lớn, không có biện pháp, chỉ có thể đón cửa ngừng kinh doanh, không nghĩ tới mấy ngày sau, trên đường lại xuất hiện chó điên loạn cắn người.”

“Hôm nay ngày bao nhiêu?” Bạch Cảnh vội vàng hỏi, đây là vấn đề hần muốn biết nhất.

“Di? Người không biết, hôm nay là 21 tháng 6.”

Bạch Cảnh nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo hần không tính sai, hiện tại mới là ngày thứ ba mặt thể đến, chờ chân chính loạn lên, ít nhất cũng là tám ngày sau.

“Điện thoại di động của người đâu?”

“A, ở đây.” Dư Nhạc vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra, vẫn là loại mới nhất, Bạch Cảnh thầm nghĩ, hàng này cũng là nhị thể tổ, chính là như thế nào lại ở nơi này, kề bên, ngoại trừ khách sạn chính là tòa nhà thương nghiệp, Bạch Cảnh hồ nghi nhìn hần một cái, cũng không có hỏi nhiều, bình thủy tương phùng thôi, nói không chừng tí nữa sẽ tách ra.

Cầm lấy di động, trực tiếp bấm số của chính mình, mới vang lên một chuông, bên tai chợt nghe một thanh âm trầm ổn: “Tiểu Cảnh, người dừng động, ta lập tức tới đón người ngay.”

Bạch Cảnh ngẩn người, có chút bất mãn, thanh âm của y như thế nào nghe như không nóng nảy, mà còn giống như tuyệt không ngoài ý muốn, chính là nghĩ lại lại nghĩ tới, nhưng lời này của y là ý gì? Vội vàng nói: “Người biết ta ở đâu?”

“Ấn, toàn thị ta đều lắp cameras, người ở đó, dừng động.” Tiêu Táp thản nhiên lên tiếng, trời mới biết mấy ngày nay hần có bao nhiêu khổ trương.

“Hảo, ta chờ người.” Không quản ánh mắt kinh ngạc của Dư Nhạc, Bạch Cảnh bắt đầu nấu cháo điện thoại, trong lòng thật sự mặc cảm, biện pháp như thế, Tiêu Táp cũng có thể nghĩ ra được, bất quá hần cũng rất may mắn, thật tốt, vừa mới từ không gian đi ra, là có thể tìm được Tiêu Táp, khối đá lớn trong lòng cuối cùng cũng có thể rơi xuống.

Sau khi cùng Tiêu Táp trò chuyện, hần mới biết được, sở dĩ phụ cận nơi này không có người, còn phải cảm tạ tia chớp lúc trước, bởi vì tạo thành tai họa quá lớn, rất nhiều địa phương cần phải nghỉ ngơi và hồi phục, mặt thể bùng nổ là buổi tối, khu thương nghiệp cơ hồ là không người, cho dù có vài cái tang thi cũng bị cảnh sát bắn bỏ, hiện tại náo loạn nhất là bệnh viện, còn có khu dân cư thành nam bên kia, sớm ngày hôm sau quân đội đã xuất động, tình huống trước mắt đều nằm trong vòng khống chế, truyền bá người dân những ngày gần đây tốt nhất ít đi ra ngoài.

Bạch Cảnh trầm mặc, lúc trước hần cũng nghĩ như vậy, trong lòng tràn đầy hy vọng, chính là bảy ngày qua đi, cái thời điểm kia, bệnh độc mới chân chính bùng nổ, hiện tại mới chỉ là lần đầu tiên mà thôi, trong bảy ngày mặt thể bùng nổ, mọi người chỉ biết hoan hô, sẽ may mắn, tang thi bị thanh trừ càng ngày càng ít, chính là đến ngày thứ tám, thời kỳ ủ bệnh trôi qua, mọi người tùy nơi tùy chỗ đều có thể bị nhiễm, trừ vô cùng, giết không hết, tất cả mọi người bắt đầu cảnh giác, bắt đầu phòng bị, không biết sẽ có ai bên người biến thành quái vật không hồn ăn thịt người.

Cũng không có hồi ức lâu, khéo môi Bạch Cảnh cong lên nụ cười nhạt, nhìn xa xa xuất hiện ba chiếc xe, quảng điện thoại, vội vàng vẫy vẫy tay, mở cửa xe chạy xuống, quản cái gì quái vật ăn thịt người, hần có không gian, có Tiêu Táp, Tiêu Táp ý nghĩ xấu đầy mình, lại thông minh như vậy, bọn họ nhất định sẽ hảo hảo sống sót.

Dư Nhạc khổ bức, thật vất vả mới tìm được chỗ dựa vững chắc, như thế nào lại phải đi, bất quá hẳn hạ quyết tâm, mặt dày mày dạn cũng muốn đuổi kịp, không nói hai lời cũng xuống xe.

Tiêu Táp tiêu tụy, người cũng gầy đi, trong mắt tràn đầy tơ máu, thấy Bạch Cảnh sau khi xuống xe, ba bước biến thành hai bước, đem hẳn gắt gao ôm vào trong ngực.

Bạch Cảnh có chút thở không nổi, nhẹ nhàng giãy một cái, cũng không dám có động tác quá lớn, mấy ngày nay hẳn là dọa hỏng y đi: “Điểm nhẹ, ta không có việc gì.”

Thật lâu sau, Tiêu Táp mới buông hai tay ra, cẩn thận lôi kéo đánh giá hẳn, Dư Nhạc bên cạnh bị bọn họ trực tiếp xem nhẹ, há to miệng không nói nên lời, nguyên lai bọn họ đúng là loại quan hệ này.

38. Chương 38

Hai người còn nói gì đó, Tạ Dân Hàng cầm điện thoại trong tay, vẻ mặt cẩn thận đi tới: “Táp ca, có người quân đội tới, nơi này không nên ở lâu.”

Đôi mắt Tiêu Táp buồn bã, lôi kéo Bạch Cảnh lên xe.

“A, các người chờ ta một lát, ta biết nơi nào không an toàn.” Dư Nhạc vội vàng hô, sợ lại bị bỏ rơi.

Bạch Cảnh quay đầu lại, liếc hẳn một cái: “Làm sao người biết?”

Dư Nhạc do do dự dự, ấp úng nửa ngày, chính là không nói lời nào, Bạch Cảnh không kiên nhẫn, xoay người muốn đi.

Dư Nhạc thấy hẳn nhẫn tâm, như thế là hạ quyết định gì đó, giống như bằng bất cứ giá nào cũng theo bọn họ, nói: “Trực giác, không lừa người, ta chỉ biết bọn người rất mạnh, đặc biệt là người và hẳn, trực giác nói cho ta biết, mọi chuyện sẽ không chấm dứt nhanh như vậy, đi theo các người mới có đường sống.”

Bạch Cảnh trầm mặc, tinh thần lực giả sao? Tiềm lực không tồi, có thể kích phát dị năng sớm như vậy, khó trách tiểu tử này đến gần mình, thì ra là thế.

“Người còn cảm giác được cái gì?” Tiêu Táp vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

“Quân đội không có ý tốt.” Dư Nhạc căng thẳng, lời nói vừa ra liền cảm thấy áp lực từ Tiêu Táp, trả lời không hề nghĩ ngợi, nói xong hận không thể cắn rụng lưỡi của chính mình, nếu bọn họ không tin, monh phải làm thế nào bây giờ.

Tiêu Táp nghe xong, cũng không quay đầu lại, ném một câu: “Đuổi kịp.”

Dư Nhạc lưu luyến nhìn chiếc xe việt dã một cái, sau đó không chút do dự, một đầu tiến vào trong xe của Tiêu Táp.

Bạch Cảnh đối với cái này từ chối cho ý kiến, có một tinh thần lực giả cũng tốt, chính là trong lòng có chút ảo não, sắc mặt cũng trầm xuống: “Quân đội là hướng về phía chúng ta mà tới sao?” Nếu Tiêu Táp có thể lắp cameras, ai biết quân đội có hay không ở phụ cận mà giám thị, hẳn lấy đồ vật từ trong không gian, quân đội khẳng định nhìn thấy, ở giai đoạn trước của mặt thể, quốc gia cũng không ít lần bắt chuột trắng nhỏ làm thí nghiệm.

“Không cần lo lắng.” Tiêu Táp vỗ vỗ vai hẳn, vẻ mặt thông dong bình tĩnh.

Bạch Cảnh gật đầu: “Ta biết.” Cha hẳn bây giờ còn chưa thất thế, người quân đội còn chưa dám làm gì hẳn, huống chi còn có Tiêu Táp bên cạnh, hẳn không lo lắng cho mình.

“Đi qua bên kia.” Dư Nhạc thấy không xử lý hẳn, sợ mình không có tác dụng, vội vàng ở bên chỉ đường, chính là sau lại phát hiện, giống như cho dù không có hẳn, người ta cũng không đi sai đường, trong lòng cảm thấy có chút thất bại, tuy rằng vẫn cảnh giác bốn phía như trước, cũng không dám lại khoa chân múa tay, cả người cũng quy củ lên.

Bạch Cảnh nhìn hẳn hiểu chuyện không nói gì, nếu vượt qua được khảo nghiệm, mang theo thêm một người cũng không sao, dù sao không đoán hẳn cũng biết, Tiêu Táp khẳng định mang theo không ít người.

“Đúng rồi, đưa di động cho ta.” Bạch Cảnh đột nhiên nhớ tới, còn không biết Vương Học Bình bọn họ thể nào, cùng với mấy người Tần Dịch trong nhà, không có chính mình tọa trấn, có hay không bị người khó dễ.

Thần sắc Tiêu Táp không vui, lấy ra di động của Bạch Cảnh, kỳ thật hắn đã sớm gọi điện cho Vương Học Bình và Tần Dịch, chính là bị mắng đến cầu huyết lâm đầu, lúc ấy Bạch Cảnh mặt tích, tâm tình hắn trầm trọng, bị người chửi mắng, không chỉ thế, còn phải chịu đựng bọn họ châm chọc, đem tình huống kĩ càng tỉ mỉ kể lại một lần, đơn giản là Bạch Cảnh coi trọng bọn họ, hắn cảm thấy chính mình nên chịu đựng, bất quá bây giờ nhớ đến, cảm giác phi thường khó chịu.

Bạch Cảnh bật cười, thực dễ dàng liền đoán được tiền căn hậu quả, Tào Lỗi kia độc mồm hắn biết, Tiêu Táp gọi điện đến, khẳng định không nghe được lời tốt, trong lòng cảm thấy ảm áp dạt dào, có chút đắc ý nhỏ, tuy rằng Tiêu Táp có đại nghiệp, nhưng hắn cũng có chỗ dựa, đời này, hắn sẽ cùng Tiêu Táp sánh vai mà đứng, cười cười nói: “Người đừng để ý, bọn họ cũng là lo lắng cho ta.”

Tiêu Táp mặt không đổi sắc, râu rí gạt đầu, chính là bởi vì biết bọn họ lo lắng, cho nên hắn mới chịu đựng, bằng không, từ nhỏ đến lớn, ai dám đối với hắn như vậy.

Không đợi Bạch Cảnh gọi điện, Dư Nhạc bên kia bỗng nhiên đầu đầy mồ hôi, trong mắt hiện lên thần sắc kinh khủng: “Đừng đi bên kia, quân đội trước sau đánh bọc lại đây.”

Vừa dứt lời, đầu xe nhanh chóng quay trở lại, Bạch Cảnh lão đảo một cái ngã trên người Tiêu Táp, đôi mắt trong suốt buồn bã xẹt qua một tia ngoan độc, không nghĩ tới, chống lại hắn đầu tiên không phải là tang thi, mà lại là quân đội quốc gia.

Ba chiếc xe nhanh chóng thay đổi phương hướng mà chạy, lái xe giẫm mạnh chân ga, đâm trái đâm phải, đằng sau xe quân đội đuổi theo sát.

“Xe phía trước mới dừng lại, xe phía trước mới dừng lại, chúng ta không nổ súng.” Tiếng loa to rõ, khuếch tán trong gió...

Sắc mặt Bạch Cảnh âm ngoan, oán hận nhìn về phía sau, lửa giận trong lòng dường như không khống chế được, đời này hắn kiên kỳ nhất chính là có người muốn bắt hắn, mà còn là bắt hắn làm thí nghiệm, nếu ai dám có tâm tư này, hắn phát thệ, hắn tuyệt đối sẽ diệt cả nhà kẻ kia, dù sao tận thế loạn lạc, thắng thua do trời định...

Phát hiện vẻ lo lắng của Bạch Cảnh, mày Tiêu Táp nhăn chặt lại, Bạch Cảnh như vậy vẫn là lần đầu tiên hắn thấy, âm lãnh oán độc giống như ác quỷ từ địa ngục đến báo thù, bất quá nhớ đến thân thể của hắn, trong lòng bình thường trở lại, còn có một chút đau lòng, chậm rãi ôm lấy hắn: “Đừng lo lắng, có ta ở đây, về sau ta sẽ che chở cho người, sẽ không để người chịu một tia ủy khuất.”

Bạch Cảnh giật mình, lệ khí trần ngập trên người tiêu tán, giống như mưa bóng mây, nở ra nụ cười thần nhiên, tùy ý Tiêu Táp ôm hắn, ngoan ngoãn gật gật đầu: “Àn!”

Khóe môi Tiêu Táp cong lên một độ cung không thể nhìn ra, bộ dáng tiểu miêu ngoan ngoãn, khiến hắn hận không thể vĩnh viễn phụng trong lòng bàn tay, chính là mới ảm áp một chút, theo một tiếng súng “phanh!” vang lên, sắc mặt mọi người đều trầm xuống.

Dư Nhạc lòng còn sợ hãi, vỗ vỗ ngực, thực may mắn mình dự kiến trước, tiểu việt dã của hắn không thể đo cùng súng đạn, ngấm lại tình huống bị bắt, trên người có cảm giác không rét mà run, trong lòng càng thêm quyết định, nhất định phải luôn tin tưởng vào trực giác của mình.

Ánh mắt Tiêu Táp nhanh chóng đánh giá chung quanh một cái, trầm giọng nói: “Tách ra ở lối rẽ phía trước, gặp lại ở công viên vùng ngoại ô.”

Mâu quang Bạch Cảnh lạnh lùng: “Không cần, ta muốn nhìn một chút xem ai dám bắt ta.” Hiện tại chung quanh đều rất nguy hiểm, không đáng để mọi người đi mạo hiểm, chỉ cần Bạch Kính Thành không thất thế, hiện nay không có người dám vô lễ với hắn.

Tiêu Táp lắc đầu, giữ hắn lại: “Dương thượng úy là phe Chu gia, người đừng ra mặt.”

Vừa nghe đến Chu gia, cổ ngoạn lệ kia của Bạch Cảnh lại dâng lên, sát khí lóe qua, hưng hăng nói: “Vậy giết chết toàn bộ cho ta, ta xem ai còn dám đuổi theo.”

Tiêu Táp bất đắc dĩ, cũng không biết tại sao Bạch Cảnh lại bạo lực như vậy, bất quá phỏng chừng là oán hận với Chu gia chất chứa từ lâu, xoa đầu hắn một chút, trách nói: “Hiện tại không được, N thị còn có quân đội bảo vệ, Dương thượng úy tuy là người Chu gia, người cũng không thể một cây liền đánh chết được, mặt khác quân nhân bất quá cũng chỉ là nghe lệnh làm việc, trách nhiệm của bọn họ là bảo vệ quốc gia.”

Bạch Cảnh phần nộ im miệng, hắn đối với quân nhân tuyệt đối không có bất cứ thành kiến gì, bên cạnh hắn có vài bảo tiêu đều xuất thân từ quân đội, chính là tâm tình hắn không tốt, ngực giống như bị nghẹn một cổ lửa giận, không tìm một chỗ phát tiết, cả người hắn không được tự nhiên.

Kỳ thật bản thân hắn cũng biết, đó là bởi vì duyên cớ oán hận chất chứa lâu lắm rồi, sau khi sống lại, hắn vẫn luôn tự nói mình không quan tâm, không báo thù, không hận, cũng không oán, chính là hắn từng chịu nhiều đau khổ như vậy, làm sao có thể không để ý, lúc ấy thời gian cấp bách, hắn vội thu thập vật tư, vội vàng tu luyện nội công, vội vàng rèn luyện tinh thần lực, vội đến không rảnh để suy nghĩ những việc đó, hiện tại mặt thể bùng nổ, trong lòng khẩn trương, tìm đến Tiêu Táp về sau đi mọi nơi, không để hắn kịp hòa hoãn, lại có người muốn bắt hắn làm chuột bạch, cái nàu như một que diêm quẹt lên toàn bộ phần nộ trong lòng hắn...

Tiêu Táp lấy bộ đàm: “Mọi người nghe lệnh, hướng đường phía trước gia tốc chạy, toàn bộ cameras dọc đường hủy hết.”

“Đã biết, Táp ca.”

Vừa rút lời, Bạch Cảnh sắc bén cảm giác được trên người Tiêu Táp ngưng tụ một cỗ năng lượng, tiếp chợt nghe “rầm, rầm” vài tiếng nổ, biển quảng cáo ven đường, một ít mảnh kim loại nhỏ thượng vàng hạ cám xung quanh chiếc xe đều bay lên, rơi thật mạnh trên mặt đất, ngăn trở hai đường phía trước và sau, vừa lúc ngăn chặn màn bọc trước đánh sau kia.

Trong lòng Bạch Cảnh vui vẻ, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng: “Người kích phát dị năng?”

Tiêu Táp gật đầu, mồ hôi trên trán toát ra, chỉ thấy một trận mệt mỏi đánh úp thân thể, cũng không có thể lỏng cảnh giác, trực tiếp phân phó Dư Nhạc: “Người chỉ đường.”

“Vâng!” Thanh âm Dư Nhạc vang dội, trong mắt mười phần nhiệt tình, Bạch Cảnh nói hắn cũng nghe thấy, dị năng sao? Vậy cái hắn gọi là trực giác, có phải hay không cũng là một loại dị năng?

Bạch Cảnh thấy sắc mặt Tiêu Táp trắng bệch, vội vàng điều động tinh thần lực, tìm một chai nước khoáng trong không gian, lại cho thêm một chút nước suối, sau khi lấy ra, mở nắp chai, uyển đến bên môi Tiêu Táp: “Uống nước giải lao.”

Tiêu Táp hé miệng, nước suối theo cổ họng xuống, bất quá chỉ một khắc, thân thể tuy rằng vẫn mệt mỏi như trước, tinh thần tựa hồ khá hơn rất nhiều, kinh ngạc nhìn Bạch Cảnh một cái, cũng không có hỏi nhiều, chỉ là trong lòng nghĩ đến, bí mật của tiểu tử kia một ngày nào đó hắn sẽ đào ra toàn bộ.

Nguyên bản hôm nay hắn chỉ muốn thử năng lượng, không nghĩ tới lại có sức như vậy, vẫn là có chút miễn cưỡng sao? Phát động nhiều kim loại như vậy, hắn thấy thực mệt mỏi, như vậy không được, hơi hơi nhứ mày, thử vận hành nội công Bạch Cảnh dạy cho, vừa mới nhắc tới nội lực, liền phát hiện một dòng nước ấm quen thuộc chậm rãi từ lưng chảy vào cơ thể, cùng vận hành với nội lực của hắn, một trận sáng khoái truyền đến, tâm thần mơ mơ màng màng tiến vào một mảnh không gian mờ mịt.

Thấy Tiêu Táp tiến vào trạng thái nhập định, lúc này Bạch Cảnh mới thu nội công về, nhìn mọi người đều vội vàng phía trước, lái xe điều khiển xe, Dư Nhạc chỉ đường, có hai người khác tiêu hủy cameras, hắn cũng cầm lấy súng, chính là không đợi hắn bóp cò, phía trước có một người mất sắc vội vàng một tay ngăn khẩu súng lại: “Đừng, đừng, đừng, Cảnh thiếu ngài cứ nghỉ ngơi, việc nặng để chúng ta làm.”

Bạch Cảnh nhướng mày, đây là khinh thường hắn sao?

Nam nhân vẻ mặt đau khổ, cảm giác áp lực thật lớn, kỳ thật vừa rồi hắn còn bị lệ khí của Bạch Cảnh dọa, này nha đích thực đủ ngoan tâm, nói chính chết người mày cũng không nhăn lại một ít, cho dù bọn họ hỗn hắc đạo cùng quân đội đối chọi rong lòng còn có chút oán hận, nhưng Bạch Cảnh lại ngược lại, cổ khí tàn nhẫn kia, ngay cả đại nam nhân bọn họ nhìn đến trong lòng đều hốt hoảng, cho nên nói thật không hổ là

người Táp ca coi trọng sao? Vội vàng giải thích: “Cảnh thiếu đừng hiểu lầm, chỉ có chút cameras của chúng ta, vừa rồi ngăn người là sợ người bị ngộ thương.”

Bạch Cảnh bĩu môi, xét hần nói có đạo lý, chậm rãi thu hồi súng, không có việc gì, thanh nhàn hần càng mừng.

Dư Nhạc lặng lẽ liếc hần một cái, trong lòng quyết định, về sau nhất định phải theo Cảnh thiếu lẫn lộn, Táp ca tuy rằng oai phong, nhưng hần thủy chung cảm thấy, quyền lợi trong tay vợ là lớn nhất, thấy tình huống trước mắt, trong lòng càng thêm kiên định.

39. Chương 39

Có Dư Nhạc chỉ đường, mọi người thực thuận lợi đến công viên, một lát sau, một chiếc xe khác cũng vội vàng chạy đến. Nhìn bằng tiền nổ rộ phía xa xa, Bạch Cảnh giật mình, bằng hệ dị năng sao? Thủ hạ của Tiêu Táp đúng là xuất hiện lớp lớp nhân tài.

Sau khi xuống xe Bạch Cảnh mới nhìn rõ, nguyên lai bằng hệ dị năng dĩ nhiên là Tạ Dân Hàng, cảm giác có chút quái quái, đời trước nếu hần nhớ không lầm, Tạ Dân Hàng phải là tinh thần hệ dị năng, như thế nào lại biến thành bằng hệ, bất cả còn có thể sống lại, những người khác thay đổi cũng không có gì ghê gớm,غمغم lại cũng không đi tham thảo, thủ hạ Tiêu Táp càng lợi hại, tương lai bọn họ càng có thể yên lành mà sống.

“Chạy mau.” Dư Nhạc run rẩy chỉ vào một phương hướng hô to.

Tâm thần mọi người căng thẳng, Bạch Cảnh chăm chú nhìn lại, một chiếc xe đang lướt nhanh mà đến, đằng sau còn có hơn một trăm tang thi giương nanh múa vuốt, không chút do dự cầm lấy súng lục, lạnh lùng nói: “Ngắm vào đầu, dùng ống hãm thanh.”

Nghe thấy hần nói, mọi người đang chuẩn bị lên xe đều dừng lại trên trán toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng con thảo nê mã điên cuồng chạy, thiếu gia à, đây là hơn một trăm tang thi không phải là hơn mười cái, không chờ bọn họ nói ra suy nghĩ trong lòng, cả người Bạch Cảnh nghiêm nghị, sát khí lạnh liệt, theo “phốc, phốc phốc!” ba tiếng vang lên, mỗi súng đều trúng một cái, ngay cả nam nhân lúc trước không phục Bạch Cảnh, trong lòng không thể không bội phục.

Bạch Cảnh nhìn bọn hần ngẩn người, mày nghiêm lại: “Thất thần làm gì.”

Lý Dục hai tay nắm chặt, giờ giờ súng: “Không có ống hãm thanh.” Hiện tại bọn họ đã dừng lại chỉnh đốn, nếu nổ súng nhất định sẽ khiến người khác chú ý, nói không chừng lại đưa tới càng nhiều tang thi hơn.

Bạch Cảnh cũng không che giấu, trực tiếp từ không gian lấy ra mấy khẩu súng, tùy tay ném: “Tự phân đi.”

“Cảm ơn Cảnh thiếu.” Lý Dục nhếch miệng nở nụ cười, lần này là thật tâm nói cảm tạ, cứ thật không chỉ súng tốt, không nghĩ tới Cảnh thiếu người này còn rất thật tâm, ít nhất là không giấu giếm bọn họ, không gian dị năng? Tinh quang trong mắt Lý Dục chợt lóe, nghĩ đến đầu tiên chính là dọn đồng dọn tây một chốc là xong.

Bạch Cảnh mặc kệ hần tính kế thế nào, cũng chỉ là một chuyện đơn giản, tiếp tục tập trung tinh lực, bắn mấy tang thi từ xa tới gần.

Mấy người khác cũng không cam lòng lạc hậu, một đám nhanh chóng hành động, ngay sau đó liền thấy, trên xe tiến đến là ánh lửa tinh tinh điểm điểm phát ra.

“Kháo! Lại có người khai phá dị năng?” Lưu Uy đi theo hô to một tiếng, trong mắt hiện lên ước ao, hỏa lực trong tay càng thêm mãnh liệt.

Bạch Cảnh trong lòng trầm mặc, hỏa hệ dị năng sao? Không hổ là xã hội đen, kích phát dị năng đều là hệ công kích, bĩu môi không để trong lòng, thần nhiên nói: “Kích phát dị năng trừ bỏ thiên phú ra, tại thời điểm sống chết, tinh thần nứt vỡ cực hạn cũng có thể kích thích tiềm năng trong cơ thể.”

Ánh mắt Lưu Uy sáng lên, mấy người còn lại cũng dựng lỗ tai, hiện lên thần sắc nóng lòng muốn thử, rất có tư thế muốn xông lên cùng tang thi vật lộn một phen: “Cảnh thiếu người nói là sự thật?”

Bạch Cảnh cũng không thèm nhìn bọn hắn, một bên ngắm trúng đầu tang thi, một bên lương lương nói: “Tin hay không tùy ngươi, bất quá nếu bị tang thi cào thương, bảy ngày qua đi cũng sẽ biến thành tang thi, các ngươi phải hiểu rõ điều đó.”

Mọi người lạnh run, không nói, cũng có người trầm mặc, nghĩ đến huynh đệ bị tang thi cào thương, nghĩ đến quyết định của Táp ca, bắt đầu còn không hiểu, giờ nghe đến nguyên nhân Bạch Cảnh nói ra...

Dương Văn Hạo phát ngoan, không ngừng bắn, hai mắt đỏ bừng, hưng hăng hỏi: “Ngươi như thế nào lại biết?”

Bạch Cảnh cười lạnh, chỉ biết hảo tâm không hảo báo: “Ta cuối cùng cũng sẽ có một chút tin tức, nhớ rõ giữ kín miệng của các ngươi, nếu không nể mặt Tiêu Táp, ta quản các ngươi đi tìm chết.”

Lý Dục vội vàng giảng hòa, động tác trong tay cũng không ngừng lại: “Cảnh thiếu đừng nóng giận, hắn chỉ là trong lòng khó chịu, đệ đệ của hắn bị tang thi cào thương, bị nuôi nhốt ở trong phòng, này chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?”

Bạch Cảnh liếc nhìn hắn một cái: “Có, nếu vượt qua bảy ngày khai phá dị năng, nếu không vượt qua thì biến thành tang thi, cái này phải xem lực ý chí của hắn có bao nhiêu cường đại, bất quá...”

Bạch Cảnh chưa nói hết, không đợi bọn họ phản ứng, quay đầu lại nhìn Tiêu Táp trên xe một cái, trong lòng hơi ảm áp, người này vẫn thích cậy mạnh như vậy, chuyện gì cũng một mình chống.

Tang thi càng ngày càng ít, hai trăm dặm lộ trình chỉ ngắn ngủi còn một nửa, mắt thấy tang thi càng gần, Tạ Dân Hàng vội vàng nói: “Lên xe đánh đi.”

Bạch Cảnh nghe xong cũng không chần chừ, mấy người trực tiếp lên xe, chỉ để lộ một khe hở ở cửa sổ, tâm tình vốn khẩn trương, thấy tình huống hiện tại nghiêng về một phía, trong lòng đều nhẹ nhàng thở ra.

Ngay cả Dư Nhạc cũng không nhịn được giương tay lên, cầm súng bắn vào đầu một tang thi.

Tình huống của hắn khiến người chấn động, Lưu Uy kinh ngạc: “Huynh đệ đây không phải là lần đầu ngươi bắn súng đi?”

Dư Nhạc trợn tròn mắt, sau đó hưng phấn lên, không nghĩ tới sẽ chuẩn như vậy, hắn chính là dựa theo cảm giác, ngắm trúng liền bắn, lúc này cũng không khiêm tốn, khoác lác nói: “Ca đương nhiên không phải lần đầu tiên bắn súng.”

Bạch Cảnh hiểu rõ, tinh thần lực giả tự nhiên chính xác hơn so với người bên ngoài, thấy vẻ mặt đắc ý của hắn, trong lòng khó chịu, đã kích nói: “Trước kia chính là bắn súng nước, àn?”

Dư Nhạc ừ ừ không dám phản bác, trực giác nói cho hắn biết, Cảnh thiếu tuyệt đối biết tình huống của hắn, cười gượng hai tiếng nói: “Cảnh thiếu quá khen, ta còn bị súng điện chích qua, CS đùa siêu cấp vui.”

“Tiểu tử ngươi bị vạch trần? Bất quá lần đầu tiên bắn súng mà có thành tích tốt như ngươi vậy là không tồi rồi.” Trong ngữ khí của Lưu Uy không thiếu phần tán thưởng.

Dư Nhạc thấy Bạch Cảnh không nói gì, trong lòng buông lỏng, âm thầm nghĩ, đây là ông chủ lớn hắn xem trọng, nhất định không thể đắc tội, chút lòng thành đại trượng phu có được dẫn được.

Tiêu Táp mở mắt ra nghe được tiếng súng, bật người đề phòng, thấy tình huống trước mắt, không nhịn được có chút buồn cười, nói thật chỉ cần tìm đúng bí quyết, tang thi còn không lợi hại nhiều, trừ bỏ khí lực lớn, không biết mệt mỏi, ăn thịt người ra, một súng có thể bắn một cái.

Ngay sau đó hắn cũng gia nhập hàng ngũ chiến đấu, nhấc lên một khẩu súng,, ngắm trúng một tên ngoài cửa sổ.

Chẳng được bao lâu, tang thi bị tiêu diệt sạch sẽ, Lý Dục đang muốn xuống xe nói chuyện, Bạch Cảnh chán ghét nhíu mày: “Lên phía trước, ở đây không ngại ghê tởm sao?”

Tiêu Táp gật đầu: “Nghe hắn.”

“A” Lý Dục ngừng lại thấy đúng, lái xe lên phía trước hơn 300 dặm.

Bạch Cảnh im lặng, này nếu thay đổi là đời trước, vô luận mình nói cái gì, chỉ sợ đều có người phản bác, cảm giác có chút phiền chán, hôm nay như thế nào lại dễ nhớ tới đời trước, hưng hăng cho Dương thượng úy một nét bút, nếu không phải hôm nay hấn bắt chuột bạch nhỏ, chính mình sẽ không thất thường như vậy.

Sau khi xuống xe, Tiêu Táp lại hỏi: “Thế nào, có người bị thương hay không?”

“Không có.” Vương Tự Cường cười ha ha: “Các người không phát hiện, xe quân đội phía sau đúng là thảm, chạy theo chúng ta đến nội thành, kết quả gặp được một đồng tang thi, xe chúng ta rần chắc, trốn cũng không dễ dàng, bọn họ trực tiếp bị ngăn chặn, này phỏng chừng phải cầu cứu tổng bộ a.”

Tiêu Táp gật đầu hỏi tiếp: “Ai kích phát dị năng?”

“Là ta Táp ca.” Lương Sĩ đứng dậy, đã hai mươi tuổi còn có vẻ then thùng, đỏ mặt nói: “Ta... ta...ta vừa rồi cũng là nóng nảy, thấy tang thi đến gần, quên cửa sổ xe có chắn, nghĩ nhất định không thể chết được, sau đó đầu óc trống rỗng, mặc danh kỳ diệu liền có dị năng.”

Bạch Cảnh quay sang thật sự nghĩ không rõ, một người then thùng như vậy, như thế nào lại là hỏa dị năng, cùng tính tình một chút cũng không hợp.

“Được lắm.” Lưu Uy vỗ vỗ vai hấn, trong lòng ngầm bực, sao hấn không có vận khí tốt như vậy chứ.

Dương Văn Hạo bình tĩnh nhìn Tiêu Táp, lúc này hấn đã tỉnh táo lại, chính là ánh mắt vẫn nhiễm tơ máu: “Táp ca, người thành thật nói cho ta biết, Văn Kiệt có phải hay không cũng sẽ biến thành tang thi, hấn còn nhỏ như vậy, đại học còn chưa có học xong, ta liều mạng hỗn hắc đạo đều là vì hấn, người nói cho ta biết, hiện tại ta phải làm như thế nào?”

Ánh mắt Tiêu Táp mang ý hỏi quay đầu nhìn về phía Bạch Cảnh.

Bạch Cảnh gật đầu, này còn hỏi? Nếu y không đành lòng, vậy từ bỏ công lao của mình cũng không thể luôn mang theo, bùng nổ đó là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Dương Văn Hạo thấy thế, thậm đậm mỉm cười, trong lòng đã tin bảy phần: “Táp ca, người như thế nào không nói sớm cho ta biết, ba của ta năm đó là thủ hạ làm việc cho Hải thúc thúc, đệ đệ của ta người cũng nhìn hấn lớn lên, người thế nào lại nhẫn tâm gạt, nếu người nói sớm cho ta biết, Văn Kiệt hấn thế nào lại xúc động như vậy, như thế nào lại bị cào thương, hấn năm nay mới 19 tuổi a.”

Tiêu Táp trầm mặc một lát: “Ta nói rồi, không ai tin.” Kỳ thật nếu không phải Bạch Cảnh, đừng nói là thuộc hạ kia, ngay cả hấn cũng không tin tưởng.

Mọi người giật mình, trong trí nhớ dường như Táp ca có nói qua khi đó là xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt Dương Văn Hạo đột nhiên trắng bệch, đúng vậy, Táp ca đích xác có nói qua, lúc ấy bọn họ không hiểu, cũng có oán hận sau lưng, chính là bị một loạt sự tình xảy ra ép xuống,

Không có người tin lời Táp ca nói là thật, hấn còn nhớ rõ đệ đệ trở về còn nói giỡn, thật nghĩ đây là sinh hóa nguy cơ sao, không nghĩ tới một câu thành thật, tang thi thật sự sẽ bị nhiễm.

Bạch Cảnh mặt mày nghiêm túc: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

Tạ Dân Hàng có hảo cảm với Bạch Cảnh, lôi kéo góc áo hấn, ý bảo một hồi nói sau.

Bạch Cảnh gật đầu không có hỏi nhiều, đời trước Tạ Dân Hàng là một trong những người không nhiều lắm đối tốt với hấn, đời này mình giúp hấn giải vây coi như thiện duyên, nhận thiện ý của hấn, ngậm miệng không nói.

Tiêu Táp thấy mọi người trầm mặc, thản nhiên nói: “Trước đi xuống sửa xe, thay xe xong lại trở về.” Nguyên bản muốn thừa dịp thời gian còn sớm, đi trước thu hồi vật tư, như thấy trạng thái mọi người không tốt, vẫn là để tính sau vậy.

Bạch Cảnh trong lòng nhấp nhô, hấn không sợ người khác như thế nào, nhưng hấn sợ Tiêu Táp khó xử, sau khi lên xe liền do dự nói: “Không phải là ta nhiều chuyện.”

Tiêu Táp lắc đầu, thấy bộ dáng cẩn thận của tiểu miêu, trong lòng kỳ thật rất cao hứng, phải chăng hắn có thể lý giải là, kỳ thật tiểu miêu cũng rất để ý đến mình, chậm rãi ôm thắt lưng hắn một phen ấn vào trong ngực, sau đó một mỗi nhắm mắt lại: “Không có, người đừng suy nghĩ miên man, ta chỉ là nghĩ, có nên rời khỏi N thị hay không.”

Tiêu Táp nói ra lời này, Lý Dực đang lái xe chấn động: “Táp ca, người cũng đừng mặc kệ huynh đệ, Văn Hạo hắn cũng là trong lòng khó chịu, người đừng so đo với hắn.”

Tiêu Táp ngăn hắn nói: “Ta không so đo với hắn, trở về rồi nói.” Mấy ngày nay hắn chống đỡ cũng mệt chết đi được, một bên lo lắng cho Bạch Cảnh, một bên ứng phó thủ hạ, nếu đi theo hắn, hắn chung quy sẽ gánh vác trách nhiệm, chính là trọng trách này quá nặng, hắn cũng không phải sợ kham không nổi, nhưng hắn sợ người khác không phối hợp, có lẽ quyết định lúc trước là sai lầm.

40. Chương 40

Một đường trầm mặc không nói gì, đến bãi đỗ xe, chung quanh thực loạn, mơ hồ có thể thấy được dấu vết đánh nhau, còn có vết máu đã khô, đem mặt thể bùng nổ đó, không khó đoán nơi này từng phát sinh một trận ác đấu.

Bạch Cảnh xuống xe, đầu tiên là đi dạo chung quanh một vòng, thân thủ thực lưu loát, người chung quanh chỉ thấy đồ vật không ngừng biến mất, sau đó xuống sửa xe hảo hảo biến thành bãi đỗ xe, trừ bỏ mấy chiếc xe, không còn nhìn thấy đồ vật gì khác.

Lưu Uy cứng họng: “Không gian này có thể thu thật nhiều thứ a...”

Bạch Cảnh nhướn mi, sau khi đổi xe, trực tiếp đem mấy chiếc xe dư lại, ngay cả xe bọn họ vừa đổi thu vào trong không gian, sau đó mới lười biếng nói: “Không nhiều lắm, 180 thước vuông, thu này đó cũng không dư nhiều.”

Lý Dực nhìn không được tấp lười, nghĩ nhà hắn kia bốn phòng ngủ hai phòng khách, 180 thước vuông, so với nhà hắn còn lớn hơn, lại nói a, dị năng này thật thích.

Bạch Cảnh thấy thần thái không nói chuyện của bọn họ, trong lòng rõ ràng, giai đoạn trước mặt thể bùng nổ, không gian dị năng kia đều là hàng quý, sở dĩ hắn nói vậy, cũng là cấp mọi người khái niệm chủ quan trước, ai cũng biết không gian hắn thực lớn, như vậy vô luận về sau xuất ra cái gì cũng không có người nghi vấn.

Tiêu Táp nhìn hắn, trong lòng có chút buồn cười, tâm tình nặng nề vừa rồi giống như tốt hơn một ít, tiểu miêu của hắn đúng là nói dối không chớp mắt, bất quá hắn có thể hiểu được hàm ý của tiểu miêu, mà trong lòng còn ần ần cảm giác, tiểu miêu đối với cấp dưới của hắn tựa hồ có chút địch ý, ngoài ra còn có một loại không tín nhiệm căn bản.

Tiêu Táp bất đắc dĩ, đối với cái này cũng không miễn cưỡng, hắn tự nhiên biết thái độ lúc ấy của cấp dưới đối với tiểu Cảnh, bằng không hắn cũng không thiếu chút nữa cùng tiểu Cảnh tách ra, chính là nghĩ đến cấp dưới trong nhà trọ, tâm tình lại có chút trầm trọng...

Tâm của hắn cũng không phải làm bằng sắt, lúc ấy thủ hạ trong bang theo hắn dứt khoát rời đi chủ tịch, trong lòng hắn không phải không cảm động, nhưng hắn là người không phải thần, cho dù kích phát dị năng, đem mọi người tìm được nhà trọ, nhưng điều này cũng không thể phòng ngừa được cấp dưới biến dị, càng không thể phòng ngừa được người nhà bọn họ biến dị.

Đối mặt với loại tình huống này, hắn có thể làm như thế nào, nói thật không ai tin, cho dù hắn là lão đại, nổ súng giết cấp dưới, giết thân nhân bọn họ, tách người bị thương ra, ngay cả hắn thực hiện chính xác nhưng lại có ai hiểu, mấy ngày nay cơ hồ là không ngủ, kỳ thật hắn cũng rất mệt....(anh cực khổ rồi.)

Mấy người nhanh chóng trở lại nhà trọ, Bạch Cảnh thấy phương tiện trang bị cửa, lặng lẽ liếc Tiêu Táp một cái, y vì thế hắn mất không ít công phu, mặt thể giai đoạn trước chỉ cần chứa đủ vật tư, ở nơi này trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối là an toàn không lo, lúc trước y nói rời khỏi, thực sự bỏ được sao?

Còn không đợi hần hỏi ra nghi hoặc trong lòng, cách cửa đang đóng mở ra, một phụ nhân năm mươi tuổi vọt ra, một bên khóc một bên mắng: “Tiêu Táp, người cái tên này phải chịu ngàn đao, lương tâm bị chó ăn, con ta cùng người liều mạng sống dễ dàng sao? Hiện tại người giết cha của hần, còn đem hần cách ly, tìm đường chết a, người như thế nào không giết ta luôn đi, để ta cùng với ông già đoàn tụ, người hôm nay nếu không cấp ta một cái công đạo, ta liền chết ở đây...”

“Thực xin lỗi Táp ca, là ta không trông nòng cẩn thận, để ta mang nòng về.” Lý Cường đã đi tới, ngoài miệng nói xin lỗi giải thích, nhưng trong mắt lại không có ý tứ kia, trong con người giấu giếm hận ý, khiến Bạch Cảnh có chút kinh hãi vội vàng hỏi: “Tiêu Táp đây là có chuyện gì?”

Tiêu Táp trầm mặc, tùy ý để Lý Cường kéo người ra ngoài, Tạ Dân Hàng lúc này mới giải thích cho Bạch Cảnh, ngữ điệu có chút trầm trọng: “Bệnh độc bùng nổ đêm đó, Phương thúc cũng biến thành tang thi. lúc Táp ca tới, Phương Thông đã bị cào thương, Táp ca nổ súng giết Phương thúc, đem Phương Thông cách ly, Phương mục cũng là người cơ khổ, hai người thân, một bị giam, một bị giết, suốt ngày đến làm âm ỉ, Táp ca cũng không có biện pháp, đối mặt với người mẹ như vậy chỉ có thể chịu đựng, còn có ca của Lý Cường cũng là bị Táp ca giết, tình huống lúc đó, tất cả mọi người đều nhìn, ca hần nếu không chết, Lương Sĩ sẽ bị cào trúng, chúng ta không ai nguyện ý nổ súng, Táp ca ra tay, Lý Cường lúc đó giống như điên lên, muốn cùng Táp ca liều mạng, ngay hôm sau tuy rằng khôi phục lại, người lại biến thành âm dương quái khí, trong lòng hần hần còn hận...”

Bạch Cảnh có chút đau lòng, đối mặt với loại tình huống này, Tiêu Táp đã làm thực tốt, cho dù hần là đại ca xã hội đen, nhưng là cũng không thể ngăn cản tình cảm của cấp dưới với người nhà, cái thứ nhân tình này ai còn nói đến chuẩn, bệnh độc bùng nổ, xung đột tất nhiên tồn tại, theo hần mà nói, lúc ấy Tiêu Táp không thuê nhà trọ đón người, kỳ thật đánh rắm cũng không có, chỉ trách tâm ý quá tốt, nhớ kỹ tình huynh đệ, bất quá nhớ tới lời nói của Dư Nhạc, đêm sấm sét đó, Sí Diễm Minh phân ra, trong lòng lại có chút thoải mái, huynh đệ có thể cùng Tiêu Táp rời đi, khẳng định đều có thể tin được, khi đó cái loại tình huống này, Tiêu Táp làm sao có thể mặc kệ họ được.

“Ta không có việc gì.” Tiêu Táp thấy Bạch Cảnh thân thiết, cầm chặt tay hần: “Ta trước hết để người mang người đi nghỉ ngơi, làm xong việc sẽ trở lại.”

“Hảo!” Bạch Cảnh gật đầu, mặc kệ y có quyết định gì, hần đều sẽ ủng hộ.

Chính là hần bên này thoải mái đáp ứng, mấy người còn lại lại bất an.

Tiêu Táp không để ý tới bọn họ, thản nhiên phân phó: “Kêu mọi người tập hợp lại họp.”

“Táp ca, người thật muốn đi?” Lưu Uy trong lòng căng thẳng, chỉ cảm thấy hết mức khó chịu, tình huống bên ngoài hần cũng thấy, trước có người của quân đội, sau có tang thi, Táp ca hiện tại đi ra ngoài, vậy....

Tạ Dân Hàng đứng chờ người lắp bắp kinh hãi, bọn họ không ở cùng một chiếc xe, tự nhiên không biết chuyện Tiêu Táp nói, nghe thấy Lưu Uy hô to, trong lòng nhất thời khẩn trương, chỉ có Dương Văn Hạo trầm mặc không nói gì.

Tiêu Táp thản nhiên liếc hần một cái, trong lòng bỗng nhiên buông lỏng, kỳ thật quyết định cũng không khó khăn như vậy, hần vốn không phải là người tốt gì, chính là Sí Diễm Minh mới trải qua thay đổi, những người này có thể cố định đi theo hần, trong lòng có một phần cảm động cho nên mới tính toán nhiều như vậy, hiện tại nếu không đi chung một đường, sớm phân ra cũng tốt, nhà trọ và vật tư nơi này lưu lại cho bọn họ coi như thanh toán xong, Tiêu Táp hần tự hỏi, không làm mọi người thất vọng.

Thừa dịp Bạch Cảnh không chuẩn bị, nhanh chóng hôn một hơi: “Chờ ta trở lại.” Đánh lén thành công, tâm tình Tiêu Táp nháy mắt chuyển tốt, cũng không đợi Bạch Cảnh nói chuyện, vội vàng mang mấy người rời đi.

Bạch Cảnh hai má hồng hồng, trong lòng bức bối, hung hăng trừng mắt nhìn người còn lại: “Ta muốn nghỉ ngơi, còn không dẫn đường.”

Tiểu Tề vừa nghe, nhanh chóng mỉm cười, còn làm một tư thế mời: “Mời chị dâu đi bên này.”

Dưới chân Bạch Cảnh lảo đảo một cái, cũng mặc kệ đây là nơi nào, một cước đạp tới: “Lăn, ai là chị dâu của người.”

Tiểu Tề vội vàng trốn, nhìn vụn gỗ bị đá vỡ bên người, bị dọa đổ một phen mồ hôi lạnh, đồn rằng chị dâu hung hãn, nguyên lai không phải là hồ ngôn loạn ngữ, vội vàng mỉm cười nói: “Cảnh thiếu đừng nóng giận, tất cả mọi người đều kêu như vậy, cho nên ta...”

Hắn không giải thích còn hoàn hảo, giải thích xong Bạch Cảnh phát hỏa rồi, tất cả mọi người đều kêu như vậy, lời này có ý tứ gì.

Tiểu Tề mắt thấy một cước bay tới, cũng không dám dừng lại, vội vàng vàng chạy sang một bên: “Ôi, ta đau bụng, muốn đi vệ sinh, chị dâu ngài chờ, ta để người khác dẫn đường cho ngài.” Nói xong cũng không đợi Bạch Cảnh trả lời, nhanh như chớp bỏ chạy không thấy thân ảnh.

Bạch Cảnh trong lòng tức giận, trút ra nửa hơi, hung hăng trừng Dư Nhạc, bộ dáng như đang tìm nơi trút giận.

“Chuyện không liên quan đến ta, ta thật sự không có cười.” Dư Nhạc vội vàng xua tay, tuy rằng hắn rất muốn ôm đùi, nhưng cũng không phải là bia ngắm, oan có đầu, nợ có chủ, trực giác lần này sao lại không chuẩn, biết sớm đã chạy trước.

Trông mắt Bạch Cảnh vừa động, cũng không cùng hắn so đo, mọi nơi đánh giá một cái, trực tiếp kéo Dư Nhạc vào một góc chết: “Mở tinh thần lực ra.”

“Cái gì?” Dư Nhạc ngẩn người.

Bạch Cảnh khinh bỉ, dị năng của hắn đều bại lộ ra rồi, còn giả bộ cái gì, thản nhiên nói: “Đừng giả bộ, dùng tinh thần lực bao trùm tòa nhà, nghe xem bọn họ nói cái gì?”

Dư Nhạc không hiểu, nhưng ẩn ẩn cảm thấy rất quan trọng, giống như chỉ cần nghĩ thông suốt đối với hắn sẽ có những chỗ tốt lớn lao, lập tức cũng không dám ba hoa, nghiêm túc nói: “Cảnh thiếu có thể nói cụ thể hơn không?”

Bạch Cảnh kinh ngạc: “Người thật không biết?”

Dư Nhạc lắc đầu: “Ta từ nhỏ, lục cảm (chắc là năm giác quan và cảm giác) tương đối sắc bén, gần đây dường như càng thêm lợi hại, nhưng người nói tinh thần lực, trừ bỏ tiểu thuyết ra, ta thật sự không biết.”

Bạch Cảnh nhíu mày, hắn không biết chính mình như thế nào lại biết, hai dị năng không cùng hệ thống, cái hiểu được tự nhiên không giống, nghĩ nghĩ nói: “Tinh thần lực chính là trực giác của người, nhắm mắt, thử làm trống rỗng tinh thần, cảm thụ bốn phía.”

Trong tiểu thuyết dường như đều nói thế, Bạch Cảnh không xác định nghĩ, Dư Nhạc đáng thương, hiện tại hắn còn chưa biết, chính mình đang bị coi là chuột bạch nhỏ.

Cũng không lâu lắm, lại có một người dẫn đường khác tới, Dư Nhạc đầu đầy mồ hôi, trên đường không yên lòng, mới vừa vào phòng lại tiếp tục luyện tập.

Trong lòng Bạch Cảnh rất cao hứng, trẻ nhỏ đúng là dễ dạy, Dư Nhạc thật đúng là chăm chỉ, hiện tại hắn rất muốn biết, đến tột cùng Dư Nhạc có thể xuất ra một trò vui hay không.

Dư Nhạc đáng thương lúc này rất thảm, nín thở vận dụng tinh thần lực, tin tức loạn thất bát tao, các loại tiếng vang ồn ào, cái gì cũng hướng về đầu hắn mà chui vào, chỉ cảm thấy trong đầu óc giống như nổ mạnh, muốn thu hồi lại hữu tâm vô lực, mơ mơ hồ hồ dường như còn thấy thiên thai trước tòa nhà hiện tại đứng đây người, nhất định là hắn ảo giác đi...

Hai mắt cùng Tiêu Táp đối diện, tinh thần lực cấp tốc rung chuyển, trong đầu bỗng nhiên truyền đến một trận đầu đốn, hét to một tiếng, khí huyết ở ngực quay cuồng, mở mắt ra, chỉ thấy ở cổ họng một vị tanh ngọt, phun ra mấy ngụm máu tươi, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Bạch Cảnh nhướn mày, không có một chút tâm đồng tình, gà mờ học sách thuốc thử thử, đặt tay lên cổ tay Dư Nhạc, cảm giác được mạch đập nhảy lên, thực vừa lòng gật gật đầu, cũng không tệ lắm, tinh thần lực tiêu hao quá độ, nghỉ ngơi hai ngày liền tốt, xem ra tiểu thuyết cũng không phải không có căn cứ, hôm nào lại để hắn thử thử.

Kỳ thật Dư Nhạc coi như xui xẻo, nguyên bản không có việc gì, nhưng giữa dị năng giả với nhau, thời điểm phát động kỹ năng, chung quy sẽ có cảm ứng, hắn như đại thứ thứ vậy nhìn chăm chăm Tiêu Táp, không làm cho hắn cảnh giác mới là lạ, Tiêu Táp nhiều năm chém giết ở xã hội, cổ khí thể giết chóc kia không phải là giả, mà Tiêu Táp còn là dị năng giả, Dư Nhạc ngốc lần đầu tiên vận dụng tinh thần lực, không hiểu ẩn nấp và né tránh, thực xui xẻo bị công kích, cho nên mới học máu té xỉu như vậy.

Dù sao cũng phải nói, đứa bé bị Bạch Cảnh xúi bậy kia, đợi khi tỉnh lại khẳng định còn cảm động rơi nước mắt với hắn, dù sao nếu không có Bạch Cảnh, hắn cũng sẽ không chạm đến việc xuất ra tinh thần lực, này có tính là bị người bán còn giúp người đếm tiền trong truyền thuyết không?

Lại nói Tiêu Táp bên kia, hiện tại chính là đang tiến hành một hồi tranh luận, một ít huynh đệ trong bang còn hoàn hảo, chính là những người nhà đó thật khó chơi, Tiêu Táp nói phải rời khỏi, những loại điều kiện đều phải phân ra, súng ống đạn dược, lương thực vật tư, nhiều nhất vẫn là tiền.

Tiêu Táp không hề nghĩ ngợi chỉ hỏi bọn hắn cần nhiều hay ít, trực tiếp lấy ra chi phiếu đặt trên bàn, muốn tiền, được, hắn cấp, hắn cũng bị dây dưa đến phiền, kỳ thật sớm nên nghĩ đến, giúp bọn họ hỗn xã hội, lại có người nhà đến giảng đạo lý, hắn cái gì cũng không muốn nói, giết thân nhân bọn họ là sự thật, nếu dùng tiền để bồi, không quan hệ, hắn buông tay rồi, lúc này hắn nhìn là trên phân thượng bọn họ đã theo hắn rời khỏi Sí Diễm Minh.

Hàn Diễn ở bên lo lắng xuống, chính là không dám nói xen vào, ký ức giáo huấn lần trước vẫn còn mới mẻ, chỉ là trong lòng hung hăng ghi nhớ Bạch Cảnh, tìm được người này, Táp ca liền rời khỏi, vất vả mới dàn xếp được, hiện tại bên ngoài thực loạn, giờ rời đi mà nói, họ có năng lực đi nơi nào?

Chu Tập thực bất đắc dĩ, mà ngay cả hắn đều nhìn ra Táp ca có tính toán khác, Hàn Diễn như thế nào còn để tâm chuyện vặt này, kỳ thật hắn không muốn nhìn thấy huynh đệ vì một người nam nhân mà phản bội. Hắn thật muốn nói, Hàn Diễn có điểm bất chớ đi cày, nếu không biết hắn thích mình, nói thật liền thái độ kia của hắn đối với Tiêu Táp, chính mình còn thật muốn hiểu lắm.

Phân xong tiền mỗi người đều vui vẻ ra mặt, gia đình người chết tuy rằng có thương tâm nhưng cũng không còn phần nộ như vừa rồi.

Tiếp đó Dương Văn Hạo lại đề xuất yêu cầu đại lượng vật tư và lương thực, còn có súng ống đạn dược.

Lưu Uy phần nộ quay đầu, cảm giác có chút không thể tin, cử động này của Dương Văn Hạo xem như công khai nói nhân lúc cháy nhà đi hôi của, ỷ vào tình cảm áp chế người.

Tiêu Táp cũng không có để ý, Dương Văn Hạo biết không gian của Bạch Cảnh, tự nhiên biết vận động tây phương liền có, nếu phải rời khỏi, hắn liền tận lực hết lòng giúp đỡ, cũng không uống công đã từng là huynh đệ, về sau đường ai nấy đi, cũng đừng nói hối hận.

41. Chương 41

Một hồi trở về phòng, thấy Bạch Cảnh đọc một quyển sách trên tay, bên cạnh còn có một kẻ không hiểu chuyện Dư Nhạc, trong lòng hung hăng phun ra một khẩu úc khí, mẹ nó hắn còn chưa từng ghen khuất như vậy đâu, cũng tại hắn lúc trước suy nghĩ không chu toàn, nguyên muốn mang tâm phúc rời đi, ai ngờ Bạch Cảnh mất tích, Sí Diễm Minh phân chia, nói thật các huynh đệ đi theo hắn hắn thật cao hứng, chính là hắn lại tính sai một chút, đối mặt với thân nhân, nhân tâm kỳ thật thực khó nắm giữ.

Lúc ấy lo lắng cho Bạch Cảnh, trong tay lại cầm thủ hạ, cứ tưởng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hiện tại xem ra, người đúng là không thể nhân hạ, càng không thể tốt tâm, Sí Diễm Minh phân chia, Bạch Cảnh mất tích, mặt thể bùng nổ, liên tục ngăn cản hắn đi bước tiếp theo, không có cái gì cũng tốt, bên cạnh hắn không cần phé vật, lúc này đây coi như hắn làm người tốt, đưa phạt đưa về tận tây thiên, cũng coi như viên mãn cho tình cảm huynh đệ của hắn, về sau gặp lại, mâu quang Tiêu Táp lạnh lùng, hắn không tiếp nhận bất cứ kẻ phản bội nào, vô luận là hắn có lý do gì.

“Người đã trở lại? Mọi việc xử lý tốt rồi sao?” Bạch Cảnh ngẩng đầu, thấy thần tình xơ xác tiêu điều của Tiêu Táp, trong mắt hiện lên hung quang, trong lòng thoáng hiểu, lúc này mới đứng đi, hiện tại Tiêu Táp này mới giống dáng dấp hắn nhận thức ở kiếp trước.

Tiêu Táp gật đầu, biểu tình trên mặt nhu hòa đi một ít, đối với Bạch Cảnh cũng không giấu giếm, thản nhiên nói: “Kho hàng vật tư phía thành tây ta tính toán lưu lại cho bọn họ.”

Bạch Cảnh bĩu môi, không nói gì, này xem như chuyện nhà của y, kỳ thật hôm nay lão phụ nhân kia lao tới, hần nhin thật lâu mới không đi lên vỗ hai bàn tay, cái ngoạ ý này mệ y còn là đại ca xã hội đen, thế nhưng không rên một tiếng, để cái bà nương kia khi dễ, tuy rằng hần có thể lý giải, nhưng mặt thế đến cũng không phải là xã hội pháp chế, nhân tính, đó là cái gì?

Tiêu Táp thấy thế, khoe môi cong cong, khốc khốc nở nụ cười: “Đừng nóng giận, một cái kho hàng mà thôi, ta cấp, nếu quyết định sai sẽ chịu hậu quả, bọn họ theo ta một hồi, hiện tại xem như thanh toán xong.”

Bạch Cảnh quay sang, không nhìn y, thoải mái nói một kho hàng vật tư, chờ qua mấy ngày nữa, lúc vật tư hiếm hoi, y sẽ biết một kho hàng vật tư là nhiều hay ít, lại có thể đổi nhiều hay ít đồ, cứu được nhiều hay ít mạng người.

Tiêu Táp đi tới nắm thắt lưng hần, chớp mũi nghe mùi hương của hần, đè nén xúc động xuống, tiến đến bên tai Bạch Cảnh, thở ra nói: “Hiện tại thế đạo không tính là loạn, bọn họ muốn ta liên cho, dù sao có thể lại đi thu thập, về sau bọn họ sống chết cùng ta không quan hệ, nếu đã muốn xấu hổ, cần gì lại phải làm người xấu, tóm lại là ta suy nghĩ không chu toàn, mới đưa đến kết quả ngày hôm nay, hào phóng một lần có ngại chi.”

Lỗ tai Bạch Cảnh ngứa ngứa, cả người cũng thấy nóng lên, hai má hơi ửng đỏ, tránh tay y đang nắm mình ra, đánh “ba” một cái, cả giận nói: “Người cũng biết là đã từng, để ý mấy cái đó làm chi, bọn họ đi theo người đi còn không phải là vì tiền đồ, nếu người là lão đại việc đầu tiên bọn họ cần làm là nghe lệnh, ta xem một chút quy củ cũng không có.”

Tiêu Táp khó có khi xấu hổ, đối mặt với Bạch Cảnh lại không biết làm thế nào, kỳ thật từ khi rời đi Sí Diễm Minh, lòng của thủ hạ đã không xong, lúc ấy hần lo lắng Bạch Cảnh, lại vì mặt thế vội vàng chuẩn bị, là hần xem nhẹ chính mình, ai không quá, nói lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, người đã gọi điện cho bảo tiêu chưa?”

Bạch Cảnh vừa mới rời còn hung ba ba, vừa nghe lời này liền ủ rũ, hai tay nắm lại, buồn bã ỉu xiu nói: “Đừng nói nữa, còn không bằng người, người ta đang ở đại học bảo hộ xã hội, may mắn người có dặn trước, bằng không khẳng định đã chết mấy lần.”

Tiêu Táp cũng không có lòng đồng tình, lông mày khê nhướn, thản nhiên nói: “Bọn họ ngược lại thật tốt bụng.”

“Tốt bụng cái rắm.” Bạch Cảnh hiếm khi nói thô bạo, nhắc tới việc này trong lòng liền tức giận, bất quá ngẫm lại cũng hợp tình hợp lý, sớm biết rằng không nên cho bọn họ đi trường học, học sinh không thể so với người bên ngoài, vợ chồng Lâm lão lại tái phát thiện tâm, Vương Học Bình và Tào Lỗi thực bất đắc dĩ, hiện tại học sinh yếu ớt, liền đem cho ân tình là đương nhiên, nếu không có Bạch Cảnh dặn dò, bọn họ và vợ chồng Lâm lão lại có vài phần giao tình, thật sự rất muốn đặt quang gánh chạy lấy người.”

“Vậy hiện tại...”

Bạch Cảnh nhú mi lại: “Bọn họ ta không lo lắng, thật sự không trở về D thị được, dù sao nên làm cũng đã làm, con trai vợ chồng Lâm lão khỏe mạnh, thân sơ ta cũng phân rõ ràng, ta cuối cùng cũng không thể vì bọn họ mà liên lụy người bên cạnh mình, luận quan hệ, ta cùng Vương Học Bình và Tào Lỗi thân thiết hơn, ta cũng không hảo tâm như người, chuyện gì cũng một lòng ôm đồm, thật muốn chờ bọn hần tỉnh ngộ, vậy cần có giáo huấn bằng máu, ta cũng không muốn để người thân cận của mình làm đá kê chân khiến bọn họ hoàn toàn tỉnh ngộ.”

Tiêu Táp trầm mặc, khe khê thở dài, cũng không biết hần ở trong mắt tiểu Cảnh lại thành lòng dạ đàn bà.

Bạch Cảnh thấy hần không nói lời nào, hỏi tiếp: “Đúng rồi sau khi rời khỏi chúng ta đi nơi nào? Sau khi xác định địa phương ta bảo họ đến.”

“Đi L tỉnh.” Nói lời này, tinh quang trong mắt Tiêu Táp chợt lóe, cả người tản ra khí thế bức người.

Bạch Cảnh bắt đầu suy nghĩ sâu xa, một lát sau, ánh mắt sáng lên, không biết mình có nghĩ giống Tiêu Táp không, nếu thật sự là nơi đó, ngược lại là một nơi tốt để đi, mẹ, thật muốn phá vỡ đầu y ra nhìn xem, thế nhưng còn có thể nghĩ đến mưu ma chước quỷ này.

“L tỉnh? Người nói chính là ngục giam tội phạm trọng hình quốc gia?”

Tiêu Táp gật đầu, trong mắt hiện lên một tia khen ngợi, đúng chính là chỗ đó, nơi đó giam giữ cơ hồ đều là nghi phạm quốc tế, còn có nghi phạm tội nặng đặc biệt, không có một người nào có thể hảo hảo sống chung, đã từng có người có ý đồ cướp ngục, tường vây cao mười thước, mấy kg thuốc nổ thật chỉ làm ra vài vết xước, vị kia của quốc gia hạ công phu lớn, vô luận trông coi hay tuần tra đều rất thuận tiện, bên trong vừa sâu lại rộng, cơ hồ tự tạo thành một hệ thống, hảo hảo chĩnh đốn một phen chính là thành lũy tuyệt vời.

Sau khi vui sướng qua đi, Bạch Cảnh tỉnh táo lại liếc y một cái, lương lương nói: “Đúng nha, đúng nha, nơi đó thực tốt, bất quá chờ đến lúc chúng ta đến, chỗ ngục giam kia, hoặc là biến thành thành tang thi hoặc là đã bị người chiếm lĩnh, người cho là người người đều ngốc?”

Tiêu Táp không để bụng, ngữ điệu đậm mạc, nói đến cướp bóc giống như đang nói về ăn cơm uống nước đơn giản: “Có người chiếm lĩnh là tốt nhất, đoạt đến là xong, tang thi ngược lại phiền toái, cần bàn bạc kỹ hơn, nếu tương lai phát triển giống như người nói, địa phương kia chúng ta bắt buộc phải có.”

Bạch Cảnh nghĩ nghĩ thấy như vậy cũng tốt, mà mặt thế giai đoạn trước, ngục giam hẳn là không có người chiếm giữ, nơi đó khuyết thiếu vật tư, trong vòng phạm vi trăm dặm người ở rất ít, chiếm lĩnh địa phương kia, việc đầu tiên cần suy xét chính là vấn đề ăn uống, về phần tang thi trong ngục giam, đánh thắng được thì đánh, đánh không được, mở cửa ra dẫn đi cũng là một biện pháp, chính là phải hành động thực nhanh, nếu hẳn đoán không sai, một tháng qua đi, sẽ có tang thi thăng cấp qua, đến lúc đó liền khó đối phó.

“Ân, ân theo người nói mà làm, ngày mai đem thủ hạ của người xử lý tốt, chúng ta liền đi L tỉnh, vừa lúc cũng đi qua D thị, ta sẽ bảo bọn họ chờ ở nhà.” Bạch Cảnh tính toán một chút đường đi, không tự giác nở nụ cười, trong lòng hẳn đang có chút tiếc nuối, D thị còn rất nhiều đồ vật không lấy, không nghĩ tới, hẳn vừa định đi ngủ lại có gói đầu đưa tới.

Tiêu Táp hơi cong khoe môi lên, mâu quang u ám dung túng đầy lửa nóng, từ phía sau gắt gao ôm thắt lưng hắn, chớp mũi chôn ở cần cổ trơn bóng của hắn, đầu lưỡi khê liếm, cảm giác được người trong ngục sợ run, vừa lòng nở nụ cười, càng thêm dốc sức mút vào.

“A...” Nghe được chính mình than nhẹ, Bạch Cảnh thất kinh, tuyệt không thừa nhận thanh âm vừa rồi là do mình phát ra, vội vàng giãy giụa, phát hiện người phía trên tựa hồ động một cái, trong lòng càng buồn bực xấu hổ, một cước đá qua, cả giận nói: “Đứng lên, còn giả chết.”

Oán hận trừng Tiêu Táp, người này không biết xấu hổ, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị chiếm tiện nghi của hắn.

Chính là hắn không biết, hắn lúc này hai mắt mù sương, hơi hơi phiểm nước, hai má đỏ ửng, bộ dáng tức giận nào có một tia uy hiếp, Tiêu Táp xem ra chỉ hận không thể hóa thân vi lang, lạnh lùng liếc Dư Nhạc từ dưới bò lên một cái, trong lòng thở dài, thiết, còn nhiều thời gian, cũng không thể bức tiểu miêu nóng nảy, dù sao cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Dư Nhạc vẻ mặt đau khổ, đầu chỉ hận không thể lui vào trong cổ, hắn thật không phải cố ý, thậm chí mình đáng chết, vì cái lòng gì không chọn thời điểm mà tỉnh lại, trực giác rõ ràng nói cho hắn biết, hôm nay sẽ gặp phúc tinh, nhưng hắn như thế nào lại cảm thấy, đây là chuyện xui xẻo a....

“Người như thế nào ở đây?” Tiêu Táp nhú mày, có vẻ rất bất mãn.

Dư Nhạc cho một cái xem thường, hắn nằm trên đất đã lâu, giờ vị đại ca kia mới phát hiện, rầu rĩ gục đầu, thành thật nói: “Ta luôn luôn ở nơi này, Cảnh thiếu dạy ta luyện tập tinh thần lực.”

Bạch Cảnh vừa nghe hắn nói, nổi lên hứng thú: “Thế nào, có tiến triển sao?”

Dư Nhạc gật gật đầu hưng phấn: “Cảm ơn Cảnh thiếu, người là đại ân nhân của ta, ta quyết định, về sau sẽ làm trâu ngựa báo đáp người.” Tình huống nơi này, hắn nghe được một chút, cho nên chuyện thứ nhất tỉnh lại, hắn liền quyết định, nhất định phải ôm đuôi thực chặt, chuyện khác nói sau.

Tiêu Táp cả người lạnh lùng, hàn khí bắn lại đây, con người lạnh như băng nguy hiểm, vô tình, Dư Nhạc lạnh run một cái, tát mình một bạt tai, cho người nói tiện, vội vàng nói: “Đại ca đừng hiểu lầm, ta biết phân lượng của mình, chuyện lớn ta không làm được, Cảnh thiếu, ngài để tiểu nhân xách giày cho ngài đi.”

Bạch Cảnh , từ đời trước đến đời này, hắn còn chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ như vậy.

Nói xong, Dư Nhạc liền muốn khóc, đi nha đi nha nói ra chỗ tốt của chính mình: “Người xem ta đáng yêu như vậy, có năng lực chơi đùa, khả năng giao tiếp rộng, còn biết ca hát, khiêu vũ, gảy đàn ghi ta, trực giác thực chuẩn, tinh thần lực đang ở giai đoạn phát triển...”

“Dừng—” Bạch Cảnh bị nói đến lỗ tai phát đau, cao thấp đánh giá hắn một cái, ghét bỏ nói: “Người có ác tâm hay không, nhìn người đủ mọi màu sắc còn nói đáng yêu, nói chính sự, người đã muốn đi theo, liền nói lai lịch rõ ràng, còn có tinh thần lực hiện tại vận dụng thế nào? Báo lại chi tiết.”

Về mặt Dư Nhạc cầu xin, bộ dạng bị đả kích lớn, cái tạo hình này chính là hắn suy nghĩ thực lâu, như thế nào lại bị bốn cột không đáng một đồng, bất quá boss là lớn nhất, nghe câu hỏi kế tiếp liền giữ vững tinh thần, lúc nói về người nhà, về mặt châm chọc: “Ba của ta, các người hẳn là nghe nói qua, tổng tài tập đoàn S Dư Mãn Quang, chỉ tiếc mẹ của ta mất sớm, ta đây là bại gia tử không giống đệ đệ ta có tiền đồ, cho dù bọn họ nhân từ còn có thể cho ta phí sinh hoạt.”

Bạch Cảnh gật đầu, đối với chuyện nhà của hắn không nói xen vào, mặc kệ hắn nói thực hay nói giả, chờ về sau kiểm chứng liền tính, thần nhiên nói: “Tiếp tục.”

Dư Nhạc nhẹ nhàng thở ra, kỳ thật hắn rất sợ Bạch Cảnh truy hỏi nguyên nhân, thật sự không nghĩ nhắc tới toàn gia kia, tâm hắn ghét, tiếp tục nói: “Vừa rồi giống như ta thấy tình huống chung quanh, chính là thanh âm rất ồn ào, đầu óc thực loạn, sau đó liền hôn mê, giờ vẫn còn mệt mỏi.”

Bạch Cảnh bĩu môi, tinh thần lực tiêu hao quá độ, hắn không thiếu lực mới là lạ, mà từ mạch xem ra, dường như còn bị công kích qua, bất quá lời này khẳng định hắn sẽ không nói, gật gật đầu nói: “Về sau tiếp tục rèn luyện.”

“Vâng, boss.” Vui mừng lộ rõ trên mặt Dư Nhạc, thanh âm trả lời vang dội.

Bạch Cảnh tà tà liếc hắn một cái, Dư Nhạc mới làm bộ làm tịch đứng đắn, nghiêm túc nói: “Vâng, Cảnh thiếu.”

Bạch Cảnh lười nhìn, sự tình cứ như vậy được quyết định, Dư Nhạc tính là đội viên dự bị của hắn, sau khi trải qua khảo nghiệm kiểm chứng, nếu đủ tư cách, hắn nghĩ, tiểu tử này rất thức thời, nhét vào phạm vi người một nhà cũng không tồi.

42. Chương 42

Tiêu Táp ma ma chít chít trong chốc lát, Bạch Cảnh đen mặt, đuổi y ra cửa phòng, thuận tiện để y xách luôn Dư Nhạc đi, trong lòng lạnh lùng mỉm cười, hừ, đừng hòng tưởng rằng hắn không biết đầu óc Tiêu Táp kia nghĩ cái gì, tưởng muốn chiếm tiện nghi của hắn, nằm mơ.

Ai, tiểu Cảnh a, người chẳng lẽ còn không phát hiện, kỳ thật tiện nghi của người đã bị Tiêu đại sắc lang chiếm qua...

Tiêu Táp sờ sờ cái mũi, há mồm muốn nói lại thôi, ra cửa mới thở dài, kỳ thật vừa rồi hắn rất muốn nói, đó là phòng của hắn được không, bất quá lại sợ tiểu miêu thẹn quá hóa giận, nhớ tới bộ dáng hai mắt mờ sương lơ đãng của hắn, thiết, thực muốn ở cùng một phòng, hắn sợ chính mình nhẹn không được. Không phải hắn định lực kém, mà là tiểu miêu thực sự câu nhân, đối mặt với người mình thích, là nam nhân đều muốn hóa thân vì lang, vì an toàn, nghĩ nghĩ, triệu tập thủ hạ bắt đầu họp.

Lúc này đây nhất định phải làm theo quy củ, nên như thế nào, liền như thế nào, không quy củ liền lẩn, Tiêu Táp hẳn cho tới bây giờ đều không phải là người tốt, phạm sai lầm một lần là đủ rồi, theo luật xã hội đen, tuy rằng hắn nhớ mong huynh đệ, nhưng ký thật lúc trước hắn là chờ đợi người khác cầu cứu, mà không phải là phòng ngừa chu đáo, hiện tại nháo chuyện, đời này hắn chưa từng ghen khuất như vậy.

Là huynh đệ, tự nhiên sẽ vì hấn suy nghĩ, không phải hấn cần gì lưu tình, lộng một chút phế vật bầy ông tám bà, bàn tính đến tình vi, vì lòng người, vì mặt mũi, hấn đích xác sẽ không cùng người già và phụ nữ so đo, việc hôm nay cũng là hấn xứng đáng, về sau mà nói, nếu muốn đi theo hấn, phải nghe trước những lời tục tũ.

Đêm nay Bạch Cảnh ngủ một đêm không mộng, Tiêu Táp họp cho đến 12 giờ, nguyên bản muốn cùng hấn rời đi có 56 người, còn có 16 thân nhân, sau một hồi luận đàm, còn lại 31 người, trừ bỏ Lý Dực mang theo đứa con trai tám tuổi, còn lại đều đàn ông độc thân không nhà không một người.

Tiêu Táp đối với việc này thực vừa lòng, không cần nhiều người hơn nữa, chỉ cần tinh là được, liên tục hơn mười ngày ngủ không ngon, thương nghị xong cuối cùng có thể ngủ một giấc an ổn.

Sáng sớm hôm sau, hấn kéo Bạch Cảnh rời giường, cự tuyệt người bên ngoài đi theo, trực tiếp lái xe đến kho hàng thành tây.

Nhìn kho hàng tràn đầy, Bạch Cảnh thấy thịt đau, trong lòng hung hăng đem Tiêu Táp mắng một lần, không cam lòng, không muốn, quệt miệng, mới chậm chậm thu hồi vật tư.

Tiêu Táp cười cười không nói chuyện, dẫn hấn đi một chỗ khác, kho hàng thật lớn, không chỉ tràn đầy vật tư, còn có mấy xe xăng, vừa thấy chính là mấy xe vận chuyển.

Bạch Cảnh mở to hai mắt nhìn: “Người buôn lậu—”

Tiêu Táp nhướn mày, tà tà mỉm cười: “Ta là làm gì, người cũng không phải đến hôm nay mới biết chứ?”

“Người còn không có gốc đi.” Đôi mắt Bạch Cảnh tỏa sáng, hưng phấn vỗ vai Tiêu Táp, bước đi như chạy, tốc độ kia cùng với ở kho hàng phía thành tây thật không thể so sánh nổi, bất quá một khắc, kho hàng tràn đầy trở thành hư không, trên mặt Bạch Cảnh chưa hết ý do vị tấn, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng nhìn Tiêu Táp: “Còn có sao?” Thở khò đều có nhiều hang, hấn mới không tin, Tiêu Táp chỉ chuẩn bị có một chút như vậy, thấy nơi này hấn mới hiểu được, sở dĩ Tiêu Táp hào phóng là đã lo lắng chu toàn mười phần.

“Thân một chút.” Tiêu Táp ghé mặt lại gần, đôi mắt chứa ý cười nhìn hấn chăm chú, không chút buông tha, một điểm nhỏ cũng có cơ hội chiếm tiện nghi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Cảnh hồng hồng, trong lòng tức giận, chỉ biết người này không có lòng tốt, nhưng thấy bộ dáng không bỏ qua của Tiêu Táp, trong lòng lại nói, chẳng qua chỉ là thân hai má một chút, hấn là không quan hệ gì đi...

Chuồn chuồn lướt nước, nhanh chóng hôn Tiêu Táp một chút, sau đó tức giận quay sang một bên, hai gò má một mảnh khối hồng.

Tiêu Táp được đền bù theo ý nguyện, kỳ thật hấn càng muốn hôn môi, tuy rằng có chút bất mãn nhỏ, nhưng hấn không nóng nảy, nước ấm nấu ếch, từ từ sẽ đến, có một khẳng định sẽ có hai, chỉ cần tiểu Cảnh có thói quen cùng hấn thân cận, công phá còn không phải dễ như trở bàn tay.

“Đi.” Tiêu Táp không cho cự tuyệt, dắt tay hấn đi.

Sau đó, bọn họ còn đi hai nơi, trên đường gặp gỡ một ít phiên toái nhỏ, thực lưu loát, không cần Tiêu Táp động thủ, Bạch Cảnh dùng súng trực tiếp giải quyết xong.

Nơi thứ ba là vùng ngoại ô, mới vừa đi tới chỗ rừng cây nhỏ, Bạch Cảnh nhíu nhíu mày: “Không đúng, nơi này rất yên tĩnh.”

Mặt Tiêu Táp trầm như nước, chân giẫm ga chạy nhanh hơn, điểm này hấn cũng đã sớm phát hiện, chung quanh quá tĩnh lặng, yên tĩnh đến nỗi không nghe được tiếng vang, trống rỗng khiến người ta không cảm nhận được chút sinh khí nào.

Một đường cũng không phát hiện có gì khác thường, cho đến khi đến một nhà xưởng vắng đi.

Tiêu Táp dừng xe lại, đề phòng nhìn bốn phía, càng an tĩnh hấn càng phát hiện tình huống không đúng.

Bạch Cảnh triển khai tinh thần lực lắng nghe bốn phía, trừ bỏ yên tĩnh như cũ, không có bất cứ tiếng động nào, chính là ngay sau đó, hấn mở to hai mắt nhìn thẳng phía trước: “Kháo! Chết tiệt, như thế nào lại có

tang thi chim?” Đồi trước động vật bị nhiễm chính là bảy ngày sau, mẹ, chẳng lẽ chỉ một khối vẫn thạch lại có tác dụng lớn như vậy.

Ngày hôm qua hẳn ở trên mạng tra qua, tia chớp ngày đó, bầu trời rơi xuống vẫn thạch, đích xác không có khối trong không gian kia, mà hẳn còn phát hiện, màu sắc hai cái cũng không giống nhau.

Đôi mắt Tiêu Táp buồn bã, từ phía sau lấy ra một thùng dụng cụ, Bạch Cảnh há hốc mồm, tâm sự cũng để qua một bên, dù sao nghĩ nhiều vô ích, chỉ thấy bên trong thùng chứa đầy đinh.

Tìm được mục tiêu, Tiêu Táp không chút do dự, giẫm ga dưới chân, lái xe phóng tới.

Nghe thấy tiếng động, đàn tang thi chim bay lên, mà nơi chúng đậu xương cốt, huyết nhục mơ hồ rơi xuống, tựa hồ vừa phát hiện mỹ vị nơi này, một mảnh đông nghìn nghịt vọt tới đây.

Tiêu Táp nhanh chóng phanh gấp, trực tiếp mở ra một khe cửa sổ, một loạt đinh giống nhau lần lượt bay ra ngoài cửa sổ.

Bạch Cảnh một phen lau mồ hôi lạnh, trong lòng nhin không được có chút ước ao, trước kia sao không phát hiện, dị năng hệ kim còn có chỗ tốt này, quả thực chính là Desert Eagle vô hạn đạn, không, so với Desert Eagle còn hoàn hảo hơn, người ta một lần một phát, y đây chính là vạn mũi tên cùng phát, mà còn có thể lợi dụng đồ bỏ đi.

Bạch Cảnh chỉ cảm thấy hoa mắt, vô số đinh bay trên trời, sau đó từng con từng con tang thi chim rơi xuống đất, cũng không lâu lắm đã bị thanh lý sạch sẽ.

Bạch Cảnh xấu hổ, đồi trước thấy thứ ngoạn ý này, bọn họ chỉ có nước chạy trốn, mặc kệ ai có lợi hại đi nữa, đối mặt với đám động vật biết bay này, cũng chỉ có thể bó tay không biện pháp, thật đúng là người so với người tức chết người, bất quá Tiêu Táp cũng coi như nhặt tiện nghi, số lượng cũng không nhiều lắm, tang thi chim cấp 0 cũng không lợi hại, nếu không chờ đến lúc dị năng hao hết....

Sắc mặt Bạch Cảnh trắng bệch, trong lòng tức giận, căm tức nhìn Tiêu Táp, trách nói: “Về sau không được làm như vậy.”

“Yên tâm, trong lòng ta đều biết.” Tiêu Táp mỉm cười trấn an, cảm giác rõ ràng dị năng của chính mình tựa hồ có chút tăng trưởng so với hôm qua, giữ chặt tay Bạch Cảnh đi trước mở đường.

Cảm ơn tang thi chim hoành hành, trên đường trừ bỏ, xương cốt vỡ vụn, cũng không thấy động vật biến dị nào khác.

Đi vào một cái sân rộng lớn, Bạch Cảnh thực dễ dàng liền thấy, hai chiếc máy bay cỡ trung, yên lặng quay đầu sang, Bạch Cảnh gục đầu xuống, khóc nha, chẳng nhẽ hẳn không nói cho Tiêu Táp biết, mặt thể không thể lái máy bay sao?

Tiêu Táp quay đầu lại nhìn Bạch Cảnh, còn chưa kịp tươi cười, thấy hẳn trầm mặc, thần sắc không còn gì để nói, liền biết tình huống không đúng, trầm giọng hỏi: “Máy bay trực thăng không thể dùng?”

Bạch Cảnh nhú mày, đồi trước đúng là không thể dùng, đồi này hẳn cũng không rõ ràng lắm, nghĩ nghĩ nói: “Tìm người nhìn thử xem, đúng rồi, công ty hàng không ngừng hoạt động rồi sao?”

Tiêu Táp thở dài một tiếng, suốt ngày đánh chim, không nghĩ tới mấy ngày gần đây, thật sự làm hết chuyện bắt chim, công ty hàng không từ đêm sấm sét đó, liền ngừng tất cả các chuyến bay, tia chớp kia tạo ảnh hưởng quá nhiều, ngày hôm sau, mọi người lại nất đầu sốt cao, phong tỏa đường hàng không cũng là điều đương nhiên, như thế nào cũng không nghĩ tới còn có nguyên nhân khác.

Thấy Bạch Cảnh tựa hồ không vui, Tiêu Táp không hề gì cười cười: “Nếu không có mấy chiếc máy bay này, cũng sẽ không có mấy xe xăng, thực có lỗi, đi, ta mang người đi chỗ khác.”

Cũng không có rời đi nhà xưởng bị vứt bỏ, Tiêu Táp trực tiếp dẫn hẳn đến một phân xưởng, cửa lớn cũ nát, nhìn có thấy một cú có thể đá văng, đóng cửa giống như chỉ làm cho có lệ. Đứng nhìn nó không thu hút như vậy, Tiêu Táp gây sức ép năm phút đồng hồ, mới đem cửa mở ra.

Súng ống đạn dược tràn đầy một phòng, còn có 15 khẩu đại bác, cùng với tên lửa, bom mini, bom hẹn giờ, tất cả đều là vũ khí nặng.

Đồng tử Bạch Cảnh co rút lại, mồ hôi lạnh toá trong lòng bàn tay, hô hấp trở nên dồn dập, có mấy thứ này này cũng với đám súng kia có đảm bảo, không từ mà biệt, tương lai căn cứ của bọn họ, chẳng sợ cho dù so ra kém B thị, nhưng tuyệt đối sẽ không kém so với các căn cứ khác.

Tiêu Táp thực vừa lòng nhìn sắc mặt Bạch Cảnh, trừ bỏ quyết định sai lầm lúc trước, vì mặt thể đến, hấn chuẩn bị không ít, duy nhất tiếc nuối chính là máy bay không thể dùng, bằng không xem như vẹn toàn.

Không chút do dự, Bạch Cảnh đem đồ vật thu vào không gian, nếu nói trước có bàng hoàng, có mê mang, thấy nhiều đại gia hỏa như vậy, hấn còn mê mang cái rắm.

Trước kia tuy nói vật tư đầy đủ hết, nhưng trong lòng hấn vẫn lo lắng, phòng tang thi đồng thời còn phải phòng người, hiện tại có mấy thứ này, hấn sợ cái lộng, tang thi đến đánh tang thi, người đến đánh người, , hấn càng thờ phụng một câu, đại tài nằm trong tay mới là đạo lý.

Trở lại nhà trọ, một khắc cũng không chậm trễ, hai người trực tiếp đến tầng hầm ngầm, Bạch Cảnh lấy vật tư kho hàng thành tây ra, Tiêu Táp triệu tập mọi người, không chút che giấu, phân chia rõ ràng rành mạch.

Cái kho hàng này, chính là vì mọi người mà chuẩn bị, mỗi dạng vật phẩm đăng ký trong danh sách, Tiêu Táp cũng không sợ có người nói nhảm. Nếu ai không phục, có thể, mấy ngày nay khoan dung, có lẽ mọi người đều quên hấn là ai, trước kia nhờ tình huynh đệ mà phân, hiện tại nếu muốn phân, phải phân sao cho đáng, Tiêu Táp hấn cũng không phải là quả hồng mềm.

Đương nhiên, Dương Văn Hạo là thủ lĩnh nhóm người, Lý Cường là trợ thủ đắc lực của hấn, đại biểu mọi người tiếp thu vật phẩm.

Thực thuận lợi, 15 phút làm xong, có lão nhân muốn chít chít oai oai, bị cường thế của Tiêu Táp trấn áp, toàn bộ yểm tức kỳ cổ (xếp cờ im trống, đem quân đi ngầm không để lộ hành tung), con người lạnh như băng, không có bất luận tình cảm gì, Dương Văn Hạo rất rõ ràng, đối đãi với người ngoài, Táp ca đều không lưu tình như vậy.

Thầm hít một hơi thật sâu, nếu đã lựa chọn, hấn sẽ không hối hận, hôm nay cắt đứt tình nghĩa huynh đệ, nhìn một đám người thủ hạ, đệ đệ trong phòng, hấn cảm thấy thực thoải mái....

Sau khi phân xong, Tiêu Táp trực tiếp bảo mọi người thu dọn đồ đạc, cả Bạch Cảnh và Dư Nhạc, một chuyến 34 người, ngồi đầy trên bốn chiếc xe, một khắc cũng không dừng lại, tốc độ cao trực tiếp đi D thị.

Trên đường còn có thể nghe tiếng radio, truy nã ba chiếc xe biển số x1355, x4556, x2346.

Bạch Cảnh âm thầm mỉm cười, không nghĩ chuyện hôm nay, cùng Tiêu Táp ra ngoài một chuyến tâm tình đã khá hơn rất nhiều, cũng bớt lo lắng, dường như không còn hận đời như vậy, muốn truy nã, tùy tiện, trong lòng nhịn không được vui sướng khi người gặp họa, nói vậy ngày hôm qua quân đội tổn thất thảm trọng, bằng không, chạy mất một dị năng giả, nào có thể giống trống khua chiêng như vậy.

Sau đó hấn liền gọi điện cho Vương Học Bình và Tào Lỗi, ước định hẹn gặp ở D thị, hiện tại thời gian càng ngày càng gấp, đã là ngày thứ tám, hấn tin tưởng, toàn bộ thế giới sẽ bắt đầu loạn, D thị cách L tỉnh một khoảng cách nữa, cần giành giật từng giây, một chút thời gian cũng không thể lãng phí.

43. Chương 43

Một đường đi tới cũng không yên bình, rất nhiều địa phương bắt đầu giới nghiêm, còn có rất nhiều nơi quốc lộ bị gián đoạn, cho dù bọn họ thay nhau lái xe, ngày đêm chạy, trên đường vẫn chậm trễ không ít thời gian.

Điều duy nhất đáng ăn mừng, thân phận Bạch Cảnh dùng rất tốt, dọc đường đi lại góp nhặt được rất nhiều xăng và dầu ma-dút, còn đi ngang qua một số trạm kiểm soát thành thị, không có người của chính phủ ngăn trở.

Trên đường Bạch Kính Thành cũng gọi điện thoại cho Bạch Cảnh, ngữ khí còn rất lo lắng, chỉ hỏi hấn ở nơi nào, muốn hay không cho người đi đón, còn dặn hấn mọi chuyện phải cẩn thận.

Bạch Cảnh nghe xong vô cảm, đời trước mặt thể vừa mới bùng nổ, cha hấn cũng thực khấn trương cho hấn, bằng không như thế nào phó thác hấn cho quân đội, chính là khi xung đột lợi ích thành tất nhiên, đối mặt

với sinh tồn khó khăn, hắn đưa con trai tự nhiên trở thành chứng ngại vật, lựa chọn của Bạch Kính Thành hắn có thể hiểu được, nhưng sẽ không tha thứ, hiện lại nghe hắn thân thiết như vậy, chỉ cảm thấy đường như đã qua mấy đời, trên thực tế cũng đã cách cả đời.

Bất quá mặc kệ thế nào, nên hạ ngáng chân vẫn là nên hạ, chỉ cần Bạch Kính Thành đối tốt với hắn, hắn liền sẽ không xé rách mặt, có đôi khi quan hệ lợi ích, ngược lại so với huyết mạch thân tình càng thê thảm chắc, Bạch Cảnh trực tiếp hỏi, đồ vật hắn muốn chuẩn bị tốt sao?

Bạch Kính Thành sững sốt một chút, trong lòng ắc ắc có chút bất an, nhưng vẫn trả lời có chuẩn bị, còn có hai kho hàng.

Bạch Cảnh đối với cái này thực vừa lòng, ít nhất cha hắn coi như nghe lời, tiếp liền dùng Dư Nhạc làm tấm mộc, nói là gặp gỡ dị năng giả, mà còn âm thầm nhắc nhở, vật tư chuẩn bị càng nhiều càng tốt, thủ hạ cũng muốn thuê nhiều người.

Bạch Kính Thành nghe xong sắc mặt cũng trầm trọng, lời nói quanh co lòng vòng, không ngừng hỏi thăm chuyện của Dư Nhạc, rất có ý tứ đục khoét nền tảng, Dư Nhạc tinh thần lực tốt, tai thính mắt tinh, nghe thấy đối thoại của bọn họ đầu đầy mồ hôi, nghiêm mặt ngồi nghiêm chỉnh, thật cẩn thận, sợ boss cho hắn qua tay.

Bạch Cảnh không cần suy nghĩ, một hơi cwh tuyệt, chỉ nói cho Bạch Kính Thành về sau quân đội là lão đại, nếu hắn không muốn nhìn sắc mặt người khác mà sống qua ngày, tốt nhất là nên làm tốt chuẩn bị, nói xong “ba!” một tiếng tắt điện thoại.

Kỳ thật đây cũng không phải là hắn hảo tâm, chẳng qua Bạch Kính Thành đặc thể còn tốt hơn để nữ nhân kia được lợi, hắn tin tưởng chỉ cần không đi B thị, hắn đã chết, hoặc là cả đời không có tiếng tăm gì, nữ nhân kia tuyệt đối sẽ không nhớ tới hắn, nhưng nếu hắn vẫn sống rất tốt, tình huống lại không như thế, tuy rằng mặt thể người người cảm thấy bất an, không nhất định không có phiền toái tìm đến, nếu hắn sống quá tốt, trong tay khẳng định có vật tư, nhiều người đỏ mắt, quân đội ngáng một tay, cũng không phải không có khả năng, làm chuẩn bị đề phòng những gì chưa xảy ra là tất yếu.

Chỉ cần Bạch Kính Thành hỗn đến hảo, bảo trì quan hệ lợi ích, đối với Chu gia chính là một thứ kiềm chế, kỳ thật hắn rất muốn nhìn xem, đến lúc đó Chi gia còn có thể kiêu ngạo hay không.

Ngày đêm di chuyển, sau hai ngày ba đêm, đoàn người trên đường đi trừ bỏ gặp một ít động vật tang thi, cũng bình an vô sự.

Ngày thứ ba, mới sáng rõ, không khí dường như trở nên lạnh hơn, bầu trời rõ ràng lớn như vậy lại không cảm nhận được một tia khí nóng.

Dư Nhạc bắt đầu đứng ngồi không yên, không ngừng cào đầu, phiền toái rõ ràng trên mặt, sợ hãi khó hiểu xuất hiện dưới đáy lòng, trực giác nói cho hắn biết, sẽ có chuyện rất lớn phát sinh....

Mặt Tiêu Táp bình tĩnh, trên người tựa hồ kết băng, mày càng nhăn càng chặt, ra lệnh thủ hạ gia tốc chạy, hắn và Bạch Cảnh đều hiểu được, hôm nay là ngày cuối cùng....

Chỉ tiếc trời không chiều lòng người, nhìn thông cáo ven đường, Lưu Hoa dùng sức vỗ tay lái một phen, chửi ầm lên: “Kháo, đoạn đường quốc lộ phía trước lại bị chặn đứt.”

Tia chớp đêm 11 tháng 6 đó quá lớn, không chỉ phá hủy nhiều kiến trúc, còn phá hủy không ít đoạn đường, nếu không phải đường đi bị nhiễu loạn, bọn hắn đã sớm tới D thị.

“Đi quốc lộ.” Tiêu Táp thần nhiên nói, gắt gao ôm Bạch Cảnh vào trong ngực hấp thu hơi ấm của hắn.

Bạch Cảnh mặt không đổi sắc, kinh ngạc nhìn phái ngoài cửa sổ mà xuất thần, hắn biết, qua 12 giờ đêm, toàn bộ thể giới đều sẽ điên lên, không có khẩn trương, không có sợ hãi, trong lòng quỹ dị bình tĩnh trở lại, không có một tia gợn sóng...

Trời sắp bắt đầu tối, xe trên đường giảm dần, thời gian từng giây từng giây trôi qua, bầu trời đen nhánh, giống như mãnh thú Thao Thiết mở to mồm ra, chờ đợi cắn nuốt hết thảy trong bóng đêm.

Vừa đến 11 giờ tối, Dư Nhạc từ trong tiểu truân tỉnh lại(?), hoảng sợ trợn to hai mắt, bối rối xem xét chung quanh trên xe, không thấy bất kỳ dị thường nào, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra, muốn tiếp tục ngủ lại không thể nhắm mắt.

Bạch Cảnh thần nhiên nhìn hắn: “An tĩnh.” Hắn không nghỉ ngơi, người khác còn muốn nghỉ, lập tức liền tới 12 giờ, thời gian có thể nghỉ ngơi dường như đã không còn nhiều lắm.

Dư Nhạc tâm thần căng thẳng, an tĩnh trong chốc lát, bỗng nhiên che ngực, trên trán toát ra nhiều mồ hôi lạnh, giống như đang thừa nhận thống khổ vô cùng, giây giụa đứng lên: “Không, đừng đi qua, đừng đi qua, phía trước có nguy hiểm.”

Người đang nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng tỉnh, tất cả đều cảnh giác, Bạch Cảnh nhíu mày, nhìn đồng hồ, hắn biết phía trước có một thị trấn nhỏ, trước 12 giờ đi ngang qua không thành vấn đề, sau có thể từ cách vách thị trấn lên đường cao tốc, nếu mọi chuyện thuận lợi, ba giờ đêm là có thể đến D thị.

Lưu Hoa mãnh liệt phanh gấp một cái, mọi người còn không kịp phản ứng, chỉ thấy mấy con chó biến dị thật lớn, miệng giương to như cái chậu đầy máu từ hai bên xe đánh tới, trong đó còn có một con, miệng phun ra lửa cháy hừng hực.

“Ba ba.” Lý Manh tuổi còn rất nhỏ, thân mình run rẩy trốn ở trong ngực Lý Dục.

“Đừng sợ, ngoan, ba ba sẽ bảo hộ con.” Lý Dục vỗ nhẹ lưng con trai, cũng không biết là an ủi con trai hay an ủi chính mình. Chó lớn như vậy, một đường đi tới vẫn là lần đầu tiên, không giống như tang thi cứng ngắt, chó lớn càng thêm linh hoạt, nhanh nhẹn mà vô cùng hung mãnh.

Người trên xe không hện mà cùng nhanh chóng cầm lấy súng bắn, chó biến dị tuy lợi hại nhưng không chịu nổi bọn họ nhiều người, rất nhanh đã bị hạ gục, Lưu Hoa vô ý bị cào thương, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch.

Bạch Cảnh liếc hắn một cái, thần nhiên nói: “Chó biến dị không phải là tang thi, người không cần khóc, sẽ không bị nhiễm, chính là vận khí lần sau sẽ không tốt như vậy.”

Mọi người trong lòng đều căng thẳng, Lưu Hoa lúc hốt bị hốt hỉ, cảm thụ trong lòng nói không nên lời, nhưng hắn biết, lần này là hắn sơ suất, bằng không cũng sẽ không dễ dàng bị thương.

“Đa tạ Cảnh thiếu, về sau sẽ cẩn thận.”

Bạch Cảnh gật đầu không nói chuyện, đối với mấy người kia có chút đồng cảm, có thể nghe khuyên nhủ, hiểu tôn trọng, thực tốt, nếu là người không an phận, hắn tình nguyện Tiêu Táp không có thủ hạ. Tùy tiện chỉ một người: “Đi, phá vỡ đầu bọn nó, lấy ra đồ vật bên trong, nhanh lên một chút.”

Lưu Uy chỉ chỉ cái mũi: “Ta...”

Bạch Cảnh trừng hắn: “Không phải ngươi thì là ai, nhanh lên, không có thời gian để chậm trễ đâu.”

Lưu Uy vẻ mặt ghê tởm, Cảnh thiếu một người sạch sẽ, sao lại thích lấy đầu óc thi thể, bất quá mặc kệ nghĩ như thế nào, hắn vẫn nhanh chóng hành động, hắn biết hiện tại thời gian cấp bách, Cảnh thiếu không vô duyên vô cớ bắt hắn làm chuyện vô dụng.

Bảy con chó biến dị đào tổng cộng được ba miếng tinh hạch, Lưu Uy nhanh chóng trở lại trên xe, Tiêu Táp ý bảo Lưu Hoa lái xe, sau đó cầm lấy bộ đàm: “Mọi người đề cao cảnh giác, đóng kỹ cửa sổ xe, gia tốc chạy, trước 12 giờ đêm phải lên được đường cao tốc.”

Lưu Uy đem tinh hạch lau khô sạch sẽ, sau đó đưa cho Bạch Cảnh, mấy người còn lại cũng tò mò nhìn qua.

Bạch Cảnh ném một viên cho Tiêu Táp: “Thử xem có thể hấp thu năng lượng hay không?”

Ánh sáng trong mắt Tiêu Táp chợt lóe, hồi tưởng lại lời Bạch Cảnh nói, hỏi: “Biến dị động vật có phải giống dị năng giả, bản thân vẫn là động vật, chín là có dị năng đặc biệt, trong đầu bọn nó có tinh hạch, vậy tang thi kia?”

Bạch Cảnh hé miệng cười nhạt, bội phục đầu óc linh hoạt của Tiêu Táp, thấy tất cả mọi người vểnh tai, liền nói: “Hiện tại tang thi không có tinh hạch, biến dị động vật cũng phải xem tỉ lệ, bất quá chờ sau khi

bọn nó thăng cấp, trong đầu sẽ xuất hiện tinh thể, cấp bậc dựa theo màu sắc mà phân chia, tinh hạch trong suốt loại này là thấp nhất, trừ Dư Nhạc ra, còn lại ba dị năng giả, vừa vặn đủ phân.”

“Vậy còn người?” Tiêu Táp hỏi đầu tiên.

Bạch Cảnh âm thầm cười: “Ta không quan hệ, các người là nhân viên chiến đấu, tự nhiên phải tăng cường trước, đêm nay nói không chừng còn phải ác đấu một phen, sử dụng hết tinh thần lực hiệu quả sẽ càng tốt.”

Tiêu Táp gật đầu không nói gì, mấy người còn lại cũng là thật tâm kính nể Cảnh thiếu.

Kế tiếp chỉ ngắn ngủi mười phút lộ trình lại gặp gỡ mấy động vật biến dị lẻ loi phân tán, càng tiếp cận thị trấn, động vật biến dị càng ít, cũng càng làm cho lòng người sinh cảnh giác.

“A...” Tiếng kêu thảm thiết thê lương tận trời xanh, ở ban đêm phá lệ vô cùng khủng bố.

Bạch Cảnh nhíu mày, nhìn đồng hồ một chút, 11h20 .

Còn chưa đến thị trấn, mọi người liền nghe thấy tiếng quát tháo hoảng sợ, tiếng khóc cầu cứu ở xa xa.

Sắc mặt Dư Nhạc trắng bệch, gắt gao nhắm hai mắt lại. bên miệng thì thào nói: “Động vật, động vật, thật nhiều động vật ăn thịt người, còn có, a,..... nam nhân kia đem con trai ném, ác...”

Miệng Dư Nhạc có cảm giác ghê tởm, mãnh liệt mở hai mắt, kéo kính xe xuống nôn mửa một trận.

Bạch Cảnh lạnh lùng nhìn hắn, hung hăng trách mắng: “Nếu điểm năng lực ấy người cũng không có, cút sớm cho ta, đóng cửa sổ lại.”

“Về sau sẽ không, ta sẽ nhanh chóng thích ứng.” Dư Nhạc cố giữ vững tinh thần, trên mặt còn sợ hãi, nghĩ mà sợ, lại không thấy cợt nhả, cắn chặt môi, thân thể không ngừng run rẩy.

Mấy người bên cạnh trầm mặc xuống, Dư Nhạc tuy chỉ nói ngắn ngủi vài câu, trường hộ trong đó lại không khó đoán ra.

“Gia tốc chạy.” Tiêu Táp thản nhiên nói.

Vừa dứt lời, liền thấy phía trước chạy tới một nữ nhân tóc tai bù xù, trong tay còn ôm một đứa nhỏ ba tuổi, hướng về đèn xe hô to: “Dừng xe, dừng xe, cứu cứu con trai ta.”

“Đi mau, phía sau nàng có tang thi chớ.” Dư Nhạc rất nhanh khôi phục lại, hắn phát hiện thanh âm của mình, đúng là lãnh tĩnh bất khả tư nghị.

Trên xe yên tĩnh không tiếng động, không có người đối với việc thấy chết không cứu mà dị nghị, tới gần thị trấn, ven đường người bắt đầu tăng nhiều, điên cuồng hô cứu mạng, có mấy chiếc xe bay nhanh ra ngoài.

Kê minh khuyến phê, nghe thanh âm truyền đến bên tai, Bạch Cảnh im lặng, không nghĩ tới, người còn không có biến thành tang thi, lại bị tang thi động vật giết chết trước, đời này quả nhiên bất đồng.

Không có bất cứ cái gì dừng lại, mấy chiếc xe đâm trái đâm phải, ai chống đỡ ai, thấy tư thế như vậy, người trong thị trấn chạy ra ngoài nhanh chóng đuổi kịp.

Cho đến khi lên được đường cao tốc, trạm kiểm soát không có bất kỳ ai thu phí, Tiêu Táp không chút do dự ra lệnh một tiếng: “Nhanh!”

Vừa mới đi được một đoạn, chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm thảm thiết. Quay đầu nhìn lại, thực rõ ràng chiếc xe lay động trái phải, “oanh!” một tiếng đâm vào hàng rào chắn, bạn tốt, người nhà còn cùng ngồi trên xe lúc trước, giờ hai mắt ngổn tre, mở to cái miệng chảy máu đầm đìa cắn xé người bên cạnh.

Bạch Cảnh nhìn thời gian, vừa lúc 12 giờ đêm.

Tiếp lại có xe ngừng lại, có người la to, còn có người máu tươi đầm đìa chạy đến, đương nhiên cũng có bình yên vô sự, khủng hoảng sợ hãi khiến cho hắn đi theo chiếc xe phía trước, Quốc lộ loạn thành một đồng, người phía sau phát hiện sự cố, vội vàng quay đầu xe.

Về phần những người kêu cứu mạng, đến lúc này, chạy thoát thân còn không kịp, ai sẽ còn quản sống chết của người khác.

Cho đến khi không nghe được bất kỳ tiếng động nào, mọi người mới nhẹ nhàng thở ra.

Bạch Cảnh đạm mạc nhìn về phía trước: “Còn chưa tới D thị, phía trước còn một hồi ác chiến cần phải đánh.” Bọn họ lúc này là chiếm thời gian tiện nghi, nếu là đến đường cao tốc hơi muộn một chút, nói không chừng sẽ bị chặn lại....

Tác giả có lời muốn nói: ta lừa địch, hix, mọi người gặm qt nhé.

Kỳ thật, ta cảm thấy Tiêu Táp thật sự không thánh mẫu, sí diễm mình mới vừa ở riêng, tiểu cảnh liền mất tích, sau đó hần mà bắt đầu vội, vừa muốn tìm người, lại lộng nhà trọ, những điều này là do kế hoạch ngoại sự, nếu không là Bạch Cảnh nói với hần mặt thế, mà còn còn trải qua chứng thật, thay đổi ai, chỉ sợ đều sẽ không tin tưởng.

Hần duy nhất làm sai quyết định, chính là đem người tiếp đi nhà trọ, không nên phòng ngừa chu đáo, xã hội đen nói giáo trình khí, nhưng trên thực tế, nghĩa khí cũng rất cạn mông, bởi vì bọn họ xã hội đen, cho nên không có đạo đức ước thúc, thủ hạ so le không đồng đều là khẳng định, ta không biết đại gia là như thế nào đối đãi xã hội đen, ta là ấn 98 cổ hoặc tử nguyên hình thiết kế, có lẽ là ta rất lạc đơn vị, nhưng lúc trước nhìn thời điểm, ấn tượng thật sự khắc sâu, siêu thích.

Tiêu Táp tưởng cứu bọn họ, không thể không phi, nếu là hần không cứu, hần còn xứng đương lão Đại sao? Xung đột thành tất nhiên, hần đoạn cũng sẽ đoạn quả quyết.

44. Chương 44

Một đường kế tiếp thông thuận, bởi vì đã khuya, đường cao tốc rất ít người, chỉ khi đi ngang qua khu thu phí, ngẫu nhiên mới hội ngộ mấy tang thi, trong tay bọn họ có vũ khí, giải quyết cũng rất tiện lợi, chiếc xe đằng sau càng đem bọn họ là cứu tinh, một khắc cũng không muốn rời đi.

Càng tới gần D thị chung quanh càng nhiều xe, có người từ D thị trốn ra, cũng có người vội vã chạy thoát thân tới D thị.

Đến cửa khẩu ra vào đường cao tốc, xa xa liền thấy một dãy xe, tình huống cùng lúc trước giống nhau, chiếc xe ngã trái ngã phải, tang thi chung quanh cản người, còn có mấy chiếc xe đụng nhau, tiếng khóc kêu hoảng sợ loạn thành một mảnh, cũng có người rõ ràng vứt bỏ xe mà chạy.

“Đi trạm xăng dầu.” Tiêu Táp thần nhiên nói, mày không tự giác nhíu lại, đường cao tốc này xe cộ không có quy củ, có chiếc xe lui tới chỗ trống chui vào, mấy chiếc xe đụng vào nhau, đem đường phong lại, nếu bọn họ muốn đi ngang qua khẳng định không được, trừ khi vứt xe mà đi, nếu chung quy sẽ chậm trễ thời gian còn không bằng đi thu thập xăng trước.

“Hảo.” Lưu Hoa bật người thay đổi đầu xe, trải qua dọc đường đi dần thích ứng, trạng thái tinh thần mọi người đã tốt hơn nhiều, trong lòng cũng chẳng phải sợ hãi, tang thi mà thôi, sợ cái lông, chỉ cần không bị quơ được, một súng liền giải quyết xong.

Chính là mấy chiếc xe vừa mới quay đầu, Lưu Hoa liền ngã ngựa một cái, chiếc xe nguyên bản đi theo phía sau họ, lúc này xoát xoát tụ họp thay đổi phương hướng, thật sự đem đường phía trước chặn lại.

Lưu Uy thở ra một hơi: “Những người này xảy ra chuyện gì, thật con mẹ nó vương bận.”

Tiêu Táp nhíu mày phân phó nói: “Đem xe dừng lại ven đường, vài người đi theo ta, dư lại mấy người thủ xe, nếu có người muốn gây sự, các người hần nên biết làm thế nào?”

“Táp ca yên tâm.” Lưu Hoa vỗ ngực cam đoan.

Tiếp, trên mỗi chiếc xe đi xuống hai người, Bạch Cảnh tự nhiên đi cùng Tiêu Táp, trên mấy xe chung quanh có người mất sắc, thấy bọn họ xuống xe, ánh mắt xoay chuyển, chuyển qua trạm xăng dầu cách đó không xa, vội vàng mang theo hai thanh gậy nữa xuống xe, gắt gao đi theo phía sau.

Hàn Diễn tính tình không tốt, mấy ngày này ghen một bụng tức giận, cầm lấy súng bắn về phía sau, ngoài miệng còn hầm hừ mắng: “Đều lần cho lão tử.”

Bạch Cảnh liếc hắt một cái không để ý tới, những người khác thực thức thời trầm mặc không nói.

Súng còn chưa có bắn tới, đã có người kéo giọng hô to: “Giết người nha....”

Cũng có người lớn ga chỉ trích: “Đường này cũng không phải của nhà ngươi, ta cho ngươi biết, hiện tại chính là xã hội pháp chế.”

“Ta muốn thừa các ngươi mang súng giết người.”

Hàn Diễn tức, nhất thời bị nghẹn trệ.

Bạch Cảnh mỉm cười nghiền ngẫm, người a, vẫn luôn là như thế này, gặp phải tang thi sẽ sợ hãi, gặp người sẽ lộ ra bản tính.

Tiêu Táp lười xem bọn hăn, lôi kéo Bạch Cảnh bước đi.

Có người thấy thế sốt ruột, ngoài miệng tuy rằng ngạnh nói, nhưng ở trước súng của Hàn Diễn cũng không dám vọng động.

“Lão đại, lão đại, ta không cùng nhóm bọn họ, mang ta theo đi, ngươi muốn bao nhiêu tiền cũng được, đi D thị, ta liền cho ngươi.”

“Cũng mang ta theo, hiện tại thế đạo không dễ ràng, mọi người hăn là càng cần nhiều hỗ trợ, ta chỉ lấy một ít xăng, tuyệt đối sẽ không lấy nhiều.” Lời này nói chân tình thiết ý, nếu xem nhẹ hai cây gậy trong tay hăn, nghe còn thấy rất cảm tình.

Mũi Hàn Diễn đều bị tức đến thở ra khói, thấy Tiêu Táp không có chờ hăn, hung hăng dậm chân, vội vàng đi theo, về phần mấy người phía sau, mặc kệ nó.

Trạm xăng dầu thực loạn, đi qua xem liền hiểu ngay, có vết máu, có người chết, có chiếc xe trống, có đồ vật ngã trái ngã phải, duy nhất không có tang thi.

“Mọi người đề cao cảnh giác.” Tiêu Táp đánh giá mọi nơi, thân thể buộc chặt.

Bạch Cảnh liếc mắt đảo qua, nhú mày nhìn dấu vết trên thi thể ghê người, trầm tư một khắc: “Là móng vuốt động vật, mọi người cẩn thận.”

Kiểm tra chung quanh lại một lần, thấy không có gì nguy hiểm, Tiêu Táp nói: “Ba người ở lại bên ngoài, những người khác theo ta đi vào.” Mục tiêu của hăn cho tới tận bây giờ đều là kho hàng.

Lấy Tạ Dân Hàng dẫn đầu, Hàn Diễn đuổi tới cuối cùng, ở lại bên ngoài cùng Chu Tập.

Tiêu Táp lôi kéo Bạch Cảnh nhắm thẳng đến kho hàng.

Nhìn cửa lớn kho hàng đóng chặt, Tiêu Táp căng thẳng tâm thần, xoay người bắn một súng.

“Meow—” Tiếng kêu hung ác, giống như không hề sở giác tự phát ra. Tốc độ nhanh như thiểm điện, không chút nào giống tang thi cứng ngắc.

Tiêu Táp vội vàng lui về phía sau, thuận tay ném qua một tấm sắt.

“Răng rắc!” Chỉ thấy lợi trảo mèo vô kiên bất tồi, nháy mắt xuyên qua tấm sắt, sau đó đánh tới mọi người, nhanh vuốt sắc bén dưới sự chiếu rọi của ngọn đèn lóe ra quang mang âm trầm lợi hại, ngay cả vết máu loang lổ trên trảo cũng càng thêm rõ ràng.

Mấy người còn lại tay mất lạnh lẽ, cầm súng không ngừng bắn phá, động tác của mèo thập phần linh mãnh, lờ lờ trốn, tựa hồ đã xác định chuẩn Tiêu Táp, hung ác đánh tới.

“Hướng vào ót nó.” Bạch Cảnh hô to một tiếng, điều động tinh thần lực ngắm chuẩn, “Phanh! phanh! phanh!” Sau mấy súng liên tiếp, mèo mới kêu thảm một tiếng, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

“Là biến dị tang thi mèo” Sắc mặt Bạch Cảnh hơi trầm xuống, biến dị tang thi mèo cùng một bậc với tang thi, chính là so với tang thi càng thêm linh mãnh, hung ác.

Trực tiếp phá vỡ đầu mèo, Bạch Cảnh lấy ra tinh hạch, ánh sang màu thần nhiên lộ ra chút quang mang, cầm trên tay nhìn nhìn sau đó mới ném cho Tiêu Táp.

Mọi người trầm mặc, một đường quá mức thông thuận, thông thuận làm cho bọn họ quên nguy hiểm, thẳng đến giờ khắc này, mới giật mình bắt giác nghĩ mà sợ, nếu một mình gặp gỡ biến dị tang thi mèo, có lẽ bọn họ không có bất luận đường sống gì.

“A...” Lâm Chí Phi thống khổ che đầu, giống như phát tiết mà hô to. Là sợ hãi, sợ hai, hoặc một đường chứng kiến, nghe thấy, trong lòng áp lực quá lớn, sợ hãi tử vong bao phủ hắn, lại không thể tìm thấy lối ra.

“Oanh!” Một âm thanh vang lên, chỉ thấy bốn phía Lâm Chí Phi bốc lên ánh lửa.

Bạch Cảnh nhướn mày, thần nhiên nói: “Chúc mừng.” Sợ hãi cũng là một loại cảm xúc, hắn có thể phá tan điểm cực hạn kích phát dị năng, nên nói hắn vận khí tốt, hay nên nói hắn nhất gan, bất quá nói tóm lại là chuyện tốt.

Lâm Chí Phi ngây ngốc, hết nhìn đông lại nhìn tây, hắn vừa rồi cũng không biết xảy ra chuyện gì, hắn chỉ nhớ rõ, vừa rồi tang thi mèo chỉ cách hắn một bước, lợi trảo chỉ kém một chút là có thể cào nát mặt hắn, trong lòng hắn sợ hãi lại sợ hãi, nghe được Bạch Cảnh giải thích liền giống như không thể chống đỡ được nữa phát tiết ra, không ngờ lại kích phát dị năng rồi.

“Hảo tiểu tử.” Vương Đào vỗ vỗ vai hắn, trong lòng nhin không được ao ước.

Tiêu Táp cũng rất cao hứng, trong đội ngũ lại nhiều thêm một dị năng giả, bất quá cao hứng là cao hứng, chính sự không thể chậm trễ, bắn mấy súng về cửa khóa, trầm giọng nói: “Đi thôi.”

Đi vào kho hàng, Bạch Cảnh không chút do dự, trực tiếp đem xăng thu vào không gian, hắn cũng sẽ không học cái gì hảo tâm, lưu lại một thùng nữa thùng cho người phía sau, ai biết người nọ là người tốt hay kẻ xấu.

Bạch Cảnh thu xong xăng, vỗ vỗ tay đang định kêu mọi người trở về, vừa mới xoay người...

“Tiểu Cảnh—” Tiêu Táp hô to, sắc mặt trắng nhợt, con ngươi băng lãnh trấn định lộ ra vẻ hoảng sợ, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn....

“Meow—” Một tang thi mèo, từ trên đỉnh đánh mạnh xuống, mục tiêu tự nhiên là Bạch Cảnh phía trước.

Không kịp phản ứng, không kịp né tránh, Bạch Cảnh chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, bên tai nghe thấy tiếng Tiêu Táp cấp tốc vội vàng gọi, tận lực có vài tiếng súng vang lên, sau đó hắn cảm giác mình rơi vào trong một cái ôm ấm áp.

Ngây ngốc lấy lại tinh thần, chỉ nhìn thấy mọi người xung quanh trợn mắt há mồm, tang thi mèo lại nằm trên đất không nhúc nhích.

“Xảy ra chuyện gì?” Bạch Cảnh lẳng lẳng, thẳng đến hiện tại, hắn vẫn cảm giác được cái loại tàn suất tim đập không xong của chính mình.

Dương Tuấn chỉ chỉ mèo, lại chỉ chỉ Tiêu Táp, hai tay nắm lại: “Vừa rồi thấy người ở kia, sau đó đột nhiên biến mất, Táp ca nổi bão, mèo chết, về phần người thể nào xuất hiện sau đó...” Dương Tuấn nhún vai, chính Bạch Cảnh cũng không biết, bọn họ như thế nào lại biết.

Bạch Cảnh ngẩn ngơ, hắn chỉ nhớ rõ vừa rồi sợ đến choáng váng, muốn tìm một chỗ trốn đi, hồi tưởng lần trước trong không gian, giống như cũng bỗng nhiên rời địa điểm, chẳng lẽ là thuận di?

Đầu óc Bạch Cảnh xoay chuyển, áp lực không cần được kinh hỉ ttrong lòng, thâm nghĩ thử lại xem, kết quả có thể nghĩ, không có nửa điểm phản ứng.

Bạch Cảnh nhíu mày, ngộ, kỹ năng thuận di này, một ngày chỉ có thể dùng một lần, rất yếu, dùng hai lần còn có thể chạy qua chạy lại, một lần dường như chỉ có thể thoát thân. Bất quá chung quy so với không có tốt hơn, lần này cũng coi như cứu hắn, tuy rằng hắn không sợ bị mèo cào, nhưng rốt cuộc cũng rất ghê tởm, mà hiện tại hắn cũng không nghĩ bại lộ nước suối không gian.

“Về sau cẩn thận.” Tiêu Táp bế hắn thật lâu mới buông ra, sau đó liền gắt gao nắm tay hắn không buông.

Bạch Cảnh tự biết mình đuối lý, ngẩng lên cũng không phản đối, dù sao trong mắt đám người kia bọn họ vốn là người yêu, dắt tay liền dắt tay, thẹn thùng cái lông.

Thu hồi tinh hạch, mấy người nhanh chonhs lui lại, vừa đến bên ngoài liền nghe thanh âm cãi nhau. Có người muốn tiến vào kho hàng, mấy người Hàn Diễn thủ vững không cho. 110 nhanh chóng được gọi, chỉ tiếc không có ai nghe.

Bạch Cảnh bĩu môi, kỳ thật nếu đổi lại là hắn, sớm đã bắn qua mấy súng, xem ai còn chít chít oai oai, Hàn Diễn làm âm ỉ lên, kỳ thật cũng chỉ là hổ giấy, cũng không phóng được mấy súng hù dọa người, ai sợ.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Táp vừa ra tới, măn tràng liền yên tĩnh, ba người muốn nói trước, tuy rằng trong tay cầm súng, nhưng rốt cuộc cũng không có tổn thương thực chất, cùng so sánh với tang thi, bọn họ tình nguyện cùng người giao tiếp.

Năm người Tiêu Táp vừa mới trải qua một trường ác đấu, vừa ra tới khí thế tự nhiên hung mãnh, mà trên tay mỗi người còn cầm vũ khí, bộ dáng hung thần ác sát, đem mọi người hù sợ.

“Táp ca...” Hàn Diễn thực ủy khuất, muốn nói lại thôi, đây là câu đầu tiên Tiêu Táp vói với hắn từ nửa tháng trước, cho dù là trên đường, Táp ca cũng đuổi hắn đến xe người khác, hắn biết là mình có sai, nhưng không phải là đã tìm được Bạch Cảnh rồi sao, chẳng sợ trong lòng không thích, hắn vẫn nhìn xuống, Táp ca còn muốn thế nào?

Tiêu Táp gật đầu một cái, thần nhiên nói: “Đi.” Kỳ thật hắn đã sớm nguôi giận, chính là hắn hiểu tính tình Hàn Diễn, không khiến hắn ghi nhớ không được, cho nên vì người yêu mà suy nghĩ, chỉ có thể thực xin lỗi huynh đệ, còn thỉnh hắn tiếp tục ủy khuất một đoạn thời gian.

Mọi người chung quanh thấy thế, cũng không tiến vào kho hàng, thấy bọn họ vừa đi, thu thập thu thập rồi nhanh chóng đuổi kịp, xăng tuy rằng trọng yếu, nhưng cái mạng nhỏ vẫn là trên hết.

Hàn Diễn chờ mọi người tập trung, cái đám người kia đúng là không biết xấu hổ.

45. Chương 45

Trở lại nơi dừng xe, đoạn đường phía trước đã loạn thành một đoàn, về phần một loạt xe phía sau, tựa như đã ước định tốt, toàn bộ quay đầu xe, mà bên trái hiện ra một con đường.

Thấy Tiêu Táp chờ người lên xe, người phía sau cũng nhanh chóng leo lên, dưới chân giẫm ga, xe cũng đã khởi động, chính là lại không thấy chiếc xe nào lái đi.

Bạch Cảnh kéo khóa môi, đám người kia, như thế nào lại biến thành thông minh không cần bọn họ mạnh mẽ mở đường.

Tiêu Táp cũng không khách khí, trực tiếp phân phó Lưu Hoa lái xe, bốn chiếc xe bọn họ vừa đi, những chiếc xe đằng sau cũng nối đuôi theo sau.

“Phanh!” một tiếng, thấy hai chiếc xe chạm vào nhau, sau khi nghe thấy tiếng chửi bậy, Bạch Cảnh thực không phúc hậu nở nụ cười, mọi người trên xe cũng không còn lời gì để nói, bất quá cứ như vậy cản đường đi của rất nhiều người, xếp đằng sau còn hoàn hảo, xếp đằng trước chỉ kém điểm còn chưa đánh nhau.

“Tìm một chỗ nghỉ ngơi, hừng đông lại đi.” Tiêu Táp thần nhiên nói, nhìn đồng hồ đã qua 3h40, cách hừng đông còn hơn hai giờ, dựa theo thuyết pháp của Bạch Cảnh, còn có mấy ngày TV đưa tn, tang thi hắn là sợ ánh mặt trời, đêm nay động tĩnh lớn như vậy, sau hừng động, hắn nghĩ quân đội sẽ phái người đến duy trì trật tự, cùng với hiện tại xong vào, D thị khẳng định chính loạn, còn không bằng chờ hừng động lại nói.

Bạch Cảnh gật đầu, lấy đồ vật từ không gian ra, phân cho mọi người ăn, hôm nay chạy suốt đêm, buổi chiều ăn qua loa một ít, lúc này hắn đã đói bụng.

“Tiểu Manh ngoan, ca ca cho ngươi sôcôla.” Đối với tiểu hài tử duy nhất trên xe, Bạch Cảnh vẫn là rất thích, nguyên nhân tối trọng yếu là đứa nhỏ này thực nghe lời, không sảo cũng không nháo.

“Cám ơn ca ca.” Lý Manh liếc mắt nhìn ba ba một cái, thấy hắn gật đầu, mới giòn tan nói cảm ơn, vui mừng lấy sôcôla, hắn vài ngày chưa có ăn đồ ăn vặt.

“Tiểu Manh nói cho ca ca, thấy tang thi có sợ không?” Thấy đứa nhỏ rất thú vị, Bạch Cảnh cũng bắt đầu tâm tư vui đùa, nói thật, nguyên bản mang theo trẻ nhỏ, trong lòng hắn còn thực lo lắng, nhưng sau khi thấy tiểu Manh, bỗng nhiên cảm thấy cũng không có gì, bọn họ một bang toàn đại nam nhân, chẳng lẽ còn không bảo trụ được một đứa nhỏ, tiểu Manh rất hiểu chuyện, mẹ mất sớm, sinh ở gia đình mồ côi mẹ (ở đó viết là mồ côi cha ta sửa lại), ba ba lại rất bận, cũng không có giống đứa nhỏ kiêu căng tùy hứng, dọc đường đi này sợ tai hại, có khấn trương, nhưng cũng càng nhiều hơn là kiên nghị, khuôn mặt nộn nộn xuất hiện biểu tình tiểu đại nhân, Bạch Cảnh nhìn mà trong lòng tự giác có nhiều thêm vài phần vui mừng.

“Không sợ, tương lai ta cũng muốn biến siêu nhân, ta muốn bảo hộ ba ba.” Ánh mắt Lý Manh lượng lượng, kiên định phe phẩy đầu, sau đó dừng một chút, nói thêm: “.....Còn muốn bảo vệ mọi người....”

“Xi!” Trong lòng Bạch Cảnh vui vẻ, nở nụ cười, đứa nhỏ này, thật sự rất đáng yêu, mấy ngày nay thấy Tiêu Táp chơi đùa với đình, ánh mắt lờ lờ ra ánh sáng, nghĩ là siêu nhân đâu, tuy rằng câu nói sau cùng, nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng là không thể phủ định, Bạch Cảnh nghe thực thoải mái, có thể nghĩ một chút như vậy, đứa nhỏ thật thông minh.

“Ba ba!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Manh hồng hồng, thẹn thùng tránh trong ngực Lý Dục, chỉ lộ ra đôi mắt to, lặng lẽ nhìn về phía Bạch Cảnh, thấy hắn mỉm cười nhìn mình, vội vàng cup ánh mắt.

Lý Dục yêu thương ôm con trai vào trong lòng: “Ngoan ngoãn nghe lời, ăn sôcôla ngủ một lát, ngày mai chúng ta liền đi đến nhà ca ca.”

Lý Manh đỏ mặt, gật gật đầu.

Bạch Cảnh thấy thế cũng không đùa hắn, cười vẫy vẫy tay: “Lại đây, ca ca ôm, ba ba của ngươi cũng mệt mỏi.”

Lý Manh chần chờ một lát, nhìn ba ba quả thật có chút mệt, ngoan ngoãn ngồi vào bên người Bạch Cảnh, tùy ý Bạch Cảnh ôm hắn vào lòng.

Trong lòng Lý Dục nhẹ nhàng thở ra, trước có lẽ không nghĩ qua, nhưng đêm nay đi qua thị trấn nhỏ, lại nghe lí do thoái thác mơ mơ hồ hồ của Dư Nhạc, hắn thực sự sợ Bạch Cảnh ghét bỏ tiểu Manh, coi nó là trời buộc, trải qua mấy ngày ở chung này, hắn đã nhìn ra, Táp ca tuy là lão đại, nhưng chuyện gì vẫn là Bạch Cảnh định đoạt, mà Bạch Cảnh thiên tính lương bạc, dọc theo đường đi xem ra, chẳng sợ hắn ý chí sắt đá, đều sẽ tâm sinh không đành lòng, Bạch Cảnh lại giống như không chút sút mẻ, thần thái đậm đặc làm người ta kinh hãi....

Hắn không dám tưởng tượng, nếu tiểu Manh xảy ra chuyện gì, nếu Bạch Cảnh ngại tiểu Manh là trời buộc, vậy hắn phải làm gì, trong lòng hắn rất rõ ràng, tại xã hội tang thi hoành hành này, hắn không có khả năng mang theo con trai sinh tồn, bất quá may mắn, Bạch Cảnh đối với tiểu Manh cũng không tệ lắm, tâm thần buộc chặt hơn phân nửa buổi tối rất cuộc trầm tĩnh lại.

“Ngươi cũng nghỉ đi.” Tiêu Táp nắm một tay hắn, thẳng đến hiện tại, trong lòng đều còn sợ, chỉ kém một chút nữa, tiểu Cảnh sẽ bị tang thi mèo cào thương, nếu thật sự là như vậy, hắn không biết mình sẽ làm sao, giết tiểu Cảnh, tuyệt không có khả năng, có lẽ hắn cũng sẽ giống như Dương Văn Hạo, biết rõ đệ đệ sẽ biến thành tang thi, lại vẫn kiên trì như cũ muốn cứu hắn.

“Ân!” Bạch Cảnh gật đầu, miễn cưỡng tựa vào trong ngực Tiêu Táp, một tay còn ôm lấy Lý Manh, từ xa nhìn lại, không biết còn tưởng đây là một nhà ba người.

Bạch Cảnh nguyên tưởng rằng sẽ không ngủ được, từ ban ngày tinh thần vẫn luôn buộc chặt, nhưng trên thực tế tựa vào trên người Tiêu Táp, không được một hồi liền bắt đầu mơ màng, cuối cùng vẫn là bị một trận tranh cãi âm ỉ đánh thức, mà lúc này trời đã sáng, đường cao tốc cũng khôi phục lại bình thường, mấy xe dừng chung quanh thấy quốc lộ chạy bình thường, từng người đều nhanh chóng rời đi, theo sát bọn họ rời đi còn có một chiếc xe cảnh sát đang đến.

Bạch Cảnh vừa tỉnh dậy là thấy song phương đang đối trì, mấy xe cảnh sát bao vây xung quanh bọn họ, mà còn có một người quen cũ so tay múa chân, tự câu chữ công khai lên án bọn họ làm ác, Bạch Cảnh nghĩ nghĩ, nếu hắn nhớ không lầm, người nọ không phải nói đến D thị sẽ trả thù lao sao? Như thế nào lại đến một bang cảnh sát.

“Sao cái gì, sao cái gì, không có chuyện gì sao?” Bạch Cảnh ngữ khí không tốt, thần tình lộ khí xuống xe, thực dễ dàng liền thấy, lúc này vẻ mặt cảnh sát giúp đỡ lộ vẻ đa sắc thái, mà còn có người trên mặt xuất hiện trạng thái than chì.

“Nha, Cảnh thiếu, nguyên lai là ngài a, lũ lụt hướng miếu Long Vương, ngài đừng để ý, sáng nay nghe báo lại, nơi này có người mang súng giết người, không có biện pháp, chúng ta chỉ có thể đến xem, ngày hôm qua một mỗi cả đêm, hiện tại còn không được yên tĩnh, nếu không phải người này dai dẳng, chúng ta thật không muốn chạy tới nơi này một chuyến.” Đội trưởng vừa nhìn thấy hắn, liền cười đi lên tiếp đón, kỳ thật chính đội trưởng cũng oán giận đầy mình, đêm qua quái vật chạy loạn, mẹ, cảnh sát cũng là người, cũng sẽ sợ hãi, trong cục chết vài huynh đệ, có quân đội tham gia mới miễn cưỡng ổn định cục diện, này còn chưa uống được miếng nước, chợt nghe có người mang súng giết người, đây đều là những chuyện gì a.

“Ân” Bạch Cảnh gật đầu, không chút để ý nhìn về phía mập mạp kia: “Gần đây thế đạo loạn, ba của ta phái người đến bảo hộ, tuy nhìn có chút hung dữ, giết vài cái tang thi nhưng lại không có từng giết người, vị tiên sinh này nếu thích, ta mời người thử súng được không?”

Người cáo trạng tròn tròn mắt, hắn chỉ là muốn phát ra khẩu ác khí tối hôm qua kia, em rể chính là cục trưởng cục cảnh sát, như thế nào cũng không nghĩ tới, sẽ đá phải thiết bản, Cảnh thiếu là ai, hắn đều nghe như sấm bên tai.

Bạch Cảnh lại lười nhìn hắn, đối phó với người như thế, giết còn làm ô uế tay mình liền đức hạnh kia của hắn, dù sao cũng không sống được bao lâu.

“Tình huống trong thành phố thế nào?” Bạch Cảnh quay đầu nhìn về phía đội trưởng, ánh mắt vô ý quarts về phía mấy cảnh sát bị thương.

“Ai! Đừng nói nữa.” Đội trưởng vẻ mặt đau khổ, khó có được Bạch Cảnh hỏi, hắn cũng không khỏi uống một ngụm nước đắng, vị gia này nếu tâm tình tốt, một câu nói không chừng có thể giúp hắn một phen: “Tối hôm qua cũng không biết xảy ra chuyện gì, qua 11h liền không ngừng có người gọi điện thoại cầu cứu, cái khác đội ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng cái đội chúng ta theo kia, người không biết, rõ ràng đồng thời chấp hành nhiệm vụ, trên đường vẫn hảo hảo, bỗng nhiên phát cuồng bắt đầu cắn người,—” Đội trưởng chỉ chỉ phía sau: “Vài người của ta đây bị cắn thương, còn chết vài huynh đệ, sau trên đường lại xuất hiện quái vật, chúng ta vội cả đêm, người quân đội tới rồi mới miễn cưỡng khống chế tình huống, vết thương cũng không kịp băng bó, nếu không làm sao làm nhiệm vụ.”

Bạch Cảnh âm thầm cười: “Người bị thương trở về nghỉ ngơi, ta sẽ nói với cục trưởng các người, tha cho các người mười ngày nghỉ dài hạn.”

“Hắc! cảm tạ.” Tròng mắt đội trưởng đảo một vòng, cười cười, uyển chuyển cự tuyệt: “Không nha, vết thương nhỏ mà thôi, vài ngày gần đây nhiễu loạn lớn, vừa lúc thời cơ lập công lớn, Cảnh thiếu nếu tâm tình tốt, nói tốt với cục trưởng giúp chúng ta vài câu.”

“Sẽ.” Bạch Cảnh rõ ràng đáp ứng, ánh mắt lộ ra tiếc hận thần nhiên, kỳ thật cho người nghỉ dài hạn, cũng là nghỉ cứu bọn họ một mạng, bắt quá người ta không linh tình, vậy chuyện không liên quan đến hắn.

“Cảnh thiếu một đường trở về cẩn thận, quái vật đó xuất quỷ nhập thần, hừng đông mới ít hơn, các người cẩn thận một chút.”

Bạch Cảnh gật gật đầu, tiếp xoay người lên xe, một bang thuộc hạ của Tiêu Táp nhìn mà trong lòng thần phục, lúc này mới thấy mẹ nó có thể lực cảnh sát cũng phải đi đường vòng, vừa rồi chỉ kém một chút, bọn họ liền cùng cảnh sát giao tranh, gia hỏa trong tay, thế nhưng người ta nói mấy câu liền không dùng được.

Trong lòng ngẫm lại, nhện không được thấy tự ti, bất quá rất nhanh cái loại cảm xúc này trở thành hư không, cái đội ngũ này của bọn họ, có thể có bốn dị năng, Cảnh thiếu bồi cảnh lợi hại, thế đạo loạn còn không phải cần nhờ bọn họ, lúc này tràn đầy ý tưởng tự tin, về sau đi vào biệt thự Bạch Cảnh sở hữu, nhìn thấy Vương Học Bình và Tào Lỗi, còn có một nhà Tần Dịch, nháy mắt sụp đổ, kỳ thật Táp ca gặp được Cảnh thiếu là chiếm được tiện nghi đi...

Bọn họ cũng muốn tìm được đại gia như vậy....

Lộ trình kế tiếp coi như thông thuận, có xe cảnh sát mở đường, một đường thông suốt không bị cản trở, ngẫu nhiên có mấy tang thi không cần bọn họ ra tay, cảnh sát liền giải quyết hết.

Bạch Cảnh trong lòng rất rõ ràng, tang thi không phải sợ ánh mắt trời, chính là tạm thời không thích ứng, tránh ở một góc âm u vận sức chờ phát động, đợi ba ngày qua đi, phố lớn ngõ nhỏ chỉ sợ sẽ trở thành thiên đường của tang thi.

Mà hiện tại ngay ở trên đường, ăn thịt người tùy ý có thể thấy được, cho dù quân đội thường xuyên tuần tra chung quanh, nhưng ai biết phút tiếp theo, chiến hữu có thể hay không mở ra cái miệng như chậu máu, đây là vấn đề phiến toái nhất hiện nay của quân đội.

Trên đường lại gặp mấy trường hợp khóc lóc cầu cứu, đội trưởng vội tiếp trợ sau đó đưa đi, Bạch Cảnh nhìn ngã tư đường thanh lãnh, lui tới vài chiếc xe vội vàng, cũng không có về nhà trước mà để người trực tiếp lái xe đến kho hàng, vật tư lúc này không lấy, thời gian càng ngày càng hiếm, đến lúc đó sẽ lại phiến toái.

Đi vào kho hàng, cũng không để người đi theo, kêu Tiêu Táp hỗ trợ, không gian của hắn nói ra ngoài là 180 thước vuông. Hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ làm người hoài nghi.

Địa chỉ kho hàng hơi hẻo lánh, phụ cận người tuần tra không nhiều lắm, đương nhiên tang thi cũng không nhiều lắm, tương lai năm ngày qua đi, nơi này chính là khu an toàn, giải quyết một ít tang thi vướng bận, hai người rất nhanh thu hồi vật tư, đi tiếp một chỗ khác.

Thấy người trên xe lộ vẻ kinh ngạc, Bạch Cảnh cười thực đắc ý, hừ hừ, tương lai vật tư vô cùng quan trọng, xem ai còn dám ngang ngược với hắn, tuy rằng hiện nay đúng thật không có ai bất mãn với hắn, nhưng thấy biểu tình giật mình của bọn họ, trong lòng hắn đặc biệt cao hứng. Hắn đến làm cho bọn họ biết, Tiêu Táp gặp được hắn, đây chính là phúc khí của Tiêu Táp, mới không phải mình bám Tiêu Táp không tha, đặc biệt Hàn Diễm kia, thấy hắn trợn mắt há mồm, trong lòng đặc biệt thích!

46. Chương 46

Hôm nay nhân dịp sinh nhật mình, mình post truyện trk, hôm nay sáu Chương nhé. ^3^

Mang theo tâm tình tốt về đến cửa nhà, đời trước cũng vậy, ngay từ đầu bạo động, tiểu khu đã có không ít người gác, nguyên bản đây là chuyện tốt, chính là Bạch Cảnh như thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình lại bị ngăn trở ngoài cửa lớn, điều này làm cho hắn thấy thực mất mặt.

“Đứng lại, kiểm tra giấy chứng nhận, nơi này không phải xe ngoại lai có thể tiến vào.” Một người mặc quân trang bước ra, tuổi còn trẻ, rất ngây thơ, trên vai có một gach, là một tiểu binh mới đi lính.

Bạch Cảnh nhíu mày cũng không làm khó hắn, tùy ý lấy ra thẻ nhà, thực tế là lấy từ không gian.

Tiểu binh vừa cầm nhìn, hai mắt khinh thị nhìn qua: “Mời các người hiện tại ly khai, nhà số 3 tòa B trải qua kiểm chứng của quân đội, hiện tại không có người ở, đã bị chính phủ trưng dụng...”

“Người nói cái gì?” Mặt Bạch Cảnh âm trầm, vừa nghe lời này liền phát hỏa, mở cửa xe muốn đi vào trong, tiểu binh kia còn muốn ngăn trở, Bạch Cảnh một cước đạp tới, trong lòng chỉ thấy lửa giận ngập trời: “Địa phương của lão tử ai dám dùng?”

Bạch Cảnh một cước kia đá thật ngoan, tiểu binh trực tiếp té trên mặt đất, binh lính chung quanh thấy thế, nhanh chóng nâng hắn dậy, mở bộ đàm: ” Cửa tòa B có người gây sự, thỉnh cầu trợ giúp.”

Sắc mặt Bạch Cảnh thực khó coi, ngực chỉ thấy nghẹn một đoàn lửa giận, nếu chỉ có một mình hắn, nhào ra không quan hệ, cùng lắm thì sau này tính sổ, nhưng hiện tại cùng Tiêu Táp, còn có một bang huynh đệ kia của y, điều này làm hắn thấy thực nan kham, thế nhưng tại ngay cửa nhà mình bị người cho một tạt tai.

“Xảy ra chuyện gì?” Rất nhanh một âm thanh nghiêm túc truyền tới, phía sau còn đi theo một đám người, trong đó bao gồm cả bảo an từng đóng trong tiểu khu, thấy Bạch Cảnh tươi cười liền cứng đờ, đội trưởng đầu lĩnh còn chưa nói, hắn đành vội vàng tiếp đón, nụ cười trên mặt so với khóc còn khó coi hơn: “Cảnh...Cảnh thiếu...”

Bạch Cảnh mặt không đổi sắc, lạnh lùng nhìn bọn hắn một cái, đôi mắt lạnh lùng lộ ra ánh sáng ngoan lệ, chỉ nói hai chữ quay đầu lên xe: “Mở cửa!”

“Ai, hảo—” Thấy đội trưởng tựa hồ muốn hỏi, bảo an vội vàng lắc đầu, đi trước đến phòng an ninh mở cửa ra, thấy mấy chiếc xe này đi xa mới hung hăng thở ra một hơi, vội vàng nói với đội trưởng: “Nhanh chóng gọi điện thoại cho bí thư thị ủy, Cảnh thiếu trở lại, người kia cũng không phải hạng hiền lương.”

“Cảnh thiếu là ai?” Đội trưởng tuy rằng nghi hoặc, nhưng thấy thần thái bảo an, lúc này cũng không dám chậm trễ, người trụ ở trong tiểu khu này, hắn tự nhiên biết là rất có thân phận, bằng không cũng sẽ không phái quân đội đến đóng giữ, chỉ là vừa rồi một nhà muốn nháo sự, trong lòng dâng lên một dự cảm bất an khó hiểu.

Vừa mới về đến cửa nhà, Bạch Cảnh chợt nghe bên trong có thanh âm tranh cãi ầm ĩ, trong đó có một thanh âm nữ là lớn nhất, ngoài cửa còn có một loạt quân nhân đứng canh gác.

“Các người nhanh dọn đi nha, dọn đi nha, thành tây có phòng ở cho các người, nếu còn không đi ta sai người động thủ.”

“Úc? Động thủ, tốt lắm, từng người từng người lên? vẫn là cùng lên đi.”

“Người dám? Con ta chính là bí thư thị ủy.”

“Lão gia nhà ta là ủy viên quốc hội.”

“Người...”

“Tiên sinh, mời các người phối hợp với quốc gia, trải qua kiểm chứng, nhà ở tạm thời không có người cư trú, bây giờ là thời kỳ khác thường, không phải chỉ có một nhà các người bị trưng dụng...”

“Thiếu gia nhà ta rất nhanh sẽ trở về, cắt xa ra cho ta, tự tiện xông vào nhà dân? Đây cũng là bản lĩnh thường ngày của bộ đội.” Tào Lỗi nói lời này thật hung ác, một bước cũng không nhường.

Bạch Cảnh nghe xong, cuối cùng cũng thoáng vừa lòng, hoàn hảo bảo tiêu của hắn không chịu thua kém, thanh âm lạnh như băng xuyên qua cửa truyền vào bên trong: “Ai dám trưng dụng địa phương của ta?”

“Thiếu gia.” Vương Học Bình vui vẻ, sự tình tối hôm qua nháo quá lớn, hắn thật lo lắng thiếu gia gặp chuyện không may.

“Thiếu gia.” Tần Dịch vuốt cằm, biểu tình trên mặt buông lỏng, từ khi bệnh độc bùng nổ, không ngừng có người tới cửa quấy rầy, sáng hôm nay còn muốn tu hủ sấn tổ, bọn họ rốt cuộc không phải chủ nhân, thiếu gia trở về liền tốt.

Nam nhân cầm đầu sưng sốt, cảm thấy khó xử, không nghĩ tới chánh chủ sẽ trở về, không đợi hắn nghĩ giải quyết như thế nào, nữ nhân kia liền làm rộn lên, đối với chuyện Bạch Cảnh trở về căn bản là không quan tâm, ngược lại có cảm giác ưu việt chánh chủ trở về liền giải quyết tốt, khinh thường nói: “Tiểu tử nhà Bạch Kính Thành sao? Người Chu gia ta rất quen thuộc, nhà ở là chính phủ phân, nơi này hiện tại ta chiếm, người mang người đi thành tây, ta liền không so đo với người, hôm nào nhìn thấy Bạch phu nhân có lẽ sẽ nói tốt vài câu cho người.”

Sắc mặt Bạch Cảnh xanh mét, thù mới hận cũ dâng lên trong lòng, người trong phòng không biết hắn, nhưng hắn nhớ rõ rành mạch, đời trước, chính mình theo bộ đội bọn họ rời đi, nam nhân đầu lĩnh và thủ hạ chính là phối hợp với Trần mụ tạo nên sự uổng mạng của Vương Học Bình.

“Phanh!” Một tiếng súng vang.

“Người...” Nữ nhân kia trừng lớn ánh mắt, nhìn máu tươi chảy ra từ ngực, lại nhìn Bạch Cảnh đang cầm súng phía trước, chậm rãi té trên mặt đất, đến chết vẫn không thể tin.

“A....Giết người.” Người nhà nữ nhân hét rầm lên, trẻ con cũng khóc lớn.

Quân nhân chỉnh tề xoát xoát chạy vào, giơ súng vây quanh Bạch Cảnh, ai cũng thật không ngờ, Bạch Cảnh sẽ bỗng nhiên nổ súng, càng không hề nghĩ hắn sẽ không hề cố kỵ trước mặt công chúng mà giết người, mà vẫn là tại tình huống biết rõ thân phận nữ nhân kia, trước mặt quân nhân giết người.

Sắc mặt Tào Lỗi đổi đổi, trong lòng biết sự tình phiền toái, nếu là người thường còn hoàn hảo nói, nhưng đây là mẹ bí thư thị ủy, năm nay bí thư sẽ chuyển đến tỉnh trên, nữ nhân kia cùng Chu gia đích thực có lui tới...

Sắc mặt Tiêu Táp trầm xuống, không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy, phát tay ra lệnh một tiếng, thủ hạ dưới trướng giờ súng đối chọi, tình huống hết sức căng thẳng.

Bạch Cảnh âm thầm cười, khoe môi lộ ra một độ cung lạnh như băng, thái độ không chút để ý, giống như không phải là hấn mới giết người mà là nghiền chết một con kiến, chặc chặc thở dài: “Thế đạo quả nhiên không yên ổn, trong nhà thậm chí còn có cướp, chết sẽ chết, có cái gì đại kinh tiểu quái, người nói có đúng không, Vu thượng úy?”

Bạch Cảnh nhợt nhạt cười, khẩu súng trong tay chậm rãi di chuyển, thường thường còn ngấm trúng người trong nhà, dọa bọn họ một thân mồ hôi lạnh, hấn mới vui sướng cười rộ lên.

Vu Sở ngăn chặn nghi hoặc trong lòng, hấn không nhớ rõ chính mình gặp qua vị thiếu gia này, trầm giọng nói: “Bạch Cảnh hiện tại ta lấy thân phận quân đội bắt người.”

Bạch Cảnh nhướn mày, nụ cười bên môi càng đậm, nếu không biết bản tính Vu Sở, thấy bộ dáng đứng đắn này của hấn, nói thật còn có tính lừa gạt.

Trong lòng Vu Sở nhảy dựng, dự cảm bất hảo thần nhiên sinh ra, chỉ nghe Bạch Cảnh nói: “Người dựa vào đầu mà cũng dám bắt lão tử, trong nhà có giặc tiến vào người cũng mặc kệ, như thế nào? Vừa mới bám đuôi Chu Vạn Sơn lên muốn lập công? Dương tướng quân thực đáng thương, như thế nào lại nuôi đám bạch nhãn lang các người, người nói hiện tại ta giết người, người lãnh đạo người kia có trực tiếp có ý kiến với ta không?”

Vu Sở biến sắc, rất nhanh lại khôi phục lại, thần sắc đôi mắt âm đậm, thanh âm cũng trở nên trầm thấp: “Mời Cảnh thiếu nói cẩn thận chút.”

Bạch Cảnh lạnh lùng mỉm cười: “Cảnh thiếu? Ta thế nhưng không dám đương nhận xưng hô này, Chu gia đối với ta cũng không quan tâm như vậy, tiểu tình nhân kia của người cũng thực không tồi, cái miệng nhỏ nhắn sẽ nói, này không, mà ngay cả người cũng sẽ tiến đến vuốt mông ngựa, mọi người đều nói sinh động như thật, a, không đúng người cũng chỉ nghe lệnh làm việc, người nói xem việc này nếu truyền ra ngoài, người sẽ chết như thế nào, bất quá người cũng không cần lo lắng, nơi này nhiều người như vậy, khẳng định sẽ nói tốt giúp người.”

Vu Sở vừa nghe, trong lòng thầm mắng, Bạch Cảnh tuyệt đối là cố ý, chính là hấn nghĩ không rõ, chuyện bí ẩn như vậy, Bạch Cảnh như thế nào lại biết, tiểu tình nhân kia trong lòng hấn rất rõ ràng, thời gian gần đây vội cũng không kịp, làm sao có thời giờ tìm nữ nhân, trong mắt chợt lóe hung quang, sau đó cười khổ, ánh mắt đảo qua Tiêu Táp đang đứng chờ bên cạnh, hấn biết, chính mình không có nửa điểm nắm chắc.

Nhanh chóng cân nhắc lợi hại, Vu Sở thanh âm hơi nhu hòa: “Hứa phụ nhân gấp tang thi, vô ý bỏ mình, hôm nay quấy rầy Cảnh thiếu, chúng ta về đơn vị.”

“Nãi nãi(bà) là bị hấn giết.” Tiểu hài tử không thuận theo khóc nói, tuy rằng hấn nghe không hiểu đại nhân nói cái gì đó, nhưng hấn rành mạch nhớ rõ, nãi nãi là bị giết, chứ không phải bị quái vật ăn luôn.

Bạch Cảnh trào phúng mỉm cười, thần nhiên nhìn về phía Vu Sở.

Vu Sở gật đầu, ánh mắt nhìn về tiểu hài tử.

“Không, con ta chính là không hiểu chuyện, nó về sau sẽ không nói lung tung.” Nữ nhân trẻ tuổi thất kinh, từ lúc nghe được buổi nói chuyện vừa rồi, nàng liền biết chuyện không tốt, sinh ra tại gia đình chính trị, tự nhiên hiểu được mình bị cuốn vào giữa phiền toái, trong lòng cũng bắt đầu hận mẹ, biết rõ Bạch Cảnh là sát tinh lại đi chọn hấn mà khai đao.

“Phanh! Phanh!” Hai tiếng súng vang lên, trong phòng không có âm thanh khác.

Bạch Cảnh quay đầu lại tiếc hận nói: “Vu thượng úy, này người làm thật không đúng, hài tử vô tội, làm sao lại nặng tay vậy, mang ra ngoài đi, đừng làm dơ chỗ của ta, a, đúng rồi hôm nay ta giết một người, người

giết hai người, chỗ bí thư thị ủy cũng phải làm phiền người.” Chính là hắn có rút cũng phải kéo Vu Sở rút xuống nước chung.

Vu Sở đen mặt, để người đem thi thể ra ngoài, vài người Hứa gia còn lại cũng mạnh mẽ trông chừng, trước khi đi mới chần chừ hỏi: “Chuyện Chu gia...”

Bạch Cảnh âm thầm cười: “Chu gia có thể có chuyện gì, Vu thượng úy đa tâm rồi, bất quá gần đây thân thể Nghiêm thiếu tướng không tốt, Vu thượng úy cũng đừng chọn sai phe, nhân tài tốt như người, nói thật, chết thì rất đáng tiếc.” Tâm địa đủ ngoan, đủ độc, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, ngay cả thủ hạ cũng bị quản đến dễ bảo, nếu không có đoàn người Tiêu Táp, Bạch Cảnh tin tưởng, bị giết diệt khẩu khẳng định không phải là người Hứa gia.

Bất quá cũng coi như Vu Sở vận khí tốt, nếu hắn dám giết người diệt khẩu, Bạch Cảnh cười lạnh, hắn dám đem Vu Sở tử hình ngay tại chỗ, trong tay hắn nắm nhược điểm chính chính thực thực, cho dù không cáo với Bạch Kính Thành, loạn thế đến, nắm tay lớn chính là vương pháp, đời trước không có cơ hội, đời này cho dù không thể đòi lại, nhưng cơ hội ngáng chân, cho dè chỉ có nửa điểm, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Vu Sở đi rồi, không khí trong phòng trầm trọng, ngay cả Vương Học Bình cũng đều ngốc lăng, giết người hắn cũng gặp qua, nhưng này đứa nhỏ mới có mấy tuổi, tuy rằng không phải là thiếu gia giết chết, nhưng bởi vì thiếu gia mà chết, trong lòng hắn bỗng nhiên rối đến lợi hại, thiếu gia lúc nào lại biến thành vậy.

Ánh mắt Bạch Cảnh đảo qua, tự nhiên biết ý tưởng của bọn họ, không để ý tới Vương Học Bình đang ngây người, quay đầu nhìn về phía Tiêu Táp, những người khác hắn có thể không quan tâm, nhưng Tiêu Táp hẳn nhất định phải biết, Tiêu Táp thấy hắn như thế nào.

Giống như lòng có cảm ứng, Tiêu Táp nhìn lại đây, thản nhiên mở miệng nói: “Cho dù hiện tại không chết, cũng không sống được bao lâu, cũng với biến thành tang thi, còn không bằng hiện tại chết sạch sẽ, người đừng nghĩ nhiều.”

Bạch Cảnh nhướn miệng cười, hắn chỉ biết, Tiêu Táp nhất định không trách hắn, cũng không trách cứ hắn ngoan tâm, Bạch Cảnh hoàn toàn quên, vừa rồi trong lòng hắn thấp thỏm trong nháy mắt lại bị lời nói của Tiêu Táp nhồi đầy.

Có người trong nhà sắc mặt bình thản, tất cả mọi người cũng nghiêm túc, kỳ thật cẩn thận ngẫm lại làm sao không hiểu đạo lý này.

Bạch Cảnh âm thầm cười, lười biếng ngồi trên ghế sa-lon, thẳng đến lúc này, tinh thần luôn buộc chặt mấy ngày nay mới chân chính trầm tĩnh lại.

“Thiếu gia, người vừa nói là nói thật?” Tào Lỗi bình tĩnh, biểu tình thực thật trọng, tuy rằng hỏi không đầu không đuôi, nhưng trong lòng Bạch Cảnh hiểu được, hắn và Vương Học Bình trước kia đều thuộc phái của Dương tướng quân, cho dù ba năm trước vì sự cố mà rời khỏi, đối với chính trị hoàn toàn không có hảo cảm, nhưng đối với chiến hữu vẫn giữ liên lạc, bằng không cũng sẽ không trợ giúp Tần Dịch.

Bạch Cảnh gật đầu, bĩu bĩu môi: “Tự nhiên, nếu giả, hàng kia làm gì khẩn trương.” Nội tình hắn cũng không rõ lắm, nhưng sau thế lực quân đội thay đổi, ngóc tử đều có thể đoán được, hôm nay cũng coi như vừa dịp, trước kia chỉ có sáu phần, giờ thập phần xác định.

Tiêu Táp đen mặt, giờ mới nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng: “Tiểu tình nhân cái gì?” Tiểu tình nhân của Vu Sở, Bạch Cảnh như thế nào lại biết, mà ngay cả cái miệng nhỏ nhắn của người ta cũng biết rõ ràng như vậy.

Bạch Cảnh bật cười: “Đoán bậy người tin không?”

“Không có.” Tiêu Táp thề thốt phủ nhận, ngữ khí nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Bạch Cảnh bĩu môi không có mới là lạ. Tùy tay chỉ chỉ phòng ở: “Trừ bỏ phòng có người ở, còn lại các người tự chọn, trước hết nghỉ ngơi một chút, Từ Lôi nấu chút đồ ăn.”

“Hảo!” Cơm ba mươi mấy người a, Từ Lôi về mặt đau khổ đi về phía phòng bếp, Tần Hạo mắt sắc, thấy hắn không có vấn đề gì, liền đi trợ giúp chị dâu.

Thủ hạ Tiêu Táp lập tức giải tán, nói thật, khí tràng hôm nay của Cảnh thiếu, thật hù dọa mọi người, bọn họ còn sợ thật sự có chuyện với quân đội, không nghĩ tới sự tình liên tính như vậy, trong lòng tuy nói nhẹ nhàng thở ra, nhưng là dọa quá, trong lòng càng thêm khẳng định, không thể chọc tới Cảnh thiếu.

Chờ tất cả mọi người dàn xếp xong, Bạch Cảnh lúc này mới hỏi, hôm nay xảy ra chuyện gì?

Tần Dịch thở dài, đem tiền căn hậu quả nói lại một lần, Bạch Cảnh giật mình, hắn nói mà, đời trước chưa từng có người đánh chủ ý tới nhà hắn qua, đời này như thế nào lại thay đổi, nguyên lai phong thủy nhà hắn quá tốt, từ khi bệnh độc bùng nổ, tiểu khu chết không ít người, duy nhất nhà hắn bình yên vô sự, tự nhiên bị người chú ý, hắn là con riêng, ở bên ngoài được kính làm đại gia, trên thực tế làm gì không có oán thâm trong lòng, vừa lúc hắn lại không ở, kéo dài một tuần, mắt thấy hôm qua tình huống nghiêm trọng, lúc này mới định dùng cường thế.

“Nhưng là làm sao bây giờ, ủy viên quốc hội dù sao cũng quá xa, nếu bọn họ muốn làm khó dễ người...” Vương Học Bình lo lắng, hắn tức tới nhanh mà đi cũng nhanh, nghĩ thông suốt lời Tiêu Táp nói, cũng không rối rắm, tuy trong lòng còn chút khó chịu, nhưng quan trọng nhất hiện nay là tình huống trước mắt, bí thư thị ủy ở D thị thực một tay che trời.

Bạch Cảnh không vui trừng hắc, cho dù biết Vương Học Bình hảo tâm, nhưng thái độ vừa rồi của hắn, Bạch Cảnh vẫn rất bất mãn, thản nhiên nói: “Thừa dịp hiện tại mới vừa loạn, nghỉ ngơi một ngày, chúng ta liền rời đi, nếu thật sự đánh cùng quân đội, ta sợ chết không còn một ai, đánh cuộc hay không, qua một tháng, quân đội quốc gia sẽ rút lui, dân chúng sống chết cùng làm quan có quan hệ cái lông.”

Vương Học Bình ngẹn, chỉ biết thiếu gia lòng dạ hẹp hòi, mày cau một chỗ, rất muốn phủ định lời của Bạch Cảnh, nhưng trong lòng hắn hiểu được, thiếu gia nói là sự thật.

47. Chương 47

“Hừ!” Bạch Cảnh quay đầu không để ý tới hắn, cũng không có thật tức giận, Vương Học Bình nếu không hảo tâm, đời trước cũng sẽ không cứu chính mình, chính là tật xấu này của hắn nhất định phải sửa, bất quá may mắn Vương Học Bình chính là mềm lòng, chứ không phải là làm người tốt, bên nặng bên nhẹ phân rõ ràng, bằng không Bạch Cảnh sẽ phi thường nhức đầu.

“Đúng rồi, vợ chồng Lâm lão thế nào?”

“Bọn họ?” Vừa nói đến vợ chồng Lâm lão, Tào Lỗi liền thấy tức giận, Vương Học Bình không ngừng lôi kéo tay áo hắn, Tào Lỗi giận: “Nếu người không kích phát dị năng, ta cảm thấy người muốn mặc kệ ta?”

“Không có.” Thanh âm Vương Học Bình rõ to, thân mình ngồi thẳng khí thế mười phần, chính là Bạch Cảnh nhìn như thế nào cũng thấy hắn có phần chột dạ.

Tào Lỗi đầy bụng oán hận: “Không có, không có như thế nào người lại ở giữa hai tang thi.”

Vương Học Bình cảm nín, khí thế nhất thời ủ rũ.

Bạch Cảnh nháy mắt sáng tỏ nói: “Các người là các loại dị năng gì?”

Vương Học Bình ước gì có người chuyển đề tài, vội vàng nói: “Ta là hệ thổ...”

Tào Lỗi không đợi hắn nói xong, lương lương mở miệng châm chọc: “Đúng vậy, người là thổ hệ dị năng, rơi vào trong hai tang thi, sau đó đem chôn chính mình, chạy thoát thân quả nhiên dùng tốt.”

Vương Học Bình rầu rĩ không ra tiếng.

Bạch Cảnh trong lòng vui vẻ, nhin cười, ảo tưởng trường hợp kia một chút, ký thật cảm thấy rất kỳ diệu.

Tào Lỗi giờ mới lên tiếng: “Lúc ấy chúng ta ở trường học, bệnh độc bỗng nhiên bùng phát, Lâm bà bà y thuật cao cường muốn cứu người, ta và Vương Học Bình tự nhiên theo cùng, mẹ, hiện tại học sinh không ngoan chút nào, xoay người gặp nguy hiểm liền đẩy Học Bình làm chắn, nếu không phải ta xa xa thấy đúng lúc chạy tới, hắn cho dù không bị tang thi ăn luôn, cũng bị đất làm cho ngẹn chết.” Nhớ tới sắc mặt như

than chì của Vương Học Bình, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi, tuy rằng đó là do hít thở không thông tạo thành, nhưng hắn không thể tha thứ.

Bạch Cảnh đạm mạc, đối với cái này vô cảm, muốn cứu người vậy phải chuẩn bị trước tinh thần chịu chết, bất quá Tào Lỗi vẫn khiến hắn rất vui mừng, thản nhiên nói: “Quản lý tốt cái tính kia của người nhà người, về sau liền nhàn.”

Vương Học Bình, hận không thể đào cái lỗ chui vào trong đất, hắn thế nhưng bị thiếu gia xem thường, Tào Lỗi cười, ôm thắt lưng Vương Học Bình đặc ý nói: ‘Yên tâm, ta sẽ nhìn hắn, vợ chồng Lâm lão muốn cứu người, không bỏ xuống được đám học sinh, kiên trì không tới D thị, chúng ta không miễn cưỡng, trở về trước.’

Dù sao kia cũng là ý của hắn, chỉ cần đem hai lão giao tận nơi cho con trai, bọn họ ở bên ngoài hảo tâm, chỉ cần không có khắc sâu tình cảm với Thanh Thành, có Lâm Triết Phong chăm sóc, bọn họ lại có dị năng, có nội công, cho dù không được việc cũng sẽ không vì bị người vu oan mà chết.

Kỳ thật Bạch Cảnh rất xấu hổ, Y đại a, cách vách chính là bệnh viện phụ thuộc Y đại, đây chính là nơi tang thi qua lại, hắn luyện tiếu bảo tiêu nhà hắn không duyên cớ mà tổn thất ở đó, nghĩ nghĩ hỏi: “Bọn họ là dị năng gì?”

“Lâm bà bà là thủy hệ, Lâm lão gia tử là hỏa hệ, Tần Dịch băng hệ, Tần Hạo và Từ Lôi thủy hệ, ta cũng là hỏa hệ.” Tào Lỗi thản nhiên nói một câu, mặc dù trong dự kiến của Bạch Cảnh, trừ bỏ Tiêu Táp ra các thủ hạ đều bị trấn trụ, nguyên bản bốn dị năng giả bọn họ đã dương dương tự đắc, không nghĩ tới năm bảo tiêu của Cảnh thiếu, hơn nữa cả bản thân hắn tất cả đều là dị năng giả, mà cái này còn chưa kể giữa đường nhảy ra một Dư Nhạc.

Ngay cả Hàn Diễn khi nhìn Bạch Cảnh ánh mắt cũng thật phức tạp, dường như bị đả kích rất lớn, trong lòng thầm hận chính mình, vì cái lòng gì không có dị năng, cho dù là làm vẻ vang giùm Táp ca cũng được a.

Bạch Cảnh vui vẻ nở nụ cười, cảm thấy Tào Lỗi rất thức thời, biết lúc nào thì nên nói gì, buồn bực vừa rồi cũng tan biến, nhìn bọn họ một đám trợn mắt há mồm, cảm giác rất là đặc ý, cuối cùng mặt mũi hòa nhau.

Kỳ thật Bạch Cảnh không biết, hắn nổi bão lúc trước đã đem mặt mũi lấy hòa, không chỉ như thế còn dọa người a.

Qua chốc lát, Từ Lôi đã làm xong đồ ăn, một bang đại nam nhân lang thôn hổ yết, Bạch Cảnh cũng không đi tránh giành, nhàm chán mở TV.

“Đêm qua cho tới hôm nay, nhiệt độ không khí giảm xuống một phạm vi lớn, toàn cầu xuất hiện bệnh độc gây cảm nhiễm, thỉnh toàn dân chú ý, sắp tới dừng hành tẩu trên đường, đề phòng bắt trộm, chuyên gia đã bắt đầu nghiên cứu phương án trị liệu, thỉnh mọi người kiên nhẫn chờ đợi, hiện tại xin nghe các bản tin....Tối hôm qua rạng sáng mười hai giờ...”

“Các người nói, bệnh độc này sẽ được giải quyết sao?”

“Ai biết, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn, ta xem là khó có thể.”

“Nhiệt độ giảm xuống, có phải hay không giống lúc trước. Hiện tại chính là ngày tháng sáu.”

“Nói không chính xác, hiện ông trời này, tháng năm tăng nóng, tháng sáu tăng lạnh có gì kỳ quái, đúng là không để người sống mà.”

“...”

Nghe bọn họ mồm năm miệng mười, trong lòng Bạch Cảnh một mảnh lạnh lùng, 15 ngày, nếu hắn nhớ không lầm, 15 ngày qua đi, chính phủ sẽ buông tha D thị.

“Nghĩ cái gì” Tiêu Táp chậm rãi đi tới, không nhìn oán hận trong mắt Vương Học Bình, ngồi ở bên cạnh Bạch Cảnh, dường như thị uy, một tay còn nắm hắn.

“Sáng mai chúng ta rời đi, ta phỏng chừng, thật sẽ biến thiên, đến lúc đó đại tuyết phong sơn liền phiên toái.” Sớm đi một chút, sớm xong việc.

“Đại tuyệt phong sơn? Nghiêm trọng như thế?” Vương Học Bình ngẩn ngơ, cũng không cảm tức Tiêu Táp nữa, vội vàng hỏi.

“Đoán mà thôi.” Bạch Cảnh nhíu mày, đời trước không có biến lạnh, đời này hẳn cũng không biết, mọi sự chung quy vẫn phòng vạn nhất, sớm chuẩn bị vẫn là tốt nhất.

“Chúng ta đi nơi nào?” Vẫn là Tào Lỗi nắm bắt trọng điểm, một câu hỏi ngay tử huyệt.

Bạch Cảnh vừa lòng mỉm cười, hẳn tin tưởng, giữa mặt thể, Tào Lỗi kia sẽ là người có thể sinh tồn, đời trước vì tình mà tình lắm, đời này cũng đừng hòng chạy khỏi lòng bàn tay hắn: “Đi L tỉnh.”

Tào Lỗi trầm mặc một khắc, đầu óc nhanh chuyển, nắm lấy mấu chốt: “Nhà giam tội phạm trọng hình.”

Bạch Cảnh gật đầu, khoe môi khê nhếch: “Trả lời đúng.”

Trong lòng Tào Lỗi trầm xuống, cũng không bởi vì trả lời đúng mà vui sướng, ngược lại trầm giọng hỏi: “Tình huống thực nghiêm trọng.”

Bạch Cảnh lắc đầu: “Không thực nghiêm trọng, là phi thường nghiêm trọng, bệnh độc tang thi sẽ bị nhiễm, thời kỳ ủ bệnh là bảy ngày, từ tối hôm qua bắt đầu lục tục có người phát bệnh, đến lúc đó đừng nói D thị, toàn thể giới cũng trốn không thoát, ta cũng không biết chúng ta có thể sống được bao lâu, chính là tận lực mà chuẩn bị thôi.”

“Ta cùng người.” Trong lòng Tiêu Táp căng thẳng, hẳn thực không thích thần thái này của tiểu Cảnh.

Bạch Cảnh quay đầu, bỗng nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng gật gật đầu: “Ân.” Kỳ thật có thể ở cùng Tiêu Táp, giữa mặt thể có người làm bạn, hẳn cảm thấy cuộc đời trọng sinh thực đáng giá—

“Ta nghĩ gọi vài người.” Tào Lỗi do dự chốc lát, thản nhiên nói, là hỏi ý kiến cũng là khẳng định.

Bạch Cảnh biết cách làm người của hắn, đối với người hắn gọi cũng thật yên tâm, chính là....

“Ngày mai chúng ta rời đi.” Hẳn không nghĩ chậm trễ thời gian.

Tào Lỗi trầm tư một khắc, hiểu được khó xử của thiếu gia, nghĩ nghĩ, nói: “Có thể cùng đi L tỉnh, yên tâm, bọn họ đều tin được.”

Tần Dịch cũng hát đệm theo: “Người ta có thể đảm bảo.”

Vương Học Bình nhắc tay: “Còn có ta.”

Bạch Cảnh thản nhiên nhìn bọn họ: “Đi, đi, đi, ta tin các người, tự nhiên cũng tin bằng hữu của các người, mấy ngày nữa tín hiệu di động sẽ gián đoạn, các người muốn làm gì thì mau lên.”

“Vâng thiếu gia.” Vương Học Bình ha hả mỉm cười, tuy rằng sớm biết thiếu gia tín nhiệm bọn họ, nhưng nghe thiếu gia nói ra, đây là lần đầu tiên, cảm giác trong lòng rất thoải mái.

Trên mặt Tào Lỗi không có hiện gì, nhưng khoe môi không tự giác cong lên: “Ta vội đi trước, các người cứ tán gẫu, đúng rồi, thiếu gia, người là dị năng gì?”

Bạch Cảnh rất đặc ý, cầm hơi gương lên: “Không gian.”

Ánh mắt Tào Lỗi chợt lóe, bắt lấy trọng điểm: “Lớn bao nhiêu?”

“180 thước vuông, các người không cần lo lắng, ăn uống trên đường ta bao, đầy đủ nuôi các người.”

“180—” Vương Học Bình kinh hô.

“Rất kỳ quái?” Bạch Cảnh ra vẻ kinh ngạc, nhẹ nhàng nhíu mày, kỳ thật trong lòng hẳn hiểu được, 180 không chỉ kỳ quái mà còn tuyệt vô cận hữu. (Hiếm có, có một không hai.)

Tào Lỗi hơi kinh ngạc, giải thích: “Lúc trước ở trường học cũng có thấy không gian dị năng giả, lớn nhất cũng chỉ 30 thước vuông.”

Bạch Cảnh chần chờ một chút, cau mày hỏi: “Trường học có rất nhiều dị năng giả sao? Quân đội không quản?” Nếu hẳn nhớ không sai, lúc ấy quân đội bắt không ít người.

Tào Lỗ ngữ điệu cực kỳ đậm mạc: “Không hiểu lắm, chẳng qua đều gặp qua, không gian dị năng giả có ba người, nhỏ nhất có 5 thước vuông, Y đại dù sao cũng là trường học, quân đội không dám xằng bậy, về phần nơi khác nghe nói có người mất tích, bắt quá người chết nhiều như vậy, thiếu vài người ai để ý.”

Bạch Cảnh im lặng, Vương Học Bình cũng trầm mặc. Tào Lỗ thấy thế hôn người yêu một cái: “Đừng nghĩ nhiều, àn? Chúng ta sẽ tốt thôi.”

Vương Học Bình thần thái mệt mỏi: “Ta biết, chính là trước kia tham gia quân đội ai dám không kiên nhẫn như vậy, trong lòng coschuts khó chịu.”

“Thế đạo loạn, không thể giảng pháp luật, đừng để ta lo lắng.”

“Ta biết, ta sẽ thích ứng.”

Bạch Cảnh lười nghe bọn hắn nói, trực tiếp gọi Dư Nhạc tới, giới thiệu: “Tiểu đệ mới của ta, về sau giao cho các người dạy dỗ, hắn là tinh thần dị năng giả, tạm thời xem như đội viên hậu bị.”

“Lỗ ca, Bình ca, Dịch ca, Lôi tỷ, Hạo ca, ta là Dư Nhạc, các người hảo.” Dư Nhạc xoay cúi người 90 độ, làm một kính lễ, phát thệ nhất định phải chuyển sang chính thức, hôm nay thấy Cảnh thiếu nổi bão, cảm giác thật là thích, càng khẳng định trực giác của mình không sai, núi lớn thực không bình thường, tay nắm thành quyền, hắn nhất định sẽ tiếp tục cố gắng.

“Đừng, người so với ta còn lớn hơn, đừng kêu ta là ca, ta nghe xong rùng mình.” Tần Hạo ghét bỏ đầu tiên, nhìn Dư Nhạc đủ mọi màu sắc kia, trong lòng hắn vạn phần khinh bỉ.

“Hạo đệ” Dư Nhạc cũng nhanh chóng thay đổi.

“Phi, ta với người cũng không thân như vậy.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Hạo hồng hồng, chán nản.

Bạch Cảnh nhin cười nói: “Đừng để ý, Dư Nhạc này ta đã xem qua, trừ bỏ da mặt dày, có chút nhát gan, miệng quạ, không tiền đồ, mặt khác cũng không tệ lắm.”

Dư Nhạc che mặt, nghe Cảnh thiếu nói vậy, nào có ưu điểm nào, kéo dài thanh âm, cầu xin nói: “Thiếu gia—”

Tào Lỗ nhướn mày, người này còn rất biết điều, nhanh như vậy đã gọi thiếu gia, phải biết người ngoài đều gọi Bạch Cảnh là Cảnh thiếu.

Bạch Cảnh lười nhìn hắn, khoát tay áo: “Dạy hắn quy củ trước, còn có huấn luyện thể năng, tạo một bản kế hoạch, về sau rảnh luyện tập thêm.”

Dư Nhạc thực không cam nguyện bị lôi đi, Tào Lỗ chào hỏi xong cũng vội đi, nếu lời thiếu gia không sai, tín hiệu di động sẽ gián đoạn, như vậy có một số việc phải tăng tốc mới được, tuy rằng trong lòng hắn hiểu được, thiếu gia muốn mượn cơ hội này chèn ép Chu gia, nhưng nếu tin tức này là thật, phần nhân tình này hắn vẫn lĩnh.

Huống chi, Tào Lỗ thở dài, đời này hắn chỉ sợ đều bị buộc trên cùng một thuyền với thiếu gia, làm hắn tức giận nhất chính là, hắn cam tâm tình nguyện bị buộc cùng.

48. Chương 48

Hôm đó, màn đêm vừa mới buông xuống, trong tiểu khu có thể nghe thấy tiếng kêu rên thảm thiết, sau đó tiếng súng, tiếng bước chân vội vội vàng vàng vẫn luôn vang lên đến hơn nửa đêm, tình huống mới đỡ hơn một chút.

Nghe thanh âm bên ngoài, Bạch Cảnh cũng không có tâm tư đi ngủ, dứt khoát chìm vào không gian đạo một vòng, nhìn được điền phi nhiều, cây ăn quarysai trĩu, còn có căn nhà lớn xa hoa thoải mái, tâm tình nháy mắt biến tốt, thư thư phục phục tắm rửa một cái, lúc này mới lác mình xuất hiện trong phòng.

Thực lưu loát, đồ vật trong phòng không kể thứ gì, tất cả đều thu vào không gian, kiểm tra một lần, không có quên gì, mắt thấy thời gian còn sớm, liền đi phòng khách ngồi một chút, vừa lúc cũng chờ mọi người rời giường, hắn tính toán trời vừa sáng liền đi.

Vừa đi vào phòng khách, khoe môi Bạch Cảnh co rút, không nghĩ tới không nghĩ được, không chỉ có mình hần.

Chỉ thấy Lý Dục ôm con trai đảo quanh cả phòng, Lý Manh không ngừng cười khanh khách, bên cạnh còn có vài người, cầm đồ vật trên đầu Lý Manh, trên tay không phải là thuốc (yên là gì? chém bậy thôi, vì làm quà tặng mà chắc là thuốc lá hoặc xì gà), chính là rượu, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng: “Cái này, cái này, còn có cái này.”

“Các người đang làm gì?” Bạch Cảnh nhướn mày, nếu hần nhớ không lầm, rượu, thuốc kia đều là đồ nhà hần.

“Ha hã!” Lý Uy ngượng ngùng mỉm cười, đem thuốc giấu ở phía sau, Bạch Cảnh lườm nhìn hần, cần phải biết cái gì gọi là giấu đầu hở đuôi.

Lý Dục cười thực đắc ý, chỉ kém không đem đuôi nhếch lên, ôm con trai khoe khoang nói: “Lý Manh kích phát dị năng.”

“Úc? Chuyện tốt như thế, dị năng gì?” Bạch Cảnh nghe xong trong lòng cũng rất vui mừng, Lý Manh có thể dị biến, cuộc sống về sau sẽ đảm bảo hơn.

“Không gian hệ, có thể thu rất nhiều đồ.” Lý Dục cười nói, ánh mắt đều lộ vẻ vui mừng.

Bạch Cảnh đau dạ dày, kỳ thật hần càng tình nguyện tiểu Manh kích phát dị năng hệ công kích, như vậy đối mặt với tang thi mới có đầy đủ năng lực bảo vệ mình, không gian hệ dị năng giai đoạn đầu thực sự rất yếu. Bất quá kích phát dị năng như thế nào cũng là chuyện tốt, cũng không thể đá kích đứa nhỏ, nghĩ nghĩ hỏi: “Rộng bao nhiêu?”

“Lớn như một căn phòng nhỏ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Manh hồng hồng, mắt to vụt sáng, có chút thẹn thùng, lại có một ít mong chờ, giống như chờ đợi Bạch Cảnh khích lệ.

“Không tồi, tiểu Manh rất lợi hại, hôm nay giao cho người một nhiệm vụ trọng yếu được không?” Bạch Cảnh cười nhạt, rốt cuộc cũng chỉ là đứa nhỏ, biểu tình gì cũng viết hết lên mặt.

“Hảo” Lý Manh nắm tay, kiên định gật đầu.

Lý Dục sờ sờ đầu con trai, giải thích: “Đại khái có mười thước vuông.” Tiểu Manh năm nay mới tám tuổi, hiện còn không hiểu tính toán thước vuông, hần cũng là trong lúc tiểu Manh hoa chân múa tay mới đoán được lớn nhỏ của không gian.

Bạch Cảnh kỳ thật rất tán thưởng, tương đối với trẻ nhỏ mà nói, có thể kích phát dị năng, mà lại là mười thước vuông, đã là rất tốt, chỉ chỉ phòng ở nói: “Người dạy hần phân loại, hôm nay đồ vật trong phòng đều do tiểu Manh thu thập, muốn mang cái gì, yêu cầu cái gì, đừng ngại.”

Tiểu Manh hoan hỉ, hơi ưỡn ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên, hiện tại hần cũng là đại nhân, có thể giúp ba ba và mọi người, hần rất vui vẻ.

Lý Dục tuân lệnh, ôm con trai bắt đầu bận rộn, mấy người còn lại thấy Bạch Cảnh lên tiếng, vội vàng lấy thuốc cũng rượu ra nói: “Ngần vạn đừng quên.”

Bạch Cảnh buồn cười, mặc kệ bọn họ, tựa vào trên ghế sa-lon nhắm mắt dưỡng thần.

Trời vừa mới tờ mờ sáng, Tiêu Táp mở cửa phòng, hai mắt mệt mỏi đi ra.

Bạch Cảnh nhẹ nhõu mày, y không nghĩ ngơi sao?

“Táp ca sớm.” Có người lên tiếng chào hỏi.

Tiêu Táp gật gù đầu, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Bạch Cảnh, mở ra một phần bản đồ trong tay, trầm giọng nói: “Ngày hôm qua ta đã tra trên mạng, nơi này, nơi này có mấy đường cao tốc không thể đi, còn có nơi này, thành thị cũng không thể đi, bệnh độc bùng nổ thực nghiêm trọng, lộ tuyến ta đã nghiên cứu tốt, các người đều nhìn kỹ một lần, nhớ rõ, nhìn xem còn có gì cần bổ sung.”

“Hắc hắc không có, Táp ca cứ định đoạt.” Lưu Uy sờ sờ đầu, bọn họ đều là dạng quê mùa, làm sao hiểu rõ tính toán này đó.

Mấy người khác cũng không có dị nghị, Bạch Cảnh oán giận trong lòng, hơi có chút đau lòng, mấy ngày nay Tiêu Táp đều ngủ không ngon, càng miễn bàn những ngày tìm hấn, nghe nói cũng là mấy ngày đêm không chợp mắt.

Chú ý tới ánh mắt Bạch Cảnh, Tiêu Táp ảm đạm cười: “Ta không có việc gì, lên xe sẽ nghỉ ngơi.”

Bạch Cảnh gật đầu không nói chuyện, lại một lát sau, mọi người mới lục tục rời giường.

Trải qua vài ngày ở chung, mọi người đối với việc thấy Tiêu Táp cười cũng không thể trách, chỉ có thể khen Bạch Cảnh bản lĩnh lớn, ngay cả băng sơn cũng có thể hòa tan.

Ăn cơm qua loa, Lý Manh đem vật phẩm thu thập xong, lúc này Bạch Cảnh mới tuyên bố xuất phát.

Vừa mở cửa nhà ra, lạnh khí bên ngoài ập đến, nhiệt độ không khí lại giảm xuống không ít, trong lòng mọi người đều trầm xuống, dựa theo thời tiết hiện tại, mấy ngày nữa tháng sáu thật sự có tuyết bay.

Bạch Cảnh lôi kéo Tiêu Táp, trực tiếp lên phòng xe.

Người so với người tức chết người, các huynh đệ của Tiêu Táp thực đỏ mắt, bất quá không có biện pháp, người ta có tiền, có quyền, có thế, có xe, có bảo tiêu, còn có rất nhiều vật tư, mà ngay cả quần áo trên người bọn họ, đều là Bạch Cảnh cung cấp, có đỏ mắt cũng chỉ có thể nhìn, xích quả quả ghen tị, không hổ là thiếu gia, ngay cả chạy trốn cũng xa hoa như vậy....

Ra cửa lớn, đã từng là tiểu khu xa hoa, chung quanh đều là một mảnh thê lương, binh lính tuần tra có thêm rất nhiều khuôn mặt mới, trên mặt mỗi người đều thực trầm trọng, bị ai thần nhiên tràn ngập trong không khí, ngoài cửa lớn tiểu khu còn có rất nhiều thi thể chưa kịp xử lý, đều nói nam nhi không dễ dàng rơi lệ, nhìn ột hán tử bên cạnh thi thể gào khóc lớn, trong lòng Bạch Cảnh cảm thấy khó chịu, kỳ thật quân nhân thật sự rất đáng yêu, xem nhẹ thương cấp tranh quyền đoạt lợi, bọn họ bảo vệ quốc gia, bọn họ không ngại sống chết, chỉ là bọn họ không biết, người tiểu khu tất cả rời đi, còn lại là bọn họ cuối cùng cũng trở thành pháo hôi, đời trước cứ như vậy, nhớ rõ lúc trước hấn cũng nằm trong những người bỏ chạy, làm sao có thể để ý sống chết của người khác.

“Dừng xe.” Bạch Cảnh nghĩ nghĩ, từ từ mở cửa xe, lấy ra thẻ nhà, xuất ra một tờ giấy ghi lại mật mã.

“Cái này cho các người, nếu không có nơi ở thì đi vào, nhà của ta không ai dám chiếm, ta đi rồi, về sau nếu không sống nổi, có thể đến L tỉnh tìm ta.”

Bạch Cảnh nói xong, buông đồ bước đi, vừa rồi hấn nhìn rất rõ ràng, trong đám thi thể kia có tên binh sĩ ngăn cản hấn ngày hôm qua.

Trở lại trên xe, mấy chiếc xe không dừng lại tiếp tục phóng đi, nhìn cửa nhà ngày càng xa, Bạch Cảnh khẽ thở dài, giật mình nhớ tới, đời trước hấn rời đi tiền hô hậu ủng, có bảo tiêu lại có quân đội hộ tống, thực uy phong, rất đặc ý, ngay cả thị trưởng cũng đến tiễn biệt, muốn cùng hấn rời đi....

“Nghĩ cái gì?” Tiêu Táp rất bất mãn, gắt gao ôm thắt lưng hấn, y phát hiện tiểu Cảnh càng ngày càng thích thất thần.

“Không có, chỉ là trong lòng có chút cảm thán.” Bạch Cảnh ảm đạm mỉm cười, rất khâm phục sự sắc bén của Tiêu Táp.

“Đừng lo lắng, ta sẽ bảo hộ người, về sau dàn xếp xong xuôi, chúng ta sẽ lập một cái nhà.”

“Hảo.” Bạch Cảnh nghiêng đầu, nhìn Tiêu Táp từ trên xuống dưới, chợt phát hiện, đời này Tiêu Táp cũng sẽ nói lời thâm tình, như thế nào bây giờ, hấn hảo cảm động, nghĩ muốn hôn y một chút.

Bạch Cảnh nói liền làm, cũng không già mồm cãi láo, kiễng mũi chân hôn lên, không phải hai má, cũng không phải cái trán, Tiêu Táp chỉ cảm thấy mình bị kinh hỉ thật lớn bao phủ, đây là lần đầu tiên tiểu Cảnh chủ động hôn hấn.

Miệng lưỡi giao triền cũng một chỗ, hảo ngọt, tiểu Cảnh thật mỹ vị giống như trong tưởng tượng của hấn, luyến tiếc buông ra, nghĩ muốn càng nhiều càng tốt.

“Ân, hừ!” Người sát phong cảnh chung qui vẫn có, Vương Học Bình hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Tiêu Táp giống như người mẹ bị cướp con gái.

Dư Nhạc đã sớm chạy, lấy danh chỉ đường để tránh ở chỗ điều khiển, Tần Hạo là tiểu hài tử, thần tình xấu hổ đỏ bừng, tay chân cũng không biết nên đặt đâu, chỉ có Từ Lôi không tự giác, nhìn đến vô cùng hứng thú, hai mắt tỏa sáng, ngoài miệng còn oán hận Vương Học Bình keo kiệt, thân mật còn trốn tránh nàng.

Vương Học Bình chán nản, lười cùng nữ nhân này so đo, chỉ là có chút đau đớn, thiếu gia của hắn a, như thế nào lại bị Tiêu Táp cướp mất....

D thị giới nghiêm rất cẩn thận, hôm nay và hôm qua có bất đồng, ngày hôm qua trên đường miễn cưỡng còn có thể thấy có người và xe đi lại, hôm nay trừ bỏ binh lính tuần tra, một bóng người cũng không thấy.

Đi đến cửa ra vào D thị, con đường đã bị phong tỏa, quân đội đã ra trận, người và xe chỉ được phép ra chứ không được vào, nếu có người muốn gây chuyện, hết thảy dùng thủ đoạn áp chế.

Ra khỏi thành rất đơn giản, chỉ cần để lại tên cửa hàng đăng ký xe, đoàn người thuận lợi rời đi, ban ngày rất ít tang thi, mọi người giữ vững tinh thần gia tốc chạy đi, có Lý Manh, Bạch Cảnh thoải mái hơn rất nhiều, không cần lo lắng vấn đề ăn cơm của mọi người, lên đường cao tốc, nằm trên giường liền ngủ, Tiêu Táp thì ngủ bên cạnh hắn.

Vương Học Bình hơi thở dài, đắp chăn cho bọn họ, cho dù trong lòng không nguyện ý, nhưng nhìn tình huống bây giờ, thiếu gia nhà hắn nhất định phải gả ra ngoài.

Hai người này ngủ rất ngon, thẳng đến buổi chiều mới tỉnh dậy, tuy rằng chỉ là giường nhỏ một người cũng không thấy chật chội, Tiêu Táp mở hai mắt, đầu tiên chính là căng thẳng, không dám nghĩ hắn lại trong hoàn cảnh này ngủ say, chạm phải thứ mềm mại trong tay mới dần bình tĩnh lại, nghiêng đầu nhìn dung nhan người đang ngủ, chỉ cảm thấy sinh hoạt thực viên mãn, hồi tưởng nụ hôn nồng nhiệt ngày hôm nay, trong lòng cũng cảm thấy nóng bừng, hắn sẽ cùng tiểu miêu đồng thời sống sót.

Nhẹ nhàng ôm Bạch Cảnh không dám có chút vọng động, chỉ sợ làm tiểu nhân nhi đang ngủ trong ngực bừng tỉnh.

Tần Hạo đỏ mặt, đưa tới một cái bánh mì, đặt trên bàn: “Ca ca nói, người ăn chút gì đó trước.”, rồi bỏ chạy.

Tiêu Táp không còn gì để nói, nhìn nhìn bánh mì, lại nhìn nhân nhi trong ngực, cơ hồ không cần suy nghĩ nháy mắt quyết định: “Đợi lát nữa ăn, hiện tại mấy giờ?”

Vương Học Bình trong lòng hiểu rõ, thầm nghĩ Tiêu Táp cũng không tệ lắm, ít nhất còn biết đau lòng người, về sau sẽ ít làm khó dễ hắn một chút, nhìn thời gian thần nhiên nói: “4h20 ”

Tiêu Táp hơi có vẻ kinh ngạc, tiện đà nở nụ cười, không nghĩ tới một lần này lại ngủ mấy giờ, đã lâu không ngủ say như vậy: “Tình huống bên ngoài thế nào?”

“Các thành thị đã bắt đầu giới nghiêm, các chuyên gia nghiên cứu bệnh độc sẽ lây, người bị thương tạm thời cách ly, hiện tại không có đại loạn.”

Nghe thấy đang tiến triển theo hướng tốt, Tiêu Táp trầm mặc một khắc hỏi: “Hiện tại đến nơi nào?”

“Đường Ngũ An, đã lái tốc độ cao, từ nơi này đến C thị vẫn luôn đi đường quốc lộ, dự tính buổi sáng ngày mai sẽ tới.”

“Như thế nào mới đến đường Ngũ An?” Bạch Cảnh còn buồn ngủ, giật giật trong ngực Tiêu Táp, giọng mũi nồng đậm lộ ra mấy phần bất mãn.

49. Chương 49

“Người nói đi.”

“Người nói đi.”

Hai thanh âm cùng vang lên, thái độ của Vương Học Bình đối với Bạch Cảnh và Tiêu Táp hoàn toàn bất đồng, ánh mắt kia giống như nhìn thấy cứu tinh, liền bắt đầu căn nhắc nói: “Đã tỉnh liền tốt, nhanh đi hỗ trợ, không gian tiểu Manh không thu được nữa.”

Bạch Cảnh sửng sốt, không kịp cảm thấy không tự nhiên, từ trong ngực Tiêu Táp đứng lên: “Các người giết người cướp bóc?” Không gian tiểu Manh có mười thước vuông, cho dù đem biệt thự thu thập cũng không hết nhiều như vậy.

“Không có giết người, cướp bóc mà thôi.” Vương Học Bình nghiêm mặt, chính nhi bát kinh trả lời.

Bạch Cảnh học máu, kỳ thực hắn càng muốn thừa cơ bạo loạn chưa bắt đầu gia tốc chạy đi, bất quá suy đoán hắn liền hiểu được, kia nhất định là chủ ý của Tào Lỗi, nhượng nhượng hỏi: “Đoạt nhiều hay ít?”

Tần Hạo đuổi đầu ra, lúc này không thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ thần thái phi dương như là khoe khoang công tích vĩ đại: “Không nhiều lắm, ba chiếc xe tải.”

Bạch Cảnh vỗ về cái trán, khoe môi run rẩy, quay kính xe xuống liền thấy, đằng sau đội ngũ đích xác nhiều thêm ba chiếc xe tải. Chính là hắn rất ngạc nhiên, nhiều đồ vật như vậy, bọn họ tọt cùng như thế nào để được trên xe.

Vương Học Bình bĩu bĩu môi: “Tiểu Manh thực nghe lời.”

Bạch Cảnh ngộ, nguyên lai là lao động miễn phí, nói a, không gian dị năng thu dọn đồ vật thực sự rất tiện.

Tiêu Táp thở dài, trong lòng lại có chút mừng thầm, ý nghĩ của hắn cũng giống như Bạch Cảnh, muốn thừa dịp hiện tại chạy đi, chính là Tào Lỗi lo lắng cũng đúng, không biết diện tích chân thật không gian trên người Bạch Cảnh, cũng không biết bọn họ sớm có chuẩn bị, trên đường thu thập vật tư cũng là tốt cho mọi người, nghĩ tới chỉ có mình biết bí mật của Bạch Cảnh, trong lòng Tiêu Táp rất đắc ý.

Kỳ thật, ai, hài tử, người có biết, đó cũng là giả, tiểu Cảnh còn có con bài chưa lật khác...

“Dừng xe ở con đường phía trước.” Bạch Cảnh bắt đắc dĩ, nếu đã chậm trễ thời gian, còn không bằng đem đồ thu hồi trước, xe tải mặc dù tốt, nhưng không qua cải tạo, trên đường gặp tang thì liền phiền toái, hết thấy vẫn lấy an toàn làm trọng.

Cất kỹ vật tư, Bạch Cảnh nhìn nhìn, coi như Tào Lỗi thông minh, đại bộ phận đều là xăng, kỳ thật hắn đâu biết rằng, đường cao tốc trừ bỏ trạm xăng dầu, chỉ còn lại siêu thị nhỏ bên cạnh, cho dù có muốn vật phẩm khác cũng không có, về phần xe tải, ven đường không thiếu, mở khóa chỉ là trò trẻ con, không có áp lực.

Tiếp Bạch Cảnh lại để tiểu Manh lấy vật phẩm trong không gian ra, chỉ để lại một ít đồ dùng hằng ngày, cùng một ít đồ ăn, như vậy về sau thu thập vật tư sẽ tiện hơn.

Nghĩ nghĩ mười phút, Bạch Cảnh lấy ra cặp ***g cơm phân cho mọi người, sau đó đoàn người tiếp tục chạy đi, ăn cơm xong, 5h không sai biệt lắm, Tiêu Táp trực tiếp phân phó: “Trên đường không được dừng lại, gia tốc chạy về phía trước.”

Tào Lỗi nghĩ nghĩ đã góp nhặt được không ít vật tư, cũng liền không phản đối, một ngày xe, từ tối hôm qua lại vội đến qua nửa đêm, ngã vào trên người Vương Học Bình liền ngủ.

Bạch Cảnh không có việc gì làm, chợt nhớ tới mấy miếng tinh hạch đánh được ngày hôm qua, quay đầu nhìn về phía Tiêu Táp: “Đúng rồi, người hiện tại thử hấp thụ năng lượng tinh hạch xem.”

Tiêu Táp gật đầu lấy ra tinh hạch đưa cho Bạch Cảnh, thần nhiên nói: “Cùng nhau.” Ngày hôm qua trừ bỏ chó biến dị, còn có hai tinh hạch của tang thi mèo.

Bạch Cảnh trong lòng ảm áp, chậm rãi lắc đầu: “Người dùng đi, chỉ cần người lợi hại có thể bảo vệ ta.” Kỳ thực trong lòng hắn hiểu được, tinh hạch đối với hắn mà nói là trông mơ giải khát, đời trước dùng không ít cũng không thấy hiệu quả gì, hiện tại cần gì lãng phí.

Tiêu Táp kiên trì bình tĩnh nhìn Bạch Cảnh.

Bạch Cảnh bắt đầu dĩ, chỉ có thể ăn ngay nói thật, nhợt nhạt cười nói: “Tình hạch đối với ta vô dụng, đừng lo lắng, ta chỉ cần có ngọc thạch là được.”

Tiêu Táp nhíu mày, tuy rằng không nói gì, nhưng trong cuộc sống về sau, vô luận đi đâu, hắn vẫn thích dừng lại ở các cửa hàng ngọc khí, đối với ngọc thạch cũng vạn phần để bụng, lúc trước không ai biết Cảnh thiếu đối với ngọc thạch tình hữu độc chung, tương lai không lâu về sau, tên tuổi Tiêu Táp yêu thích ngọc thạch cũng dần dần truyền xa.

Tiêu Táp không khách khí, nghe Bạch Cảnh nói xong liền đem tinh thần xâm nhập vào trong tình hạch, hắn biết chỉ có mình càng trở nên cường đại, càng có khả năng bảo hộ tiểu Cảnh, cảm nhận được năng lượng thần nhiên dao động, hắn cũng không thả lỏng cảnh giác, mà là một chút một chút một, tuần hoàn theo thứ tự, sau nhiều lần loại bỏ, mới đem năng lượng thu vào trong cơ thể, rất nhanh một viên tình hạch trong suốt ở trong tay hắn hóa thành bột phấn.

Tiếp, Tiêu Táp vận hành nội công, một chu thiên qua đi, hắn cảm giác rõ ràng năng lượng trong cơ thể tăng trưởng, lúc này mới chậm rãi mở hai mắt.

“Thế nào?” Bạch Cảnh hàm tiếu hỏi, nháy mắt Tiêu Táp thức tỉnh, hắn cũng phát hiện ra.

“Không tồi, lại có thêm vài miếng tình hạch, ta nghĩ có thể tiến giai.” Tiêu Táp gật gù đầu, nhìn ánh mắt Bạch Cảnh sáng lên: “Người vẫn luôn thủ cho ta?”

Bạch Cảnh nhợt nhạt cười, cũng không nói lời nào, tùy hắn suy đoán lung tung, trong lòng Vương Học Bình khinh bỉ, phòng xe chỉ lớn như vậy, thiếu gia không ở đây thì đi đâu.

Tiêu Táp mới mặc kệ nhiều thứ như vậy, dù sao tâm tình hắn cũng thật tốt, vén màn xe thấy bên ngoài đã tối đen, nhẹ nhàng nhíu mày, cảm giác có chút không đúng, hỏi: “Ta dùng bao nhiêu thời gian?”

“Một giờ, vừa mới sáu giờ trời liền đen.” Nói đến cái này, tâm tình Bạch Cảnh bắt đầu trầm trọng, bầu trời tối đen biểu thị tang thi bắt đầu qua lại, lộ trình kế tiếp khẳng định sẽ không thái bình, vừa định đưa một miếng tình hạch khác cho Tiêu Táp dùng, phía trước bỗng nhiên phanh gấp một cái, thân thể liền đổ về phía trước.

Tiêu Táp vội vàng ôm Bạch Cảnh, quay đầu nhìn về phía buồng lái: “Xảy ra chuyện gì?”

Tần Dịch không nói gì, liếc mắt nhìn Dư Nhạc.

Dư Nhạc vẽ mặt cầu xin: “Ta thật không biết cầu nơi này bị cắt đứt.” Hắn chỉ cảm thấy đường đi này thực an toàn, không nguy hiểm, nào nghĩ tới, nơi này căn bản không cho xe qua, không có xe tự nhiên không có người, không người khẳng định an toàn.

“Ta đi xem thử, ngoan ngoãn ở trên xe, đừng xuống dưới.” Tiêu Táp nhanh chóng hôn Bạch Cảnh một hơi, cầm lấy đèn pin, lắc mình xuống xe.

Hai gò má Bạch Cảnh hồng hồng, rất đau xót phát hiện, đối với việc Tiêu Táp hôn môi, hắn không có suy nghĩ trốn, trong lòng có chút không cam, lại có một chút bất đắc dĩ, hắn có một loại dự cảm, trận địa của mình không lâu lắm sẽ thất thủ...

Vương Học Bình bĩu môi, cũng xoay người xuống xe, vừa thấy bộ dáng kia của thiếu gia, chỉ biết là phát xuân, càng xem càng sinh khí, còn không bằng nhắm mắt làm ngơ, thiếu gia à, người phải có điểm tức giận tranh chút lợi ích cho mình chứ, nghĩ lúc trước hắn cũng là một thanh niên tốt, bị Tào Lỗ áp đến không chuyển được thân, thật không muốn thiếu gia cũng đi vào vết xe đổ của hắn, ít ra cũng phải áp lại người kia.

Tiêu Táp lạnh lùng nhìn con sông, dòng nước cũng không phải thực xiết, sông cũng không sâu, chỉ có hơn mười thước, nơi cầu gãy là tám thước.

“Táp ca làm sao bây giờ?” Trên xe sau cũng có người tới, Tạ Dân Hàng cau mày, nếu chỉ có hai ba dặm, hắn còn nắm chắc có thể lái xe bay qua, tám thước thực khó khăn.

“Trong nước có cái gì đó.” Lương Sĩ mất sắc liếc thấy trong nước có cái gì đó di chuyển.

Sắc mặt Vương Học Bình trầm xuống, thất thanh hô lên: “Biến dị động vật, không, không đúng, là tang thi cá.”

Tâm tình mọi người trầm trọng, Lâm Chí Phi cảm giác thân thể mình đang run rẩy: “Vây...vây nước uống phải làm như thế nào?”

“Bằng ta đóng có thể hóa thành nước.” Tạ Dân Hàng có vẻ không vui, dùng sức vỗ Lâm Chí Phi một phen, trách mắng: “Giữ vững tinh thần cho ta.”

Lâm Chí Phi vội vàng gạt đầu, cố gắng trấn định: “Ta...ta chỉ là có chút sợ hãi, một hồi liền tốt.” Trời biết hẳn vốn nhất gan, kích phát dị năng hoàn toàn là ngoài ý muốn, chuyện khủng bố liên tiếp ập tới, chung quy vẫn phải cho hẳn thời gian thích ứng, hẳn sợ nha!

Vương Học Bình với việc này không để bụng, sợ hãi là thường tình của người, thần nhiên nói: “Nhà ta có hai thủy hệ dị năng, nước uống không cần lo lắng, hiện tại là vấn đề đi qua như thế nào?”

Tiêu Táp nhìn chăm chú đoạn cầu cuối cùng một hồi: “Để ta nghĩ biện pháp.” Nói xong xoay người trở về xe, chỉ để lại mọi người đối mặt nhìn nhau.

“Táp ca có ý gì?” Lâm Chí Phi sợ hãi hỏi.

Vương Học Bình lườm hẳn một cái, vốn là bất mãn Tiêu Táp, lúc này càng có thêm thành kiến: “Người hỏi ta, ta hỏi ai đây?”

Tạ Dân Hàng không nói gì, hồi tưởng lại Bạch Cảnh tại N thị chịu đối đãi lạnh nhạt, xem ra bọn họ sẽ luôn xoay quanh vấn đề này, người khác đối với Táp ca có bất mãn, làm tiểu đệ, cho dù có hảo cảm với Bạch Cảnh, nhưng trong lòng khẳng định hướng về Táp ca, liếc Lâm Chí Phi một cái: “Gấp cái gì, một hồi sẽ biết, Táp ca sẽ không làm chuyện không nắm chắc.”

Vương Học Bình bĩu môi, nói tốt hẳn cũng không cho thêm một phân điểm.

Không được bao lâu Tiêu Táp liền đưa Bạch Cảnh tới cùng, Vương Học Bình nhướng mày, mỗi mắt mong chờ.

Chỉ thấy Bạch Cảnh “bá bá bá” từ trong không gian lấy ra rất nhiều tinh cương, có cái rỉ sắt, cũng có cái mới tinh bóng loáng, dù sao cũng là kim loại rất nặng, ước chừng giống như một cái núi nhỏ vậy, có thể chiếm một cái phòng ở nhỏ 30 thước vuông.

Mọi người cứng họng, tinh cương không thể ăn không thể uống, Cảnh thiếu trang thị thứ đồ chơi này làm gì?

Thuận tay mà thôi, Bạch Cảnh thấy gì mua lấy, biết Tiêu Táp là kim hệ dị năng, lúc đi nhà xưởng vứt bỏ, nhìn thấy tinh cương liền thu, hơn nữa trước kia có một ít tài liệu, nếu không phải dọa người sợ, kỳ thật trong không gian hẳn vẫn còn.

Tiêu Táp trầm mặc một khắc, ánh mắt thủy chung nhìn nhìn chăm chăm đoạn cầu, trong lòng ước đoán một phen, phân phó nói: “Lên xe, ta sẽ dùng dị năng nối tiếp mặt trên đoạn cầu, các người gia tốc chạy,”

Như vậy cũng được? Trong lòng Vương Học Bình nao nao, bất quá hẳn càng thêm hiểu được, người như Tiêu Táp tuyệt đối sẽ không nói dối, cũng sẽ không lấy tính mạng mọi người ra vui đùa, phức tạp nhìn hẳn một cái, gạt đầu.

Mọi người còn lại thấy Bạch Cảnh bên cạnh cũng không tỏ thái độ gì, bọn họ là huynh đệ Tiêu Táp tự nhiên sẽ không cam lòng lạc hậu, nhanh chóng trở lại trên xe, Tiêu Táp ngồi ở cuối hàng. Tần Dịch liếc mắt nhìn hẳn: “Người có thể không?”

Tiêu Táp cũng không nói dối, thần nhiên nói: “Hai phút.”

“Đủ.” Nếu Tiêu Táp đã trả lời khẳng định, Tần Dịch hiểu ý tuy còn chút nghi hoặc, nhưng hai phút đủ để qua cầu.

“Ta làm được một phần ba, mọi người gia tốc.” Tiêu Táp nói xong điều động dị năng, gắt gao nhìn đoạn cầu, chỉ thấy sắt thép bay nhanh xếp thành hàng gấp ghềnh liên tiếp, tang thi cá trong nước ngày càng nhiều,

còn nhảy lên, mở lớn cái miệng đầy răng nanh sắc nhọn, giống như thấy thức ăn mà không kìm được nữa. (không hiểu kiến chân lầy phán là gì, ta chém.)

“Một, hai, ba!” Tiêu Táp quát to một tiếng, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, hai mắt bạo trừng, đỏ bừng như chảy máu, gân xanh trên mặt đều hiện ra.

Dưới chân Tần Dịch giẫm mạnh ga, vẫn luôn chạy tốc độ cao, tuy rằng chỉ ngắn ngủi mấy chục giây, nhưng hẳn lại thấy thật lâu, lâu giống như mãi không đi đến điểm cuối.

Qua sông, Tần Dịch nhanh chóng quay đầu xe, cũng không dám chạy về phía trước, hẳn biết, đằng sau còn có xe chờ cứu mạng, dĩ năng Tiêu Táp không kiên trì được bao lâu, cách quá xa cũng không khống chế tốt.

50. Chương 50

Một chiếc xe cơ hồ giống như bay lại đây.

“Răng rắc!” Cái cầu bê mặt bằng kim loại xuất hiện một vết nứt, chiếc xe cuối cùng cách bờ bên kia còn khoảng năm thước.

Thân thể Tiêu Táp cứng còng, chỉ cảm thấy năng lượng trong cơ thể lấy tốc độ cực nhanh biến mất, gân xanh đầy trán, hai tay nắm chặt thành quyền, một lượng lớn mồ hôi nháy mắt thấm ướt quần áo.

Tần Dịch thấy tình thế không ổn, mãnh liệt quát to một tiếng, mặt cầu nhanh chóng đóng băng, lan tràn cho tới đầu bên kia.

Bốn thước...Ba thước....Hai chiếc xe đã qua đây!

“Răng rắc!” Mặt băng bị đứt gãy, mặt cầu kim loại lung lay sắp đổ.

Chiếc xe trên cầu càng đi càng nhanh, chợt bộc phát ra từng đạo năng lượng, hai đạo năng lượng làm đóng băng nhanh chóng lan tràn, ngay sau đó, mặt cầu sắt thép giống như được tinh luyện, trở nên càng vững chắc.

Hai thước...Một thước...

Chỉ nghe oanh một tiếng thật lớn, mặt cầu kim loại gãy ở giữa.

Theo tiếng vang “ào, ào”, sắt thép từ không trung rơi xuống, tạo thành cột nước cao hơn trượng, tang thi cá với hàm răng sắc nhọn di chuyển càng thêm hung mãnh, dường như đang chờ đợi đồ ăn mỹ vị.

Một chiếc xe cuối cùng ngang trời bay vọt qua, đụng mạnh vào đuôi một cái xe trước mặt, sau đó kéo dài vài dặm mới dừng lại.

“Mẹ, nguy hiểm thật.”

Mọi người lòng còn sợ hãi, sau khi xuống xe trên mặt hiện vẻ nghĩ lại mà sợ, còn có may mắn sau tai nạn.

“Lão tử kích phát dị năng.” Lưu Uy ngốc hồ hồ nửa ngày, mới mãnh liệt nhảy dựng lên, ngửa mặt lên trời cười dài, giống như lão tử là đệ nhất thiên hạ, bộ dạng ngốc nghếch kia nhìn thực vương bát. (dịch đúng nghĩa là đồ con rùa.)

“Táp ca không có việc gì đi, ta cũng kích phát dị năng.” Sắc mặt Chu Tập tái nhợt, thân thể tuy rằng còn run rẩy, tinh thần cũng rất phấn khởi, hẳn không nghĩ tới chính mình cũng kích phát dị năng, tình huống lúc ấy khẩn cấp, nhìn mặt cầu đóng băng bị gãy, hẳn muốn đem băng đóng tăng lên, sau đó bắt tri bắt giác, hẳn cũng không biết việc gì xảy ra, trong cơ thể bộc phát một cỗ năng lượng, nhanh chóng nối tiếp trên mặt cầu, sau đó có thêm một đạo băng đóng, hẳn cảm giác thực rõ ràng, tinh thần chính mình dường như đề cao lên một tầng thứ khác.

Tiêu Táp mặt không đổi sắc, mâu quang u ám lạnh như băng không có một tia cảm xúc, không nhìn ra bất luận khác thường gì, trầm giọng nói: “Nhanh chóng kiểm tra xe, gia tốc về phía trước.”

“Rõ!” Lưu Uy lên tiếng, trên mặt là nóng lòng muốn thử, vừa mới kích phát dị năng, lại đã từng bị kinh hách, hiện có năng lực, tâm cũng high, ước gì gặp mấy tang thi để hắn có thể hả giận, lại có thể đại hiển uy phong, cuối cùng cũng không cần hâm mộ người khác.

“Uy ca, Uy ca, người kích phát dị năng gì?” Có người lòng tò mò, một bên lên xe, một bên hỏi.

“Ha ha, lão tử cũng là kim hệ dị năng.” Lưu Uy vô cùng cao hứng, hắn biết Táp ca thực mạnh, rất lợi hại, Táp ca là kim hệ dị năng, chính mình cũng là kim hệ, vậy khẳng định chính mình cũng rất lợi hại, nhưng hắn không biết, cho dù kích phát dị năng, kỹ năng vẫn là tùy vào cơ duyên và khả năng linh ngộ mới được.

“Uy ca, người ngư (trâu bò).” Có người giơ ngón tay cái.

Cái đuôi của Lưu Uy vểnh lên trời: “Đó là tự nhiên, một hồi các người nhìn lão tử thể hiện tài năng.”

Cười nói, kiểm tra xong cái xe, bởi vì đã cải tạo qua, va chạm mãnh liệt cũng không tạo thành tổn hại gì nặng, đoàn người nhanh chóng trở lại trên xe, Vương Học Bình và Tần Dịch thay đổi chỗ ngồi, Bạch Cảnh cũng mang Tiêu Táp đến phòng phía sau, trong lòng có chút tức giận, lại có chút đau lòng, chết tiệt, biết mình không được, làm chi phải cố chống đỡ.

Vương Học Bình lái xe đi, Tiêu Táp mới thở ra một hơi, trước mặt Bạch Cảnh chưa bao giờ làm bộ, mày cau lại, trán chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, thân thể truyền đến từng trận mệt mỏi, hắn biết, đây là tinh thần lực tiêu hao quá độ, mỉm cười nhìn Bạch Cảnh: “Đừng lo lắng, nghỉ ngơi một chốc liền tốt.”

Vừa nghe lời này, Bạch Cảnh liền nổi giận: “Người còn nói, vừa rồi thật nguy hiểm, người có biết hay không? Con đường này không thông cùng lắm là đổi đường khác, làm gì lại không muốn mạo hiểm, người bảo ta như thế nào không lo lắng?”

“Trong lòng ta đều biết.” Tiêu Táp an ủi nói, hắn có vạn phần nắm chắc mới đưa ra quyết định này, chính là hắn đánh giá cao trình độ rắn chắc của sắt thép, cũng xem nhẹ trọng lượng của xe, không nghĩ tới cũng cố mặt cầu liên tiếp, sắt thép lại gãy ở giữa, bất quá cho dù thế nào, hắn cũng có phần nắm chắc để mọi người an toàn vượt qua, chính là hắn không nghĩ tới, lần mạo hiểm này lại có hai người kích phát dị năng, vậy cũng là niềm vui ngoài ý muốn.

“Đều như vậy, ta sẽ ghi sổ, mau lấy tinh hạch ra dùng.” Bạch Cảnh trừng y một cái, tuy rằng nhìn hung ba ba, thân thiết trong ánh mắt lại không thể che giấu.

Tiêu Táp cười khê, lắc lắc đầu, Thực hưởng thụ Bạch Cảnh quan tâm, cố nén cảm giác mệt mỏi của thân thể, giữ vững tinh thần nói: “Đưa Tần Dịch, hắn vừa rồi tiêu hao không ít.”

Tần Dịch hơi sững sốt, kinh ngạc, đối với Tiêu Táp có cái nhìn mới: “Không cần, ta tiêu hao cũng không nhiều, nếu là tâm ý của thiếu gia, người cứ nhận.”

Bạch Cảnh hừ lạnh một tiếng: “Người của ta tự nhiên sẽ không bạc đãi, ma ma chít chít làm gì, cho người dùng thì cứ dùng đi.”

Tiêu Táp cười nhạt, cũng không giả mồm cái láo, xuất ra tinh hạch bắt đầu hấp thu năng lượng, trong đội ngũ tổng yếu vẫn cần một người có năng lực cường đại, như thế mới không sinh ra rối loạn, mặt thế đến, cho dù là huynh đệ, hắn càng tin tưởng nắm tay của mình, không phải hắn nghĩ nhiều, mà là hắn hiểu đạo lý cá lớn nuốt cá bé.

Không một ai chấp nhận một kẻ yếu làm lão đại, cho dù là thời thịnh thế, người nọ là lãnh đạo của hắn, đó là đạo lý, nếu lão đại không cường, như thế nào bảo hộ thủ hạ, huống chi tiểu Cảnh còn có nhiều bí mật như vậy, phải bảo vệ thật tốt tiểu nhân nhi này, nếu muốn hắn tiếp tục làm thiếu gia, Tiêu Táp cảm thấy trách nhiệm trên vai rất nặng, đây là một nhiệm vụ rất gian khổ.

Trải qua đoạn cầu, một đường thông suốt không bị ngăn trở, Lưu Uy hưng trí bừng bừng, có lực mà không có chỗ phát, đợi một giờ không thấy bóng dáng tang thi, nhất thời ử rừ, hai mắt khép lại bắt đầu đi ngủ, tính toán nghỉ ngơi dưỡng sức.

Thực giác của Dư Nhạc thật chính xác, đoạn cầu là một thân cây, tại tiểu hương trấn dạng này, đường thân cây không thể hành tẩu, phụ cận rất ít người, Tiêu Táp sở dĩ kiên trì đi ngang qua, cũng là nghĩ đến điểm này, nếu là đường khác chỉ sợ sẽ không thông thuận như thế này, linh tinh gặp vài tang thi, thuận tay liền

có thể giải quyết, nếu không giải quyết được, Tiêu Táp đều không để ý tới, kiên quyết phân phó mọi người không cần ham chiến, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy đáng tiếc.

Đến 11h buổi tối, nhiệt độ không khí chợt giảm xuống, ban đêm tối đen, trừ bỏ đèn xe, không có một tia sáng khác, ngoài cửa sổ gió vù vù thổi, tựa hồ mùa đông khắc nghiệt đã tới, trên xe ngay cả hệ thống sưởi cũng đã được mở ra, xuống xe liền cảm giác được cái lạnh đến tận xương, cũng không ai muốn đánh tang thi, không ngừng mắng ông trời, kháo, cái thời tiết quỷ gì đây.

12h, bầu trời bắt đầu rơi vài hạt mưa tí tách tí tách, tiếng gió thêm tiếng mưa rơi, vì ban đêm yên tĩnh tăng thêm vài phần tiêu điều, đột nhiên ven đường xông ra vài tang thi, càng khiến người khó lòng phòng bị, mưa to giống như một cái lá chắn thiên nhiên, vì bọn họ hành động không biết mệt mỏi mà càng thêm che giấu.

Tiêu Táp đã sớm hấp thu xong năng lượng tinh hạch, tinh thần lực hao hết, hấp thu càng thêm hiệu quả, lúc này đây tinh thần lực dư thừa, nhìn chằm chằm về phía trước không chớp mắt, làm đầu lĩnh, bọn họ tự nhiên lái xe đi tuốt ở đằng trước, mặc dù có Dư Nhạc chỉ đường, nhưng ở ban đêm càng phải thêm cẩn thận.

“Phía trước có xe đến đây.” Dư Nhạc bỗng nhiên nói, mày cau lại, hai ngày nay tang thi thấy nhiều, trường hợp mạo hiểm cũng trải qua, ngược lại không có sợ hãi như trước, chính là đối với dị năng của mình cảm thấy thực uể oải, vì cái lòng gì không giống Táp ca, kia thật thích a!

“Rất xa?” Vương Học Bình trầm giọng hỏi.

“Phía trước 500 dặm, ba chiếc xe.”

Vừa dứt lời, bọn họ liền nghe thấy tiếng loa.

Bạch Cảnh nhíu mày: “Là ai ngốc như vậy, không sợ dẫn tang thi đến.” Hắn không lo lắng người khác thế nào, cái hắn lo lắng, phương hướng bọn họ đi vừa lúc tương phản, ai biết đằng sau đám người kia có cái đuôi hay không, đừng vừa lúc gặp gỡ cấp cho bọn họ.

“Đừng để ý tới, tiếp tục đi về phía trước.” Tiêu Táp thản nhiên nói, trong tay bọn họ có vũ khí, hiện tại mà nói, tang thi không khó đối phó, chính là phải phòng tang thi biến dị.

Xa xa, bọn họ nghe thấy tiếng gào trên xe tiến đến xuyên qua mưa to truyền lại: “Uy! Huynh đệ, đừng đi qua, trong thị trấn tất cả đều là hoạt tử nhân, đứng rồi, bên kia các người thế nào?”

Vương Học Bình quay kính xe xuống, cái lạnh thấu xương nháy mắt chạm vào tim, mưa theo gió bay vào: “Hoàn hảo, tang thi trên đường không nhiều lắm, các người từ chỗ nào tới?”

Lúc còn cách năm thước, thanh niên dừng xe lại, sắc mặt có chút tái nhợt: “Ta từ Lâm Huyền đến, chúng ta đều là vài người trên đường gặp nhau, các người đừng đi về phía trước, chỗ đó khắp nơi đều là quái vật cắn người, ta đã kích phát dị năng, mọi người có muốn đi cùng hay không, nhiều người lực lượng lớn.”

Vương Học Bình nhìn Tiêu Táp một cái, thấy hắn không nói lời nào, bĩu môi lắc lắc đầu rồi mới lên tiếng: “Cảm tạ, chúng ta đi L tỉnh, không cùng đường, người cũng nên chú ý, ngày hôm qua chuyên gia đã đưa tin, bệnh độc sẽ bị nhiễm, ngàn vạn lần đừng để bị thương, còn nữa đừng uống nước do hệ thống nước cung cấp, vừa rồi chúng ta đi ngang qua một con sông, bên trong đều là tang thi cá, thật đáng sợ, may mà cá không biết bay, bằng không thật không dễ người sống.”

“Cút, người đừng nói hươu nói vượn, bệnh độc sẽ không bị nhiễm, mẹ của ta chỉ bị vết thương nhỏ.”

Vương Học Bình vừa mới dứt lời, bên kia đã có người lớn tiếng chửi bậy, sau đó ba chiếc xe này loạn cả lên. Chỉ nghe một nữ nhân hét chói tai: “A...Các người sẽ biến thành quái vật, chạy nhanh xuống xe, tránh ra, tránh ra.”

Tiếp đó là thanh âm mồm năm miệng mười: “Cút nhanh lên, đừng liên lụy mọi người.”

“Nói bậy, ta sẽ không biến thành quái vật.”

“A...Mặt hắn đều xanh, nhanh đuổi hắn đi.”

“Người xem vết thương của hắn cũng biến thành màu đen.”

“Người nói bậy...”

“Cút đi, không cần tới gần ta.”

“A...Đau, lão tử liều mạng với người.”

Thanh niên bỗng nhiên không biết làm sao, Vương Học Bình ngốc lảng, hắn chính là hảo tâm nhắc nhở, trên đường khó có thể gặp gỡ người khác, thanh niên này thần tình chính trực, tâm địa không tồi, còn nhắc nhở bọn họ đừng đi về phía trước, Vương Học Bình cũng chỉ hồi báo có qua có lại, nào biết sẽ có chuyện như vậy.

Bạch Cảnh thần nhiên liếc hắn một cái, như thế cũng tốt, xem như cấp Vương Học Bình một kiến thức, Tào Lỗi lúc này đã sớm tỉnh ngủ, người yêu của hắn a, vẫn luôn hảo tâm như vậy, lại không biết người ta không linh tình, Tào Lỗi thực bất đắc dĩ, nhưng là không có biện pháp, ai bảo mình yêu thăm hắn cơ chứ.

51. Chương 51

Bên kia náo loạn, tâm thần Dư Nhạc căng thẳng, vội vàng rống giận: “Mau lui về sau, có rất nhiều tang thi đang lại đây.”

Đại não Vương Học Bình còn chưa kịp phản ứng, tay vẫn nhanh chóng quay đầu xe, Dư Nhạc vội vàng cầm lấy bộ đàm: “Lập tức lui về phía sau, đi đường nhỏ phía đông.”

Trải qua vài ngày phối hợp, mọi người đều rất ăn ý, mấy chiếc xe xoát xoát quay đầu chạy đi, tranh cãi bên kia đã bắt đầu có đánh nhau, Vương Học Bình nhìn kính chiếu hậu, trầm mặc.

Không lâu, xe vừa mới rời đi khoảng trăm dặm, bên tai liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương, sau đó là một trận giận mắng, mấy chiếc xe sau theo đến, đồng bạn bị vứt bỏ phát ra tiếng rống giận, đội ngũ tang thi rất nhanh bao phủ nơi này.

“Nguy rồi, bọn họ đưa tang thi tới.” Dư Nhạc lo lắng nói, bắt đầu đứng ngồi không yên, tinh thần lực của hắn hiện vẫn còn là gà mờ, trời lại còn mưa lớn như vậy, tối như vậy, căn bản không thấy rõ hoàn cảnh quanh mình, hắn chỉ biết là tang thi đang theo sát phía sau.

“Cứu mạng a...”

“Cứu mạng a...”

Người trên xe bên kia, vừa đi vào một bên hẻm, không ngừng kêu cứu trước xe phía trước, không muốn sống mà lái xe qua, thanh âm tang thi theo sát càng ngày càng đông, mà ngay cả tang thi bốn phương tám hướng đều giống như lên tiếng trả lời mà đến.

Vương Học Bình cho dù có tính tình tốt, trong lòng cũng không khỏi sinh ra vài phần tức giận. Kháo, này là tính chuyện gì, đường dính vào da trâu sao?

Tiêu Táp nhìn xe đằng sau, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh, trầm giọng hỏi: “Tổng cộng có bao nhiêu tang thi?”

Trán Dư Nhạc toát ra mồ hôi lạnh, vài ngày trước đó đánh vài trận nhỏ, cái gan cũng luyện lớn không ít, nhưng đối mặt với trường hợp lớn, trong lòng vẫn không tránh khỏi kinh sợ, ngay cả thanh âm cũng run rẩy: “Rất nhiều, ít nhất ba trăm, con số cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, bên ngoài quá đen thấy không rõ, chỉ thấy rậm rạp tang thi đi tới, trên xe bọn họ có mùi máu tươi.”

Tiêu Táp trầm mặc một khắc, trong lòng hơi tính toán, không chút do dự ra lệnh: “Về, đi thị trấn.”

Dư Nhạc ngăn người, thân mình run lên: “Táp ca...”

Tiêu Táp lạnh lùng liếc hắn một cái, khí thế không giận mà uy, quát: “Một chút khó khăn liền trốn, tương lai sinh tồn thế nào, các huynh đệ cần rèn luyện, người cũng thế, về sau đừng nghĩ ngăn cản.”

“Ta đồng ý.” Bạch Cảnh nghe xong, gật đầu phụ họa, ý nghĩ của hắn lại khác với Tiêu Táp, trở về đi, mấy chiếc xe kia chạy cũng không kịp, khẳng định sẽ không theo, tang thi cần người bằng khứu giác, nếu bọn họ có mùi máu tươi, chỉ cần có thể dẫn đi đại bộ phận tang thi, dư lại một số nhỏ mọi người có thể luyện tập. Hồi tưởng đời trước cũng là như vậy, Tiêu Táp thể nhưng nhẫn tâm, ném hắn ném vào trong đám tang thi, chẳng qua đời này đổi lại thành ném người khác.

Hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Táp một cái, cho dù vật đổi sao dời, hiểu được Tiêu Táp muốn tốt cho mình, Bạch Cảnh khi nhớ tới trong lòng vẫn tức giận không chịu nổi, trời biết đời trước hắn có bao nhiêu thảm, thời điểm đó hắn vẫn là một thiếu gia nhu nhược.

Tiêu Táp thực vô tội, cũng thực mặc danh kỳ diệu, bất quá tiểu Cảnh trừng người thật dễ nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, ánh mắt ngập nước, tựa như làm nũng, nếu không phải trường hợp không cho phép, hắn còn thật muốn hôn một hơi.

Dư Nhạc không nói chuyện, trong lòng run rẩy, hắn biết Tiêu Táp nói có lý, cũng từng ảo tưởng mình có thể đại sát tứ phương, chính là thật đến giờ khắc này, hắn vẫn là sẽ sợ hãi.

Vương Học Bình không có dị nghị, trực tiếp ném bộ đàm cho Tiêu Táp, nói trở về, đi như thế nào, hướng nào, này đó cho dù hắn không thích Tiêu Táp nhưng không thể không thừa nhận, đầu óc người ta so với hắn linh hoạt hơn, suy xét so với hắn chu đáo hơn.

Tiêu Táp liên tục ra vài đạo mệnh lệnh, phân phó hoàn tất, mấy chiếc xe nhanh chóng quay đầu, chia làm hai phương hướng mà chạy, hoàn mỹ ăn ý, phối hợp vừa vặn.

Mấy chiếc xe theo sau trọn tròn mắt, ba chiếc xe thể nhưng chia làm hai hướng chạy trốn, một cái cũng không để ý sống chết của xe khác, cũng có lái xe thông minh ác tâm, chân đạp ga đi theo, quần người khác đi bên nào, nói chung là sẽ không đi chịu chết, người ta so với bọn hắn nhiều người hơn, đi theo bảo đảm an toàn. Chờ vọt tới bên trong tang thi, trong lòng mới bắt đầu hồi hận, thanh âm oán hận vang lên, cho dù cách thật xa, Vương Học Bình đều có cảm giác có thể nghe thấy thanh âm thảm thiết của lái xe kia.

Một đường trầm mặc, đại bộ phận tang thi bị dẫn rời đi, đến một chỗ đất trống, Tiêu Táp ra một đạo mệnh lệnh: “Người có súng lắp ống dẫn thanh, chuẩn bị chiến đấu.” Nói xong liền dẫn đầu xuống xe.

Bạch Cảnh không cam lòng lạc hậu, lập tức đi theo, Tiêu Táp chau mày, nghĩ nghĩ, chung qui không nói gì, hắn biết tiểu Cảnh cũng là nam nhân, cũng thích một mình đảm đương một phía, mà còn tương lai ngày sau, tiểu Cảnh muốn biến cường, cho dù hắn bảo hộ chu toàn cũng có lúc sơ sẩy, hắn tin tưởng thân thủ của tiểu Cảnh không yếu hơn so với hắn.

Ngoài xe mưa sa gió giật, đi ra liền cảm thấy một trận rét lạnh, mưa to từng hạt từng hạt rơi trên người, quần áo rất nhanh ướt透, không kịp suy xét khó chịu trên người, Bạch Cảnh và Tiêu Táp cơ hồ cùng lúc giơ súng bắn.

Hiện tại động tác tang thi cứng ngắc, tuy rằng lực lớn vô cùng, nhưng bọn hắn cũng chiếm đại tiện nghi. Thân thể Bạch Cảnh linh hoạt qua lại trong mưa gió, có súng tự nhiên không cần cứng đối cứng, theo một tang thi ngã xuống đất, nhìn hai người trong mưa gió càng đánh càng hăng, trong lòng mọi người dường như cũng có ngọn lửa đốt, chiến ý trong lòng mãnh liệt sôi trào.

“Lão tử cũng tới.” Theo một tiếng hét to, mọi người gia nhập chiến đấu. Lưu Uy có dị năng tâm đã sớm bay cao, lúc này càng không thể chờ đợi thêm được.

Bạch Cảnh một năm này cũng không phải chỉ huấn luyện đơn thuần, thương pháp của hắn thực chuẩn, thường thường một súng bạo đầu, đầu óc tang thi trong nháy mắt vỡ toang, vị hư thối ghê tởm lan tỏa trong không khí, cho dù mưa gió cọ rửa cũng không tẩy đi màu đen trên đất.

Dư Nhạc cầm súng ngược lại lại không khẩn trương như thế, nhìn mọi người trong mưa gió hăng hái chiến đấu, nhiệt huyết trong lòng cũng sôi trào, dựa vào tinh thần lực và trực giác, độ chính xác của hắn so với thủ hạ của Tiêu Táp còn tốt hơn, một súng, hai súng...

“Phốc!” Lại giải quyết một cái.

“Cảm tạ!” Người được cứu quay đầu lại, nhếch miệng mỉm cười, xoay người, tiếp tục ngấm trúng mục tiêu kế tiếp.

“Không cần!” Dư Nhạc vội vàng lắc đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng chua xót, tựa hồ có cái gì đang rung động, cái loại cảm giác này tên cảm động, hoặc cũng là một loại kích động không thể nói rõ, bọn họ có thể nói là sóng vai mà chiến đấu không, sinh tử giao thác cho nhau, trong lòng dâng lên một loại dũng cảm khó hiểu.

Một khắc thất thần, lợi trảo của tang thi hướng đến, tử vong nháy mắt bao phủ trong lòng Dư Nhạc, tiếp xúc gần gũi, hần cảm giác ngay cả thi ban trên mặt mũi của tang thi hần cũng có thể thấy rõ ràng, mơ hồ không rõ trên mặt, nước mắt ghê tởm, răng nanh sắc bén còn tỏa ra mùi tanh hôi nồng đậm.

“Oanh!” Tang thi ngac xuống đất.

Lưu Hoa tay cầm súng, tà tà liếc mắt lại nhìn một cái: “Hắc, tiểu tử, chú ý, lần sau vận khí sẽ không tốt như vậy.”

Dư Nhạc vội vàng gật đầu, vừa rồi sợ tới mức chân chỉ kém chưa nhuỷ xuống, không kịp xem ai cứu hần, nhanh chóng đánh 12 vạn tinh thần, sợ hãi tử vong mà phát ra âm thanh phần nộ: “A...” Một tiếng thét dài, giống như thần xạ thủ, tinh thần lực đột phá cực hạn, trở nên càng thêm rõ ràng, hành động không cần đại não trải qua tự hỏi, thân mình dựa vào trực giác vận động, thân thể dường như trở nên linh hoạt hơn, nhảy nhót, né tránh, bắn, cùng với tang thi thể hiện một màn đấu súng.

Trong nháy mắt đó, hần có cảm giác mình rất có chân tướng siêu nhân, hần, mẹ nó phi thường dũng mãnh, vô địch.

Có người thấy thể kinh ngạc: “Tiểu tử kia rất thần kỳ nha.”

Cũng có người cười nhạo lên tiếng: “Ta xem hần là chịu kích thích.”

Thấy tang thi xa xa chạy tới, Bạch Cảnh giận, quay đầu quát to: “Câm miệng, lại nói nhảm, ta cắt đầu lưỡi người.”

Dư Nhạc nhất thời ử rữ, rụt cổ lại, cũng không dám ngửa mặt lên trời thở phào, chính là trong lòng có chút kỳ quái, lúc này dừng lại, cái loại cảm giác vừa rồi, giống như mở hình thức đánh quái dã ngoại, thật giống như thế nào cũng không tìm thấy cảm giác, mà đại não còn truyền đến từng đợt mệt mỏi, ngấm bắn tựa hồ cũng không chuẩn nữa.

Bạch Cảnh vừa thấy ngu xuẩn kia liền biết tinh thần lực tiêu hao quá độ, cùng Tiêu Táp nhìn nhau, cảm giác xa xa lại chạy đến rất nhiều tang thi, liền nói: “Lui lại.” Dù sao nguy cơ đã qua, nơi này mùi quá lớn, không nên ở lâu.

Mọi người không chút nào ham chiến, nhanh chóng lên xe, trên người còn nhỏ nước tí tách, Bạch Cảnh sau khi lên xe, từ không gian lấy ra vài cái đồng hồ báo thức, điều chỉnh tốt thời gian, thuận tay ném ra ngoài cửa sổ, sau đó lúc này mới quay đầu nhìn về phía trước, thản nhiên nói: “Lái xe!” Có kinh nghiệm đời trước, đời này hần chuyên môn mua rất nhiều đồng hồ báo thức, thứ đồ chơi này chính là chuẩn bị để dẫn tang thi đi.

Mắt thấy lại có nhiều tang thi đuổi theo, nghe thấy thanh âm đồng hồ báo thức, đột nhiên đổi phương hướng, mà ngay cả Tào Lỗi nhìn thấy cũng không thể không bật ngón tay cái lên, vẫn là thiếu gia lợi hại.

Bạch Cảnh lúc này lại không có tâm tình gì, một năm vừa rồi, rốt cuộc lại đem hần dưỡng thành ưa sạch sẽ, trên người dính dấp khó chịu, sau khi xong việc, cảm giác lúc này nặng trĩu, trên quần áo lại là mưa, là dơ bẩn của tang thi, cả người đều không được tự nhiên.

Trên đường lại giải quyết một ít tang thi, lúc cách thị trấn khoảng 500 dặm, Vương Học Bình dừng xe lại, cầm lấy điều thuốc hút, gần đây áp lực quá lớn, cũng đánh sâu vào tâm trí hần, không chỉ là biến hóa của thiếu gia, càng hơn là tính ích kỷ của con người...

“Đừng nghĩ nhiều, chuyện không liên quan đến người, cho dù người không nói, đám người kia cũng không sống được.” Tào Lỗi thấy người yêu trầm mặc liền biết hần nghĩ gì.

Vương Học Bình lườm hần: “Ta biết.” Chính là trong lòng có chút khó chịu, không nghĩ tới hần có ý tốt nhắc nhở, lại khiến người ta sinh ra nội đấu, nhìn đám người kia đem đồng bọn đẩy vào chỗ chết, kỳ thật hần cảm thấy thực may mắn, ít nhất một bang bọn họ này, người nhiều, hỏa lực đầy đủ, cũng không cần lo lắng phản bội nhau, hần không sợ chính mình sẽ ra sao, nhưng hần sợ một ngày nào đó sẽ bởi vì nhiệt huyết và xúc động mà hại Tào Lỗi và thiếu gia.

Bạch Cảnh đối với Vương Học Bình có vài phần hiểu biết, thản nhiên nói: “Người chỉ cần nhớ rõ tuân theo mệnh lệnh, nhân sự mặt lý, đừng nghĩ nhiều đến khuyết điểm kia, mọi chuyện tuyệt đối đại cát.”

Vương Học Bình , một chút u sầu vừa rồi, thật sự bị Bạch Cảnh làm cho biến mất, hần phát hiện, chính mình gần đây thường bị khinh bỉ, hần cũng không phải làm người tốt, chính là ngẫu nhiên tâm địa mềm, nên làm cái gì, hần vẫn phân rõ ràng, hần có vô dụng đến như vậy sao?

Bạch Cảnh gật đầu, ánh mắt kiên định.

Vương Học Bình há to miệng, vừa rồi hần không nói gì đi.

Tào Lỗi buồn cười, nhéo nhéo mắt Vương Học Bình: “Đừng sợ, có ta nhìn người, tai họa một ngàn năm, cho dù quái vật chết sạch, thiếu gia cũng sẽ không có chuyện gì.”

“Hừ! Hay cho người nói lời tốt đẹp.” Bạch Cảnh ngạo mạn quay đi, lườm nhìn bọn họ.

Đội cũng không lâu lắm, quốc lộ đằng sau lóe lên đèn xe.

52. Chương 52

Merry x-mas, post thêm ba Chương nữa nhé ^__^

“Bọn họ đến.” Dư Nhạc nhẹ nhàng thở ra, xét đến cuối cùng, nói thật, hần lúc này cả người khó chịu, đầu lại đau, nếu không phải trên xe nhiều người, có nữ nhân, còn có hai vị đại nhân, hần thật muốn cởi sạch quần áo, quần áo dính óc tang thi, đến bây giờ hần vẫn còn rất ghê tởm.

“Mọi người chuẩn bị tốt chiến đấu.” Tiêu Táp vẫn luôn nhìn chăm chú phía trước, phân phó đầu vào đấy, nói xong liền cầm súng lên.

Bạch Cảnh theo ánh mắt y nhìn qua, cau mày: “Bọn họ làm cái gì?”

Chỉ thấy xa xa có ba chiếc xe, xe đẩy đi trước, hai chiếc đằng sau mới là người nhà, theo sát phía sau xe còn có mấy chục tang thi, bởi vì đi đường nhỏ không thể lái nhanh được, xe đẩy kia ngạnh sinh sinh chắn ở phía trước, xe sau muốn mạo hiểm bao nhiêu có bấy nhiêu, nếu không trải qua cải tạo, Bạch Cảnh tin tưởng, chỉ sợ chiếc xe cuối cùng kia đã bị trạc ra vài lỗ thủng.

Oán giận thì oán giận, Bạch Cảnh vẫn nhanh chóng hành động, những người khác cũng không nhàn rồi, bắt đầu nổ súng, vì chiếc xe đang đến mà làm che dấu.

“Cứu mạng a....Đằng sau có tang thi.” Xe đẩy phía trước lớn tiếng kêu cứu, thấy bọn họ có vũ khí, ánh mắt như lóe quang mang, giống như không muốn sống mà hướng lại đây, sợ chậm một bước, mà ngay cả lúc chuyển lên quốc lộ, xe cũng chạy phía trước, thoát nhìn như là lái xe không xong, đâm trái đâm phải, trên thực tế chính là đi hình chữ S, trùng hợp ngăn trở chiếc xe đằng sau, lấy hai cái xe kiên cố làm đệm lưng, một đường này đúng là thông suốt không bị ngăn trở.

Mất thấy tang thi đằng sau dần bị tiêu diệt, xe đẩy giống như bay lại đây, một nam nhân trung niên quay kính xe xuống, hô to: “Cứu mạng, trên tay ta có tiền, có hoàng kim, mau giải quyết tang thi phía sau, chỉ cần các người đưa ta đến C thị, ta phân cho các người một nửa....”

Cái này gọi là người vô địch không biết xấu hổ, đến lúc này, Bạch Cảnh cũng không còn lời gì để nói, mà ngay cả Vương Học Bình cũng tức giận, hận không thể cho tên kia ăn một viên đạn, bất quá hần chỉ là nghĩ còn Bạch Cảnh là hành động, hai mắt đậm mạc ngắm chuẩn nam nhân mà bắn.

Lời nói đột nhiên ngừng lại, xe đẩy vội vàng phanh gấp.

“A...” Tiếng thét trong xe lại vang lên.

Nam nhân trung niên vẫn duy trì biểu tình nói chuyện, đầu còn duỗi ra ngoài cửa sổ xe, ấn đường có thêm một điểm đỏ, máu tươi chảy ra, nhanh chóng che kín gương mặt, cùng mưa hỗn hợp một chỗ, trong đêm tối có đèn xe chiếu rọi phá lệ có vẻ âm trầm khủng bố, thoát nhìn khiến người không rét mà run.

“Đừng...Đừng giết ta.” Người trên xe đẩy kính hoảng, không dám lại đi trước nửa bước, chiếc xe đằng sau nhanh chóng vượt qua, đi vào chỗ ước định, vừa mới dừng xe lại, Tạ Dân Hàng hai mắt lãnh liệt đi xuống, quay đầu lại bắn một súng, chính là lái xe của xe đẩy kia.

“Huynh đệ, làm tốt lắm.” Hàn Diễn bên cạnh vỗ vai hắn một chút, trong lòng ghen một bụng giận dữ, mẹ, đã sớm muốn cho lái xe kia một súng, chỉ tiếc người ta vẫn luôn ngăn trở ở phía trước, người không biết xấu hổ thấy nhiều nhưng cái loại nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng có thể, người vì tư lợi thật đúng lần đầu tiên nhìn thấy.

Nguyên bản bọn họ giải quyết xong tang thi, đang muốn đến chỗ hẹn, ai biết đột nhiên xuất hiện hai chiếc xe, còn có rất nhiều tang thi theo sau, người nói gặp gỡ người liền gặp gỡ người, mọi người cùng nhau chạy thoát thân, không cần nói lời hay. Chính là ai cũng đều không nghĩ tới, hai chiếc xe này nhìn rõ ràng là cùng hướng chạy với bọn họ, trong đó một chiếc lại bỗng nhiên xông lên đường nhỏ, sao đó cũng không lâu lắm, trên chiếc xe khác lại truyền đến thanh âm chửi bậy, cấp tốc thay đổi đầu xe.

Lúc ấy mọi người không để ý, cho rằng đó là người khác nháo với nhau, vẫn luôn đi trước mấy chục dặm, lúc này mới phát hiện, một gốc đại thụ hiển hách ngăn ở giữa đường, bên kia còn đỗ mấy chiếc xe bị tổn hại, chung quanh đều là mùi máu tươi, đầy đất còn thấy được những đoạn còn lại của chân tay, mọi người lúc này mới hiểu được, chắc là có người chạy trốn tới nơi này lại bị đại thụ ngăn lại.

Mọi người còn không kịp tự hỏi, rất nhiều tang thi đã chen chúc tới, ỷ vào dị năng và súng ống, mọi người mở một đường máu, lại nhìn chiếc xe quay đầu lại trước, đã sớm bị tang thi bao phủ, người trên xe càng là mất hơn nửa thân mình.

Đoàn người nhanh chóng xông lên đường nhỏ, mặt sau có tang thi đuổi theo, xe đẩy phía trước sợ đông sợ tây, bọn họ không chỉ muốn mở đường phía trước, còn muốn cắt cái đuôi đằng sau, một đường đi tới ghen khuất tới cực điểm, tức giận trong bụng vẫn không thể nổ súng giết người, không có biện pháp đường nhỏ rất chật hẹp, chỉ có thể cho một xe đi qua, trời biết vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm. Một súng của Bạch Cảnh không ai không khen tốt, bọn họ một đám đại lão gia này, thật sự tức đến ngoan (ngoan lệ, nhần tâm chẳng).

Vương Học Bình há miệng thở dốc, lời nói vì mọi người tán dương mà nuốt xuống, kỳ thật vừa rồi hắn cũng rất tức giận, chính lag hắn thấy còn không để mức giết người, bất quá thiếu số phục tùng đa số, mới bị thiếu gia giáo huấn một trận, mắt thấy biểu tình hết giận kia của mọi người, Vương Học Bình thức thời không nói.

Bạch Cảnh tà tà liếc hắn một cái, lại nhìn nữ nhân trên xe, giơ súng, ngắm trúng...

Trong lúc chạy trốn, có thể khiến hai nam nhân ích kỷ mang theo, hắn tin tưởng, nữ nhân kia không đơn giản, tuy rằng hắn thực sự tin, cũng không để nữ nhân kia vào mắt, nhưng mối họa vẫn là sớm trừ bỏ mới tốt.

“Đừng giết ta, ta sẽ không theo các người, con ta năm nay còn nhỏ, ta không muốn chết.” Nữ nhân bộ dạng rất xinh đẹp, sợi tóc ướt đầm dính vào trên mặt lại có một loại xinh đẹp khác, thân thể run nhè nhẹ, tự cổ trắn tĩnh, vừa mở miệng liền nói trúng điểm yếu, đối mặt với người vững tâm như Bạch Cảnh, nói sẽ không theo họ, đối mặt người mềm lòng như Vương Học Bình, còn có Lý Dục mang con nhỏ nói trong nhà có tiểu hài tử sẽ trạc trúng chỗ mềm mại trong lòng bọn họ, cũng không phải cường đạo giết người như ngóe, nếu không có vương bận, ai lại động thủ với người mẹ như vậy.

Nhìn số lượng không nhiều lắm, mấy người ánh mắt chờ đợi, Bạch Cảnh chậm rãi thu hồi súng, cho bọn họ mặt mũi, xoay người trở về trên xe, náo loạn hơn nửa đêm, hiện tại đã 3h30, trên người dính đến khó chịu, hắn một khắc cũng không muốn chậm trễ thêm, sớm đi một chút sớm xong việc.

“Đi thị trấn tìm nơi nghỉ ngơi đêm nay, ngày mai lại đi.” Theo một tiếng Tiêu Táp ra lệnh, mọi người chỉ kém chưa hoan hô thôi, mệt mỏi vừa rồi trở thành hưng không, một bang đại nam nhân nhanh chóng lên xe, chạy về thị trấn. Chỉ để lại nữ nhân gầy yếu, giống như lá rụng tung bay run rẩy trong mưa gió.

Đi mười mấy phút đồng hồ, đoàn người đến thi trấn, thị trấn tối đen không có một tia ánh sáng, ngay cả âm thanh cũng ít đến đáng thương, ập vào trong ắt nghiêm nhiên là một tòa thành chết.

Không có hoan hô, mọi người bắt đầu trầm mặc, tuy rằng sớm đoán được tình huống nơi đây, nhưng nhìn thị trấn hỗn loạn bất kham, trong lòng vẫn thấy trầm trọng, giờ mới cách lúc bệnh độc bùng nổ mấy ngày, tình huống lại nghiêm trọng như thế, cả tòa thị trấn đều lộ ra khí tức tĩnh mịch, vậy thì N thị thì sao, các thành trấn khác thì sao....

“Tìm nơi nghỉ ngơi.” Tiêu Táp thản nhiên nói, đánh gãy suy nghĩ của mọi người.

Bạch Cảnh cũng gật đầu, đại thiếu gia hiện tại lười động, há miệng nhìn về phía Tào Lỗi trực tiếp nói: “Phân công nhau hành động, mười phút sau hội họp, nhớ kỹ an toàn là trên hết.”

Tào Lỗi không còn gì để nói, mắt thấy cảm xúc suy sụp của người yêu, trực tiếp túm Dư Nhạc lên dẫn đường.

Dư Nhạc cảm thấy mình khổ bức cực kỳ, hần hiện tại thật không có tinh thần lực.

Cũng không lâu lắm, Tà Dân Hàng dẫn người tìm được địa phương tốt, một tòa tiểu lâu ba tầng, phía dưới là cửa hàng, còn có cửa phòng trọ, tới ven đường dừng xe cũng tiện, trong phòng trừ bỏ cắt điện cắt nước, phương tiện trên cơ bản đầy đủ hết, có thể nhìn ra được, chủ nhân không có ở nhà, phòng ở thực sạch sẽ, không có một chút hỗn độn.

Cuối cùng cũng tìm được nơi nghỉ ngơi, mọi người cơ hồ không thể chờ đợi được nữa, cầm đèn pin như ong vỡ tổ vọt vào trong nhà, sau đó bắt đầu đánh giá mọi nơi.

Bạch Cảnh nhìn Tần Hạo và Từ Lôi một cái: “Hai người các người cấp một chút nước đến, tất cả mọi người tắm rửa một cái, trời lạnh, đừng để cảm mạo.”

Tần Hạo tròn mắt, nước tắm ba mươi mấy người, chỉ bằng chút dị năng của hần, hần không có bản lĩnh kia a....

Từ Lôi trừng hai mắt, vỗ vỗ đầu đệ đệ ngốc: “Ngốc, bên ngoài chính là mưa nhỏ, người còn sợ không có nước.”

Tần Hạo mặt đỏ lên, vội vàng gật đầu.

Mọi người thấy thế nở nụ cười, không khí thoải mái khó có được.

Lưu Uy vội vàng giành trước nói: “Nhanh lên, nhanh lên, giúp ta lấy một chút nước trước, cả người dính dấp đến khó chịu.”

“Cút, người cao lớn thô kệch, trước cứ từ từ, chúng ta thân thể yếu trước.”

“Người mà thân thể yếu, cút người đi.”

“Người mới lần...”

“Ta xem vẫn là ta tới trước.”

“Dựa vào cái gì...”

“....”

Còn không tranh cãi nguyên cớ xong, Tiêu Táp sau khi đi vào các phòng nhìn một lần, giải quyết dứt khoát, chỉ vào căn phòng bên trái lầu hai, thản nhiên nói: “Lấy một chút nước để tiểu Cảnh tắm trước.”

Trong phòng nhất thời im lặng như tờ, không cãi nhau cũng không náo loạn, không có cách nào khác, lão đại nhà mình đau lòng người ta, tiểu đệ đương nhiên phải nhường cho, huống chi Bạch Cảnh hiện giờ là cơm áo cha mẹ, bọn họ còn trông cậy vào tắm rửa xong có thể đổi một thân quần áo sạch sẽ.

Bạch Cảnh nghe xong hé miệng cười nhạt, một ngày một mỗi giống như được câu nói kia chữa khỏi hết, thấy Từ Lôi đã đi lên lầu hai, liền nói với Tần Hạo: “Người cũng đi làm một chút nước, Tiêu Táp tắm xong, mọi người tự tiện, quần áo chân ta đều đặt trên ghế sa-lon, không đủ thì tìm ta.”

Được, hai người này kẻ tung người hứng, Lưu Uy ngồi ở góc tường vẽ vòng tròn, con mẹ nó rất đả kích người a.

Bạch Cảnh từ không gian trực tiếp lấy ra một tá áo lông mới tinh, bên trong còn có áo lót, quần lót, cùng với áo giữ ấm, chăn bông cùng gối đầu, tiếp dùng một lát, khi mọi người nghĩ rằng hắn sẽ lấy ra thứ gì đó, chỉ thấy này nọ, từ không gian vẫn là lấy ra một bộ quần áo, tuy rằng cũng là mới nhưng không cùng kiểu dáng lúc trước, sau đó là giày, tất, áo giữ ấm....

Chỉnh chỉnh tề tề một bộ, vừa thấy liền biết là làm theo yêu cầu đúng với kích cỡ Tiêu Táp.

Mọi người hết nói nổi, có cần phải đối đãi khác nhau như vậy không...

Tiêu Táp cong khóe môi, chưa từng phát hiện qua thấy một bang thủ hạ há hốc mồm lại là một sự tình vui vẻ như vậy, tiểu Cảnh đối đãi khác biệt, hắn thực thích.

Thấy Tiêu Táp cao hứng, tâm tình Bạch Cảnh bay cao, hai người tựa như mao đầu tiểu tử nói chuyện yêu đương(hai kẻ ngốc lần đầu yêu a), một chút việc nhỏ đều có thể cười ngây ngô cả ngày, Vương Học Bình đối với việc này cực kỳ khinh bỉ.

Chẳng được bao lâu, Từ Lô chuẩn bị nước xong, Tiêu Táp để Lương Sĩ đun nóng trước, lúc này mới nói với Bạch Cảnh: “Nhanh đi tắm rửa, đừng để cảm lạnh.”

53. Chương 53

Bạch Cảnh cười gật đầu, sau khi hắn đi lên, Tiêu Táp nhìn mọi người, khuôn mặt kiên nghị trở nên lãnh khốc, nghiêm túc, thanh âm trầm thấp lại lộ ra cảm giác xơ xác tiêu điều không nói nên lời: “Có người bị thương hay không?”

“Không có.” Mọi người đồng loạt lắc đầu, sau khi Táp ca nói rõ, mọi người đều trở nên rất cẩn thận mà đối phó với tang thi. Ngay cả Từ Hiểu Ba yêu nhất cũng đỏ mặt lắc đầu, khuôn mặt suy yếu lộ ra một tia kiên định, bàn tay nhỏ bé yếu ớt nắm thật chặt. Bình tĩnh nhìn về mọi người nói thật rõ ràng: “Ta sẽ cố gắng bền cường, sẽ không kéo lùi các huynh đệ, nếu ta bị tang thi cào thương, nể mặt chúng ta đã làm huynh đệ nhiều năm, xin mọi người có thể nhẫn tâm giết ta...”

“Người...” Lưu Hoa muốn nói lại thôi, cuối cùng nghẹn trở về, chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn đến hoảng, một hơi kia như thế nào cũng không ra được. Giết kẻ địch, giết tang thi, hắn có thể xông lên trước tiên, nhưng giết người một nhà, tâm hắn đều bị nhéo đau, so với hắn thất tình vài lần còn đau hơn.

“Ta không muốn biến thành quái vật không hay biết gì...” Từ Hiểu Ba nói xong, hốc mắt đỏ hồng, ngay cả thanh âm cũng trở nên run rẩy, kỳ thật hắn một chút cũng không muốn chết, hắn nghĩ muốn hảo hảo sống sót...

“Cút, đừng nói những cái đó làm chi, lúc này còn không phải đang tốt sao?” Lý Dục thấy không khí trầm trọng, vội vàng cười mắng nói, chính là tay lại đem con trai ôm chặt hơn, giống như sợ vạ nhất cái gì đó.

“Ba ba, đau—” Thanh âm mềm mềm của tiểu Manh vang lên, Lý Dục lúc này mới phục hồi tinh thần, xấu hổ cười cười một chút, nụ cười tái nhợt thực miễn cưỡng, cũng thực cứng ngắc, có lẽ lời vừa mới rồi hắn nói cũng là nói cho chính mình nghe.

“Ta nếu cũng bị cào trúng, các người đừng do dự, một súng trúng chỗ này, lão tử sợ đau...” Lưu Uy tùy tiện nói xong, ngón tay chỉ chỗ trái tim mình, biểu tình hán tử thô cuồng thực tùy ý, nhìn giống như tuyệt đối không để ý, chính là đau xót trong mắt không thể che giấu.

“Mẹ, lại không phải là đàn bà còn sợ đau, mọi người nói cho tốt, nếu ai bị thương bị nhiễm, chính mình một súng giải quyết, lão tử không giết huynh đệ, hiện tại tất cả mọi người đều không vấn đề gì, đừng khiến ta buồn bực, trên người đều ướt dính, các người không muốn tắm rửa đi ngủ, ngày mai còn phải di chuyển, là người một nhà đừng ở đó mà xuân thu bị thương.” Hàn Diễn tính tình vốn khá táo bạo, hôm nay nghẹn cả một đêm, lúc này chỉ kém không nhảy dựng lên mắng, từng người từng người còn chưa có sống đủ, thế nhưng trước tiên lại nghĩ muốn chết như thế nào.

Chu Tập khó có được lúc gật đầu đồng ý: “Hàn Diễn nói có lý, ở đây nghĩ này nọ còn không bằng dưỡng đủ tinh thần, mọi người đồng tâm hiệp lực, đừng nghĩ lung tung, ít nhất chúng ta phải tự hỏi, đầu óc so với tang thi linh hoạt hơn, tay so với tang thi nhanh nhẹn hơn, cứng đối cứng không được, chẳng nhẽ không trốn được sao? Trên tay chúng ta còn có súng.”

Dư Nhạc nghe thấy bọn họ nói chuyện, phát hiện mình lại cảm động, hắn không nghĩ tới, xã hội đen lại có tình có nghĩa như vậy, vội vàng nói xen vào: “Còn không phải như vậy sao, hôm nay còn phải cảm tạ ơn cứu mạng của Hoa ca, bằng không mạng nhỏ khó bảo toàn.”

Lúc này Từ Hiểu Ba cũng xoay đầu lại nhìn Dư Nhạc, nghiêm túc nói: “Cũng muốn cảm ơn người đã cứu ta.”, khi đó hắn thiếu chút nữa bị tang thi cào trúng, nếu không lúc này cũng không có cảm xúc mạnh như vậy.

Hàn Diễn vỗ một chưởng lên bàn: “Cút, cảm ơn tới cảm ơn lui có xong hay không, nếu mọi người cùng một chỗ nên đồng tâm hiệp lực giúp đỡ nhau, ân cứu mạng là hiển nhiên, ghi tạc trong lòng liền thành, chẳng nhẽ còn muốn lấy thân báo đáp, hiện tại lão tử có việc muốn tuyên bố, đều lắng nghe cho ta—”

Hai má Từ Hiểu Ba và Dư Nhạc hồng hồng, thắm máng Hàn Diễn nói không suy nghĩ, bắt quá thương cảm không còn, thấy Hàn Diễn nói ra suy nghĩ của mình, tất cả mọi người ngẩng đầu lên, cho rằng hắn có chuyện trọng yếu, ai ngờ...

Chỉ thấy Hàn Diễn vẻ mặt không kiên nhẫn, mắt liếc Chu Tập: “Con mẹ nó, người cho lão tử một câu trả lời, rốt cuộc nghĩ như thế nào, đừng treo thức ăn trước miệng lão tử, lão tử thích người.”

“Phốc!” Cả phòng yên tĩnh, đây là Hàn Diễn thổ lộ, đúng không?!!

Chu Tập không còn gì để nói, bỗng nhiên bị lộng trở tay không kịp, gốc tử này, qua nhiều năm như vậy, nếu hắn không có tâm tư kia, làm sao đến bây giờ còn không có người bên cạnh, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ, tuy rằng được thổ lộ hắn thật cao hứng, nhưng hắn càng để ý bị người nhìn chê cười.

Chỉ nghe Hàn Diễn nói thêm: “Hiện tại, chúng ta qua hôm nay không ngày mai, ta muốn là ngày nào đó chết sẽ không còn gì tiếc nuối, ta mặc kệ, dù sao người cho ta một câu, rốt cuộc thế nào, người nói đi.” Hàn Diễn chính là bỏ bất cứ giá nào, lộn chết không sợ nước sôi, bộ dáng kia rất có tư thế nếu không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua.

Chu Tập nhu nhu cái trán, trong phòng có đèn chiếu xuống, chưa cho Hàn Diễn cơ hội nói chuyện, dù sao cũng đã bị coi là trò cười, cũng không để ý lại bị nhìn nhiều thêm một chút, vươn tay ôm thắt lưng Hàn Diễn, trực tiếp bao phủ lên đôi môi vì mưa mà đông lạnh, ngăn chặn cái miệng lưỡi nhai kia.

“Hảo!” Không biết là ai hô to một tiếng, nam nhân trong phòng huyết sáo.

Da mặt dày như Hàn Diễn khó có được một lần thẹn thùng, phun ra một câu khiến mọi người tập thể té xỉu, bán đả điều ai oán nhìn Chu Tập, đỏ mặt nói: “Đáng ghét!” (yên không biết tử tướng là gì nên.... e hèm)

“Ác...” Con mẹ nó hắn nghe lầm đúng không, người nọ hắn là Hàn Diễn không sai đi...

Mà lúc này, thừa lúc mọi người nói chuyện, Tào Lỗ đã sớm lôi Vương Học Bình để Từ Lôi cấp nước tắm rửa, chờ mọi người phản ứng được, hai người đã nhẹ nhàng khoan khoái đi ra, người so với người tức chết người, đây là chênh lệch a...

Tiêu Táp thấy bọn họ nháo, rõ ràng cũng đi tắm rửa trước, nghĩ nghĩ, vẫn là để ngày mai lại nói, Hàn Diễn mấy năm nay cũng không dễ dàng, hiện giờ tu thành chính quả, trong lòng hắn cũng rất cao hứng, chính là cao hứng này lại duy trì đến sáng ngày thứ hai, nháy mắt trong lòng liền thấy không cân bằng. Hắn đến hiện tại cũng chỉ hôn qua cái miệng nhỏ nhắn của Bạch Cảnh một lần, dựa vào cái gì hai người này mới tốt hơn một chút, tùy thời tùy chỗ liền trình diễn ân ái, hắn tin tưởng nếu hôm qua không phải phòng không đủ, hai người này nói không chừng đã sớm xxoo.

Trong lòng đầy bụng oán niệm, ánh mắt nhìn Vương Học Bình liền bắt đầu ai oán, đêm qua tìm được cơ hội, muốn cùng tiểu Cảnh cùng giường mà ngủ, cho dù không thể làm gì, nhưng có thể ôm ôn hương nhuyễn

ngọc trong tay cũng tốt, ai ngờ gặp được cái đội phòng sói, Vương Học Bình, Tần Lỗi, thêm Tần Hạo đầy người trong phòng, hai cái giường hai người ngủ, chỗ nào còn khe hở cho hắn.

Tiêu Táp bắt đắc dĩ, rõ ràng đuổi các huynh đệ đi nghỉ ngơi, chính mình lại gác đêm trong phòng khách, nhìn Tần Hạo tuổi còn nhỏ, hắn quyết định tạm thời tha thứ.

Vương Học Bình sáng ngày thứ hai thứ dậy, cảm giác trên người lạnh lẽo, Tào Lỗi che chở người yêu, cùng Tiêu Táp bốn mắt nhìn nhau tóe lửa.

Bạch Cảnh vừa mới đi ra cửa phòng, liền thấy hai người thâm tình đối diện, trong lòng thầm đoán một chút liền biết tiền căn hậu quả, nhin cười, tà tà liếc Tào Lỗi một cái, bĩu môi, chỉ chỉ bên người hắn nói: “Người yêu của người ở kia.” Ý là, nhìn nam nhân của ta làm chi.

Tiêu Táp trong lòng nở hoa rồi, buồn bực tối hôm qua nháy mắt được chữa lành.

Tào Lỗi thất bại, phát hiện thiếu gia là diễn hình của việc dùng xong rồi ném, đêm qua, hắn còn thấy thiếu gia trốn ở trong chăn cười trộm, sáng nay liền bao che khuyết điểm, thế đạo này à, bĩu môi ôm người yêu kêu Tần Hạo, đi đánh răng rửa mặt trước, quyết định nhắm mắt làm ngơ, không cùng so đo với người yêu đương làm choáng váng đầu óc.

Lục tục có người thức dậy, kỳ thật thời gian còn sớm, thấy tất cả mọi người chỉnh đốn xong xuôi, Bạch Cảnh càng là tìm tòi trong phòng một lần, có thể nói là càn quét, tất cả đồ vật có thể sử dụng được, nháy mắt biến mất, quỹ vào thôn cũng không yên lặng như vậy.

Trong lúc mọi người cứng họng, Tiêu Táp tuyên bố xuất phát, cũng nói cho mọi người, dị năng giả đối với bệnh độc tang thi, trong cơ thể sẽ sinh ra kháng tố nào đó, chỉ cần không bị cắn trúng, sẽ không bị nhiễm, người thường thì cần chú ý nhiều hơn, để mọi người thay nhau chiếu cố.

Mọi người nghe thấy lời này, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, huynh đệ đã có dị năng võ ngực cam đoan, sẽ bảo hộ mọi người an toàn, không có dị năng thì tại đây lòng sinh ra nguyện vọng mãnh liệt, nhất định phải mau chóng kích phát dị năng, kiên quyết không liên lụy mọi người.

Sau khi lên xe cũng không có tiếp tục chạy đi, Tiêu Táp ra lệnh một tiếng, trước tiên thu tập vật tư ở thị trấn, không sai biệt lắm vừa đi vừa ngừng, nguyên bản tang thi vào ban ngày rất ít, nhưng cái thị trấn này dường như phá lệ bất đồng, ra cửa mọi người liền nghe thấy thanh âm bang bang, mấy chục tang thi đuổi theo một nam một nữ đi từ hướng tây lại đây.

Tiêu Táp trực tiếp ra mệnh lệnh: “Đi phía nam, người trên xe nấp đi, dị năng giả thu thập vật tư, ta cùng với tiểu Cảnh đi một đường, một đường khác mang theo Lý Manh.”

Lý Dực lo lắng, sợ có tai nạn, hắn không hề gì nhưng cuối cùng vẫn buông tay, sờ đầu con trai, cẩn thận dặn dò: “Phải nghe lời các chú biết không?”

Lý Manh kiên định gật đầu: “Ba ba yên tâm, ta sẽ nghe lời, cũng sẽ hỗ trợ mọi người.”

Chiếc xe đứng ở cửa một cửa chợ không xa. Tang thi chung quanh nháy mắt tụ tập lại đây, may mà số lượng không nhiều lắm, hai ba lần liền giải quyết xong.

“Đứa trẻ ngoan.” Lưu Uy ôm Lý Manh, mọi người nhanh chóng xuống xem, cửa chợ rộng mở, bên trong thực hỗn loạn, rất nhiều đồ vật đã bị lấy đi.

Biết móng vuốt tang thi sẽ không gây nhiễm với dị năng giả, Dư Nhạc lớn gan hơn nhiều, đi trước dẫn đường, dựa vào trực giác và tinh thần lực, nguy hiểm tiến đến trước, thân thể đi trước đại não, một súng bắn ra, cường cường trúng hồng tâm, một đường coi như thông thuận.

Ánh mắt Bạch Cảnh trực tiếp nhìn về một quầy hàng kinh doanh châu báu.

Tiêu Táp ngầm hiểu: “Các người đi siêu thị trên lầu, ta và tiểu Cảnh đi kho hàng.”

Tạ Dân Hàng gật đầu, đối với cái này không có dị nghị gì, mấy người ôm tiểu Manh nhanh chóng lên lầu, Bạch Cảnh thì trực tiếp nhắm về quầy hàng ngọc khí, tuy rằng chất lượng sàn sàn nhau, nhưng tằm tép nhỏ cũng tốt, Tiêu Táp đập vỡ thủy tinh, Bạch Cảnh thu ngọc khí, hai người phối hợp khăng khít, sau khi thu xong lúc này mới từ từ đến kho hàng.

Mở cửa kho hàng ra, Bạch Cảnh đầu tiên nhíu mày: “Tình huống nơi này không đúng.”

Tiêu Táp nhìn lướt qua chung quanh: “Bị người nhanh chân đến trước, không có gì không đúng, thu thập nhanh lên, phía trước có cửa hàng vật liệu kim loại, đợi lát nữa chúng ta đi một chuyến.”

Bạch Cảnh nghĩ nghĩ, cũng không rối rắm, hẳn chính là cảm thấy, bệnh độc ở thị trấn này bùng nổ quá nhanh, nhìn dấu vết nơi này, hẳn là đã có vài ngày, nhưng nếu đã sớm loạn, trong tin tức sao không đưa tin, mà hai ngày nay đi ngang qua nhiều thành trấn như vậy, cái thị trấn này phẳng phất như thành chết, ngay cả người sống cũng rất ít thấy, hiện tại bệnh độc mới bùng nổ mấy ngày, nơi khác cho dù không được việc, cũng không đến mức nghiêm trọng như thế.

54. Chương 54

Hai người nhanh chóng thu thập xong đồ vật, thấy những người khác còn chưa đi ra, vội vàng lại đi đến cửa hàng cách vách một chuyến, Bạch Cảnh thấy gì thu lấy mặc kệ có dùng được hay không, dù sao không gian cũng thực lớn, bỏ vào cũng không có vấn đề gì.

Không bao lâu, người trên lầu xuống, trừ bỏ Lưu Uy ôm tiểu Manh, mỗi người đều công một bao đồ to bọc bằng ga giường.

“Còn gì nữa không, còn lại đều ở chỗ tiểu Manh, siêu thị đường như từng bị cướp đoạt qua, bình bình lọ lọ đầy đất, gạo ngô rơi vãi khắp nơi, lâu ba chúng ta còn chưa đi, đem đồ lại đây trước, chỗ của tiểu Manh cũng đầy rồi.”

Tiêu Táp gật đầu, để Bạch Cảnh thu một phần, dư lại một phần để trên xe, cho dù có không gian dị năng, nhưng bên ngoài cũng không thể không có chuẩn bị gì.

Bạch Cảnh đỏ mặt, trong lòng có chút xấu hổ, mấy vấn đề này cho tới giờ hẳn chưa từng nghĩ qua.

Mang theo tiểu Manh những người khác quay về chợ, Tiêu Táp và Bạch Cảnh thì ở cửa hàng ven đường đánh du kích, ba lần như thế, thấy không sai biệt lắm, lúc này mọi người mới trở lại trên xe tiếp tục hành trình.

Một đường đi lại dừng một chút, ra thị trấn, tốc độ xe mới nhanh hơn, cách một đoạn có trạm xăng dầu, vốn định thu thập chút xăng, kết quả một giọt cũng không có, không chỉ kho hàng mà ngay cả mặt tiền cũng phủ một tầng bụi rất dày.

Mọi người tiếc hận một tiếng, đang muốn lên xe, Dư Nhạc nghe được tiếng đánh nhau, quay đầu nhìn qua: “Bên kia có người, hình như là đôi nam nữ mới gặp sáng hôm nay.”

Bạch Cảnh nhướng mày, hơi có vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới hai người này còn rất bản lĩnh, thật sự chạy trốn từ trong miệng của một đàn tang thi.

Tiêu Táp trầm mặc một lát: “Trước cứ từ từ đã.” Cái thị trấn này đích xác rất quái dị, có người để hỏi một chút cũng tốt.

Cũng không lâu lắm, chợ nghe thanh âm xe máy truyền đến xa xa. Nữ nhân ở đằng trước lái xe, nam nhân ở phía sau phóng thích dị năng, mấy tang thi đi theo phía sau không đến một hồi liền tiêu diệt sạch sẽ, còn không chờ họ thở ra một hơi, thấy chiếc xe phía trước, không có vui mừng, không có hoan hô, việc đầu tiên là đề phòng.

Nữ nhân dừng xe lại ở một khoảng xa, cũng không có đi tiếp lên trước. Nam nhân bỏ mũ giáp, nhìn qua, lẳng lặng tựa hồ đang chờ đợi, lại tựa hồ day lòng cảnh giác.

Tiêu Táp thấy thế, cầm lấy bộ đàm: “Chu Tập, người đi hỏi tình huống.”

Chu Tập lĩnh mệnh một tiếng, một mình xuống xe đi qua.

Nam nữ thấy chỉ có một người, đề phòng trong mắt tiêu tán một ít, chính là còn duy trì tư thế công kích, hơi có chút không đúng, hai người này sẽ nhanh chóng cao bay xa chạy.

Mấy người nói chuyện một hồi, cảnh giác của đôi nam nữ tựa hồ tán đi, biểu tình của nữ nhân viết ở trên mặt, trong lời nói, một hồi phần nộ, một hồi bi ai, một hồi lại thương tâm muốn chết ngã vào trong ngực nam nhân, hào hển khóc lớn, nam nhân trấn an nàng một hồi, mới giữ vững được tinh thần, không biết Chu Tập cùng bọn họ nói gì đó, trong mắt hai người chợt lóe vui mừng, sau đó không bao lâu, Chu Tập trở về, đôi nam nữ chờ ở tại chỗ.

Chu Tập đi đến trước mặt Tiêu Táp, trên mặt còn lưu lại biểu tình khiếp sợ, nói rằng: “Bọn họ là dân địa phương trong thị trấn, đêm đó bệnh độc bùng nổ, nơi này cùng với hương trấn xung quanh tình hình bệnh dịch nghiêm trọng, chính phủ phong tỏa tin tức, toàn diện thanh sát, bắt lại toàn bộ dị năng giả, hai người bọn họ chính là từ trong sở nghiên cứu trốn ra.”

“Toàn diện thanh sát? Có ý tứ gì?” Không đợi Tiêu Táp nói chuyện, Vương Học Bình liền hỏi.

Chu Tập thực vô lực, không biết nên trả lời như thế nào, không muốn tin tưởng nhưng lại không thể không tin, người ta nói có lý có dẫn chứng, hiện tại loại tình huống này, ai lại lấy chuyện này ra làm trò đùa.

Bạch Cảnh hừ lạnh một tiếng, trong lòng cuối cùng hiểu được mấu chốt, khó trách thị trấn ít tang thi, khó trách trạm xăng dầu có một tầng bụi, kỳ thật nếu không lâu sau, chính phủ cũng loạn lên, thì đừng nói thanh sát một thị trấn, chính là thanh sát một thành thị, một tỉnh vậy thì thế nào, vì đa số mọi người, hy sinh số ít, ở trong mắt các vị giả đó là lẽ thường tình phải làm, mà nếu còn gièm pha như vậy lại như thế nào có thể rơi vào tay nước ngoài.

“Phụ cận nơi này, có phải có vãn thạch rơi xuống hay không?” Nếu đúng vậy liền giải thích được, vì cái gì tình hình bệnh độc ở thị trấn lại nghiêm trọng vậy.

Tiêu Táp gật đầu, thản nhiên nói: “Trừ bỏ phương bắc và vùng duyên hải, huyện Cao Bình đích xác có vãn thạch.” Thời điểm hần tra bản đồ đã chú ý qua, lần này vãn thạch rơi xuống, cơ hồ là phạm vi toàn cầu, Z quốc có ba khối.”

Trong lòng Bạch Cảnh ảo não, hần rõ ràng bị điện giật não, lại không đi chú ý đến vấn đề chi tiết đó, đời trước vãn thạch cũng rơi xuống K tỉnh, nhưng địa chỉ cũng không phải là nơi này.

Tiêu Táp liếc hần một cái, không hỏi nhiều, tiểu Cảnh của hần, cái biểu tình gì đều viết hết trên mặt, thoáng động chút đầu óc, hần có thể đoán ra nguyên nhân vì sao, nói vậy tình hình bệnh dịch nghiêm trọng nơi này, khẳng định có quan hệ với vãn thạch, hoặc là nói mấy cái tai nạn toàn cầu cũng có liên quan đến vãn thạch.

Chu Tập chần chờ một chút, hỏi: “Bọn họ một người là phong hệ dị năng, một người là thủy hệ, Táp ca người xem...”

Tiêu Táp cơ hồ suy xét, liếc Chu Tập một cái: “Hỏi bọn hần đi đâu, tiện đường liền mang theo.” Không tiện đường liền lực bất tòng tâm, đương nhiên, nếu có thể gia nhập đội ngũ càng tốt, tương lai nếu càng muốn cường đại hơn, trong đội ngũ không thể thiếu việc thu nạp thành viên mới, một phong hệ, một thủy hệ, hai người này có thể bất ly bất khí, chạy trốn từ trong miệng của tang thi, tạm thời có thể lưu lại trước để quan sát nhân phẩm.

“Ta đi qua hỏi một chút.” Chu Tập trầm giọng đáp, nói chuyện với đôi nam nữ ta đánh cho hần một cảnh báo, bọn họ một đường này đi tới, không có bị bất luận tổn thương thực chất nào, một là vì đi sớm, hai là vì hỏa lực đầy đủ, ba là vì bối cảnh thân phận Bạch Cảnh không có quan phương nào dám ngăn cản, hiện nay như vậy còn hoàn hảo, nhưng chờ thế giới thật sự loạn lên, ở trước mặt thế lực cường đại, ba mươi mấy người bọn họ này căn bản không đủ nhìn, trong đội ngũ cần thu nạp người mới là tất yếu.

Không hề nghỉ ngơi, không quá một hồi, Chu Tập liền mang hai người đến.

Tiêu Táp thản nhiên nhìn bọn họ một cái: “Lên xe trước, tiếp tục chạy đi, có chuyện gì nói trên xe.”

Nam nữ liếc mắt nhìn nhau, này có bốn chiếc xe, người ngồi trong phòng xe rõ ràng thân phận bất đồng, chỉ là bọn hần lên lên chiếc xe nào, lại không ai nói rõ ràng.

Bạch Cảnh lộ đầu ra: “Lại nơi này, ta có chuyện muốn hỏi các người.” Kỳ thật trong lòng hần rất ngạc nhiên, một đôi nam nữ này rốt cuộc như thế nào trốn ra được từ sở nghiên cứu, đời trước hần vắt hết óc, chạy thoát mấy lần đều bị bắt trở về, trong lòng ngấm lại, liền không thể không bội phục.

Bất quá có đôi khi, đáp án chung quy vẫn là ngoài dự đoán của mọi người.

Thấy Tiêu Táp gật đầu, đôi nam nữ mới đi lên phòng xe, trong lòng Bạch Cảnh dâng lên chút bất mãn nhỏ, lời hắt nói thế nhưng không được để mắt đến.

Tiêu Táp cười khê, ôm lấy Bạch Cảnh ngồi trên ghế sa-lon, hắt phát hiện, so với nơi nghỉ ngơi, kỳ thật hắt càng thích ở trên xe, ít nhất ở trên xe, Vương Học Bình chỉ có thể giương mắt nhìn.

Thấy trạng thái của Tiêu Táp và Bạch Cảnh, hai người hơi lấp bắp kinh hãi, kinh ngạc chột lóe mà qua, rất nhanh thu hồi biểu tình, trên mặt cũng không biểu hiện ra điều gì dị thường.

Bạch Cảnh đối với cái này thực vừa lòng, chỉ sô pha đối diện: “Ngồi.”

Sau khi hai người ngồi xuống, Từ Lô bởi vì nhìn thấy cùng là nữ nhân, cao hứng cảm động đến rơi nước mắt, mỗi ngày ở trong một đám nam nhân, nàng phát hiện mình rất nhanh liền biến thành bà nam nhân, thấy quần áo hai người có chút tổn hại, vội vàng từ trong tủ treo lấy ra hai bộ, đây là vừa rồi lấy ở trong chợ, tiếp đó lại vội vàng đi rót hai chén nước ấm.

Phần nhiệt tình này ngược lại khiến hai người câu lệ, mới vừa rồi còn bình thản ung dung, lúc này lại khẩn trương, bất quá có thể uống một ly nước ấm, đáy lòng giống như cũng ấm lên, nữ nhân càng là đỏ hốc mắt, chưa từng nghĩ qua, một ly nước ấm lại khó có được như vậy, bọn họ có bao lâu không có thức ăn nóng vào bụng, rõ ràng tai nạn mới vài ngày, lại cảm giác như đã qua cả đời.

Chờ bọn họ bình ổn lại cảm xúc, Bạch Cảnh mới hỏi: “Các người tên là gì?”

Nam nữ lần này không đợi ánh mắt của Tiêu Táp, thấy tình huống trước mắt nào còn cái gì không rõ, nam nhân trả lời trước: “Ta tên Dương Sùng Huy, năm nay 28, phong hệ dị năng giả, trước kia làm tại cục cung cấp điện.”

“Ta tên Lưu Tuệ, bạn gái hắt, thủy hệ dị năng giả, làm cùng một đơn vị với hắt.”

Bạch Cảnh gật gật đầu: “Nói một chút chuyện các người đã trải qua, còn có tình huống nơi này, lúc nào bệnh độc bùng nổ, các người bị bắt lúc nào, và còn lúc nào thì trốn được đi?”

Thấy hốc mắt Lưu Tuệ lại đỏ lên, Dương Sùng Huy vỗ vỗ bả vai nàng, trả lời: “18 tháng 6 thị trấn liên loạn, ta và Lưu Tuệ ở nhà cũ, con trai Đường tỷ nàng làm đầy tháng, chúng ta cũng vô giúp vui vừa bàn luôn chuyện kết hôn...”

Kết quả thực theo khuôn cũ, cũng thực may mắn, Dương Sùng Huy uống rượu, hai người trở về nghỉ ngơi trước, phòng ở nông thôn không giống thị trấn, nhà nhà đều cách một khoảng không xa, nhà Lưu Tuệ lại ở phía trên, phụ cận chỉ có hai hộ gia đình, trừ bỏ nhóm thanh niên cùng tuổi đi làm trong thành phố, thế hệ trước làm nhà gần nhau đều chạy tới uống rượu mừng, sinh con trai ở nông thôn chính là một chuyện lớn.

Hai người họ vừa ngủ liền ngủ tới hừng đông, chính vì vậy mà thoát được một kiếp, ngày hôm sau phát hiện không đúng, cún đã là giữa trưa, Lưu Tuệ trừng mắt nhìn cha mẹ và em trai mình biến thành quái vật, nếu không kích phát dị năng, lại có Dương Sùng Huy lôi kéo chỉ sợ là đã sớm mất mạng.

Khi đó Lưu Tuệ oán Dương Sùng Huy, chính là không nghĩ tới, trở về thị trấn, còn có chuyện càng lớn hơn chờ bọn họ, căn bản còn chưa bước vào bên trong, hai người liền bị bắt, bởi vì máy bay không thể dùng, cho nên mới không vội vã rời đi, cùng bị bắt còn có mấy chục người nữa.

Từ trong miệng những người đó, hai người mới biết được thị trấn đã đình trệ, quân đội toàn diện thanh sát, rất nhiều người đều biến thành quái vật, bọn họ có thể chạy trốn cũng là vì kích phát dị năng, ai ngờ, vừa tránh được một kiếp lại rơi vào vuốt sói.

Có người thâm hận chính mình ngốc, sớm biết học người ta cướp đoạt của quân đội, cũng tốt hơn so với ngồi đây chờ chết.

Khi bọn hắt cho rằng đời này đều như vậy, ai biết ngay tại buổi tối hôm trước, dị năng giả đột nhiên biến dị gặp người liền cắn, người trông giữ bọn họ cũng biến thành tang thi, cả tòa nhà đều loạn cả lên, cánh cửa sắt thép đối với tang thi dị năng giả thật giống như đám giấy vụn, căn bản không chịu nổi vài phát, hai

người thừa dịp loạn chạy trốn, trốn đông trốn tây, sau khi đi ra mới phát hiện, toàn bộ thị trấn đều là một mảnh tĩnh mịch, ngay cả thi thể cha mẹ Dương Sùng Huy cũng không thể tìm thấy.

Lúc thấy bọn họ, hai người đầu tiên là cảnh giác, bởi vì cái xe của bọn họ quá tốt, quá sạch sẽ, thật sự là bị dọa sợ, không nghĩ tới sau khi lên xe, lại càng bị chấn kinh, đời này, hai người là dân chúng bình thường, còn chưa từng ngồi qua xe tốt như vậy.

Vương Học Bình vẫn luôn trầm mặc không nói gì, có lẽ vì hai ngày trước ấn tượng quá sâu, lúc này nghe hai người họ nói, tuy rằng trong lòng nặng trĩu nhưng cũng không khó chịu như vậy nữa.

Tiêu Táp và Bạch Cảnh liếc nhau, mâu quang u ám trở nên sắc bén: “Người nói là dị năng giả cũng biến thành tang thi?”

Dương Sùng Huy trong lòng căng thẳng, âm thầm đề cao cảnh giác, ngồi thẳng người gật đầu: “Đúng.”

Lưu Tuệ gắt gao ôm cánh tay bạn trai, hai mắt đánh giá mọi nơi, tựa hồ đang tìm cửa đột phá, trải qua mấy ngày này chiến đấu, đề phòng tựa hồ đã trở thành một loại bản năng.

Từ Lôi thấy thế cười cười, nhẹ nhàng an ủi: “Các người chớ khẩn trương, Táp ca chỉ là hỏi, hẳn lúc trước là đại ca xã hội đen, sát khí rất nặng, các người đừng sợ.”

Hai người nhẹ nhàng thở ra, trong lòng Bạch Cảnh trầm xuống, dựa theo lời nói của bọn họ, tang thi bậc một hẳn là đã xuất hiện, hoàn hảo bọn họ không gặp, bằng không ngày hôm qua chia làm hai đường, ngấm lại cảm thấy thật mạo hiểm.

Tiêu Táp hơi trầm ngâm hỏi: “Tang thi đi hướng nào? Trong thành còn có người, nếu ta đoán không sai, trong thị trấn hẳn là chạy ra không ít người?”

Dương Sùng Huy lắc lắc đầu: “Cái này ta cũng không rõ ràng lắm, gặp mấy nhóm tang thi chúng ta chỉ lo chạy trốn, nào có tâm tư chú ý hướng đi, về phần thị trấn, lúc chúng ta trốn tới đã không có người, chỉ nghe dị năng giả bị bắt nói, Vu Hải tổ chức người đi cướp bóc cảnh cực, mang theo mọi người cùng phản kháng, còn lại ta cũng không biết.”

Tiêu Táp trầm mặc một khắc, thấy hai người còn bảo trì tư thế ngồi đoàn chính, liếc Từ Lôi một cái, thân nhiên nói: “Người nói tình huống chung cho bọn họ, một hồi dừng lại để mọi người nhận thức.”

Từ Lôi cười nói được, kỳ thật nàng sớm muốn nói, khó có được lúc gặp được một nữ nhân, mà còn cùng là thủy hệ dị năng, mấy ngày nay một bang đại lão gia, động một tí là mẹ nó với lão tử, nàng thật muốn có một người cùng chiến tuyến, nếu không nàng sợ một ngày nào đó nàng cũng sẽ nói lời thô tục.

55. Chương 55

Bạch Cảnh không nói chuyện, tức giận vừa mới hạ xuống lại luẩn quẩn trong lòng, xoay người ngồi lại trên giường vận hành nội công, hôm nay sau khi thu ngọc thạch, hẳn còn chưa kiểm tra qua, hẳn biết không gian dị năng của mình nhanh thăng cấp, nhưng cứ như vậy có một tầng lá chắn, như thế nào cũng không thể đột phá, trong lòng thấy thật đáng ghét nhưng cũng lo lắng, thật không khoa học.

Chiếc xe lắc lắc tiếp tục đi về phía trước, mưa mặc dù đã ngừng như thời tiết càng ngày càng lạnh, gió lạnh thấu xương, cành cây, lá cây trên đường giống như trong một đêm biến màu vàng, nhánh cây trụi lủi, nhìn lại có vài phần cảm giác như mùa đông khắc nghiệt, một đường chạy ba giờ không gặp qua một bóng người, chung quanh là một mảnh tĩnh mịch và tiêu điều.

Cũng không bởi vì một đường thông thuận mà cao hứng, nơi này cho dù không phải là thành thị cỡ lớn, nhưng cũng đã từng có cảnh người đến người đi, hiện giờ nhìn nơi chốn tàn Chương, bức tường đổ nát, trong lòng mọi người đều thấy trầm trọng, không khỏi dâng lên cảm giác thổ tử hồ bi, bọn họ có năng lực tồn tại được bao lâu....

Dương Sùng Huy và Lưu Tuệ sau khi được Từ Lôi nhiệt tình chiêu đãi, lúc này đã trầm tĩnh lại, hệ thống sưởi trong xe ấm áp, uống nước ấm, chỉ cảm thấy thật lâu thật lâu rồi không được thoải mái như vậy, mấy

ngày nay mệt mỏi, làm cho bọn họ tiêu hao tâm lực quá độ, sau khi trầm tĩnh lại, tựa vào trên ghế sa-lon, chỉ chốc lát liền buồn ngủ.

Bạch Cảnh từ trong điều tức tĩnh lại, thời gian đã đến buổi chiều, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, che lại mắt mát trong lòng, hẳn có thể cảm giác được, tinh thần lực của mình no đủ, lần này thu ngọc thạch cơ hồ không có tác dụng gì, cấp bậc dị năng của hắn đã viên mãn, chỉ kém một cơ hội tiến giai, chỉ là nói thì dễ dàng, nhiều ngày trôi qua, chân chính tiến giai sao mà gian nan quá, có đôi khi, trong lòng hắn nhịn không được mà oán giận, cho dù chỉ cho hắn thăng đến một giai cũng tốt a, ít nhất như vậy hắn cũng không cố kỵ mà sử dụng kỹ năng, mà không giống bây giờ chỉ có một lần thuận di.

“Tĩnh, có đói không?” Tiêu Táp nhẹ giọng hỏi, lưỡi biếng nằm trên giường, một bàn tay còn đặt trên đùi Bạch Cảnh.

“Làm người thức sao?” Bạch Cảnh lắc đầu, thấy bộ dáng y như vừa tỉnh ngủ, trong lòng nhịn không được tự trách, hắn nhớ rõ Tiêu Táp ngày hôm qua một đêm đều không nghỉ ngơi.

“Không có, ngủ trong chốc lát là đủ, bên ngoài thời tiết không tốt, cũng không nở ngủ.” Tiêu Táp thần nhiên nói, vừa từ trên giường ngồi xuống.

Bạch Cảnh lúc này mới chú ý tới, ngoài cửa sổ xe bông tuyết phiêu phiêu, thời tiết âm trầm bốn phía nổi lên vẻ lo lắng, nhìn đồng hồ hiện tại mới năm giờ chiều, sắc trời bên ngoài đã tối sầm xuống, gió thổi những mảnh vụn bay đầy trời, nhánh cây bên đường cũng ngã trái ngã phải.

“Chúng ta đi bao xa rồi?” Bạch Cảnh rất sợ, hắn sợ thời tiết như vậy, qua không lâu nữa xe sẽ không thể đi đường, đến lúc đó liền gặp phải nguy cơ càng lớn.

Tiêu Táp trầm mặc, thực hiển nhiên, hắn cùng Bạch Cảnh nghĩ đến một tử huyệt.

Tào Lỗ nghe bọn họ nói chuyện, trên khuôn mặt bất cần đời lại có thêm vài phần trầm trọng, hồi đáp: “Đi một nửa đường rồi, nếu từ đầu nguồn lên đường cao tốc, trong vòng hai ngày có thể đến I tỉnh.”

“Và?” Bạch Cảnh thần nhiên hỏi, hai mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, hắn biết Tào Lỗ khẳng định còn có chuyện chưa nói.

“Đường cao tốc nhiều chỗ gãy nứt, núi lớn lở đất, cầu dài qua sông cũng bị chặt đứt.”

Bạch Cảnh lưỡi nhìn hắn, nói vậy như chưa nói, tóm lại chính là đường cao tốc không thể đi, cầu cũng không thể qua.

Tào Lỗ không để bụng, quay đầu nhìn về phía Tiêu Táp: “Người có thể khống chế bao nhiêu kim loại?”

Tiêu Táp nhíu mày, trầm tư trong chốc lát. lắc đầu nói: “Không được, ta có thể khống chế trong phạm vi lớn, nhưng không chế chi tiết thì không tốt.”

Tào Lỗ thở dài, cảm miệng, cùng người thông minh nói chuyện chính là đơn giản như vậy, đôi câu vài lời là có thể hiểu hết được hàm nghĩa trong đó.

Bạch Cảnh tò mò, trong lòng cũng có chút bất mãn, không biết bọn họ có âm mưu gì.

Tiêu Táp bật cười giải thích: “Ôtô cũng là kim loại.”

Đầu óc Bạch Cảnh xoay chuyển, nháy mắt hiểu được, nhưng hắn càng hiểu được Tiêu Táp đã nói không chế chi tiết ra sao, muốn là để Tiêu Táp khống chế xe bay loạn chỉ là chút chuyện nhỏ, nhưng muốn cho chiếc xe không tổn hao gì qua cầu, bình yên đáp xuống đất, đầu tiên, độ cân bằng, tốc độ, trọng lực chính là vấn đề. Cho dù xe này trải qua cải tạo, ai có thể cam đoan, rơi xuống đất không bị trọng lực tác động sẽ không bị hao tổn, huống chi trên xe còn có người, việc phiêu lưu này không thể mạo hiểm a.

Chỉ là đến nước này, Bạch Cảnh nghĩ tới một vấn đề khác, nhìn thời tiết âm lãnh bên ngoài, trong lòng vừa động: “Đi đường thủy thì sao? Hiện tại thời tiết rét lạnh, chờ trên mặt nước kết băng, lúc đó đi đường thủy khẳng định sẽ nhanh hơn đường cao tốc.”

Bạch Cảnh càng nghĩ càng cảm thấy chính xác, lại nói tiếp: “Mà chúng ta còn có hai băng hệ dị năng, cho dù tầng băng gãy nứt, có bọn họ cũng đảm bảo an nhiên vô ưu.”

Tiêu Táp cẩn thận suy nghĩ, cũng không có quyết định luôn, không nói đến hiện tại mặt nước không kết băng, chính là sau khi kết băng cũng phải xem xét trình độ rắn chắc của tầng băng, có chịu được việc đánh nhau không, mặt khác còn có tang thi cá, chung quy hẳn vẫn thấy không đơn giản như vậy, ngoài ra còn phải đề phòng động vật biển dị, đến lúc đó bọn họ ở trên mặt nước, có thể nói là phải chết không nghi ngờ, nhéo nhéo cái mũi của Bạch Cảnh, cười nói: “Từ từ rồi xem, đúng rồi, đáy nước còn có động vật khác sao? Có thể công kích bằng tầng hay không?”

Bạch Cảnh nghiêng đầu, chân mày cau lại, bĩu môi không nói, hẳn biết mình là nhị thế tử, gặp chuyện không động não, mặc dù có chút thông minh nho nhỏ, nhưng chuyện lớn lại không có cái nhìn đại cục, cho dù đã trải qua đời trước nhưng cũng chỉ là kinh nghiệm, sông lớn và sông nhỏ lại khác nhau, hẳn nghĩ quá mức đơn giản, đời trước mặc dù đi ngang qua băng tầng, nhưng trong sông cá nhỏ tôm nhỏ chiếm đa số, làm sao có thể so sánh với cá tôm của trong sông lớn, lấy ra một con của lớn, nói không chừng đều khiến mọi người chịu đủ.

Tiêu Táp cười nhẹ: “Đừng nghĩ nhiều, ta sẽ che chở cho người.” Tiểu Cảnh của hắn vẫn thích hợp với tùy tâm sở dục, trực lai trực vãng hơn, thiếu gia tự nhiên là phải sủng, sự tình động não cứ giao cho chính mình là tốt rồi, mà tiểu Cảnh nói cũng có đạo lý, chính là hiện tại cần quan sát, thời tiết nếu vẫn lạnh hơn, đến Hoàng Giang là có thể suy xét đường đi.

“Phía trước có nguy hiểm.”

Bạch Cảnh đang muốn nói chuyện, Dư Nhạc đột nhiên lộ ra biểu tình so với khóc còn khó coi hơn.

Sắc trời dần tối, phía trước xuất hiện rất nhiều tang thi, một mảnh đông nghìn nghịt, giống như con chữ dày đặc trong quyển sổ, trong đó có mấy tang thi động tác thoát nhìn nhanh nhẹn hơn.

Ánh mắt Tần Dịch như dao, nhanh chóng thay đổi đầu xe, lạnh lùng quét mắt về phía Dư Nhạc, đường này là hắn chỉ, mà còn cam đoan tuyệt đối an toàn.

“Ta cũng không biết, rõ ràng cảm giác không có nguy hiểm.” Dư Nhạc cào tóc, vẻ mặt hấp tấp nóng nảy, xem tình huống nơi này, tang thi tụ tập lại một chỗ, khó trách trên đường không có bất luận nguy hiểm gì, nhưng tang thi sẽ không tự hỏi, chẳng lẽ bọn nó còn có tụ hội.

“Nhanh chóng lui lại.” Tần Dịch hô to trong bộ đàm, cấp tốc nhấn chân ga, buổi sáng thiếu gia nói chuyện, hẳn nghe rất rõ ràng, phụ cận khác thường có thể giả tang thi qua lại, tuy trong lòng chưa chắc chắn, nhưng nhìn một mảnh rậm rạp phía trước cũng không phải bọn họ có thể ứng phó, chỉ bằng chiến thuật sơn hải liền đủ để đem bọn họ bao phủ hết vào bên trong.

“Đi vào bên trái.” Dư Nhạc vội vàng nói, cái trán đầy mồ hôi lạnh, đại não truyền đến từng trận co rút đau đớn.

Ô tô nghiêng trái nghiêng phải, đất rung động kịch liệt, mấy chiếc xe một đường xóc nảy, nhanh chóng chạy về phía đường nhỏ bên trái, xe Tần Dịch nguyên bản ở trước hiện tại lại là chiếc cuối cùng, tang thi phía sau càng ngày càng gần....

Dương Sùng Huy và Lưu Tuệ cũng bị làm bực tính, giương mắt nhìn về phía sau xe, đồng tử đột nhiên biến lớn, Lưu Tuệ che miệng mình kinh hô: “Là Vương Khải...”

Tâm Bạch Cảnh trầm xuống: “Là dị năng giả?”

Lưu Tuệ vội vàng gật đầu nói: “Ta nhận ra hắn, ngày đó chính là hắn đánh vỡ cửa sắt tòa nhà lớn.”

Bạch Cảnh hít mắt lại, nhìn hướng xa xa, người nọ hai mắt vô thần, khuôn mặt đen so với tang thi bên cạnh sạch sẽ hơn, không có trạng thái hư thối, không, không đúng, hơn mười tên, tang thi giống như Vương Khải có mười tên.

“Phốc!” Dư Nhạc đột nhiên phun một ngụm máu tươi, khuôn mặt bởi vì đau đớn mà vặn vẹo, đồng tử co rút lại thể nhưng biến thành màu vàng, phảng phất như có xạ tuyến nhẹ từ trong ánh mắt phóng ra bốn phương tám hướng.

Tào Lỗ cực kỳ lưu loát đánh một chương về phía gáy của Dư Nhạc, thanh âm của Tiêu Táp trầm xuống: “Đường bị ngăn cản, đi bên phải.”

Tần Dịch không kịp tự hỏi, chỉ nghe mệnh làm việc, vội vàng thay đổi phương hướng chạy về bên phải, chiếc xe nguyên bản chạy phía trước cũng vội vàng quay đầu, giống như không muốn sống hướng về bên phải.

Sắc mặt Bạch Cảnh xanh đen, mâu trung xơ xác chột lóe, hung hăng nói: “Là bởi vì bọn họ có dị năng giả bặc một.”

“Ai sẽ biết hành tung của chúng ta?” Từ Lôi không hiểu, bọn họ một đường này đi tới cực kỳ cẩn thận, quyết định lộ tuyến cũng là tùy tâm sở dục, ai có thể mai phục trước.

Bạch Cảnh quay đầu nhìn về phía Vương Học Bình, Tiêu Táp cũng đưa ánh mắt chăm chú nhìn lại.

“Ta...” Vương Học Bình chỉ chỉ cái mũi, khó hiểu.

Từ Lôi nháy mắt hiểu được: “Không ai biết chúng ta muốn đi L tỉnh, đây là nơi tất yếu cần phải qua.” Chính là ta nghĩ không rõ, nếu là người mai phục còn có thể giải thích nhưng một đoàn tang thi lại giải thích thế nào, chẳng lẽ còn có người có thể thao túng tang thi?

Vương Học Bình há miệng thở dốc, lúc này hắn cũng nhớ tới, dường như đích xác mình có nói với người khác, bọn họ có mục đích gì?

Tào Lỗ thở dài một tiếng, kéo tay người yêu, sợ hắn lại nghĩ nhiều, trong lòng biết thiếu gia sẽ không so đo, vội vàng nói sang chuyện khác: “Bọn họ có tinh thần lực giả.”

Vương Học Bình lẳng lẳng nhìn Dư Nhạc hôn mê: “Hắn...”

Tào Lỗ gật đầu, giải thích: “Trực giác Dư Nhạc phán đoán sai lầm nhất định là có tinh thần lực giả che giấu, trạng thái vừa rồi của hắn như là đã bị công kích.”

Sắc mặt Vương Học Bình khó coi: “Người nói là, có người đem tang thi dẫn tới nơi này, sau đó tạo thành ảo giác cho Dư Nhạc, để chúng ta bước vào, vô duyên vô cớ vì cái gì phải làm như vậy?”

“Đuổi theo, thiệt nhiều...” Tần Hạo cố tự trấn định, rất nhanh liền khóc, lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, thân thể sợ hãi đến phát run, hắn rút cuộc cũng chỉ là đứa nhỏ chưa qua 18 tuổi, chiếc xe này của bọn họ mặc dù chạy trước tiên, nhưng chiếc xe phía sau rất nhanh đã bị tang thi đuổi kịp.

“Câm miệng, không có tiền đồ.” Bạch Cảnh quát lạnh một tiếng, còn chưa kịp hành động, chỉ thấy Tiêu Táp trực tiếp hạ kính xe xuống, gió lạnh thấu xương thổi vào.

“Phanh!” Một tiếng vang thật lớn.

“A—” Trên chiếc xe đằng sau truyền đến tiếng kinh hô, một tang thi lấy tốc độ kinh người nhảy lên trên nóc chiếc xe cuối cùng, không ngừng va chạm.

“Phanh! Phanh! Phanh!” Chiếc xe lao đảo, nghiêng trái nghiêng phải, tốc độ xe cũng bị ảnh hưởng.

“Phanh!” Lại một tang thi nhảy lên nóc xe.

56. Chương 56

Tang thi hai bên đánh bọc lại đây, không ngừng va chạm cửa xe.

Trong bộ đàm có thể nghe thấy tiếng Lưu Uy tức giận mắng: “Lão tử cùng bọn nó liều mạng.”

Tiếp theo là một trận tiếng động kịch liệt, Tạ Dân Hàng lạnh giọng mắng: “Im miệng, không được mở cửa sổ, người muốn liên lụy mọi người sao?”

Thời gian càng ngày càng cấp bách, thân xe đã bị đụng thê thảm, mắt thấy tang thi phía sau chen chúc tới, Tần Hạo mở to hai mắt nhìn chăm chăm phía sau, tim đập khấn trương như muốn nhảy ra.

Dương Sùng Huy và Lưu Tuệ sắc mặt trắng bệch, hai tay nắm lấy gắt gao giao triền, vẻ mặt bi tráng, lại có vài phần quyết tuyệt sinh tử có nhau.

“Sắt thép, xăng, súng, nhanh, Tào Lỗ chuẩn bị đốt lửa, mấy người khác tập trung bắn.” Ngôn ngữ Tiêu Táp cấp bách, nói xong, lưu loát xoay người lên nóc xe.

Bạch Cảnh vội vàng ném một cây súng tự động qua, Tiêu Táp thuận tay tiếp được.

Ngay sau đó “xôn xao—” Một tiếng vang thật lớn, ven đường xuất hiện thiết nhiều sắt thép, đây là buổi sáng ở thị trấn thuận tay cầm tới, ước chừng vài cái phòng lớn, xếp thành một cái hàng dài ba mươi dặm, muốn chắn ngang mà nói, hoàn toàn ngăn chặn con đường vẫn còn dư dả, nhưng là Bạch Cảnh biết, chỉ riêng sắt thép, tuyệt đối không ngăn cản được bước tiến của tang thi. Cũng may nơi này là hương trấn, hiện tại lại là đường nhỏ, hai bên đều là núi lớn, bằng không cho dù là đánh cược cũng vô kế khả thi.

Vương Học Bình không chút do dự, mở ngăn tủ dưới giường, một loạt súng ống đạn dược chỉnh chỉnh tề tề nằm đó, trực tiếp lấy ra đạn sát thương lớn, nhanh chóng đi đến cửa sổ —bắn!

“Oanh!” Xa xa truyền đến tiếng nổ mạnh, mặc dù không thể ngăn cản tang thi, nhưng có thể kéo dài thời gian cũng tốt.

Tần Hạo, Từ Lô không cam lòng lạc hậu, tự biết mình bắn súng không chuẩn, cũng lấy súng ra, học bộ dáng Vương Học Bình, cũng mặc kệ có ngắm trúng hay không, hướng vào trong đám tang thi, chết một cái là đỡ một cái.

Dương Sùng Huy và Lưu Tuệ thấy thế, nháy mắt ngốc lăng, sau khi hoàn hồn, liền bắt người học theo, cầm khẩu súng nơi tay mới phát hiện, bọn họ dân chúng bình thường, thứ đồ chơi này mới chỉ nhìn qua TV mà thôi.

Bạch Cảnh lộ nửa người quan sát, đang muốn bò lên trần xe, chú ý tới trạng thái của bọn họ, chỉ chỉ xuống ngăn kéo dưới giường phía bên phải: “Người là phong hệ dị năng, kia có lựu đạn, dùng sức ném cho ta.”

Dương Sùng Huy táp lưỡi, này hắn mới hiểu được hàm nghĩa chân chính của xã hội đen, Tào Lỗ làm mẫu cho hắn một lần, đơn giản giảng giải phương pháp sử dụng, là nam nhân, trong lòng đều sẽ có một giấc mộng anh hùng, cầm vũ khí sao có thể không sôi trào, động tác trên tay Dương Sùng Huy cũng không chậm, nắm lựu đạn trên tay, sử dụng phong hệ dị năng, nhanh chóng hướng nơi tang thi nhiều nhất ném đi, nghe một tiếng nổ mạnh, trong lòng nhin không được thầm nghĩ may mắn, bọn họ sẽ tránh được một kiếp này...

“Oanh!”, “Oanh!” Tiếng vang đằng sau nổ rung trời, hoa lửa văng khắp nơi, khói bay đầy trời.

Bạch Cảnh và Tào Lỗ trước sau trèo lên đỉnh xe, thuật bắn súng của hai người đều cực chuẩn, cơ hồ một súng một mạng, quanh chiếc xe cuối cùng trừ bỏ mấy tang thi bậc một đều bị thanh lý sạch sẽ, chính là như vậy còn không đủ.

Một tang thi cấp một nhanh như thiểm điện, nhảy nhanh lên chiếc xe thứ ba đếm từ dưới lên, mục tiêu cũng là vài người bọn họ đang đứng bên ngoài.

“Phanh! Phanh!” Hai súng liên tiếp đều bị né được.

“Nó là phong hệ dị năng.” Sắc mặt Bạch Cảnh trở nên rất khó coi.

Phía trước có một tang thi dị năng bậc một công kích, đằng sau có tang thi bình thường như tre già măng mọc, giết không hết, chém đến vô cùng, giết một cái, một cái khác lại xông lên, chẳng sợ gãy cánh tay, gãy chân, tha thân thể tàn phế không ngừng lết tới như cũ, cứ như vậy căn bản không ngăn cản được bao lâu, khi tang thi bậc một xong đến bao vây quanh xe cũng chính là lúc chết của mọi người.

“Nhanh, xăng.” Tiêu Táp hét lớn một tiếng, sắt thép ven đường trống rỗng dựng lên, xoay trên không chiếc xe cuối cùng, cũng đang ở giữa khe hở của hai tòa núi.

Bạch Cảnh ngẫm hiểu, nhanh chóng tung mấy chục thùng xăng, trùng hợp ném ở phía sau đám sắt thép, viên đạn bắn thùng thùng, nháy mắt thấm ướt mặt đất.

“Đốt lửa!” Tiêu Táp quát to một tiếng, Tào Lỗ không chút do dự, kỹ năng hỏa hệ hoàn toàn bao trùm.

“Oanh!” Một tiếng vang thật lớn, lửa lớn rào rào bốc lên, sắt thép từ không trung rơi xuống, vừa lúc đem biển lửa ngăn cách.

Mấy người còn không kịp thở một hơi, tang thi bậc một lại nhảy lại đây, móng tay sắc bén vẽ một đường thật dài trên xe.

“Đổi súng, toàn lực bắn.” Tiêu Táp lãnh tỉnh ra lệnh.

Vương Học Bình và Tào Lỗi tự nhiên hiểu công việc, tuy rằng rất muốn bắn một phát súng tiểu liên qua, nhưng uy lực quá lớn, ngộ thương người một nhà sẽ không tốt, đó cũng là nguyên nhân vì sao Tiêu Táp không dùng nó để đốt lửa, ngược lại lại để Tào Lỗi tới.

Tang thi bậc một nhanh chóng nhảy, phong nhận theo sát mà đến.

Tào Lỗi vội vàng dựng một tầng lá chắn lửa, thân xe nhoáng lên một cái, vẫn bị đánh mạnh vào.

“Quay lại trong xe.” Tiêu Táp bảo vệ Bạch Cảnh, một loạt dinh theo hàng bay vụt ra ngoài.

Vương Học Bình, Từ Lôi, Tần Hạo không ngừng nã súng, chiếc xe đầu tiên cũng theo sát, quay kính xe xuống, từng viên đạn bay lại đây.

Dương Sùng Huy phát động phong nhận, sợ bị người coi thường, lúc này hắn đã nhìn ra, đây quả thực là một đám người mạnh, nguyên bản thấy hàng vạn tang thi, hắn cho rằng vẫn phải chết không nghi ngờ, không nghĩ tới lại giết ra một con đường sống, muốn tiếp tục đi theo bọn họ, Dương Sùng Huy biết, vậy hắn phải khéo léo thể hiện giá trị của mình.

Có những người khác che dấu, ba người rất nhanh trở lại trên xe, Bạch Cảnh nhìn tang thi bậc một, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng: “Một người lại một người đến, ta không tin nó có thể trốn hết.”

Mọi người nghe xong, trở người bắn mọi phương hướng, tang thi ở trước nhất trốn đông trốn tây, vọt mạnh lại đây, cho dù lợi hại như thế nào, ngay cả nó tránh né đúng lúc, đối với viên đạn như ong vỡ tổ, cũng chỉ có thể hạ tràng.

Theo óc một tang thi bậc một văng tung tóe, mọi người giống như uống máu gà, bắn càng thêm mãnh liệt.

Giải quyết xong hai tang thi phía trước, chiếc xe thứ ba cũng quay kính xe xuống, súng tự động không ngừng bắn phá, giống như muốn giải tỏa một lòng ức khí, mỗi người đều lấy ra hết sức lực.

Theo từng cái tang thi ngã xuống, xe cũng càng lúc càng xa, ánh mắt Bạch Cảnh chợt lóe ánh sáng lạnh, hắn muốn cũng không phải cái này, nếu phụ cận có khác thường, việc cấp bách là để dị năng của Tiêu Táp tiến giai.

“Ta đi một chút sẽ trở lại.” Bạch Cảnh không hề cố kỵ nhảy xuống xe, chạy thẳng đến thi thể.

Sắc mặt Tiêu Táp xanh mét, đối mặt với tang thi cũng không khó coi như vậy, trong lòng vừa tức vừa vội, khẩn cấp bắt lấy góc áo Bạch Cảnh, người đã mở cửa xe nhảy xuống.

“Các người yểm trợ.” Lạnh lùng phân phó một tiếng, trên người Tiêu Táp toát ra hàn khí, rốt cuộc vẫn là không yên lòng, cũng mở cửa xe nhảy xuống theo.

Không quản bên ngoài mưa bom bão đạn, Bạch Cảnh không chút nào lo lắng bị ngộ thương, nhanh chóng đi đến bên cạnh thi thể lấy tinh hạch, quay người lại, đang định đi lại mục tiêu kế tiếp, liền thấy một gương mặt xanh đen: “Sao người lại tới đây?”

“Người nói ta như thế nào không đến?” Tiêu Táp nghiêng răng nghiêng lợi nói, oán hận nhìn người trước mặt, nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, hắn quả thật hận không thể đánh mông của người kia, tinh hạch quan trọng hơn cả mạng sao? Biển lửa phía sau chỉ có thể tạm thời chặn lại, không được bao lâu, phá tan lá chắn sắt thép, tang thi sẽ liên xông lên, tiểu miêu sao có thể không để ý nguy hiểm như vậy?

Tiêu Táp hung ác nói, Bạch Cảnh tuyệt không sợ, trong lòng ngược lại lại cảm thấy ngọt ngào, trực tiếp sai người: “Vây đến hỗ trợ, chúng ta phải nhanh chút.”

Tiêu Táp tức giận nhìn hắn, nhưng trong lòng lại không bỏ xuống được, nhẫn nhịn, thực bất đắc dĩ, vẫn là nhanh chóng hỗ trợ thu thập tinh hạch, hắn biết, muốn tiểu Cảnh ngoan ngoãn trở về, thì phải đạt được mục đích, hắn như thế nào lại thích một tiểu bốc đồng như vậy, oán hận nói: “Người đừng động, để ta.”

Bạch Cảnh mỉm cười cũng không phản bác, trực tiếp nổ súng làm công tác che dấu, thân thủ Tiêu Táp rất nhanh, lại có dị năng hộ thể, động tác tất nhiên so với Bạch Cảnh càng rõ ràng lưu loát hơn.

Mà lúc này, mười hai tang thi đã tiêu diệt được bảy con, trừ bỏ Tạ Dân Hàng và Lưu Uy bị thương, mọi người còn lại đều hoàn hảo không tổn hao gì.

Mất thấy tang thi thứ tám cũng sắp bị tiêu diệt.

“Oanh—” Một tiếng vang thật lớn từ phía trước truyền đến, tựa như núi lở, vô số tảng đá lớn lăn từ trên núi xuống, vừa lúc đem quốc lộ ngăn trở, nếu bọn họ đi nhanh nữa bước, tính cả tang thi đồng thời chỉ sợ đều sẽ bị bao phủ trong đám đất đá, hay cho kể một hòn đá ném hai con chim, tâm tư thật độc ác.

Những chiếc xe ngừng lại, Tần Dịch phản ứng nhanh, hung hăng vỗ vào tay lái một chút, vội vàng xuống xe, một cái băng tiến bắn về phía sau, trong đó có một tang thi, Dương Sùng Huy và Lưu Tuệ vội vàng đuổi kịp, không kịp tự hỏi, nhanh chóng cuốn lấy tang thi, sau khi tang thi thứ tám bị tiêu diệt, còn dư lại bốn tang thi, Lưu Hoa, Từ Hiểu Ba cũng kích phát dị năng, bốn người đối phó một tang thi cũng thành thạo.

Còn lại những người nổ súng giương mắt nhìn, phần nộ nhìn chăm chú phía trước, bọn họ không phải là tay súng bắn tỉa, muốn bắn lại sợ tổn thương người một nhà, nghe thấy tiếng nổ mạnh, đến lúc này ai còn không rõ, việc hôm nay, tất cả đều do người làm, tang thi làm sao biết dùng cũng sẽ không dùng thuốc nổ.

“Tốc chiến tốc thắng.” Tiêu Táp ra lệnh một tiếng, nhanh chóng gia nhập chiến đấu.

Mâu quang Bạch Cảnh lạnh lùng, hít vào một ngụm khí lạnh, vừa rồi tình huống khẩn cấp, hấn thể nhưng lại quên, hiện tại nhất cử nhất động của bọn họ đều bị người khác nhìn thấy...

Xoay người bò lên trần xe, nhìn về xa xa phía trước, con đường bị chặn lại thực triệt để, nhưng cũng may không phải là cầu, xe tuy rằng không thể thông qua, đường bị cản vẫn có thể đi, điều kiện tiên quyết là có thể tránh được tang thi vô cùng nhiều sau biển lửa kia đuổi theo.

“Táp ca làm sao bây giờ?”

Tiêu diệt xong ba tang thi, Tiêu Táp thật giống như người tri kỷ, tất cả mọi người đều nhìn lại đây.

“Mở núi.” Tiêu Táp thần nhiên nhìn chăm chú vào phía trước, một câu lạnh băng, chẳng sợ đây là đường duy nhất cũng là con đường trong lòng mọi người, nhưng từ trong miệng của hắn nói ra, cảm xúc khẩn trương liền như được trấn an.

“Có tang thi hướng về đây.” Từ Hiểu Ba hô một tiếng, chỉ thấy biển lửa xa xa nhảy ra một tên cả người cháy đen, cả người đều là lửa, tản ra mùi tang thi hôi thối nồng đậm, quanh thân còn toả khói đen, thân thể không biết mệt mỏi cũng bởi vì liệt hỏa đốt nướng mà trở nên trì độn.

“Phanh—”

Bạch Cảnh một súng bắn xuyên qua giữa hồng tâm, Tiêu Táp liếc người bên cạnh một cái, Từ Hiểu Ba hiểu ý, vội vàng tiến lên lấy tinh hạch, cầm trên tay còn cảm nhận được cảm giác nóng bỏng.

“Thu hồi xe, mang theo Dư Nhạc, nhanh chóng lùi lại.” Còn không đợi Từ Hiểu Ba trở về, Tiêu Táp liền ra lệnh một tiếng, nắm chặt Bạch Cảnh, ở chung thời gian dài như vậy, hiểu rất rõ tính tình tiểu Cảnh, sợ người này lại nẩy lòng tham.

Sự thật chứng minh, Tiêu Táp lo lắng không phải không có đạo lý, Bạch Cảnh vừa mới đem xe thu vào không gian, lại có một tang thi nhảy ra, tang thi có thể phá tan biển lửa bản thân tự nhiên rất lợi hại, Bạch Cảnh nhìn bọn nó, cái thứ nhất nghĩ đến chính là tinh hạch. Hiện tại đã có dị năng giả bậc một, đội ngũ bọn họ cũng muốn tăng mạnh, mà sự tình hôm nay tuyệt đối sẽ không cứ tính như vậy, đã có can đảm tính kế bọn họ liền phải có dũng khí gánh vác hậu quả!

57. Chương 57

Bạch Cảnh tin tưởng, nếu người ta đã thiết kế kết cục, mọi chuyện tuyệt đối sẽ không kết thúc như thế này, khẳng định còn có hậu chiêu, hiện tại địch trong tối ta ngoài sáng, bọn họ ngay cả chạy đi người ta cũng không coi vào đâu, chưa diệt trừ tinh thần dị năng giả thì chưa được an toàn.

“Các người đi trước, trong chốc lát ta sẽ đuổi kịp.” Bạch Cảnh lạnh lùng nhìn biển lửa phía sau, ngoan quang chợt lóe trong đôi mắt, nếu tang thi bậc một đưa lên cửa, hẳn buộc phải nhận tình hạch thôi.

“Đừng nháo loạn.” Mặt Tiêu Táp âm trầm, chỉ biết người này không an phận, gắt gao giữ chặt Bạch Cảnh: “Đi.”

“Người buông.” Bạch Cảnh không vui, nhú mày, ghét nhất Tiêu Táp bá đạo và mãnh liệt, chính là lại không tức giận nổi, bất đắc dĩ nói: “Người hãy nghe ta nói—”

“Nói cái gì cũng không được.” Tiêu Táp nghiêm mặt, một đường thương lượng cũng không có.

Lần này không chỉ là hắn, ngay cả Vương Học Bình và Tào Lỗi cũng không đồng ý, Tào Lỗi trực tiếp nói: “Tình hạch về sau kiếm cũng được, hiện tại nhanh chóng rời đi, một đoàn tang thi phía sau cũng không phải để cho người đùa giỡn.”

Bạch Cảnh đầu đầy hắc tuyến, hắn là người không biết nặng nhẹ như vậy sao? Thật vất vả sống lại, mạng nhỏ này hắn còn vô cùng xem trọng a, mắt thấy nói chuyện không có hiệu quả, rõ ràng ôm cổ Tiêu Táp, hôn một hơi ở hai má y, sau đó tiến đến bên tai y nhỏ giọng nói vài câu.

“Vẫn là không được.” Tiêu Táp cau mày, đôi mắt lạnh băng trở nên sắc bén, do dự một khắc, quả quyết cự tuyệt, ngay cả khi tiểu Cảnh nói có lý, hắn vẫn không thể yên tâm, đừng nói là hôn hai má, chuyện liên quan đến an nguy của tiểu Cảnh, cho dù là hôn môi cũng đừng hòng mua chuộc được hắn.

Bạch Cảnh khó thở, đẩy Tiêu Táp ra, quay mặt đi, trực tiếp nói với Vương Học Bình và Tào Lỗi: “Các người đi trước, ta cản phía sau.”

Vương Học Bình đang muốn phản bác, Tào Lỗi liền gạt đầu đáp ứng, tuy rằng không biết thiếu gia và Tiêu Táp nói gì đó, nhưng chỉ cần nghĩ cẩn thận, Tào Lỗi càng thêm tin tưởng thiếu gia nhà mình tuyệt đối sẽ không lấy cái mạng nhỏ ra đùa giỡn, lo lắng trong lòng biến mất, dù sao bọn họ trước kia cũng chỉ dựa theo phân phó làm việc, thiếu gia lại là người làm biếng như vậy, lại tiếc mệnh như vậy, hẳn cảm thấy đối với thiếu gia nhà mình có nhiều thêm một chút tin tưởng, huống chi, tình quang trong mắt Tào Lỗi chợt lóe, mãnh liệt hồi tưởng lại, thiếu gia có thể thuận di, đánh không thắng vẫn có thể chạy thoát.

Tiêu Táp mím môi, gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Cảnh, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Trong lòng Bạch Cảnh mềm nhũn, ngốc tử này, thở dài một tiếng, an ủi: “Đừng lo lắng, ta cũng là nam nhân, cam đoan không có việc gì, ta sẽ ngồi trên xe, tang thi không bắt được, người không ngừng nghĩ muốn bảo vệ ta, kỳ thật ta cũng muốn che chở người, chờ ta ở phía trước, được không?”

Tiêu Táp trầm mặc một lát, bên tai vang vài tiếng súng, lại có hai tang thi lao ra từ trong biển lửa bị tiêu diệt, mắt thấy sắt thép bắt đầu lỏng ra, trong lòng Bạch Cảnh cũng nóng nảy: “Các người đi mau.”

“Hảo hảo trở về.” Tiêu Táp hung hăng ôm Bạch Cảnh, sau khi buông ra, xoay người, không liếc hắn nhiều hơn một cái, sai sử huynh đệ: “Đi—”

Tào Lỗi mang theo Dư Nhạc, mọi người nhanh chóng đi về hướng núi, Từ Hiểu Ba ở phía sau thực rối rắm, Dư Nhạc là ân nhân cứu mạng của hắn, mắt thấy Tào Lỗi tựa như xách heo con, trong lòng có chút đau lòng, tuy rằng rất muốn đi lên trước hỗ trợ, nhưng hắn chân nhỏ tay nhỏ, có bao nhiêu khí lực tự mình biết, sợ ôm không nổi Dư Nhạc, đang nghĩ làm như thế nào mới tốt, một đồ vật áp lại đây, Từ Hiểu Ba phản xạ có điều kiện tiếp được, sau đó hắn liền trợn tròn mắt, trên tay là một người sống, nói a, lúc nào khí lực của hắn lại biến lớn như vậy?

Tào Lỗi kỳ thực cũng chỉ là thuận tay ném, đã sớm ghét bỏ Dư Nhạc phiền toái, xách hắn còn không bằng ôm người yêu, đem Dư Nhạc như bóng cao su ném đi, Tào Lỗi một chút áp lực cũng không có.

Lại nói Bạch Cảnh bên kia, sau khi mọi người đi rồi, từ trong không gian lấy ra chiếc xe bị tổn hại nhất, rất nhanh liền đem đồ vật trong xe thu hồi, mở nắp xe ra, giờ súng bắn tang thi lao ra từ trong biển lửa.

Mắt thấy tang thi càng ngày càng nhiều, Bạch Cảnh vội vàng lui về trong xe, đóng kỹ cửa sổ xe, xe này tuy rằng tổn hại thực nghiêm trọng, nhưng rốt cuộc Tiêu Táp xuất ra cái giá lớn để cải tạo, tang thi cho dù hung mãnh, cũng không thật sự chọc thủng được một lỗ, Bạch Cảnh lái xe nhắm thẳng vào biển lửa phóng đi, tư thế kia nhìn tựa như đi chịu chết.

Biển lửa càng ngày càng gần, Bạch Cảnh mỉm cười quỷ dị với trên không, giống như đối diện với người nào đó, sau đó giảm mạnh chân ga bên dưới, trực tiếp nhảy vào trong biển lửa, sau đó...

“Oanh! Oanh! Oanh!” Tiếng vang nổ mạnh rung trời, trong nháy mắt đó đất rung núi chuyển, quang mang chói mắt mãnh liệt bắn lên mấy trượng, chỗ gần vụ nổ màu trắng, nhìn xa xa là màu vàng, sau phản xạ nhìn lại là màu xanh lam, sau đó sóng xung kích thật lớn hình thành gió lốc, núi đá sụp đổ, mặt đất vỡ vụn, đất đai phạm vi năm trăm dặm trong nháy mắt bị ép bằng phẳng.

Mà ngay cả mọi người đã rời đi đều có thể cảm giác được một cỗ sóng nhiệt đánh úp lại, mặt đất lay động, núi đá đang run rẩy, mọi người thiếu chút nữa đứng không vững, phục hồi lại tinh thần toàn bộ liên trọn mắt há mồm, này...Đây là tình huống gì a...

Tiêu Táp thấy thế, đầu tiên liền nhìn khắp xung quanh không chút nào để ý đến sóng nhiệt ập đến, thấy thân ảnh chật vật phía xa xa, lúc này mới yên lòng lại, sau đó chính là bật cười, trong lòng nhất thời vui vẻ.

Bạch Cảnh trừng mắt nhìn y một cái, chật vật ngã ngồi dưới đất, hai má trắng nõn dính đầy bụi, toàn thân cao thấp trừ bỏ ánh mắt nhìn không tới một tia tạp sắc thì hoàn toàn chính chính là một người da đen.

“Nghỉ ngơi tại chỗ, ta muốn tắm rửa, đợi lát nữa lửa tắt, vài người đi thu thập tinh hạch, một viên cũng không để sót cho ta.” Bạch Cảnh nổi giận đùng đùng, lửa giận của hắn hiện tại lớn đến cực điểm, mẹ, nguy hiểm thật, lực đánh vào quá lớn, vừa rồi thiếu chút nữa trốn không thoát, vừa giận vừa nhìn Tiêu Táp đứng tình hợp lý nói: “Thất thần làm gì, còn không đến đỡ ta dậy.” Hiện tại chân hắn nhuyển nhuyển, người này như thế nào một chút ánh mắt cũng không có.

Tiêu Táp nhin cười, cũng không ngại hắn bẩn, chậm rãi đi tới, ngồi xổm xuống ôm lấy Bạch Cảnh, trực tiếp phân phó Từ Lôi và Tần Hạo: “Các người đi theo ta.”

Tìm một chỗ đất trũng, Bạch Cảnh lấy ra một cái bồn tắm rửa, còn có hai thùng nước, sau khi đổ đầy nước, Tiêu Táp lại bảo Lương Sĩ tăng nhiệt độ, đuổi mọi người đi, tay ôm Bạch Cảnh, yết hầu khô khốc: “Ta kỳ giúp người?”

“Lần, nghỉ đẹp, ở một bên thủ đi.” Bạch Cảnh chụp một cái qua, giầy giữa hai cái, Tiêu Táp đặt hắn xuống, tha một thân một mồi bắt đầu cởi quần áo, lúc còn lại một cái áo trong, Bạch Cảnh xoay đầu lại cả giận nói: “Người còn không đi, đứng rồi, phái người đi thăm dò chung quanh, có can đảm tính kế chúng ta liền đợi đến lúc toàn diệt đi.”

Tiêu Táp thực tiếc hận, xem ra hôm nay không có cơ hội nhìn đã mắt: “Yên tâm, Tào Lôi và Tần Dịch đã đi rồi, bọn họ xuất thân trình sát, so với chúng ta có kinh nghiệm hơn, Chu Tập cũng phái người đi tìm kiếm chung quanh, không lâu sẽ có tin tức.”

Trước khi phát sinh nổ mạnh, mọi người đã thương nghị tốt, hôm nay bọn họ ăn thiệt nhiều như vậy, như thế nào cũng muốn đòi lại, chính là Tiêu Táp không nghĩ tới, Bạch Cảnh sẽ lại dùng đến thứ đồ chơi kia, vật đó thực khó mua, hắn cũng chỉ làm ra năm khối, bất quá cũng coi như để những lúc như thế này dùng...

Bạch Cảnh gạt đầu, cổ áo trong mở rộng lộ ra cần cổ trắng nõn, mặt bần hê hê cũng với cảnh bộ (nơi tiếp giáp giữa cổ và vai.) trắng đen rõ ràng, cũng không nói lời nào, nhẹ nhàng nhứ mày, thản nhiên nhìn Tiêu Táp.

Tiêu Táp sờ sờ cái mũi, xoay người rời đi, sau đó cũng không chậm trễ, phân phó thủ hạ thanh lý hiện trường đầu vào đây, còn gọi Vương Học Bình và Từ Hiếu Ba tới, hai người bọn họ là thổ hệ dị năng, làm ít công to.

Mà lúc này tại một nơi bọn họ không biết, chỗ doanh địa quân đội đóng giữ, có hai nam nhân đang nhắm mắt chột quát to một tiếng, miệng sùi bọt mép, toàn thân run rẩy té trên mặt đất, trong đó có một người nghiêm trọng hơn, trong mắt còn chảy ra máu tươi, người nhẹ hơn sắc mặt cũng trắng bệch, nói không thành tiếng, đầu lưỡi như dính vào nhau: “Bạo...Nổ mạnh...”

Nam nhân cầm đầu trong phòng sắc mặt trầm xuống: “Xảy ra chuyện gì?”

“Đại ca, bọn họ ngắt đi thôi.” Một tiểu trư tiến lên, thăm dò hơi thở.

Ánh mắt đại ca hung ác, quay đầu nhìn về phía một nữ nhân có khuôn mặt đẹp trong phòng: “Người nói.”

Nữ nhân biểu tình hơi hốt hoảng, rất trấn định lại, nhẩm nhẩm suy nghĩ: “Ta đã sớm nói, bọn họ có vũ khí, còn có dị năng giả, mà ta còn hoài nghi, bọn họ còn có dị năng không gian.”

Đại ca đánh giá nàng, tựa hồ phán đoán thật giả, trầm mặc một khắc, chau mày lại: “Cứu hai người bọn họ tỉnh lại.” Hiện tại việc cấp bách là phải biết tình huống bên kia, nữ nhân này tạm thời không so đo với nàng.

Có người thấy thế nở nụ cười, chẳng hề để ý nói: “Đại ca đừng lo lắng, nhiều tang thi như vậy, bọn họ có mọc thêm cánh cũng không bay được, chúng ta chỉ cần an tâm chờ đợi, qua một thời gian đi thu đồ là được, nghe nói vũ khí của bọn họ rất tốt, tâm ta đây đều ngứa.”

Đại ca gật gật đầu, ngẫm lại cũng thấy có lý, chỉ là nghĩ không rõ, liếc hai người kia một cái: “Bọn họ như thế nào lại ngất? Mọi chuyện vẫn nên cẩn thận chút.”

Người nọ khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Người ta cũng có dị năng giả, đã bị công kích cũng không kỳ quái, bắt đầu chính là không phòng bị, chúng ta làm nổ đường lui của người ta, họ khẳng định sẽ phát hiện ra, hai người họ cũng là xui xẻo, sớm nói đó là vật trong bàn tay không cần quan sát, ai bảo bọn họ không tin.” Ba hoa triển lãm dị năng, đừng tưởng hần không biết tâm tư hai người này.

Đại ca hơi trầm ngâm, trong mắt hiện lên hung quang: “Ân!” một tiếng, thần nhiên nói: “Chờ tang thi đều tán đi, trong chốc lát người dẫn người đến thu thập.”

Trên mặt người nọ hiện lên một tia vui mừng, cam đoan nói: “Đại ca yên tâm, ta nhất định không làm nhục mệnh, bắt quá súng tiểu liên nên để huynh đệ giữ lại một cái, mẹ, tất cả đều là ngoan gia hỏa.”

Bên cạnh có người nghe thấy liền phụ họa: “Ng ngoan thì thế nào, còn không phải là đại ca đa mưu túc trí, chính là đáng tiếc không bắt được không gian dị năng giả.”

Đại ca nghe bọn hần mồm năm miệng mười, trong lòng cũng buông lỏng. cười mắng: “Cút, người cũng đừng tham quá, có vũ khí của bọn họ, hơn nữa có một đám đạn được của quân đội này, chỉ cần bảo vệ tốt căn cứ, thì người sợ gì không có.”

“Đại ca nói đúng, vẫn là ngại nhìn xa, chúng ta chỉ cần vô tư ngồi thu lợi là được, hà tất phải vì chút đồ vật mà mạo hiểm.” Huống chi, chỉ cần có dị năng giả cấp một, ai có thể địch nổi.

Bên này bọn họ tràn đầy tự tin, những không biết nguy hiểm đang tới gần.

Bạch Cảnh tắm rửa xong, đem thùng và bồn tắm đều thu hồi, trở lại nơi mọi người nghỉ ngơi, trừ bỏ dị năng giả ra ngoài điều tra, còn một nhóm người thanh lý khu vực nổ mạnh, còn lại tất cả đều là người bị thương, miễn cưỡng ngồi dưới đất, có người băng bó miệng vết thương, có người nhặt củi đốt lửa, hiện tại sóng nhiệt đi qua, độ ẩm chợt giảm xuống, không trung phiêu phiêu hoa tuyết, lạnh khí chui thẳng vào trong thân thể.

Xuất ra bát dưa dồi niêu và rau dưa, Bạch Cảnh tìm một chỗ suy nghĩ tỉ mỉ, hần tin tưởng, hôm nay lúc nổ mạnh kia, tinh thần dị năng giả quân địch đồng thời cũng bị cường quang kích thích, không chết cũng bị trọng thương, chính là hần thế nào cũng không nghĩ ra, bọn họ đến tột cùng là bị người nà tính kế, đem mọi chuyện xảy ra trên đường loại bỏ một lần vẫn không thể nghĩ ra nguyên do.

58. Chương 58

Sắc trời bắt đầu tối, một trận gió lạnh thổi qua, Bạch Cảnh sợ run cả người, thấy mọi người đã bắt đầu nấu cơm, hần cũng ngồi không yên, kiễng chân nhìn về phương xa.

“Cảnh thiếu, lại đây sưởi ấm thân mình a.” Đàm Gia Bình cười nói, trên tay còn ôm một đồng lớn củi đốt, tuy rằng hần không phải là dị năng giả, nhưng hần cũng lấy phương thức của chính mình vì tất cả mọi người mà làm việc.

Bạch Cảnh gật gật đầu, cũng không cự tuyệt, đích xác cảm thấy có chút lạnh, hiện tại trời giá rét mà đông lạnh, hần còn thật sợ đêm nay phải ở trong nay qua đêm, nói thật, hần một chút cũng không thích màn trời chiếu đất. Chính là rời đi mà nói, đêm nay tuyết rơi nhiều thêm một chút, ngày mai muốn lấy tinh hạch càng thêm khó khăn.

“Tiêu Táp đâu?” Bạch Cảnh hỏi, trong lòng dâng lên một chút bất mãn, chính mình đi ra chỗ này lâu rồi cũng không thấy thân ảnh người khác.

“Táp ca đi hỗ trợ, thời tiết càng ngày càng lạnh, sớm lấy xong một chút thì sớm đi.” Đàm Gia Bình ôn tồn trả lời, tuyệt không để ý thái độ của Bạch Cảnh, dù sao bọn họ cũng đều biết, tính tình Cảnh thiếu không tốt.

Bạch Cảnh bĩu môi, đánh giá mọi nơi một phen, trong lòng có chút hổ thẹn, chợt phát hiện, trừ bỏ Dư Nhạc hôn mê, dường như chỉ có mình hần rảnh rỗi, ngay cả tiểu Manh tám tuổi đều giúp đỡ mọi người vội đông vội tây, thân mình nhỏ nhỏ còn đi thu thập củi lửa.

Bạch Cảnh rất hiểu chính mình, việc nặng hần không thích làm, sống mệt hần không nguyện ý làm, sống bần hiện tại có người làm, hần cũng không muốn tìm phiền toái cho mình, nhìn nhìn chung quanh, đêm nay sợ rằng sẽ phải ngủ ở đây thật lâu, rõ ràng cũng không nhàn rỗi, tìm một chỗ đất bằng phẳng, bắt đầu dựng lều trại, sau đó lại lấy ra một ít túi ngủ và chăn bông, thời tiết rất lạnh, hoang giao dã ngoại, tận lực cấp cho mọi người hoàn cảnh thoải mái.

Làm tốt hết thảy, đồ ăn cũng đã nấu xong, mọi người đã lâu chưa ăn thức ăn nóng hầm hập, lúc này chỉ kém không chảy nước miếng, qua không bao lâu, Tiêu Táp đã trở lại. cả người đầy tuyết, trên vai và tóc tựa hồ còn có tầng tầng, tuyết lớn hạ xuống càng lúc càng dày, xa xa có nơi đã tích không ít tuyết.

Bạch Cảnh bưng một bát canh nóng, mặc kệ ánh mắt của người khác, đi thẳng đến bên người Tiêu Táp: “Cho người.”

“Cảm ơn!” Tiêu Táp nhận bát, một hơi uống sạch, nhìn Bạch Cảnh hai má phồng hồng, chỉ cảm thấy canh này tựa hồ ấm đến đáy lòng.

“Không khách khí.” Bạch Cảnh giả vờ không thèm để ý, thầm mắng chính mình thất bại, không phải mới vừa rồi còn tức giận sao?

Mọi người cũng đói, từng người từng người bưng bát cơm ăn lấy ăn để, đồng lửa vẫn luôn không tắt, thời tiết rất lạnh, cảm giác cơm này nếu không ăn nhanh, không đến mấy phút đồng hồ liền lạnh.

“Chu Tập còn chưa có trở lại?” Cơm nước xong, Tiêu Táp nhìn tuyết lớn bay từ trên trời xuống, mây cau lại thành chữ xuyên.

“Àn, Tào Lỗi và Tần Dịch cũng chưa về.” Bạch Cảnh nói xong, trong lòng có chút lo lắng, có thể vây hãm bọn họ, bố trí cục diện như thế, lợi dụng tang thi vô cùng nhuần nhuyễn, đối thủ như vậy hần cũng sẽ không coi thường, đi ra ngoài càng lâu, càng nhiều thêm một phần nguy hiểm.

Trong lòng đang nghĩ tới, xa xa truyền đến một trận tiếng vang, Bạch Cảnh nghiêng tai lắng nghe, trên mặt vui vẻ: “Bọn họ trở lại.”

Chỉ thấy đoàn người Tào Lỗi áp giải hai nam nhân đầy máu tươi, xương tay rõ ràng đã gãy trở về.

“Bọn họ là?” Đầu óc Bạch Cảnh xoay chuyển, mâu quang lạnh như băng.

Đoàn người Tào Lỗi đến gần, một cước đá hai người này đến, sau đó mới lên tiếng: “Trên đường gặp gỡ bọn họ, là hai dị năng giả, mạnh miệng không chịu nói lời thật, liền mang về, ở bên ngoài rất lạnh, tất cả mọi người sẽ chịu khổ.”

Về mặt Tiêu Táp bình tĩnh, lạnh lùng nhìn hai người dưới đất, mọi người chung quanh thấy thế cũng đi tới.

Lưu uy hùng hổ đầu tiên: “Thậm chí là nghề của lão tử, mẹ, xem ta như thế nào không lột da bọn họ.” Hôm nay suýt nữa thì bỏ mạng, thù này không báo, trong lòng như thế nào cũng nuốt không trôi cơn tức này.

“Trương Bác, Vương Hoành Vĩ—” Lưu Tuệ kinh hô ra tiếng, gắt gao túm chặt tay Dương Sùng Huy.

Mà hai người ngẩng đầu lên, thấy người quen như nhìn thấy cứu tinh, một nam nhân vội vàng mở miệng nói: “Lưu Tuệ, Dương Sùng Huy, các người như thế nào ở nơi này, chúng ta vừa mới trốn ra đã bị bọn họ bắt, người nhận thức ta, cùng bọn họ nói chuyện, chúng ta thật sự là vô tội, chuyện không liên quan đến chúng ta.”

Một nam nhân khác cũng đồng thanh la lên: “Cứu mạng, ta và Trương Bác chính là đi ngang qua, thật sự thật sự, chúng ta là đồng hương, ta làm người như thế nào người biết, giúp giúp chúng ta.”

Lưu Tuệ và Dương Sùng Huy liếc nhau, trên mặt có chút không đành lòng, khẩn cầu nhìn về phía Tiêu Táp, chính là rốt cuộc cũng chưa nói lời cầu tình, bọn họ còn không tính là người của đội ngũ, tự biết không có tư cách mở miệng, hôm nay quá mức hung hiểm, quơ được người khả nghi, đối là người khác khẳng định cũng không dễ dàng buông tha.

“Miệng rất cứng, tìm cứu tinh sao?” Bạch Cảnh cầm súng chậm rãi đi qua, súng ống lạnh như băng nhắm thẳng vào má của một trong hai người.

Trên mặt Trương Bác thật trấn định, trong lòng biết kêu cứu không có hiệu quả liền mặc không lên tiếng, cũng âm thầm lo lắng không biết lúc nào lão đại mới đến cứu người.

Vương Hoành Vỹ thất kinh, thần sắc cổ trấn định tại lúc gặp gỡ người quyn đường như đã có lỗ hổng, vẫn luôn cầu xin: “Dương Sùng Huy, ta còn nhớ rõ ba của ngươi, lúc ấy hắn không biến thành tang thi, ta còn cho hắn một cái bánh mì, sau đó tán đi, hắn mới bị giết, ta muốn đi cứu đã không kịp, ta và trước kia cũng có nhận thức, ngươi không thể thấy chết mà không cứu được.”

“Nói, ai phái các ngươi tới, ta có thể suy xét không giết người.” Bạch Cảnh ảm đạm cười, cầm gương lên, vẻ mặt ngạo mạn, nhìn hai người giống như nhìn hai con kiến, hắn kỳ thực phi thường muốn biết, rốt cuộc là ai đã tính kế họ sớm như vậy.

Trương Bác mở miệng nói trước: “Chúng ta chính là đi ngang qua, không tin người hỏi Dương Sùng Huy, chúng ta đều là người của cái thị trấn kia, tất cả mọi người đều từng gặp qua.”

Vương Hoành Vỹ gật đầu phụ họa, nhìn bộ dạng kia của hắn là như lấy theo câu nói của Trương Bác mà làm.

Tào Lỗ thổi một hơi lại đá một cước, mắng: “Hai người này miệng nói lung tung, bọn họ đều là hỏa hệ dị năng, khi quơ được trên người đều còn mùi thuốc súng, chặt đứt cánh tay mới thành thật.”

Bạch Cảnh gật đầu, không đợi hắn ra tay, Hàn Diễn bắn hai súng qua “Phanh! Phanh!” Trực tiếp chặt đứt hai đùi của Trương Bác, hung hăng nói: “Ném ra uy tang thi, nhìn ngươi có thể không thành thật không?”

Trần Trương Bác toát ra mồ hôi lạnh, vẫn mạnh miệng như cũ: “Các ngươi có còn vương pháp hay không...Lạm sát kẻ vô tội, chúng ta chính là đi ngang qua, không có làm chuyện thương thiên hại lý...”

Tiêu Táp lười tiếp tục thẩm vấn, quay đầu nhìn về phía Lưu Tuệ và Dương Sùng Huy, trầm giọng nói: “Nói lai lịch của bọn họ.”

Dương Sùng Huy chần chờ một chút cũng không có suy xét lâu lắm: “Ta và Vương Hoành Vỹ có nhận thức, đã từng học cùng một trường đại học, sau lại cùng bị bắt vào sở nghiên cứu, Trương Bác cũng là ở đó mới nhận thức, lúc ấy còn đồng thời chạy trốn, chẳng qua lúc rời đi rất loạn, bọn họ...”

Lưu Tuệ ho khan một tiếng, Dương Sùng Huy liền bị cắt lời, đem lí do thoái thác cầu tình nuốt trở về.

Bạch Cảnh nhướn mày, nhìn Lưu Tuệ: “Ngươi nói.”

Lưu Tuệ do dự một chút, cắn chặt răng, nếu quyết định đi theo đội ngũ này, chẳng sợ không giúp được gì, nhưng cũng muốn cống hiến một phần tâm lực, lại nói, nàng đối với Vương Hoành Vỹ cũng không có cái tình nghĩa lâu dài gì, cẩn thận hồi tưởng lại một chút, nói: “Ta cũng không biết đúng hay không, chính là trong lòng đoán một chút, ta nhớ rõ lúc ấy từng nghe Trương Bác nói, sớm biết rằng đi học người ta cướp đoạt quân đội, vậy trong đó liệu có thể có quan hệ hay không?”

Dương Sùng Huy giật mình, cũng nhớ tới những lời này liên tưởng đến thuốc nổ cắt đứt con đường phía trước của bọn họ, sắc mặt nháy mắt trở nên thật khó coi.

Trương Bác cho dù chặt vật, cả người đau run rẩy trên mặt đất, ngoài miệng vẫn như cũ kiên trì không có chuyện này.

Vương Hoành Vỹ đầu đầy mồ hôi, bị dọa cả người phát run.

Bạch Cảnh quan sát trước sau liền suy nghĩ cẩn thận một ít vấn đề, chỉ là bọn hắn đến tột cùng như thế nào bị tính kế vẫn là một mê đề, lạnh lùng liếc Trương Bác một cái: “Kéo ra ngoài đập chết, đừng làm dơ nơi này.”

Thần sắc Trương Bác thản nhiên như là giải thoát lại như là nhẹ nhàng thở ra, còn có một ít không cam lòng khi sắp chết.

“Đừng, đừng giết ta.” Vương Hoành Vỹ vội vàng kêu lên, sợ kế tiếp liền đến phía bên hắn.

Tạ Dân Hàng và Lưu Hoa kéo Trương Bác về hướng xa xa.

Thanh âm lạnh như băng của Bạch Cảnh truyền đến: “Đừng giết chết, quần áo lấy hết, ném vào trong tuyết làm động lạnh, chết rất tiện nghi cho hắn.” Tâm tư Trương Bác thực rõ ràng, lúc này trả lời cũng chết, khoogn trả lời cũng chết, cho nên mới rõ ràng bất cứ giá nào cũng ngậm miệng không nói, chính là muốn chết cũng không đơn giản như vậy.

“Người nói xem thế nào.” Quay đầu nhìn về phía Vương Hoành Vỹ, tàn nhẫn trong mắt nhìn thấy rõ ràng.

“Ta nói, ta nói, ta cái gì cũng nói, các người đừng giết ta.” Vương Hoành Vỹ vốn nhát gan, vừa rồi chính là có Trương Bác chống, mắt thấy Trương Bác chết kiểu này, lá gan đã sớm bị dọa hỏng, chỉ cần có thể để hắn sống còn cái gì không thể làm.

Tiêu Táp thản nhiên đáp ứng một tiếng: “Ta đồng ý, sẽ không giết người.” Về phần những người khác, chuyện này không liên quan đến hắn.

Wương Hoành Vỹ tất nhiên là nhìn ra đám người kia ai là người cầm đầu, nơm nớp lo sợ lại đề xuất yêu cầu: “Cũng đừng đánh gãy chân ta.” Nếu không không thể chạy hắn vẫn là chết chắc rồi.

Bạch Cảnh cười nhạo, không nghĩ tới người này nhát gan lại còn rất có tâm nhãn: “Thành thật chút, nói mau, người nếu dám giả bộ, ta cũng không giết người, chỉ mang người đi uy tang thi.”

“Ta nói, ta nói.” Vương Hoành Vỹ lặng lẽ liếc Lưu Tuệ và Dương Sùng Huy một cái, rồi mới lên tiếng: “Chúng ta chạy trốn từ sở nghiên cứu ra liền gặp gỡ lão đại, hắn là dị năng giả cấp một, đồng hành cùng với hắn còn có vài người, ta và Trương Bác chỉ là nghe lệnh làm việc, các người, các người đừng giết ta...”

“Dong dài nói không giết liền không giết, nói mau. Không phải đập chết người.” Hàn Diễn thực không kiên nhẫn, muốn một cước đá qua lại bị Chu Tập ngăn trở, lúc này mới không cam longfthu hồi chân, hung hăng trừng Vương Hoành Vỹ một cái.

Nguyên lai lão đại trong miệng Vương Hoành Vỹ cũng là người thị trấn, còn đã từng là tội phạm, sau khi khai phá dị năng biết quân đội bắt người, liền đem dị năng giả tạo thành tổ chức, thừa dịp loạn chiếm lĩnh cảnh cục, kiểm được một số lớn thương hỏa, sau đó lại dựa vào số thương hỏa đổi chọi với quân đội, dùng người sống dẫn tang thi, tập kích căn cứ quân đội, mấy ngày hôm trước buổi tối bệnh độc đột nhiên khuếch tán phạm vi lớn, quân đội cũng có không ít người bị nhiễm, bọn họ mượn cơ hội này chiếm lĩnh căn cứ, quả thực chính là một kiêu hùng loạn thế.

Buổi tối hôm trước gặp một nữ nhân độc thân, lớn lên tuy rằng xinh đẹp nhưng lại không có bất luận dị năng nào, vốn là muốn giết nhưng nữ nhân này nói biết nơi nào có súng ống đạn dược, lão đại mới lưu nàng lại, sau đó cũng mới có một vấn đề ngày hôm nay.

Hắn và Trương Bác chính là phụng mệnh đặt thuốc nổ, không phải thuộc hạ trung tâm của lão đại cũng không biết nhiều kế hoạch.

Tất cả mọi người trầm mặc, nói đến nữ nhân, mọi người tự nhiên nghĩ đến ai, vài người cầu tình lúc trước sắc mặt trở nên trắng bệch, Tào Lỗ vội vàng nhìn về phía người yêu, hắn cũng thật không ngờ chính là loại kết quả này, nhìn Vương học Bình muốn nói lại thôi lại thấy đau lòng, sớm biết liền không mang hai người này về, trên đường mạnh mẽ ép cung, hắn cũng không tin không tra ra được, nếu không phải Trương Bác rất mạnh miệng, thấy hai người này hắn đã muốn giết.

“Người sống dẫn tang thi? Có ý tứ gì?” Lâm Chí Phi nhát gan chần chừ đề xuất nghi vấn.

Thân mình Vương Hoành Vỹ run lên, trong mắt đều là kinh sợ, thanh âm lắp bắp nói: “Trước...trước đâm mấy dao nhỏ khiến cả người đều là máu, sau đó ném ra, không...không bao lâu tang thi sẽ liền đến...”

“Mẹ, bọn họ còn có nhân tính hay không?” Lưu Uy tức giận mắng, cho dù hắn tự xưng là xã hội đen, cũng chưa từng nghĩ qua có người tàn nhẫn như thế, lấy người sống làm thức ăn, quả thực ngay cả súc sinh cũng không bằng.

Trong lòng Lý Dực tự trách, lúc trước thả nữ nhân kia không nghĩ tới xảy ra nhiều chuyện như vậy: “Đều tại ta không tốt, nếu không phải nghĩ đến tiểu Manh, cũng sẽ không sinh ra tâm trắc ẩn.”

“Chuyện không liên quan đến người, là ta không tốt.” Vương Học Bình trong lòng rất rõ ràng, mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng hắn có thể cảm giác được, thiếu gia rất coi trọng hắn, nếu không có chính mình cầu tình, hắn tin tưởng, thiếu gia tuyệt đối không thả lưu tình.

“Cút, chuyện không liên quan đến người, một nữ nhân lúc trước kia, không nói có thể sống sót hay không, ai nghĩ tới, người ta lại có thể bám vào một chỗ dựa vững chắc.” Tào Lỗi không đồng ý, nói cũng đúng lời thật, khoảnh khắc thả nữ nhân kia, một là động lòng trắc ẩn, hai là không muốn tự tay giết người, chỉ sợ ai cũng không nghĩ đến, ở trong hoàn cảnh kia, nữ nhân kia còn có mạng để sống.

59. Chương 59

Đầu óc Tiêu Táp xoay chuyển, đề xuất một vấn đề khác, thản nhiên nhìn chăm chú Vương Hoành Vỹ: “Người nói là, bọn họ đoạt căn cứ cảnh cực và quân đội?”

Vương Hoành Vỹ vội vàng gạt đầu, mặc dù không hiểu Tiêu Táp hỏi cái này có ý gì, nhưng trải qua một đoạn thời gian trầm tĩnh lại, trong lòng hắn ẩn ẩn hy vọng, đám người kia có thể lưu hắn lại thì tốt rồi, chỉ nhìn tư thế này của bọn họ, vũ khí này, như thế nào cũng an toàn hơn so với đi theo lão đại, uy hiếp sinh mệnh một khi được giải trừ, tâm tư liền lung lay, càng dốc sức nói hết những điều mình biết, lại không biết vận mệnh hắn đã sớm được định đoạt.

Bạch Cảnh không hiểu: “Nếu đoạt cảnh cực, làm sao còn phải đổ mắt với vũ khí của chúng ta?”

Tiêu Táp sờ đầu hắn, không nói chuyện, trong lòng âm thầm oán hận, hài tử ngốc, hắn buồn lậu đều là súng ống đạn dược sa hoa, thứ phổ thông của quân đội và cảnh cực làm sao có thể so sánh được.

Vương Hoành Vỹ bĩu môi, chịu đựng đau đớn ở cánh tay, đầu óc lung lay, nói cái gì tựa như quyết tâm: “Người là không biết, chúng ta là thị trấn nhỏ, có vũ khí cũng không thể công kích phạm vi lớn, nữ nhân kia ba hoa chích chòe nói, nào là súng tự động, nào là lựu đạn, lão đại nghe tâm động không thôi, bằng không đã sớm giết nàng, tra được hướng đi của các người, lão đại liền cho người mai phục, giết mười mấy người mới dẫn được tang thi đến.”

Bạch Cảnh im lặng, hắn chỉ biết, nữ nhân không thể coi thường, vì mạng sống mà mưu kế chồng chất, có đôi khi còn có thể gây loạn lớn, bất quá nói đi phải nói lại, ngay cả hắn cũng không nhận được mà tán thưởng, lão đại kia đúng là một nhân tài, chỉ tiếc tâm thuật bất chính.

Tiêu Táp trầm mặc một khắc, liền hỏi tiếp, bọn họ có bao nhiêu dị năng giả, là những dị năng gì, có mấy dị năng bậc một.

Vương Hoành Vỹ nhất nhất trả lời, bọn họ có 109 người, trong đó 72 dị năng giả, dị năng giả bậc một có 7 người, trừ bỏ lão đại là lôi hệ, Phó thủ là băng hệ, còn lại hắn cũng không biết, hắn mới gia nhập đội không lâu, còn không có tiến vào trong trung tâm, lão đại mặt lãnh tâm ngoan, thủ đoạn tàn khốc, giết người không thấy máu, tâm đề phòng lại nặng, nói đến nói đi, thậm chí biến thành tổ khổ, dù sao nói cũng là hắn thê thảm cỡ nào, bất đắc dĩ cỡ nào, mới phải gia nhập vào đội cường đạo, sau đó còn nói lão đại xấu xa cỡ nào, hắn có bao nhiêu vô tội...

Không ai để ý đến hắn nói lời vô nghĩa, mọi người chỉ kinh ngạc trong lòng, một cái đội ngũ nho nhỏ, lại có 72 dị năng giả, bất quá nhớ đến sở nghiên cứu, cũng không thấy kỳ quái nhiều, quân đội nếu bắt người đó cũng không phải là số ít, bọn họ có thể đoạt cảnh cực, còn có thể chiếm lĩnh căn cứ quân đội, tất nhiên phải có ưu thế của mình.

“A, đúng rồi, tinh hạch trong đầu động vật dường như có thể thăng cấp, trừ bỏ súng ống đạn dược ra, lão đại còn sưu tầm cái này, hai ngày trước, khổ khổ cực cực kiếm được hai quả, để trong túi áo còn chưa kịp nóng đã bị lấy đi...”

“Bọn họ làm sao biết?” Mâu quang Bạch Cảnh lạnh lùng, trong lòng nháy mắt sáng tỏ, khó trách lại có dị năng giả bậc một, chính là loại phương pháp này hẳn nhớ rõ kiếp trước, tựa hồ một tháng sau mới có người phát hiện.

Vương Hoành Vỹ bị Bạch Cảnh dọa run cả người, nói: “Hình như là tư liệu trong sở nghiên cứu, ta cũng rất rõ ràng, nhưng ta nhớ rõ, người đã từng bị thực nghiệm, đại bộ phận đều biến thành tang thi, vài người bị chó cắn thương, cũng biến thành tang thi, không tin người hỏi Dương Sùng Huy...”

“Đích thật là như vậy.” Còn không đợi mọi người hướng lại đây Dương Sùng Huy liền vội vàng gạt đầu, sự tình hôm nay, tạo ấn tượng quá sâu với hắn, tang thi hẳn từng giết qua, nhưng giết người, nghĩ đến Trương Bác bị tha ra ngoài, trong lòng một trận rét lạnh, này mắt không chớp một cái nào, chính là nghe Vương Hoành Vỹ nói, lại cảm thấy kỳ thật bọn họ coi như nhân từ, ít nhất, Dương Sùng Huy nhìn ra được, đám người kia thực quy củ, tuy rằng đủ ngoan, nhưng cũng là người không động ta, ta không động người.

Bạch Cảnh trầm mặc, ngoan quang hiện lên trong mắt, âm trầm hỏi: “Căn cứ ở đâu?”

Vương Hoành Vỹ há to miệng: “Tại...tại...ngay ở năm dặm trấn, nơi đó nguyên là bộ đội 8735...”

“Các người coi giữ hẳn.” Bạch Cảnh lạnh lùng nói một câu, nên biết cũng đã biết, hiện tại nhiều lời vô ích, dám đánh chủ ý bọn họ, đúng là không muốn sống.

Tiêu Táp trầm ngâm một khắc, nhìn thấy mọi người xông hết lại đây, thần nhiên liếc bọn họ một cái: “Cơm nước xong tiếp tục làm việc, chưa ăn thì nhanh lên, tranh thủ hai giờ là xong.”

“Vâng, Táp ca!” Mọi người lập tức giải tán.

Tiêu Táp lúc này mới nhìn Bạch Cảnh, thân thiết nói: “Người nghỉ ngơi trước, ta đi với bọn họ, xong sẽ quay lại đây.”

“Không, người theo giúp ta.” Trong lòng Bạch Cảnh đều có đoán đo, tuy biết Tiêu Táp nóng vội thời tiết không tốt, nhưng thêm y cũng không nhiều lắm, thiếu y cũng không ít hơn, huống chi, Chu Tập và Tào Lỗi đã trở lại, chờ bọn hắn cơm nước xong là có thể đi hỗ trợ, lão đại chung quy là vẫn phải có chút đặc quyền.

Tiêu Táp bắt đắc dĩ, còn không đợi hắn nói chuyện, Lưu Hoa liền cười a a nói: “Táp ca, yên tâm đi, người bồi chị dâu cho tốt, còn lại giao cho chúng ta.”

Bạch Cảnh hung hăng liếc hắn một cái, lòng bàn chân Lưu Hoa bôi dầu, chạy nhanh như bay, mọi người nhanh chóng đi làm.

Bạch Cảnh giận run cả người, đối với Tiêu Táp cũng không hòa nhã, trực tiếp kéo y vào lều trại, lãnh mặt hỏi: “Tinh hạch thu được nhiều hay ít?”

Tiêu Táp cười khổ, đáy lòng đem Lưu Hoa mắng một trận, biết rõ tính tình tiểu Cảnh không tốt, còn thích đến trêu chọc một chút, kết quả người ta trêu xong liền bỏ chạy, hại hắn nằm cũng trúng đạn, tuy rằng hắn thực thích xưng hô chị dâu này, nhưng trong lòng vẫn là kêu thảm, tiểu Cảnh da mỏng, một ngày nào đó, hắn sẽ làm xưng hô này danh xứng với thực.

Không biết từ đâu lấy ra tinh hạch, thực thành thực tựa như chồng nộp tiền lương cho vợ, toàn bộ đưa cho Bạch Cảnh: “Mười ba khối.”

“Hừ!” Bạch Cảnh tà tà liếc y một cái, trong lòng rất bất mãn, Tiêu Táp cũng không nghĩ xem, hắn thu thập tinh hạch vì ai, đây tất cả trở về, trừng y nói: “Ta lại không dùng được cho ta làm chi, người hiện tại nhanh thăng cấp dị năng, nghe thấy không?”

“Vâng—” Tiêu Táp cười nhạt, cực kỳ yêu bộ dáng bà quản gia của Bạch Cảnh, trong lòng cảm thấy nóng lên, nhớ tới cái hôn ngày hôm nay kia, bàn tay to lạnh như băng đưa tới, thân thể nghiêng về phía trước, trực tiếp nhào vào Bạch Cảnh, bởi vì là ở trong lều trại cũng không lo lắng có người ngoài nhìn thấy.

“Uy! Người làm gì?” Trong lòng Bạch Cảnh căng thẳng, giống như phòng sói, ánh mắt trừng tròn tròn mà nhìn.

“Chớ khấn trương.” Thanh âm Tiêu Táp trầm thấp, gắt gao nắm Bạch Cảnh, hai mắt nhìn thẳng gò má của hắn, nhìn bộ dáng kinh hoàng của hắn, bỗng nhiên cảm thấy mình phải chủ động một chút, bằng không, đời này chỉ sợ đường nghĩ đến ăn thịt.

Bạch Cảnh cảnh giác nhìn y, con mắt đen thẫm loạn chuyển, Tiêu Táp vừa thấy chỉ biết, tiểu miêu lại nghĩ mưu kế, chính mình nếu muốn tiến lên thêm một bước, móng vuốt mèo khăng định sẽ đi ra.

“Hôn một cái.” Tiêu Táp nói thật nhỏ, cũng không đợi Bạch Cảnh phản ứng, đôi môi bá đạo bao trùm lên, xông vào khoang miệng của hắn, miệng lưỡi giao chiến, nhẹ nhàng mút vào nước bọt của hắn, giống như đó là món ngon vô cùng mỹ vị, thật lâu sau, thẳng đến lúc hai gò má của Bạch Cảnh đỏ bừng, không thở nổi, lúc này Tiêu Táp mới lưu luyến không rời mà buông tha.

Bạch Cảnh chán nản càng tức chính mình, thực ảo não, hắn rõ ràng là phải phản kháng vì cái gì lại trầm mê vào đó, thân thể Tiêu Táp nóng cháy, khiến hắn cũng cảm giác như cháy theo, rung động trong lòng không lừa được người, cái loại cảm giác hít thở không thông, làm người ta vụng huyễn, càng là người ta say mê, kỳ thật hắn rất là thích.

Bạch Cảnh đầu đầy hắc tuyến, sắc mặt cũng đen xuống, chính là bởi vì hắn thích, hắn mới cảm giác như bị sụp hố, Tiêu Táp rất giỏi hoạt, hắn cũng không muốn mơ mơ hồ hồ bị ăn.

Quay đầu lại đang muốn phát giận, sau đó liền tức giận hơn, trong lòng cũng không còn gì để nói. Có thể nghĩ, Tiêu Táp là người thông minh như vậy, như thế nào không tưởng tượng ra được phản ứng của Bạch Cảnh như thế nào, lúc này đã cảm tính hạch hấp thu năng lượng, Bạch Cảnh chỉ có thể giương mắt mà nhìn, về phần chuyện sau khi tỉnh lại, Tiêu Táp tin tưởng, hắn có biện pháp khiến tiểu Cảnh quên đi cơn giận này.

Bạch Cảnh bắt đắc dĩ, ngồi thủ ở bên cạnh, nhìn 12 khối tinh hạch còn dư lại, hắn lại lấy ra thêm bảy khối, tính toán số người của bọn họ, muốn thăng cấp bốn dị năng khăng định không thành vấn đề, chính là như vậy còn chưa đủ, Dư Nhạc là tinh thần lực giả không nói đến, Tào Lỗ và Tần Dịch, hắn tuyệt đối muốn chiếu cố trước, bên Tiêu Táp, Tạ Dân Hàng, Lương Sĩ, Chu Tập, Lưu Uy đều rất tốt, nếu đã là một đại tập thể, hắn cũng không thể chỉ lo cho chính mình...

Bạch Cảnh rối rắm trong chốc lát, quyết định vẫn là chờ Tiêu Táp tỉnh lại rồi nói, hắn biết, chỉ cần là yêu cầu của mình, Tiêu Táp đều sẽ đáp ứng, chính là tiến giai dị năng, không chỉ cần nhờ vận khí còn phải khảo nghiệm thiên phú, có người, dị năng cấp một ba khối tinh hạch là có thể tiến giai, có người lại yêu cầu 10 khối, 20 khối, có lẽ còn không ngừng, cũng có người chỉ bằng thiên phú, có chút đồ vật không thể so đo được.

Bất quá, Bạch Cảnh nghĩ nghĩ, có lẽ đến lúc đó có thể nhìn thử xem, ai tiến giai nhanh, trước tăng cường ai, dù sao tiến giai về sau, tinh hạch cấp một liền không có tác dụng, lưu cho những người khác cũng chưa muộn, cá nhân mạnh không tính là mạnh, tất cả mọi người đều lợi hại, đây mới chính là đội ngũ tiêu chuẩn.

Chính là Bạch Cảnh như thế nào cũng không nghĩ tới, kế hoạch không nhanh bằng biến hóa...

Tiêu Táp hấp thu năng lượng không đến một giờ không thể xong, hắn đứng ở trong lều trại nhằm chán, nguyên bản tính ra ngoài tuần tra, tất cả mọi người lúc này đều vội, hắn cũng ngại ngừng một mình nhàn rỗi, 19 khối tinh hạch cần thu lại, Bạch Cảnh vùng tay lên, mới vừa đem tinh hạch nhét vào không gian, thân thể đột nhiên cứng đờ, chỉ cảm thấy từng đợt khí bốc lên đại não, năng lượng không muốn sống điên cuồng tiến vào, kinh mạch toàn thân cấp tốc vận chuyển, càng khuếch càng lớn, máu lưu động càng thêm kịch liệt, chính diện, bên trái, năng lượng không ngừng đánh sâu vào thân thể, đầu giống như muốn nổ mạnh, kinh mạch thân thể cũng nhanh chóng bành trướng, còn không kịp phản ứng nhiều, trước mắt Bạch Cảnh tối sầm, trước khi hôn mê hắn chỉ nhớ rõ, vận hành nội công, lần này không ở trong không gian, hắn cũng không muốn cái mạng nhỏ bởi vì năng lượng dư thừa mà trưởng bại.

Tiêu Táp vừa mới tỉnh lại từ trong nhập định, chính là đang cao hứng dị năng thăng cấp đã bị một màn trước mắt làm kinh ngạc đến ngây người, chỉ thấy Bạch Cảnh không nhúc nhích nằm trên mặt đất, thân

thể không ngừng trào ra máu tươi màu đen, trên mặt, trên tay, trên người, mà ngay cả mắt cùng miệng mũi cũng thế, nếu không phải còn hô hấp mỏng manh rung động, hẳn sẽ cho rằng, tiểu miêu đã chết.

Kinh hoàng, sợ hãi, Tiêu Táp không thể diễn tả cảm giác lúc này của hắn, sợ hãi to lớn xâm nhập trong hắn, Tiêu Táp nghĩ, hẳn thật yêu thâm thiếu niên trước mắt này, không kịp phần nộ và tự hỏi, tu luyện qua nội công, Tiêu Táp tất nhiên biết trạng thái lúc này của Bạch Cảnh, vội vàng nâng người dậy, hai tay chậm rãi để ở lưng hắn, năng lượng thân thể cuộn cuộn dừng mãnh tiến vào trong cơ thể Bạch Cảnh, vừa tiến vào hắn liền cảm giác được, nội tức của Bạch Cảnh thực nóng nẩy, cũng thực hỗn độn, mâu thuẫn, va chạm vào nhau sau đó lại chậm rãi cắn nuốt.

Không dám có chút sơ suất nào, nội lực Tiêu Táp vận hành cực kỳ thông thả, một chút một chút một xâm nhập vào trong cơ thể Bạch Cảnh, vận hành theo kinh mạch của hắn...

Liên tục ba giờ liền, người thu thập tinh hạch đã trở về, Bạch Cảnh lại vẫn như trước không có chuyển biến tốt đẹp.

Tào Lỗ phát hiện không thích hợp đầu tiên, bọn họ trở về cho dù thiếu gia không hỏi, Tiêu Táp là sao lại có thể không có bóng dáng, trực tiếp mở lều trại ra, trên mặt đột nhiên biến đổi.

Sắc mặt Tiêu Táp xanh mét, liên tục không gián đoạn vận hành nội lực, đã khiến thể lực của hắn hết chống đỡ nổi, nhưng hắn không dám thả lỏng, trạng thái Bạch Cảnh lúc này, hắn rất sợ, liền giống như tang thi biến dị lúc trước, thân thể lúc nóng lúc lạnh, duy nhất không giống chính là trên người tiểu Cảnh chảy ra máu đen.

“Ta đến.” Mắt thấy Tiêu Táp không trụ được, Tào Lỗ không kịp hỏi nguyên nhân, vội vàng dùng tay để ở sau lưng Bạch Cảnh.

Tiêu Táp thấy Tào Lỗ tiếp nhận cũng không miễn cưỡng, trong lòng lúc này chỉ thấy một cỗ lửa giận thiêu đốt, hắn không dám tưởng tượng, nếu hắn tỉnh lại chậm một chút sẽ như thế nào, kỳ thật hắn không biết, Bạch Cảnh căn bản sẽ không làm sao, đến giờ trừ chảy ra máu đen tất cả đều tốt, chính là nhìn thật dọa người.

Tiêu Táp lửa giận ngút trời ngay cả thuộc hạ tìm được 20 khối tinh hạch, hắn cũng không liếc mắt một cái, trong lòng phần hận nghĩ, nếu không có mấy thứ này, nếu hắn không hấp thụ năng lượng tinh hạch, nếu hắn để ý tiểu Cảnh, tiểu Cảnh sẽ không biến thành như vậy, càng thêm giận chó đánh mèo đổ hết lên đám người đến đánh cướp bọn họ.

Táp ca tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng, Bạch Cảnh chính là vậy ngược của hắn, tuy rằng về sau mọi người không nói về cái này, nhưng mỗi người đều khắc thật sâu vào đáy lòng, có khi sợ, có sợ hãi, có kính sợ, không phải là lần đầu tiên thấy Táp ca phát hỏa, nhưng dạng không có tính người, không có đạo đức, không có điểm mấu chốt, thật giống như ác quỷ từ trong địa ngục đi ra, kéo toàn thể giới đi tìm chết, căm giận ngút trời như vậy, mọi người phát thệ, đời này không nghĩ muốn nhìn thấy lại.

Tiêu Táp đem Bạch Cảnh giao cho Tào Lỗ, để Vương Học Bình hỗ trợ trông coi. lúc này liền mang người, súng ống đạn dược sung túc, mang theo Vương Hoành Vỹ là kẻ dẫn đường, trực tiếp giết đến khu căn cứ quân đội.

Mọi người chỉ nhớ rõ, Táp ca gặp người liền giết, mấy ngày liền chung quanh đều là lửa đạn, bom giống như không muốn sống mà ném đi, lại giống như không đem nơi này tạc bằng phẳng không cam lòng, giết đến ánh mắt đều đỏ, dị năng giả cấp một thì như thế nào, còn không chờ họ có động tác, Tiêu Táp liền dùng súng tiểu liên mà ngắm bắn hết, chẳng sợ cho dù gặp gỡ, không muốn sống là đánh lại, trên người thương tích chồng chất, thật giống như không có trực giác, vẫn luôn từ cửa giết vào trong căn cứ.

Thanh âm cầu xin tha thứ, khóc lóc có, người vô tội cũng có, Tiêu Táp mới mặc kệ nhiều như vậy, một người sống cũng không lưu, mặc kệ người già, nữ nhân vẫn chỉ là pháo hôi đám người kia chộp tới, mà ngay cả tiểu hài tử, một người hắn cũng không buông tha, điều duy nhất Tiêu Táp nhớ rõ, nữ nhân ngày đó, nếu không nói có đứa nhỏ, tiểu Cảnh là sao có thể hiểu ý mà buông tha, tiểu Cảnh của hắn hẳn biết, trừ bỏ đối với người đã nhận định ra sẽ không cho người khác bắt lộn một tia tình cảm nào.

Giết một, một mỗi, tinh bì lực tấn, Tiêu Táp còn không ngừng nổ súng vào căn cứ.

Thăng đến lúc Tạ Dân Hàng nói một câu: “Cảnh thiếu còn không có tỉnh.” Lúc này mới khiến hắn dừng tay lại, chân không ngừng nghĩ muốn trở về.

Về phần Vương Hoành Vỹ tự nhiên không người để ý tới, tính tình Tiêu Táp đại phát như vậy. còn có người nào có tâm tình trông giữ hắn, coi như thực hiện lời đã hứa, không có giết hắn, nhưng cũng không để hắn quá tốt, ném cho tự sinh tự diệt, sống hay chết liền xem vận khí của hắn.

60. Chương 60

Thích hamao ghê, nhất là đôi mắt >_< mà=" đối=" với=" những=" việc=" này,=" bạch=" cảnh=" cũng=" không=" biết,=" nguyên=" bản=" hắn=" còn=" muốn=" đen=" ăn=" đen,=" đoạt=" kho=" súng=" ống=" đạn=" được=" của=" đám=" người=" kia,=" không=" nghĩ=" tới=" nhanh=" như=" vậy=" đã=" bị=" tiêu=" tấp=" thu=" phục.==" bạch=" cảnh=" lúc=" này=" chịu=" hai=" bên=" bằng=" hỏa=" dày=" vò,=" hắn=" có=" thể=" cảm=" giác=" được,=" tinh=" thần=" lực=" chính=" mình=" tựa=" hồ=" trăm=" sáu=" tại=" đáy=" nước,=" về=" phân=" thân=" thể,=" hắn=" tin=" tưởng=" tiêu=" tấp=" nhất=" định=" sẽ=" chiếu=" cốt=" tốt=" trong=" nháy=" mắt=" hôn=" mê=" đó,=" hắn=" nghĩ=" đã=" hiểu=" được=" tiền=" căn=" hậu=" quả,=" tuy=" rằng=" cao=" hứng=" dị=" năng=" thăng=" cấp,=" nhưng=" hắn=" càng=" thêm=" ghen=" khuật,=" mẹ,=" lập=" lại=" như=" vậy=" mấy=" lần,=" cho=" dù=" là=" bắt=" tử=" cũng=" rung=" mất=" nửa=" cái=" mạng.==" đời=" trước=" sau=" khi=" có=" không=" gian,=" hắn=" cơ=" bản=" không=" có=" đi=" đánh=" tang=" thi,=" tinh=" hạch=" tất=" cả=" đều=" là=" lão=" đại=" cấp,=" bởi=" vì=" số=" lượng=" thừa=" thốt,=" hắn=" nào=" có=" vút=" vào=" không=" gian,=" mà=" cảm=" tay=" bắt=" đầu=" hấp=" thu=" năng=" lượng,=" tự=" nhiên=" sẽ=" không=" phát=" hiện,=" dị=" năng=" của=" hắn=" thăng=" cấp,=" nguyên=" lai=" không=" chỉ=" ngọc=" thạch,=" mà=" cả=" tinh=" hạch=" cùng=" có=" tác=" dụng,=" hoặc=" là=" nói,=" chỉ=" cần=" là=" đồ=" vật=" hàm=" chứa=" năng=" lượng=" đều=" có=" thể=" dùng.==" chẳng=" qua,=" tinh=" hạch=" là=" bệnh=" độc=" tang=" thi=" chuyển=" biến=" mà=" thành,=" năng=" lượng=" trái=" và=" năng=" lượng=" phải=" đôi=" co=" với=" nhau,=" lần=" đầu=" tiên=" thu=" tinh=" hạch=" vào,=" hắn=" liền=" thu=" 19=" khối,=" năng=" lượng=" trái=" quá=" mức=" khổng=" lồ,=" không=" gian=" nhất=" thời=" không=" thể=" thích=" ứng,=" bài=" trừ=" tạp=" chất=" trong=" thân=" thể=" cần=" thời=" gian,=" kinh=" mạch=" toàn=" thân=" không=" bị=" trướng=" bạo,=" là=" vận=" khí=" hắn=" tốt,=" bằng=" không=" hai=" loại=" năng=" lượng=" này=" xung=" đột,=" ngấm=" lại,=" bạch=" cảnh=" cảm=" thấy=" không=" rét=" mà=" run.==" kỳ=" thật=" trên=" người=" hắn=" chảy=" ra=" máu=" đen,=" chính=" là=" tạp=" chất=" hàm=" chứa=" bệnh=" độc,=" chính=" là=" tiêu=" tấp=" không=" biết,=" thấy=" cả=" người=" bạch=" cảnh=" đều=" là=" máu=" đen=" nằm=" trên=" mặt=" đất,=" hô=" hấp=" nhỏ=" không=" thể=" nghe=" thấy,=" lúc=" ấy=" liền=" hoảng=" sợ,=" vội=" vàng=" giúp=" hắn=" ôn=" nhuận=" kinh=" mạch,=" cũng=" là=" bởi=" vì=" cử=" động=" nhỏ=" này=" của=" tiêu=" tấp,=" sau=" lại=" có=" tào=" lổ=" và=" vương=" học=" binh=" thay=" phiên=" nhau,=" nguyên=" bản=" cần=" mười=" ngày=" sau=" tỉnh,=" buổi=" chiều=" ngày=" thứ=" năm,=" bạch=" cảnh=" mơ=" mơ=" màng=" mơ=" mơ=" hai=" mắt,=" sưng=" sốt=" gốc=" nửa=" ngày,=" không=" biết=" mình=" đang=" ở=" nơi=" nào,=" thăng=" đến=" lúc=" rơi=" vào=" một=" cái=" ô=" ẩm=" áp=" mới=" bừng=" tỉnh.==" ngay=" sau=" đó,=" lực=" đạo=" bên=" hông=" tăng=" mạnh=" lên,=" nụ=" hôn=" nóng=" cháy=" cuồng=" bạo=" vội=" vàng=" bao=" trùm,=" hơi=" thở=" ẩm=" áp=" phun=" đến=" trên=" mặt=" hắn,=" tiếng=" hít=" thở=" bên=" tai=" ngày=" càng=" ò=" ò,=" bàn=" tay=" to=" đặt=" ở=" bên=" hông=" giống=" như=" khó=" dần=" dần=" cuồng=" xé=" rách=" quần=" áo=" hắn,=" bạch=" cảnh=" lúc=" này=" mới=" phát=" hiện,=" hắn=" chỉ=" mặc=" một=" cái=" áo=" trong,=" thực=" sạch=" sẽ,=" thân=" thể=" cũng=" thực=" nhẹ=" nhàng=" khoan=" khoái,=" không=" cần=" nghỉ=" hắn=" cũng=" biết=" là=" ai=" lau=" rửa=" thân=" thể=" giúp=" hắn,=" là=" ai=" giúp=" hắn=" thay=" đổi=" quần="

áo.=” một.=” lúc.=” hoảng.=” thần.=” quần.=” áo.=” đã.=” bị.=” thoát.=” ra.=” bên.=” kia.=”
nhanh.=” chóng.=” giải.=” trừ.=” quần.=” áo.=” phức.=” tạp.=” rườm.=” rà.=” trên.=” người.=”
xoay.=” người.=” đem.=” bạch.=” cảnh.=” ôm.=” chặt.=” lấy.=” khí.=” lạnh.=” từ.=” khe.=”
hở.=” của.=” chắn.=” chui.=” vào.=” bạch.=” cảnh.=” lạnh.=” run.=” một.=” cái.=” thân.=”
thể.=” nóng.=” cháy.=” càn.=” dấn.=” vào.=” chặt.=” hơn.=” từng.=” nụ.=” hôn.=” theo.=”
cổ.=” rơi.=” xuống.=” dừng.=” lại.=” giãy.=” lát.=” ở.=” ngực.=” cắn.=” xé.=” liếm.=” lộng.=”
một.=” cảm.=” giác.=” run.=” sợ.=” truyền.=” đến.=” bạch.=” cảnh.=” không.=” tự.=” giác.=”
phát.=” ra.=” một.=” tiếng.=” than.=” nhẹ.=” thân.=” thể.=” giống.=” như.=” bị.=” không.=”
chế.=” trở.=” nên.=” nóng.=” bỏng.=”>

Cảm thụ kích thích đến từ ngực, hạ thân chậm rãi đứng thẳng, lý trí còn sót lại nói cho Bạch Cảnh biết, hẳn cần phải cự tuyệt, chính là cả người như không còn một tia khí lực. Bàn tay to theo hông đi xuống, nắm chặt đầu đỉnh hơi bành trướng phía trước, ngón cái có tiết tấu mà vuốt ve tại đỉnh chóp. “A...Không...”

Thân thể Bạch Cảnh không ngừng phát run, song mâu trong suốt nổi lên một tầng sương, hai tay bám ở cổ Tiêu Táp, hẳn có thể cảm giác rõ ràng, Tiêu Táp lúc này phần nộ, khẩn trương, lo lắng, vui mừng, mất mà có lại, các loại cảm xúc phức tạp, chỉ hận không đem hẳn nhu nát, bá đạo mà vỗ về chơi đùa mọi nơi thân thể hắn. Một cổ chất lỏng ấm áp phun ra, bàn tay to thô ráp nhẹ nhàng lướt qua, cục huyết đằng sau đột nhiên căng thẳng, thân thể hắn cảm run lên, Bạch Cảnh cắn răng là cho mình thanh tỉnh, hẳn cũng không muốn hiện tại bị Tiêu Táp làm: “Ta đói bụng...”

Thanh âm sát phong cảnh vang lên, ngăn chặn thân thể hắn, cảm thụ cực đại để trên thân thể mình, Bạch Cảnh một phen lau mồ hôi lạnh, cũng không nói lời nào, lặng lẽ mở mắt nhìn. Tiêu Táp oán hận nhìn hắn, bộ dạng kia hận không thể ăn hắn, sự thật tình huống cũng chính là vậy, nửa ngày sau, nhẹ nhàng thở một tiếng, nhìn tiểu miêu thất kinh, hẳn vẫn là có chút luyến tiếc, trong lòng đầy bụng oán niệm, tiểu Cảnh ngược lại sáng khoái rồi, mình thì sao? Xoay người rời giường, mặc quần áo vào, một trận gió lạnh đánh úp lại, nóng rực trên thân thể rút đi, quay đầu thản nhiên nhìn Bạch Cảnh: “Ta cho người đi nấu cơm.”

Về phần tính sổ, năm ngày tiểu miêu chưa ăn gì, trước uy no rồi lại nói. Bạch Cảnh rụt cổ, trực giác nói cho hắn biết thực không xong, dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, lần này khẳng định hôn mê thật lâu, Tiêu Táp nhất định lo lắng đến điên rồi... Trong lòng biết chính mình đuối lý, Bạch Cảnh cũng không dám nhiều lời, sau khi Tiêu Táp rời khỏi, vội vàng lấy quần áo từ trong không gian ra thay, tiếp đó hắn mới phát hiện, lúc này tựa hồ đang ở trong một cái phòng coi như không tới. Ra cửa phòng, trong đại sảnh, chỉ thấy mọi người tụ lại một chỗ sưởi ấm, đốt chính là lò than tổ ong, tốp năm tốp ba nói chuyện nhàn thoải, sau đó liền nghe thấy Từ Lôi kinh hô: “Thiếu gia—”

Mọi người nhất tề quay đầu lại, thấy Bạch Cảnh, nháy mắt hiểu rõ, khó trách vừa rồi Táp ca đi ra, tính tình không tốt lắm như trước, nguyên lai là Cảnh thiếu tỉnh, nói thật, nếu vị thiếu gia này lại bất tỉnh, bọn họ thấy áp lực thật lớn. “Ta hôn mê bao lâu?”

Bạch Cảnh nhướn mày, đây là vấn đề hắn muốn biết nhất. “Năm ngày.”

Mọi người mồm năm miệng mười, bắt đầu nói chuyện những ngày gần đây, đương nhiên, oanh tạc căn cứ quân đội, mọi người rất ấn ý, toàn bộ xem nhẹ, chọn cái đơn giản nói, ngày nào đó, bọn họ thật bị Táp ca dọa sợ. Bạch Cảnh thực hồ thẹn, lúc này hắn mới biết được, sau khi chính mình hôn mê, mọi người không xe, không dầu, may mắn không gian của tiểu Manh có đầy đủ chi phí ăn mặc, sau lại chém giết cướp xe, bằng không, mọi người thực khó mà đi tiếp. Tình huống thực tế là, Tiêu Táp oanh tạc căn cứ trở về liền phát hiện vật tư không đầy đủ, không biết bao giờ Bạch Cảnh mới tỉnh, vì thế liền quyết đoán kêu mọi người đồng thời hạ trại tại căn cứ, hoàn hảo Tà Dân Hàng ngăn cản đúng lúc, cuối cùng không đem căn cứ này phá hủy, một đám người kia tuy rằng tội ác tày trời, thế nhưng vật tư lại chuẩn bị không ít, Tiêu Táp không khách khí thu nạp để mình dùng, xe tải lớn của quân đội tuy không cải tạo rắn chắc nhưng cũng may dung lượng đủ lớn, cũng chứa được nhiều đồ vật. Chậm trễ một ngày, mọi người mới tiếp tục lên đường, trong lúc này, Tào Lôi, Vương Học Bình, Tần Dịch, Dư Nhạc, Chu Tập, Tà Dân Hàng, Lương Sĩ đều tiến giai lên dị năng giả cấp một. Đi ba ngày đường, gió tuyết thật sự quá lớn, bọn họ lúc này mới tìm địa phương nghỉ ngơi, đây là một tiểu viện nông gia, trước kia mở nông gia nhạc, nơi này đủ rộng, thoáng, cũng đủ lớn, cách vách còn có hai đội ngũ ở, bởi vì bọn họ nhiều người, tới sớm, cho nên mới đoạt được sân tốt. Bạch Cảnh liếc Vương Học Bình một cái, chợt nhớ tới nữ nhân kia nói nàng đã có con nhỏ, không biết bọn họ xử lý

như thế nào, vừa hỏi xuống liền không biết nên khóc hay nên cười, Vương Học Bình xấu hổ đỏ bừng mặt. Nữ nhân kia đích xác ôm đùi lão đại người ta, Lưu Tuệ nhận thức nàng, chính là con nhỏ gì đó, nữ nhân người ta còn chưa kết hôn, chẳng nhẽ còn có thể từ tảng đá mà mang tới trong bụng. Tào Lỗi vội vàng giải cứu người yêu, hỏi: “Người mấy ngày hôm trước xảy ra chuyện gì?”

Lúc ấy hỏi Tiêu Táp, Tiêu Táp cũng khó hiểu cho nên chỉ biết là sau khi tỉnh lại, Bạch Cảnh liền như vậy. “Ách...”

Bạch Cảnh cúi đầu, trông mắt loạn ngắ, cũng không cười nhạo Vương Học Bình, việc này là hấn đuổi lý, thấy Tiêu Táp từ trong phòng bếp đi ra, chặn lại hỏi: “Dị năng của ta thăng cấp.”

Đôi mắt Tiêu Táp tối sầm lại, không nói chuyện, hấn nhớ rõ rành mạch, tiểu Cảnh đã nói với hấn, dị năng không gian thăng cấp khó khăn, mà tinh hạch còn không có tác dụng, vài ngày trước hấn đi tìm, phát hiện tinh hạch không có ở bên cạnh tiểu Cảnh, lúc ấy liền đoán trong lòng, lúc này càng thêm khẳng định. Lưu Tuệ đi theo phía sau Tiêu Táp, trên tay bưng đồ ăn nóng hằm hập, thấy Bạch Cảnh liền cười tiếp đón: “Người tỉnh, mấy ngày nay làm Táp ca lo lắng, trước ăn một chút gì đi.”

Lưu Tuệ và Dương Sùng Huy hiện tại học mọi người kêu Táp ca, tuy rằng Tiêu Táp nổi bão quả thật dọa bọn họ, nhưng bọn hấn không có sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo mọi người, vài ngày ở chung phát hiện kỳ thật Tiêu Táp cũng không có đáng sợ như vậy, chuyện khó thở đêm đó là bị Bạch Cảnh hôn mê dọa đến, mới mất lý trí... Bạch Cảnh không lên tiếng, ngoan ngoãn dùng cơm, hấn ghét nhất bộ dáng này của Tiêu Táp không để người thuận mao, vừa mới rồi còn chiếm tiện nghi của mình đó, trở mặt liền không nhận người. Lại nói, hai chuyện khác nhau này có thể gộp chung một chỗ sao? Bạch Cảnh nhanh chóng ăn cơm xong, Tiêu Táp chỉ nói một câu: “Đi theo ta.”

Rồi để lại cho mọi người một bóng lưng. Bạch Cảnh ma ma chít chít, lần này cũng không người nào nói tốt cho hấn, đều ôm vài phần tâm tư vui sướng khi người gặp họa, mà ngay cả Vương Học Bình không yên tâm hai người ở cùng một chỗ cũng không nói gì, thiếu gia thật sự thiếu quản giáo, ngày đó hấn cũng bị dọa, mặc dù có tâm trách cứ vài câu, nhưng hấn tự mình hiểu được, bản thân hấn còn bị quản giáo chớ nói chi đến giáo dục người khác, đức hạn kia của thiếu gia cũng chỉ có Tiêu Táp mới có thể thu thập. Mấy ngày hôm trước gây cho hấn ấn tượng quá sâu tuy rằng Tào Lỗi lừa gạt hấn, nhưng đến căn cứ, thấy tro tàn tường nát chung quanh, vết máu loang lổ, còn có bụi mờ do nổ mạnh lưu lại, hấn như thế nào lại không đoán ra, trong lòng có chút bi ai, lại không thể tức giận được, hấn biết mình có biểu hiện thiện lương đó là không có chạm đến điểm mấu chốt, thật đến thời khắc nguy cơ, hấn kỳ thật thực ích kỷ, sẽ chỉ để ý người mình quan tâm. Hấn không nghĩ tới nhất thời hạo tâm lại đưa tới phiên toái như vậy, kỳ thật hấn thật sự không tốt bụng, nếu thiện lương, sẽ không phải không biết nữ nhân kia sẽ chết, lại chỉ muốn cho thiếu gia giết nàng, không chết trước mặt mình đã cảm thấy yên tâm thoải mái, giả nhân giả nghĩa, Vương Học Bình có chút tự giễu, thấy cả người thiếu gia toàn máy đen, hấn hối hận, một khắc kia hấn thật sự muốn giết người. Bạch Cảnh đi theo phía sau Tiêu Táp, đi vào phòng, Tiêu Táp đóng cái “phanh!”

một tiếng, sau đó thản nhiên nhìn hấn: “Nói đi, trừng phạt như thế nào?”

(ồ ồ, mắt tỏa sáng.”

Bạch Cảnh sững sốt tròn tròn mắt, nguyên tưởng Tiêu Táp sẽ tức giận, sẽ phần nộ, cùng lắm mắng hấn vài câu liền xong việc, dù sao thì chuyện cũng đã qua, bị mắng cũng sẽ không thiếu một miếng thịt, hiện tại là tình huống gì đây? “Dựa vào cái gì?”

Bạch Cảnh mặc kệ, đừng hy vọng hấn có thể hổ thẹn lâu, lại nói, hấn cũng không cố ý. Sắc mặt Tiêu Táp đen xuống, bắt lấy tay hấn, xoay người ngăn chặn hấn, một tay vỗ vào hông: “Người nói dựa vào cái gì, cho người còn làm chuyện nguy hiểm này, có bao nhiêu dọa người, người có biết không?”

Bạch Cảnh ngốc lảng, không có sai đi, hấn bị đánh hông, tuy rằng có mặc quần áo, đánh vào người cũng không đau, nhưng thực dọa người a... Kỳ thật Tiêu Táp muốn làm như vậy từ rất lâu. “Ba! ba!”

Lại đánh thêm hai cái nữa. Bạch Cảnh phục hồi lại tinh thần, liền tặc mao: “Hỗn đản, Tiêu Táp, người buông, ta chỉ biết người không phải là người tốt, sắc lang chết tiệt, gay chết tiệt—”

Sắc mặt Tiêu Táp trầm xuống, thanh âm lạnh như băng không có một tia pháp phồng, đôi mắt thâm thúy tối sầm lại: “Người nói cái gì?”

Bạch Cảnh thực không có cốt khí, vừa nghe lời này của Tiêu Táp khí thế vừa rồi liền ủ rũ, tự biết nói sai rồi, nhược nhược phản bác nói: “Ta...Ta lại không phải cố ý, người dựa vào cái gì đánh ta, thực dọa người.”

“Gay chết tiệt? Ân?”

Trong lòng Tiêu Táp đại hỏa, hắn không nghĩ tới tình cảm xuất phát từ tâm phế của mình lại nhận được một cái đánh giá như vậy. Bạch Cảnh cười gượng hai tiếng, đời trước thường xuyên mắng Tiêu Táp như vậy, nhất thời quên không lựa lời nói mà thôi, nghẹn nửa ngày, hai má đỏ lên, mắt thấy tính tình Tiêu Táp có xu thế tăng vọt lên, liền phun ra một câu khô cằn: “Ta cũng vậy.”

61. Chương 61

Tiêu Táp thực không còn gì để nói, đột nhiên có chút nhụt chí, lửa giận đầy mình biến mất vô tung, tức cũng không được, cười cũng không được, hối hận vừa rồi sao không đem người này ăn luôn, sớm biết liền không nên mềm lòng, trong lòng nghĩ như vậy, hung hăng hôn lên, để xem cái miệng nhỏ nhắn này còn có thể nói hươu nói vượn nữa không.

Bạch Cảnh lúc này chính là tâm hự, nhưng không dám phản kháng, ngoan ngoãn bám ở cổ Tiêu Táp, tùy ý y tiến quân thần tốc, miệng lưỡi giao triển cùng một chỗ, đầu lưỡi va chạm, ngân dịch chảy ra ở khóe môi.

“Ta...Ta không thở được...” Một nụ hôn sâu qua đi, Bạch Cảnh cả người vô lực, mềm mềm ngã vào trong ngực Tiêu Táp.

“Biết sai rồi sao?” Tiêu Táp thản nhiên nhìn hắn, trên tay cũng không có động tác gì, nếu đổi lại là bình thường, nói không chừng đã sớm ôm thắt lưng hắn.

“Ta lại không phải là cố ý.” Ai bảo y động thủ đánh người, Bạch Cảnh oán giận nghĩ, ngoài miệng cũng không dám phản bác, trong cái nhìn chăm chú thản nhiên của Tiêu Táp, bấu môi, gật đầu nói: “Biết.”

“Người nói cái gì? Ta không có nghe rõ.” Nhìn bộ dáng tâm không cam tình không nguyện kia của hắn, Tiêu Táp suy xét ở trong lòng, nên hay không đem ma tinh này ăn vào trong bụng, miễn cho hắn làm người tức giận.

Bạch Cảnh thực phần nộ, Tiêu Táp rõ ràng là cố ý, không phải nói sai rồi sao, há miệng thở dốc, khí thế mềm nhũn, nhược nhược nói: “Ta biết.”

“Ân, ta đây là người gì của người?” Thấy tiểu miêu ngoan như vậy, Tiêu Táp lại cảm thấy, cho dù là không ăn được người ta thì cũng phải được đến một cái danh phận.

Bạch Cảnh ấp a ấp úng trong chốc lát: “Bằng hữu...”

Tiêu Táp nhướn mày, cũng không nói lời nào, bằng hữu sẽ cùng người hôn môi sao? Được!

“Nam nhân...” Như vậy hắn là được đi, Bạch Cảnh cắn chặt răng, trong lòng thầm oán giận mà nghĩ.

“Ân.....?” Thanh âm của Tiêu Táp kéo dài, không đồng ý cũng không phủ định, tuy rằng nam nhân có thể thông qua nhưng hắn vẫn không vừa lòng.

Bạch Cảnh tức giận, cảm giác thân thể khôi phục chút khí lực, uốn éo đầu, đẩy Tiêu Táp ra, kiêu ngạo đứng thẳng thân mình, từ trên cao nhìn xuống y, giống như chỉ cần như vậy, hắn liền công chiếm một phương: “Người yêu!”

Trong lòng Tiêu Táp vui vẻ, bộ dạng như gà bỏ nhào kia của Bạch Cảnh, nhìn tiểu miêu có thể tỉnh lại, tâm hắn đều mềm nhũn, lại làm sao có thể thực sự so đo, chính là tất yếu phải cho tiểu miêu một lần giáo huấn, đỡ một ngày nào đó hắn bị tức chết.

“Ân, nhớ cho kỹ, người là người yêu của ta.” Tiêu Táp thực vừa lòng với câu trả lời này, mới mặc kệ bộ dáng tức giận hiện thời này của Bạch Cảnh, thực rõ ràng đem người ôm lại, sau đó ngồi ở trên ghế, Bạch Cảnh thì ngồi ở trên đùi hắn.

“Người làm gì?” Bạch Cảnh đỏ mặt, người lớn như vậy, lần đầu tiên bị người ôm ngồi, cả người đều cảm thấy không được tự nhiên, mông giống như bị kim đâm, không ngừng vặn vẹo.

“Đừng động!” Thanh âm Tiêu Táp trầm thấp khàn khàn, cực lực ản ản *** rục rịch, tuy rằng rất muốn tử hình tiểu miêu ngay tại chỗ, nhưng lúc này hắn càng lo lắng, dị năng của tiểu miêu đến tột cùng như thế nào thăng cấp, cho dù có một tia nguy hiểm hắn cũng không yên lòng.

Cảm giác chỗ ngồi dưới móng nhô ra, thân mình Bạch Cảnh cứng đờ, nhất thời không dám vọng động, trong lòng có chút khóc không ra nước mắt, hắn nhớ rõ ràng, vừa rồi Tiêu Táp đã đem lửa bình ổn lại.

Nói, thứ ngoạn ý nửa người dưới kia, ai có thể quản được hắn lúc nào lớn lúc nào nhỏ sao....

Sau khi Bạch Cảnh ngồi xong, Tiêu Táp thưởng thức tay hắn, lúc này mới hỏi, ngày đó đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Bạch Cảnh ủy khuất, cũng không giấu giếm, oán hận liếc Tiêu Táp một cái, nếu hắn sớm biết tác dụng của tinh hạch, như thế nào cũng không vút vào trong không gian, mà chỗ nào vì thăng cấp mà phát sầu.

Tiêu Táp nghe xong cũng hiểu được một ít, khó trách tiểu Cảnh phản ứng lớn, đích thật là mình trách lầm hắn, chính là, Tiêu Táp cau mày, hắn lo lắng một vấn đề, tiểu Cảnh về sau thăng cấp có phải cũng sẽ như vậy hay không?

“Sẽ không, ta cảm giác được, tinh hạch bởi vì có năng lượng trái, lần đầu tiên thu vào không gian số lượng quá lớn, cho nên mới sinh ra bài xích, tạo thành hôn mê, về sau cẩn thận một chút là được.” Bạch Cảnh lúc này mới nhớ tới, từ khi dị năng tiến giai, hắn còn chưa có đi kiểm tra qua, đều do Tiêu Táp không tốt, ai bảo y âm dương quái khí, biến thành chính mình cũng cẩn thận, chỉ lo lo lắng y tức giận, thiếu chút nữa quên chuyện chính.

“Về sau người muốn dùng tinh hạch, phải có ta ở bên.” Tiêu Táp giải quyết dứt khoát, không cho phản bác, trong lòng âm thầm quyết định, về sau vẫn là đi tìm ngọc thạch đưa cho tiểu Cảnh, ai biết tinh hạch có thể sinh ra chuyện ngoài ý muốn gì hay không, đối với đồ vật mình không biết, có hơi nguy hiểm, hắn càng hướng tới việc bảo trì trạng thái quan sát.

Bạch Cảnh thấy sao cũng được, thực sảng khoái gật đầu đáp ứng, dù sao về sau đều ở cùng Tiêu Táp, dùng tinh hạch khẳng định cũng cùng lúc, trong lòng vừa động, đột nhiên nghĩ thử dị năng một lần.

Tiêu Táp chỉ thấy trong ngực trống rỗng, người nguyên bản ngồi trên đùi nháy mắt biến mất không thấy, xuất hiện ở một chỗ khác trong phòng, đặc ý dạt dào nhìn hắn, bộ dạng tiểu nhân đắc chí, Tiêu Táp hận không thể đi lên cắn một hơi, ản ản lại ản ản, tự nói mình phải bình tĩnh, hắn tức giận hắn liền bị lừa, thần nhiên nói: “Thuần di có thể dùng mấy lần?”

Bạch Cảnh bĩu môi, trong lòng không chút thú vị, nguyên bản còn có tâm thư muốn thể hiện một phen, chỉ biết người này không biết nghĩ tí nào, hừ, về sau muốn chiếm tiện nghi của hắn, ngay cả cửa cũng không có đâu, thuần di chính là một kỹ năng tốt.

“Thử xem sẽ biết.” Bạch Cảnh vừa dứt lời, người lại xuất hiện ngay trước mặt Tiêu Táp.

Tiêu Táp cũng ôm hắn không rời, thuần di a, xem hắn có thể chuyển qua chỗ nào.

Bạch Cảnh bất mãn, phát hiện Tiêu Táp rất giảo hoạt, chính mình hoàn toàn không phải là đối thủ của y, trừng y nói: “Người bắt ta làm chi?”

Tiêu Táp thực bình tĩnh: “Trước không vội, thử xem dị năng công kích của người.” Tiểu Cảnh có nhiều thêm một chút năng lực tự bảo vệ mình hắn mới yên tâm.

Kế tiếp hai người lại chậm trễ trong chốc lát, Bạch Cảnh tuy rằng cũng là dị năng giả cấp một, nhưng tinh thần lực của hắn so với người bên ngoài nhiều hơn, người khác một dị năng chỉ có thể sử dụng được ba lần, nhưng hắn có thể dùng được sáu lần, tuy rằng uy lực không sai biệt lắm, chính là so sức chịu đựng, ai kiên trì thời gian dài, người đó thắng.

Hiện nay mà nói, Bạch Cảnh cũng chỉ biết không gian nhận, thuần di, không gian ngăn cách, không gian xé rách, tất cả bốn kỹ năng, bất quá hắn không vội, khai phá dị năng đôi khi cũng phụ thuộc vào vận khí, tựa như hắn cũng không nghĩ tới, chính mình lại khai phá dị năng thuần di, ngày còn dài, có thể có bốn kỹ năng phòng thân, hiện tại hắn đã thực thỏa mãn.

Sau khi dị năng của Tiêu Táp tiến giai, đối với việc khống chế kim loại càng thêm thuần thực, khống chế chi tiết so với ban đầu càng tốt hơn, chỉ cần thao túng một chiếc xe, hẳn mặc dù không dám nói là như giẫm trên đất bằng, nhưng nhẹ lấy nhẹ thả hoàn hảo không tổn hao gì mà hạ xuống, tuyệt đối không thành vấn đề, năm ngày chạy đi này, dị năng của hắn rất dùng rất mệt, rất nhiều quốc lộ gián đoạn, toàn là hắn thao túng chiếc xe qua, nếu hiện tại không phải gió tuyết quá lớn, hẳn tin tưởng, ba ngày sau có thể đến được mục đích.

Bạch Cảnh vừa hỏi mới biết được, nguyên lai bọn họ lúc này đã đến I tỉnh, chính là từ chỗ này đến huyện Bình Nguyên còn có một đoạn đường dài, mà hiện tại thông tin gián đoạn, có thể biết tin tức đều dựa vào radio, lúc trước còn đi qua vài căn cứ người sống sót, dù sao cũng là loạn thất bát tao, nghe nói sân cách vách có hai đội ngũ, cũng là hướng về căn cứ người sống sót, gặp gỡ bão tuyết mới dừng lại mà thôi.

Bạch Cảnh nghe xong, , hỏi: “Căn cứ người sống sót có phải hay không nói, chỉ cần nộp một nửa vật tư là có thể được bảo đảm.”

Tiêu Táp liếc hắn một cái liền thoải mái, nguyên bản tiểu Cảnh đã biết được nhiều chuyện, lúc này đoán được cũng không có gì kỳ quái, thần nhiên nói: “Người rất nhân từ, muốn giao 70%, không gian dị năng giả còn phải trải qua kiểm tra tài năng mới được tiến vào.”

Bạch Cảnh bĩu môi: “Nhiều người mới có thể đưa đến tang thi, những cái căn cứ người sống sót đó nói thật dễ nghe, còn không phải là lừa gạt vật tư người bên ngoài, thật đến thời khắc mấu chốt, thu dọn chút đồ đạc chạy trốn còn nhanh hơn so với người khác.”

“Người ngược lại lại biết thật rõ ràng.” Tiêu Táp cười trêu ghẹo, kỳ thật hôm trước thiếu chút nữa bọn họ liền đi căn cứ người sống sót, lúc ấy tiểu Cảnh hôn mê, bên ngoài gió tuyết lại lớn, di chuyển thật sự bất lợi, nguyên bản nghĩ nghỉ ngơi vài ngày lại đi, còn không có quyết định liền có đội ngũ đến gần, ba hoa chích chòe, ánh mắt lại cẩn thận xem xét xe của bọn họ, trong lòng Tiêu Táp không kiên nhẫn, lúc này mới xóa bỏ suy nghĩ.

Ai biết cũng không lâu lắm, lại gặp người đến cướp bóc, nhìn bọn hắn lấy ra vũ khí liền như ong vỡ tổ bỏ chạy, cảm giác kia thật là, nói như thế nào nhỉ, thật giống như quan binh đi tuần, lại gặp được dân chạy nạn khỏi nghĩa, cảm giác rất nén giận, thực sinh khí nhưng lại không đến mức giết người, tóm lại là khiến người không còn gì để nói.

Sau đó lại đi cả đêm mới tìm được chỗ ở hiện tại, buổi chiều hôm qua vào ở, hôm nay tuyết lớn nửa bước khó đi, ngay cả bước ra ngoài cái nhà này cũng khó, tuyết trên đường đọng quá dày, một bước đi xuống để lại một cái lỗ, chỗ sâu còn có thể chôn người, chỗ tốt duy nhất chính là tang thi ít đi.

Bạch Cảnh cau mày, tuyết rơi có chỗ tốt của tuyết rơi, chính là càng về sau, trải qua thời gian lắng đọng dài như vậy, tang thi không có khả năng không biến hóa.

“Là sao vậy? Nói nghe một chút.” Tiểu Táp mang ý cười hỏi, nhu nhu đầu của hắn.

Bạch Cảnh trực tiếp trừng y một cái, này sẽ rối tóc, hắn đứng tình hợp lý mà nói: “Không, ta chỉ lo lắng tình trạng mấy ngày sau, đúng rồi, huyện Bình Nguyên bên kia thế nào, ngục giam có người chiếm lĩnh hay không?”

Tiêu Táp hơi trầm ngâm: “Tạm thời hẳn là không có, trong radio không có thông báo.”

Bạch Cảnh gật gật đầu, trong lòng sáng tỏ, người thành lập căn cứ đều mong chờ thu lưu người sống sót, nếu ngục giam bị chiếm lĩnh, khẳng định sẽ tuyên truyền bốn phía, nghĩ nghĩ, ánh sáng chợt lóe trong mắt, hỏi: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

Tiêu Táp thấy hắn đã định liệu trước, thực tự giác phối hợp: “Người có chủ ý?”

Bạch Cảnh hung hăng gật đầu, ánh mắt tỏa sáng: “Ta có xe trượt tuyết, chúng ta có thể tiếp tục chạy đi.” Mặt thế sẽ phát sinh tình huống gì, hắn đều dự đoán một lần, trừ chủng loại vật còn sống ra, những đồ nên chuẩn bị khác, cần có cái gì đều có, hắn không tin, làm một năm chuẩn bị trước, bị tang thi quá lợi hại giết không tính, nếu thua ở những thứ vặt vãnh này, hắn không còn mặt mũi để sống.

Tiêu Táp không nói, chỉ cảm thấy đỉnh đầu có quạ đen bay qua, trong lòng cũng rất bội phục, nếu để hắn chuẩn bị đồ vật, vất hết óc, chỉ sợ cũng sẽ không nghĩ đến xe trượt tuyết...

Bất quá cái này đích thực là một biện pháp, chiếm lĩnh căn cứ sớm một chút liền sớm an tâm, miễn cho đêm dài lắm mộng, trong ngục giam cùng lắm là hạng người cùng hung cực ác, đến lúc đó tang thi tiến giai, nhất định sẽ là phiên toái lớn. Cũng không có do dự lâu lắm, Tiêu Táp rất nhanh liền nói: “Người vừa mới tỉnh lại, nghỉ ngơi một ngày lại đi, hiện tại mọi người cũng mệt mỏi.”

“Ân.” Bạch Cảnh có chút không thể chờ được, căn cứ của chính mình, nhà mình, một phương thế lực của mình, hắn hiện tại chỉ hận không thể đến sớm chút.

“Yên tâm, về sau, ta nhất định sẽ thành lập cho ngươi một gia viên an ổn, một cái nhà thuộc về chúng ta...” Tiêu Táp nhẹ giọng cười nói, nhẹ nhàng ôm lấy Bạch Cảnh, một mỗi vài ngày nay trở thành hư không, bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai...

62. Chương 62

Hai người còn nói chuyện trong chốc lát, nếu quyết định phải đi, có rất nhiều chuyện phải thương nghị, cũng phải thông báo cho các huynh đệ một tiếng. Tiêu Táp hôn Bạch Cảnh một hơi: “Chúng ta cùng đi.”

Bạch Cảnh lắc đầu, hắn mới không đi, hắn bây giờ có chuyện quan trọng hơn: “Không được, người nói cho bọn họ là được rồi, đúng rồi, chỗ này của ta còn có mấy điện báo và dụng cụ liên lạc, nếu có nhu cầu, ta lấy ra hỏi thăm thêm tình huống bên ngoài, không biết tình huống quanh L tỉnh như thế nào?”

Tiêu Táp suy xét một lát, trải qua sự việc xe trượt tuyết, hắn đối với việc tiểu Cảnh có thể lấy ra các đồ vật cổ quái đã sớm hết ngạc nhiên, tỏ vẻ bình tĩnh, gật đầu nói: “Ân, cũng tốt, liên hệ với bên ngoài không thể đứt đoạn, chỗ nào có chuyện trọng đại phát sinh, sớm biết thì sớm làm tốt chuẩn bị.”

Hai người dẫn đo một hơi, Tiêu Táp xoay người đi ra ngoài, Bạch Cảnh lấy ra máy điện báo và dụng cụ liên lạc để ở trên bàn, tiếp đó lắc mình tiến vào không gian, nhìn biến hóa của không gian, áp lực cũng không thể cảm được vui mừng trong lòng.

Không khí tươi mát xông vào mũi, còn mang theo mùi cỏ xanh thảo nhiên không u ám, nặng nề như thế giới bên ngoài, chung quanh tựa hồ đều tản ra một loại hương vị sinh cơ bừng bừng.

Kỳ thật không gian biến hóa không lớn chính là lại nhiều thêm tám mẫu đất, nước suối, nước biển, suối nhỏ, nhà ở vẫn ở đó như cũ, chẳng qua gà vịt lại nhiều thêm rất nhiều, con cua, hải sản béo béo nhìn khiến người ta chảy nước dãi dài ba thước, mà cây ăn quả trong không gian cũng bắt đầu kết quả, ánh màu tiên diễm, kia còn tốt hơn so với mua trên đường, Bạch Cảnh đứng ở dưới cây ăn quả, trong lòng vừa động, một không gian nhận(lưỡi dao không gian) lướt qua, ngay sau đó một quả táo thật lớn rơi xuống, Bạch Cảnh không chút khách khí, tiếp được quả táo cắn một hơi, đã lâu chưa ăn hoa quả như vậy cả người đều cảm thấy sáng khoái.

Tám mẫu đất là kéo dài từ quanh thân ra ngoài, thời điểm hắn quy hoạch lúc trước, bởi vì góp nhặt rất nhiều vật tư, đất tuy rằng gieo trồng không ít thực vật thể nhưng thoát nhìn cũng không chật chội, lúc này tầm nhìn càng thêm trống trải, Bạch Cảnh sớm đã nghĩ tốt, nếu không gian thăng cấp, hắn nhất định phải trồng thêm rau dưa và lương thực, còn muốn mở rộng diện tích nước biển.

Trong lòng có một suy đoán không biết là có chính xác hay không, tóm lại phải thử qua mới biết được, hắn nhớ rõ lúc ấy thu nạp nước biển, lấy vào không ít, chính là khi vào trong không gian, hắn như thế nào cũng nghĩ không rõ, tại sao nước biển lại thiếu đi nhiều như vậy, nếu hắn đoán chính xác, nước biển giống như nước suối lấy mãi không hết, vậy hắn nhất định được bảo vật rồi.

Bất quá mặc kệ nghĩ như thế nào, sự tình chung quy phải làm từng bước một, Bạch Cảnh cũng không có ngốc bao lâu, hắn sợ Tiêu Táp đột nhiên đi vào, chỉ nhìn chung quanh một lần, đi dạo một vòng, lại lần trong biệt thự vài vòng, lúc này mới lưu luyến không rời mà đi ra ngoài, trong lòng có chút do dự, chuyện không gian có muốn nói cho Tiêu Táp biết hay không, bằng không lừa gạt y như vậy, tục ngữ nói, khi người nói dối một lần, sau đó sẽ dùng vô số lời nói dối để che dấu, mãi cho đến một ngày nào đó bị vạch trần....

Bạch Cảnh rất sầu, đối với tâm tư của Tiêu Táp hẳn nhìn thấy, bản thân hẳn cũng không phải không có ý, nhưng sau khi nói ra, phải giải thích như thế nào, nghĩ nghĩ, vẫn là để ở một bên trước, dù sao đến lúc đó lại nói, nếu lại không được việc, Tiêu Táp cũng không làm khó gì hẳn, cùng lắm là đem hẳn ăn kiên mật tịnh thôi, hẳn lúc này còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đó.

Nói, tiểu Cảnh a, người thăm, nhớ rõ lúc mới sống lại, người chính là thề son, thề sắt muốn phản công, hiện tại lại nhận mệnh làm chuẩn bị, trong tư tưởng ngăn chặn khái niệm phản công, người còn lẫn lộn như thế nào a...

Ra không gian, bọn Tiêu Táp còn đang họp, Bạch Cảnh cũng không nhàn rỗi, kêu Vương Học Bình ra phía trước đại sảnh, vung tay lên, lấy ra toàn bàn ghế dựa, sau đó trực tiếp lấy ra máy phát điện, lại lấy ra hai mươi xe trượt tuyết.

Vương Học Bình nháy mắt ngốc lăng, nhìn xe trượt tuyết không nói ra lời, trước Tiêu Táp nói chạy đi, bọn họ còn sầu không có xe trượt tuyết, hẳn là cận vệ của thiếu gia, cận vệ a, vì cái lông gì, thiếu gia mua mấy thứ này hẳn lại không biết, nguyên bản còn tưởng là ván trượt, mọi người đang lo lắng làm như thế nào, không nghĩ tới cái này lại là xe trượt tuyết chạy bằng điện, thực xa xỉ, đời này hẳn còn chưa chơi đùa qua.

Bạch Cảnh lại lấy ra hai thùng dầu ma-dút, nhướn mày nhìn Vương Học Bình: “Cầm lấy nạp điện, nếu không không dùng được, cho các người thời gian một ngày học tập, a, đúng rồi, nhớ rõ mở điện cho phòng ở.” Thời tiết rất lạnh, nơi này nguyên là nông gia nhạc, hệ thống điều hòa sưởi hơi thực đầy đủ, khi có điều kiện, Bạch Cảnh chưa bao giờ ủy khuất chính mình.

Vương Học Bình默默 bắt đầu làm việc, trang bị máy phát điện, ngay cả gió lạnh bay vào khe hở cửa sổ, tựa hồ cũng bởi vì bận rộn mà không thấy rét lạnh, trong lòng không đau khổ không vui, chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, hẳn sụp đổ, bọn họ một đường này đi tới, không có vị thiếu gia chiều chuộng này, không có thanh âm xoi mói của Bạch Cảnh, tự nhiên sẽ không có hoàn cảnh thoải mái, chân chính thể nghiệm một phen cái gì gọi là loạn thế, trên đường dừng nói là dùng điện, chính là ăn cơm, uống nước đều trở thành một loại xa xỉ, nhìn mọi người nơi khác vì sinh tồn mà đau khổ giãy giụa, lại nhìn thiếu gia hưởng lạc thế này, hẳn thật sự, nói không nên lời cảm giác trong lòng, duy nhất may mắn chính là, thiếu gia tốt, mọi người cũng sẽ tốt, chất lượng sinh hoạt khẳng định không tưởng được thăng tấp bay lên....

Vả lại mặc kệ Vương Học Bình nhiều rối rắm, bận bịu xong, thấy Tiêu Táp bên kia chưa xong, Bạch Cảnh đi một chuyến vào phòng bếp, nghĩ nghĩ, trong gạo cho vào một chén nhỏ nước muối không gian, hẳn hiện nay chỉ có thể làm được như thế, có thể khai phá được dị năng hay không phải dựa vào vận khí của bọn họ, không thể khai phá, vậy tiếp tục chờ, hẳn là người ích kỷ, ít nhất sau khi thuộc hạ có vài người là dị năng cấp hai, hẳn mới có thể suy xét để tất cả mọi người khai phá dị năng.

Về phần Tiêu Táp mà nói, Bạch Cảnh quyết định, về sau mỗi ngày đều uy nước muối, Vương Học Bình và Tào Lỗ tiến giai mỗi người chỉ dùng hai khối tinh hạch, có lẽ hẳn có thể cho rằng nước muối đối với việc tấn chức dị năng có tác dụng trực hệ, Tiêu Táp càng lợi hại, đội ngũ của bọn họ mới càng thêm vững chắc, hẳn cũng không muốn làm ra chuyện loạn thất bát tao gì, đặc biệt lại gặp phải người bên ngoài rình rập.

Sau khi xong, Bạch Cảnh mới đi đến phòng họp của bọn họ, trừ bỏ những huynh đệ thủ hạ của Tiêu Táp, Tào Lỗ, Tần Dịch và Dương Sùng Huy cũng ở Dư Nhạc từ khi tiến giai, mỗi ngày đều rèn luyện dị năng, lần trước ăn thiệt một lần, cả người hẳn giống như thay đổi, không lại hi hi ha ha, trong lòng tựa hồ ngoan tâm hơn nhiều lại càng hăm hở cố gắng tiến lên.

Bạch Cảnh đối với việc này thực vừa lòng, cũng đánh giá Dư Nhạc cao lên một bậc, trước kia coi Dư Nhạc là thành viên hậu bị, hiện tại hẳn quyết định nhét Dư Nhạc vào giữa thành viên dự bị, có thể chân chính trở thành một thành viên của bọn họ hay không phải xem bản lĩnh của Dư Nhạc.

“Người đã đến rồi.” Tiêu Táp thấy Bạch Cảnh, vẫy vẫy tay, ý bảo hẳn ngồi bên người.

Bạch Cảnh cười nhạt cũng không già mồm cãi láo, thấy bộ dáng nhận mệnh của mọi người, mặt mày ủ ê, liếc Tiêu Táp một cái lại nhìn nhìn mọi người: “Đây là làm sao?”

Lưu Uy vội hỏi: “Cái kia, Cảnh thiếu, chúng ta sẽ không trượt tuyết đi được, tiểu Manh tuổi còn nhỏ, người xem...”

“Đi a, hiện tại tuyết rơi rất an toàn, nghĩ muốn lưu lại liền chờ ở nơi này đến lúc trời quang, còn muốn chạy đi cùng mọi người, này có gì cần phải do dự.” Bạch Cảnh không cho là đúng mà nói, mọi người nghe lại một phen lau mồ hôi lạnh, lưu lại, gặp quỷ đi thôi, thật không có đại gia hỏa lưu lại cùng, nói không chừng ngày nào đó liền biến thành dân chạy nạn ven đường.

Tiêu Táp buồn cười, tiểu Cảnh miệng lưỡi bén nhọn, chỉ cần không phải nhắm vào hắn, kỳ thật hắn vẫn rất thích, thần nhiên nói: “Hắn không phải là ý tứ đó, việc ở lâu vài ngày lại đi, chúng ta hiện tại bàn bạc, ta chỉ sợ thời tiết sẽ càng ngày càng lạnh, tốt nhất là mau chóng rời đi.”

Trong lòng Bạch Cảnh hiểu rõ, nguyên lai là nơi đó Tiêu Táp nói không thông, cho nên mới tưởng đường cong cứu quốc, hừ, Lưu Uy đúng là cầu sai người, hắn khẳng định cùng Tiêu Táp một lòng.

“Đi, đều không cần nói nữa, ngày mai nghỉ ngơi một ngày, các người học dùng trượt tuyết, sáng sớm ngày hôm sau xuất phát, cứ quyết định như vậy.” Tiêu Táp giải quyết dứt khoát, tiếp quay đầu về phía Bạch Cảnh: “Máy điện báo và dụng cụ liên lạc đâu?”

“Ở trong phòng, muốn ta đi lấy lại đây không?”

“Không cần, Chu Tập người đi, về sau chuyện bên ngoài liền giao cho người và Tào Lỗi xử lý, mặt khác, mỗi người trên người đều mang dụng cụ liên lạc, có tình huống liền báo lại.”

“Vâng!” Mắt thấy mọi chuyện đã xong, mọi người giữ vững tinh thần, trong lòng hiểu rõ, Táp ca là vì tốt cho mọi người, chẳng qua khó có dịp nghỉ ngơi, chung quy là có chút tham luyến yên lặng của hiện tại, kỳ thật làm sao bọn họ không biết, tuyết rơi đầy khắp nơi chỉ sợ tiến đến lại là một hồi khó khăn.

Chu Tập và Tào Lỗi vội đi trước, chẳng được bao lâu, thanh âm máy phát điện vang lên, mọi người nhu nhu lỗ tai, không nghe lầm chứ, bất quá nhớ tới dị năng không gian của Cảnh thiếu lại cảm thấy không gì là không có khả năng.

Bạch Cảnh thực an nhàn, thấy tầm mắt Tiêu Táp dời đến, xem xét chung quanh, cảm ổ điện trên cao, theo tiếng vang khởi động của điều hòa, lúc này mới cười trả lời: “Thời tiết lạnh, ngày sau phải đi, hai ngày này tận lực để mọi người thoải mái một chút, sau đó toàn bộ giữ vững tinh thần, sớm yên ổn một chút, cần gì phải tham luyến yên lặng nhất thời này, hiện giờ trời giá rét mà đông lạnh, tang thi hoạt động ít, vừa lúc có thể cho chúng ta nghỉ ngơi dưỡng sức thành lập căn cứ, đem thời gian lãng phí tại đây, các người có biết xấu hổ không?”

Tiêu Táp nhướn mày, hơi kinh ngạc, không nghĩ tới tiểu Cảnh còn có tài ăn nói này.

Cảm thụ hơi ẩm tỏa ra trong hệ thống sưởi, nhìn mọi người sức lực sung túc, Bạch Cảnh đột nhiên cảm thấy, trông mơ giải khát, kỳ thật cũng không phải không có đạo lý.

Vương Học Bình đem điện chuẩn bị tốt, cấp điện cho xe trượt tuyết, mọi người ăn cơm xong, sắc trời đã đen, trong viện đèn đuốc sáng trưng, mọi người nguyên tưởng trước luyện tập, sau khi thấy xe trượt tuyết, tất cả mọi người giống như Vương Học Bình, ánh mắt nhìn thẳng, ngay cả tiểu Manh cũng hưng phấn lên, lôi kéo Lý Dục nói: “Ba ba, ta cũng muốn chơi.”

“Con ngoan, kia không phải trò đùa.” Lý Dục yên lặng không gì để nói, sờ sờ đầu con trai, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác, đi theo Táp ca, bọn họ giống như nhà giàu mới nổi, có Bạch Cảnh thì bọn họ trở thành vương công quý tộc, nguyên bản lo lắng trong lòng nháy mắt biến thành hư không, xe trượt tuyết Bạch Cảnh mua thực tốt, tất cả đều là từ nước ngoài chuyển đến, mà đằng sau không những tải được người, phía trước còn có kính chắn gió, có thứ đồ chơi này, bọn họ còn do dự cái gì, nói không chừng một ngày là có thể đến nơi đã định.

Đêm đó, Bạch Cảnh lưu lại gác đêm, mọi người ngủ rất sớm, đều muốn mai dậy sớm một chút làm chuẩn bị, Tiêu Táp cũng bị hắn đuổi đi ngủ, chính mình hôn mê mấy ngày này, thấy mệt mỏi thật sâu đáy mắt của Tiêu Táp, Bạch Cảnh nghĩ cũng biết, Tiêu Táp khẳng định không có hảo hảo nghỉ ngơi qua.

←

63. Chương 63

Ban đêm thực tối, nông gia nhạc nhỏ nhỏ cũng rất an tĩnh, Bạch Cảnh trong lúc rảnh rỗi liền đem tinh thần xâm nhập vào không gian, chỉ chừa lại một tia ở bên ngoài, nếu có gió thổi cỏ lay cũng có thể nhanh chóng tỉnh lại.

Lúc nửa đêm, Bạch Cảnh đang bẽ bộn cày một mẫu đất đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến trận trận thanh âm chó sủa, còn chưa kịp phản ứng, vừa mới thu hồi tinh thần lực, trong phòng đã có người vọt ra, mấy ngày nay trải qua nhiều chuyện khiến cho bọn họ không có lúc nào là không đề cao cảnh giác, chẳng sợ ngay cả khi ngủ lúc nào cũng mơ màng nghe thấy bên ngoài có tiếng vang không tự giác đã tỉnh ngủ.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Táp chạy ra đầu tiên, trên người chỉ mặc một cái áo đơn, Bạch Cảnh nhìn thấy liền nhíu mày, không vui nói: “Người như thế nào lại đi ra? Nhanh mặc thêm quần áo vào, bên ngoài có chúng ta không có vấn đề gì.”

Mọi người không còn gì để nói, bọn họ mặc cũng rất mỏng sao không thấy Cảnh thiếu quan tâm nhiều hơn một câu, cái may mắn duy nhất là hiện trong phòng có điều hòa sưởi ấm cũng không có lạnh như vậy.

Tào Lỗi nhướn mày, thái độ thực rõ ràng, bọn họ không phải là Tiêu Táp, muốn được thiếu gia quan tâm, kiếp sau đi! Người cùng người có thể so sánh sao? Trong lòng hắn cũng thực ghen tỵ.

Trong lòng Tiêu Táp ảm áp, cũng không phản bác, dưới ánh mắt kiên trì của Bạch Cảnh, xoay người trở về phòng mặc thêm quần áo, những người khác cũng thực hâm mộ.

Ngay sau đó lại có người từ trong phòng đi ra, Dư Nhạc mặc thật sạch sẽ, mọi nơi đều nhìn lướt qua, ánh mắt cố định trên người Bạch Cảnh: “Bên ngoài có người đến đây, hai chó biến dị kéo xe trượt tuyết, trong đó có năm nam nhân một nữ nhân, còn có một đứa bé, khoảng cách 100 dặm.”

Mọi người trầm mặc, không nghĩ tới trừ bỏ Bạch Cảnh còn có người có xe trượt tuyết, chính là chó biến dị kia...

Giống như biết nghi hoặc của mọi người, Dư Nhạc nói tiếp: “Bọn họ có tinh thần lực giả, chó biến dị là phải nuôi nhà, thoạt nhìn thực nghe lời so với chó phổ thông thông minh hơn, chỉ chỗ nào đến chỗ đó.”

Bạch Cảnh gật đầu, cái này hắn biết, nếu không phải nuôi chó yêu cầu thời gian bồi dưỡng tình cảm, kỳ thật hắn cũng nghĩ nuôi mấy động vật, sau khi biến dị chính là trợ lực tốt.

Dư Nhạc vừa nói xong liền nghe thấy thanh âm loảng xoảng vang đến, sau đó là tiếng đập cửa, người sân cách vách cũng bừng tỉnh, vội vàng đề cao cảnh giác, đứng ở cửa phòng cũng không có động tác gì, nhìn bộ dáng kia như là chờ động tĩnh bên này của bọn họ, trong mắt ẩn ẩn lộ ra ghen tỵ.

Mặt khác cũng có vài người vô thanh vô tức đứng ở cửa sổ quan sát xung quanh, Bạch Cảnh mở cửa phòng ra, sau khi dị năng thăng cấp, thị lực cũng tăng mạnh thu hết thần sắc của mọi người vào đáy mắt, mọi người đằng sau thấy Bạch Cảnh đi ra ngoài đều vội vàng trở về mặc thêm quần áo, là tình huống nào còn phải đợi lát nữa mới nói.

“Liên tỷ, tuyết rơi xuống lớn như vậy, người nói bọn họ có mở cửa hay không?” Một nam nhân hỏi, thần sắc có chút lo lắng.

Nữ nhân kêu Liên tỷ tỷ lắc đầu, dùng quần áo gắt gao ôm đứa nhỏ ở trong ngực: “Sẽ không, hiện tại thể đạo loạn, vô luận người tốt hay xấu, người thông minh đều sẽ đối mặt trực tiếp, cũng không đảm đương nổi làm rùa đen rút đầu cả đời.”

“Chính là...” Hắn còn chưa nói xong, đã có người nóng nảy: “Tại sao lâu như thế, ta đi mở cửa.”

Sắc mặt Liên tỷ lạnh lùng, nghiêm khắc nói: “Im miệng, người ta đã dám ở nơi này, cảnh tối lửa tắt đèn còn mở điện khẳng định có vài phần bản lĩnh, các người đừng lỗ mãng.”

Người nọ thở dài, dậm chậm lui về sau, không cam lòng nói: “Ta chỉ lo lắng cho tiểu thiếu gia.”

Liên tỷ nhìn đứa nhỏ trong ngực một cái, thần sắc ưu sầu, cố nén suy nghĩ bị thương lại: “Ta cũng lo lắng...”

Nghe đến đó, Bạch Cảnh thuận di đến cửa, ở giữa mặt thể sợ nhất là người đến không rõ, nghe ngữ khí nói chuyện của nữ nhân kia chắc là một người thông minh, không nghĩ tới đám người kia thoát nhìn cũng lợi hại, đúng là nữ nhân đương gia.

“Người là ai?” Nhìn thiếu niên trống rỗng xuất hiện, mấy người đề phòng, động tác nhanh chóng, thần thái nghiêm cẩn, không cần ai nói cho Bạch Cảnh, hẳn cũng biết đây là vài người đã luyện qua công phu.

Bạch Cảnh tà tà liếc một cái, nhẹ nhàng nhướn mày: “Lời này dường như phải là do ta hỏi.”

Liên tỷ vung tay lên, ngăn cản thuộc hạ đang muốn nói chuyện, tận lực hạ thấp tư thái nhưng không lộ vẻ hèn mọn, nhìn ra được, nàng cũng là người khó lường: “Thực xin lỗi, thủ hạ lỗ mãng, con ta hiện đang bị bệnh, thấy nơi này có đèn, cho nên mới lại đây hỏi một chút, có thể hay không cho chúng ta ở nhờ vài ngày?”

“Ngô...Không có gì không tiện, nơi này là nông gia nhạc, phòng ở rất nhiều, cách vách còn có hai đội người ở, các người cũng có thể đến hỏi, không có việc gì ta đi.” Bạch Cảnh thản nhiên nói, cũng không tính toán để ý tới, tuy rằng nữ nhân kia thuận mắt, nhưng hiện tại thể đạo này ai mà không thay đổi, người không hiểu rõ, cái gì cũng khiến hắn lo lắng.

“Từ từ!” Mắt thấy một người ngăn cản bên hông, nữ nhân đảo qua một ánh mắt lạnh, sau đó thái độ biến đổi, đối với Bạch Cảnh thực ôn hòa, thản nhiên khẩn cầu: “Chỗ này của ta có một chút rượu, thuốc lá và thực vật, ta biết các người có máy phát điện, nếu các người lo lắng, ta có thể mang đứa nhỏ và bác sĩ đi vào, những người khác sẽ ở nơi khác.”

“Úc, các người có bác sĩ?” Bạch Cảnh hứng thú, nếu bọn họ có bác sĩ, đứa nhỏ sao lại bệnh thành như vậy, Bạch Cảnh nhìn ra được, đứa bé kia không phải là bị nhiễm, tuy rằng chỉ lộ lỗ tai ra bên ngoài, nhưng người bị nhiễm làn da sẽ đen như than chì.

Nghe hắn nói như vậy, một nam tử trẻ tuổi đi ra ở bên tay phải nữ nhân: “Xin chào, ta là Lương Nghị, bác sĩ chuyên thuộc của Liên tỷ.”

Bạch Cảnh bĩu môi, rất là khinh thường, người này tự cho là mình tốt đẹp, đặc biệt cường điệu vài chữ bác sĩ chuyên thuộc, khiến cho người nghe khó chịu, tuy rằng mặt thể đích xác cần bác sĩ, nhưng nếu không có thuốc men vậy cũng không được gì.

Thản nhiên liếc bọn họ một cái, ném một câu: “Không có hứng thú!” Bạch Cảnh lắc mình thuận di mất, hẳn mới mặc kệ sắc mặt người khác như thế nào.

Trở lại trong phòng, mọi người xông tới, Lưu Uy còn buồn ngủ, oán giận ngáp một cái nói: “Là ai a? Hơn nửa đêm rồi.”

Lưu Hoa lườm hắn một cái: “Quý biết là ai, dù sao cũng là đi ngang qua, thấy có đèn thì tới thôi.”

Mọi người vừa nghe liền phản ứng lại, ánh mắt xoát tề tề nhìn chằm chằm Bạch Cảnh, nếu không phải hắn khẳng định không có điện, không có điện liền không có phiền toái, lúc chạng vạng, bên sân cách vách thỉnh cầu kết nhóm đều bị Chu Tập đuổi đi, lúc này có người thấy đèn đến cũng không kỳ quái.

Thấy mọi người nhìn mình chằm chằm, Bạch Cảnh không vui: “Các người không cần điều điều tắt, điện cũng tắt, siêu điện và thăm điện cũng tắt, chính mình nếu lạnh thì nướng ở bếp lò đi, sợ hãi thì ở trong phòng đờng ra ngoài, không thích dùng điện, đợi ta ngừng, nguồn điện chỉ thông đến phòng ta là được.”

Ai nói a, như vậy sao được, có người vừa nghe liền phản bác: “Ai sợ, chúng ta chính là ngại phiền toái, điều hòa vẫn muốn mở, thăm điện cũng muốn.” Nếu không, trời lạnh như thế, hẳn tình nguyện đến một chút phiền toái nhỏ đánh một hồi cũng không muốn tiếp tục oa bên bếp lò đến mốc meo, hương vị kia ngửi lâu choáng váng trường đầu não.

Bạch Cảnh kéo kéo khóe môi cười lạnh, Tiêu Táp ngầm chấp nhận, có thể có hoàn cảnh thoải mái cũng có năng lực tự bảo vệ mình, hẳn cảm thấy không cần phải ủy khuất chính mình, bọn họ không muốn chọn phải phiền toái nhưng cũng không e ngại phiền toái đến.

Dư Nhạc nhắm mắt lại, hiện tại hắn đã học được việc dùng tinh thần lực điều tra tình huống xung quanh: “Bọn họ đi cách vách, có một nam nhân là lõi hệ dị năng, nữ chính là tinh thần hệ.”

Tiêu Táp gật đầu một cái: “Ân ta biết, các người nên làm gì thì làm đi, ngày mai còn phải dậy sớm.”

Mọi người nghe xong lập tức giải tán, vừa rồi sợ bóng sợ gió một hồi, Chu Tập nhú mày suy nghĩ sâu xa, tại cửa khẩu nhìn xung quanh trong chốc lát, sau một lúc lâu mới về phòng.

Xa xa Bạch Cảnh còn có thể nghe thấy Hàn Diễn chất vấn: “Người đang làm cái gì?”

“Không có!”

“Không có người làm cứ bộ dạng do do dự dự...”

“...” Chu Tập trực tiếp kéo Hàn Diễn vào phòng, sau đó đóng cửa lại.

“Có cái gì không đúng sao?” Bạch Cảnh thấy Tiêu Táp cũng trầm tư, trong lòng không cao hứng.

“Không có...”

Mặt Bạch Cảnh tối sầm, hẳn nhớ rõ vừa rồi Chu Tập cũng trả lời như vậy.

Tiêu Táp thực sắc bén, cảm giác người yêu không vui trong lòng bật cười, thanh âm tốt đẹp nói: “Chính là nghe thanh âm vừa rồi có chút quen tai, nhất thời không nghĩ ra.”

Bạch Cảnh chần chờ: “Vậy sao người không nhanh chân ra xem, nàng còn dẫn theo đứa nhỏ, chính là không hiểu rõ, bọn họ luyện công phu, trên tay còn có súng, ta lo lắng mới không cho bọn họ vào, đúng rồi, nữ nhân kia dường như kêu Liên tỷ, có có một bác sĩ kêu Lương Nghị.”

Tiêu Táp trầm ngâm một khắc, cau mày lại: “Nguyên lai là nàng...”

“Nàng là ai?” Bạch Cảnh tò mò, cũng không phải hoài nghi Tiêu Táp và Liên tỷ có quan hệ, hẳn biết Tiêu Táp là gay, nếu là nam nhân hẳn mới có thể lo lắng, chính là cảm thấy, nếu con Liên tỷ chết chỉ sợ sẽ phải trải qua một hồi lột xác, trong lòng có chút tiếc hận, nhìn bọn hắn nhân tài đông đúc, nếu có thể lung lạc cấp cho Tiêu Táp, đó là chuyện tốt.

Tiêu Táp lạnh nhạt mỉm cười, làm sao không đoán ra tâm tư Bạch Cảnh: “Chồng của nàng ta nhận thức, chính là không quen, gặp qua mấy lần mà thôi, chúng ta cách khá xa, nước sông không phạm nước giếng, không cần để ý tới.” Trong lòng Tiêu Táp thực hiểu được, người giống như bọn họ, trừ phi vạn bất đắc dĩ, ai lại cam tâm hạ người, tâm tư thu nạp nháy mắt xóa bỏ, chờ bọn hắn cùng đường, có lẽ có thể suy xét, bất quá người ta so với hắn cũng không thiếu súng đạn, nói không chừng còn đánh chủ ý giống hắn.

Đôi mắt Tiêu Táp tối sầm lại: “Ngày mai cần phải học được cách dùng xe trượt tuyết, đẩy nhanh tiến trình đi huyện Bình Nguyên, nắm bắt tốc độ, Chu Tập cũng mau chóng chỉnh lý tin tức, ngày mai ta muốn biết tình huống xung quanh các thành trấn cùng với các căn cứ người sống sót.”

“Làm sao vậy?” Thấy Tiêu Táp nghiêm túc hẳn lên, Bạch Cảnh cũng không dám thả lỏng, trước vừa mới ăn quả đắng vì một nữ nhân, lúc này hẳn cũng không dám coi thường, bằng không, hiện tại hẳn liền đi xử lý người, tai nạn chung quy phải bóp chết ngay lúc mới manh nha (nảy mầm) mới tốt!

Bạch Cảnh đằng đằng sát khí, Tiêu Táp lại cười rộ lên: “Không có việc gì, đừng xằng bậy, ta chỉ lo lắng chồng nàng cùng suy tính như chúng ta, muốn đi chiếm lĩnh ngục giam tội phạm trọng hình.” Bọn họ hỗn hắc đạo, đối phương một phe kín cổng cao tường vô cùng kiêng kỵ, mà còn toàn diện rõ ràng, bốn phương tám hướng có nước bao vây, so với các thành phố lớn khác chỉ có tốt hơn.

“Không muốn sống nữa!” Dám cùng hắn đoạt chỗ, trong lòng Bạch Cảnh rất rõ ràng, về sau các căn cứ đều phải lập tường vây, chính là thời điểm kia, xi măng cốt thép đều thiếu, nào có tốt như ngục giam có sẵn như vậy, đây chính là cái lá chắn tuyệt hảo, kiên quyết không thể cho đi.

Tiêu Táp bất đắc dĩ, ánh mắt hàm chứa dung túng: “Ta chỉ là nói nói mà thôi, hiện nay còn không xác định, chồng nàng là người hiểu cách làm người, sẽ không cùng ta xé rách mặt, trên tay bọn họ có không ít súng ống đạn dược, chúng ta chỉ cần đi trước, nắm quyền quản lý ngục giam, còn lại, bọn họ nếu có thể lưu lại, chúng ta tự nhiên hoan nghênh.” Chỉ có càng nhiều cường giả, thành trì mới có thể càng thêm vững chắc.

Bạch Cảnh giật mình, cảm thấy vẫn là Tiêu Táp giáo hoạt, cứ như vậy, cơ hồ thực khẳng định, chẳng sợ người ta lập dung binh đoàn, chỉ cần không có quyền quản lý ngục giam, thật giống như người trong quốc

gia nhỏ, bên trong có các loại thương nhân, vô luận bọn họ kiếm nhiều kiếm ít, đều phải vì quốc gia làm công hiến, hồi tưởng lại nữ nhân kia nói làm giao dịch lại phát hiện không có hành lý, Bạch Cảnh thực khẳng định nói: “Bọn họ có không gian dị năng giả.”

Dư Nhạc nghe xong đúng lúc xen vào: “Không sai, vừa rồi có tinh thần lực tra xét bị ta ngăn trở, một đội ngũ cách vách đường như cũng không đơn giản.”

“Người như thế nào còn chưa đi?” Bạch Cảnh nhíu mày, lúc này mới phát hiện, trong phòng còn nhiều thêm một người.

“Hiện tại đi, con trai nữ nhân kia không được rồi.” Dư Nhạc không còn gì để nói, bọn họ có hay không dừng coi người khác là không khí như thế chứ, hần chỉ là muốn báo cáo tình huống xảy ra, nếu không đã sớm đi rồi sao giờ còn ở đây được.

Bạch Cảnh có chút hiểu rõ, đoạt địa bàn ở mặt thể không hiếm thấy, đặc biệt đã từng hỗn hắc đạo, khó trách nữ nhân kia kiên trì không làm cứng, cho dù sau khi bị cự tuyệt vẫn hòa nhã như cũ, nguyên lai là ăn qua một lần mệt...

“Ta đi đưa chút thuốc.” Trong lòng Bạch Cảnh vừa động, nếu dựa theo thuyết pháp của Tiêu Táp, bọn họ bán một cái nhân tình tương đối tốt, tuy nói đứa bé kia chết không liên quan đến bọn họ, nhưng ai biết nữ nhân kia có giận chó đánh mèo hay không, so với nhiều hơn một kẻ địch còn không bằng nhiều thêm một người bạn, chỉ cần Tiêu Táp vẫn luôn đủ mạnh, vật tư của bọn họ đầy đủ, hiện thế giới ẩn theo nắm tay mà nói chuyện, vì lợi ích, Bạch Cảnh tin tưởng, thật đến lúc, nữ nhân kia cùng với nhóm người chồng nàng cũng chỉ có thể chịu nô dịch!

64. Chương 64

Trong lòng có chủ ý, Bạch Cảnh cũng không chậm trễ, cùng Tiêu Táp nói một tiếng liền thuận đi rồi đi.

“Ai?” Một tiếng hét to vang lên.

Bạch Cảnh vừa mới đi vào bên cách vách, người còn không có dừng lại, bốn phương tám hướng đã chia hòng súng lại đây, Bạch Cảnh nhẹ nhàng nhún mảy, liếc mắt đánh giá mọi nơi một cái, khó trách Dư Nhạc nói bọn họ không đơn giản, tư thế này thật không thể coi thường.

Ánh sáng trong phòng không thực tốt, chỉ có vài cái đèn pin, trừ bỏ nữ nhân ôm đứa nhỏ trong mắt khó nên bị thống ra, đám người khác mỗi người đều cảnh giác vạn phần, quan trọng nhất là, trong tay bọn họ đều có vũ khí, mặt thể vừa mới bắt đầu, có thể có thứ đồ chơi này cũng không thấy nhiều, trừ bỏ quân đội, cảnh cục, người buôn lậu súng ống đạn dược ra cũng chỉ còn lại là đánh cướp, thực hiển nhiên, đám người kia thuộc loại người sau, nam tử cầm đầu Bạch Cảnh nhìn có vài phần quen mắt, hần là có rất nhiều tiền, mà còn thường xuyên lên TV.

“A...Người là ai? Ta dường như có chút ấn tượng.” Bạch Cảnh thấy bọn họ như lâm đại địch, đột nhiên sinh ra vài phần tâm tư vui đùa, lắc mình thuận di ngồi vào trên ghế sa-lon, trong giây lát, chỗ hòng súng chỉ vào kia đã không còn bóng người.

Sắc mặt mọi người đều biến đổi, chỉ có nam tử ngồi ở cửa sổ và nữ nhân kia là bất động thanh sắc.

Nam tử vung tay lên để tất cả mọi người lui ra, vài người thủ hạ của nữ nhân còn do dự, nhưng rốt cuộc cũng không phải là địa bàn của bọn họ, chậm rãi thu tay về bảo trì trạng thái đề phòng.

Nam tử nhìn Bạch Cảnh chăm chú trong chốc lát, ánh mắt sắc bén dấu giếm vài phần tìm tòi nghiên cứu: “Ta là Lãnh Hàn, chúc mừng người thân thể bình phục.”

Bạch Cảnh nhíu mày, người này vừa nói hần liền biết là kẻ khôn khéo, ghét nhất là giao tiếp cùng với người như vậy, quanh quanh co co rất nhiều, một chết đi được cũng thực phiền, mới mặc kệ người khác thăm dò, Bạch Cảnh trực tiếp hỏi: “Lãnh Hàn? Tên có chút quen tai, làm sao người biết ta bình phục.”

Lãnh Hàn ngẩn ra, đôi mắt hơi tối sầm lại, trong lòng lại bùng ra vài phần đề phòng, nguyên bản hắn chỉ là đoán, hiện tại là khẳng định, thiếu niên trước mắt quá đơn giản, ngôn ngữ trực tiếp, thoát nhìn còn là một đứa nhỏ, người như vậy hẳn là không có ác ý, chậm rãi mỉm cười nói: “Đoán.”

Bạch Cảnh không kiên nhẫn cùng hắn dây dưa, ghét nhất người thừa nước đục thả câu, trực tiếp quay đầu nhìn về phía Liên tỷ, từ trong không gian lấy ra mấy chai dịch, còn cả thuốc: “Cho người, các người có bác sĩ ắt biết dùng như thế nào.”

Liên tỷ ngẩng đầu, đôi mắt nháy mắt tỏa sáng, vui mừng kích động lộ rõ trên nét mặt, ôm đứa nhỏ thật chặt, rốt cuộc như không thể cố trấn định được: “Cảm ơn.”

“Ta đi.” Bạch Cảnh vượt cạm, xem như thu lòng biết ơn của nàng, nhìn cũng không nhìn Lãnh Liệt một cái, trực tiếp xem nhẹ, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, thiếu niên giống như lúc tới trong nháy mắt không còn bóng dáng.

“Đại ca...” Một nam tử bên người Lãnh Hàn không vui.

“Không có chuyện gì, về sau đối với bên kia cẩn thận chút, có thể quan hệ là tốt nhất.” Lãnh Hàn hồn nhiên không thêm để ý, trong lòng chỉ cảm thấy thú vị, lần đầu tiên có người không thêm nhìn hắn một cách triệt để như vậy, bất quá trong lòng hắn càng thêm hiểu được, người sân cách vách không dễ chọc, độc sức lẫn lộn trong xã hội, quan trọng nhất chính là hai chữ cẩn thận, hắn cũng sẽ không ở phương diện này mà phạm sai lầm, chẳng qua vừa rồi hình như dùng sai phương pháp, hắn cũng không nghĩ tới, thiếu niên kia không ẩn bài mà xuất bài, nguyên tưởng rằng hắn sẽ truy hỏi nguyên nhân, cho nên mới cố ý mở một nút thắt.

Kỳ thật đoán ra thiếu niên kia mới bình phục, nguyên nhân rất đơn giản, thứ nhất, hôm trước cũng không có thấy thiếu niên này, thứ hai, ngày hôm qua sân cách vách có biến hóa thực lớn, bọn họ muốn không biết đều không được, thứ ba, cũng là quan trọng nhất, vừa rồi thiếu niên sử dụng chính là dị năng không gian, nếu cách vách sớm có máy phát điện, như vậy cũng sẽ không chờ đến buổi chiều hôm qua mới dùng, đủ loại lý do có thể đoán được, vị thiếu niên này nhất định là vừa mới bình phục.

Bạch Cảnh đi rồi, Liên tỷ vội vàng đưa thuốc cho Lương Nghị, theo nguyên tắc mọi chuyện cẩn thận: “Người tới nhìn xem, thuốc này có đúng hay không?” Nàng mặc dù không tin thiếu niên sẽ có ý hãm hại, chính là vô duyên vô cớ đưa chỗ tốt như thế nào cũng không để người thả lỏng tâm đề phòng được.

Lương Nghị cầm lấy thuốc gật đầu: “Àn, không sai, đều là cảm mạo, phát sốt còn có thuốc giảm nhiệt, nếu có tác dụng, ngày mai thiếu gia có thể tỉnh.” Chính là hắn nghĩ không rõ, rõ ràng lúc trước ở cửa, thiếu niên còn không cho sắc mặt hòa nhã.

Có người không hiểu hỏi: “Hắn như thế nào lại đột nhiên đến đưa thuốc?”

Liên tỷ nhu hòa nhìn đứa nhỏ, cũng không có suy xét nhiều: “Mặc kệ như thế nào, phần nhân tình này ta nhận, ngày mai Thần Thần tỉnh lại liền đi nói cảm tạ người ta.”

“Vâng!” Lương Nghị vội vàng lấy xong dung dịch thuốc tiêm vào cho đứa nhỏ, trong lòng có chút hồ thẹn, kỳ thật bọn họ có mang theo thuốc, nhưng không nghĩ tới, thiếu gia sẽ bệnh cấp tính như vậy, thuốc uống đơn giản cơ bản là không có tác dụng.

“Lãnh tiên sinh có hiểu biết về bên cách vách?” Thấy con trai không còn nóng như trước, Liên tỷ lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại nói chuyện với Lãnh Hàn.

“Không rõ ràng lắm.” Lãnh Hàn lắc đầu: “Nếu ta không đoán sai, bọn họ có dị năng giả bậc một, còn có rất nhiều vũ khí.” Đó cũng là nguyên nhân vì sao hắn luôn quan sát, hắn xem xét thời thế từ nhỏ liền biết, hôm trước vừa mới đến, đã muốn đánh so chiêu, người ta hàm ý cự tuyệt rõ ràng, hắn tự nhiên cũng không muốn bị làm mất mặt.

“Dị năng giả bậc một?” Liên tỷ lắp bắp kinh hãi, sau đó hiểu rõ, thực may mắn chính mình vừa rồi không xông vào, khó trách lúc trước thần lực điều tra lại mông mông lung lung như cách một tầng, chắc là bị người ngăn cản.

Lãnh Hàn khẳng định gặt đầu: “Thực rõ ràng, thiếu niên vừa rồi là dị năng không gian, đội ngũ chúng ta có hai dị năng không gian hệ, chính là không thuần di, cũng không có bất luận công kích gì.” Nếu không thấy thiếu niên lấy vật phẩm từ trong không gian, chỉ bằng việc hắt qua lại vô tung, chính mình cũng không thể đoán, người như vậy, chẳng sợ không rõ sự đời, cũng không thể trêu chọc, hành tung quá mức quỷ dị, khiến người khó lòng phòng bị.

“Dị năng có thể thăng cấp?” Liên tỷ suy nghĩ sâu xa, bọn họ tuy có đầy đủ súng ống đạn dược, chính là luôn luôn có một ngày dùng hết, mắt thấy thế đạo càng ngày càng loạn, nàng và chồng có cùng một tâm tư, cùng với việc tin tưởng quốc gia không có cam đoan đảm bảo, còn không bằng trước tiên chuẩn bị, bọn họ hẳn trên đường cũng không đem hy vọng ký thác trên người khác.

Có người nghe xong, đề nghị nói: “Có lẽ có thể đi hỏi một chút, chúng ta lấy đồ vật trao đổi.”

Lãnh Hàn và Liên tỷ đồng thời lắc đầu: “Không có khả năng.”

Lãnh Hàn ảm đạm cười: “Xem ra Dương phu nhân nghĩ giống ta.”

Liên tỷ hé miệng: “Ông chủ Lãnh không cần khách khí, phải làm sao trong lòng người cũng rõ ràng, bọn họ cái gì cũng không thiếu.” Lúc trước nàng còn đề xuất trao đổi, người ta chính là quay đầu đi một cái liếc mắt cũng không cấp cho nàng.

Lãnh Hàn không nói lời nào, hắt và Liên tỷ tuy rằng nhận thức nhưng đạo bất đồng bất tương vi mưu, trước kia cũng không có giao tình gì, hiện tại cũng không tới mức nói chuyện tình cảm, tiện dãi nói sang chuyện khác: “Sắc trời không còn sớm, Dương phu nhân chạy đi cũng đã mệt mỏi, vẫn là nghỉ ngơi sớm một chút, trong phòng có than lửa không tốt cho thân thể trẻ nhỏ, cách vách có mấy gian phòng trống, các người tùy tiện chọn.”

Liên tỷ hiểu được biết Lãnh Hàn hạ lệnh trục khách, hôm nay có thể tá túc, người ta đã thực nể tình, một người như Lãnh Hàn mặc dù trước kia không giao tiếp qua, nhưng đồn đãi nghe được không ít, là một nhân vật khó chơi.” Đa tạ ông chủ Lãnh, về sau nếu có yêu cầu gì cần hỗ trợ, chỉ cần nằm trong khả năng, xin cứ việc phân phó.”

Lãnh Hàn gặt đầu, trong lòng cũng không có lưu ý, không để ý lời nói của nàng, hiện tại thế đạo này, chuyện đủ khả năng chỉ sợ là rất ít, sân chỉ lớn có như vậy, nơi vô chủ mà thôi, bọn họ trong lòng đều hiểu được, thật sự dùng đến biện pháp mạnh, thắng thua không xác định, còn không bằng thuận nước dong thuyền.

Đêm đó, hai người không thể ngủ, trong lòng đều phán đoán cách vách một phen, không biết là ai kiêu ngạo như vậy, đồ vật chuẩn bị đầy đủ hết, dầu ma-dút, máy phát điện, cũng không phải ai cũng có thể bỏ ra mà dùng được....

Mà bọn họ lúc này còn không biết, điều giật mình còn ở phía sau, trong lòng Lãnh Hàn càng trầm trọng, nếu dị năng có thể thăng cấp, như vậy tang thi...

Sau khi Bạch Cảnh trở về, tất nhiên là hắt không biết một chuyến này của hắt khiến cho người ta có nhiều ít phỏng đoán trong lòng, cho dù biết chỉ sợ hắt cũng không để ý, có đôi khi, ở trước mặt người thông minh, lấy ưu thế của mình ra so với cứ che che giấu giấu lại tốt hơn nhiều, hắt chính là muốn để cho người khác kiêng kỵ, như vậy, dựa vào tài năng mưu kế là làm, mà nếu còn muốn thu phục cường giả, chung quy phải xuất ra vài con bài chưa lật, nói cách khác, ai chọc người, mưu ma quỷ quái hắt không hiểu, hắt chỉ biết là, ở trước mặt cường thế tuyệt đối, bất luận tiểu tâm tư gì đều là mây trời, chẳng qua Lãnh Liệt....

“Nghĩ cái gì?” Tiêu Táp thấy bộ dáng hắt suy nghĩ sâu xa một hồi, trong lòng tò mò khó có được, chẳng lẽ hắt ở bên kia gặp được chuyện gì?

“Cách vách có một đội ngũ, người cầm đầu là Lãnh Hàn, tên có chút quen tai, nghĩ không ra.” Bạch Cảnh cũng không dấu diếm, người hắt có thể nghe quen tai, khẳng định không phải là nhân vật nhỏ, mặc kệ tương lai là bạn hay là thù, trước tiên cứ nói cho Tiêu Táp, chuẩn bị trước cũng tốt.

“Ngô...Là hắt?” Tiêu Táp trầm tư trong chốc lát, không nghĩ tới ở cái địa phương nhỏ này, còn lui tới thật náo nhiệt.

“Hắn là ai vậy?” Bạch Cảnh trừng lớn ánh mắt, không nghĩ tới Tiêu Táp cũng biết, xem ra người nọ còn rất nổi danh.

“Hắn là tổng tài tập đoàn Lãnh thị, trước khi bệnh độc bùng nổ, sấm sét bổ trúng hai tòa nhà cao tầng của hắn, lúc ấy chết không ít người, thiếu chút nữa phá sản, nghe nói hắn trả giá lớn, chuyện còn không có chấm dứt, thế đạo liên loạn, chính là hắn như thế nào lại đến nơi này? Người nọ tâm địa rất gian xảo, người không được để ý tới hắn.” Trong lòng Tiêu Táp không cao hứng Bạch Cảnh chú ý nam nhân khác, nói chuyện mang theo một cổ vị chua.

Bạch Cảnh nguyền y một cái, thấy y như oán phụ, trong lòng có chút buồn cười, hắn cho rằng ai cũng đều là gay a!

Lại nói, Bạch Cảnh cũng không có đoán sai, nếu không biết Lãnh Hàn là gay, Tiêu Táp mới không nhỏ nhen như vậy, bắt luận cái gì khiến tiểu Cảnh chú ý hay là người có khả năng gây chú ý của tiểu Cảnh, hắn đều phải ngăn ở ngoài ngàn dặm.

Đầu óc Tiêu lão đại cũng co rút lại không ít, hắn cũng không nghĩ, hiện tại tình huống khẩn cấp như vậy, mạng sống đều thành vấn đề, ai có thể cùng hắn tranh đoạt, ai có thể như hắn có tiểu Cảnh lợi khí mà làm bừa, còn có tâm tư nói chuyện yêu đương.

Hai người đang nói chuyện, trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng thét lớn.

Tiêu Táp và Bạch Cảnh liếc nhau, ngay sau đó, người mới trở về phòng ngủ trước đó lại vọt ra, gắt gao nhìn thẳng cửa phòng truyền đến tiếng thét, một cước đạp thẳng, nguyên bản còn tưởng có đại sự gì, kết quả chỉ nhìn thấy Lý Dục ở trong phòng cười ngây ngô, ôm Lý Manh lúc ôm hôn lúc nhảy múa, Lý Manh vẫn là mơ mơ màng màng, bộ dáng chưa tỉnh ngủ.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Táp nhú mày, thần nhiên hỏi.

Lý Dục sững sốt, thấy tất cả mọi người đều gom lại trước cửa, xấu hổ gãi đầu, ngại ngần, hắn không nghĩ tới lại khiến động tĩnh lớn như vậy, ngây ngô cười nói: “Ta...Ta khai phá dị năng.”

“Hệ gì?” Lưu Uy bất mãn, mắt thấy trời cũng sắp sáng, đêm nay mọi người cũng đừng nghỉ ngủ, khuya khoắt chuyện dọa người cứ từng cái từng cái đến.

“Ha ha.” Lý Dục cười gượng hai tiếng, hưng phấn khó nén trên mặt: “Lôi hệ, lôi hệ, ta là lôi hệ.” Trong đội ngũ còn không có dị năng giả hệ lôi, hắn hiện giờ xem như duy nhất, quan trọng nhất, hắn cảm giác toàn thân mình tràn ngập sức mạnh, về sau hắn cũng có năng lực bảo hộ tiểu Manh, không cần nhìn mọi người liều mạng, hắn lại chỉ có thể đứng đó giương mắt mà nhìn, sau khi có dị năng, hắn mới cảm giác được, chênh lệch giữa người thường và dị năng giả không từ biệt, chính là thị lực và thính lực đều tăng lên không ít.

“Cút, kể tiếp người gác đêm, mọi người đều về đi ngủ đi, đúng hai giờ sau liền rời giường.” Tiêu Táp thần nhiên nói, nếu hắn hưng phấn như vậy, buổi tối hắn là không phải ngủ nữa, tiểu Cảnh gác hơn nửa đêm cũng nên nghỉ một lát.

“A, a, tốt.” Lý Dục đối với cái này không có dị nghị gì, tuy rằng lão đại quan báo tư thù nhưng hắn đích thực đánh thức tất cả mọi người, mà lúc này hắn cũng sẽ không còn buồn ngủ nữa, mang theo hưng phấn rất muốn luyện tập dị năng.

Tiêu Táp lôi kéo Bạch Cảnh trở về phòng, Bạch Cảnh rối rắm, chẳng lẽ là, buổi tối ngủ chung một cái giường với Tiêu Táp, nguy hiểm rất khó giữ mình được nha.

Tiêu Táp liếc mắt nhìn hắn một cái vừa thấy liền biết tiểu Cảnh nghĩ gì, không chút nào lưu tình mà đá kích: “Mấy ngày này chúng ta vẫn luôn ngủ chung.” Chỗ tốt duy nhất lúc Bạch Cảnh hôn mê chính là đội phòng sói giải thể, Vương Học Bình nhìn hắn ôm tiểu Cảnh cũng không chít chít meo meo gì nữa, trừ bỏ một bước cuối cùng kia, một thân người trước mặt mình, nên sờ nên nhìn đều làm hết rồi.

Bạch Cảnh nháy mắt đứng thẳng bất động...

Tiêu Táp thấp thấp mỉm cười, nắm lấy thắt lưng hắn ôm thật chặt vào trong ngực: “Đừng sợ, chỉ cần người nghe lời, ta đáp ứng tạm thời không làm người.”

Bạch Cảnh bị phần, cái gì gọi là nghe lời, tiện nghi đều bị chiếm hết....

Bất quá mặc kệ nghĩ như thế nào, Tiêu Táp thực lưu tay, hôn hấn đến vụng vụng hồ hồ, sau khi bỏ quần áo, ôm thật chặt vào trong ngực, sờ sát thân thể mà đi ngủ, nói không động thật không động, chính là Bạch Cảnh cũng không dám động, nếu như chết bây giờ hấn không dám nhắm mắt a.

Nghe thấy Tiêu Táp bắt đầu ngủ sâu, trong lòng Bạch Cảnh đột nhiên yên lặng xuống, nhìn nam nhân ngủ say trước mặt, chậm rãi nhắm mắt lại, đem tinh thần lực tiến vào không gian, hấn vài ngày trước đó đã ngủ thật lâu, bây giờ một chút ủ rũ cũng không có, còn không bằng tiếp tục cày ruộng, nhìn đất vườn một mảnh tốt đẹp, hấn có một loại thỏa mãn nồng đậm.

Sáng sớm hôm sau, sau khi mọi người rời giường, ăn cơm sớm, Tiêu Táp liền tổ chức cho mọi người học lái xe trượt tuyết. Khắp sân đều là tiếng âm ầm, còn có người cười hi hi ha ha, Lý Manh sôi nổi, không khí vui vẻ, trải qua mấy ngày trầm trọng, thấy đội ngũ tự tăng cường, nghe thấy tiếng cười mắng thoải mái, vẻ lo lắng mặt thể trong lòng mọi người dường như dần dần tản ra, đã nhiều ngày từ khi rời đi N thị, mọi người không có cười vui sướng như vậy, áp lực trong lòng được thả lỏng, rõ ràng mở to lá gan ra mà chơi đùa.

Bên này bọn họ điên lợi hại, lại không biết tam phương nhân mã cách vách có bao nhiêu khiếp sợ, Liên tỷ nguyên bản tưởng rằng, nàng có chó biến dị kéo xe trượt tuyết đã xem như là độc nhất rồi, không ngờ người ta còn nổi hơn, trực tiếp dùng xe trượt tuyết chạy bằng điện....

65. Chương 65

Lãnh Hàn thì càng nghĩ nhiều hơn một ít, bên này hấn có hai không gian dị năng giả, trong đó một người không gian ước chừng 50 thước vuông, một người khác chỉ có 30 thước vuông, xe trượt tuyết tuy rằng không lớn nhưng mất thấy loạn thể buông xuống, không gian để vật tư còn không đủ, hơn hai mươi xe trượt tuyết, ai lại xa xỉ như vậy.

Hấn không biết là nên giễu cợt người khác không biết cái gì gọi là ánh nhìn thiên cận, chỉ lo cái lợi trước mắt hay là nên tự cười nhạo mình thấy nhiều chuyện quái, hấn thừa nhận, hấn nhìn không thấu đội ngũ cách vách kia, bao gồm cả thiếu niên ngày hôm qua, rõ ràng nhìn thực đơn thuần, nhất cử nhất động, chẳng sợ nói một câu lại áp hấn một đầu.

Liên tỷ cau mày, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng nơi sân trượt tuyết xa xa, lộ vẻ nghi hoặc.

Trong lòng Lãnh Hàn vừa động, bất động thanh sắc hỏi: “Dương phu nhân nhận thức bọn họ?”

Liên tỷ lắc đầu, trong lòng có vài phần không xác định, chần chừ nói: “Có chút quen mắt, hấn là không phải, địa bàn của hấn ở N thị như thế nào có thể chạy đến đây?”

Lãnh Hàn nhìn qua, đây không phải là lần đầu tiên hấn thấy Tiêu Táp, nhưng là mỗi một lần thấy hấn đều sẽ có một loại cảm giác, cái nam nhân kia thực mạnh, mấy ngày nay hấn vẫn luôn không đi trêu chọc bọn họ thờ ơ nhìn người khác nếm mùi thất bại, sự thật chứng minh, hấn đoán quả nhiên chính xác, người như vậy, nếu không thể giao hảo, phương pháp tốt nhất chính là không để ý tới, nước sông không phạm nước giếng, bất quá nếu Dương phu nhân nhận thức, vậy có thể có cách khác, khéo môi hơi cong lên giống như vô ý đề nghị: “Hỏi một chút chẳng phải sẽ biết, Dương phu nhân lại như thế nào đến nơi này?”

Liên tỷ âm thầm cười cũng không nói nhiều, trong lòng biết Lãnh Hàn có ý ám chỉ, nàng có thể tới nơi này, người khác tự nhiên cũng có thể đến, Lãnh Hàn nói chính là thực tình, hướng chỉ, ngày hôm qua nàng mới nhận nhân tình của người ta, hôm nay đi nói lời cảm tạ chính là lẽ thường phải làm, lấy cớ đều đã có sẵn!

Để người giữ cửa đóng băng tuyết, Liên tỷ đeo giày da dày chậm rãi đi qua, Lãnh Hàn hơi trầm ngâm đi theo sau Liên tỷ, làm một thương nhân thành công cho tới bây giờ sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội gì.

Sau khi đến gần, ánh mắt nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc khác, đó là Hàn Diễn trên xe trượt tuyết, lúc trước thường theo Tiêu Táp ra vào, Liên tỷ cũng từng gặp qua mấy lần, nguyên bản còn có chút không xác định, lúc này càng thêm khẳng định, trong lòng nháy mắt sáng tỏ, khó trách thiếu niên ngày hôm qua kia về sau lại đưa thuốc cho nàng, nguyên lai thật đúng là người quen, chính là lại không có giao tình gì, bất quá, mặc kệ người ta có mục đích gì, phần nhân tình này nàng đều phải hảo hảo cân nhắc đền đáp.

Bên môi nở một nụ cười nhạt, chậm rãi chào đón: “Nguyên lai là Tiêu lão đại, ngày hôm qua cảm ơn thuốc của các người, chỉ tiếc Văn Hoa không có ở đây, bằng không các người có thể hảo hảo tâm sự.”

Kỳ thật từ lúc bọn họ nhìn qua, Tiêu Táp cũng đã phát hiện, chính là mặc kệ mà thôi, họ Lãnh giống như trong ý nghĩ của hắn, quả nhiên là một tiểu bạch kiểm, bất quá lớn lên xinh đẹp cũng vô dụng, vẫn là không có suất như hắn, Tiêu lão đại phi thường tự kỷ mà nghĩ, nhưng không biết, tình địch hắn phán đoán cũng thực vô tội, quả thực nằm cũng trúng đạn, mặc danh kỳ diệu mà bị cầm thù.

“Không có chuyện gì, ngày mai chúng ta rời đi, như thế nào lại chỉ có một mình người?” Tiêu Táp càng muốn biết thêm, mục đích Mã Liên tới nơi này.

Liên tỷ nhợt nhạt mỉm cười, nhìn thấy là người quen ngữ khí thân thiện hơn rất nhiều, cũng ôn hòa hơn: “Ba Văn Hoa ở trong này, ta mang theo đứa nhỏ không tiện, hắn lo lắng an toàn của cha mẹ cho nên đi trước, ngày hôm qua hoàn hảo gặp các người bằng không ta cũng không biết nên làm sao, đại ân không lời nào có thể cảm tạ hết, Tiêu lão đại là người làm ăn, hiện tại thuốc men khan hiếm, ta cũng không thể chiếm không tiện nghi của người, ta đây còn một ít vật tư, nếu người không chê, chốc lát ta sẽ cho người mang lại đây.”

“Mấy bình thuốc mà thôi, Dương phu nhân không cần khách khí.” Tiêu Táp thản nhiên nói, trên mặt không nhìn ra bất luận biểu tình gì, tất cả mọi người đều là người thông minh, tiểu Cảnh cầm thuốc ra ngoài cũng không phải vì làm giao dịch. Mã Liên thực thông minh cũng thực biết ăn nói, không đề cập đến chuyện bị cự tuyệt ngoài cửa ngày hôm qua, lại càng không đề cập đến mục đích thực sự, tất cả chỉ là miệng nói cảm tạ, về phần cái gì mà lo lắng cho an nguy của cha mẹ, chỉ sợ ngay cả Lãnh Hàn cũng không thể tin tưởng.

“Thế làm sao được, thật không có ý tứ.” Liên tỷ cười nói, thoáng có chút thẹn thùng, sau đó bưng tỉnh đại ngộ, ra vẻ ảo não: “Xem ta này, thiếu chút nữa lại quên, Tiêu lão đại sao có thể so với người bên ngoài, khẳng định sẽ không để ý chút đồ vật này, là ta không phóng khoáng, đúng rồi, vị này chính là Lãnh Hàn, ngụ ở bên cách vách, hiện tại thể đạo loạn thế này, mọi người có gì chiếu ứng cho nhau cũng tốt.”

Tiêu Táp không thêm để ý, không gật đầu cũng không phủ định, lời này Liên tỷ nói thật dễ nghe, ý tứ hàm xúc thăm dò thật rõ ràng, đơn giản là muốn nghiên cứu thật hư của hắn ra sao, giống như hắn nghĩ muốn lung lay Dương Văn Hoa, làm như hiền nội trợ, vợ Dương Văn Hoa làm sao không phải là một người có tâm tư, chính là nàng còn chưa đủ lợi thế, Tiêu Táp cũng không ngại lộ một ít thực lực.

Mới vừa muốn nói gì đó, trong lòng tựa hồ có cảm ứng, Tiêu Táp mặt không đổi sắc nháy mắt liền trở nên nhu hòa, quay đầu nhìn lại phía cửa nhà.

Bạch Cảnh vội cả đêm, hừng đông mới mơ màng ngủ, buổi sáng tỉnh dậy đã không thấy bóng dáng Tiêu Táp, bót thời giờ đi không gian một chuyến, vào biệt thự mình thích, rửa mặt chải đầu xong, ra cửa chợt nghe thấy thanh âm cười đùa trong viện mà còn biết thêm tin vui, đêm qua ngoài Lý Dục, Đàm Gia Bình cũng khai phá thổ địa năng.

Tâm niệm Bạch Cảnh xoay chuyển, một người khai phá địa năng có thể nói là ngoài ý muốn, hai người trong tình huống không có nguy hiểm có thể khai phá địa năng, trừ bỏ chấp niệm ở đáy lòng ra khẳng định có nhân tố bên ngoài, Bạch Cảnh cơ hồ lập tức nghĩ đến nước suối không gian, không nghĩ lại dùng tốt như vậy.

Ngẩng đầu nhìn bên ngoài sân, việc thứ nhất Bạch Cảnh chú ý tới là ánh mắt hàm tiếu của Tiêu Táp, ngay sau đó là thấy hai người khác, không nghĩ tới bọn họ cũng ở đó, bất quá lại giống như trong dự kiến, ngày hôm qua chính mình đưa thuốc, hôm nay lại có động tĩnh lớn như vậy, đối phương khẳng định sẽ tìm cách lôi kéo tình cảm.

Liên tỷ không thay đổi nụ cười, đã sớm nghe nói Tiêu lão đại yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, vì một người nam nhân mà ngay cả gia nghiệp cũng không muốn, không nghĩ tới lại là chuyện lạ có thật, nói vậy vài ngày trước đó nghe đồn, Tiêu lão đại đuổi theo một nam nhân, hắn là cũng thực tình.

Trong mắt Lãnh Hàn hiện lên một tia kinh ngạc, chỉ nhìn một cách đơn thuần bộ dáng của Tiêu lão đại, thật sự không tưởng tượng ra nguyên lai đúng là một người đa tình, quay đầu nhìn về phía thiếu niên kia, ngày hôm qua còn không có cần thận đánh giá, lúc này mới phát hiện, thiếu niên kia đích xác có vốn đề như vậy, cảm giác tồn tại không yếu hơn Tiêu Táp, chẳng qua, thoát nhìn càng giống như một vị thiếu gia được chiều chuộng, nếu thay đổi là trước kia, hắn khẳng định không để ý mà vui đùa một tí nhưng là hiện

tại, đối mặt với người được chiều chuộng như vậy, thật đúng là xin miễn cho kẻ bất tài, chỉ sợ thực khó có người nào nuôi nổi, cũng thật phục Tiêu Táp chịu được.

Lúc này Lãnh Hàn phán đoán còn không đúng hết, người ta không chỉ là thiếu gia được chiều chuộng mà còn có chủ ý hoàn toàn hưởng lạc, thấy thái độ của Tiêu Táp đối với mình không tốt, Lãnh Hàn chỉ biết cười khổ, trong lòng cũng có chút khinh bỉ, Tiêu lão đại có thể hay không dừng trông gà hóa cuốc như vậy, hẳn tuy rằng thích nam nhân nhưng còn không đến mức bị sắc làm cho ngu ngốc, bên nặng bên nhẹ vẫn phân đến rõ ràng!

Tiêu Táp vừa rồi lạnh như băng thanh âm nháy mắt biến ôn hòa, sau khi lên tiếng chào hỏi Mã Liên và Lãnh Hàn, xoay người đi đến chỗ Bạch Cảnh: “Người đã đến rồi, có lạnh hay không?”

Bạch Cảnh phà khí, cổ rút vào trong quần áo, người giống như một cục bông, gật đầu nói: “Lạnh.”

Tiêu Táp thấp mím cười, yêu cực bộ dáng lúc làm nũng của tiểu Cảnh, thực tự nhiên kéo người vào trong ngực, sau đó dùng hai tay ôm lấy tay hắn, mắt nhìn Mã Liên và Lãnh Hàn thản nhiên nói: “Vị kia là Dương phu nhân, ta trước kia gặp qua mấy lần, một vị khác là tiền nhiệm tổng tài tập đoàn Lãnh thị.”

Hai người bọn họ đều gặp qua Bạch Cảnh này tự nhiên sẽ không xa lạ, chẳng qua làm bộ vẫn phải làm, Liên tỷ ra vẻ kinh ngạc: “Không biết vị này là...”

Tiêu Táp không chút nào keo kiệt mà giới thiệu, tươi cười thản nhiên tựa hồ đó là quang vinh của cộng đồng, bá đạo mà cường thế tuyên bố: “Người yêu của ta, Bạch Cảnh.”

Bạch Cảnh trừng y một cái, giãy giụa hai cái, bộ dáng của hàng này thật là ngu, thực dọa người!

Lãnh Hàn kỳ thật cũng không còn gì để nói, đối với việc Tiêu Táp cho hắn hai chữ tiền nhiệm tổng tài, còn có thái độ tuyên bố lãnh địa, tỏ vẻ thực bình tĩnh, hắn phát thệ, hắn đối với thiếu niên đối diện này tuyệt đối không có bất luận tâm tư gì.

Tâm niệm Liên tỷ thoáng động, liền nhớ tới Bạch Cảnh là ai, bọn họ hỗn hắc đạo tin tức đều linh thông lẫn nhau, vài ngày trước đó, thiếu niên này chính là hàng nóng, ngay cả Văn Hoa cũng muốn tạo giao tình, chỉ tiếc không lâu lắm, bệnh độc liền bùng nổ, việc này không giải quyết được gì, vội vàng cười nói: “Nguyên lai là Bạch thiếu gia, lệnh tôn hiện tại có khỏe không? Ta và Văn Hoa nguyên bản còn tính toán đi B thị, không nghĩ tới lại gặp người ở nơi này, đúng rồi, các người như thế nào lại đến đây?”

Bạch Cảnh thản nhiên gật đầu, trừ bỏ Tiêu Táp ra, hắn đối với người khác không để ý, nói: “Người muốn tìm ba ba của ta đợi lát nữa để Chu Tập liên hệ cho người, ta và Tiêu Táp tính toán ở chỗ này thành lập căn cứ. Các người nếu có hứng thú có thể định cư ở lại đây.”

Tươi cười của Liên tỷ cương lại một chút, rất nhỏ cơ hồ không thể tra ra, nhưng vài người ở đây có ai không thành tinh, tự nhiên đều có điều phát hiện.

Trong lòng Tiêu Táp buồn cười, từ lúc đi cùng Bạch Cảnh, có tiểu Cảnh lớn tiếng dọa người so với chính mình chậm rãi đánh thái cực, đơn giản mà lại trực tiếp hơn.

Lãnh Hàn cũng có vài phần hứng thú, hẳn là thương nhân, ý tưởng tự nhiên khác với hắc đạo, nhíu mày trầm tư trong chốc lát, lúc này mới hỏi: “Cần cứ? Các người tính toán xây ở chỗ nào?”

Cầm Bạch Cảnh khẽ nhếch hơi khoe khoang, thần sắc cực kỳ ngạo mạn, thái độ cùng với Tiêu Táp vừa rồi tuyên bố lãnh địa không có sai biệt, thản nhiên nói: “Huyện Bành Nguyên, ngục giam tội phạm trọng hình.”

Lãnh Hàn bắt đầu suy nghĩ sâu xa, tươi cười của Liên tỷ càng cứng ngắc, trong lòng Bạch Cảnh hiểu rõ, xem ra thật để Tiêu Táp đoán đúng, người ta đánh cùng một chủ ý với họ.

Rốt cuộc là người khéo léo, rất nhanh, Liên tỷ đã chỉnh lý xong suy nghĩ, cười cười nói: “Nơi đó ta biết, Văn Hoa còn đặc biệt hỏi thăm qua, nghe nói phạm nhân rất nhiều, hiện tại đã bị phong tỏa, bên trong tất cả đều là tang thi, nếu muốn hoàn toàn chiếm lĩnh cần phải phí một phen công phu, nếu Tiêu lão đại có ý, chờ Văn Hoa đến các người hợp tác thế nào, vừa lúc trên tay chúng ta cũng có không ít người.”

“Không cần.” Bạch Cảnh không lưu tình chút nào mà cự tuyệt, một chút tình cảm cũng không cấp: “Ta xem trong địa phương, các người muốn tới định cư cũng có thể, nghĩ muốn phân một chén canh, không được.”

“Này...” Không nghĩ tới Bạch Cảnh lại khó thuyết phục như vậy, Liên tỷ đưa ánh mắt nhìn về phía Tiêu Táp.

“Ý tứ tiểu Cảnh chính là ý tứ của ta, hợp tác vẫn là không thể, miễn cho về sau gây phân tranh, ta cũng là vì tốt cho mọi người, các người có thể suy nghĩ một chút, nếu là có ý liền nói cho Dương Văn Hoa một tiếng, địa phương chúng ta chiếm định rồi, hoan nghênh các người tới định cư.” Tiêu Táp ôm Bạch Cảnh thân nhiên nói, trước tiên nói ở nơi này, nếu Liên tỷ là người thông minh trong lòng sẽ tự suy tính.

oa oa đã đi được một nửa chặng đường rồi, tung hoa.

66. Chương 66

Liên tỷ im lặng, đã nói đến thế này còn có cái gì không rõ, trong lòng bọn họ đã đánh chủ ý, người ta nói vậy xem như là đã coi là ở trong tay, người thông minh không nói lời thừa, đôi mắt Liên tỷ hơi tối lại, lúc này liền xuất ra thái độ đàm phán: “Tiêu lão đại nói vậy cũng biết, mục đích của ta và Văn Hoa, nơi kia, chúng ta cũng có chủ ý.”

Lãnh Hàn cảm miệng không nói, chỉ nhìn bọn họ giao lưu, hẳn không phải xã hội đen không hiểu quy củ, thương nhân lấy lợi làm đầu, hẳn từng nghĩ qua đi B thị nhưng trong lòng hẳn càng hiểu được, hiện thể đạo không thể so được với trước, hẳn cũng không phải tổng tài tập đoàn, mang theo người và vật tư đi B thị chỉ sợ ngay cả một chút lợi cũng không kiếm được, nếu muốn tìm địa phương yên ổn, chọn người thích hợp, phương nào có lợi, tự nhiên liền hướng về phương đó, hẳn chỉ cần chờ kết quả cuối cùng là được rồi.

Bạch Cảnh cười lạnh, không đợi Tiêu Táp nói chuyện, khinh miệt liếc Liên tỷ một cái: “Nữ nhân người thật không có ý nghĩ tốt, nể mặt Tiêu Táp ta mới thông báo trước cho người một tiếng, có điều chỉ cần người có thể chống, nắm tay lớn nói chuyện, có bản lĩnh cứ tới đây đoạt, đến lúc đó đừng nói ta không lưu tình, ta và các người không quen thuộc.”

Liên tỷ trong lòng sục sạo, giận run người, Bạch Cảnh cũng quá không coi ai ra gì, chẳng sợ hẳn là thái tử gia, hiện giờ thế đạo loạn như vậy, hẳn có năng lực đặc ý bao lâu.

Tiêu Táp âm thầm cười, tựa như không phát hiện sắc mặt của Liên tỷ: “Dương phu nhân đừng để ý, tiểu Cảnh là bị ta làm hư, ý tứ của hẳn chính là ý tứ của ta, Dương phu nhân suy xét kỹ, các người thực lực không tồi, hiện nay ta cũng không muốn có xung đột.”

Liên tỷ chán nản, nói cái gì thì người ta cũng đã nói xong, nếu không nghĩ muốn gây xung đột, khẩu khí cứng như vậy làm chi, năng và Văn Hoa cũng không phải là người sợ phiền phức.

Lãnh Hàn thấy không khí cứng ngắc, cười cười chuyển hướng đề tài, hơi có vẻ kinh ngạc hỏi: “Hiện tại thông tin gián đoạn, các người liên hệ như thế nào với B thị?” Hẳn nhớ rõ vừa rồi Bạch Cảnh nói qua, muốn tìm ba hẳn để Chu Tập liên lạc.

Liên tỷ nhanh chóng thu liễm tâm thần, cẩn thận nghiêng tai lắng nghe, nếu không thăm dò thực lực đối phương trước, trong lòng nàng hiểu được, không thể cùng Tiêu Táp xung đột, không nói đến không biết vũ khí đối phương như thế nào, riêng dị năng giả bậc một liền đủ làm cho người ta kiêng kỵ.

Tiêu Táp thân nhiên vuốt cằm một cái: “A! Máy điện báo mà thôi, các người nếu có chút yêu cầu, hôm nay mau chóng nói, ngày mai chúng ta liền rời đi.”

“Máy điện báo?” Lãnh Hàn cảm nín, trong lòng một lần nữa đánh giá thế lực của Tiêu Táp, xem ra hẳn vừa mới còn là cái nhìn hạn hẹp, người ta nói lời quyết tuyệt cũng không phải đang mạnh miệng, xác nhận bản lĩnh thật sự kia, máy điện báo tuy rằng không đáng giá mấy đồng tiền nhưng thứ đồ chơi này là đồ cổ, xã hội hiện tại này đừng nói là hiện giờ thế đạo loạn chính là thái bình thịnh thế muốn tìm chỗ sợ cũng thực khó.

Liên tỷ không còn lời gì để nói liền cười khen: “Tiêu lão đại thật đúng là chuẩn bị đầy đủ hết, xe trượt tuyết, máy phát điện, hiện giờ còn có cả máy điện báo, Bạch thiếu gia là dị năng giả hệ không gian đi, các người đúng là biết hưởng thụ, ta nhìn còn có chút đỏ mắt.”

Tiêu Táp không để ý đến Mã Liên trào phúng, thân nhiên liếc nàng một cái: “Chút đồ vui đùa mà thôi, không chiếm bao nhiêu chỗ, tiểu Cảnh đi theo ta, cũng không thể để hẳn chịu ủy khuất.”

Bạch Cảnh bất mãn, trừng Tiêu Táp, hấn ghét nhất chủ ý đại nam nhân, những điều này là hấn chuẩn bị có được không, bất quá có người ngoài, hấn vẫn là quyết định cấp mặt mũi cho Tiêu Táp.

Mã Liên không cam lòng yếu thế hỏi ngược lại: “Không biết không gian Bạch thiếu gia có bao nhiêu, trong tay Tiêu lão đại nếu còn dư thừa súng ống đạn dược, ta nguyện ý lấy gấp năm lần vật tư đổi lấy.”

Tiêu Táp nhìn Bạch Cảnh, cũng không có trả lời thay, Bạch Cảnh khinh miệt, sớm nghe ra nữ nhân này chăm chọc bọn họ chỉ biết hưởng lạc, nếu nghĩ tham của bọn họ dễ, Bạch Cảnh không ngại ra tay một lần hiển uy: “Không lớn, 380 thước vuông, trong tay nhiều súng ống đạn dược cũng là thực, hai ngày trước còn đánh chiếm một cái căn cứ quân sự, chính là, người lại không phải người mình, chúng ta cũng không có giao tình, không đổi...”

Hai mắt Mã Liên tối sầm, trong lòng lại sụp đổ một lần nữa, đã sớm biết Bạch Cảnh miệng độ, tối hôm qua đã kiến thức qua một lần, hôm nay lại bị ghen một lần nữa, chẳng sợ thiếu nhân tình của người ta, vẫn khó tránh khỏi nổi lòng bất bình, bất quá hoàn hảo lý trí còn tồn tại, trong lòng âm thầm kinh hãi, 380 thước vuông, đây là cái khái niệm gì, nàng liên hiểu, dị năng giả hệ không gian cấp càng cao diện tích không gian cũng tăng theo.

Lãnh Hàn nghe xong trong lòng vừa động, thiên bình trong lòng nhanh chóng nghiêng, cẩn thận tính toán một chút, chờ bọn hấn phân ra cao thấp, còn không bằng nhanh chóng làm ra lựa chọn, người thông minh biết như thế nào là tốt nhất cho mình, lúc này liền chuyển hướng đề tài, cười nói: “Ta hiện tại cũng sâu không có nơi nào để đi, không biết Tiêu lão đại trên đường có để ý mang theo vài người nữa không?”

Tiêu Táp còn chưa nói, Bạch Cảnh liền cao hứng cho Lãnh Hàn một ánh mắt coi như người thức thời, vui vẻ nói: “Được, không thành vấn đề, người có bao nhiêu người?”

Tiêu Táp đen mặt, tầm mắt giết người đảo qua.

Lãnh Hàn không còn gì để nói, đột nhiên cảm thấy nhỏ lòng trên đầu lão hổ là chuyện nguy hiểm mà kích thích, hồi đáp: “Hiện tại có 16 người, nơi khác còn có 28 người, nguyên bản ước hẹn ở khu an toàn phía trước sẽ cùng đi, chính là gặp gỡ các người, ta nghĩ, căn cứ tương lai so với khu an toàn càng tốt hơn.”

“Coi như người tinh mắt.” Trong lòng Bạch Cảnh thực vui vẻ, ánh mắt tán thưởng liếc Lãnh Hàn một cái, rốt cuộc là người làm ăn chính là có thể vô mộng ngựa thực vừa vặn, so với nữ nhân kia sáng khoái hơn nhiều.

Chính là trong lòng Bạch Cảnh cao hứng, sắc mặt Tiêu Táp lại đen xuống, tiểu Cảnh của hấn như thế nào lại có thể tán thưởng nam nhân khác, thời tiết nguyên bản đã rét lạnh, hơn nữa hàn khí trên người Tiêu Táp ứa ra, Lãnh Hàn đột nhiên không xác định rõ, trong nháy mắt sinh ra một tia hồi hận, hiện tại hấn cảm thấy áp lực thật lớn.

“Người làm chi, ta lạnh.” Bạch Cảnh tà tà liếc Tiêu Táp một cái, mang theo vài phần ý tứ hàm xúc làm nũng.

Trong lòng Tiêu Táp mềm nhũn, tâm linh nháy mắt được chữa khỏi, hàn khí ngay sau đó tiêu tán, nhìn về phía Lãnh Hàn: “Kia có xe trượt tuyết, chính mình tự học, người đã muốn đi theo, mọi người liền nói trắng ra, Lãnh tổng tài làm người còn có thể tin được, người có thể suy nghĩ một chút, về sau làm thuộc hệ làm việc cho ta, hay là chính mình tạo lập dong binh đoàn, trước tiên nói rõ về sau liền tốt, quyết định xong không thể hối hận.”

Lãnh Hàn trầm mặc, ý tứ của Tiêu Táp hấn hiểu được, là muốn thu hấn vào làm thủ hạ, đã từng làm người bề trên, hấn làm sao có thể cam tâm, chính là hấn càng thêm hiểu được, tạo lập dong binh đoàn mặc dù tốt lại như thế nào có thể so sánh với thế lực một phương.

“Người có thể chậm rãi suy nghĩ, sau khi lấy được căn cứ liền trả lời ta, còn có Dương phu nhân cũng thế.” Tiêu Táp thần nhiên nói xong quay đầu nhìn về phía Liên tỷ.

Liên tỷ cười cười, lựa chọn của Lãnh Hàn cũng không thấy ngoài ý muốn, chính là nàng cũng không nghĩ tới, Tiêu Táp sẽ nói lời thấu hiểu như vậy, trong lòng suy tư chốc lát nói: “Việc này ta cũng không làm chủ được, còn phải thương nghị với Văn Hoa, ngày mai Tiêu lão đại phải đi, mọi người cùng đồng hành thế nào, đừng coi thường chó săn của ta, bọn nó chạy cũng không chậm.”

Tiêu Táp vuốt cằm xem như đã đáp ứng, mặc kệ Liên tỷ là muốn mật báo sớm để làm chuẩn bị rút cuộc muốn cùng bọn họ tranh một hồi, hay là trở về thương nghị cùng Dương Văn Hoa, hẳn đều có bản lĩnh ở trên đường làm cho nàng thay đổi quyết định, uy hiếp cũng được, trấn áp cũng thế, chỉ cần làm trong tâm nàng tồn tại kiêng kỵ, Tiêu Táp thực tự tin, mặt thể vật tư khan hiếm, không phải là thứ tất cả mọi người có thể tiêu hao, lấy tính cẩn thận của Dương Văn Hoa, chỉ biết có hai đường có thể đi là thỏa hiệp và rời đi, tuyệt đối sẽ không khởi kết xung đột.

Ngay sau đó Lãnh Hàn nói mượn máy điện báo, Liên tỷ tự nhiên cũng nghĩ muốn vào nhà nhìn xem, một đội ngũ cường đại, không chỉ phải xem bản lĩnh tự thân còn phải xem hoàn cảnh sinh hoạt của bọn họ.

Chính là vừa vào cửa, trong lòng Liên tỷ liền học máu, ánh ắt hồng đến lợi hại, nguyên bản cho là bọn họ có điện đã rất không tồi, không nghĩ tới ngay cả điều hòa cũng mở, thứ dầu ma-dút kia thiếu nhiều lắm a, vào phòng cảm nhận được từng trận gió ẩm, đối với người trải qua nhiều ngày lang bạt kỳ hồ mà nói, này đúng là một loại hưởng thụ xa xỉ.

Ánh mắt thực dễ dàng liền thấy, trừ bỏ người bên ngoài trượt tuyết, trong đại sảnh còn có vài người tốp năm tốp ba, có người rèn luyện dị năng, có người lau sát súng, trong góc phòng tùy ý để mấy cái súng tự động, còn có mấy khẩu súng tiểu liên, mặt khác trong phòng bếp còn tỏa ra trận trận hương khí.

Đồng tử Liên tỷ co rút, mặt ngoài duy trì trấn định, thứ đồ chơi như súng ống này, bọn họ hẳn trên đường cũng đều là một phe nhân thủ, cũng không vứt loạn nơi nơi như vậy, trừ phi súng ống đạn dược không đủ cho tất cả mọi người sử dụng, nhưng là thực hiển nhiên, Tiêu lão đại không phải là loại tình huống này, súng ống vứt quá mức tùy ý, tùy ý giống như là đồ vật có thể tùy ý thấy ở ven đường, này chỉ có thể thuyết minh, người ta thật không thèm để ý, mà trữ hàng còn rất nhiều.

Bạch Cảnh trong lòng máy động, thấy tình huống trong phòng, ánh mắt ngấm ngấm chung quanh, vừa rồi đi ra, đại sảnh không có như vậy.

Tiêu Táp nháy mắt hiểu rõ, thoáng nhìn vài thủ hạ tế mi lộng nhần, phi thường bình tĩnh tỏ vẻ tán dương, không tồi, cái ra oai phủ đầu này hẳn thích.

Bạch Cảnh thực , kỳ thật hẳn đã thật lâu không thấy kiến thức.

Cút, hẳn vừa mới ra oai được không, một chút tự giác cũng không có.

Từ Lôi từ trong phòng bếp đi ra, thấy bọn họ, sừng sốt một chút, đôi mắt hơi động, cười chào đón: “Di, lại có thêm khách.”

Bạch Cảnh nhướn mày, trong lòng biết bọn họ giở trò quỷ, thản nhiên nói: “Có việc?”

Từ Lôi hé miệng mỉm cười: “Vừa mới hầm canh gà, đang định đi ra ngoài gọi các người, nếu khách đến vậy cùng uống đi.”

Tiêu Táp gật đầu: “Đem canh lên phòng, lại làm thêm vài món ăn, thuận tiện gọi Chu Tập tới, chốc lát có người gọi điện báo.”

Ánh mắt Từ Lôi linh động chợt lóe: “Àn, ta đây đi liền.” Sau đó nhìn lại mấy người bên cạnh: “Muốn uống canh gà thì tới đây hỗ trợ, chính mình cầm chén đi lấy.”

Mấy người kêu to tốt, như ong vỡ tổ tràn vào phòng bếp, nhìn không khí khoan khoái của bọn họ, trong lòng Liên tỷ ngũ vị tạp trần, nàng đã vài ngày chưa ăn thức ăn nóng, làm con trai cũng phải gặm bánh mì, chẳng sợ trong lòng không đồng ý bọn họ xa xa, nhưng không thể không thừa nhận, những ngày này người ta thật đúng là thoải mái.

Sau khi đi về phòng, cũng không lâu lắm, canh gà liền được bưng lên, tiếp đó lại là một ít rau xào, trù nghệ mặc dù không tốt như nhà hàng nhưng ở hoàn cảnh như vậy, có thể ăn đồ vật như vậy, Lãnh Hàn thực không cam nguyện thừa nhận, hẳn bị mua chuộc.

Xế chiều hôm đó, sau khi phát điện báo rồi cơ hồ không cần suy xét, Lãnh Hàn liền cho Tiêu Táp câu trả lời, đáp ứng gia nhập đội ngũ bọn họ, điều kiện tiên quyết là, hẳn có một bang thuộc hạ cũng phải được chiếu cố, mặt khác, gặp nguy hiểm bọn họ không sợ, nhưng không có người nào kẻ ngốc, kiên quyết không làm pháo hôi.

Tiêu Táp gật đầu, hiện nay tuy nói gia nhập đội ngũ, nhưng bọn hán trong lòng đều hiểu được, này chính là một kỳ khảo sát, bọn họ khảo sát người khác đồng thời người khác cũng khảo sát bọn họ, chờ qua một đoạn thời gian ma hợp, tín nhiệm được lẫn nhau, lúc này mới chân chính dung nhập vào một đội.

Trong lòng Bạch Cảnh khinh bỉ, cảm thấy thương nhân thật là giảo hoạt, lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử, hoàn toàn quên chính mình vừa mới rồi còn khen Lãnh Hàn.

Bạch Cảnh có cái cảm xúc gì tự nhiên viết hết lên trên mặt, hán bất mãn Lãnh Hàn, trong lòng Tiêu Táp thật cao hứng, khó có được đối với Lãnh Hàn hòa nhã.

Lãnh Hàn rất không còn gì để nói, cũng rất rối rắm, chỉ cảm thấy không thể giảng đạo lý với người đang yêu đương, kỳ thật hán thực sự vô tội, bất quá Tiêu Táp đối với hán chuyển biến thái độ, vậy cũng là chuyện tốt.

Đến buổi trưa, Tiêu Táp cho mọi người cùng nhau luyện tập lái xe trượt tuyết, Bạch Cảnh lại lấy ra 10 cái trử hàng, Liên tỷ lấp bắp kinh hãi, Lãnh Hàn thực bình tĩnh, tỏ vẻ chính mình lựa chọn không sai, nói không chừng còn bám được người giàu có.

Đêm đó, đoàn người Liên tỷ và Lãnh Hàn liền đến sân bên này ở cùng bọn họ, Lãnh Hàn tạm thời tính là người một nhà, Liên tỷ dẫn theo đứa nhỏ, tương lai cũng có khả năng sẽ trở thành một nhà, bán chỗ tốt chung quy không sai.

Trong lòng Lãnh Hàn tán thưởng, giữa trưa uống canh gà, buổi tối ăn xương sườn, trước khi đi ngủ còn có nước tắm, đội ngũ tốt như vậy, nói thật, tiện tay làm thủ hạ, đuổi hán cũng không muốn đi, chỉ cảm thấy, giống như trở lại sinh hoạt lúc trước...

Mọi người thư thư phục phục ngủ một giấc, sáng sớm hôm sau, Tiêu Táp liền ra lệnh một tiếng, một loạt xe trượt tuyết xếp thành hàng, cực kỳ xinh đẹp nhanh chóng xuất phát hướng về huyện Bình Nguyên....

67. Chương 67

Đoàn người chạy tốc độ nhanh hơn, giữa trưa tùy ý dừng lại một cái gặm mấy khối bánh mì, đến buổi tối, trời bắt đầu đen, mắt thấy thân thể mọi người lạnh đến cứng ngắc, mặt của người không có khai phá dị năng càng bị lạnh đến tái xanh, Tiêu Táp lúc này mới hạ lệnh tuyên bố tìm nơi nghỉ ngơi.

Đáng được ăn mừng chính là, phòng ở thực dễ tìm, chẳng sợ rất nhanh bị tuyết lớn bao phủ, thoáng cái thanh lý một chút người liền có thể vào ở, có thể có nơi nghỉ ngơi, mọi người mang theo chăn đồ vào phòng, chuyện thứ nhất Bạch Cảnh làm chính là lấy ra máy phát điện, chạy đi khác với ngày hôm qua chơi đùa, cười ở trên xe trượt tuyết, gió lạnh ghê ghê diên mà đến, tuy rằng trước có kính chắn gió, nhưng một chỗ nhỏ nhỏ làm sao có thể tránh được gió lạnh bốn phương tám hướng thổi tới.

Tin tưởng trong lòng Bạch Cảnh vô cùng vững chắc, cho một con ngựa chạy lại không cho nó ăn cỏ là không được. Như buổi tối hôm trước vẫn là phòng ở ẩm áp, chăn bông thật dày, còn có một chén canh nóng hầm hập, ăn sáng cũng rõ ràng là ăn cơm. Mọi người đều cảm thán, nhớ tới vài ngày trước đó gặm lương khô, Cảnh thiếu vừa tỉnh lại, chất lượng sinh hoạt bay lên thẳng tắp, không thể so sánh nổi, trong lòng mọi người đối với Bạch Cảnh càng ngày càng cung kính.

Lãnh Hàn và Liên tỷ cũng là lúc này mới biết được, nguyên lai một đám trước mặt còn chia làm hai phần, trừ bỏ người bên cạnh Tiêu Táp ra, thế lực của Bạch Cảnh cũng không thể coi thường, tuy rằng người bên cạnh không nhiều lắm, nhưng một đám người này đều không tồi, mà mỗi người vẫn là bảo tiêu xuất thân huấn luyện nghiêm chỉnh.

Trong lòng Liên tỷ trầm xuống, nguyên bản không có tâm tư coi thường, lúc này càng thêm thận trọng vài phần, lúc này tuy rằng thế đạo đã loạn, nhưng hệ thống chính phủ cũng chưa hỏng, quân đội chính giới đã liên thủ, điều này không thể không làm cho nàng nghĩ tới trên người Bạch Kính Thành, người ta nói như thế nào cũng là nhân vật trọng yếu của quốc gia, có chỗ dựa một phương thế lực này, lại có vũ khí trong tay, nòng và Văn Hoa chỉ sợ khó chiếm được chỗ tốt.

Liên tỷ một đêm lẫn lộn khó ngủ, ngày hôm sau mọi người tiếp tục chạy đi, buổi trưa liền đến huyện Bình Nguyên, Liên tỷ vội vã từ biệt Tiêu Táp, ý tứ trong lời nói thực rõ ràng, nói muốn cùng chủ gia nhà nàng thương nghị, chính là ngữ khí rõ ràng đã buông lỏng.

Tiêu Táp đậm mặt gật đầu, thái độ sao cũng được càng làm Liên tỷ lo lắng thêm vài phần, Lãnh Hàn thấy thế nhíu mày, trải qua hai ngày ở chung, hẳn đã có thể khẳng định, lần này đầu tư không sai.

Liên tỷ đi rồi, Tiêu Táp cũng không có tìm nơi nghỉ ngơi, mà trực tiếp mang người giết vào ngục giam tội phạm trọng hình, huyện Bình Nguyên, nếu mà như danh, L tỉnh vốn là khu bình nguyên rất lớn, tường vây ngục giam cao ngất, đại lâu trang nghiêm, từ xa nhìn lại liền giống như liếc mắt không nhìn thấy biên giới, chẳng sợ có một tầng tuyết thật dày bao trùm, cũng là vẫn dẫn người chú mục như cũ.

Mặc kệ tòa ngục giam này đã từng làm tan biến hy vọng của bao nhiêu người, giam giữ ít nhiều tội phạm, lại khóa lại bao nhiêu người tự do, ở trong mắt mọi người lúc này là một tòa thành lũy tuyệt hảo.

Ngón tay Tiêu Táp chỉ xa xa, thanh âm trầm ổn hữu lực, băng mâu u ám hiện lên thần thái bất buộc, không tự giác khiến người cảm thấy một loại tin tưởng và lực lượng: “Nhìn thấy không, nơi đó về sau chính là gia viên chúng ta sắp sửa thành lập.”

“Hảo!” Mọi người hét to, giống như lan truyền, nhiệt huyết trong lòng sục sôi, ngay cả Lãnh Hàn vừa mới gia nhập trong lòng cũng trở nên nóng bỏng, mấy ngày nay tuy rằng bọn họ có thể tự cấp tự túc, nhưng có sinh hoạt yên ổn, ai còn thích lo lắng đề phòng.

“Hiện tại đại gia bắt đầu hành động, Dư Nhạc quan sát tình huống bên trong, tiểu Cảnh dẫn người tìm kiếm chỗ ở, người còn lại theo ta lắp thiết bị giám thị ở xung quanh.” Tiêu Táp phân phó đầu vào đây, hẳn biết ưu thế và hoàn cảnh xấu của mình, hiện nay bọn họ quá ít người, hẳn cũng không muốn bận việc vất vả, là một người bình thường, trước đem nhân loại uy hiếp thanh trừ, sau đó mới có thể nói đến chuyện khác.

Bạch Cảnh cũng không thích hoạt động nặng, thực sáng khoái lĩnh mệnh, lưu lại một đôi cameras điện tử, mang theo Vương Học Bình và Tào Lỗ đi một chuyến, xe trượt tuyết nhanh chóng rời đi.

Hộ gia đình chung quanh ngục giam không nhiều lắm, bởi vì là ở nông thôn, đi vài nơi mới tìm được một chỗ giống nơi ở, một tòa tiểu viện hai tầng nông gia.

“Từ từ.” Còn chưa mở cửa, Vương Học Bình liền đề phòng, từng xuất thân là lính trinh sát tự nhiên hẳn nhìn ra được, nơi này có dấu vết có người cư trú, tuy rằng rất cạn, giống như có người cố ý xóa đi, chính là vẫn để lại sơ sót do vậy vẫn luôn luôn có thể tìm ra.

Bạch Cảnh nhíu mày tiện đà buông lỏng, quả nó có người hay không, đoạt lấy là xong, hiện hôm nay lạnh, hẳn cũng không tin, ở bên trong là dân cư trú nguyên bản.

Tào Lỗ đi trước dẫn đầu, nhẹ nhàng mở cửa khóa, cửa lớn vừa mở ra, một cái ô lớn hướng đập vào mặt, trong lòng Tào Lỗ căng thẳng, động tác nhanh như thiểm điện, có thể làm cho hẳn không phát hiện ra, đối thủ khẳng định không đơn giản, nhanh chóng kéo cánh tay người mà phản kích, mạnh mẽ khóa về sau.

“Ôi, đau, đau, mẹ kiếp! Tào đầu to, người nhanh buông tay cho ta.” Người tới oa oa kêu to, nếu không phải hẳn không phòng bị làm sao dễ dàng bị bắt như vậy, tiểu tử Tào Lỗ này cũng đủ ngoan, đau nha, thật con mẹ hẳn!

“Là người, người như thế nào lại ở chỗ này?” Tào Lỗ cả kinh, vội vàng buông tay ra, không có vui sướng khi gặp bằng hữu, ngược lại là vẻ mặt hắc tuyến.

“Không phải người kêu bọn Cường tử tới sao?” Người tới nói như lẽ phải làm.

Tào Lỗ đen mặt, khó có trên khuôn mặt yêu nghiệt của hẳn lộ ra biểu tình chán ghét: “Không gọi người.”

“Không quan hệ, có người kêu là được, đúng không Học Bình?”

Vương Học Bình gật gù đầu, buồn cười nhìn bọn họ, chỉ là chuyện có một chút quan trọng mà thôi không nghĩ tới Tào Lỗ ghi hận đến hiện tại.

“Tào Lỗ to? Ân?” Bạch Cảnh rất có hứng thú, nói xong liền phát hiện sắc mặt Tào Lỗ càng thêm khó coi, Vương Học Bình nín cười, vẻ mặt người nọ đặc ý, tính tình thực trong sáng, đặc ý nói: “Để nghe đi, ta lấy cho đó, đơn giản để nhớ lại uy phong.”

Bạch Cảnh hiểu rõ, không kỳ quái vì sao Tào Lỗ khó chịu, bình thường tự kỷ như vậy lại có một cái xưng hô như thế, không có giết người là tính tình hẳn tốt.

Mắt thấy người yêu áp suất thấp, Vương Học Bình vội vàng cười chuyển hướng đề tài: “Đúng rồi, mấy người ở liên chỗ này sao? Những người khác đâu, cha mẹ người hiện tại...”

“Đi thôi, vào nhà rồi nói, biết các người tới, mọi người nhất định cao hứng, vị này chính là cổ chủ của các người sao, hai tiểu tử vận khí thật tốt.” Trần Đại Vĩ thở dài, sau vui sướng gặp lại khi bị tách ra cái còn lại là bị ai nồng đậm.

Tào Lỗ thấy thế trầm mặc, không cần phải nói tất cả mọi người đều hiểu được, hiện tại tình huống này lại làm sao có thể tốt.

“Đại Vĩ ca vừa rồi là ai?” Thanh âm một đứa nhỏ truyền đến, thấy bọn họ vào nhà, thần sắc kinh nghi bất định, thẳng đến lúc không khí của Trần Đại Vĩ và bọn họ trầm lại mới trầm tĩnh lại.

“Ta chỉ biết các người sẽ đến, cừ thật, không để chúng ta chờ đến gốc.” Có người kinh hỉ kêu lên, người cả phòng đều ngẩng đầu, đề phòng mà đảo qua, nguyên bản chỉ có sáu người trong phòng ở, sô pha, tủ, phía sau cửa, bao quát bên dưới bức màn, các loại chỗ loạn thất bát tao, lại chui ra tám người nữa, trong đó có ba người Tào Lỗ nhận thức.

Bạch Cảnh nhìn lướt mọi nơi, đột nhiên cảm giác thực hổ thẹn, phát hiện so với một nhà họ, bọn họ hẳn đề phòng thật rời rạc, nhân sĩ chuyên nghiệp quả nhiên không thể so sánh, bất quá dường như trừ bỏ gặp được cướp bóc, chính chuyến đi này của mình cũng không gặp được cái gì nguy hiểm, lại không biết, bọn họ đề phòng như vậy lại nhỏ cỡ nào.

Đời người có mấy chuyện vui mừng, xa quê gặp bạn cố tri xem như là một trong số đó, Vương Học Bình và Tào Lỗ cao hứng hàn huyên, đem mọi người nhất nhất giới thiệu cho Bạch Cảnh nhận thức.

Trần Đại Vĩ thần nhiên kể lại chuyện đã trải qua, đau xót, bị ai, rồi lại có quân nhân đặc biệt cứng cỏi, bọn họ đi một chuyến nguyên bản có 38 người, tới nơi này còn sót lại chỉ có từng đó, trừ bỏ ba dị năng giả, bọn họ vũ khí không đủ, thực vật không đủ, thời tiết lại rét lạnh, mà còn có các thể lực khác chen ép, nếu không phải tin tưởng vững chắc Tào Lỗ sẽ đến, nói thật Trần Đại Vĩ không lo lắng cho mình, nhưng hẳn sợ đứa nhỏ đi theo hẳn sẽ không kiên trì được.

“Bọn họ là?” Bạch Cảnh nhíu mày, ngược lại không có nhiều tâm tư, không có dị năng, hẳn có nước suối, chỉ cần một chút, nhất định phải đảm bảo bọn họ trung tâm, hẳn cũng không muốn nuôi ra một ít bạch nhãn lang.

Trần Đại Vĩ có vẻ hơi khản trương, từ thái độ của Vương Học Bình và Tào Lỗ hẳn đã nhìn ra, chính mình và những người này đi hay ở đều do vị đại gia này định đoạt, tuy rằng đại bộ phận người của bọn họ thân thủ không tệ lắm nhưng không có dị năng, chính là dựa vào súng mà cường ngạnh, mà lại còn có ba đứa nhỏ chưa đủ mười tuổi, hai học sinh trung học 15 tuổi. Tình huống như vậy, người qua đường đậm mặt, hẳn biết rõ: “Thân nhân đứa nhỏ đều chết hết, vì cản đường phía sau cho chúng ta mà hy sinh, chỉ có Dư Thiển là người địa phương, lúc gặp được chúng ta đã hấp hối, may còn có nòng hỗ trợ, đám người chúng ta mới có thể dàn xếp mọi chuyện.”

Lời nói rất đơn giản đã có cảm giác trầm trọng không nói nên lời, Bạch Cảnh thấy bọn họ khản trương nhìn chính mình, quạ đen bay qua đỉnh đầu: “Các người nhìn ta làm chi, đúng rồi, kẻ bên này còn có phòng ở sao? Các người tới sớm, đối với vùng này quen thuộc, trừ bọn người ra còn có mấy phương thể lực?”

Trong lòng Trần Đại Vĩ buông lỏng, âm thầm tự trách chính mình quá mức cẩn thận, nếu không có nắm chắc, nói như vậy Tào Lỗ sẽ không liên hệ với mọi người: “Thời điểm chúng ta đi, thời tiết còn không có lạnh như thế, ngục giam xuất hiện một hỏa nhân, chiếm lĩnh thị trấn cách vách, mặt khác còn có một phương thể lực giống như đến từ nơi khác tới, còn dư lại, trừ bỏ một ít tiểu đội ngũ ra cũng chỉ có một ít

cư dân địa phương may mắn tồn tại, người không nhiều lắm tránh ở trong hầm, bình thường cũng không được, đứa nhỏ Dư Thiển này...”

“Ai!” Trần Đại Vĩ thở dài: “Dư Thiển là con gái, cha mẹ của nàng sợ lãng phí lương thực, mang đệ đệ của nàng đi, khóa nàng trong nhà, cũng may mắn như thế mới tránh được một kiếp, bằng không...”

Bạch Cảnh không nói chuyện, thần sắc thản nhiên, chuyện như vậy ở mặt thế cũng không hiếm, bất quá có thể có một người địa phương, chẳng sợ chỉ là đứa nhỏ mười tuổi đối với bọn họ cũng là chuyện tốt.

Tiếp Bạch Cảnh lại số lượng người của các thế lực cùng với trang bị vũ lực của bọn họ.

Quân nhân chung quy khác biệt, cơ hồ không cần suy xét, Trần Đại Vĩ trả lời: “Tội phạm thị trấn cách vách nhiều hơn, ước chừng 300 người tới trừ bỏ phạm nhân ngục giam, cũng có không ít dân chạy nạn đầu nhập vào, hiện tại đã hình thành một căn cứ loại nhỏ, cách chúng ta ước chừng 30km, một phương nhân mã khác, mấy ngày hôm trước vừa tới, hiện tại ở cách đó không xa, ước chừng 100 người, hỏa lực đầy đủ, mới vừa đến liền cùng thị trấn cách vách xung đột, sau khi đánh một hồi, không ít đội ngũ quan trọng đầu nhập vào, thẳng đến hiện tại mới thôi, còn lục tục gia tăng nhân số.”

Trong lòng Bạch Cảnh thoáng tưởng tượng, chỉ biết đội ngũ Trần Đại Vĩ đã nói chắc là con rể của Liên Anh (chắc là chồng của Mã Liên.), chính là dựa theo tình huống trước mắt, muốn thu nạp bọn họ chỉ sợ thực khó, bên kia người ta tình thế tốt, khẳng định sẽ không dễ dàng thoái nhượng.

Tào Lỗ thực hiển nhiên cũng nghĩ tới một chuyện quan trọng, hỏi: “Bên kia có nhiều hay ít dị năng giả, Cường tử lúc nào thì lại đây, chúng ta còn có bao nhiêu người?”

“Hiện tại khí trời nói không chính xác, chúng ta năm ngày trước còn thư từ qua lại, Cường tử còn không có quyết định, chỉ nghe nói Hoàng Kiến rời khỏi quân đội, hiện tại không biết là ở đâu?”

Vương Học Bình há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không hỏi nguyên nhân Hoàng Kiến rời đi, mấy ngày này, bọn họ nhìn thấy còn ít sao? Quân đội quốc gia từ trước đã biến thành tư binh của nhân vật cầm quyền, kỳ thật rời đi cũng tốt....

68. Chương 68

Bạch Cảnh cũng không quản ý tưởng của bọn họ, trầm tư trong chốc lát, cảm thấy vẫn nên chờ Tiêu Táp về rồi lại nói, về phần xử lý như thế nào, giỏi lắm là đánh một hồi, nhiều người lại như thế nào, không có thực lực cũng không làm nên chuyện.

Tiếp, Bạch Cảnh để Trần Đại Vĩ hỗ trợ tìm nơi cư trú cho bọn hắn, có thể có người làm cho mình, hắn tự nhiên đỡ phải nơi nơi chạy loạn.

Trần Đại Vĩ chần chờ một hơi, hỏi một chút yêu cầu của Bạch Cảnh, liền nói ra một nơi cũng không tệ lắm, là một nhà lầu hai tầng ở khu mới khai phá, một loạt nhà ở liền một chỗ, nguyên là chính phủ quy hoạch để nguyên chủ rời đi, không nghĩ tới loạn thế lại đến, bọn họ nếu là muốn dùng thì cần không gian dị năng giả dọn ra một chút gia cụ mới được.

Bạch Cảnh vui sướng, gia cụ với hắn chỉ là chút chuyện nhỏ, lúc này liền để Trần Đại Vĩ dẫn hắn đi xem, nếu hoàn cảnh không tồi, liền gọi bọn họ tới hết, dù sao cũng xem như người mình như thế nào cũng muốn chiếu cố một chút.

Ra cửa thấy xe trượt tuyết, Trần Đại Vĩ phản ứng giống hết mọi người, ánh mắt đều trừng thẳng. Đi vào nói hắn đã nói, kỳ thật cũng không xa, chủ yếu là bị tuyết lớn che kín cho nên mọi người vẫn luôn không phát hiện.

Chính là tâm tình tốt không duy trì được bao lâu, xa xa có một đám người đến, dùng ván trượt, thấy bọn họ, ánh mắt tham lam ẩn dấu chiếm đoạt, giống như nhìn thấy miếng thịt béo, trong mắt toát ra quang mang nóng cháy.

Sắc mặt Trần Đại Vĩ thực khó coi, gắt gao nhìn chăm chăm người mới tới, khuôn mặt kiên nghị buộc chặt, cảnh giác nói: “Bọn họ tất cả đều là dị năng giả, đã đầu nhập vào phương thế lực kia, trong tay bọn họ có súng.”

Bạch Cảnh nhướn mi, liếc Trần Đại Vĩ một cái, nam nhân này hắc cũng không tệ lắm, sức quan sát tốt, có tâm trách nhiệm, thu vào dưới tay kỳ thật buồn bán lời, thần nhiên nói: “Bọn họ từng khi dễ người?”

Ánh mắt Trần Đại Vĩ âm đạm, nhếch môi, trầm mặc thật lâu sau mới lên tiếng: “Là ta vô dụng.”

Bạch Cảnh cười cười một chút cũng không để ý: “Được rồi, Tào Lỗ đều nói ngươi là nam nhân tốt, đừng ở chỗ này tự coi nhẹ mình, về sau đi theo ta đi, ta tin cách làm người của Tào Lỗ, cho nên cũng tin các ngươi, đừng làm cho ta thất vọng.” Bên trong mặt thế cường thực nhược nhục, bọn họ mang theo một đám trẻ nhỏ bị người khi dễ cũng là điều không thể tránh khỏi, nói như thế, vừa là cho Tào Lỗ mặt mũi cũng là lung lạc nhân tâm.

Trần Đại Vĩ nghe xong, quả nhiên vui vẻ, trong lòng mặc dù đã sớm có dự đoán, nhưng đến khi nghe Bạch Cảnh nói ra, mới chính thức nhẹ nhàng thở ra.

Đang định nói gì đó, đám người kia đã tới gần, chính mình bốn người so sánh với bọn họ, người ta đi một chuyến hai mươi mấy người đích xác xem như đội ngũ khổng lồ.

“Nha, là ai, hôm nay như thế nào không làm rùa đen rút đầu, ta còn tưởng rằng ngươi đã chui xuống dưới nền đất.” Một thanh niên kiêu ngạo nở nụ cười, một đám người phía sau hắc cũng ha ha cười theo.

Bạch Cảnh thực không cao hứng, nếu nói che chở người ta, tự nhiên không được để người ngoài khi dễ, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, bọn họ tới vừa lúc, vừa định đi ngủ đã có người tới đưa gối đầu, đang không có biện pháp thăm dò thật hư của Dương Văn Hoa, cơ hội như thế hắc như thế nào có thể buông tha.

Nam nhân bên đối phương lộ vẻ mặt tàn nhẫn, ánh mắt nhìn họ giống như sơn dương đang đợi làm thịt, hung tợn nói: “Thức thời liền đem đồ vật giao ra đây, chúng ta không muốn đánh, nói, ai là không gian dị năng giả?”

Đôi mắt Bạch Cảnh tối sầm lại: “Các ngươi là người của Dương Văn Hoa?”

“Tên của Hoa ca các ngươi có thể kêu sao, nhanh lên, giao đồ vật ra đây, nếu không lão tử cho các ngươi ăn đạn.”

Bạch Cảnh nghe xong cũng không có tức giận, thần nhiên nở nụ cười một chút, tỏ vẻ thực rộng lượng, ngữ khí ôn hòa bất khả tư nghị: “Nếu các ngươi đã là nhóm người của Dương Văn Hoa, hiện nay ta cũng không muốn gây xung đột, nhanh trở về đi.”

Vương Học Bình vô lực đỡ trán, trong lòng kinh ngạc, thiếu gia lúc nào thì nói về đạo lý, Trần Đại Vĩ lại thấy áy náy, nếu không phải bởi vì hắc cũng sẽ không gặp đám người kia, hắc không biết thực lực của Bạch Cảnh và Tào Lỗ thế nào, hắc chỉ biết là không thể đối địch với chúng.

Tào Lỗ như có điều suy nghĩ, trong lòng âm thầm đề phòng súng ống trong áo bành tô đã nắm trên tay, ẩn ẩn đứng bên người Vương Học Bình, trạng thái tùy thời có thể bảo vệ.

“Ha, ha, ha, có nghe thấy không, hắc nói để chúng ta trở về.” Nam nhân không kiên nhẫn gì lớn tiếng cười nhạo.

Sau đó lại châm chọc: “Hắc cho hắc là ai vậy nha.”

Cũng có người nhìn Bạch Cảnh từ trên xuống dưới, mê đắm nói: “Không nghĩ tới tướng mạo tiểu tử này cũng không tệ, tề da nộn thịt, Lưu ca khẳng định thích, chúng ta đem hắc...”

Người này còn chưa nói xong, vẻ mặt Bạch Cảnh đầy lệ khí, cả người phát ra sát khí, một cái không gian nhận lướt qua cổ họng người nọ, máu tươi phun ra như suối, tuyết trắng trên mặt đất nháy mắt nhiễm đỏ.

“Lưu một người trở về báo tin, còn lại giết toàn bộ.” Ngữ điệu của Bạch Cảnh cực kỳ đạm mạc, thanh âm lạnh như băng lãnh khốc vô tình, nện trên người giống như đá nặng, làm người ta không kim lòng nổi mà lạnh run.

Vừa dứt lời, người của đối phương còn không kịp phản ứng, mấy viên đạn liền quét ngang, mắt thấy Trần Đại Vĩ ngã người, Bạch Cảnh một phen ném súng cho hắn, mấy người toàn bộ đều luyện bắn qua, cũng không so với đám gà mờ vừa mới khai phá dị năng, Vương Học Bình dựng một cái tường đất thật lớn trước người, Tào Lỗi mặt không đổi sắc, một người một súng, không đến thời gian nháy con mắt, nơi sân chỉ còn lại một người đang đứng.

“Tha mạng, ta không dám, chuyện không liên quan đến ta, ta cũng chỉ là nghe lệnh làm việc.” Người nọ bị dọa cả người phát run, dưới quần ẩn ẩn còn có thể nhìn thấy một bãi ẩm thấp.

Bạch Cảnh chán ghét nhìn hắn một cái, thấy Tào Lỗi đang chờ hắn lên tiếng, thản nhiên nói: “Lưu hắn một mạng.” Nếu không như thế nào có người mật báo, việc hôm nay coi như là đá dò đường của hắn, hắn chính là có ý tốt khuyên nhủ người ta, chính là người ta không nghe, hắn cũng không có biện pháp, việc này hắn có một cái lý, kế tiếp liền nhìn Dương Văn Hoa có phản ứng gì.

“Nói cho lão đại ngươi biết, người là Bạch Cảnh ta giết, chuyện hôm nay không cho ta một cái công đạo không được.”

Người cầu xin tha thứ trợn tròn mắt, còn không có hồi phục tinh thần từ trong vui mừng tránh được một mạng đã bị quả bom này tạc hôn mê, hiện là cái tình huống gì, bọn họ đến tột cùng đến đây vì cái gì, còn để Hòa ca cho một cái công đạo, trong lòng âm thầm hối hận, sớm biết không nên đánh chủ ý bọn họ, hiện tại người chết không nói, hắn trở về khẳng định cũng không chiếm được chỗ tốt, dù sao cũng là bọn họ sai trước, tài nghệ không bằng người chết cũng đáng.

“Cút.” Tào Lỗi quát lạnh một tiếng, một cước đá vào người nọ, hắn mặc dù không hợp với Trần Đại Vĩ, nhưng mắt thấy người đã từng là chiến hữu bị khi dễ, trong lòng chung quy vô cùng khó chịu.

Bạch Cảnh không nhìn đám thi thể một cái, thản nhiên nói một câu: “Đốt.” Sau đó bắt đầu phân bố nhiệm vụ, khiến họ quét tước phòng ở, người ở tiểu viện trước cũng mang đến.

Trải qua một hồi vừa rồi, quan sát thần sắc Trần Đại Vĩ, trong lòng Bạch Cảnh thực vừa lòng, giết người không lưu tay, sau đó cũng không có không đành lòng, càng không truy vấn nguyên nhân, mấy ngày nay khẳng định ăn khổ không ít, từ thần sắc kinh ngạc của Vương Học Bình là có thể phỏng đoán ra, Trần Đại Vĩ chỉ sợ cũng đã từng là một nam nhân nhiệt huyết, hiện giờ trở thành một người giết người không chớp mắt, bọn họ đối diện nhau không ai hỏi ai, hiện giờ thế đạo này làm sao có thể nhiều lời.

Quét dọn xong phòng ở, Bạch Cảnh sai Vương Học Bình mở điện, sau đó làm bộ làm tịch ở phụ cận cướp đoạt một phen, giường, chăn, đệm, ẩm điện, dụng cụ trong phòng bếp, cùng với đồ dùng sinh hoạt, nhất nhất chuẩn bị đầy đủ hết, sau khi bận bịu xong, lúc này mới mở máy liên lạc ra, thông với Tiêu Táp bên kia, nói lại một lần chuyện hôm nay.

Tiêu Táp nghe xong, cũng nói chuyện hôm nay gặp được, nói đến còn rất khéo, hắn cũng từ trong miệng người khác biết được sự tích của Dương Văn Hoa, đồng dạng gặp người khác đánh cướp, chẳng qua, bọn họ là vô tội liên lụy vừa vặn gặp một đám người vây công một tiểu tổ, nguyên bản cũng không tính xen vào chuyện của người khác, ai biết đám người kia chính là muốn chết, vừa thấy bọn họ liền giơ súng bắt bọn họ giao ra đồ vật, kết quả có thể nghĩ đều bị Tiêu Táp tiêu diệt, sau đó từ trong miệng tiểu tổ bảy người kia biết đám người kia lại cũng là thủ hạ của Dương Văn Hoa.

Trong lòng Bạch Cảnh khinh thường, một Tiêu Táp lúc trước còn tán dương Dương Văn Hoa, trong mắt hắn bất quá cũng chỉ là đám ô hợp mà thôi, đánh giá Dương Văn Hoa trong lòng liên tục thấp vài bậc, người như vậy vẫn là không nên thu nhận, hắn cũng không yên tâm.

Trời còn chưa tối, Tiêu Táp từ bên ngoài trở về, Bạch Cảnh đơn giản giới thiệu bọn Trần Đại Vĩ một chút, sau khi đám người đánh so chiêu, Tiêu Táp chỉ chỉ tiểu tổ bảy người phía sau, hiện giờ xem như nhân viên bên ngoài, hai người bọn họ đều tính là rất có thu hoạch.

Vừa vặn Trần Đại Vĩ và bảy người kia cũng có nhận thức, chỉ chốc lát sau, một đám người liền hòa trộn ở trong phòng ẩm áp, thanh âm cười đùa cũng tăng lên rất nhiều.

Tiếp, Tiêu Táp lại nói về Dư Nhạc thăm dò tình huống, ngục giam lúc này rất nhiều tang thi, tựa như đang ngủ đông, bên ngoài thoát nhìn giống như tất cả đều lâm vào trạng thái cứng ngắc, hắn để người đi thử một

chút, hơi làm ra động tĩnh, không nghĩ tới tang thi nháy mắt bình tĩnh, động tác càng thêm hung hãn, rõ ràng là tang thi cấp 0, thân thể lại vô cùng nhanh nhẹn có thể so với tang thi bậc 1, hoàn hảo bọn họ chạy nhanh, nếu kinh động nhiều tang thi đằng sau, còn không biết sẽ gặp phiền toái gì.

Bạch Cảnh im lặng, con thỏ đối đến nóng nảy sẽ cắn người, tang thi lâu như vậy chưa ăn, có thể đói khát tới trình độ này, có lẽ đó cũng là nguyên nhân không ai đi chiếm lĩnh ngục giam, đánh không lại, không có biện pháp!

Bạch Cảnh thích phải tay làm chương quây(ý là thích nhân nhã), lúc này liền đem mọi chuyện toàn bộ giao cho Tiêu Táp xử lý, dù sao tình huống chung quanh đã thăm dò rõ ràng, phiền toái cũng đã chọc đến, kế tiếp là chờ Dương Văn Hoa đáp lại, hắn quyết định, nếu trong vòng ba ngày không trả lời, liền rõ ràng giết tới cửa là được, chuyện động não rất phiền toái, không kiên nhẫn ở ngoài tranh háo thắng, rõ ràng căn cứ ở ngay trước mắt nhìn được lại không thể đi vào, loại cảm giác nơi chốn dùng thế lực bắt ép thực khó chịu.

Chính là hắn thật không ngờ, mọi người vừa mới ăn cơm xong, Dương Văn Hoa mang theo Liên tỷ ngồi trên xe trượt tuyết lại đây, vào phòng thấy Tiêu Táp và Bạch Cảnh đầu tiên là cúi đầu giải thích: “Hôm nay thật không phải, còn mong Tiêu lão đại và Bạch thiếu gia thứ lỗi, là người bên ta lỡ mãng gây thêm phiền toái cho các người, đã sớm nghe Bạch thiếu gia có tình cảm sâu sắc với ngọc thạch, chỗ này của ta vừa lúc có một khối, mong Bạch thiếu gia đừng ghét bỏ.”

Dương Văn Hoa nói xong liền từ trong túi quần lấy ra một cái hộp đóng gói cẩn thận, mở ra, ngọc thạch không lớn là một chuỗi Phật châu, trong suốt thông thấu, ẩn ẩn có lưu quang chớp động, vừa thấy liền biết là thượng phẩm.

Tiêu Táp mặt mày vừa động liếc nhìn Bạch Cảnh một cái, thực bình tĩnh đem lễ vật thu vào, Dương Văn Hoa tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, sau đó lộ một tia cười khổ: “Vẫn là Tiêu lão đại sáng suốt, thời điểm đi lưu loát rõ ràng, ném cơ nghiệp tốt Sí Điểm Minh, làm việc quả quyết, có thể thấu hiểu, ta thật sự mặc cảm.”

Bạch Cảnh nhú mày, thực không quen nhìn người như thế, không rõ hắn nói những lời này là ý gì, nghe mặc danh kỳ diệu, nguyên bản ấn tượng với Dương Văn Hoa không tốt, lúc này gặp mặt như thế nào cũng không thể vừa mắt.

Tiêu Táp trong lòng buồn cười, nhẹ nhàng ôm Bạch Cảnh, trước hống tốt người yêu sau đó tiến đến bên tai nhẹ giọng nói: “Đừng nóng giận, nghe hắn nói xong, người nếu không cao hứng, tùy tiện thích thế nào làm như thế ấy.”

Bạch Cảnh trừng y một cái, mặt đỏ lên: “Ta nào có không nói đạo lý như vậy.” Hắn biết hiện nay nhân lực của bọn họ quá ít, chân chính có một căn cứ để kinh doanh sao có thể từ từ tính đến, bên trong có rất nhiều việc quanh quanh quẩn quẩn, hắn không thích tự hỏi, lại không phải không rõ, một căn cứ cường đại, trừ bỏ bản thân thủ lĩnh ra, quan trọng nhất chính là người tiến đến căn cứ, mặc kệ người tốt hay kẻ xấu, có những người này, mới có thể tuyên bố nhiệm vụ, mới có thể phồn vinh, mới có thể hưng thịnh, tang thi xung quanh sẽ bị tiêu diệt, bằng không lộ vẻ là người già yếu còn xây căn cứ cái gì, rõ ràng có thể thu vào, cho dù Dương Văn Hoa không tốt đẹp gì, nhưng làm người cư trú căn cứ, Bạch Cảnh thừa nhận, thực lực của hắn không tồi.

Hống tốt người yêu trong ngực, Tiêu Táp bắt đầu suy nghĩ sâu xa, thần nhiên nói: “Dương lão đại quá khiêm nhường, thuộc hạ của người đều có thể là người.”

Dương Văn Hoa như thế nào không biết hắn nói móc, thở dài một tiếng bất đắc dĩ nói: “Tiêu lão đại hà tất phải châm chọc ta, hiện giờ bang hội cũng không phải ta nói là được.”

“Người nói lời này có ý gì?” Mâu quang Bạch Cảnh lạnh lùng, mặc kệ hắn có nổi khổ hay không, nếu Dương Văn Hoa sáng khoái một chút, hắn có lẽ sẽ xem trọng mà liếc một cái, hiện giờ ma ma chút chút như vậy làm người ta phiền chán, nói cái gì trong tai hắn cũng trở thành lấy cớ.

Liên tỷ hắn đã nói qua với hắn về tính tình của Bạch Cảnh, Dương Văn Hoa vội vàng lắc đầu giải thích: “Cảnh thiếu hiểu lầm, ta không có từ chối trách nhiệm, hôm nay thuộc hạ gây chuyện, đích thật là ta không đúng, chính là lúc này không thể so với ngày xưa, ta chỉ hối hận không học Tiêu lão đại, chỉ vì luyến tiếc cơ nghiệp to lớn như vậy, hiện giờ thế đạo loạn, ai...”

Dương Văn Hoa còn chưa nói xong, trong lòng Tiêu Táp lại hiểu rõ, chỉ bằng bản lĩnh của Dương Văn Hoa, sinh tồn ở mặt thế cũng không khó khăn, chính là có một bang thủ hạ liên khác biệt, hưởng chi, nếu là hắn đoán không sai, tương đối với ông chủ mà nói, cùng thuộc hạ càng thêm thân cận giống nhau đều là trợ thủ đắc lực, Dương Văn Hoa khẳng định không dự đoán được, trợ thủ của mình sẽ phản bội, mặt thế chỉ nói chuyện bằng thực lực, hiện giờ còn không có xé rách da mặt chỉ sợ là thế lực tương đương, tạm thời ẩn nhẫn chưa phát mà thôi.

Trong lòng Bạch Cảnh thoáng tưởng tượng, liền thấy vui sướng khi người gặp họa, ai biểu hắn tham, xứng đáng!

Tiêu Táp vỗ vỗ đầu hắn, để hắn đừng quá làm càn, tốt xấu gì người ta cũng là lão đại một phương cũng có thể là cộng sự, dù sao cũng phải chừa cho người ta chút mặt mũi, thản nhiên nhìn Dương Văn Hoa thực tùy ý nói: “Dương phu nhân hắn đã nói với người, hiện giờ có tính toán gì không?”

Dương Văn Hoa cười khỏ, hắn còn có thể tính toán gì, con trai hiện còn nhỏ, bên trong bang hội không an toàn, trừ bỏ đầu nhập vào Tiêu Táp, hắn còn có thể làm như thế nào, cũng không thể mang theo vợ con tiếp tục lưu lạc, hưởng chi mang của con trai cũng do Bạch Cảnh hỗ trợ cứu về, ngoan tâm nói: “Tiêu lão đại nếu không chê, ta liền mang thủ hạ lại đây chiếm một phần cơm, chính là Lưu Vạn Phát bên kia chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Tiêu Táp đối với cái này thực vừa lòng, nhẹ nhàng ôm Bạch Cảnh, mang theo vài phần khoe khoang: “Dương lão đại cứ việc yên tâm, nếu không phải bởi vì người, tính tình tiểu Cảnh nhà ta không tốt, đã sớm dẫn người giết qua, hiện tại càng không cần cố kỵ.”

Dương Văn Hoa nghe mồ hôi lạnh chảy ròng ròng cũng không biết Tiêu Táp nói có thực hay không, chính là hôm nay nghe thuộc hạ hồi báo, Bạch Cảnh dường như là một ngoan nhân vật (nhân tâm, độc ác), mà theo thuyết pháp của vợ, bọn họ hẳn là có dị năng giả bậc 1.

69. Chương 69

Vả lại mặc kệ trong lòng Dương Văn Hoa rối rắm như thế nào, lại nói vài câu khách sáo, Dương Văn Hoa cáo từ rời đi, ra cửa, trời đã tối đen, bên ngoài gió lạnh buốt thổi vào người đau tận xương cùng với trong phòng ấm áp như cách một khoảng trời.

Liên tỷ rung mình một cái, thân mình rụt vào trong áo bành tô, Dương Văn Hoa đau lòng nhìn nàng, nhớ tới con trai trong nhà, tâm tình mất mát đột nhiên bình tĩnh trở lại, cảm giác đầu nhập vào Tiêu Táp kỳ thật cũng không có gì không tốt, trong lòng không vui là thật nhưng thế này thì có là gì, chức lão đại này của hắn vốn chỉ là hữu danh vô thực, có bỏ mới có được, có cũng tốt không có cũng được, ít nhất đầu nhập vào Tiêu Táp còn có thể cho vợ và con hoàn cảnh sinh sống tốt đẹp...

Dương Văn Hoa làm việc sấm rền gió cuốn, sau khi quyết định trở về cũng không chậm trễ, lúc này liền kêu thân tín đến, nhiều lần thăm dò, nhiều lần sàng chọn, chọn ra 12 người, lần này hắn đã có kinh nghiệm, người quý tinh không cần nhiều, cho dù là có một điểm nhỏ không xác định, hắn cũng phải ngăn chặn ngay lúc manh nha.

Vào lúc ban đêm, vừa thu lại thập, buổi sáng ngày hôm sau, hắn liền mang theo nhóm thân tín còn có vợ và con trai cùng với vật tư trên tay, đi vào nơi cư trú tạm thời của Tiêu Táp.

Bạch Cảnh lúc này vừa mới rời giường, thấy bọn họ hơi hơi sững sốt, không nghĩ sẽ tới nhanh như vậy, trong lòng không biết nhớ tới cái gì, tâm tình nháy mắt trở nên vui mừng, khó có được mà cho Dương Văn Hoa một cái nhìn hòa nhã, ngay sau đó đôi mắt ngóng trông nhìn về phía Tiêu Táp.

Dương Văn Hoa thụ sủng nhược kinh, vị thiếu gia này thật giống như vợ nói—tùy hứng...

Khóe môi Tiêu Táp giương cao, làm sao không biết tâm tư Bạch Cảnh, hiện tại Dương Văn Hoa đã qua, Lưu Vạn Phát kia nhất định phải loạn, đội ngũ bọn họ tuy không nhiều người lắm, nhưng chỉ cần không có người uy hiếp, chiếm lĩnh căn cứ là việc sắp tới tay!

An bài chỗ ở cho Dương Văn Hoa, lúc ăn cơm trưa, Tiêu Táp: “Ba ngày, ba ngày sau chúng ta sẽ chiếm lĩnh ngục giam, mấy ngày này các người nghỉ ngơi dưỡng sức, tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng cho ta.”

Mọi người nghe xong liền hoan hô, Dương Văn Hoa lại lấp bắp kinh hãi, hắn đến huyện Bình Nguyên thời gian sớm hơn, trước kia cũng có chủ ý đánh ngục giam, hy sinh hai mươi mấy huynh đệ, vẫn là không vào được cửa, nghe thấy Tiêu Táp nói, trong lòng vừa vui mừng vừa lo lắng, trong nhất thời ngũ vị tạp trần, hắn rất muốn Tiêu Táp có thể đem căn cứ chiếm vào tay, chính là hắn lại sợ, ngàn vạn tang thi trong ngục giam sẽ không dễ đối phó như vậy.

Lãnh Hàn chợt lóe kinh ngạc rồi trầm tĩnh lại, tình huống trong ngục giam ngày hôm qua hắn cũng kiến thức qua, lúc ấy tuy rằng mạo hiểm, nhưng hắn cũng chú ý tới Tiêu Táp tựa hồ không có để trong lòng, mắt thấy mọi người hoan hô, hắn tin tưởng, Tiêu Táp nếu nói có thể, khẳng định chính mình còn có quân bài chưa lật.

Tiểu tổ bảy người và Trần Đại Vĩ cũng trong không khí vui mừng của mọi người không tự giác thả lỏng khẩu trương trong lòng, bọn họ không phải là người chức vụ cao, không cần nghĩ nhiều như vậy, dù sao chỉ cần nghe lệnh làm việc là tốt, trong lòng Trần Đại Vĩ tin tưởng vững chắc, người tốt như Bạch Cảnh gia khẳng định sẽ không để họ đi chịu chết, có thể thành lập nền tảng của chính mình, có thể cho bọn họ hoàn cảnh an toàn, chẳng sợ đem mạng của mình ra thế bằng bất cứ giá nào kia cũng đáng...

Bạch Cảnh nếu biết ý nghĩ của hắn, khẳng định sẽ phiền qua một cái xem thường, lần đầu tiên nghe có người nói mình tốt, trong lòng không chỉ không có vui mừng, ngược lại buồn bực đến cực điểm, cảm giác thực khó coi, người tốt chính là thứ mà hắn ghét nhất.

Liên tiếp ba ngày, nguyên tưởng rằng Lưu Vạn Phát sẽ đến tìm phiền toái, kết quả một chút động tĩnh cũng không có, Tiêu Táp hơi suy nghĩ một chút, cũng không quá để ý, chỉ nhắc mọi người chú ý phòng bị, nếu có người dám can đảm đến phạm, mặc kệ là nguyên nhân gì, một người cũng không lưu.

Đêm đó, Bạch Cảnh lặng lẽ đi vào trong phòng Tiêu Táp, trong lòng biết Tiêu Táp lo lắng cho mình, khẳng định sẽ không để cho hắn làm chuyện nguy hiểm, chính là lần này không giống, nếu như có biện pháp đơn giản, hắn không tán thành để tất cả mọi người mạo hiểm, lưu trữ khí lực còn không bằng để đối phó người hoài tâm bất quy.

Thấy người yếu lén lút, Tiêu Táp thực bất đắc dĩ, ý tưởng của Bạch Cảnh hắn tự nhiên biết, lý trí nói cho hắn biết hắn nên đồng ý, nhưng tình cảm như thế nào cũng không muốn đáp ứng.

“Người xem thường ta.” Bạch Cảnh ủy khuất nháy mắt mấy cái, vừa tiến đến bắt đầu làm nũng.

Tiêu Táp trầm mặc không nói, cảm giác thực đau đầu, trời biết, hắn thật không có sức chống cự với Bạch Cảnh, thấy bộ dáng này của hắn tâm đều mềm nhũn, nào còn có thể nhẫn tâm cự tuyệt yêu cầu của hắn, chính là sự tình quan trọng. càng liên quan đến vấn đề an nguy của Bạch Cảnh, hắn như thế nào cũng không thể thả ra, trải qua một lần thiếu chút nữa mất đi, hắn không muốn lại thừa nhận thống khổ này một lần nữa.

Bạch Cảnh mắt thấy làm nũng không có hiệu quả, ngay sau đó liền biến sắc, mềm không được liền cứng, ánh mắt lóe ra tia cương bức mà nói: “Người nếu không đáp ứng, ta liền chính mình đi, ngày mai các người chỉ cần nghe tin tức tốt.”

Tiêu Táp bị ghen, nếu đổi lại là người khác nói lời này, hắn khẳng định việc không đáng lo, nhưng nếu là tiểu Cảnh, hắn tin tưởng, tiểu Cảnh tuyệt đối nói được làm được: “Không được.”

Bạch Cảnh buồn bực, buông hai tay, bộ dáng không hề gì: “Vậy người nói làm như thế nào, dù sao ta cũng mặc kệ, Lưu Vạn Phát chờ làm ngư ông đắc lợi, vừa muốn phòng ngự vừa muốn kiến thiết, còn muốn quản lý, vốn là vô cùng vội, hà tất phải lãng phí thời gian.”

Tiêu Táp thở dài, ôm lấy thắt lưng hắn, khuyên nhủ: “Ta đã dự toán qua, nhiều nhất năm ngày, chia làm mấy lần thanh sát là có thể đem ngục giam chiếm lĩnh, nghe lời, đừng làm cho ta lo lắng, được không?”

Bạch Cảnh trờng, một tay đẩy y ra, trong lòng rất không hiểu: “Ta còn có thuân di, còn có không gian ngăn cách, tang thi sẽ không phát hiện, người đến tột cùng là lo lắng cái gì?”

Tiêu Táp cười khỏ, đối mặt với người yêu, chẳng sợ biết rõ hắn có năng lực tự bảo vệ mình, nhưng để hắn ở ngoài tầm mắt của mình, hắn làm sao có thể yên tâm, đây là bệnh chung của nam nhân, hắn nghĩ muốn sửa nhưng người yêu lại muốn học người ta đi dẫn quái, trái tim không tự giác mà bị nhéo một cái, điều này làm hắn cảm thấy thực vô lực, hắn nghĩ muốn cấp cho tiểu Cảnh một nơi có thể che mưa tránh bão gió, chứ không phải để tiểu Cảnh vì hắn, vì mọi người đi mạo hiểm.

Thấy ánh mắt phức tạp của y, Bạch Cảnh có chút đau lòng, nhưng hắn càng thêm hiểu được, bọn họ nếu muốn dài lâu về sau, nhất định phải hòa hợp với nhau, hắn muốn cùng sống vai mà đứng với Tiêu Táp mà không phải là người được bảo vệ dưới cánh, cứ thế mãi khăng định sẽ có mâu thuẫn, hắn biết Tiêu Táp thực thương hắn, nghĩ muốn bảo hộ hắn, nhưng hắn làm sao cũng không thể như thế được.

“Tin tưởng ta, được không? Tựa như ta tin tưởng người vậy, người yêu của người không phải là kẻ yếu!”

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Bạch Cảnh, còn có quyết tâm không thể dao động che dấu dưới ánh mắt, Tiêu Táp đột nhiên hoảng hốt, bộ dáng lúc này của tiểu Cảnh giống như một ảo tưởng, chìm chốc muốn giương cánh bay, mà chính mình là đao phủ nhẫn tâm, ngạnh sinh sinh bẻ gãy đôi cánh của người yêu.

Tiêu Táp trầm mặc thật lâu sau, lâu đến mức Bạch Cảnh cho rằng y sẽ cự tuyệt một lần nữa: “Hảo.”

“Người nói cái gì?” Ánh mắt Bạch Cảnh sáng lên, ý nghĩ sẵn trong đầu thềm nuốt trở về, nguyên bản còn nghĩ rằng lại tổn một phen miệng lưỡi, không nghĩ tới Tiêu Táp thế nhưng đáp ứng.

“Ta nói hảo!” Tiêu Táp thở phào một cái, thấy khuôn mặt mị mị cười trước mặt, phát hiện đáp ứng yêu cầu của Bạch Cảnh kỳ thật cũng không khó khăn như vậy, dừng một chút nói rằng: “Ta muốn cùng với người.”

“Như vậy sao được.” Bạch Cảnh bật người tạc mao, không cần suy xét liền cự tuyệt.

Tiêu Táp thấp thấp mỉm cười, người yêu của hắn cũng dữ dội tương tự hắn, kỳ thật bọn họ đều lo lắng cho nhau, nhẹ nhàng ôm người trước mặt, thanh âm trầm thấp che dấu sung sướng: “Người đã nghĩ muốn một mình hành động, ta đây thủ ở bên cạnh.”

“Nhưng người không biết thuận di, như thế nào theo ta?” Bạch Cảnh bất mãn, Tiêu Táp rõ ràng là cố ý làm khó dễ, một hắn còn ngu ngốc cao hứng một hồi.

Tiêu Táp nhú mày này đích thực là một vấn đề khó, tự hỏi trong chốc lát, kiên định nói: “Ta ở bên ngoài chờ người, mười phút, mười phút sau nếu người không ra, ta sẽ đi vào.”

“Mười phút như thế nào đủ, người uy hiếp ta.” Tâm niệm Bạch Cảnh xoay chuyển, bật người hiểu được, Tiêu Táp là lấy an nguy bản thân áp chế mình.

Thản nhiên liếc nhìn Bạch Cảnh đang xem xét, Tiêu Táp bất vi sở động, hôm nay đã thỏa hiệp rất nhiều không thể có thêm bất kỳ dao động nào nữa, không để cho cự tuyệt mà nói: “Đây là điểm mấu chốt cuối cùng của ta, người xem rồi làm.”

Bạch Cảnh bĩu môi, cò kè mặc cả: “Nửa giờ, như thế nào cũng phải nửa giờ.”

Tiêu Táp sợ mình mềm lòng, rõ ràng quay mặt đi, cũng không nhìn hắn, trực tiếp phản bác: “Nói không được là không được, mười phút.”

Bạch Cảnh nóng vội lại vui mừng, thấy Tiêu Táp không được tự nhiên chơi rất tốt, vội vàng kéo tay áo y mà lay động: “Như vậy được không, 25 phút, mười phút thật sự không đủ, ngục giam quá lớn, chạy không xong.”

Tiêu Táp liền nổi giận, sắc mặt đen lợi hại, trong lòng cũng bắt đầu hối hận, không tự giác mà đề cao âm lượng, như thế nào cũng nghe được có một ít thanh âm nghiêng rằng: “Người còn muốn chạy xong một vòng ngục giam?”

Bạch Cảnh ngẩn ngơ: “Không chạy xong như thế nào dẫn tang thi ra?”

Tiêu Táp vừa rồi buông lỏng vừa nghe lời này liền cứng tâm lại, kiên định mà cự tuyệt nói: “Không được, người vẫn là đừng đi, ta lo lắng.”

Bạch Cảnh kêu rên: “Ta sai, 20 phút thế nào, ta nhất định sẽ cẩn thận.”

Hai người lại ma ma chít chít một trận, người tới ta đi, Bạch Cảnh đưa lên vài cái môi thơm, chờ đến lúc Tiêu Táp rốt cục thỏa hiệp đã là ba giờ đêm, đem mười phút kia đổi thành hai mươi phút, nhiều hơn một giây cũng không được.

Bạch Cảnh thở phào một cái, chưa từng phát hiện, Tiêu Táp khó dây dưa như vậy, kỳ thật hẳn hoàn toàn có thể tự mình quyết định, nhưng nhớ tới ánh mắt lo lắng của Tiêu Táp, những ngày gần đây thật cẩn thận, trong lòng liền từng đợt đau đớn co rút, hẳn biết lần trước hôn mê tiến giai nhất định dọa sợ Tiêu Táp, tuy rằng sau đó không đề cập lại đem hẳn phủng trong lòng bàn tay, đối mặt với tình yêu nồng đậm như vậy, hẳn như thế nào có thể tùy hứng.

Đêm đó, trong tình huống mọi người không biết, lúc tất cả mọi người chuẩn bị ngày mai đại chiến, trong lòng vừa khẩn trương vừa bàng hoàng, Tiêu Táp cần bản đồ địa hình ngục giam để Bạch Cảnh nhớ thật kỹ, rạng sáng bốn giờ, không làm kinh động bất cứ kẻ nào, hai người đi thẳng tới chỗ cách ngục giam 500 m.

Tiêu Táp đứng lại, trên người trang bị đầy vũ khí, chung quanh còn để không ít kim loại: “Ta ở chỗ này chờ người.”

Bạch Cảnh gật đầu, ánh mắt mang theo ý cười nhàn nhạt: “Ân, chờ tin tức tốt của ta.”

“Hai mươi phút.” Tiêu Táp lạnh lùng nói, khuôn mặt vốn lạnh như băng có vẻ càng thêm cứng nhắc, tiểu Cảnh nếu gặp chuyện không may, chính là chết, mình cũng phải kéo hắn trở về.

“Yên tâm, Tiêu lão đại, người phải tin tưởng, người yêu của người kỳ thật rất lợi hại.” Bạch Cảnh nháy mắt mấy cái, hôn lên đôi môi lạnh băng của Tiêu Táp, nhẹ nhàng phun ra một câu: “Chờ ta.” Giấy lát liền biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Gió lạnh gào thét, đại tuyết tung bay, ban đêm tối đen, không nhìn thấy bất luận ánh sáng gì, như cô linh đứng trong tuyết lớn, Tiêu Táp chưa bao giờ cảm thấy thời gian dài như vậy, trong lòng nôn nóng che đi thời tiết rét lạnh, hai mươi phút ngắn ngủi thật giống như thế nào cũng không hết.

Bạch Cảnh tiến vào ngục giam, đi nhà xưởng ít người trước, bên trong thực an tĩnh, an tĩnh đến mức hẳn có thể nghe thấy tiếng hít thở của bản thân.

Trong lòng biết hiện thời gian cấp bách, Bạch Cảnh mới không học người ta lấy thân dẫn quái, trực tiếp từ không gian lấy ra một con gà còn sống, tùy tay ném lên không trung, một cái không gian nhận đi qua, kê huyết phun trào, mùi máu tươi thản nhiên tỏa khắp không khí, tang thi chung quanh bắt đầu xao động, Bạch Cảnh cũng không dám ở lâu, mắt thấy tang thi sắp tỉnh, vội vàng lách người thuận di đến ngoài cửa, tiếp lại ném một con gà, bỏ máu tươi ra đầy đất, từng bước một đem tang thi dẫn ra phòng ở, sau đó mới lại đi một chỗ khác.

Người khác cho rằng là chuyện thực gian nan, Bạch Cảnh làm thực thanh thoi, chính là thực đau lòng, những gà đó đều là thức ăn của hắn.

Dự toán hai mươi phút thời gian, Bạch Cảnh nhanh chóng đem ngục giam chạy một vòng, sợ tang thi không đuổi theo, ngoan tâm tại cửa ngục giam liên tục giết ba con dê, sau đó lại bắn vài tiếng súng vang thật lớn, đem cửa sắt lớn của ngục giam mở rộng, làm tốt hết các chuyện mới thuận di đến bên người Tiêu Táp, nhìn đồng hồ vừa vặn 19 phút.

Tiêu Táp nóng lòng chờ, thấy Bạch Cảnh xuất hiện, khối đá lớn trong lòng cuối cùng rốt xuống, lại nhìn hẳn hoàn hảo không tổn hao gì, vẻ mặt đắc ý, chỉ kém không ở trên mặt viết câu khích lệ ta đi, trong lòng cũng không biết là nên cười hay nên tức, hẳn vừa rồi thật sự rất muốn vọt vào, nhất là lúc nghe thấy tiếng súng.

Hai người còn không kịp nói chuyện, tang thi tựa như thủy triều từ cửa lớn ngục giam vọt ra, tuyết rơi rất dày cũng không có ảnh hưởng quá lớn với bọn chúng, nghe thấy mùi vị của thực vật, trực tiếp nhắm thẳng vào nơi hai người đang đứng.

“Người rời đi trước, xa xa chờ ta, chốc lát lại đây.” Bạch Cảnh vội vàng quay đầu nhìn về phía Tiêu Táp.

Tiêu Táp gật đầu, liếc mắt nhìn Bạch Cảnh một cái thật sâu, cũng không có nhiều lời, trầm mặc xoay người đi, hẳn biết mình lưu lại sẽ chỉ là trời buộc, lần đầu tiên thống hận dị năng của chính mình, nếu hẳn

biết thuận di, là có thể cùng làm với tiểu Cảnh, mà không phải đứng ở bên nhìn.

“Oanh! Oanh! Oanh!” Tiếng vang thật lớn, quang mang chói mắt phụt ra, nháy mắt chiếu sáng toàn bộ không trung.

Một trận sóng nhiệt đánh úp lại trong ngực Tiêu Táp đột nhiên ảm áp, nhiều ra thêm một thân thể chặt vật, tuy nói, một hồi sinh tử, hai lần quen, nhưng thứ đồ chơi này uy lực quá lớn, thật là làm người khác khó chống đỡ.

“Bị thương không?” Cảnh thận đem Bạch Cảnh kiểm tra lại một lần, Tiêu Táp lúc này mới gắt gao ôm người lại, một bàn tay còn nhẹ nhàng lau sát gò má của hắn, vẻ mặt chuyên chú mà ôn nhu.

Bạch Cảnh lắc đầu, khoe môi mang ý cười, thực hưởng thụ sự phục vụ của Tiêu Táp: “Có thể thông tri cho bọn hắn.” Hắn tin tưởng cử động ngày hôm nay khẳng định sẽ chấn trụ tất cả mọi người.

“Người nha!” Tiêu Táp thực bất đắc dĩ, điểm vào đầu hắn một cái, trong lòng hiểu được ý tưởng của tiểu Cảnh, có một màn biểu diễn như thế này, tâm của Lãnh Hàn và Dương Văn Hoa hẳn là có thể nhanh chóng thu nạp được.

Khe khẽ thở dài, Tiêu Táp cao hứng đồng thời cũng cảm thấy thất bại, đột nhiên phát hiện giữa hắn và tiểu Cảnh, hắn giống như mới là người được bảo vệ.

“Người tức giận?” Bạch Cảnh thực miễn cưỡng cảm nhận được, Tiêu Táp tựa hồ kém vui.

“Không có.” Thản nhiên nở một nụ cười, trước đó Tiêu Táp chưa từng dâng lên một loại nguyện vọng mãnh liệt như thế này, nhất định phải mau chóng biến cường, có thể cho tiểu Cảnh một chỗ dựa, mà không phải như hôm nay, cái gì cũng không thể tham gia, chỉ có thể trừng trừng mở mắt nhìn người yêu mạo hiểm.

“Gạt người.” Cảm xúc của Tiêu Táp nào có thể dấu diếm được ánh mắt của Bạch Cảnh, trong lòng thoáng động, cười khê: “Chúng ta là người yêu, ta có thể bảo vệ mình, người ở phía trước tác chiến, không cần lo lắng cho ta, ta cảm thấy phương pháp tốt nhất để yêu người, chính là không để cho mình bị thương, người yên tâm, ta rất tiếc mạng sống, chuyện không nắm chắc, ta sẽ không làm, ta chỉ là muốn cho người biết, người yêu của người cũng không phải là thiếu gia được nuông chiều ở trong nhà.”

“Người nói yêu ta.” Tiêu Táp nhanh chóng bắt lấy câu chữ, nào còn có cái gì gọi là suy sụp.

Mặt Bạch Cảnh đỏ lên, quay đầu đi không nhìn y, nếu là không yêu như thế nào mặc y giả trò chiếm hết tiện nghi.....

70. Chương 70

Tiêu Táp đang định nói vài câu lời ngon tiếng ngọt, thiết bị liên lạc trên người sáng lên, ngực giam cách chỗ ở của bọn hắn không xa, khẳng định đã kinh động không ít người.

Tiêu Táp thực bất đắc dĩ, chỉ đành tạm thời buông tha Bạch Cảnh, vấn đề này lần sau lại hỏi lại, kết nối liên lạc, bên tai liền nghe được thanh âm vội vàng của Chu Tập: “Táp ca, các người hiện tại đang ở đâu?”

Tiêu Táp nhìn Bạch Cảnh một cái, thản nhiên hồi đáp: “Bên ngoài ngục giam, đại bộ phận tang thi đã bị thanh trừ, còn thừa lại giao cho các người thanh lý, nhanh chóng lại đây.”

Chu Tập nghe xong, trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong, nửa ngày mới hồi thần lại, trong lòng tuy rằng đã sớm có dự đoán, nhưng nghe Táp ca nói ra, cảm giác tựa như nằm mơ vậy, hắn còn nhớ rõ thị trấn lần trước, cũng là Cảnh thiếu xuất mã, thả ra động tĩnh lớn như vậy, không trung một mảnh quang mang sáng lạn, tang thi nháy mắt bị thanh lý sạch sẽ, không nghĩ tới lúc này đây, hai người bọn họ lại hành động một mình.

“Chu Tập làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Lưu Uy lo lắng hỏi, thấy Chu Tập ngốc lảng, trong lòng không khỏi trầm xuống, đêm nay hắn ngủ rất sớm, chuẩn bị cho ngày mai chiếm lĩnh ngục giam, không nghĩ tới nửa đêm đã bị bừng tỉnh, đi ra lại không phát hiện bóng dáng Táp ca, mà ngay cả Bạch Cảnh cũng không thấy, nghe động tĩnh bên ngoài không thể không làm bọn họ lo lắng.

Khóe môi Chu Tập run rẩy, thấy thần sắc lo lắng của các huynh đệ, tự nhiên cũng chú ý tới ánh mắt thăm dò của Lãnh Hàn và Dương Văn Hoa, cực kỳ bình tĩnh quét mắt nhìn mọi người một cái rồi mới lên tiếng: “Tập ca kêu chúng ta đi qua thanh lý, tang thi ngục giam đã bị tiêu diệt.”

“Người nói cái gì?” Lưu Uy há to mồm có thể nuốt vào một quả trứng gà.

Cầm mọi người rớt xuống, Trần Đại Vĩ lấp bắp nói chuyện: “Đã...Đã bị tiêu diệt?”

“Các người không có nghe lầm, hiện tại mọi người thu thập súng theo ta đi, cũng mang theo cả bọn nhỏ, không thể làm việc lớn cũng có thể quét tước phòng ở.” Bàn tay to của Chu Tập vung lên nói rất là dũng cảm.

Dương Văn Hoa trợn mắt há hốc mồm, ngay cả một đám người hấn mang đến cũng vậy, trong ngục giam bọn họ từng đi qua, ngàn vạn tang thi, hai người kia là ai a, lúc này mới bao lâu, đêm qua trước khi đi ngủ, bọn họ phát thệ, tuyệt đối không nhìn ra một chút động tĩnh, không nghĩ tới trời còn chưa sáng liền cho bọn họ một cái tin tức động trời như vậy.

Lãnh Hàn thật cao hứng, thủ hạ của hắn cũng thật cao hứng, hắn chỉ biết lựa chọn của mình không sai, hiện giờ xem ra, đầu tư lần này quả thực chiếm tiện nghi lớn.

Mọi người thoáng chỉnh lý một chút liền lái xe trượt tuyết xuất phát về ngục giam, còn chưa đến gần phạm vi ngục giam, xe trượt tuyết không thể đi nữa, chỉ thấy phía trước từng mảng lớn băng tuyết hòa tan ướt sũng, tựa như vừa có hồng thủy lướt qua, chung quanh nhìn thực loạn, từng đống hỗn độn, chính là mặc dù như thế cũng không ngăn cản được vui mừng trong lòng mọi người.

Đi đến không xa ngục giam, bọn họ có thể thấy hai thân ảnh đứng thẳng, đêm thực đen nhưng trong ánh lửa chiếu rọi, hai thân ảnh này có vẻ đặc biệt sáng ngời, ở trong lòng mọi người giống như thần đế cao cao tại thượng, không tự giác mang cho người một loại hy vọng và an bình, làm người ta nghiêm nghị mà thành kính, tiện đà đặt hạt giống cho bọn họ sau này, trong cảm nhận của mọi người địa vị giống như thần vậy.

“Các người tới.” Tiêu Táp thân nhiên xoay người, không để ý ánh mắt giật mình của mọi người, trực tiếp phân phó: “Trong ngục giam còn có tang thi sót lại, ba dì năng giả cấp một dẫn người đi thanh lý, Dư Nhạc cũng đi theo, người còn lại thu thập bên ngoài sân, tốc độ phải nhanh, tinh thần lực giả tăng mạnh đề phòng, động tĩnh nơi này quá lớn, rất nhanh sẽ có người tới.”

Mọi người nghe xong trong lòng căng thẳng, một khắc cũng không dám chậm trễ, trong lòng bọn họ đều hiểu được, khối thịt béo này một khi bị tóm, người muốn ăn khẳm định rất nhiều, động tác nhất định phải nhanh hơn, chỉ có đem bên trong chuẩn bị trước cho tốt, mới có thể toàn tâm toàn ý phòng bị bên ngoài.

Mọi người khí thế ngất trời, công việc lu bù lên, Bạch Cảnh và Tiêu Táp tách ra hành động, mang theo Dư Nhạc, Tào Lỗi, Vương Học Bình, Tần Hạo còn có vài đứa nhỏ đồng thời tiến vào ngục giam, tài nguyên nhân lực không thể lãng phí, thanh lý xong một chỗ, để lại vài đứa nhỏ quét dọn, hai bút cùng vẽ, nếu thuận lợi, đêm nay mọi người có thể dọn vào.

Tiêu Táp ở ngoài chỉ huy đầu vào đây, trong lòng tính toán trừ bỏ tường cao ngục giam vốn có ra, tốt nhất ở phạm vi phụ cận xây một tòa tường thành, đem căn cứ chia làm hai bộ phận: nội thành và ngoại thành, như vậy mới tiện quản lý, cũng không có tự hỏi bao lâu, Liên tỷ liền cảnh báo: “Xa xa có người lại đây, phía đông mười tám người không rõ lai lịch, đường phía tây 56 người, tất cả là thủ hạ của Lưu Vạn Phát, còn có vài người lẻ loi phân tán, chắc là cư dân phụ cận.”

Tiêu Táp gật đầu, phân phó: “Dị năng giả cấp một đi qua ngăn trở, mọi người không được tới gần, nếu không giết không tha, căn cứ mấy ngày nữa sẽ mở ra đối ngoại, các người đem sự tình truyền ra bên ngoài.”

“Vâng!” Tạ Dân Hàng ngừng động tác trên tay cùng Chu Tập liếc nhau, mang theo Lương Sĩ, ba người phân biệt tiến đến ngăn trở.

Chẳng được bao lâu, xa xa truyền đến tiếng súng vang, Tiêu Táp thân nhiên nhìn qua, không có gì bất ngờ, đúng là một hỏa nhân phía tây, Lưu Vạn Phát sẽ nhân lúc cháy nhà hôi của, từ lúc dự kiến, tuy rằng hiện nay hắn cũng không nghĩ xử lý, nhưng nếu có phạm nhân xông lên, hắn cũng sẽ không thủ hạ lưu tình, hiện tại căn cứ chính là cần người, cho dù là một đám dân chúng hỗn hợp làm việc nặng cũng không tồi.

Chu Tập và Lương Sĩ dẫn đầu trở về, kỳ thật Tiêu Táp rất tò mò, Tạ Dân Hàng muốn một mình đối mặt năm mươi mấy người, chẳng lẽ bọn họ không lo lắng? Bất giác, Tiêu Táp liền đem tiếng lòng nói ra.

Chu Tập cười cười, trên mặt không có biểu hiện gì, trong lòng thầm đoán, Táp ca như thế nào lại căn cứ không đúng, từ khi gặp gỡ Bạch Cảnh, dường như sẽ không bình thường, hồi đáp: “Tạ Dân Hàng là huynh đệ của ta, bản lãnh của hắn so với ta lợi hại hơn, tự nhiên tin được.”

Tiêu Táp im lặng, trong lòng sáng tỏ, có lẽ giữa hắn và tiểu Cảnh thiếu chính là một phần tín nhiệm, xem ra về sau phải sửa, ngược lại hỏi: “Tình huống thế nào?”

“Mười tám người kia là đội ngũ lưu lạc ở phụ cận, nghe thấy động tĩnh lại đây nhìn xem, cùng bọn họ nói nguyên nhân cũng không có phát sinh xung đột, chính là đối với căn cứ cũng không có ý gì, tính toán đi đến căn cứ người sống sót ở C thị, bởi vì thời tiết rất lạnh mà bị chậm trễ, danh khí căn cứ C thị bây giờ rất lớn, hiện nay có quân đội canh gác.”

Tiêu Táp gật đầu không có ý kiến gì, vạn sự khởi đầu nan, căn cứ lúc này vừa mới bắt đầu tay, tự nhiên không thể đưa tin trong radio, cũng không chống được với căn cứ quân đội.

Lương Sĩ lại nói: “Dân cư bản địa thật cao hứng, hỏi ta đến cư trú yêu cầu điều kiện gì?”

Tiêu Táp nhíu mày, vấn đề này hắn đã nghĩ qua, nhưng cần bàn bạc kỹ hơn, một căn cứ muốn hoàn thiện phải có điều lệ chế độ, nghĩ nghĩ nói: “Trước đem việc trước mắt xử lý xong, chỉnh đốn tốt, các người đi trước nhanh chóng tranh thủ hôm nay thu phục.”

Lương Sĩ và Chu Tập gật đầu rời đi, nửa giờ sau, Tạ Dân Hàng cũng trở về, trên người còn mùi máu tươi nồng đậm, Tiêu Táp cẩn thận đánh giá hắn, phát hiện đích xác không có bị thương: “Xảy ra chuyện gì?”

Tạ Dân Hàng âm thầm mỉm cười, tùy ý nói: “Lưu Vạn Phát phái người đến tìm hiểu thật hư, giết hết mấy người đầu lĩnh, còn lại không để ý đến.”

Tiêu Táp gật đầu trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, Tạ Dân Hàng thực thông minh, giết hết người, ai tới giúp hắn sửa phòng ở xây tường thành? Có lẽ về sau Tạ Dân Hàng có thể cùng Chu Tập trở thành trợ thủ đắc lực của hắn, sau đó Tiêu Táp khiến hắn nhanh chóng rời đi.

Hôm nay thanh lý tang thi so với lần trước đơn giản hơn, lần trước yêu cầu tìm kiếm tinh hạch, lần này chỉ cần quét sạch sẽ, còn không đến một buổi sáng, nơi sân liền thanh lý hoàn tất, khác thường có thể đào đất chôn, sau khi loại bỏ tuyết, toàn bộ ngục giam từ bên ngoài thoát nhìn rực rỡ hẳn lên.

Mà lúc này Bạch Cảnh lại cùng Tào Lỗi, Tần Dịch, Vương Học Bình còn có Dư Nhạc đồng thời thanh lý bên trong ngục giam, bởi vì là nhà tù, chung quanh đều có rào chắn kim cương, tuy rằng đại bộ phận bị dẫn đi, nhưng vẫn còn có chút ít tang thi bị nhốt ở bên trong phòng.

Có Dư Nhạc dẫn đường thực tiện, bọn họ một đường từ cửa thanh lý đi vào, lúc này Bạch Cảnh mới có tâm tình đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Ngục giam tội phạm trọng hình thực lớn, nơi giam giữ phạm nhân có tám chỗ, hai chỗ nữ nhân, năm chỗ nam nhân, còn có một chỗ đặc biệt giam giữ tội phạm án kiện lớn, trừ cái này ra, còn có một phòng họp lớn, hai phòng họp nhỏ, hai sân thể dục lớn cùng với 13 gian nhà xưởng.

Mà nơi này còn có thư viện, phòng khám, phòng bếp, cửa hàng, nhà ăn, mọi thứ đầy đủ hết, cơ hồ tự hình thành một thế giới nhỏ, bất quá nghĩ lại cũng đúng, nơi này là ngục giam, bên trong tự nhiên cái gì cần đều có, vốn là cùng ngoại giới ngăn cách, đương nhiên tự thành một thể.

Khiến Bạch Cảnh cao hứng nhất vẫn là nơi nghỉ ngơi của nhóm quản giáo, thuần một sắc nhà trọ nhỏ một phòng ngủ một phòng khách, bên trong trang bị đầy đủ hết, cách nơi giam giữ một khoảng, vừa lúc có thể cho nhân viên bọn hắn cư trú, nơi giam giữ bên ngoài thì để cho người tìm đến nương tựa lưu lại.

Nguyên tưởng rằng sẽ rất đơn giản, thanh lý mới biết khó khăn, nếu có người cư trú, tiêu độc toàn diện khẳng định không tránh khỏi, mà còn phải trang bị thủy điện, điện ngược lại lại dễ nói, máy phát điện năng lượng mặt trời, máy phát điện sức gió, không chỉ Tiêu Táp mua, Bạch Cảnh cũng chuẩn bị không ít, chính là nước liền phiền toái, tuy nói ngục giam có một tháp nước, nhưng hiện tại nước sông toàn bộ hàm chứa độc tố, chỉ trông vào vài cái dị năng giả căn bản không có khả năng thỏa mãn nhu cầu của tất cả mọi người.

Nghĩ nghĩ Bạch Cảnh cũng không rối rắm, chuyện động não này đó, liền giao cho Tiêu Táp xử lý, hẳn chỉ cần làm đại thiếu gia của hắn, tăng cường thực lực đấu tranh anh dũng là được, nói thật so với động não, hẳn càng thích đánh nhau hơn.

Vội vàng ba ngày, mọi người mới đem toàn bộ địa phương thanh lý xong trong lúc đó Lưu Vạn Phát lại phái người đến một chuyến, lần này cẩn thận hơn rất nhiều, sau khi ngoan ngoãn đưa lên một ít lễ vật, rốt cuộc cũng không có động tĩnh gì.

Chẳng qua, bang đào phạm thị trấn cách vách không biết như thế nào lại nghe được phong thanh, phái người tiến đến lượn một vòng nói vài câu giao tình, vội vàng trở về truyền lời, có thể từ trong ngục giam giết đi ra, khẳng định không phải là kẻ đơn giản, mới chịu thiệt từ trong tay Lưu Vạn Phát lại làm sao có thể cấp sủng cho người sử dụng.

Động tác Lưu Vạn Phát nhỏ, Tiêu Táp không để bụng, chỉ cần thực lực của bọn họ đủ mạnh, có thể chấn trụ những người này, sẽ không có người dám can đảm tiến lên làm càn, chẳng sợ có tính toán trong lòng, chờ đến lúc quy mô căn cứ lớn dần, trừ bỏ là được, hiện tại mà nói còn không vội, trong vòng mấy cây số bên ngoài ngục giam không chỉ muốn xây sửa tường thành, khẳng định còn muốn tu kiến khu chung cư, hiện nay nhân thủ bọn họ không đủ, lưu trữ những người đó còn có chỗ dùng.

71. Chương 71

Thanh lý xong hết thấy tạp vật, đem ngục giam quét tước thật sạch sẽ, mọi người lúc này mới bận rộn việc khác, đầu tiên trang bị máy phát điện, ngục giam diện tích quá lớn, máy phát điện nhỏ nhỏ căn bản không đủ dùng, Tiêu Táp rõ ràng phân phó thanh lý một chỗ trong sân đặt máy phát điện, Dương Sùng Huy từng đi làm tại cục cung cấp điện, lúc này vừa lúc phát huy công dụng, hết thấy quyền hành đều giao cho hắn xử lý.

Vấn đề nước, Lãnh Hàn đề xuất kiến nghị, hẳn trước kia làm kinh doanh, thủ hạ còn học kiến trúc sư, Tiêu Táp là dị năng hệ kim, chỉ cần đem nơi chứa nước sửa lại, lại trang bị mấy cái chặn lối, đối với bên ngoài là có thể cung cấp nguồn nước.(Đoạn này cũng không hiểu lắm, chắc là làm một cái hồ sau đó đắp mấy cái đập chắn nhỏ, sau đó phân chia nước ra các chỗ.)

Bạch Cảnh nghe xong từ chối cho ý kiến, chỉ cảm thán ở trong lòng, nhân tài a, quả nhiên đến chỗ nào cũng khuyết thiếu, gặp được một đám người Lãnh Hàn xem như nhật được bảo, ngay cả tường thành bên ngoài và kiến trúc phòng ốc cũng có thể giao cho hắn hoàn thành....

Trong lòng Dương Văn Hoa kém vui, nguyên cho là mình lại đây, trong tay có người, có vật tư như thế nào cũng coi như là một nhân vật, so sánh mới biết được, trừ bỏ đánh nhau, nhóm người này của bọn họ thật đúng là cái gì cũng không biết, theo Tiêu Táp, kỳ thật là hắn nhất được đại tiện nghi, từ đầu đến cuối chiếm lợi.

Mà trừ bỏ quét tước ra, có thể nói cơ hồ hắn không giúp được việc gì, cảm giác là người rảnh rỗi còn thật mẹ hắn không có tư vị!

Bất quá Tiêu Táp cũng không để hắn mất mát lâu, đội hộ vệ liền giao cho hắn và Chu Tập cùng quản lý, cũng coi như dính vào biên chế quyền lợi.

Khu văn phòng quản giáo Tiêu Táp để người chỉnh lý một phen, còn có rất nhiều nhà một gian nhỏ còn không có người ở, tự hỏi thật lâu, quyết định đem nơi đây giao cho nhân tài mới chào được cư trú, quan trọng nhất là một ít nhà khoa học cùng một ít nhân viên nghiên cứu, một căn cứ cường đại chỉ dựa vào vũ lực là không đủ, phòng thí nghiệm tất nhiên không thể thiếu.

Về phần tám nơi dừng chân còn lại, ngục giam phân chia thực tốt, mỗi khu đều cách không xa, nguyên bản chia làm năm khu, hai chỗ nhà lầu nữ ở một khu, nơi giam tội phạm đặc biệt đại trọng hình một khu, năm chỗ còn lại thì chia làm ba khu.

Tiêu Táp đồng dạng phân chia theo thứ tự, khu tội phạm đặc biệt đại trọng hình lưu cho hộ vệ triệu tập trong tương lai, dư lại bốn khu, khu a là một tòa nhà độc lập, cấp bậc hơi cao một người cư trú bên trong, khu b là hai cái nhà lầu, hoàn cảnh thứ hai, khu c thì cung cấp cho dị năng giả, khu d chính là thập cẩm,

mỗi gian phòng có thể ở 12 người. Người đến cư trú chỉ cần chưa nộp vật tư đầy đủ, dựa theo số lượng phân chia nơi ở, cung ứng điện nước cũng là dựa theo chỗ ở mà phân phối thời gian, mỗi ngày từ một giờ đến sáu giờ không hơn.

Phòng bếp và thư viện không thay đổi vị trí, phòng khám Bạch Cảnh lại thêm mấy khí dụng cụ, quy hoạch thành một bệnh viện loại nhỏ, bác sĩ hiện nay còn có hai người, trừ bỏ Lương Nghị ra còn có bác sĩ bên người Lãnh Hàn.

Phòng họp lớn, Tiêu Táp biến nó thành thị trường giao dịch, chia làm mấy chục gian nhỏ, về phần phòng họp nhỏ, một cái trong đó lưu lại cho mình dùng, đổi thành cao ốc văn phòng của bọn họ, một cái khác để tuyên bố nhiệm vụ, kiểm lấy tích phân và cho điểm thưởng.

Còn nhà xưởng, trải qua Lãnh Hàn đề nghị, trừ bỏ chế ý xưởng không cải biến, còn dư lại 12 tòa nhà ở, một tòa đổi thành chỗ ăn chơi, một tòa đổi thành nhà ăn cỡ lớn, còn lại toàn bộ đổi thành nhà dừng chân, căn cứ yêu cầu người đến tắm rửa, càng cần các thể lực khắp nơi hơn nữa, thể lực nhà ai có thể cho giá tiền tốt, cho thuê đám nhà lầu này có thể tốt hơn so với để cho bọn họ lẻ loi phân tán ở tiểu khu, đỡ phải suốt ngày phát sinh xung đột, động một cái lại xuất ra cái gì gọi là thích chơi đại.

Mà điều lệ chế độ của căn cứ cũng phải hảo hảo chỉnh lý, kiên quyết không được có bất luận kẻ nào ẩu đả đánh nhau, ra khỏi phạm vi thì không hề gì, nhưng nếu đã ở trong căn cứ liền nhất định phải bị ước thúc, coi như là cho dân cư nơi này một cái bảo đảm. Còn có người tìm đến nương tựa như thế nào kiểm lấy tích phân, như thế nào tiếp nhiệm vụ, thời gian và lộ tuyến của hộ vệ tuần tra căn cứ, này đó phải làm ra một cái Chương trình.

Tiêu Táp thực hào khí, bàn tay to vung lên, toàn quyền công việc giao cho Lãnh Hàn, người ta đã từng quản lý qua công ty lớn, có kinh nghiệm cũng không phải bọn hần hắc đạo có thể so được, man nhân chính là không nói lý, hần chỉ cần nắm chắc phương hướng lớn là được.

Về phần kho hàng khẳng định giao cho Bạch Cảnh quản lý, trừ bỏ hai cái kho hàng lấy ra cho người ta nhìn ra, tất cả vật tư còn lại đều ở trong không gian của Bạch Cảnh, hần tuy rằng không nắm quyền lợi lại đem mạch máu nắm trong tay, nơi có người liền có tranh đấu, hần không muốn lục đục với nhau không có nghĩa hần muốn điệu thấp, địa vị của hần thực siêu nhiên, tương lai vô luận ai gia nhập cũng không có người dám coi thường.

Thương nghị xong hết thấy, ký kết xong điều lệ chế độ đã là mười ngày sau, văn phòng cao ốc bắt đầu vận chuyển, thấp tin tức cũng thành lập, trong vòng phạm vi 2km quanh căn cứ cũng có thể tiếp thu được tín hiệu. Mà Bạch Cảnh còn phát điện báo cho B thị, nói như thế nào Bạch Kính Thành cũng là ba hần, hiện nay Bạch Cảnh không muốn hần suy sụp quá nhanh.

Bên trong dự kiến, tình cảnh Bạch Kính Thành không tốt lắm, chẳng sợ trước tiên làm chuẩn bị để cho quân đội áp một đầu, Bạch Cảnh gì cũng chưa nói để hần nắm chặt vật tư, hiện tại mặt thế đã được một tháng, không được bao lâu nữa chờ đến lúc vật tư khan hiếm, hần mới chân chính xuất đầu.

Quân đội? Bạch Cảnh cười lạnh, người Chu gia lấy không được thực vật lại tính cái rắm.

Chuẩn bị tốt hết thấy mọi thứ, Tạ Dân Hàng, Tào Lỗi, Lãnh Hàn ba người chủ quản chính vụ, Trần Đại vĩ cũng lẫn lộn đảm đương đội trưởng một tiểu đội tuần tra, Tần Dịch và Vương Học Bình chờ người, dị năng giả cấp một cũng an bài trong đội hộ vệ, xem như nhân viên đặc biệt, tự thành một tiểu đội không chịu sự quản lý của Dương Văn Hoa và Chu Tập, nơi nào có yêu cầu liền đến, dù sao dùng nắm tay lớn nói chuyện, dị năng giả cấp một địa vị cũng cao cả.

Cửa ngục giam Tiêu Táp hung hăng gia cố một phen, ký túc xá đằng sau, lầu một đổi thành phòng cổ vấn, tất cả bên trên làm chỗ ở lâm thời cho đội hộ vệ, hiện tại ít người, vả lại không tính mười người trang bị nặng ra trận, mang đủ vũ khí, tám giờ thay ca một lần, chờ đến về sau nhiều người, cần phải mở rộng đội ngũ, cửa khẩu cũng phải canh gác gắt gao, người canh cổng từ một người ban đầu tăng lên thành năm người, bởi vì thời tiết rất lạnh, bên trong không chỉ lắp máy theo dõi, máy tính còn trang bị điều hòa, đương nhiên, internet chỉ có thể sử dụng trong phạm vi căn cứ, xem như hình thành một mạng lưới bên trong.

Cùng ngày căn cứ đưa tin tức truyền ra bên ngoài liền có không ít người nghe thấy mà đến, đại bộ phận đều là cư dân phụ cận may mắn sống sót, hiện nay thực vật cũng không khan hiếm, tồn một chút lương thực có

thể ở một chỗ có điện có nước, bọn họ làm sao có thể không làm, cứ tưởng chờ thời tiết ấm áp sẽ trở lên tốt hơn, nhưng không biết, loại tâm tính này của bọn họ đã định sẽ bị đào thải trước.

Căn cứ từ từ đi vào quỹ đạo, Tiêu Táp cũng không dám chậm trễ, thừa dịp hiện tại rét lạnh, liền tuyên bố nhiệm vụ, bên ngoài ngục giam muốn xây một tường thành chắc chắn, mà còn muốn thành lập phòng ốc cư trú, mỗi ngày dựa theo phân lượng làm việc, căn cứ sẽ phát điểm tích phân, bằng vào số lượng nhiều hay ít có thể ở bên trong căn cứ đổi lấy thực vật, cũng có thể mua bán thực vật, còn có thể thuê nhà ở.

Về phần nên xây như thế nào, Tiêu Táp không muốn nhúng tay vào, toàn bộ giao cho Lãnh Hàn xử lý, bất quá may mắn chính là một bang thủ hạ của Lãnh Hàn còn mang theo bằng hữu của hắn, hai mươi ngày sau thật sự chạy tới, vừa nói mới biết được, cái căn cứ ban đầu kia của bọn họ thật sự lạnh không chịu nổi, vậy gì cũng khan hiếm, vài tên to đầu còn gây nội chiến, cuốn theo một đám vật tư trốn vô tung vô ảnh, chỉ để lại dân chạy nạn khóc cha chửi má nó.

Nhận được điện báo của Lãnh Hàn, bọn họ một khắc cũng không dám chậm trễ vội vàng hướng bên này chạy tới, chính là tuyết đọng trên đường quá dày khó đi, lộ trình tuy rằng không dài cũng phải đến hai mươi ngày mới tới, thấy hoàn cảnh nơi này hung hăng thở ra một hơi, cùng căn cứ ban đầu so sánh, nơi này quả thực là thiên đường, mà bọn họ còn có hai, ba dị năng thủy hệ, cứ như vậy, căn cứ dùng nước tiện hơn rất nhiều, tu kiến tường thành cũng bắt kịp Chương trình.

Mất thấy căn cứ kiến thiết càng ngày càng tốt, Lưu Vạn Phát nhện không được rốt cục tìm một cái giá lớn đầu nhập vào, muốn định cư tại căn cứ không chỉ cần làm nhiệm vụ, tích góp từng li từng tí một điểm tích phân, mỗi lần đi ra ngoài thu thập vật tư còn phải nộp 30%, so với người ta 50%, 70% bọn họ đã nhân từ hơn rất nhiều, Lưu Vạn Phát thực đau lòng, kỳ thật hắn rất muốn đầu nhập vào Tiêu Táp, không nê hà người ta không để ý tới, trong lòng một cổ hận khí, rõ ràng thuê một đám nhà xưởng cũng thành lập một bang phái, gọi tên là Long Hồ Bang, hiện nay xem như là thế lực lớn thứ hai trong căn cứ.

Bạch Cảnh vừa nghe liền “phốc” cười thực vui vẻ, lúc này mới nhớ tới, căn cứ bọn họ còn không có tên, trải qua một phen nghị luận, không để ý Bạch Cảnh phản đối, Tiêu Táp đặc biệt tự quyết định, vì thế Cảnh Táp thành sinh ra, Bạch Cảnh vừa nghe thực khó coi, có cần buồn nôn như vậy hay không, da gà đều nổi hết lên rồi.

Bất quá nói tóm lại, hết thấy đều phát triển theo phương hướng tốt.

Không được mấy ngày, trong radio bọn họ thể nhưng lại nghe thấy một tin tức buồn cười, thị trấn cách vách cũng lập một cái căn cứ người sống sót, lão đại chính là đào phạm ngục giam lúc trước, mà còn phát một cái điện báo lại đây hy vọng có thể kết minh.

Tiêu Táp phiêu phiêu mất một cái, ném điện báo đi thật xa, cho dù kết minh cũng phải xem đối tượng là ai, thị trấn cách vách thành lập căn cứ rõ ràng chính là đoạt bát cơm, đồ mất bọn họ vũ lực sung túc, lại muốn đến phân một chén canh, ai thềm để ý tới.

Bắt đầu nhàn rồi, Tiêu Táp và Bạch Cảnh phải tay làm chân đạp, hai người mỗi ngày đi sớm về trễ, lái xe trượt tuyết chạy ngược chạy xuôi, chỗ nào nguy hiểm liền chạy chỗ đó, mùa đông tang thi rất ít, nhưng không phải là không có, hai người như vậy là coi như rèn luyện chính mình, căn cứ quá mức tốt đẹp, sinh hoạt quá mức an nhàn, tuy rằng rất muốn an lòng nghỉ ngơi nhưng hiện tại nguy hiểm cũng không có biến mất, sau khi dàn xếp xong hết thấy, việc cấp bách hiện tại chính là tăng lên thực lực của mình.

Vận khí bọn họ coi như tốt, gặp gỡ mấy con động vật biến dị, chỉ tiếc cấp bậc tinh hạch quá thấp đối với Tiêu Táp đã không có tác dụng, này đó xem như tài sản cá nhân, Bạch Cảnh thực không khách khí mà nhận, sau khi trở về liền ném cho Từ Lôi và Tần Hạo.

Mà hắn còn tìm cơ hội, mỗi ngày đút cho Tiêu Táp nước suối không gian, cứ việc chỉ có một giọt nhưng mà dị năng của Tiêu Táp vẫn biến hóa, mà ngay cả Bạch Cảnh cũng không nghĩ tới, một tháng sau không có lợi dụng tinh hạch trợ giúp, bằng vào thiên phú, trong khi ngồi xuống, Tiêu Táp tự nhiên tấn chức dị năng giả cấp 2.

Tin tức này truyền ra lúc ấy liền tạo thành oanh động của căn cứ, tên của Tiêu Táp nhất thời nổi bật....

Trong lòng Bạch Cảnh rất hâm mộ, phát ngao mà thu thập ngọc khí, vì thế căn cứ tuyên bố nhiệm vụ lại nhiều thêm một cái, ngọc khí cũng có thể đổi lấy thực vật lấp đầy bụng.

72. Chương 72

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong lúc vội vội vàng vàng, thời gian ba tháng giây lát lướt qua, thời tiết từ từ chuyển tốt, băng tuyết có xu thế hòa tan, nhìn mọi người trong căn cứ hoan hô, Bạch Cảnh chỉ cảm thấy trong lòng nặng trĩu, càng cố gắng rèn luyện dị năng hơn.

Tiêu Táp nhìn thực đau lòng lại không biết nên khuyên giải như thế nào, hẳn biết tiểu Cảnh bức thiết biến mạnh, cũng giống như bản thân hắn, mắt thấy thời tiết ấm dần, nghe trong radio đưa tin chỗ nào lại có tình huống gì, trong lòng hẳn hiểu được, ngày an bình chỉ sợ không còn bao lâu.

Từ khi băng tuyết hòa tan, trong tuyết có thể lái xe, không ít người rời đi căn cứ, không cần Tiêu Táp thanh lý, Lưu Vạn Phát ở ngày thứ ba có thể lái xe liền mang theo một bang thuộc hạ mời chào được nghênh ngang rời đi, lúc đi còn giễu võ dương oai, mắt lé nhìn Dương Văn Hoa.

Cư dân địa phương không thể chờ đợi được vội vội vàng vàng thu dọn đồ đạc bước đi, hy vọng sau khi trở về có thể bắt kịp thời gian trồng trọt lương thực trong quý này.

Bạch Cảnh thờ ơ lạnh nhạt, ánh mắt thương xót, trải qua lễ rửa tội của đại tuyết không có người nào biết, bùn đất đã biến chất, hiện tại trồng căn bản không ra lương thực, chờ đến lúc thời tiết chân chính ấm áp, ánh mặt trời mang đến không phải là hy vọng mà là từng tầng từng tầng tuyết vọng, không có hoàn cảnh an toàn sinh tồn, những người đó hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Bạch Cảnh thần nhiên nhìn, cái gì cũng chưa nói, phát hiện trải qua trọng sinh, tâm của chính mình cũng trở nên cứng rắn, lạnh như sắt đá...

Ánh nắng thần nhiên rơi xuống, cảnh tượng trời tuyết náo nhiệt đã không còn, căn cứ trở nên thanh lãnh, duy nhất đáng ăn mừng là tường thành đã xây xong hơn phân nửa, phòng ốc ở ngoại thành cũng xây dựng không sai biệt lắm, còn có một ít công trình sắp kết thúc chỉ cần tốn một phen công phu, hơn mười ngày liền hoàn thành.

Trong lúc đó, kể sau Tiêu Táp, không bao lâu sau Tào Lỗi cũng tiến giai lên dị năng giả cấp 2, bọn Trần Đại Vĩ dưới sự trợ giúp nước suối của Bạch Cảnh, bảy người kích phát dị năng, một bang thuộc hạ của Tiêu Táp cũng có năm người, trong lòng Dương Văn Hoa rất hâm mộ, mười hai thuộc hạ của hắn kích phát dị năng chỉ có bảy người, thêm cả Tiêu Táp và Bạch Cảnh, thế lực hoàn toàn xứng đáng là căn cứ đệ nhất.

Bạch Cảnh vội vàng rèn luyện dị năng, Tiêu Táp cũng không nhàn rỗi phân phó thuộc hạ, trừ bỏ đội tuần tra, mỗi ngày đều cho người lái xe thu thập vật tư, mà còn để dị năng giả hệ thổ gia tăng thời gian tạo một thông đạo bí mật từ trong căn cứ đi ra ngoài dài đến ba chục mét, cửa vào liền xây ở dưới nhà bọn họ cư trú, thổ khôn đều có ba hang, hẳn cũng không thể không để đường lui cho mình.

Ngày này, hai người mới từ bên ngoài trở về, tiến vào căn cứ liền phát hiện không khí trầm trọng, dường như còn có thêm không ít gương mặt mới, ngoài cửa khu cách ly cũng đứng không ít người, vệ binh ở cửa khẩu đã vội đến chân không chạm đất.

Bạch Cảnh nhíu mày, bọn họ ở trên đường cũng không thấy người đi lại cũng không có nghe được bất cứ động tĩnh gì, đương nhiên điều này cũng không bài trừ, bọn họ không đi cùng một con đường.

Đi vào văn phòng, Tạ Dân Hàng đã chờ lâu, sắc mặt thoát nhìn thực trầm trọng, tâm Bạch Cảnh cũng bị kéo lên theo, hẳn biết ngày thái bình sẽ không lâu lắm, lại không nghĩ sẽ chấm dứt nhanh như vậy.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Táp trầm giọng hỏi, hẳn tin tưởng, nếu không phải là có đại sự phát sinh, Tạ Dân Hàng sẽ không thận trọng như vậy.

“Đêm qua, căn cứ người sống sót C thị đã bị tang thi công kích, quân đội đã lui lại toàn diện, bên ngoài đến rất nhiều người sống sót.”

Bạch Cảnh cười lạnh, quân đội út lui khỏi cũng không ngoài ý muốn, lúc đầu đã có dự kiến, chính là chỉ bằng cái này còn không đến mức để Tà Dân Hàng biến sắc mặt.

Chỉ thấy sắc mặt Tà Dân Hàng âm trầm, lửa giận khó nén trong lòng mà ngay cả ngữ điệu nói chuyện đều nghiêng răng nghiêng lợi: “Quân đội theo hướng B thị mà rút khỏi, có một nhóm người khác ở lại đóng giữ, mục đích chính là Cảnh Táp thành.”

“Người nói cái gì?” Bạch Cảnh trừng lớn ánh mắt, tức giận nở nụ cười, lại có người dám đánh chủ ý hấn.

“Tin tức truyền đến lúc nào?” Sắc mặt Tiêu Táp trầm xuống, mấy ngày nay bọn họ quả thật an nhàn, căn cứ càng xây càng tốt, tuy rằng không có nhiều người nhưng các phương diện đều đầy đủ hết, tang thi ở xung quanh mấy ngày nay hấn và tiểu Cảnh đã săn bắn thanh lý sạch sẽ, chỉ cần có đội ngũ gia nhập, căn cứ rất nhanh sẽ náo nhiệt, tình cảnh biến thành quá tốt, không nghĩ tới sẽ khiến người khác chú ý.

“Người bên ngoài Tào Lỗ nhận thức mấy người, lúc này đang ôn chuyện, từ trong miệng bọn họ biết được.”

“Người nói là chiến hữu của Tào Lỗ đến?” Trong lòng Bạch Cảnh vui vẻ, căn cứ hiện nay thiếu người, tuy rằng có thêm năm dị năng giả cấp 1, nhưng chân chính tuần tra, người vẫn là không đủ dùng, anh tài bị người tranh cướp đây là định luật từ xưa, trừ bỏ quân đội thành lập căn cứ chiếm, còn lại chính là tự chiêu mộ, cái gì mà không trải qua chém giết mới đoạt được, cuối cùng nắm tay ai lớn người đó được, chính là hấn ngàn vạn lần không ngờ, chống lại bọn họ đầu tiên, thế nhưng lại là quân đội quốc gia, chẳng lẽ thật cùng hấn xung đột mới được.

Tà Dân Hàng gật gật đầu, thần sắc tối tăm: “Tin tức là người rời đi truyền ra ngoài.” Tất cả đều là một ít bạch nhãn lang.

Tiêu Táp cũng không thêm để ý, thế lực bọn họ từ từ mở rộng cùng thế lực khác đối chọi là không thể tránh được, lúc trước phụ cận nhà giam là không có người nào lợi hại, hiện tại nghe nói tang thi bị thành trù, bọn họ lại mới có hơn hai trăm người quản lý, khẳng định sẽ có người nghĩ cách, thần nhiên nói: “Việc này người không cần xen vào, hiện tại ngày càng không yên ổn, người đến tìm nơi nương tựa, chưa nộp 50% vật tư cũng đi ra ngoài như đội ngũ săn bắn.”

“Vâng, ta biết.” Nghe thấy ngữ điệu trầm ổn của Tiêu Táp, Tà Dân Hàng đột nhiên cảm thấy chính mình cần rèn luyện nhiều hơn, vẫn là quá thiếu kiên nhẫn, ngàn vạn tang thi còn không sợ còn sợ mấy ngàn người sao, chính là cùng người đối chiến sao lại có thể so với tang thi, ít nhất tang thi cũng sẽ không có âm mưu quỷ kế.

“Chúng ta đi qua hỏi một chút.” Tiếp, Tiêu Táp quay đầu nhìn về phía Bạch Cảnh.

Bạch Cảnh gật đầu, hiểu được ý chỉ chính là chiến hữu của Tào Lỗ, hai người cùng đi ra ngoài, tùy ý hỏi một người, trực tiếp hướng về phía nhà ăn mà đi.

Vừa mới đi đến cửa lớn còn không có đi vào, chợt nghe thấy thanh âm nam nhân nức nở bên trong mà còn không chỉ là một người, đều nói nam nhi không dễ dàng rơi lệ, đám hấn tử này chỉ sợ thật sự rất thương tâm.

“Bình tử, người không biết, bộ đội đặc chủng chúng ta bảo hộ chính là quốc gia, là dân chúng, trong thành vừa loạn, người khác có thể đi, có thể chạy nhưng chúng ta không thể a, Đặng Thủ vừa mới trải đời, chúng ta không có thủ trưởng trực hệ, phân công ở nơi nào cũng không phải tâm phúc, cấp trên coi chúng ta như súng mà sử dụng, chúng ta nhận, liều chết liều mạng mà sống, tận tâm tận lực, nhưng mẹ nó chúng ta cũng là người, cũng có sinh mạng, quân đội lui lại để chúng ta lưu thủ, đó là để chúng ta chịu chết a, còn phải chịu dân chúng địa phương chỉ trích, tiểu Nhị Bì vừa mới 17 tuổi, tốt nghiệp trung học sẽ tham gia quân ngũ, ngành sinh sinh bị người ta đẩy vào bên trong tang thi, ta đây đau lòng a, người nói thể đạo như thế nào lại biến thành cái dạng này...”

Người chung quanh cũng đỏ hốc mắt cũng có người oán giận nói: “Tiểu Nhị Bì trước đó vài ngày còn cứu bọn họ, chẳng sợ không báo ân cứu mạng, nhưng là không thể như vậy...”

“Quần được ai, quân đội không cần chúng ta, dân chúng tự nhiên sẽ oán hận.”

“Nhưng chúng ta cũng chỉ là pháo hôi, cũng giống bọn họ lưu lại chịu chết...”

“Đừng trách bọn họ, hiện giờ danh nghĩa quân đội đều thanh quân đội tư binh, kẻ hở trong sinh tồn không dễ dàng, quên Ngô Vệ Hoa là chết như thế nào sao? Về sau đừng để ta nghe thấy chữ bảo vệ quốc gia.”

Chung quanh toàn bộ trầm mặc, Tào Lỗi nhẹ nhàng nhướn mày, đánh vỡ yên lặng, vạch áo cho người xem lưng: “Nha, Cường tử, như thế nào lại trung úy người cũng rơi xuống thảm trạng này, nói cho ca nghe một chút chuyện hay xem.”

Cường tử lạnh lùng liếc hắt một cái đang định lên tiếng, chỉ thấy sắc mặt Tào Lỗi trở nên đứng đắn: “Thiếu gia.”

Cường tử vừa quay đầu lại liền thấy hai nam nhân xuất hiện tại cửa lớn, một người trầm ổn một người kiệt ngạo bất tuân, rõ ràng là hai thái cực đứng chung một chỗ lại vô cùng thỏa đáng, trong lòng biết đây là chủ tử nhà Tào Lỗi, lễ phép đứng lên gật đầu: “Các người hảo.”

“Người hảo cử ngưỡng đại danh.” Bạch Cảnh nhẹ nhàng mỉm cười, tùy ý tìm một cái ghế ngồi xuống, tiếp lại có người lại đây hỏi ý kiến: “Cảnh thiếu, Táp ca, ăn chút gì không?”

Tiêu Táp liếc nhìn hắt một cái, thản nhiên nói: “Mang lên vài món ăn, hôm nay ta mời, lại lấy một bình rượu đến.”

“Có ngay, Táp ca các người chờ một chút.”

Nam nhân hoan hỉ rời đi, Tào Lỗi mới lên tiếng: “Thiếu gia, ta giới thiệu cho các người, hắt là Trương Bảo Cường chúng ta từng ở trong một đội, tin được.”

Bạch Cảnh gật đầu cũng không vòng vo trực tiếp hỏi: “Nói một chút tình huống các người biết, lúc nào quân đội sẽ lại đây, lệ thuộc thế lực nào, tổng cộng bao nhiêu người?”

Trương Bảo Cường cũng không chút do dự, Tào Lỗi có đề cập qua tính tình của Bạch Cảnh với hắt, biết vị thiếu niên này là một người trực lai trực vãng, hỏi đáp: “Trên dưới năm nghìn người, nhìn từ bên ngoài là lệ thuộc Dương tướng quân, trên thực tế vừa mới đầu nhập vào Chu gia, lần này đi B thị dẫn theo tám vạn nhân mã, còn có vật tư lấy được ở các thành phố lớn.”

Bạch Cảnh cười lạnh, trong ánh mắt toát ra lệ khí, tại sao lại là bọn hắt, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, cố tình không để mình sống yên ổn.

“Đừng nóng giận.” Tiêu Táp vỗ vỗ tay hắt, tiếp nhìn về phía Trương Bảo Cường: “Các người như thế nào lại biết?” Việc này hắt là cơ mật, không phải không tín nhiệm bọn họ chính là bất cứ sự tình gì chung quy cũng phải hỏi rõ nguyên nhân.

“Mấy ngày hôm trước chúng ta ở C thị, Lỗi tử đã nói qua nơi này vẫn luôn gọi chúng ta lại đây, chính là lúc ấy người rất nhiều...” Hắt như thế nào lại có ý làm phiền người khác, huống chi, khi đó hắt cũng lo lắng cho cha mẹ.

Tào Lỗi đánh qua một quyền, lo lắng không đâu, người này còn khách khí với hắt như vậy.

Trương Bảo Cường cười khổ, đối mặt với chiến hữu ngày xưa, cứng rắn chịu một quyền, lúc ấy phá hỏng tình huống như vậy, hắt biết Tào Lỗi cũng làm việc cho người khác, một hai người còn hoàn hảo, hắt tha một bang thủ hạ còn thêm một nhóm người già yếu, sao có thể thật sự phiền toái người khác, nếu không biết có nguy hiểm, hắt chỉ sợ cũng sẽ không đến báo tin, chính là không nghĩ tới đích thật là hắt đa tâm rồi, nếu hắt sớm lại đây, đôi mắt của Trương Bảo Cường tối sầm lại, thần sắc tối nghĩa khó phân biệt, nếu sớm đi lại đây có phải hay không, cha mẹ sẽ không bị vu oan mà chết, tiểu binh của bang thủ hạ cũng sẽ không trắng trợn mà hy sinh.

Không khí trong phòng thực nặng nề, Tào Lỗi thấy hắt như vậy cũng hiểu được mặt mũi mất hết, rõ ràng vênh mặt lên, lườm nhìn hắt.

Trầm mặc một lát, Trương Bảo Cường mới nói tiếp: “Trong căn cứ luôn luôn có một ít con đường đặc biệt, Nghiêm Lượng hướng tới kiêu ngạo, nghe phong thanh, ta liền dẫn người lại đây, bọn họ trẻ nhất ngày hôm sau sẽ tới.”

Tiêu Táp hơi trầm ngâm: “Người về sau có dự tính gì không?”

Trương Bảo Cường quét mắt nhìn thuộc hạ chung quanh, thanh âm trầm ồm lại kiên định: “Ta nghĩ định cư ở trong này, phòng ở nhà xưởng rất tốt, về sau còn phải phiền toái Tiêu lão đại chiếu cố nhiều hơn.”

Bạch Cảnh hơi thất vọng, nguyên tưởng rằng có thể đem người này nhét vào làm thủ hạ, bất quá người ta đã nói rõ ràng như vậy, hẳn cũng sẽ không cưỡng cầu, dù sao chỉ cần ở tại căn cứ, lại là chiến hữu của Tào Lỗ đối với bọn họ đều là chuyện tốt.

Tiêu Táp gật đầu một cái: “Nói chiếu cố làm gì, người là bằng hữu của Tào Lỗ chúng ta tin được, quy củ của căn cứ để hẳn nói lại cho người, có yêu cầu gì cũng đừng khách khí, chúng ta hiện tại là căn cứ ít người, năng lực trong phạm vi, còn hy vọng các người có thể hỗ trợ tuần tra, những ngày gần đây chỉ sợ sẽ loạn.”

“Đa tạ Tiêu lão đại, có chuyện gì xin cứ việc phân phó, chỉ cần chúng ta có thể làm được.” Trương Bảo Cường nhẹ nhàng thở ra, kỳ thật vừa rồi hẳn thực lo lắng, hẳn khác với Trần Đại Vĩ không lấy danh nghĩa đầu nhập mà vào, chẳng sợ hiện tại căn cứ thực tốt, trong lòng hẳn vẫn sinh ra một loại hoài nghi, càng tin tưởng vững chắc thể lực của mình là tốt nhất, bất quá Tiêu Táp có thể sẵn khoái như vậy lại khiến hẳn cảm thấy ngoài ý muốn, hy vọng lúc này đây, có thể thực sự yên ổn xuống dưới.

73. Chương 73

Tào Lỗ và Vương Học Bình cũng không có nhiều lời, nếu đó là lựa chọn của chiến hữu, bọn họ chỉ biết tôn trọng, dù sao về sau quan tâm nhiều hơn là được.

Chẳng bao lâu sau đồ ăn được bưng lên, đã lâu chưa ăn thực vật như vậy, một bang nam nhân ăn như lang thôn hồ yết, vừa ăn vừa nói chuyện, không khí thoải mái khó có được.

Sau khi cơm no rượu say, Trương Bảo Cường mới hỏi: “Các người có tính toán gì không, nếu có yêu cầu gì cứ phân phó.”

Tiêu Táp gật đầu, tự nhiên sẽ không khách khí: “Hiện nay căn cứ quá ít người, hy vọng các người có thể tham gia tiểu đội tuần tra, một ngày tám giờ, tính hai mươi điểm tích phân.”

“Điểm tích phân?” Trương Bảo Cường không hiểu.

Vương Học Bình cười giải thích: “Là điều lệ chế độ của chúng ta cũng là tiền thông dụng trong căn cứ, điểm tích phân có thể đổi lấy phòng ốc cư trú, cũng có thể đổi lấy lương thực, còn có thời gian dùng điện nước, các người muốn tới nhà ăn ăn cơm hoặc là đi quán bar, chỉ cần là vật phẩm của căn cứ đều dùng tích phân soát lại cho đúng rồi giao dịch.”

Trương Bảo Cường lộ ra vẻ ngạc nhiên, trong lòng cảm kích, còn cho rằng đây là Tiêu Táp đặc biệt chiếu cố, bọn họ vừa mới tới, trong tay tự nhiên không có nhiều vật tư, hiện giờ coi như là cấp cho thủ hạ tìm việc làm mà sống, vội vàng nói: “Tốt, Tiêu lão đại yên tâm, thủ hạ của ta chính là một đám người người tùy tiện sai bảo.”

Tiêu Táp nghe vậy cũng không giải thích mặc kệ hẳn hiểu lầm, thần nhiên nói: “Chờ sau khi các người dàn xếp xong, ngày mai đi phòng làm việc đăng ký, mấy ngày này ta sẽ rời đi một chút, không yên lòng về căn cứ, hôm nay bên ngoài đến không ít người, nhất định phải nghiêm cẩn phòng bị, nghe nói C thị bị tang thi công kích, ta chỉ sợ nơi này cũng sẽ có người bị nhiễm, đến lúc đó các người cẩn thận một chút.”

“Tiêu lão đại yên tâm, cái này ta hiểu.” Sắc mặt Trương Bảo Cường trầm xuống, thần sắc thống khổ chợt lóe qua, dường như nhớ tới chuyện không tốt.

Tiêu Táp cũng không hỏi nhiều, người bên cạnh biến thành tang thi, hiện tại thể đạo nhìn mãi quen mắt, ai mà không có mấy chuyện thương tâm.

Vương Học Bình hơi có vẻ kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Tiêu Táp: “Người muốn đi ra ngoài?”

“Không phải ta, là chúng ta.” Tiêu Táp ôm Bạch Cảnh khéo môi cong lên.

“Quy củ chút.” Bạch Cảnh hung hăng trừng hẳn, nơi này tất cả đều là người xa lạ, thân thiết cũng không nhìn thời điểm.

Tiêu Táp ẩn ẩn mỉm cười, biết tiểu Cảnh da mặt mỏng, nắm tay hắn cũng không có buông ra, nói với Tào Lỗi: “Người cũng đi.”

Tào Lỗi còn chưa nói gì, Vương Học Bình liền kêu lên: “Ta đây thì sao?”

Bạch Cảnh phiết miệng một cái, hắn đối với Tiêu Táp không có biện pháp nhưng đối với Vương Học Bình thì dễ như trở bàn tay: “Người giữ nhà, quản tốt căn cứ, kho hàng cũng giao cho người và Từ Lôi trông coi.”

“Vì cái gì?” Vương Học Bình bất mãn, đã lâu không có hoạt động tay chân, kỳ thật hắn càng muốn đi ra ngoài làm nhiệm vụ.

Bạch Cảnh tà tà nhìn hắn, không chút lưu tình nào mà dả kích: “Người cam đoan sẽ không loạn hảo tâm, ta sợ ngược lại sẽ bị liên lụy.”

Vương Học Bình đầu đầy hắc tuyến, hắn liền như vậy không được thiếu gia tín nhiệm, hắn phát thệ, hắn sẽ không loạn phát từ bi, có một lần giáo huấn là đủ rồi, chỉ nghe Bạch Cảnh lại nói tiếp: “Người đi ta sợ Tào Lỗi sẽ phân tâm, vẫn là ngồi ở nhà đi.”

Vương Học Bình cầm miệng, mặt đỏ bừng, thấy Tào Lỗi cũng gật đầu tán thành, hung hăng nhéo một cái trên lưng hắn, Tào Lỗi đau đến nhe răng, trên mặt tràn đầy ý cười giống như một loại hưởng thụ khó lường.

Bạch Cảnh lười xem bọn hắn, chuyện nên hỏi đã hỏi, chẳng được bao lâu hai người rời đi trước.

Đêm đó, Tiêu Táp nghĩ ra một phương án, nhanh chóng triệu tập tất cả mọi người lại họp, đem tình huống kỹ càng tỉ mỉ nói lại một lần, cuối cùng thương nghị, hắn và Bạch Cảnh, còn có Tào Lỗi, Tần Dịch, Dư Nhạc năm người đến doanh địa tạm thời của quân đội, người còn lại lưu thủ.

Chủ Tập và Tà Dân Hàng lo lắng lúc ấy liền phản đối, Chủ Tập kiên trì nhất định phải đi theo, bị một ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Táp đảo qua, lúc này mới im tiếng, nhiều người đi có đôi khi lại là trời buộc.

Cũng không có chậm trễ lâu lắm, đoàn người rời đi suốt đêm, dựa theo phương hướng Trương Bảo Cường nói, quân đội bộ đội lúc này hắn đã ở trên đường.

Lên xe, Tiêu Táp trở tay mở bản đồ ra, dường như đã định liệu trước: “Nơi này cùng nơi này là nơi bọn họ phải đi qua.”

“Người có tính toán gì không?” Bạch Cảnh lúc này mới ngẩng đầu hỏi, mà ngay cả Tào Lỗi và Dư Nhạc đều mang lòng tò mò, bọn họ lần này nhất định là đi đánh lén, chính là người và tang thi khác biệt, trang bị của quân đội và đội ngũ phổ thông cũng khác, đối mặt với mưa bom bão đạn của nhân loại, hay là quân nhân huấn luyện nghiêm chỉnh, bọn họ cũng không có nắm chắc có thể toàn thân trở ra, trừ phi...

Tào Lỗi biết trong tay thiếu gia có vũ khí đại sát thương phạm vi lớn, chính là mặt không đổi sắc toàn diệt quân đội, cái đó và bạo quân có gì khác nhau, từ trong đáy lòng hắn cũng không hy vọng thiếu gia như vậy, cũng là đoán được điểm này, hắn mới kiên trì không cho Vương Học Bình theo tới, hắn không muốn người yêu thấy trường hợp máu chảy thành sông.

“Bộ đội quân đội ta sẽ thu.” Tiêu Táp không chút nào che giấu dã tâm của hắn, thanh âm trầm ổn hữu lực, có năm nghìn người này sau này có cùng quốc gia đối kháng hắn cũng không sợ, hắn không tin quốc gia sẽ thật sự đoàn kết nhất trí, vũ khí quân đội, hắn thực đồ mắt.

Tào Lỗi ngăn người, tiền đà thoải mái: “Người có chủ ý gì?”

Tiêu Táp quay đầu nhìn về phía Bạch Cảnh, khóe môi hơi giương lên, trêu chọc nói: “Này còn phải xem thiếu gia có cái giá là bao nhiêu?” Trừ bỏ nhân viên bên trong, người bên ngoài không ai biết thân phận của Bạch Cảnh, lúc này vừa lúc có thể lợi dụng.

Bạch Cảnh nhướn mày, ở đây đều là người thông minh, nghĩ lại liền hiểu được, không đánh lén, cấp bậc như vậy quá thấp, phiêu lưu quá lớn, bọn họ muốn đi liên quang minh chính đại đánh chết, thu nạp bộ đội cũng thuận lý thành Chương, chỉ cần quân đội như rắn mất đầu....

“Nhớ cho kỹ, chúng ta là cấp dưới của Dương tướng quân phái tới bảo hộ Bạch thiếu gia, tạm thời cùng đội ngũ phân tán, rất nhanh có thể hội họp được.”

Dư Nhạc táp lưởi, này nói dối cũng quá trốn đi.

Bạch Cảnh lạnh lùng liếc hắt một cái, hiềm thấy không nói gì, đời trước cha của hắt cũng không ít lần cho người bảo hộ hắt, chính là sau lại vẫn là bởi vì quyền lợi mà buông tha, đời này, thủ hạ Bạch Kính Thành có người ủng hộ, mặc dù không thể sánh với Chu gia, nhưng không có thực vật là chính, vùng B thị, Chu gia chỉ có thể tạm lánh mũi nhọn, chẳng qua đó cũng không phải là kế lâu dài, lương thực của Bạch Kính Thành dùng một chút lại ít đi một chút, thế lực sẽ tan rã ngay sau đó, loại tình huống này, hắt cũng không vui lòng nhìn thấy, có lẽ trong tương lai có thể hợp tác mấy lần với Bạch Kính Thành, cần cứ hiện giờ căn cơ chưa ổn, có B thị làm chỗ dựa vững chắc thì càng nhanh cường đại.

Đôi mắt Bạch Cảnh buồn bã, Nghiêm gia không phải là lấy quân chiêu bài Dương tướng quân sao? Hắt chính là đi thêm phiền thì như thế nào, hắt tin tưởng, cha của hắt tuyệt đối sẽ không keo kiệt giúp hắt nói với Dương tướng quân thảo một công văn điều nhiệm, dù sao hiện tại thế đạo loạn, chỉ cần quân đội ở trong tay hắt về sau ai còn quản được, bọn họ sẽ chỉ là tư binh của Cảnh Tá Thành.

Một đường đi xe với tốc độ cao, có dị năng kim hệ của Tiêu Tá, trời còn chưa sáng, rất nhanh mấy người liền thấy được nơi hạ trại tạm thời của quân đội, một tiểu hương trấn đằng trước C thị. Bởi vì nhóm bọn hắt lái chính là xe Hummer quân dụng, biển số xe cũng là chuyện dụng của quân đội, thấy xe bọn họ, binh sĩ tiến lên ngăn trở, thái độ tuy rằng nghiêm cẩn nhưng lại không có người dám làm càn.

“Dừng xe kiểm tra.” Hai mươi mấy binh sĩ chậm rãi tới gần.

Tần Dịch dừng xe lại, mở cửa xe, từ đâu đó lấy ra một tờ giấy chứng nhận, này còn may mà Bạch lão cha từ trước lo lắng con trai, đưa cho bảo tiêu kiện căn cứ chính xác, đó là nhân viên quân đội chân chân thật thật, tuy rằng không có bằng cấp, nhưng hai chữ rất nặng ở hai chữ đặc biệt, mà cũng bởi vì lo lắng Chu gia, thứ đồ kia là lấy từ chỗ Dương tướng quân, tuy vào bọn họ như thế nào mà nói dối, hiện tại thông tin không thông, tuyệt đối sẽ không có người hoài nghi.

“Các người là bộ đội dưới tướng Dương tướng quân?” Tần Dịch thản nhiên hỏi, tư thái cực cao mang áp lực cho người khác, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy ngạo mạn.

“Vâng, các người là...”

“Ta là thuộc hạ trực thuộc Dương tướng quân, trên xe là công tử nhà Bạch Ủy viên, các người nơi này có điện báo hay không, ta muốn nói chuyện kinh đô.”

Binh sĩ vội vàng cúi chào, một người cầm đầu trả lời, há mồm lại không biết nên xưng hô thế nào: “Tần...Xin chờ một chút, ta cho người vào thông báo đã, không biết Bạch công tử có giấy tờ xác minh?”

Tần Dịch không để bụng, nói thảm vài câu với người trong Hummer, chẳng được bao lâu cầm mấy tờ giấy chứng nhận ra: “Các người nơi này là ai quản lý? Nghiêm Tân đâu? Như thế nào không thấy người khác? Dương tướng quân gần đây rất bất mãn với việc hắt làm.”

Lưu lại một câu nói ám chỉ, cũng không lâu lắm, Nghiêm Lượng ra đón, quả nhiên không phụ cái tên ương ngạnh kiêu ngạo của hắt, nhìn thấy Tần Dịch căn bản không để trong lòng, thái độ cực kỳ ngạo mạn, hắt đã sớm nghe nói, Bạch gia có một đứa con riêng, Chu gia sớm muộn gì cũng giải quyết, nói không chừng, từ việc công lao hỗ trợ lớn của hắt còn có thể lấy được một cái nhân tình.

“Nha, không biết Bạch thiếu gia giá lâm không có tiếp đón từ xa, các người như thế nào đến nơi này?” Nghiêm Lượng ra vẻ kinh ngạc, trực tiếp nhìn phía bên trong xe.

Bạch Cảnh liếc hắt một cái, mở cửa xe đi xuống, thái độ so với Nghiêm Lượng càng ngạo mạn hơn, quả thực là lấy liếc mắt mà nhìn người: “Nghiêm Tân đâu? Nghe nói hắt ở phụ cận, như thế nào không thấy người, Dương tướng quân có lệnh xuống dưới, có thể gặp hắt là tốt nhất.”

Sắc mặt Nghiêm Lượng âm trầm chịu đựng lửa giận trong lòng, trầm giọng nói: “Không đối gặt Bạch thiếu gia, buổi tối hôm trước căn cứ của chúng ta gặp phải công kích, đường ca dẫn người đi B thị để chúng ta ở lại lưu thủ.”

“Các người buông tha dân chúng địa phương?” Bạch Cảnh nói lời mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, ngôn từ chính nghĩa ngay lập tức tức giận mắng: “Chức trách của quân nhân là cái gì? Các người dám chạy trốn?”

Không khí đột nhiên an tĩnh, chung quanh lạnh ngắt như tờ, sắc mặt Nghiêm Lượng đã đen thành đáy nồi, vị thiếu gia này rốt cuộc là không hiểu chuyện hay là giả bộ không hiểu chuyện, sớm biết rằng sẽ như vậy vừa rồi vừa thấy mặt hắn, hắn không nên nghĩ muốn tìm tòi thật giả mà là sớm đem đám người này giải quyết, dù sao chỉ cần hắn không thừa nhận, ai lại biết thân phận thật giả của người trước mặt này, quân tâm không xong chính là điều tối kỵ của thượng vị giả (người bề trên, để thế này hay hơn), bọn họ lại vừa mới cùng bộ đội tách ra, đúng là lúc lòng người buông lỏng nhất.

Bạch Cảnh cười lạnh, diễn xuất hôm nay kỳ thật là kết quả thương nghị của bọn họ, trước tiên để một lời dẫn ở trong lòng binh sĩ, chuyện kế tiếp mới có thể nước chảy thành sông, một mình Nghiêm Lượng tuy rằng kiêu ngạo nhưng có thể làm tới vị trí hiện giờ, không có khả năng không có vài phần đầu óc, cẩn thận đã thành thói quen của hắn mà bọn họ chính là muốn xuyên qua cái chỗ trống này.

Không ai có thể nghĩ đến, chỉ có vẻn vẹn năm người sẽ đánh chủ ý đến quân đội, xuất kỳ bất ý, đột kích mà chiến thắng.

Không có thăm dò trước quân bài chưa lật, Nghiêm Lượng sẽ không xé rách da mặt, chẳng sợ Nghiêm Lượng vừa mới đầu nhập vào Chu gia, nhưng Bạch Kính Thành hiện nay cũng không có thất thế, muốn chính mình động, hắn như thế nào cũng phải suy nghĩ trước, trừ bỏ chế tạo ngoài ý muốn, trước công chúng giết hắn, Nghiêm Lượng không có lá gan kia, nếu là hắn thật thông minh ngay từ đầu nên phủ nhận thân phận của mình, hiện tại cho dù hối hận cũng không còn kịp.

74. Chương 74

Bạch Cảnh không kiên nhẫn khoát tay chặn lại, ánh mắt thực khinh thường, không suy xét chút nào xem hắn đang ở địa bàn của ai, khinh miệt nói: “Cút, không nói cho người, người cũng là nghe lệnh làm việc, phòng thông tin ở đâu mang ta qua đó, ta muốn liên hệ với B thị, người tốt nhất là quy củ một chút, đừng để cho ta bắt được chứng cứ phản bội của người, Dương tướng quân sẽ không bỏ qua cho các người đâu.”

Sắc mặt Nghiêm Lượng đã cứng ngắc, trực giác phản ứng lại nhanh nhất, muốn ngăn cản Bạch Cảnh và kinh đô qua lại, nguyên bản cũng không có chuyện có tật giật mình, bị hắn uy hiếp như vậy, trong đầu thất công bát nhiễu, nhất thời không nghĩ ra âm mưu gì, vội vàng nói: “Hiện tại không có phòng thông tin, chúng ta cũng vừa mới từ G thị đi ra, Bạch thiếu gia muốn liên lạc với kinh đô, chờ đến căn cứ phía trước liền tốt rồi.”

Bạch Cảnh giận, mắng luôn: “Một các người vẫn là quân đội, thiết bị cũng không đồng đều, tương lai như thế nào có thể phòng thủ kẻ thù bên ngoài, gặp được nguy hiểm thì làm như thế nào, tín hiệu liên lạc đều không có đến lúc đó cầu cứu cũng không có cửa, người muốn cho thủ hạ chịu chết sao?”

Gần từng tiếng vang đến trên người binh sĩ, mắt thấy binh sĩ phía dưới xô xao, lúc này trong lòng Nghiêm Lượng đã không thể từ giận để hình dung, quả thực là hận không thể đem Bạch Cảnh bằm thành vạn đoạn. Khóe môi xuất ra nụ cười lạnh, sắc mặt âm ngoan, mắt sắc nhìn tâm phúc một cái, lúc này hắn làm sao có thể không rõ, vị thiếu gia này tỏ rõ chính là tìm người.

Chỉ là nếu nói ra ngoài hắn cũng không thể thu hồi lại được, sát khí sâm sâm nhìn về phía Bạch Cảnh, ngữ điệu cực kỳ nhu hòa, mặc cho ai đều có thể nghe ra sát ý trong ngôn ngữ: “Bạch thiếu gia nói đúng, mời thiếu gia vào trong phòng ngồi, sau đó để ta cho người trang bị thiết bị, người xem thế nào?”

Bạch Cảnh rõ ràng là vẫn rất bất mãn, thản nhiên “À!” một tiếng, liếc mắt xem xét hắn, như sai sử tiểu đệ của chính mình: “Dẫn đường.”

Nghiêm Lượng thở sâu, nhịn lửa giận trong lòng, trong chớp mắt nhất định phải đem người này rút gân bạt cốt, quét mắt nhìn thuộc hạ bên cạnh một cái, quát: “Còn không dẫn đường cho Bạch thiếu gia.”

“Người hung với hắn làm gì, người này lớn lên thật xấu, ta không thích.” Bạch Cảnh đương nhiên phản bác, ánh mắt chuyển hướng nhìn một người khác, nghiền ngẫm nở nụ cười: “Người, lại đây, mang nhóm ta đi nghỉ ngơi.”

Trần Hạo Dương há hốc mồm, chỉ chỉ cái mũi, trong lòng có chút khó tin, trực giác nói cho hắn biết đi qua tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Chính là hấn không nghĩ tới, cho dù không đi qua cũng không phải chuyện tốt, trực giác mỗi khi đều không chuẩn lần này lại ứng nghiệm siêu cấp nhanh, chỉ nghe Bạch Cảnh thân thiết nói: “Chính là người, ngây ngốc cái gì, ta nghe bằng hữu nói qua về người, người thật so với trong ảnh nhìn hoàn hảo hơn, yên tâm, về sau người cũng sẽ là bằng hữu của ta, vài ngày trước ta còn nói qua với ba ba, nơi này hang cùng ngõ hẻm, đến lúc đó điều người đi kinh đô.”

Trần Hạo Dương thất kinh, thấy sắc mặt thủ trưởng nhà mình ngày càng âm ngoan, trong lòng hận chửi má nó, hấn rốt cuộc đắc tội vị thiếu gia này chỗ nào, thế nhưng lại hãm hại hấn như vậy.

Ánh mắt Nghiêm Lượng lạnh như băng, gắt gao nhìn chằm chằm Trần Hạo Dương, sau đó sắc mặt hòa nhã nói: “Tiểu Trần, Bạch thiếu gọi người liền qua đi, ta còn không tin được người sao?”

Trần Hạo Dương khóc không ra nước mắt, có quý mới tin được, hấn biết Nghiêm Lượng trời sinh tính đa nghi, có thể hỗn cho tới địa vị hôm nay, hấn dễ dàng sao, mặc kệ sự thật thật giả, hấn cơ hồ có thể khẳng định, tiền đồ chính mình coi như xong.

Bạch Cảnh nở nụ cười tươi, hấn muốn chính là hiệu quả này, bên hông đột nhiên căng thẳng, Tiêu Táp hiện tại thực không cao hứng, tiểu tử kia nhìn như gà luộc, bộ dáng xinh đẹp chỗ nào.

Bạch Cảnh thực không còn gì để nói, hấn đây chính là dựa theo kế hoạch mà làm việc, hiện nay xem ra phi thường thành công, chỉ cần thêm một chút dầu mỡ nữa, không sợ Trần Hạo Dương không ngã qua, Tiêu Táp ăn đấm cái gì nha, kế hoạch này chính là y toàn quyền chế định ra.

Trần Hạo Dương cừu thâm đại khổ, không có cái gì là vòng vo, vào phòng trực tiếp đối mặt, hung tợn nhìn mấy người trước mặt: “Nói đi, các người rốt cuộc muốn như thế nào?”

Bạch Cảnh buông cánh tay, ngoan ngoãn ngồi phía sau Tiêu Táp, chuyện đàm phán như vậy vẫn là giao cho y tốt hơn.

Đôi mắt Trần Hạo Dương buồn bã, trong lòng âm thầm đoán, chẳng lẽ thân phận bọn họ cũng là giả, nếu nói như vậy, hấn ngược lại có thể giải thích với Nghiêm Lượng.

Chính là rất nhanh, Tiêu Táp liền đánh vỡ ảo tưởng của hấn: “Trần Hạo Dương đúng không, độc thủ phía sau màn buôn bán tình báo của căn cứ C thị?”

“Người....Các người làm sao biết?” Sắc mặt Trần Hạo Dương tối sầm, gì cũng không cần nói, trái phải đều là một chữ chết, việc này nếu để Nghiêm Lượng biết, hấn khẳng định không tốt đẹp.

Tiêu Táp cũng không dấu diếm: “Người nhận thức Trương Bảo Cường sao?”

Trần Hạo Dương nghiêng răng nghiêng lợi, làm sao có thể không biết, hấn còn ở ngay trước mắt người nọ té ngã một lần, chỉ trách lúc ấy hấn quá đắc ý, sau ngược lại thật tâm tương giao, không nghĩ tới đảo mắt người này liền đem bán hấn.

“Các người từ huyện Bình Nguyên lại đây?” Hấn nhớ rõ Trương Bảo Cường từng đề cập qua, bên huyện Bình Nguyên có người quen.

Tiêu Táp gật đầu, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, người này tuy rằng có dối trá chút, đầu óc lại xoay chuyển thật nhanh, lúc này cũng không vòng vo, thản nhiên hỏi: “Người suy xét thế nào?”

Hấn còn có con đường khác sao? Trần Hạo Dương rất là bi ai giãy giụa: “Các người muốn là gì?”

Dư Nhạc thấy người này chơi thật khá, từ trước đến nay đều là người khác áp bức hấn, hiện tại rốt cuộc có cơ hội áp bức người khác, thực ác ý nói: “Mặc kệ đi, đánh lén mà thôi, nhanh lên thành thật mà khai, trừ bỏ Nghiêm Lượng ra, nơi này còn có ai quản mọi chuyện?”

“Chỉ bằng các người?” Trần Hạo Dương tức đến khó thở, Nghiêm Lượng vốn chính là dị năng, bên người còn có chuyên gia bảo hộ, bọn họ muốn đi chịu chết hấn mặc kệ, vì cái gì còn muốn dụ dỗ hấn.

Tào Lỗ gật gật đầu: “Người vẫn là nên thành thật công khai vậy tương đối tốt, sẽ có người tới ám sát vừa không lưu ý thương tổn đến người, một cái mạng nhỏ chúng ta cũng mặc kệ.”

Sắc mặt Trần Hạo Dương nhẵn nhụi, mấy người kia tỏ rõ là uy hiếp hấn, oán hận nói: “Các người có nắm chắc?”

Dư Nhạc cao giọng nói: “Không nắm chắc, nếu nắm chắc tìm người làm gì.”

Trần Hạo Dương tức thành một đoàn, kéo hấn chịu chết còn có lý như vậy, hấn thật là xui xẻo tám đời mới nhận thức hồn đản Trương Bảo Cường này, đúng là đồ không nói nghĩa khí.

Kỳ thật hấn đâu biết rằng, Trương Bảo Cường cũng là có ý tốt, cùng Nghiêm Lượng lẫn lộn không có tiền đồ, nói không chừng ngày nào đó sẽ chết, nguyên bản muốn Tiêu Táp chiếu cố một phen, chính là Trương Bảo Cường không nghĩ tới, phương pháp chiếu cố của bọn Tiêu Táp lại là một loại khác thường.

Tào Lỗ tiếc hận lắc đầu cùng Dư Nhạc, hai người kẻ xướng người họa: “Huynh đệ, trấn định chút, người hiện tại không có đường lui có thể chọn, hiện tại thời gian không còn sớm, có người đã đợi không kịp.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy thân hình của Tào Lỗ và Tần Dịch chợt lóe, một người công kích cửa ra vào, một người đánh lên nóc nhà, thân thủ nhanh như thiểm điện, không gây ra một tiếng vang nào, trong phòng nháy mắt nhiều ra mười mấy bóng đen, thẳng đến lúc cổ họng bị cắt qua kia, trong mắt vẫn là không thể tin.

Trong lòng Trần Hạo Dương căng thẳng, nhìn bọn họ giơ tay chém xuống, đồng tử chợt phóng đại, hấn không phải chưa thấy qua người chết, bản thân hấn cũng là dị năng giả, chính là hấn không nghĩ tới, giết chết dị năng giả sẽ đơn giản như vậy, mà người này hấn nhận thức, tất cả đều là cao thủ số một số hai bên người Nghiêm Lượng, hấn phát thệ, hấn vừa rồi không có nghe thấy bất cứ động tĩnh gì, những người này như thế nào lại biết.

Không cần lo lắng nhiều, Trần Hạo Dương cân nhắc lợi hại rất nhanh, đem tình huống nơi này nói ra, hấn tin tưởng cách làm người của Trương Bảo Cường, hấn sẽ không hại hấn, mà mắt lạnh nhìn thân thủ mấy người kia, có lẽ cũng không phải không có phần thắng.

Nghe hấn nói xong, Tào Lỗ nhượng mảy: “Người có mấy người quan hệ tốt, trước có gì thì nói hết ra, đừng để lát nữa lại hối hận.”

Trần Hạo Dương đầu đầy hắc tuyến, tuy rằng thực không nghĩ tới nhưng vẫn là nói ra vài cái tên, mấy người kia cùng hấn quan hệ không tồi, hấn hiện tại coi như cũng nhìn ra, mục tiêu mấy người trước mắt hấn là quân đội, nói vậy sẽ không để ý hấn thế nào, dù sao đến chỗ nào cũng phải làm, hấn hiện tại cũng là lành làm gạo vỡ làm muối.

Mấy người nhanh chóng hội họp lại, Tiêu Táp trực tiếp hạ lệnh: “Tiểu Cảnh giết Nghiêm Lượng, cả tâm phúc của hấn, đi mau về mau, về phần Trần phó quan, thuyết phục những người khác nhờ hết vào người.”

Bạch Cảnh vui sướng, hơi có chút ngoài ý muốn, nếu là trước kia, Tiêu Táp khẳng định sẽ không phân nhiệm vụ cho hấn.

Tiêu Táp âm thầm cười, kỳ thật hấn đã sớm giác tỉnh, nếu yêu một người liền không thể bẻ gãy đôi cách của hấn, làm người yêu, đầu tiên hấn phải làm là tin tưởng, ủng hộ hấn nhìn hấn bay lượn: “Năng lực của người dùng tốt nhất, còn không có đối diện quyết đấu, ta tin người sẽ không tổn một sợi tóc.”

“Ân.” Bạch Cảnh hung hăng gật đầu, ánh mắt đều sáng lên: “Người yên tâm, ta sẽ bảo vệ tốt chính mình, người cũng vậy.”

Trong lòng Tiêu Táp buông lỏng, hấn biết lần đi này sẽ có nguy hiểm, nhưng nhìn bộ dáng cao hừng rõ ràng của tiểu Cảnh, trong lòng càng thêm tin tưởng, quyết định của chính mình không sai.

Trần Hạo Dương gì cũng chưa nói, đã lên thuyền tặc, trừ bỏ văng lời ra, hấn còn có biện pháp nào khác, trong lòng hận Trương Bảo Cường muốn chết, mấy người trước mắt kia, toàn bộ thân phận đều không rõ, nói cái gì mà Bạch công tử, cút, hấn mới không tin, thật là công tử Bạch gia như thế nào lại chơi trò tay không bắt bạch lang.

Bất quá mặc kệ hấn nghĩ thế nào, Bạch Cảnh nhanh chóng lắc mình rời đi, hiện tại thời gian của bọn họ cấp bách, từng giây từng phút đều không thể chậm trễ, chờ đến hừng đông, muốn đục nước béo cò là đã khó khăn.

Tiêu Táp cũng không nhàn rồi, trong lòng bố trí một phen, làm ra trường hợp ám sát, hơn mười cỗ thi thể ngã trái ngã phải, có Tào Lỗi và Tần Dịch bố trí, đừng nói là binh sĩ bên ngoài, mà ngay cả Trần Hạo Dương cũng phải thán phục trong lòng, thật sự không dễ hấn nhìn ra một chút sơ hở nào, nếu không phải chính mắt nhìn thấy, hấn cũng sẽ tin đây là một tràng ám sát, trường hợp bị người ta tiêu diệt toàn bộ.

Nghiêm Lượng dùng dùng nổi giận trở về phòng liền hất các đồ vật trong phòng ngã trái ngã phải, hấn chưa từng ăn quả đắng như vậy, lạnh lùng nhìn thuộc hạ bên người: “Đã phái người đi qua đó chưa?”

“Đại tá yên tâm, phái mười lăm người, tất cả đều là hảo thủ, bọn họ một người cũng trốn không thoát.”

“Ân, cẩn thận một chút, đừng để người ta nhìn ra sơ hở, hiện tại không nên cùng Bạch lão đầu chết tiết xé rách da mặt, con của hấn gặp chuyện mà chết cũng không có liên quan đến ta, cho dù hấn muốn trách cứ, trời cao hoàng đế xa, chỉ cần mặt trên không có trở ngại gì, chờ ca ta đến kinh thành, chỉ cần cùng Chu gia liên hợp, ta còn không sợ Dương lão đầu chết tiết, Bạch Kính Thành có năng lực thế nào, chơi chính trị, tốt nhất quy củ cho ta, bằng không, nếu vì đứa con riêng mà trở mặt với ta, người cho là ngày sau có thể chết một cách tốt đẹp sao.”

“Đại tá nói đúng, chúng ta đây....”

“Trước phát điện báo cho ca ta, thông báo với hấn một tiếng, xem hấn có ý kiến gì không, tiểu tạp chủng họ Bạch kia một lòng liên lạc với kinh đô nói không chừng là có tin tức bất lợi gì đó, để ca ta đi thăm dò, chung quy không cần thận là không được.”

“Ân! Hảo.” Người nọ lên tiếng, xoay người rời khỏi phòng.

Chương 75

Posted on Tháng Hai 12, 2015 by meobeoxuixeo

Nghiêm Lượng bàn tính thực tốt, chính là hấn như thế nào cũng không nghĩ tới, tính cẩn thận của hấn lại hại chết hấn.

Bạch Cảnh đi vào trong phòng Nghiêm Lượng liền phát hiện nơi này đề phòng sâm nghiêm, dựa vào trực giác nhạy bén đối với không gian, hấn rõ ràng cảm ứng được, phụ cận nơi này cao thủ không dưới năm mươi người, điều đáng ăn mừng duy nhất là Nghiêm Lượng tính cảnh giác của người này rất nặng, cũng không cho người ở trong phòng, mà ngay cả người bảo hộ hấn cũng chỉ canh giữ ở ngoài cửa.

Bạch Cảnh nhướn mày cười lạnh, thi triển cho mình một cái không gian ngăn cách, nhìn lướt qua mọi nơi, an an tĩnh tĩnh trốn ở góc chết đằng sau tủ quần áo. Nghiêm Lượng thực quý mạng, đem nơi này bảo hộ đến một giọt nước cũng không thể lọt, chỉ sợ hấn nằm mơ cũng không ngờ được sẽ có người trốn rỗng mà vào.

“Răng rắc!” Cửa phòng có động tĩnh, Bạch Cảnh không tự giác ngừng thở, cuộn thấp thân mình hơn.

“Mẹ!” Nghiêm Lượng nổi giận dùng dùng, đặt mông ngồi trên ghế, sắc mặt tối tăm, còn không để hấn nghĩ nhiều hơn, một cảm giác nguy cơ xuất hiện trong lòng.

“Người...” Nghiêm Lượng gắt gao trừng lớn ánh mắt, nhìn trong góc phòng đột nhiên xuất hiện một người, muốn lớn tiếng kêu cứu lại phát hiện cổ họng mình giống như bị cái gì giữ chặt, trong cổ họng không phát ra âm thanh nào, không khí cũng trở nên loãng hơn.

“Ngủ yên đi.” Khóe môi Bạch Cảnh nhúc nhích, không tiếng động làm ra khẩu hình, trên mặt mang theo nụ cười sáng lạn còn có một loại khoái ý tàn nhẫn.

Hoảng sợ nhảy mất bao phủ trong lòng Nghiêm Lượng, thân thể cứng còng giống như bị cái gì trói buộc, vô luận hấn giãy dụa như thế nào, chẳng sợ vận hành dị năng toàn thân phản kháng như thế nào cũng không thể trốn khỏi thiên la địa võng trong suốt kia, chênh lệch cấp bậc không thể vượt qua, Nghiêm Lượng chỉ cảm thấy bắt đầu chóng mặt, hô hấp cũng dần dần trở nên không thông thuận....

Bạch Cảnh lạnh lùng nhìn hấn, nhanh chóng lấp súng hãm thanh trực tiếp ngắm vào óc của Nghiêm Lượng, cho hấn một phát thông khoái, Bạch Cảnh cũng không muốn bị người phát hiện hàng này là hít thở không thông mà chết.

“Phốc!” Máu tươi bắn ra.

Nghiêm Lượng chết không nhắm mắt, hắn từng nghĩ qua rằng mình sẽ chết, nhưng hắn thế nào cũng không nghĩ tới sẽ chết ở đây trong tay tiểu tử này, hắn thấy thân thể của chính mình té trên mặt đất, hắn thấy mình giãy dụa sắp chết làm ra động tĩnh thật lớn trong phòng, hắn không cam lòng, cửa ra vào có nhiều thủ vệ như vậy, vì cái gì không có người nào xông vào, chẳng sợ là hắn chết cũng phải kéo tiểu tử này theo làm đệm lưng.

Nhưng mà nguyện vọng của Nghiêm Lượng đã định trước không thành, tại khoảnh khắc hắn chết kia, hắn có thể thấy, tiểu tử Bạch gia thực kiêu ngạo ở trong phòng ném loạn mọi thứ, đầu vào đấy mà bố trí hiện trường giết người.

Này có lẽ chính là tự làm tự chịu, ai bảo vừa rồi Nghiêm Lượng tức giận quá lớn, ai bảo hắn đập phá đồ đạc đã thành thói quen, một đám bảo tiêu bên ngoài biết rõ thủ trưởng tức giận, ai lại rảnh rỗi mà đâm đầu vào rủi ro.

75. Chương 75

Hiện tại tâm tình Bạch Cảnh thực tốt, không chỉ thuận lợi giải quyết xong phiền toái, hắn càng kinh hỉ phát hiện, chính mình lại khai phá ra một loại dị năng, có thể phong tỏa không gian trong một phạm vi nhỏ, còn có thể khống chế không khí lưu động trong không gian, nhanh chóng tìm tới chung quanh một lần, Bạch Cảnh không chút cố kỵ mà lục tung cả phòng, đồ đạc có thể lấy đều cầm, lúc này mới lắc mình thuận di trở về.

Dưới chân vừa mới đứng vững liền thấy đập vào mắt là thi thể loạn thất bát tao cùng với dấu vết lộn xộn trong phòng ở.

Bạch Cảnh chán ghét nhíu mày, phát hiện Tào Lỗ và Tần Dịch không ở trong phòng, còn lại là Trần Hạo Dương đứng ngồi không yên, Dư Nhạc hết nhìn đông lại nhìn tây và Tiêu Táp nhắm mắt trầm tư.

“Trở lại.” Tiêu Táp mở hai mắt, đường cong trên mặt nháy mắt trở nên nhu hòa, không có hỏi Bạch Cảnh thế nào, hắn biết tiểu Cảnh có thể an toàn trở về khẳng định đã thành công, đối với người yêu không chỉ là tin tưởng mà còn phải có đầy đủ tín nhiệm.

“Ân!” Bạch Cảnh gật đầu, trực tiếp hỏi: “Tần Dịch và Tào Lỗ đâu?”

Tiêu Táp một khắc cũng không chậm trễ nã thẳng súng vào thi thể” Bọn họ đi ra ngoài tạo quan hệ, chúng ta hành động theo kế hoạch.”

Bạch Cảnh thấy thế không chút do dự, “phanh! phanh!” vài tiếng súng vang lên, phòng ở nguyên bản hỗn loạn lúc này càng thêm bất kham, lạnh lùng liếc nhìn Trần Hạo Dương một cái.

“Ta biết nên làm thế nào.” Cả người Trần Hạo Dương lạnh run, nhanh chóng chỉ tay lên trời phát thệ, trong lòng khẩn trương, sợ hãi, hưng phấn, cái cảm xúc gì đều có, hắn không nghĩ tới, Nghiêm Lượng sẽ chết nhanh như vậy, mà lại là vô thanh vô tức....

Bạch Cảnh thần nhiên thu hồi ánh mắt, hắn không sợ Trần Hạo Dương phản bội, hắn hiện đã không có bất kỳ đường lui nào, chính là cho hắn chút mặt mũi rất tất yếu, cũng là nể mặt Trương Bảo Cường, người này nhất định phải cùng quân đội trở về căn cứ, Bạch Cảnh cũng không hy vọng, Cảnh Táp thành sẽ nhiều ra một tên nói dối tiết lộ tin tức cơ mật của căn cứ.

Thấy bọn họ hành động, Dư Nhạc nhanh chóng nhả ra ngoài cửa, khi đi tới cửa liền ngã lăn một cái, cả người đều là máu chảy ra ngoài, hô to rách cổ họng: “Người mau tới nha, bảo hộ thiếu gia...”

Tần Dịch và Tào Lỗ đang nói chuyện với binh sĩ, bọn họ cũng xuất thân quân đội tự nhiên có chung đề tài, Chỉ cần có lòng giao lưu, không cần nói nhiều, chỉ bằng thân phận đặc thù của hai người bọn họ, thượng vị giả và hạ vị giả, thường xuyên qua lại thực dễ dàng tạo ra giao tình.

Nghe thấy động tĩnh, hai người biến sắc, vội vàng chạy tới, binh sĩ chung quanh cũng vội vàng đi theo, không nói đến nơi này là chức trách của bọn họ, chỉ bằng vừa rồi Tào Lỗ nói thiếu gia nhà hắn có công văn điều nhiệm, có khả năng sẽ trở thành người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ, thế nào cũng phải tới nhìn xem.

Còn chưa đi đến địa điểm chuyện phát sinh, một chuỗi tiếng vang loảng xoảng vang lên kèm theo vài tiếng gập máng, rất nhiều binh sĩ bình tĩnh, người đi đầu đúng là cấp dưới tâm phúc bên người Nghiêm Cương.

Bạch Cảnh lạnh mặt đứng ở ngoài cửa, làm bảo tiêu, Tiêu Táp ần ần đem hắn bảo hộ sau người, Dư Nhạc đề phòng trừng người tới, cúi đầu liền mắng: “Vì cái gì lại có người tới ám sát, các người thật to gan, thế nhưng nghĩ phản bội quốc gia, một mình thành lập tư quân.”

Trước hết cứ chụp mũ đi, chẳng sợ là biết rõ trong lòng đây là sự thật, nhưng ở quốc gia chính phủ không có tan rã lúc trước, đây là nhược điểm tốt để kích động nhân tâm, người phía trên biết chuyện gì xảy ra nhưng binh lính phía dưới không biết chuyện, Tiêu Táp nguyên bản chỉ tính tiếp thu quân đội, về phần quan quân, coi như hết! Trừ bỏ Trần Hạo Dương và vài người đội trưởng tạm thời lưu lại có chỗ dùng, còn lại nhân mã của Chu gia, chết là tốt nhất! Đó cũng là nguyên nhân vì sao Tào Lỗ lại nói chuyện với binh sĩ.

Lưu Triều Huy rét run cả người, hắn nhìn ra được, mười lăm cổ thi thể đều là một súng toi mạng, không nghĩ tới mạng bọn họ thật lớn, mắt thấy binh sĩ phía dưới xôn xao, Tần Dịch và Tào Lỗ lại mang một nhóm người đến, không đợi hắn nghĩ ra đối sách, chợt có người la lớn: “Không tốt, Nghiêm Thượng giáo gặp chuyện đã bỏ mình.”

Theo một tiếng la này, toàn trường ồ lên, ngay sau đó có người chỉ vào thi thể dưới đất hô lên: “Bọn họ là thủ hạ dị năng giả của Lưu Trung úy.”

“Chuyện không liên quan đến ta.” Lưu Triều Huy ứa ra mồ hôi lạnh, chuyện ngày hôm nay nhất định là một cái bẫy, Nghiêm Lương đã chết, Nghiêm Cương nhất định không tha cho hắn, hung tợn nhìn Bạch Cảnh: “Bọn họ giả mạo nhân viên quốc gia, hạ gục toàn bộ...”

Trường hợp hết sức căng thẳng, người liên can phía sau Lưu Triều Huy nhanh chóng giơ súng, dị năng giả đương trường làm khó dễ, còn lại binh lính đi theo Tần Dịch và Tào Lỗ mà đến thì mở miệng không biết làm sao.

“Xảy ra chuyện gì, như thế nào...” Xa xa lại có một đám người đến.

“Phanh! phanh! phanh!” Trong nháy mắt đó viên đạn bay loạn, kỳ quái chính là, người nã súng đầu đầu mồ hôi, người tới đột nhiên dừng thanh âm, không thể tin tưởng mắt nhìn máu tươi chảy ra từ chính ngực mình, ầm ầm ngã xuống đất.

“Lưu Triều Huy, ngươi muốn tạo phản.” Người phía sau hắn hô lên, không có gì so với chính mắt nhìn thấy quan trên nhà mình tử vong càng đáng tin hơn chứng cứ.

Lưu Triều Huy hết đường chối cãi, mà lúc này lại tới hai nhóm người nữa, trường hợp lúc ấy liền loạn cả lên, Tiêu Táp không chuyển mắt nhìn chăm chăm phía trước, dị năng phân hóa thành thiên ti vạn lữ, cực kỳ cẩn thận khống chế hướng đi của đạn lạc, đây là sau khi hắn tiến giai khai phá ra, hắn muốn tiếp thu chính là quân đội chứ không phải là một bang nhân sĩ thương tàn.

Tào Lỗ và Tần Dịch ần ần có chút cố sức, con kiến nhiều cần chết voi, lời này một chút cũng không sai, nếu thật sự chém giết, bọn họ rất có tự tin, giết người không thành vấn đề, nhưng hiện tại này tính là xảy ra chuyện gì, tuy rằng kế sách của Tiêu Táp dùng rất tốt, ngăn ngủi mấy phút đồng hồ, bọn họ liền lĩnh không ít nhân tình, chính là, một a...

So với ở trong mưa bom bão đạn đánh một hồi còn hao tâm cố sức hơn, bọn họ không chỉ bảo vệ mình không bị thương còn phải bảo hộ người khác, mà cùng lúc đó còn phải diệt trừ người không vừa mắt, trong lòng hai người thực nghẹn khuất, còn chưa từng đánh nhau không thoải mái như vậy.

Trần Hạo Dương xem mà kinh hãi, đối với mấy người kia thực kính sợ, đạt tới một độ cao từ trước tới nay chưa từng có, việc hôm nay, hắn cũng tham gia, nguyên là bắt đắc dĩ bị bức, trái phải đều là chết, lòng mang may mắn mới buông tay thử một lần, không nghĩ tới sự tình lại thuận lợi hư vậy, thuận lợi tới mức bất khả tư nghị.

Mắt thấy thanh lý những người bài xích hoàn tất, Bạch Cảnh lấy ra súng tiểu liên bắn về phía không người xa xa.

“Oanh!” Tiếng vang thật lớn làm cho mọi người căng thẳng, động tác đều hơi dừng.

“Dừng tay!” Bạch Cảnh gầm lên, ánh mắt nghiêm túc/ Dư Nhạc nháy mắt ngắm trung Lưu Triều Huy, nếu đã không dùng vậy hắn cũng không cần lên tiếng nữa.

“Phanh—”

Mắt thấy lại muốn loạn lần nữa, Bạch Cảnh lớn tiếng dọa người, quát: “Đều dừng tay lại cho ta, nhìn xem bộ dáng hiện tại của các người giống cái gì, xã hội đen sao? Nếu phải làm xã hội đen, sớm cút cho ta, trong quân đội của ta không cần quân nhân không tuân thủ kỷ luật.”

Xung quanh lặng ngắt như tờ, bọn lính đều trầm mặc, mờ mịt nhìn bốn phía, còn có chiến hữu chết đi, nghi vấn dần nổi lên trong lòng, bọn họ đây là đang làm cái gì, tang thi còn không giết xong, thế nhưng người một nhà còn nội đấu, bọn họ vẫn là quân nhân sao? Hoặc là bọn họ thật sự chính là tư binh mà thôi...”

Tiêu Táp ý vị sâu xa liếc Bạch Cảnh một cái, Tào Lỗi vui sướng khi người gặp họa, Tiêu Táp thế nhưng là lão đại xã hội đen, bất quá nói đi phải nói lại, thủ lĩnh quân đội là xã hội đen, trong lòng ngấm lại, hắn đã cảm thấy cả người không thoải mái, bản thân hắn thế nhưng cũng là người xuất thân quân chính quy.

Bạch Cảnh chột dạ cúi đầu xuống, đem quyền nói chuyện cấp cho Tiêu Táp, hắn phát thệ, hắn vừa rồi không có ý tứ khinh thường xã hội đen, chính là trường hợp vừa rồi, mặc cho ai thấy chỉ sợ đều sẽ tưởng là xã hội đen sống mái với nhau, bất quá như thế cũng may mắn, bọn họ mới có chỗ hở mà chui vào.

“Các người là ai?” Có người nhin không được hỏi.

Cũng có người không phục: “Dựa vào cái gì mà nói là quân đội của người?”

76. Chương 76

Tiêu Táp mặt không đổi sắc, thần nhiên liếc nhìn Trần Hạo Dương, người không phục đúng là trong số những người mà Trần Hạo Dương chọn ra, cũng trừ bỏ những người đã chết, hiện nay quân đội cũng chỉ có mấy người có quyền nói.

Trong lòng Trần Hạo Dương căng thẳng, vội vàng đứng dậy, đối với người xa lạ mà nói, hắn nói lúc này mới có thể thể hiện trình độ: “Vị này chính là công tử của Bạch Ủy viên, vị này chính là thiếu tướng Tiêu Táp, bọn họ lần này nguyên bản là tới tiếp quản quân đội không nghĩ tới sẽ phát sinh phản loạn, Lưu Triều Huy tâm hoài bất quý, hiện tại đương trường đã bị đánh gục, tất cả mọi người nghe kỹ, về sau thiếu tướng Tiêu Táp sẽ là thủ trưởng trực tiếp của chúng ta.”

“Cúi chào—” Trần Hạo Dương nhiệt huyết mê mông nói, trong lòng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trời biết một lần nói dối này, hắn mất rất nhiều dũng khí.

“Ta tại sao lại không nhận được tin tức, người có chứng cứ gì, gần nhất bọn họ và Nghiêm thượng giáo gặp chuyện không may, ai biết có phải là âm mưu hay không?” Kim Đại Thành nói mau, thần sắc nghiêm nghị, một đám người lấy hắn làm đầu toàn bộ đều đề phòng.

Sắc mặt Trần Hạo Dương tối sầm, vội vàng nháy mắt ra dấu với Kim Đại Thành, thâm hận người này gây thất vọng, bình thường không phải đều tốt sao? Hôm nay như thế nào lại ngang ngạnh như vậy, người đi cùng Tiêu Táp và Bạch Cảnh chuyến này đều không phải là dạng tốt lành gì.

Đón nhận ánh mắt của Trần Hạo Dương, Kim Đại Thành biến sắc, ngôn từ càng thêm chính nghĩa, nổi giận dùm dùm chỉ trích: “Trần Hạo Dương, nguyên lai là người cùng một bọn với bọn họ, Lưu Triều Huy hiện tại chết không đối chứng, ta Kim Đại Thành phen này lấy mạng ra đánh bạc cũng muốn tra ra manh mối, Nghiêm thượng giáo nhất định không thể uống mạng.”

Nghe ngữ khí nói chuyện này của hắn, không biết khẳng định sẽ cho rằng, hắn thật trung thành với Nghiêm Lượng.

Trần Hạo Dương bị ghen tị, hận không thể chụp một chưởng vào mặt Kim Đại Thành, nói đến thế này hắn còn có gì không rõ, mấy người đầu lĩnh quân đội đã chết, dư lại chỉ có hắn và mình là người có địa vị cao nhất, đối mặt với sự hấp dẫn của quyền lực, không tiếp xúc đến thì còn tốt, rõ ràng chỉ còn một bước, ai có thể chống cự, nếu không phải hắn đã kiến thức thủ đoạn của mấy người Tiêu Táp, chỉ sợ hắn cũng phải buông tay thử một lần. Trong lòng chỉ mơ hồ hối hận, nguyên tưởng là lưu lại đường lui cho chính mình mới chọn ra vài người không nghĩ tới lại là thất sách, lạnh lùng nói: “Kim phó quan nói cẩn thận, lúc Nghiêm thượng giáo bỏ mình, vừa rồi Bạch công tử cũng gặp chuyện, có chứng cứ chúng ta không ở đây, lại không biết người lũng thủ đến muộn như thế, rốt cuộc là phải đi đến nơi nào?”

Kim Đại Thành giận dữ chữ ầm lên: “Trần Hạo Dương, ngươi đừng vội ngậm máu phun người, một bang thủ hạ của ta đều có thể làm chứng, lúc ấy ta đang nghỉ ngơi ở trong phòng, nghe thấy động tĩnh mới đi ra, không nghĩ tới quân đội lại có thêm mấy người xa lạ, mà còn tự giết lẫn nhau, các người đến tột cùng có cái gì để an tâm?”

Trần Hạo Dương cười lạnh, nếu đã xé rách da mặt, hắn cũng không cần lưu tình: “Nguyên lai người cũng biết ngậm máu phun người, Nghiêm thượng giáo tự mình nghênh đón Bạch công tử, ta cũng phụng mệnh tiếp khách, Kim Đại Thành ngươi không phải nơi chốn có ý ngấm ngầm hại người sao, chớ không phải là cho rằng Nghiêm thượng giáo chết, người có thể bò lên đầu? Đừng quên thân phận của mình, hiện đang làm nhiệm vụ loạn thế, có thể mang nhóm chúng ta sống sót mới là lẽ phải, bản lĩnh của ngươi có bao nhiêu cân lượng, trong lòng mọi người biết rõ, không có bản lĩnh thì đừng có huênh hoang, tánh mạng của tất cả mọi người cũng không phải để cho ngươi chơi đùa.”

Trần Hạo Dương vừa dứt lời, xung quanh liền xôn xao, lời này hắn nói đủ độc mà còn rất có đạo lý, sự tình liên quan đến tính mạng chính mình, ánh mắt mọi người nhìn về phía Kim Đại Thành đều thay đổi, ngấm lại còn không phải là lý do này sao? Bình thường Kim Đại Thành cũng không phải là người quá tốt, lúc này cùng bức, chỗ khác thường người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, những người đó vốn không phải là cấp dưới của hắn, toàn bộ quân đội là năm bè bảy mảng, ai lại thật sự đi theo hắn.

Bạch Cảnh cười nghiêng ngả, thản nhiên liếc Kim Đại Thành một cái, ở giữa mặt thế, cây ***g mút nhiên (?) là thứ đồ không đáng tin nhất, theo lời nói của Trương Bảo Cường, Kim Đại Thành thật sự rất thành thực: “Được rồi, đừng cãi nhau, Kim Đại Thành đúng không, lần này không so đo với ngươi, công văn điều nhiệm tối nay sẽ có, nếu ngươi không phục, hiện tại liền dẫn người rời đi, trong quân đội của ta cũng không cần người có chân ngoài dài hơn chân trong.”

Mặt Kim Đại Thành trắng đến đỏ bừng, mắt thấy đại thế đã mất, hắn tự nhiên sẽ không tự làm mất mặt nhưng cứ như vậy mà phục tùng, trong lòng không cam, nói: “Bạch công tử nếu có công văn điều nhiệm, ta tự nhiên chờ nghe lệnh, vừa rồi tình thế cấp bách còn mong công tử thứ lỗi.”

Sắc mặt Trần Hạo Dương hơi đổi, tuy rằng hắn dựa theo Bạch Cảnh mà nói dối nhưng đừng nói là Kim Đại Thành mà ngay cả hắn đều không tin những người này thật sự do cấp trên phái đến, nếu đến lúc đó lộ ra, quân đội nhất định sẽ loạn, sớm biết thì giải quyết Kim Đại Thành trước, hiện tại loạn thế, chỉ cần cấp trên không có trở ngại, ai sẽ thật sự đi kiểm chứng.

Bạch Cảnh thản nhiên gật đầu, đôi mắt tối lại cùng Tiêu Táp liếc mắt, thực vui sướng Tiêu Táp không nhớ rõ vừa rồi nói xã hội đen này nọ, trong lòng bọn họ đều hiểu được, không giữ người này lại được, tục ngữ đã nói, chớ không sửa thì cần người, không sợ người nhỏ nhen chỉ sợ nguy quân tử, Kim Đại Thành thật đúng là co được duỗi được, người như vậy ở lại trong quân đội, thủy chung là một mối họa.

Bất quá hiện tại không nóng vội, để người sống không dễ dàng nhưng khiến người chết lại rất đơn giản, hiện tại việc cấp bách vẫn là ổn định quân tâm, Bạch Cảnh tự biết mình không biết quản lý thực rõ ràng mà nhường lại vị trí, Tiêu Táp cũng không khách khí, trực tiếp gắn luôn danh hiệu Trần Hạo Dương giới thiệu lên đầu, ánh mắt lạnh lùng đảo qua mọi nơi, phóng ra uy áp dị năng giả cấp hai, chung quanh nháy mắt an tĩnh lại, thanh âm lạnh như băng quán triệt mọi chỗ trên sân: “Ta là Tiêu Táp, dị năng giả cấp hai, từ hôm nay trở đi sẽ là người lãnh đạo trực tiếp của các ngươi, hiện tại mọi người nghe lệnh, trước đem hiện trường thu thập sạch sẽ, Tào Lỗ sẽ tạm thời đảm nhiệm chức tổng chỉ huy dị năng giả, hắn là dị năng giả cấp hai, tin tưởng các ngươi sẽ làm ra phán đoán chính xác, đám người còn lại phân phối đến huyện Bình Nguyên, đừng để cho ta thấy trong lòng các ngươi có bất luận mê mang gì, nói cho ta biết các ngươi là ai?”

Mọi người hết nhìn đông lại nhìn tây, cũng có người nhỏ giọng trả lời: “Quân nhân...”

“Lớn tiếng chút, ta không nghe rõ.”

“Quân nhân—”

“Lại lớn tiếng một chút.”

“Quân nhân—”

“Lại lớn tiếng một chút.”

“Quân nhân—” Trong nháy mắt đó tiếng vang rung trời, dáng người quân nhân đứng thẳng tắp, ánh mắt kiên định, thần sắc túc mục, trong lòng Tào Lỗ đột nhiên mệnh mông, hốc mắt hơi phấp phấp, đây mới là phong phạm mà quân đội chính quy nên có, bao lâu rồi không được thấy a.

Tiêu Táp vừa lòng gật đầu: “Tốt, nhớ cho kỷ chức trách của các người, nhiệm vụ của các người, đều giữ vững tinh thần cho ta, quân đội của ta không cần những người chân mềm.”

“Vâng—”

“Giải tán” Tiêu Táp ra lệnh một tiếng, những binh lính đang làm việc theo một tiếng quân nhân vừa rồi liền giống như tìm được người tâm phúc, ngay cả khí thế quân đội cũng nâng cao lên.

Bạch Cảnh thực bình tĩnh, phát hiện bộ dáng vừa rồi của Tiêu Táp thoát nhìn thật sự rất khác cũng rất uy nghiêm, bất quá nói đi cũng phải nói lại, hấn phát giác lực lượng tinh thần cũng rất trọng yếu, không nghĩ tới, Tiêu Táp có thể đối người giỏi đến vậy, thật sự là có một tay bản lĩnh.

Trần Hạo Dương cũng hòng, trong lòng thực không xác định, hay là Tiêu Táp này đúng là do cấp trên phái tới, ôm vài phần hoài nghi, vài phần rối rắm, trong lòng kính sợ vô cùng, mãi thật lâu về sau hấn mới biết được, Tiêu Táp là mao quân nhân, lúc ấy như thế nào có thể hù trụ được hấn, rõ ràng là xuất thân xã hội đen, giả cũng thật giống.

Cùng ngày, Bạch Cảnh liền liên hệ với B thị, Bạch lão cha qua ngày cũng không quá tốt, hai cha con ăn nhậu với nhau, chính là Bạch Kính Thành rất bất mãn với Tiêu Táp, ở trong tâm mắt hấn, cho dù là phải làm thủ lĩnh quân đội cũng phải là con trai hấn mới được, chỉ tiếc Bạch Cảnh thật sự không thêm vị trí kia, trước khi sống lại là nhị thế tổ, sau khi sống lại chút thông minh nho nhỏ là có nhưng dùng để quản lý thực không xong, mà Bạch Cảnh còn làm biếng, lại sợ phiền toái, Bạch Kính Thành ngược lại có tâm muốn phái người đến đây phân một chén canh, chỉ tiếc đoạn đường quá xa, nước xa không giải được khát gần, tất cả rơi vào đường cùng, vào lúc ban đêm, Tiêu Táp liền thật sự chụp cái mũ Thiếu tướng quân bộ lên đầu.

Công văn điều nhiệm hạ xuống, Tiêu Táp danh chính ngôn thuận tiếp quản quân đội, Tào Lỗ và Tần Dịch khổ không thể tả, hai ngày này thấy Tiêu Táp ánh mắt đều tái rồi, Bạch Cảnh che miệng cười trộm, tùy vào bọn họ đi nháo, Tiêu Táp không phải là người quản chính quy, mỗi ngày lôi kéo hai người họ học tập, nhưng tính tình Tiêu Táp là cái gì, quân nhân một đồng quy củ với hấn mà nói như cầu thủ, lại như thế nào để trong lòng, dù sao người học hứng thú nồng hậu, thường thường khinh bỉ một đôi lời, sau đó lại tìm lỗi hổng trong quân quy, dạy đến người tức học máu, hấn không thể làm cho Tiêu Táp hôn mê, chưa từng thấy qua người nào được tiện nghi mà còn khoe mẽ như vậy.

Chương 76b

Posted on Tháng Hai 18, 2015 by meobeoxuixeo

Lúc trở về cùng khi đến khác biệt, bởi vì lúc đến người ít, bọn họ đi đường cao tốc, cầu gãy Tiêu Táp sử dụng dị năng đi ngang qua, lúc trở về dẫn dắt quân đội, tự nhiên cần đi đường dài, hai ngày này bình a vô sự, chính là phía sau có thêm rất nhiều cái đuôi, Tiêu Táp đối với cái này không ngại, dưới điều kiện không tổn hao gì, dân chúng phổ thông muốn đi cùng, hấn tự nhiên sẽ che chở, thanh danh của căn cứ muốn đưa ra ngoài chỉ có căn cứ có nhiều người, bọn họ mới càng cường đại hơn.

Một đường đi tới thực thuận lợi, Tiêu Táp phân phó thực hợp lý, trên đường ngẫu nhiên gặp gỡ tang thi, trừ bỏ Kim Đại Thành bất hạnh bỏ mình còn lại không chết người nào, có người nghi hoặc trong lòng, cũng có người hoài nghi Kim Đại Thành bị người hại chết, chính là thế thì như thế nào, Tiêu Táp dẫn dắt bọn

họ, ăn cơm cũng không tiết kiệm lương thực, đánh nhau cũng không tiết kiệm đạn, mà ngay cả đồ dùng đều là trang bị thống nhất của quân đội, dị năng giả cũng không bảo hộ an toàn của nhân sĩ cao đẳng, bọn họ có thể ăn no mặc ấm, so với lúc trước giãy giụa trong khủng hoảng còn cầu cái gì hơn, trong nhất thời, Tiêu Táp ở trong cảm nhận của quân nhân, hình tượng cò cọ bạo trưởng.

Mà nói thật, từ khi mặt thể tới nay, bọn họ còn không có thoải mái qua như vậy, không thích qua như vậy, một đường này đi thực thông thả, mỗi khi đến một hương trấn, thị trấn, Tiêu Táp đều sẽ hạ lệnh dừng lại, sau khi thắng lợi trở về mới tiếp tục chạy đi, cái loại cảm giác gặt hái tốt đẹp này khiến cho khí thể quân nhân tăng vọt, mà ngay cả một đám người đi theo phía sau cũng vui mừng, quân đội ăn thịt, bọn họ ăn canh cũng nhạt được không ít tiện nghi.

Chính là có đôi khi, người thật sự không thể quản , ba ngày sau đã có người đánh bạo theo binh lính không coi vào đây mà lấy ra vật tư, biểu tình của Tiêu Táp thản nhiên, cái gì cũng chưa nói, nghe thấy Dư Nhạc hội báo chỉ cho rằng là không biết, thí điền chạy ngược chạy xuôi, người ta thu thập vật tư, hẩn đi thu thập ngọc thạch, trong lòng có chút oán giận nho nhỏ, tiểu Cảnh mấy ngày nay vội tu luyện, đã lâu không có để ý tới hẩn, trong lòng biết rõ tiểu Cảnh vội vã tiến giai, bắt đắ dĩ chỉ có thể nhịn, mà còn chịu mệt nhọc, tiếp tục thu thập những đồ vật làm hại tiểu Cảnh không để ý tới hẩn đó, trong lòng thực không có tư vị gì.ư

Ngày thứ tư người lớn mặt nhiều hơn, bọn lính giận mà không dám nói gì, từ khi Tiêu Táp tiếp quản quân đội, bọn họ ăn no mặc ấm, sinh hoạt tốt, ý thức trách nhiệm mãnh liệt của quân nhân cũng hiện ra, bảo hộ dân chúng là thiên chức của bọn hẩn, cho nên bọn hẩn chịu đựng, nhịn, chẳng sợ trong lòng thấy ghen ghét cũng tự nói với mình không sai.

Chính là, bọn họ lại không biết, nhân loại thích nhất, am hiểu nhất, chính là được một tác lại muốn tiến một thước.

Ngày thứ năm, tranh chấp xảy ra, một dị năng giả hệ thổ cơ bắp cuộn cuộn, thần tình dữ tợn mang theo một nữ nhân xinh đẹp, tại chỗ rất nhiều vật tư hư không tiêu thất, ngành sinh sinh từ trong tay mấy chục binh sĩ cướp đi số lượng lớn gạo và mì, lương thực, không nghĩ cũng biết, nữ nhân kia chính là dị năng giả không gian, mà diện tích không gian cũng không nhỏ.

“Đứng lại, lấy đồ vật ra.” Chu Vĩ lúc ấy liền nổi giận, nhần không thể nhần được nữa, bọn họ cho dù là quân nhân nhưng nhần nại cũng có giới hạn.

Nữ nhân thất kinh, lúc ấy khóc lên, hai mắt đầm lệ, cãi lộn, ám chỉ quân nhân không bảo vệ dân chúng, thậm mắng nằng lấy chút đồ vật, bọn họ liền dùng sức. Tên côn đồ liền kéo cổ họng hô to: “Quân nhân các người không phải là bảo hộ dân chúng sao? Chúng ta không có cơm ăn, lấy chút đồ vật thì như thế nào?”

Chu Vĩ tức giận đến mặt biến thành màu đen, sắc mặt binh lính phía sau hẩn cũng không dễ nhìn.

Dư Nhạc nhìn thấy tình huống này, lúc ấy liền nói giỡn với Tiêu Táp.

Khóe môi Tiêu Táp hơi cong, chờ chính là lúc này, một ít tập tính của quân nhân thời thái bình rất tốt, lúc đánh giặc cũng rất tốt, chính là trong mặt thể mà nói, một ít nhân từ không cần thiết, sửa lại vẫn hơn.

Thản nhiên phân phó vài câu, Dư Nhạc lĩnh mệnh, đi vào nơi xảy ra chuyện, nữ nhân lại khóc lại nháo, nam nhân chửi ầm lên, chỉ vào ngực kêu binh lính đánh, ngoài miệng hùng hùng hổ hổ nói xong, dù sao không có lương thực cũng không sống nổi còn không bằng chết sạch sẽ, ai bảo mệnh hẩn không tốt, quân đội muốn giết người, hẩn cũng chỉ có thể không cần cái mạng này.

Người chung quanh, trừ bỏ binh sĩ sắc mặt đều tái xanh, có người sôi nổi chỉ trích, ôm tâm lý may mắn, nếu hai người này có thể lên mặt lấy lương thực, vậy có phải hay không chính mình cũng có thể.

Đương nhiên cũng có vài người lo lắng trong lòng, sợ quân nhân sẽ giận chó đánh mèo, đến lúc đó mặc kệ bọn họ sống chết như thế nào, cũng có người bị vậy trong trạng thái nhìn xem, trong lúc giằng co, Dư Nhạc đã đi tới: “Nha, rất nóng nhiệt.”

“Dư tiên sinh.” Chu Vĩ cúi chào, bởi vì Dư Nhạc không có quân hàm, lại là nhân viên đặc biệt của quân đội cho nên bọn họ gọi là tiên sinh.

Dư Nhạc gật đầu, nhìn lướt qua mọi nơi, tên côn đồ thấy Dư Nhạc càng làm căng: “Quân đội không cho dân chúng sống a, người tới vừa lúc, ta muốn tìm lãnh đạo của các người...”

“Phanh!” Dư Nhạc cũng mặc kệ nhiều thứ như vậy, nhu nhu lỗ tai, làm hấn đau đầu a.

Máu tươi của nam nhân phun ra, nữ nhân đang khóc nháo tròn mắt, Chu Vĩ cũng không nghĩ tới Dư Nhạc lại lưu loát như vậy, đây không phải là lần đầu tiên bọn họ giết người, nhưng chung quy trước kia luôn có một loại cảm giác tội lỗi, lần này lại hiện lên khoái ý thần nhiên, biết rõ như vậy là không nên, trong lòng vẫn là hung hăng thở ra một hơi.

“Giết người...”

“Các người dựa vào cái gì mà giết người, hấn lại không phạm pháp.”

Người nói chuyện rõ ràng cùng một bọn với người cơ bắp, Dư Nhạc quay đầu nhẹ nhàng mỉm cười, khinh thường nói: “Vì cái gì? Gây trở ngại công vụ tự nhiên xử theo quy củ.”

Trong lòng bọn lính chấn động, chỉ thấy Dư Nhạc nghiêm khắc nhìn bọn họ: “Nhớ kỹ thân phận của các người, thiên chức của quân nhân là phục tùng mệnh lệnh, uy nghiêm của quân đội không thể để bị khinh nhờn, người gây trở ngại công vụ, giết không tha, đừng làm cho Tiêu tướng quân thất vọng.”

“Vâng!” Bọn lính trả lời thực vang dội, lúc này Dư Nhạc mới quay đầu nhìn về phía nữ nhân: “Lấy đồ vật ra.”

Nữ nhân mắt thấy không xong, quyết tâm, thanh âm khốc lóc cầu xin, lúc này nàng cũng không dùng lời nói bèn nhón vừa rồi: “Ta cam đoan lần sau sẽ không như vậy, chúng ta hiện tại không có lương thực, van cầu các người buông tha ta một lần đi...”

“Lặp lại một lần nữa, lấy ra.” Dư Nhạc bất vi sở động, tư tâm của phụ nữ hấn có thể đoán được bảy tám phần, dù sao vật tư ở trong không gian, chỉ cần nàng không lấy ra ai cũng không thể làm gì, giết nàng, vật tư cũng sẽ biến mất, chủ ý thực tốt, đây thực không có sợ hãi.

Nữ nhân không nói lời nào, cúi thấp đầu khóc.

Bọn lính nhú mày, gặp tình huống này thật có chút khó làm.

“Phanh!” Lại vang một tiếng súng, nữ nhân đến chết đều không thể tin được, trong không gian của nàng có rất nhiều vật tư, như thế nào lại có người thật sự giết nàng.

Nữ nhân chết, chung quanh có người loạn cả lên, liếc mắt một cái liền biết, bọn họ cùng một nhóm với nữ nhân, muốn cho nữ nhân thu thập vật tư, nhập lương thực vào trong tay đội ngũ, chỉ là bọn hấn như thế nào cũng không nghĩ tới, thực sự có người bỏ được, giết chết không gian dị năng giả, càn bĩ bách chính là, lương thực của bọn họ tất cả đều nằm trong tay nữ nhân, hiện tại nữ nhân chết rồi, bọn họ làm sao có thể không loạn.

Trong lòng Dư Nhạc thực bình tĩnh, giết chết nữ nhân, hấn không có bất luận áp lực gì, một đường trải qua giết chóc rửa tội, sớm không phân được đúng và sai, có lẽ nữ nhân không có tội nặng, chính là ai bảo nàng chạy đến hòng súng, giết gà dọa khỉ là tất yếu, mà đối với bọn lính cũng phải tiến hành giáo dục tư tưởng một lần.

Hiện tại, người vốn là không có đạo đức trời buộc, Dư Nhạc tin tưởng, hôm nay chỉ cần nhường một bước, ngày mai sẽ có người tiến lên một bước, lần thu thập vật tư này là ví dụ rõ ràng, chỉ cần ngăn vài ngày đã có người dám can đảm tùy ý làm bậy, hấn nhớ rõ Trương Bảo Cường từng nói qua, căn cứ người sống sót C thị trước kia cũng không có bất luận kẻ nào dám so võ mồm với quân đội, chính là cái thời điểm quân nhân tan rã kia, dựa vào uy áp cường thế mà tụ lại, đối mặt giết chết dân chúng, không trải qua một tầng khúc chiết, quân nhân không nói ra nhưng trong lòng khẳng định chịu không ít khổ sở.

Dư Nhạc phun tào trong lòng, quả nhiên có đôi khi người tốt cũng không dễ làm, ai bảo hình tượng chính diện của Tiêu Táp rất thành công, hiện tại đập vào chính chân mình, bất quá cũng không phải không có chỗ tốt, chỉ nhìn kính sợ của bọn lính, Dư Nhạc rất rõ ràng, về sau lời nói của Tiêu Táp, mặc kệ là hắc bạch thị phi đều sẽ bị người coi là thánh chỉ, hoặc là nói, Tiêu Táp muốn chính là hiệu quả ngày hôm nay, trước kia quân đội lạm sát kẻ vô tội, bọn họ khẳng định sẽ có tội cảm(cảm giác tội lỗi), nhưng nếu nói là gây

cản trở công vụ, giết người là làm theo lẽ thường, thật giống như mỗi người đều sẽ vì mình làm sai mà lấy có, trong lòng lo lắng mười phần, đúng tình hợp lý, quân tâm không cần cố ý thu nạp, tất cả mọi người tự nhiên mà ngưng tụ lại với nhau, dựa vào tâm hồn, tinh thần...

77. Chương 77

Này chỉ là một chút nhạc đệm nho nhỏ, sau đó người đi theo thành thật hơn rất nhiều, thực quý dị, phối hợp của quân nhân lại làm ra vài phần ăn ý, bọn Tiêu Táp tuy nói là kẻ tài cao gan cũng lớn, nhưng dù sao cũng không thể nào biết hết đời người, khi người đầu tiên áp a áp ứng nói hẳn biết nơi nào có kho hàng, Tiêu Táp thực hào phóng, bàn tay to vung lên, để hẳn dẫn đường, sau đó vật tư đoạt được chia thành 2:8, có tiền lệ này, người phía sau chen chúc tới, dân chúng nhiệt tâm, tận mắt thấy, thật đúng là quân dân êm thấm hòa hợp, giống như trở lại trước mặt thể, giống như cộng đồng chống cự với thiên tai, đồng lòng hợp lực, quân dân một lòng.

Đối mặt với biến hóa như vậy, quân nhân cũng không biết nên khóc hay nên cười, vui mừng có, không lời gì để nói có, tóm lại, cảm giác rất phức tạp, chẳng lẽ thật sự là người tốt bị người khi? Sớm biết những người này bắt nạt kẻ yếu, bây giờ còn có thể phối hợp tốt như vậy, mấy ngày hôm trước bọn họ nhường nhịn mọi cách là vì cái lông gì a....

Chặng đường phía trước càng thêm thông thuận, không cần tinh thần lực giả thăm dò, nơi nào có vật tư, nơi nào có tang thi, đường chỗ nào không dễ đi, dân chúng nhiệt tâm đều nhất nhất báo cho, sau đó, ngay cả đường nào có đường đi tắt, chỗ nào tiện nghỉ ngơi, trên cơ bản đều không cần người quan tâm, chỉ cần thoáng điều tra một lát, xác định lời bọn họ nói là thật, đại bộ đội liền xuất phát đến chỗ đó.

Nguyên bản lộ trình hai ngày kéo dài thành năm ngày, đáng mừng chính là, quân xe đầy đủ vật tư, không gian dị năng giả no đủ, khi tới Cảnh Táp Thành, khí thế quân đội dâng cao, thắng lợi trở về, một loạt đoàn xe, thanh thế to lớn, duệ không thể đỡ, người đi đường nhìn thấy đội ngũ sôi nổi, người tìm đến nương tựa cũng nhiều hơn, từ đó, Cảnh Táp Thành xem như chân chân chính chính nổi danh, cũng đứng vững gót chân ở mặt thể.

Sau khi trở về, Bạch Cảnh đang nhập định còn chưa tỉnh lại, mấy ngày này, Tiêu Táp giúp hẳn góp nhặt không ít ngọc thạch, thứ đồ chơi kia giờ là vật vô chủ, so với vật tư còn tiện hơn, trong cửa hàng ngọc cũng tùy tiện lấy, không có người tranh cũng không có ai đoạt, tiện nghi cho Bạch Cảnh, trải qua mấy ngày rèn luyện, dị năng đã có biến hóa rõ rệt.

Hắn phát hiện, ngọc thạch càng nhiều, tinh thần lực của hắn tăng trưởng càng nhanh, mà ngọc thạch cũng không phải là vật phẩm tiêu hao giống như tinh hạch, sau khi để ngọc thạch vào không gian, hội tụ uẩn dưỡng dưới đáy nước, càng để lâu linh khí phát ra càng nồng đậm, đối với dị năng của hắn càng có lợi, giống như tự trở thành một hệ thống tuần hoàn, ngọc thạch sẽ cho không gian linh khí mà nước suối lại uẩn dưỡng ngọc thạch, hỗ trợ lẫn nhau, cuộn cuộn không dứt, trong đó được lợi nhất chính là hắn.

Người khác tu luyện càng về sau càng khó khăn, nhưng đối với Bạch Cảnh mà nói, càng về sau càng đơn giản, giống như luôn mang theo một cái linh mạch trong người, ngọc thạch càng nhiều, thời gian càng dài, linh mạch càng dày đặc, dị năng của hắn tự nhiên tu luyện càng nhanh.

Lúc Bạch Cảnh tỉnh lại, Tiêu Táp đã đem mọi việc an bài thỏa đáng, quân đội trú nhập vào trong căn cứ đầu vào đây, Tào Lỗ tạm thời đảm nhiệm huấn luyện viên quân đội dị năng giả, Tần Dịch thì phân công ra tự thành một ngành, mời chào dị năng giả gia nhập, dựa theo đó mà phân chia thành nhân viên lâm thời và nhân viên chính thức, thử việc một chút, nếu có tài năng thì hưởng thụ đãi ngộ như nhân viên chân chính, quy cách sâm nghiêm, thà thiếu cũng không thể làm ẩu.

Hai cái sân thể dục lớn bên trong ngục giam, theo một tiếng ra lệnh của Tiêu Táp, tổ chức một đội ngũ năm trăm người đi thu thập xi măng cốt thép, Lãnh Hàn toàn quyền phụ trách xây năm mươi ngôi nhà trọ, hiện nay căn cứ rất nhiều người, phòng ở đã sắp không đủ dùng, hiện tại có thể không thành vấn đề, nhưng căn cứ khẳng định sẽ còn mở rộng, sân thể dục cũng không thể không, có thể huấn luyện quân đội trên sân thể dục nhỏ, hiện tại căn cứ đã ổn định lại, không thể không lo lắng nhiều cho tương lai, khoảng cách hai sân thể dục khá xa, vừa lúc để một cái cho nhân viên cư trú, một cái để cho cư dân tiến vào Cảnh Táp Thành.

Dàn xếp xong hết thủy, Tiêu Táp liền nhàm chán, gần son thì đỏ gần mực thì đen, hắn hiện tại cũng học Bạch Cảnh phải tay làm chân đạp, chỉ cần ra lệnh một tiếng đem mọi việc an bài tốt là được, hiện tại tất cả thủ hạ đều là nhân tài tinh anh, hắn tự nhận ở trước mặt nghệ sĩ chuyên nghiệp vẫn là không nên hoa chân múa tay....

“Người làm gì vậy?” Bạch Cảnh tỉnh lại vui mừng vì dị năng no đủ, sắp đột phá cấp hai, vừa mới thu liễm tâm thần, đập vào mắt là ánh mắt chứa đầy u oán của Tiêu Táp, trong lòng hoảng sợ, hắn không nhận sai người đúng không?

Tiêu Táp chỉnh lại sắc mặt, trong lòng ảo não, vừa rồi suy nghĩ quá nhập thần như thế nào lại bị tiểu Cảnh bắt được, hình tượng a, vội vàng mỉm cười: “Người tỉnh, có đói bụng không? Ta sai người đi nấu chút đồ ăn.”

Bạch Cảnh thực bình tĩnh không thêm để ý y nói lảng sang chuyện khác, đời này và đời trước, Tiêu Táp biến hóa rất nhiều, từ lần đầu tiên gặp mặt sau khi sống lại, hắn đã có thể thích ứng các loại trạng thái của Tiêu Táp, cũng luôn vì thế mà bảo hộ, Đời trước phải trải qua nhiều lịch lãm, nam nhân này mới có thể trước sau như một, tâm như sắt thép, lãnh ngạnh như núi, ngay cả biểu tình trên mặt đều như vạn năm không đổi, Bạch Cảnh thực thích loại biến đổi như hiện tại, Tiêu Táp như vậy, trong mắt hắn càng thêm sinh động.

“Nghĩ gì vậy?” Sắc mặt Tiêu Táp đen nhẻm, ngữ khí chua chua, mỗi khi Bạch Cảnh suy nghĩ sâu xa, chung quy hắn luôn có một loại ảo giác, tiểu Cảnh dường như đang xuyên qua hắn mà nhìn ai đó.

“Nhớ người.” Bạch Cảnh nhẹ nhàng mỉm cười, hắn thực xác định mình thích Tiêu Táp, nếu nói đời trước, Tiêu Táp là chấp niệm không thể bỏ trong lòng hắn, như vậy, đời này, hắn thương y.

Tiêu Táp thật dễ dụ, nhanh chóng vui vẻ nào còn chút bộ dáng nghiêm túc thường ngày, nhẹ nhàng ôm lấy Bạch Cảnh, tâm tình tốt, ác đảm tự nhiên nảy sinh, bàn tay to không chút quy củ thăm dò, môi nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai của Bạch Cảnh, từ mấy lần thân cận lúc trước, hắn phát hiện lỗ tai tiểu Cảnh thực mềm cảm.

Bạch Cảnh đầu đầy hắc tuyến, biết ngay là không thể hòa nhã với người này, cảm nhận từng trận run rẩy truyền đến, một phen đẩy Tiêu Táp ra cả giận nói: “Lăn, hiện tại là lúc nào?”

Tâm tình Tiêu Táp thực tốt, cho là Bạch Cảnh thẹn thùng, hơn nửa tháng không chiếm tiện nghi, đừng nói ăn thịt ngay cả canh cũng không được uống, tay hắn hiện tại ngứa, tâm cũng ngứa, tiểu Cảnh nhà hắn thật tốt, sờ sờ cảm xúc càng tốt, ngốc tử mới có thể thả người, oán giận nói: “Cũng đã trở về được ba ngày rồi.”

Bạch Cảnh lười so đo với y, phát hiện mình còn ở trên xe, trong nháy mắt liền hiểu rõ, lần nhập định thời gian có chút dài, còn bận Tiêu Táp phải thủ, trong lòng ầm ập dạt dào, ngữ điệu không tự giác cũng trở nên nhu hòa: “Hiện tại tình huống bên ngoài thế nào?”

Tiêu Táp gật đầu, ngoài miệng nói chút chuyện gần đây, động tác trên tay một tác càng muốn tiến thêm một thước, lặng lẽ tiến vào trong quần áo của Bạch Cảnh, chạm dedesnda thịt mềm mại trong lòng một trận lửa nóng, trời biết hắn cảm dục đã lâu, ăn không được, sờ sờ cũng tốt.

“Quân đội đã yên ổn hợp nhất với đội hộ vệ và đội tuần tra, gần đây người tiến đến nương tựa không ít, kiến trúc nên tu sửa cũng bắt đầu khởi công, người bên ngoài thành rất nhiều...Tê...”

Đau, Tiêu Táp u oán, hít một ngụm khí lạnh, đừng nhìn Bạch Cảnh tể da nộn thịt, lực tay rất lớn, tuy rằng làm ở trên người hắn tựa như gãi ngứa, nhưng nếu hiện tại không phối hợp, hắn tin tưởng, tiểu Cảnh thẹn quá hóa giận càng khó hầu hạ.

Hai gò má của Bạch Cảnh phồng hồng, liếc mắt nhìn Tiêu Táp xem nhẹ chút rung động trong lòng, xem y còn dám không quy củ.

Tiêu Táp bĩu môi, ngưỡng ngừng thu hồi tay, đừng tưởng rằng hắn không biết, vừa rồi tiểu Cảnh rõ ràng đã động tình, nhìn nhìn hoàn cảnh xung quanh, trên xe đích xác không phải là chỗ tốt, thiết, tạm thời thả cho hắn một con ngựa, tuy rằng lời này hắn đã nói rất nhiều lần rồi nhưng hắn vô cùng tin tưởng, tiếp theo nhất định có thể đem tiểu Cảnh ăn đến miệng, lại nói, lần trước hắn cũng tin tưởng vững chắc như vậy.

Bạch Cảnh tròng Tiêu Táp, kiêu ngạo uốn éo thân mình, xoay người mở cửa xe, đổ mặt giả vờ trấn định, tim nhảy thình thịch trong lồng ngực nhất định không thể để cho Tiêu Táp phát hiện, hẳn lúc này kỳ thật cũng rất muốn, đối mặt với người mình thích, hẳn cũng không phải thánh nhân làm sao có thể không động tình, trong rối rắm áp và bị áp, hẳn thấy phần thắng của mình không lớn cho nên, tạm thời tha cho hắn đi.

Sau khi xuống xe, Bạch Cảnh nhìn lướt qua mọi nơi, phát hiện diện tích bãi đỗ xe lớn hơn rất nhiều, cửa ra vào còn có mười mấy binh sĩ đăng ký.

Tiêu Táp theo sát phía sau hắn, khóe môi hơi cong lên: “Nghiep vụ cho thuê.”

Bạch Cảnh không hiểu nhú nhú mày, có ý gì?

Tiêu Táp cười khê, kỳ thật hắn vừa mới biết chuyện này, trong lòng cũng rất tán thưởng, người làm ăn chính là không giống bình thường, ngay cả điểm đó Lãnh Hàn cũng có thể nghĩ ra thật không hổ là tên gian thương, cười nói: “Đội ngũ đi ra ngoài bắt được chỉ cần chưa nộp vật tư làm tiền thế chấp là có thể đem xe lái đi, còn lúc trở về, dựa theo số ngày tính toán, phát sinh tình huống ngoài ý muốn, không có xe cũng sẽ không có vật tư, đúng rồi, thị trường giao dịch đã khai trương, người có muốn đi qua nhìn chút không?”

Ánh mắt Bạch Cảnh sáng lên, thị trường giao dịch?

Tiêu Táp hàm tiếu gật đầu, không để ý phản ứng của người chung quanh, giữ chặt tay Bạch Cảnh dẫn đi, lúc đi tới cửa, bọn lính nhất tề cúi chào, Tiêu Táp vuốt cằm đáp lại, Bạch Cảnh , phát hiện Tiêu Táp làm tướng quân đến nghiện, bắt quá thực uy phong, hẳn cũng thích.

Trong căn cứ phát triển theo hướng vui sướng phồn vinh, trong lòng Bạch Cảnh cảm thán, hẳn mới mười mấy ngày không trở về, không nghĩ tới căn cứ nhiều thêm không ít người. Trên đường gặp gỡ tiểu đội tuần tra, thấy bọn họ cũng đều hành lễ cúi chào, Bạch Cảnh buồn bực, hẳn nhớ rõ cái tiểu đội tuần tra này lúc trước đều là người già, hiện tại làm cái trò gì a, bộ dáng chính nhi bát kinh khiến hắn nhin không được cũng nghiêm túc hẳn lên.

Tiêu Táp cười giải thích, nguyên lai một đám người e lệ kia cùng quân chính quy làm cộng sự áp lực quá lớn, cùng người nào học dạng đấy, quá mức cà lơ phất phơ, mặt mũi cũng không bỏ xuống được, một đám người Trần Đại Vĩ còn hoàn hảo, vốn chính là xuất thân quân đội, đáng thương nhất là một bang côn đồ, ngày ngày nghiêm cẩn kiểm chế bản thân quả thực là muốn mạng mà, bắt quá Tiêu Táp tin tưởng, bọn họ sẽ thành thói quen, hẳn thực thích không khí hiện tại của căn cứ, nghiêm khắc, quy phạm, tự trở thành một cái tiểu đoàn thể pháp chế.

Đi vào thị trường giao dịch, nơi này đã tụ tập rất nhiều người, sân rộng nơi phòng họp lớn dựa theo quy cách thương trường mà phân chia, rất nhiều cửa hiệu mặt tiền, tuy rằng cũng không có cho thuê hết nhưng người giao dịch lại không ít, các loại vật phẩm giao dịch đều có, không chỉ có gạo, mì, lương thực, hoàng kim ngọc khí, còn có một ít tranh chữ lỗi thời cùng với đủ loại vật phẩm lúc trước có tiền cũng không mua được, hiện tại nhìn muôn màu rực rỡ, Bạch Cảnh tỏ vẻ thực hoa mắt.

Tiêu Táp chỉ vào hai chỗ bố cục rõ ràng ở hai bên: “Bên này là cho người thuê sử dụng lâu dài, bên này là lâm thời, hai ngày trước ta còn mua hai khối ngọc cổ, nghe nói là tổ truyền, trở về đưa cho người.”

Khóe môi Bạch Cảnh cong lên thực vừa lòng Tiêu Táp lúc nào cũng để hắn trong lòng, ngẩng đầu đánh giá mọi nơi phát hiện người sử dụng cửa hàng cố định thực lớn nhưng sinh ý của người dùng lâm thời lại thực tốt.

78. Chương 78

Đột nhiên đồng tử Bạch Cảnh co rút lại, cố định trong một cửa hàng, một đồ vật hấp dẫn lực chú ý của hắn, theo ánh mắt hắn nhìn qua, sắc mặt Tiêu Táp ngay sau đó liền trầm xuống.

“Đồ vật này từ chỗ nào tới?” Bạch Cảnh đi tới, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hộp gỗ trên quầy, một viên tinh hạch lờ lờ tỏa sáng.

Ông chủ không chút để ý ngẩng đầu, thấy thân ảnh phía sau Bạch Cảnh, bật người đứng dậy: “Tiêu tướng quân—”

Bạch Cảnh nhú mảy rất bất mãn chính mình bị lừa, ông chủ giật mình một cái, vội vàng nói: “Đây là một đội ngũ ngày hôm qua gửi bán.”

“Đội ngũ nào?” Bạch Cảnh thần nhiên hỏi, cầm lấy tinh hạch tinh tế quan sát, đây là một miếng tinh hạch tang thi cấp 1, căn cứ thể nhưng xuất hiện thứ ngoạn ý này, nguy hiểm khẳng định không xa.

Sắc mặt ông chủ nghiêm chỉnh thực rõ ràng chú ý tới, Tiêu tướng quân rất dung túng thiếu niên, lập tức không dám chậm trễ: “Tiểu đội Hy Vọng hôm qua mới đến căn cứ, nhân số không nhiều lắm, thoát nhìn rất thâm, trên tay không có nhiều vật tư, tinh hạch này thoát nhìn rất xinh đẹp, nghe nói là lấy từ trong đầu tang thi, trước kia ta chưa thấy qua cho nên liền cho để cho thuận tiện liền đặt ở nơi này gửi bán, thứ này...”

Trong mắt ông chủ chợt lóe tinh quang, có thể khiến cho Tiêu tướng quân coi trọng nói không chừng hẳn thật nhất được bảo.

“Tiểu đội Hy Vọng? Bọn họ từ chỗ nào có được tinh hạch?” Bạch Cảnh hi trầm ngâm, không để ý tới ánh mắt tìm tòi của ông chủ, chỉ thầm nghĩ trong lòng, có thể bọn họ có thể mở một cửa hàng, thừa dịp hiện tại mọi người chưa biết tác dụng của tinh hạch mà thu mua bốn phía.

“Cái này ta cũng không rõ ràng lắm, nghe nói bọn họ tránh được từ Z tỉnh đến, tính toán đi B thị, hiện tại tạm nghỉ ngơi ở căn cứ, hiện đang ở tại khu c.”

Z tỉnh? Bạch Cảnh ngẩng đầu nhìn Tiêu Táp, không biết mấy ngày nay y có nghe phong thanh gì không?

Tiêu Táp lắc đầu, hiện tại thông tin không tiện, C thị và Z tỉnh tương phản, trên đường trở về cũng không nghe nói chỗ nào có tang thi lợi hại.

Bạch Cảnh ngẫm lại cũng không rối rắm, tang thi cấp 1 đối với người khác có thể là nguy hiểm nhưng đối với bọn họ mà nói lại là giải đúng chỗ ngứa, đang lo không có chỗ nào kiếm tinh hạch đã có người đưa gỏi đầu đến.

“Cái này bán thế nào?” Bạch Cảnh thần nhiên hỏi, muối nhỏ cũng là thịt, trước cứ mua lại rồi nói, căn cứ tuy hiện tại không tồi nhưng cao giai dị năng giả cũng mới chỉ có vài người như vậy, muốn tăng thực lực căn cứ lên trên diện rộng, tinh hạch ắt không thể thiếu.

“Ngài xem rồi cho giá đi...” Ông chủ chần chừ chút cực kỳ khiêm tốn nói.

Bạch Cảnh cười nhạo một tiếng, tà tà xem ông chủ một cái có thể ở nơi này mở tiệm, sinh ý thăm đạm còn sừng sững không ngã khẳng định có vài phần bản lĩnh, đoán không ra tác dụng của tinh hạch, lấy lui để tiến, coi hẳn là kẻ ngốc sao?: “Cho người ra giá liền ra đi, người như thế nào lại dong dài như vậy?”

Ông chủ bị nghẹn một chút, hẳn mặc dù chưa từng thấy Bạch Cảnh, nhưng có nghe không ít tin đồn trong căn cứ, có thể làm cho Tiêu tướng quân sủng ái có thừa, khẳng định chính là con nhà giàu trong tin đồn, nghe nói đây là một chủ tùy tính, mọi việc chỉ xem tâm tình không nói lý, hôm nay vừa thấy thật đúng là danh bất hư truyền, vội vàng nói: “Nếu Cảnh thiếu thích, năm cân gạo thế nào? Tiểu đội Hy Vọng cũng không dễ dàng, khi tới nơi này cả người chật vật, nếu không phải khu c có ưu đãi chuyên cung cấp chỗ ở cho dị năng giả, bọn họ...”

“Được, ấn theo người nói mà làm.” Bạch Cảnh ngắt lời hẳn, tùy tay lấy ra một tờ giấy, bá bá viết xuống vài chữ còn ký tên: “Đây, cho người, lấy cái này đi chỗ cho vay vật tư.”

Ông chủ táp lưởi, đầu đầy hắc tuyến, một là giật mình quyền lợi của Bạch Cảnh, một tờ giấy là có thể đi chỗ cho vay vật tư lấy đồ, hai là cảm giác không còn gì để nói, hẳn đây là nhận được một tờ ký tên không sai đi, chút sinh ý nhỏ thật không dễ dàng, bất quá nghĩ thế lực Cảnh Táp thành, ông chủ quy củ đem lời noi nuốt xuống, trên dưới mà trừng tờ giấy, nhìn không ra một đóa hoa.

Kỳ thật không gian của Bạch Cảnh có gạo, chính là số lượng không tiện chia ra, hẳn là kẻ lười vẫn nên là kẻ lười tốt hơn, tựa như đi ra ngoài mua đồ, trên người có tiền mặt lại thích quẹt thẻ vậy, có thể đơn giản tự nhiên không thích phiền toái nhiều, dù sao đằng sau có Vương Học Bình chống, hóa đơn giao cho người dưới là xong.

Tiêu Táp sùng nịch cười cười không để ý thần sắc ông chủ, giống như Bạch Cảnh làm gì cũng là lẽ thường phải làm.

Dem tinh hạch cất đi, Bạch Cảnh lúc này mới đánh giá xung quanh, có chút kinh ngạc liếc ông chủ một cái, trong lòng giật mình hiểu được vì cái gì nơi này sinh ý thắm đậm, cửa hàng lâm thời giao dịch nhiều nhất là củi gạo dầu muối, mà nơi này là đủ loại, nhiều nhất là súng ống đạn dược, cương đao thiết quân, còn có một ít thuốc rượu, linh tinh, có thể xưng là vật phẩm xa xỉ.

“Người rất là không đơn giản.” Bạch Cảnh cười nhạt tùy ý tán dóc một câu, thuốc rượu nhìn như không có gì nhưng vô luận là tại thời thái bình hay là loạn thế, kia đều là vật chuẩn bị tặng lễ, ông chủ này có thể nhìn xa, không biết lúc trước hỗn nơ nào có thể có nhiều súng ống đạn dược như vậy cũng không dễ dàng.

Chỉ tiếc người nói vô tâm người nghe hữu ý, tâm ông chủ máy động thật cẩn thận cười theo: “Chút sinh ý nhỏ mà thôi, so ra kém với thành chủ đại nhân.”

Bạch Cảnh vừa nghe, vui vẻ liếc Tiêu Táp một cái, không nghĩ tới y lại có nhiều thêm một cái danh hào(tên), thân nhiên xem xét ông chủ, cười khẽ một tiếng: “Người khấn trương như thế làm gì, ta cũng sẽ không ăn người, đi, về sau có tinh hạch người giúp ta lưu lại, đúng rồi còn có ngọc thạch nữa.”

Ông chủ cười khổ, hắn có thể không khấn trương sao? Hắn đến Cảnh Táo thành cũng chỉ mới nửa tháng mà thôi, đối mặt với thế lực cường đại, mặc cho ai nghe được lời tán dương tốt cũng chỉ là vẻ bề ngoaig, chỉ sợ bên trong đều là đen ăn đen. Trong lòng nhin không được thăm kêu may mắn, người lãnh đạo căn cứ giống với trong lời đồn, chỉ chút gia sản nhỏ ấy của chính mình, người ta nói không chừng còn chướng mắt, hại hắn khấn trương một hồi.

Sau khi Bạch Cảnh và Tiêu Táp rời đi, lại tùy ý đi dạo một vòng, nội thành giao dịch thực quy phạm, Bạch Cảnh có chút thất vọng nho nhỏ, nguyên còn muốn xem có gặp vận khí đào được bảo hay không, này xem ra hắn không có phúc khí rồi.

Tiêu Táp buồn cười trong lòng, đối với tâm tư của Bạch Cảnh rõ như trong lòng bàn tay, thấy hắn không hưng trí liền hỏi: “Muốn đi ngoại thành nhìn xem chút không?” Nơi đó người tương đối hỗn độn, , sửa mái nhà dột còn có vài phần khả năng(ý chỉ vớ được đồ tốt với giá rẻ), chẳng qua, trong lòng Tiêu Táp thăm nghĩ, hiện tại tiểu Cảnh cái gì cũng có, không nói đến bọn họ lúc trước chuẩn bị còn ở trên đường bắt được, chỉ bằng mắt nhìn của tiểu Cảnh, hắn không xác định cái gì đối với tiểu Cảnh mới chân chính được coi là hiếm lạ, đào bảo? Có cái gì để đào sao?

“Không đi.” Bạch Cảnh bĩu môi, dù sao cũng là căn cứ nhà mình, là lúc nào rồi mà còn nghĩ có nhiều thời gian để đi dạo, trải qua loạn thế hắn biết, ngoại thành đơn giản là cấp bậc khu nhà nghèo phân chia sâm nghiêm, thật không có cái gì để tò mò, hắn đã từng là một kẻ đau khổ giữa trong số đó, hiện tại cách cả đời, hắn vẫn không thích nơi đó, hắn hiện tại càng muốn biết, tình huống của tiểu đội Hy Vọng.

Tiêu Táp gật đầu đồng ý , sau khi rời đi, hai người trực tiếp đi vào văn phòng cao ốc, hiện tại văn phòng cao ốc đã rất quy phạm, mỗi cái ngành, chức vụ còn có binh lính thủ vệ và tiểu đệ vẩy nước quét nhà, vẩy nước quét nhà đều giao cho bọn nhỏ làm đó cũng là Trần Đại Vĩ đề xuất kiến nghị, hắn không muốn trong căn cứ xuất hiện hiện tượng nuôi người rảnh rỗi, cho dù lực lượng thật nhỏ nhưng có thể góp ra một phần công sức, chứng minh giá trị của mình cũng tốt.

Bạch Cảnh ở chỗ này có một văn phòng trên danh nghĩa, chính là theo tình hình mà nói, hoặc là hắn oa ở trong phòng rèn luyện dị năng hoặc là cùng Tiêu Táp một chỗ, trên danh nghĩa là công xứng với thực, chỉ có thể xem như làm vật bài trí để đó, cho dù nơi đó là ngay cách vách phòng Tiêu Táp.

Ngay sau đó, Tiêu Táp sai người thông báo cho tiểu đội Hy Vọng lại đây, hắn cũng rất muốn biết chỗ nào xuất hiện tang thi cấp 1, Cảnh Táp thành hiện tại mới đứng vững gót chân, hắn không muốn xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Cũng không lâu lắm, Tiêu Táp và Bạch Cảnh vừa mới ngồi vào chỗ của mình, mặt bàn còn để hạt dưa, đậu phộng, còn có một ít điểm tâm nhỏ cùng với hai chén hồng trà,, Bạch Cảnh một bên cắn hạt dưa một bên nói xấu cùng Tiêu Táp.

Tiểu đội Hy Vọng còn chưa có tới, Tạ Dân Hàng đã đến trước đưa một phong điện báo, thấy tình huống

trong phòng, khoe môi nhện không được mà co rút, tuy rằng có một đoạn thời gian nhận thức Bạch Cảnh, nhưng mỗi lần nhìn thấy trường hợp an nhàn như thế, hắn vẫn là rất muốn lật bàn, dùng kích thích người khác như vậy có được hay không? thật sự thoải mái không thể tưởng tượng nổi, sinh hoạt đối lập rất rõ ràng, không muốn đổ mắt cũng không được.

“Cho người.” Bạch Cảnh không có chút tâm tự giác nào, thuận tay đưa qua ít hạt dưa, sau đó lại lấy ra một chai hồng trà.

Tạ Dân Hàng im lặng, hắn nghĩ, này có tính là hối lộ không, đã lâu chưa ăn hạt dưa ngay cả mùi vị như thế nào cũng quên, cũng chỉ có vị đại thiếu gia này mới có thể xa xỉ như thế, không chút khách khí mà nhận lấy, tùy ý đem điện báo vứt lên bàn.

Tiêu Táp liếc một cái, trực tiếp đưa cho Bạch Cảnh: “Thư cầu cứu, người thấy thế nào?”

Bạch Cảnh nhướng mày, nghĩ không ra ngoài Bạch Kính Thành còn có ai sẽ điện báo cho mình, chính là thư cầu cứu lời này nghe vào trong lỗ tai chung quy có cảm giác mười phần không được tự nhiên, còn có một chút không chân thật, Bạch Kính Thành sẽ gửi thư cầu cứu cho hắn, cho dù là biết rõ tình hình, mà bản thân hắn cũng đánh cái chủ ý này, tính toán cùng Bạch Kính Thành qua lại cùng có lợi, nhưng mà liên tưởng đến đời trước, lại nhìn đến phong thư cầu cứu này trong lòng vẫn là không được tự nhiên.

“Không thích thì đừng để ý tới.” Tiêu Táp thản nhiên nói, mặc dù hắn không biết Bạch Cảnh và cha hắn có mâu thuẫn gì, nhưng cái này cũng không gây trở ngại, hắn hết thấy đều ủng hộ tiểu Cảnh.

Bạch Cảnh lắc đầu, đọc nhanh như gió nhanh chóng xem xong điện báo, khe khẽ thở dài, giúp cha hắn cũng chính là giúp chính mình cùng hỗ trợ cùng có lợi lời này quả thực không sai: “Không thể để cho Nghiêm Cương đi B thị, chính là cho dù muốn đi cũng phải tước đi một nửa lực lượng của hắn.” Nếu không Nghiêm Cương và Chu gia liên hợp không chỉ bất lợi với Bạch Kính Thành mà đối với hắn cũng không có chỗ tốt, Bạch Cảnh sẽ không quên, Nghiêm Lượng chết trên tay hắn, nói như vậy lúc này, Nghiêm Cương đã nhận được tin tức.

Ý tứ của Bạch Kính Thành rất đơn giản, thế lực Chu gia nhất định không thể mở rộng thêm nữa, dù sao giờ Dương tướng quân cũng già rồi không biết còn có thể sống bao lâu, một khi Dương tướng quân suy sụp, kế tiếp chỉ sợ sẽ đến phiên hắn, trong tay có vật tư cũng không có biện pháp, không có người có nắm tay lớn, hoài bích có tội.

Tiêu Táp trầm mặc một khắc thực hiểu được ý tứ của tiểu Cảnh, chính là Nghiêm Cương và Nghiêm Lượng khác biệt, người ta có tám vạn quân đội chính quy, thật muốn làm khó dễ từ giữa còn phải bàn bạc lại kỹ hơn.

“Cốc cốc cốc!” Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa đánh gãy suy nghĩ của hai người.

“Tiến vào.” Tiêu Táp thu liễm tâm thần, một binh sĩ mở cửa, thực chính quy chào theo nghi thức quân đội: “Báo cáo, tiểu đội Hy Vọng đã được đưa đến, còn thỉnh tướng quân cho mệnh lệnh.”

“Bảo họ tiến vào.” Tiêu Táp thản nhiên nói, nhìn Tạ Dân Hàng một cái: “Người đi trước có việc sẽ gọi người, chuyện điện báo không cần truyền ra ngoài.”

Tạ Dân Hàng gật đầu: “Ta biết.” Quân nhân nơi này của bọn họ đại bộ phận là cấp dưới ngày xưa của Nghiêm Cương, bên nặng bên nhẹ hắn phân được rõ ràng, hiện nay quân đội vừa mới tới căn cứ còn không có căn cơ sâu xa.

79. Chương 79

huyết ngọc và phi thúy

Tạ Dân Hàng xoay người rời đi, đến cửa ngừng lại một chút vừa lúc nhìn thoáng qua năm vị thanh niên, một nữ bốn nam, làm chủ quản nhân sự thực dễ dàng liền nhận ra họ là ai, trong lòng có chút ảo não, hắn vừa rồi thế nhưng quên hỏi Táp ca tìm tiểu đội Hy Vọng làm gì, trời biết hắn cũng hy vọng đi ra ngoài một chút, cả ngày buồn bực ở căn cứ, xử lý việc nhỏ vụn vặt, chỉ cảm thấy xương cốt cả người đều rỉ sét.

Bất quá mặc kệ nghĩ như thế nào hiện tại khẳng định không có cơ hội, hẳn trước tiên vẫn là nên tìm người nổi nghiệp, phòng ngừa chu đáo miễn cho đến lúc muốn đi ra ngoài người lại không đi được.

Tạ Dân Hàng bàn tính vang ba ba, bên kia binh sĩ đưa người đến, rất nhanh rời khỏi cửa phòng chỉ để lại năm người hơi có vẻ câu nệ, nhìn bộ dáng rất giống sinh viên, trong ánh mắt còn lộ vẻ đề phòng thần nhiên, biểu tình rất rõ ràng, hẳn là ra đời chưa lâu.

“Ngồi.” Tiêu Táp vuốt cằm ý bảo.

Năm người cũng không khách khí, liếc nhau một cái, trong lòng tuy rằng bất an nhưng thấy tình huống trong phòng, không tự giác mà bình tĩnh lại, dư lại chỉ có ao ước, khó trách một đường đi tới, mọi người đều nói Cảnh Táp thành tốt, chỉ nhìn cuộc sống này của bọn họ, trong căn cứ không chỉ có nước có điện mà ngay cả thực vật cho vay rõ ràng cũng là cơm, cũng không giống như các căn cứ khác, một ngày có cơm ăn hay không không nói, còn chính là cháo loãng và bánh mì vừa cứng vừa lạnh, bọn họ tự cho là không có gì có thể phòng bị cũng không có gì có thể khiến người ta để mắt.

“Miếng tinh hạch này các người làm sao mà có?” Bạch Cảnh đi thẳng vào vấn đề cũng không vòng vo với bọn họ, trực tiếp lấy tinh hạch trong người ra.

Người của tiểu đội Hy Vọng biến sắc ồ ào nhìn về phía một người trong đó, thanh niên bộ dáng thực trầm ổn, đội viên nữ duy nhất trên mặt đã hiện lên vẻ giận dữ, bị đội hữu giữ lại, nhẫn nhẹn mới không lên tiếng.

Bạch Cảnh nhướng mày đem thần sắc của bọn họ thu hết vào đáy mắt.

Thanh niên trầm mặc một khắc, đau xót chợt lóe qua trong mắt, cẩn thận châm chước một chút rồi mới lên tiếng: “Chúng ta đi ngang qua Lịch Thành gặp một tang thi lợi hại, tinh hạch rơi ra từ trong đầu nó, bị chúng ta nhặt được.”

“Lịch Thành? Đó là chỗ nào?” Xin tha thứ cho Bạch Cảnh dốt địa lý, thành phố lớn hẳn còn có ấn tượng, tiểu hương trấn, ai lại biết rõ ràng như vậy.

“Chỗ giao giới của L tỉnh.”

“Ngô...” Bạch Cảnh gật đầu, tuy rằng vẫn không rõ, bất quá việc nhận đường này giao cho người khác là được, hẳn chỉ cần biết vị trí cụ thể, nghĩ nghĩ hỏi: “Ngoài tang thi còn có gì nữa hay không?”

“Không có.” Thanh niên mặt bình tĩnh trả lời, đôi mắt đen và sâu âm đạm.

Bạch Cảnh nhíu mày, trong lòng biết thanh niên không nói thật, hơi có chút không vui, thần sắc lạnh xuống, thần nhiên nói: “Tang thi lợi hại có mấy con?”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, lúc ấy chúng ta thấy hai con, động tác của bọn chúng càng thêm nhanh nhẹn, lực lượng cũng cường đại hơn, vũ khí đều khó gây tổn thương.” Thực sắc bén phát hiện Bạch Cảnh không cao hứng, thanh niên do dự trong chốc lát, tựa như đã hạ quyết tâm, đem biến hóa của tang thi nói ra.

Bạch Cảnh kinh ngạc, hẳn không phải vừa rồi còn đề phòng sao? Nghĩ nghĩ trong lòng đột nhiên có chút hiểu được, thấy bọn họ khẩn trương nhìn chằm chằm mình, mà Tiêu Táp đã đen mặt nhìn không được nở nụ cười hỏi: “Lời này các người đã nói với ai chưa?”

Thanh niên hơi có vẻ xấu hổ cũng không coa dầu điểm: “Chúng ta nói với Phi ca xây sơn trại ở vùng Vân Sơn.”

Bạch Cảnh nhợt nhạt mỉm cười, kết quả rất hiển nhiên, mọi người cho đến bây giờ vẫn tin chuyện chính mình nguyện ý tin tưởng, khó trách bọn hắn đề phòng như thế, chỉ sợ ăn không ít khổ, bất quá Vân Sơn dường như không cách huyện Bình Nguyên quá xa.

Thấy Bạch Cảnh không nói gì, thanh niên cũng trầm mặc, chính là người bên cạnh hắn lại có vẻ lo lắng, rốt cuộc cũng chỉ là một nhóm sinh viên, cho dù đã trải qua rất nhiều việc vẫn là thiếu kiên nhẫn, bằng không với cái loại thổ phỉ Vân Sơn này, bọn họ cũng sẽ không ăn ngay nói thật, quả thật là thanh niên nhiệt huyết.

“Các người tin tưởng?” Nữ sinh vừa nhìn là biết tính tình nôn nóng, vừa rồi liền có chút không nhịn được, lúc này thấy bọn họ trầm mặc không thể chờ đợi được liền hỏi.

Bạch Cảnh liếc mắt nhìn nàng một cái, khóe môi hơi cong: “Vì cái gì không tin, dĩ năng sẽ tiến hóa, tang thi khẳng định cũng sẽ tiến hóa.”

Vài người sắc mặt tái nhợt, nữ tử cố gắng trấn định: “Người...Người nói cái gì? Dĩ năng cũng có thể tiến hóa? Còn có, chúng ta gặp chính là tang thi tiến hóa sao?”

Bạch Cảnh cười khê một tiếng, đối với cái này cũng không muốn nói nhiều, thật nếu muốn trả lời lại nảy sinh ra nhiều vấn đề, với vài người còn không có chút quan hệ này, đặc biệt là thanh niên nhiệt huyết, trước kia hẳn sẽ thích, nhưng hiện tại, vẫn là xa một chút mới tốt, nhiệt huyết chính là đại biểu của phiên toái.

Thấy bọn họ tựa hồ còn muốn nói ra suy nghĩ của mình, Tiêu Táp mở miệng đuổi người: “Các người có thể trở về, trong căn cứ nếu có chút yêu cầu đi tìm Tà Chủ nhiệm nhân sự tìm hỗ trợ.” Cũng chính là Tà Dân Hàng.

Bạch Cảnh cười không nói gì, lẳng lặng nhìn mấy người rời đi, nữ sinh còn muốn nói gì đó bị thanh niên cường ngạnh kéo ra ngoài.

Chờ sau khi bọn họ đi rồi, Tiêu Táp gọi Chu Tập để hắn điều tra rõ ràng chi tiết tiểu đội Hy Vọng, cho dù hắn đã tin bảy phần, nhưng hết thấy sự tình vẫn nên cẩn thận một chút, hiện nay Cảnh Táp thành trong mắt mỗi căn cứ đều là miếng mồi ngon.

Mất thấy không có chuyện gì làm, Tiêu Táp mang theo Bạch Cảnh trở về phòng, như hiến vật quý lấy từ trong ngăn kéo ra hai khối ngọc bội trong suốt.

Hai mắt Bạch Cảnh tỏa sáng, ngọc bội vào tay lạnh lẽo, một khối là phỉ thúy hình dạng lá cây, một khối còn có vết máu nhân nhạt, thoát nhìn như là huyết ngọc, đối với ngọc khí có nghiên cứu lâu như vậy, Bạch Cảnh hiện tại cũng có chút ít nhãn lực, Tiêu Táp thấy hắn cao hứng, trong lòng cũng rất đắc ý, chính là rất nhanh hắn liền cười không nổi.

Chỉ thấy Bạch Cảnh cầm ngọc, không chút suy nghĩ trực tiếp thu vào không gian, sau đó thân mình mềm nhũn nằm trên giường của hắn.

Tiêu Táp bị ghen một chút, một hơi không thể đi ra, hắn phát thệ, có một ngày, Bạch Cảnh sẽ làm hắn tức chết, sớm biết tối nay không nên lấy ra ngọc bội, hắn như thế nào liền quên, trên đường trở về từ G thị, tiểu Cảnh là có ngọc khí đều quên hết mọi thứ xung quanh, hôm nay thực vất vả mới tỉnh lại còn không có thân thiết hai cái, người này lại ngất đi.

Có kinh nghiệm lần đầu, lúc này Tiêu Táp cũng không nóng nảy, chính là trong nhục thật buồn bực, người yêu nằm trên giường, tư thái còn mê người như vậy, rõ ràng khoảng cách gần như vậy, cơ hội tốt như vậy hắn lại không thể sờ cũng không thể làm, có thể nhìn không thể ăn, quả thực là khảo nghiệm tính nhẫn nại của hắn, tiếp theo, nhất định phải đem tiểu Cảnh ăn đến miệng mới được...

Mặc kệ ý tưởng tốt đẹp đến cỡ nào, lúc này Bạch Cảnh đang xâm trầm trong một loại trạng thái huyền diệu, tinh thần lực lẳng lặng đứng ở đáy nước tham lam hấp thu linh khí chung quanh.

Theo thời gian trôi qua, không gian linh khí dĩ nùng, huyết ngọc giống như có sinh mệnh lộ ra ánh sáng nhẹ nhàng nhấp nháy ở chỗ sâu trong đáy nước, từng vòng sóng cuộn cuộn nổi lên, không gian linh khí càng áp càng chặt, vòng tròn càng lúc càng lớn, cùng lộ ra vầng sáng với ngọc thạch không ngừng đánh sâu vào vầng thạch nơi đáy nước, Bạch Cảnh không kịp giạt mình liền cảm giác năng lượng của mình nhanh chóng xói mòn, không dám khinh thường, vội vàng khoanh tay, gạt bỏ hết tạp niệm, tình huống như vậy hắn chưa từng gặp qua, trực giác nói cho hắn biết sẽ không có nguy hiểm, chính là lý trí làm cho hắn không thể ngồi chờ chết.

Dần dần linh khí bị xói mòn dừng mãnh trở về, ôn hòa cọ rửa kinh mạch của hắn, Bạch Cảnh rõ ràng cảm giác được, linh khí quay trở về tựa hồ thiếu rất nhiều nhưng chất lượng lại nhảy vọt như bay lên, lần trước hấp thu tinh hạch lưu lại, ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện tạp chất, giờ đều bị xuất ra ngoài cơ thể, tinh thần lực càng thêm củng cố.

Bạch Cảnh thực u buồn, cũng không biết là vui hay buồn, lẽ ra bây giờ là chuyện tốt, hắn tuy là dĩ năng giả cấp 1 nhưng so với người cùng cấp, năng lượng trong cơ thể lại nhiều hơn gấp ba, nếu đánh lâu dài, hẳn thắng không thể nghi ngờ.

Vấn đề là, hẳn rõ ràng đã sắp đi vào cấp 2, cứ như vậy lượng linh khí thiếu, nguyên bản đại viên mãn giờ chỉ còn lại một nửa, nếu muốn tiến giai, trừ bỏ thu thập ngọc thạch, tu luyện nội công, sau đó bên ngoài nước chảy thành sông cũng chỉ có tìm kiếm cơ hội kích phát tiềm năng, nhưng cơ hội lại đâu có dễ kiếm như vậy, Bạch Cảnh chỉ cảm thấy thực lừa đảo, trời biết hẳn phải kiếm rất nhiều ngọc thạch mới có thể tu luyện thành đại viên mãn, một lần biến lại trở về như lúc trước...

Buồn bực thì buồn bực, Bạch Cảnh cũng không dám thả lỏng tinh thần, thật cẩn thận vận hành linh khí chạy trong cơ thể, sau hai chu thiên mới chậm rãi mở mắt ra, chính là ngay sau đó, sắc mặt hắn liền đen xuống phát hiện chính mình không mặc quần áo, bên hông còn có một bàn tay to thô ráp thực không quy củ mà sờ loạn xung quanh.

“Người làm gì?” Bạch Cảnh giận, đỏ mặt xoay người đi, lại quên chính mình không có mặc quần áo, trần trụi hiển lộ trước mắt Tiêu Táp.

Tiêu Táp nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt nhanh chóng nhìn thẳng, sợ Bạch Cảnh thẹn quá hóa giận đứng tình hợp lý nói: “Vừa mới giúp người tắm qua, trên người bẩn.” Nói xong còn chỉ chỉ một đồng quần áo góc tường, trên mặt còn dính một chút vết bẩn màu đen, quả thực bẩn nhưng không đến mức phải tắm rửa, so với lần đầu tiên tắm rửa bằng nước suối, lúc này đây tạp chất đã giảm đi rất nhiều.

“Vậy người sờ loạn làm gì?” Bạch Cảnh làm sao không biết tâm tư của y, vội vàng tiến vào trong chăn, giống như phòng sói mà nhìn Tiêu Táp chăm chăm.

“Người là vợ ta, làm sao không thể sờ.” Tiêu Táp quyết định, nhất quyết không thể mềm lòng, tiểu hồ ly rất giáo hoạt, trước ăn đến miếng rồi lại nói.

“Ai là vợ của người?” Bạch Cảnh giận dữ, cắn chặt răng, trong lòng tuy rằng tức giận, ánh mắt không tự giác mà ngấm trên người Tiêu Táp, Tiêu Táp mới giúp hắn tắm rửa qua, lúc này trên người cũng trần trụi, tóc còn ướt nước, cơ bụng to lớn hiển lộ ra, bên hông và ngực còn có vài đạo vết thương thoát nhìn phá lệ có nam nhân vị, Bạch Cảnh bắt đầu suy nghĩ kỳ quái, sau đó hai má đỏ hồng, thở một hơi, hắn suy nghĩ cái gì đâu.

“Người là vợ ta.” Tiêu Táp mới mặc kệ nhiều thứ như vậy, xốc chăn lên, thân mình trực tiếp áp đến, không nói hai lời ôm lấy Bạch Cảnh.

Phân thân, ngón cái nhẹ nhàng giữ ở chóp đỉnh, xem hắn chạy đi đâu.

Thân thể không có trải qua chuyện người nào chống lại được khiêu khích của Tiêu Táp, không bao lâu sau liền ngạnh đứng lên.

Tiêu Táp cười hắc hắc, ngậm đôi môi hắn, trong lòng càng thêm kiên định quyết tâm làm tình thể bất buộc, nếu lại để tiểu Cảnh có cơ hội lui lại, muốn ăn phải chờ đến ngày tháng năm nào, hiện tại hắn đã nhìn ra, có vài người chính là không thể để cho hắn quyết định.

Bạch Cảnh thấp giọng rên rỉ, cảm giác tê dại khiến cả người hắn run sợ, lại càng muốn nhiều thêm một chút, Tiêu Táp cường ngạnh giữ chặt tay hắn đặt ở trên phân thân của chính mình.

Thật lớn, Bạch Cảnh giật mình một cái, không phải lần đầu tiên chạm đến cái cự đại của Tiêu Táp, nhưng đối với vật này vẫn cảm thấy kinh sợ, nếu thứ ngoạn ý này có thể cắm vào hắn, hẳn khẳng định sẽ bị phá hỏng.

Nhận thấy được ý lùi của Bạch Cảnh, Tiêu Táp càng thêm dục sức hôn môi, từ cổ một đường đi xuống, dùng miệng ngậm lấy hạ thân hắn, không ngừng liếm lộng, mút vào, một bàn tay lặng lẽ tiến đến bên miệng huyết....

Và sau đó là Chương h, pass là thứ mà mẹ Bạch Cảnh lưu lại, 9 chữ cái, viết liền không dấu không hoa.

80. Chương 80

“Đừng...” Phía sau Bạch Cảnh căng thẳng, bất an vận vẹo vòng eo, hai mắt sưng mù phỉm hơi nước, miệng còn phát ra âm thanh thoải mái lẩm bầm, tư thái phủ mị, ở trong mắt Tiêu Táp chính là dục cự còn ngheh.

Lập tức động tác của Tiêu Táp nhanh hơn, một bàn tay nắm lấy đỉnh của bộ vị, đầu lưỡi khê liếm chỗ huyết khẩu, cảm giác không sai biệt lắm, duỗi một ngón tay đi vào, ở vách tường chỗ sâu bên trong nhẹ nhàng gõ, không ngừng tiến tiến xuất xuất, sau đó ngón tay thứ hai...

“A...” Hảo trưởng, Bạch Cảnh sắc mặt xấu hổ đỏ bừng đã lâu không bị dị vật xâm nhập khiến hắn hơi có chút khó chịu, nhưng rất nhanh, do Tiêu Táp dốc sức thăm dò, ngón tay thứ ba tiến vào, nhiều lần tìm kiếm điểm mẫn cảm của hắn, phạm là nơi không chịu nổi liền nhẹ nhàng ấn hai cái, nhiều lần không ngừng đùa bỡn.

“Không cần...” Bạch Cảnh không tự giác muốn đứng dậy, mặt sau no đủ khiến hắn kẹp càng chặt hơn, trưởng trưởng, tư vị ngứa ngứa từ bên trong lan tràn ra, nói không nên lời là thoải mái hay là khó chịu, thân thể không ngừng run rẩy.

“Thật sự không cần?” Tiêu Táp thấp thấp mỉm cười, ngón tay thứ tư đi vào, ngăn chặn dục hỏa trong lòng, đôi mắt trở nên u ám, vì tính phúc sau này mà suy nghĩ, hắn quyết định cấp cho tiểu Cảnh một ký ức khó quên.

“Người...” Bạch Cảnh thân mình vô lực xụi lơ, khoái cảm tê dại truyền khắp toàn thân, sau huyết không tự chủ được mà co rút, hô hấp biến thành dồn dập thở dốc, phân thân dưới sự an ủi của Tiêu Táp mà bùng nổ, chất lỏng nóng rực phun ra, khoái cảm khiến hắn vô pháp là chính mình, cơ hồ muốn mở miệng cầu xin tha thứ.

“Đến phiên ta.” Tiêu Táp ngừng lại, chậm rãi rút ngón tay ra, bá đạo lại không cho phép cự tuyệt, đỡ lấy phân thân đứng vững trước huyết khẩu của hắn.

“Đừng...” Lý trí nói cho Bạch Cảnh hắn hiện tại là nên bật người chạy thoát, hư không trong thân thể lại cho hắn muốn càng nhiều thứ tốt hơn, trong lòng nhịn không được muốn vứt bỏ mọi thứ thỏa mãn một trận, nam nhân quả nhiên là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, hắn như thế nào đã bị dục vọng chướng khổng, trong lòng không cho làm đến nhưng miếng thịt béo đến bên miệng, Tiêu Táp cũng không có khả năng nhả ra.

Thôi, Bạch Cảnh ảo não nghĩ, kỳ thật hắn cũng có thích.

Tiêu Táp tiến nhập rất mạnh, sau huyết Bạch Cảnh căng thẳng cũng không có đau đớn trong tưởng tượng truyền đến, trưởng trưởng, tràn đầy, vách tường thịt mẫn cảm rõ ràng cảm thụ phân thân thật lớn và nóng rực, Bạch Cảnh thoải mái phát ra tiếng than thở, có một loại cảm giác thỏa mãn nhét đầy trong cơ thể.

Tiêu Táp giống như được ủng hộ, thân thể chậm rãi co rút, từ nông đến sâu, từ trên cao nhìn xuống thưởng thức tư thái trầm mê của Bạch Cảnh, trong lòng oán hận nghĩ, nhìn hắn còn muốn nói không muốn nữa không...

Ma sát và tiếng thở dốc rên rỉ vang ở bên trong, Tiêu Táp rất nhanh tìm được điểm mẫn cảm của hắn chuẩn xác không ngừng va chạm, bàn tay to còn vuốt ve phía trước của hắn, ngón cái gắt gao kìm trụ đỉnh chóp, ngăn chặn cửa ra vào của dục vọng.

“A...Đừng...” Bạch Cảnh đỏ hốc mắt, cực hạn khoái cảm không có chỗ phát tiết, ở một cái xâm nhập thật sâu, Tiêu Táp buông tay ra, thân mình Bạch Cảnh mềm nhũn, phát tiết ra.

Tiêu Táp thỏa mãn ôm người yêu, hai người đồng thời tới đỉnh, chất lỏng chôn nhập sâu trong cơ thể người yêu, cuối cùng mong muốn đã được đền bù.

Bạch Cảnh ảo não không thôi, thực không cam lòng hắn cứ như vậy bị áp, mà còn tiết hai lần, cảm thụ chấn động đỉnh bất mãn trừng mắt nhìn Tiêu Táp một cái, đương nhiên vươn tay khoát lên đầu vai y.

Tiêu Táp lúc này cả người thư sướng, nhịn xuống dục vọng lần thứ hai đứng thẳng, ôm Bạch Cảnh đi đến buồng vệ sinh, thực hiểu được đây là tiểu Cảnh muốn hắn làm gì.

Hầu hạ Bạch Cảnh đem thân thể tẩy trừ sạch sẽ, rất ngạc nhiên phát hiện, da thịt trên người Bạch Cảnh sau khi trải qua một hồi tính sự thể nhưng lại không có một chút dấu vết, huyết khẩu cũng chỉ là có chút sưng đỏ cũng không có rách, trầy da.

Trong lòng Tiêu Táp vừa động, phân thân nóng rực đứng lên, Bạch Cảnh đầu đầy hắc tuyến: “Người đã xong hay chưa?”

“Không xong, cả đời cũng không xong.” Ngoài miệng nói xong, thân thể Tiêu Táp lần thứ hai áp lên.

Trong lòng Bạch Cảnh phát khổ, không kịp có hành động gì thân thể đã ôm vào trong lòng, hai chân bị Tiêu Táp nhẹ nhàng nâng lên, theo một lần nữa lại bị lấp đầy, Bạch Cảnh thực bất đắc dĩ phát hiện, để Tiêu Táp tắm rửa cho hắn quả thực chính là đem dê vào miệng sói, thất sách a...

Sau khi xong, Bạch Cảnh eo mỗi lưng đau, tha thân thể mệt mỏi, trực tiếp đuổi Tiêu Táp ra khỏi phòng tắm, tắm rửa xong nhanh chóng trở về phòng, một giây cũng chưa cho y sắc mặt hòa nhã, sợ tên kia lại nảy sinh thú tính.

Tiêu Táp đối với cái này cũng không thêm để ý, thí diên chạy tới phòng bếp tìm cái ăn, sau đó cầm điểm canh giữ ở trước cửa phòng Bạch Cảnh.

Ngày này, người căn cứ đều phát hiện, Cảnh thiếu mặt đen đến lợi hại, mà Tiêu tướng quân lại rất khúm núm lấy lòng, thể nhưng còn thường thường cười ngây ngô, chiếu với dung nhan lãnh ngạnh trước kia của hắn kinh rất cảm không ít người, chỉ có vài người đoán được nội tình, vui mừng có, chúc phúc có, thất vọng có, Vương Học Bình vô cùng đau đớn, thiếu gia a, người như thế nào lại thất thủ trận địa....

Hưởng thụ Tiêu Táp bên người phục vụ, Bạch Cảnh thực kiêu ngạo sai sử: “Ta muốn ăn thịt nướng, không cần uống canh gà, ta còn muốn ăn kem ly.”

“Được.” Mặc kệ Bạch Cảnh nói cái gì, Tiêu Táp liều mạng gật đầu, vì người yêu phục vụ là lẽ đương nhiên, mà hắn đích xác có chút làm quá, biết rõ tiểu Cảnh là lần đầu tiên, hắn còn không nhịn được muốn hai lần, thời gian nếu ngược trở lại, hắn khẳng định...không ngừng cố gắng, hai lần như thế nào mà đủ, mới vừa ăn lưng dạ, tiếp theo không biết còn phải đợi đến khi nào.

Tiêu Táp người quả nhiên là cầm thú....

Ra cửa, hắn mới đột nhiên phát hiện, thịt nướng ngược lại còn dễ nói, nhưng kem ly muốn đi đâu tìm, tiểu Cảnh đây không phải là làm khó dễ người sao, Tiêu Táp im lặng, hậu tri hậu giác phát hiện, tiểu Cảnh tức giận hậu quả thực nghiêm trọng, tỏ rõ làm khó dễ hắn cũng chỉ có thể cam chịu, ai bảo mình yêu thâm hắn, bất quá...

Trên có chính sách, dưới có đối sách, có thể chân chính ở cùng tiểu Cảnh, làm khó dễ nhiều hơn nữa cũng đáng.

Nhanh chóng tìm được Từ Lôi, nữ nhân yêu nhất ăn đồ uống lạnh, có Tần Dịch ở bên hỗ trợ, kem ly mặc dù không có làm ra nhưng đá bào lại có thể làm tương tự.

Bạch Cảnh ăn mà ngọt từ miệng đến trong lòng, kỳ thật hắn cũng không phải là tức giận đến như vậy, chỉ là có chút không cam lòng mà thôi, tâm của hắn đã sớm ở trên người Tiêu Táp, hai người tương ái cùng một chỗ phát sinh một bước này cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, đem người gây sức ép không sai biệt lắm, ăn xong thịt nướng, cảm thấy mỹ mãn, rốt cuộc Bạch Cảnh phát lòng từ bi, tà tà liếc Tiêu Táp một cái: “Ngày mai chúng ta liền xuất phát.” Từ lúc hắn hôn mê đến lúc thanh tỉnh, hiện tại đã ba ngày qua đi, bọn họ không có nhiều thời gian để chậm trễ.

Tiêu Táp nghiêm mặt, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, biết một cửa này đã qua được, được một tác lại muốn tiến một thước, tiến đến bên người Bạch Cảnh, một tay khoát lên lưng hắn: “Tốt.”

Bạch Cảnh một chụp đi qua, trừng mắt liếc nhìn y: “Đi qua một bên, trong vòng ba ngày đừng tới gần.”

Tiêu Táp thực vô tội, nắm lấy phần eo Bạch Cảnh, ủy khuất nói: “Ta sợ người khó chịu, giúp người nhu nhu.”

“Đừng—” Thanh âm Bạch Cảnh kéo dài, lắc mình trốn thật xa, cẩn thận một chút sống dài lâu, mới mặc kệ bộ dạng kia của y, nhu đến tóa lửa thì làm sao, xui xẻo không phải là hắn sao?

Tiêu Táp sờ sờ cái mũi, dù sao thời gian còn nhiều, hắn hiện tại cũng coi như tìm được bí quyết, đối với tiểu Cảnh lúc nên cứng nhất định phải cứng, nếu không, nghĩ muốn chiếm tiện nghi phải chờ đến ngày tháng

năm nào, bắt quá lại nói lại, tư vị của tiểu Cảnh quả nhiên không tồi, tốt đẹp giống như trong tưởng tượng của hắn.

Sau khi Tiêu Táp đi rồi, Bạch Cảnh lâm vào suy nghĩ sâu xa, từ lúc vừa rồi hắn liền phát hiện, hoa sen trong không gian trải qua mấy ngày hôm trước linh khí thay đổi, kết ra một đài sen nhỏ, chung quanh ngưng tụ linh khí càng thêm nồng đậm, điều này cũng không khó giải thích, ngay khi hắn xâm trầm tại đáy nước, vì cái gì linh khí lại đánh lên vẩn thạch.

Chính là hắn nghĩ không rõ, đóa hoa nhìn như hoa sen kia, đài sen kia đến tột cùng là thứ ngoạn ý gì, linh khí tại sao lại tụ tập, hắn đã từng biết thực vật biến dị nhưng là không có nghe nói qua, thực vật gieo trồng tự phát hấp thu cũng có thể chuyển hoá linh khí.

Bạch Cảnh nhìn mà hiểu được, trải qua hoa sen hấp thu và phát ra, linh khí giống như bị tinh lọc trở nên càng thêm trong suốt, tinh thuần, mà ngay cả hắn cũng được chỗ tốt lớn lao, không cần tận lực tu luyện, linh lực trong cơ thể tự động vận hành, nói như vậy, hắn muốn tiến giai là làm ít công to, tu luyện sẽ càng thêm nhanh chóng.

Bạch Cảnh suy nghĩ nửa buổi tối cũng không nghĩ ra nguyên do, bắt quá may mà đây là chuyện tốt, hắn cũng không quá rối rắm, chỉ là thầm nghĩ trong lòng, lúc nào thì nên đem chuyện không gian tiết lộ cho Tiêu Táp biết, chung quy là giữ bí mật với người thân mật nhất, một lần nói dối hắn không muốn càng nói dối nhiều hơn, huống chi, nền tảng từ từ rộng mở, vật tư sẽ có một ngày khuyết thiếu, đất trong không gian có rất nhiều, có Tiêu Táp hỗ trợ làm ruộng, hắn cũng không cần tự thân vận động, nói tóm lại, Bạch Cảnh là đại thiếu gia phạm vào chứng làm biếng....

Đêm đó sau khi trấn an xong Bạch Cảnh, Tiêu Táp cũng không có nhàn rỗi, Tạ Dân Hàng truyền đến tin tức, quân đội Nghiêm Cương chạy tới C thị cách kinh đô còn một nửa lộ trình, bọn họ nếu muốn đuổi theo, phải nhanh chóng xuất phát, mà Vân Sơn bên kia truyền đến điện báo, thị trấn bị tang thi vây công, trong đó còn phát hiện mấy trăm tang thi cấp 1, hiện nay huyện Vân Sơn hướng đại căn cứ L tỉnh cầu cứu.

Sắc mặt Tiêu Táp trầm xuống, trực tiếp gọi mấy vị chủ quản căn cứ tới họp, không nghĩ tới chuyện gì cũng tụ tập lại một chỗ, chuyện huyện Vân Sơn tạm thời có thể mặc kệ, nhưng chuyện L tỉnh nhất định phải cảnh giác.

Chẳng được bao lâu tất cả mọi người đều đến đông đủ, trong lòng hơi có chút kinh ngạc, ban ngày Tiêu Táp còn xuân phong đắc ý, buổi tối đây là làm sao vậy? Bắt quá mặc kệ tò mò như thế nào, bọn họ cũng chỉ dám oán thầm trong lòng, thật muốn hỏi ra ngoài miệng trừ phi không muốn lẫn lộn nữa.

Tạ Dân Hàng đem sự tình nói lại một lần, Tiêu Táp vẫn luôn im lặng, trong lòng mọi người đều trầm xuống, bọn họ nghĩ không phải là mấy trăm tang thi mà là tang thi vây công, tang thi cấp 1 vây công đó là cái khái niệm gì, hiện tại chỉ có mấy trăm cái nhưng ai biết tương lai có thể có càng nhiều hơn hay không, mà không chỉ có tang thi cấp 1, tang thi cấp 2, cấp 3...

Hiện nay căn cứ trừ bỏ Tiêu Táp và Tào Lỗ là dị năng cấp 2, dị năng giả cấp 1 cũng không có mấy.

Hàn Diễn thiếu kiên nhẫn đầu tiên: “Táp ca, người nói làm sao bây giờ?”

81. Chương 81

“Phân công nhau hành động, ta và tiểu Cảnh đi quân đội, Tào Lỗ dẫn người đi Vân Sơn.” Tiêu Táp trầm ngâm một lát, ngay sau đó dứt khoát giải quyết.

“Không được!” Sắc mặt Vương Học Bình trầm xuống: “Chức trách của chúng ta là bảo hộ thiếu gia.” Tám vạn nhân mã của Nghiêm Cương, vô luận như thế nào, hắn cũng không thể để thiếu gia và Tiêu Táp một mình đến đó.

Tào Lỗ vỗ vỗ vai hắn, liếc Tiêu Táp một cái: “Nghe hắn nói xong đã.”

“Nghiêm Cương bên kia chỉ có thể dùng trí, nhiều người đi cũng không làm nên chuyện gì, nhưng căn cứ nhất định phải bảo vệ thật tốt, còn có, hiện nay chúng ta có quá ít dị năng giả cấp 1, lần này các người đi qua...”

Tiêu Táp chưa nói hết, trong lòng Tào Lỗi đã hiểu rõ, lần này khó có dịp xuất hiện đại lượng tang thi cấp 1, chỉ sợ là Tiêu Táp đánh chủ ý tinh hạch.

“Ta tán thành.” Lãnh Hàn nhắc tay bỏ phiếu, hắn không hiểu sự tình bên Nghiêm Cương nhưng hắn hiểu rõ hơn một chút, Vân Sơn ngay tại L tỉnh bên cạnh cùng Cảnh Táp thành môi hở răng lạnh, nếu phát hiện nguy hiểm nhất định phải sớm tiêu diệt.

Tào Lỗi gật đầu, ngoài Tiêu Táp, hắn là đệ năng giả cấp 2 duy nhất, đối phó với tang thi cấp 1 có hắn bên cạnh đứng nhìn sẽ giảm bớt nhiều thương vong không cần thiết.

Vương Học Bình bất mãn nhưng người yêu cũng đã gật đầu đồng ý, hắn cũng chỉ có thể trầm mặc không nói, kỳ thật trong lòng hắn thực hiểu được, Tiêu Táp nói có đạo lý, chính là hiểu được là một chuyện, mắt mở trừng trừng nhìn thiếu gia đi mạo hiểm lại là một chuyện khác, Nghiêm Cương người này hắn có chút hiểu biết, lòng dạ rất sâu, thiếu gia trong mắt hắn tựa như đứa nhỏ không có lớn lên, tuy có Tiêu Táp che chở nhưng nhân loại dù sao cũng không phải là tang thi, bọn họ có vũ khí, sẽ tự hỏi, đối mặt với quân đội khổng lồ của quốc gia, hắn như thế nào lại không lo lắng.

“Không được.” Lần này phản đối là Chu Tập, ý nghĩ của hắn cũng giống như Vương Học Bình, Nghiêm Cương người này đã sớm nghe qua, là một ngoan nhân, Táp ca mặc dù là đệ năng giả cấp 2 nhưng một người không thể chống lại nhiều người, vũ khí của quân đội cũng không phải là thứ của địa phương có thể so sánh, hắn cũng vừa mới biết tin, nghe nói quân đội của Nghiêm Cương còn có nhân viên nghiên cứu, dựa theo tính cách của Táp ca và Bạch Cảnh làm sao có thể buông tha, kể từ đó, khẳng định nguy hiểm sẽ gia tăng, hiện tại chung quanh đã có tang thi cấp 1 qua lại, nếu lại cùng người đối kháng, liền hắn nhìn, huyền...

“Cứ quyết định như vậy.” Tiêu Táp ấn định, bản khoản của Chu Tập hắn hiểu được nhưng hắn cũng có ý tưởng của chính mình, vũ khí đa số đều do kim loại chế tạo thành, hắn có nắm chắc toàn thân trở ra, tiểu Cảnh có thuần di, cũng không cần lo lắng, người đi nhiều ngược lại lại vướng bận, vô luận như thế nào, hắn cũng sẽ bảo hộ tiểu Cảnh chu toàn.

Chu Tập há miệng thở dốc, nuốt xuống lời đến bên miệng, tính cách Táp ca hắn hiểu được, trừ bỏ đối mặt với Cảnh thiếu ra, cho tới bây giờ đều là nói một không hai.

Cảm nhận được bạn tốt lo lắng, khóe môi Tiêu Táp cong lên một độ cung, nhìn Chu Tập một cái: “Yên tâm.”

Thanh âm trầm ổn lộ ra một loại cảm xúc lạnh như băng khó hiểu làm lòng người yên ổn, Chu Tập hơi do dự một chút, gật đầu thật mạnh, làm cấp dưới trung tâm cùng bạn tốt, hắn hẳn phải có lòng tin ở Táp ca mới đúng: “Các người khi nào thì đi.”

“Ngày mai.” Tiêu Táp không chút do dự trả lời.

“Nhanh như vậy?” Không chỉ Chu Tập mà những người khác cũng rất kinh ngạc.

Tiêu Táp liếc nhìn bọn họ một cái cũng không tính toán tiếp tục đề tài này, thần nhiên nói: “Hiện tại thời gian cấp bách, các người cũng nhanh chóng an bài, nhìn xem người nào lưu thủ căn cứ.”

“Ta muốn đi.” Tà Dân Hàng vội vàng nói, hắn đã sắp mốc meo rồi, khó có dịp gặp được tang thi cấp 1, hắn như thế thế nào cũng muốn kiến thức kiến thức một chút. Thực lực tương đương hết thấy, hắn tuy là đệ năng giả cấp 1, nhưng từ sau khi tiến giai kinh nghiệm thực chiến về 0, mỗi lần đều nghĩ thi triển thân thủ lại là mất hứng mà về, giống như chỉ cần có Táp ca và Cảnh thiếu, bất luận nguy hiểm gì cũng không thể nổi lên, hắn là một nam nhân, nhận định Táp ca làm lão đại nhưng này cũng không đại biểu, hắn nguyện ý sống dưới cánh của người khác.

“Người an bài tốt bên kia?” Tiêu Táp gật đầu, tâm tư của Tà Dân Hàng hắn đoán được một ít, cũng là thời điểm để cho bọn họ ra ngoài rèn luyện.

“Yên tâm, đã tìm được người tốt.” Tà Dân Hàng lộ rõ vui mừng, chỉ cần Táp ca đáp ứng, những cái khác không thành vấn đề.

“Ta cũng đi.” Lãnh Hàn khẩn cấp nói. Thấy thuộc hạ lo lắng cho mình, chỉ khẽ lắc đầu, không có nam nhân nào không khát vọng lực lượng, hắn cũng vậy, căn cứ tuy rằng an nhàn, thân hắn cũng ở trọng vị, nhưng

mắt thấy người bên cạnh Tiêu Táp không chỉ là dị năng giả cấp 1, mà ngay cả dị năng giả cấp 2 cũng có, hẳn như thế nào lại không lo lắng, dựa theo tình huống trước mắt, tang thi cấp 1 đã xuất hiện, ai biết tương lai có tang thi cấp 2 hay không, đề cao thực lực là việc phải làm.

“Còn có ta.” Dương Văn Hoa tự nhiên không cam lạc hậu.

Rất nhanh lại có vài người nhấc tay báo danh, bên trong phòng họp, trừ bỏ mấy người thật sự không đi được, tất cả đều xoa xoa tay.

Tiêu Táp nhíu mày, thấy bọn họ dâng cao ý chí là chuyện tốt nhưng căn cứ cũng không thể không có người quản lý, nếu tất cả đều đi mà có cường địch đột kích, căn cứ không có người chủ sự, quân lính khẳng định tan rã.

“Các người tự mình thương nghị, lưu lại ba người chủ sự, dị năng giả cấp 1 cũng phải lưu lại năm người, mặt khác kho hàng cũng cần có người trông giữ, mấy người các người cũng đừng có chạy hết ra ngoài, căn cứ mới là căn bản, nhiều nhất là chờ sau khi ta trở lại sẽ an bài các người thay ca luân phiên mang đội ra ngoài săn bắn, chính là phải nhớ, mọi chuyện lấy an toàn làm đầu.” Tiêu Táp mặc kệ gánh nặng, trước cứ bày kế ra cho bọn hắn, an bài như thế nào hẳn cũng lười quản, chỉ cần kết quả cuối cùng trọn vẹn là được.

Nói xong, Tiêu Táp đứng dậy rời đi, lưu lại một đám người mắt to trừng mắt nhỏ, sau đó cãi nhau nhất trời, Tào Lỗ lười biếng xem cuộc vui, dù sao danh ngạch của hắn cũng đã xác định, về phần sự tình trong tay, Tần Hạo, Từ Lôi, tùy tiện chọn một người ở lại căn cứ lưu thủ là được, có hai người lòng dạ hẹp hòi bọn họ thêm cái tính thích tính toán chi li, Tào Lỗ tin tưởng, kho hàng tuyệt đối được gác thực nghiêm.

Tiêu Táp trở lại nhà ở, cũng không có trực tiếp trở về phòng, sờ sờ mó mó đi đến trước cửa phòng Bạch Cảnh, mới ăn qua thịt, lúc này ý do vị tấn, hẳn như thế nào có thể tách xa tiểu Cảnh, dù sao đều là hai người, cho dù hiện tại không ăn được có thể ôm ngủ cũng tốt, về phần cửa khóa thì làm như thế nào? Chê cười, hẳn chính là kim hệ dị năng, mở cửa còn không phải là vấn đề nhỏ sao.

Lặng lẽ đi vào trong phòng, Tiêu Táp nhanh chóng tiến vào ổ chăn của Bạch Cảnh, nhẹ nhàng đem người ôm lại, nhất thời cảm thấy nhân sinh viên mãn, lẳng lặng nhìn dung nhan người yêu đang ngủ, không bao lâu sau hẳn cũng mơ mơ màng màng.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Cảnh đen mặt, không cần nghĩ cũng biết Tiêu Táp dùng cách nào để vào phòng.

“Sớm!” Tiêu Táp cười nhạt, gương mặt phóng đại, hôn Bạch Cảnh một hơi, đương nhiên rời giường mặc quần áo, sau đó lại giống như nhớ tới cái gì, ảo não nói: “Đúng rồi, khăn mặt, bàn chải của ta còn chưa có dọn tới đây, người có cái nào dư ra hay không?”

Bạch Cảnh nghiêng rằng, người này có biết cái gì gọi là tự giác hay không.

Tiêu Táp giống như không phát hiện sắc mặt hắn, thúc giục: “Người còn không mau đứng dậy, trong chốc lát chúng ta sẽ rời đi, lộ tuyến ta đã sớm nghiên cứu qua, chỉ có hai người chúng ta có thể từ S thị đi qua.”

“Hai chúng ta?” Bạch Cảnh vừa nghe, lập tức bị đánh lừa, Tiêu Táp mừng thầm, vội trả lời: “Vân Sơn bị tang thi vây công, còn có mấy trăm tang thi cấp 1, ta để bọn họ đi nhìn xem.”

Bạch Cảnh kinh ngạc một chút, giật mình nhớ rõ, mấy ngày hôm trước từng nghe tiểu đội Hy Vọng nói từng nhắc nhở người Vân Sơn, chỉ tiếc không ai chú ý tới, không nghĩ nhanh như vậy đã có tang thi cấp 1 xuất hiện.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, kỳ thật hắn càng muốn đánh tang thi tìm tinh hạch, chính là Nghiêm Cương bên kia cũng không thể chậm trễ, trừ hắn và Tiêu Táp ra không chọn được người nào thích hợp hơn, ngẫm lại chỉ có thể buông tha.

Trừng mắt nhìn Tiêu Táp một cái, từ không gian lấy ra bàn chải đánh răng và khăn mặt, đối với da mặt người này hẳn không còn gì để nói, cảm thấy vẫn là không cần tốn nước bọt thì hơn, dù sao cũng ngay laaij tức phải rời khỏi, chẳng lẽ y còn muốn ở lại.

Vì thế, dưới sự ngầm đồng ý của Bạch Cảnh, cuối cùng Tiêu Táp cũng bước đầu đăng đường nhập thất, chính là hơi có chút tiếc hận, nếu không phải phải rời đi, cơ hội bồi dưỡng tình cảm thật tốt cứ thế bị lãng phí.

Hai người hai tâm tư, rửa mặt chải đầu xong liền ra ngoài, sau khi chào hỏi mọi người, Bạch Cảnh nhủu mày.

“Làm sao vậy?” Tiêu Táp rất nhanh liền phát hiện người yêu nhà mình có tâm sự.

Bạch Cảnh u oán nhìn hẩn một cái: “Ai lái xe?” Bọn họ lần này đi xa nhà, không có tinh thần dị năng giả cũng không có người để sai sử, sinh hoạt xa xỉ đã lâu, ngày đêm lái xe chạy đi, ngấm lại, Bạch Cảnh thấy mệt a...

Tiêu Táp bật cười, mọi người xung quanh co rút khóe môi, bọn họ không thể so với Bạch Cảnh mọi chuyện đều không để ý tới, mỗi ngày ở căn cứ tiếp xúc với nhiều loại người, thấy được nhiều, nghe cũng nhiều, có vài người dừng nói là lái xe mà ngay cả cơm ăn cũng thành vấn đề, câu hỏi này của Cảnh thiếu thật sự khiến người không biết nói gì mới tốt.

“Ta đi lái xe.” Tiêu Táp thản nhiên nói, phát hiện nếu hẩn không cắt đứt chủ đề này, chỉ sợ tiểu Cảnh sẽ làm nhiều người tức chết.

Bạch Cảnh bĩu môi: “Ta không có xe.”

Những người khác không rõ nguyên nhân, vài người Vương Học Bình lại vô cùng rõ ràng, thiếu gia không có xe, gặp quý, phòng xe, Hummer đó là để ngắm sao?

Tiêu Táp cũng hiểu được ý của hẩn, phòng xe, hummer tốn dầu, nếu chỉ bọn họ đi, có thể đơn giản thì không cần tiêu hao, xăng không thể so với những đồ vật khác, dùng một chút thiếu một chút, về sau còn dài, tự nhiên phải tính toán tỉ mỉ, không nghĩ tới tiểu Cảnh còn có một mặt này.

“Đi bãi đỗ xe.” Tiêu Táp mỉm cười, thực dễ dàng liền phát hiện, tiểu Cảnh bình thường thích hoa lệ, nhưng tất cả mọi thứ đều hoàn toàn là vật phẩm dự trữ, nếu đồ vật nào khan hiếm, tiểu Cảnh sẽ thực keo kiệt, làm như thế nào đây, hẩn cực yêu tính tình này của tiểu Cảnh.

“A!” Bạch Cảnh gạt đầu, xoay người bước đi, căn bản không nhìn mọi người đưa tiễn xung quanh một cái.

Hai người rất nhanh chọn được một chiếc tính năng không tồi, một chiếc xe thương vụ ít tốn dầu, Tiêu Táp sử dụng kim hệ dị năng cường hóa hoàn mỹ gia công một lần, , chở Bạch Cảnh thoải mái hơn nữa, chỉ để lại trong lòng người ao ước, đặc biệt là kim hệ dị năng giả, lúc nào bọn họ mới có bản lĩnh như Tiêu Táp vậy a.....

Hai người một đường đi trước, chung quanh căn cứ huyện Bình Nguyên được quản lý thực tốt, trên đường không có bất luận chướng ngại nào, chính là một giờ sau đó, còn chưa tới chỗ chuyển đường lên đường cao tốc, hai người vừa mới đi vào một chỗ tất yếu phải đi để đến Cảnh Táp thành, đột nhiên ven đường có một cây cổ thụ bị gãy ngã xuống phía trước trùng hợp ngăn trở đường đi của hai người, nếu Tiêu Táp không phải là dị năng giả kim hệ, nếu hẩn lái xe nhanh hơn nửa phần, thực rõ ràng, nơi cổ thụ gãy kia sẽ vừa lúc đập vào trên xe.

“Xảy ra chuyện gì?” Bạch Cảnh nhìn lướt mọi nơi, thân mình tựa vào chỗ ngồi phía sau vẫn không nhúc nhích, từ khi dị năng tiến giai lại trải qua rèn luyện của nước suối, hẩn có thể cảm ứng rõ ràng trong vòng trăm m quanh thân không có tình huống gì, mặc dù kém hơn so với dị năng giả tinh thần hệ nhưng ở tình huống này cũng đã đủ dùng.

Sắc mặt Tiêu Táp trầm xuống, không phải là hoảng hốt sợ hãi cũng không phait là khẩn trương đề phòng mà là rất không cao hứng, tình huống chung quanh hẩn tự nhiên cũng biết, nguyên bản không có đề trong lòng, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện.

“Thức thời đem đồ vật giao ra đây.” Rất nhanh, người nấp ở xung quanh xông tới, giống như hung thần ác sát ngăn trở đường đi.

Bạch Cảnh không còn gì để nói, bọn họ đây là gặp cướp, đúng không?

“Các người là người nơi nào?” Tiêu Táp lạnh giọng hỏi, hàn khí trên người ứa ra, không nghĩ tới chung quanh Cảnh Táp thành thể nhưng còn có thổ phỉ, chẳng lẽ hẩn rất nhân từ cho nên mới phóng túng cho những người này.

“Đừng nói lời vô nghĩa, giao đồ vật ra đây, chúng ta là người Cảnh Táp thành, thành chủ là chú họ của ta, các người nếu thức thời, tốt nhất là thông minh một chút, cẩn thận nếu không ta cho các người chết bây giờ.”

Bạch Cảnh vui vẻ, nhìn trái nhìn phải bọn cướp, liếc nhìn Tiêu Táp một cái: “Người lúc nào thì có nhiều cháu trai như vậy?”

Mặt Tiêu Táp tối sầm, đừng có đánh đồng đám người kia với hắn.

82. Chương 82

“Các người là người của Hồng Lang?” Đôi mắt Tiêu Táp hơi nheo lại, một đám ô hợp, đối phó với những người này nếu hắn tức giận thì hắn quá tài rồi.

“Nói hươu nói vượn, Hồng Lang thì tính là cái gì, chúng ta chính là người Cảnh Táp thành.” Người tự xưng là cháu trai của Tiêu Táp biến sắc, thầm nghĩ một tiếng không tốt, vũ khí nháy mắt nhắm ngay bọn họ.

“Ta cũng không biết, Cảnh Táp thành theo hướng hào phóng từ lúc nào lại yêu cầu cướp bóc người qua đường.” Bạch Cảnh hàm tiếu hỏi, đối với lai lịch của đám người này đoán được bảy tám phần, ban đầu cách vách Cảnh Táp thành trụ một đám đào phạm(tội phạm chạy trốn), bởi vì nước sông không phạm nước giếng, bọn họ nhìn cũng thức thời, gặp mặt đều tránh đường, Tiêu Táp cũng không để ý tới, không nghĩ tới, người ta không dám cùng Cảnh Táp thành lên tiếng lại đánh chủ ý với người qua đường, thật coi bọn hắn chết rồi sao?

Sắc mặt Bạch Cảnh lạnh lùng, cũng là lúc nên xử lý, nghe nói trong đám cường đạo kia cũng không thiếu thứ tốt, hắn cảm thấy nên nhận hết tất cả, phạm vi Cảnh Táp thành cũng nên mở rộng, dám động thủ trên đầu thái tuế, không muốn sống chăng?!!

Trực giác của cường đạo thực sắc bén, đầu lĩnh đào phạm nháy mắt thấy không dây được, lửa giận bốc lên, cầm hận nói: “Lên cho ta.”

“Muốn chết.” Bạch Cảnh cười lạnh, thân hình chợt lóe, thuận di tới phía trước hắn.

Đầu lĩnh phạm nhân trong lòng cả kinh, bất an mãnh liệt bao phủ, đề phòng nhìn bốn phía, quanh thân dựng lên một tầng quang thuẫn màu lam.

Người còn lại giờ súng bắn Tiêu Táp, ra sắc bắn, đầu đầy mồ hôi, viên đạn giống như bị giữ lại như thế nào cũng không thể phóng ra ngoài.

Thời gian nháy mắt, cường đạo thấy hoa mắt, bên người nhiều ra một bóng người, còn không kịp phản ứng, chỉ thấy hàn quang trong tay Bạch Cảnh chợt lóe, một cái không gian nhận phá tan tành bằng chấn, mặt không đổi sắc hướng về phía cổ cháu trai giã.

“...” Nam nhân trên mặt có kinh sợ, vô cùng sợ, không thể hiểu, còn có không thể tin, hắn nghĩ không rõ, lá bằng của chính mình như thế nào lại dễ dàng bị phá tan như thế, rất muốn nói chuyện lại phát hiện trong cổ họng không tài nào phát ra nổi âm thanh, cho đến một khắc ngã xuống đất kia, trên mặt mới lộ ra thần sắc hối hận, nếu sớm biết sẽ gặp phải sát tinh, hắn như thế nào cũng không vì thấy xe bọn họ tốt, ít người, ỷ vào người đông thể mạnh thấy hơi tiền nổi lòng tham.

Đầu lĩnh chết quá nhanh, rất đơn giản, đối với chênh lệch cường đại, một đám cường đạo loạn cả lên, nguyên bản có 40 người, mắt thấy tình huống không tốt, liền có người dâng lên ý lùi bước, hết nhìn đông nhìn tây tìm khe hở chạy trốn.

Cũng có người nhanh chóng cầu xin tha thứ: “Không liên quan đến chúng ta, chúng ta cũng là nghe lệnh làm việc, không cẩn thận va chạm hai vị, về sau không dám nữa.”

Bạch Cảnh lười xem bọn hắn, nhiều nhìn hơn một cái liếc mắt đều cảm thấy ánh mắt sẽ o uế, đám người kia không có kỷ luật, không có ăn ý, quả nhiên còn làm theo ý mình, không biết sống chết.

“Ta liều mạng với các người.” Thái độ Bạch Cảnh chọc giận bọn họ, vài ường đạo liếc nhau, bên trái một người lớn tiếng gầm lên, thân thể nhảy vọt lại đây, dị năng huyền hóa ra từng đạo lưỡi dao sắc bén. Mấy

người bên cạnh thấy thế, vội vàng từ bên cạnh đánh lén, thực rõ ràng phối hợp như vậy không phải là một hai lần.

Không đợi Bạch Cảnh động thủ, mâu quang Tiêu Táp lạnh lùng, sát khí trên người thả ra, cánh tay giương lên, hơn mười phi đao chế từ kim loại từ trong tay áo bắn ra, cắt qua quang thuẫn phòng ngự của địch nhân, đối với chênh lệch cường đại bất luận khiêu khích gì đều không có đất dụng võ, chẳng qua chỉ là thời gian nháy mắt, thanh âm huyền não đột nhiên ngừng lại, người đánh lén không một ai may mắn thoát khỏi, ánh mắt nhìn giữa mi tâm dính mấy phi đao.

Người còn lại muốn chạy trốn động tác tựa như bị chú định, duy trì tư thế vẫn không nhúc nhích, trong lòng có tính toán nhỏ nhất, ngay cả rầm cũng không dám phóng ra, lúc này sao bọn họ còn không rõ, hôm nay nhất định là đã phải thiết bản rồi, chỉ thấy phi đao cắt qua không khí, ầm ầm mang theo tiếng rít, hàn quang màu bạc linh hoạt ở giữa bọn họ xuyên qua, lướt qua cổ, mi mắt rũ xuống còn có thể thấy mấy sợi tóc rối xuống.

Đối mặt với tình huống như vậy, ai còn dám vọng động, trừ phi không cần cổ.

Thấy uy hiếp có tác dụng, cánh tay Tiêu Táp giờ lên, phi đao chính chính tề tề chui vào ống tay áo, một tia dấu vết cũng không nhìn ra.

Bạch Cảnh hé miệng cười nhạt, đối với kiệt tác của mình thực vừa lòng, định tuy rằng dùng tốt nhưng thoát nhìn không quá đẹp, hẳn đã ghét bỏ không chỉ một lần, vừa rồi Tiêu Táp suất ngay người, cứ việc dị năng kim hệ cường hãn nhưng ở tình huống không có kim loại, Tiêu Táp có vẻ sẽ chịu thiệt, linh cảm phi đao đến từ kịch truyền hình đã xem, Bạch Cảnh thấy hẳn thực thích.

Khóe môi Tiêu Táp cong lên, trên mặt lại không có biểu hiện gì, lần đầu tiên sử dụng phi đao cảm giác thật phần không quen, xinh đẹp là xinh đẹp nhưng nào có cái sáng khoái như đỉnh bay đầy trời, chỉ sợ cũng chỉ có tiểu Cảnh dưới tình huống như vậy mới chú ý hình thái xấu hay đẹp, bất quá, dùng phi đao rèn luyện không chế dị năng cũng rất tốt. Tiêu Táp cảm thấy đối với những việc nhỏ rườm rà này, nghe lời vợ là tương đối có lý, về phần chuyện lớn...

Ở trong mắt của hắn, trừ bỏ ổ chần của người yêu khó chui, chuyện còn lại, nếu vợ có thể định đoạt được, hẳn tin tưởng tiểu Cảnh đều có đúng mực.

“Hảo hán tha mạng...” Một người trong đó bị dọa hai chân nhũn ra, “bùm” một tiếng, quỳ xuống mặt đất xin tha thứ.

Trong lòng Bạch Cảnh vui vẻ, “phốc” một tiếng liền bật cười, liếc mắt nhìn người nọ một cái, bộ dạng thoát nhìn lấm la lấm lét, nói chuyện cũng như là hán gian, nếu lại thêm một câu anh hùng lưu tình, hẳn sẽ có cảm giác phản cổ, người đừng nói chứ, bộ dáng lúc này của Tiêu Táp thoát nhìn đúng là có vài phần phong phạm của đại hiệp trừ gian diệt ác.

“Ít nói nhảm, dẫn đường đến đại bản doanh của các ngươi.” Mày Bạch Cảnh giương lên, thực lưu loát đem toàn bộ súng ống đạn trên người bọn họ thu hết lại, muối nhỏ cũng là thịt, ngu gì không cần.

Một đám người bị dọa vỡ mật, có người thấy Bạch Cảnh hòa nhã lựa chọn quên đi tàn nhẫn vừa rồi của hắn, đầu óc xoay chuyển, lớn tiếng khóc rống kêu rên: “Hảo hán tha mạng a, lão đại sẽ không bỏ qua cho chúng ta, ta còn phải nuôi con...”

“Người có tin hiện tại ta liền đập chết ngươi hay không.” Thanh âm thanh lạnh không có một tia xao động, lời vừa nói ra, nhất thời xung quang an tĩnh.

Tiêu Táp cũng thực nghiêm túc trực tiếp từ trong xe lấy ra thanh sắt, thao túng dị năng xoay chuyển một hồi trối tất cả lại, trừ bỏ hai chân đi lại trối đến chắc chắn, đem thanh sắt cố định sau xe, Tiêu Táp thần nhiên liếc mắt nhìn bọn họ một cái không lưu tình chút nào phóng ra uy áp dị năng cấp 2, nếu ai dám có một động tác nhỏ, hẳn không để ý việc giết gà dọa khỉ.

“Đi thôi.” Vươn tay ôm Bạch Cảnh, Tiêu Táp xoay người lên xe, Bạch Cảnh cười nhạt ngồi ghế phó lái, sau đó một chiếc xe cùng một đám người hình thành một đại cảnh quan trên đường, chỉ tiếc là không có ai thưởng thức, xe chậm rãi lái ở phía trước, người ở phía sau hỗn hển chạy, Bạch Cảnh cảm thấy, kỳ thật so với vương công thời cổ đại, dùng ngựa lôi kéo người hoành hành, hắn và Tiêu Táp coi như là nhân từ.

Bên này họ không chút cố kỵ, cũng không cố che dấu hành tung, bên kia đội tội phạm cường đạo khắc khẩu nháo không ngừng.

“Lão đại không tốt, bọn Lý Sơn thất thủ, hiện tại người bị trói hướng về bên này chúng ta.”

“Ai lớn gan như vậy, dám cả gan ở phạm vi Cảnh Táp thành gây sự.” Diện mạo lão đại cũng không kém, thanh âm có vẻ hơi trầm thấp, mang cho người cảm giác âm ngoan, liếc mắt nhìn một cái liền biết không phải là người tốt, ngay cả ánh mắt cũng lộ ra vẻ tàn nhẫn, người như thế đối với người khác ngoan đối với mình còn ngoan hơn, có thể đi vào ngục giam tội phạm trọng hình, còn có thể từ bên trong mật thể trốn ra, có thể hỗn chung quanh Cảnh Táp thành lâu như vậy mà không bị người phát hiện, không cần nghĩ cũng biết đầu óc khẳng định không đơn giản.

“Có thể là người Cảnh Táp thành hay không?” Có người chần chừ đoán.

“Sẽ không, lộ tuyến bọn họ ta đã tra qua, nhất định là bọn Lý Sơn không mở to mắt, lần này đá phải thiết bản.”

“Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, mọi việc lấy cẩn thận làm đầu.”

“Cải nhau cái gì, cầm miệng hết cho ta.” Lão đại gầm lên một tiếng, chung quanh an tĩnh lại, quay đầu nhìn về phía người báo tin: “Nói tình huống cụ thể.”

“Bọn họ chỉ có hai người, hình như là dị năng giả cấp 1...”

“Phanh!” Tay lão đại vỗ xuống mặt bàn, trong lòng mọi người căng thẳng, sợ dĩ bọn họ kiêu ngạo là bởi vì bọn họ có đầu óc, có vũ khí, có vật tư, có nhân thủ, lão đại lại là dị năng giả cấp 1, nhưng hiện giờ lại có hai dị năng giả cấp 1, tình huống liền trở nên vi diệu, bọn họ như thế nào không khẩn trương, nguyên bản chính là tội phạm không có kỷ luật toàn bằng vũ lực trấn áp mới tụ lại một chỗ, đã sớm đỏ mắt Cảnh Táp thành, nguyên bản cho rằng có dị năng giả cấp 1 sẽ được phân một chén chanh cho nên mới không đầu nhập vào, ai biết cũng không lâu lắm, người ta liền điều quân đội đến, bọn họ còn chưa chuẩn bị, ra cửa liền gặp chuyện không may, trong phòng ai giữ ý người nấy, nháy mắt tranh cãi âm ỉ cả lên.

“Không gian dị năng giả nhanh chóng thanh lý kho hàng, mọi người tăng mạnh đề phòng cửa căn cứ, nhớ kỹ hành sự tùy theo hoàn cảnh, đánh trước lại lịch của bọn họ, chuyện Lý Sơn chặn đường cướp bóc không liên quan đến chúng ta.”

Theo lão đại ra lệnh một tiếng, mọi người ngẫm hiểu, không có ai vì mấy người Lý Sơn ủy khuất, tất cả đều chuẩn bị đứng lên, cũng có người tính toán trong lòng, âm thầm đoán tâm ý của lão đại, trong một cái căn cứ khó tránh khỏi sẽ có mấy côn trùng có hại, chỉ cần có người làm đệm lưng chuyện xấu tự nhiên không liên quan đến bọn họ, nói không chừng còn có thể là một cơ hội, đã sớm ngốc chết ở nơi này, nghe nói Cảnh Táp thành có nước có điện, còn có quán bar, mắt thấy chiếm lĩnh Cảnh Táp thành là vô vọng còn không bằng đi qua cảm rẽ, chỉ bằng bọn họ nhiều người như vậy ở đâu mà không thể hỗn ra trò, ngay cả không thể làm lão đại căn cứ nhưng lấy danh hiệu dong binh đoàn đệ nhất khẳng định là có thể.

Bọn Bạch Cảnh chạy tới đối mặt là một tình huống thực quỷ dị, liếc qua thì thấy căn cứ đề phòng sâm nghiêm, nhìn kỹ lại, bài trí bên ngoài không phải là đồ vật thực dụng, nghênh ngang lái xe tới cửa mới có người cầm súng tiến lên, trợn tròn mắt nói đối giống như không phát hiện đằng sau trói một đám người, thái độ thực đoan chính cũng thực lễ phép, ngữ khí tự thể khí chất cả người thoát nhìn tựa như bảo an trước mặt thế: “Đứng lại, các người từ chỗ nào tới, đầu nhập vào căn cứ cần kiểm tra trước.”

Bạch Cảnh sách một tiếng, trong lòng rất vui a, rốt cuộc lại là một đám tội phạm chỉ số thông minh cao, trường hợp nghênh đón địch nhân cũng đặc biệt như vậy, hẳn không biết đám người kia không biết hắn đến làm gì.

Mâu quang lạnh như băng của Tiêu Táp chợt lóe, thanh sắt trói bọn cướp phía sau xe linh hoạt mà buông lỏng ra, tự cuộn lại thành một đoàn bay vào phía sau cốp xe.

Chính là lúc này đây, hắn lại tính nhầm, bọn cướp được buông ra, nguyên bản cho rằng bọn họ sẽ kêu la, ai biết một chút động tĩnh cũng không có, chỉ kém không lui đầu vào trong cốp, cũng không biết là trên đường chạy mệt hay là có chủ ý phá hư gì, dù sao cũng là không để ý hình tượng ngồi phịch xuống, chôn đầu không rên một tiếng.

Trong lòng Bạch Cảnh kinh ngạc, đám người kia rất sợ chết đã tháo thanh sắt ra, hiện tại không phải là nên lớn tiếng kêu la sao?

Tiêu Táp cũng bị nghẹn một chút, tục ngữ nói hảo, không đánh kẻ tươi cười, mắt thấy người phía sau không có động tĩnh, người trước mặt tuy rằng cầm súng nhưng thái độ lại tốt không có gì để phản đối, ánh mắt nhìn bọn hắn giống như khách hàng, lúc này nếu hắn làm khó dễ sẽ có vẻ keo kiệt.

83. Chương 83

“Đám người kia chặn đường cướp bóc, nói là người của các ngươi.” Bạch Cảnh lạnh mặt trực tiếp nói, hắn mới không cố kỵ nhiều thứ như Tiêu Táp, dù sao hắn chính là tính tình không tốt, mà hắn còn rất muốn nhìn xem, những người trước mặt này nói cái gì.

Sở Dịch cẩn thận đánh giá bọn cướp, ánh mắt lóe tia uy hiếp, quay đầu nói với Bạch Cảnh: “Có chút quen mắt, không nhớ rõ, dân cư căn cứ chúng ta tương đối nhiều, à mà, mấy hôm trước có một đội ngũ nghe nói đi Cảnh Táp thành, đúng rồi, các ngươi từ chỗ nào đến đây, như thế nào lại gặp bọn họ, phụ cận Cảnh Táp thành trị an nổi tiếng tốt, mà ngay cả chúng ta cũng được ăn theo.”

Bạch Cảnh tức đến vui vẻ, nghe hắn nói lời này không chỉ biến đổi phương thức khích lệ Cảnh Táp thành, còn quanh co lòng vòng hỏi thăm lai lịch của bọn họ, nguyên bản trước khi lại đây, hắn đã nghĩ muốn làm lớn một hồi, không chỉ muốn đem người đuổi ra khỏi phạm vi quản lý của Cảnh Táp thành, chưa nộ vật tư cho bọn họ còn muốn làm đầu lĩnh trong khu vực của hắn, dám đào góc tường của hắn, không muốn sống chẳng, ai biết bọn họ vừa tới, người ta đã thu thập đến sạch sẽ, cho dù là thấy hơi tiền nổi máu tham, không biết dị năng giả không gian là ai, cho dù đem người giết hết, hắn cũng không có cách.

Mà khiến Bạch Cảnh buồn bực nhất vẫn là thái độ nói chuyện của người này, nhìn người ta ôn tồn tận chức, hắn muốn làm khó dễ ngược lại biến thành ý thể hiếp người, đáng hận nhất chính là đám cướp phía sau, lúc trước không phải nói rất hăng sao? Lúc này sao lại như người câm, nghẹn hẳn nửa vơi, bây giờ trong bụng đều là lửa giận.

Người tới thấy tốt liền dừng, trong lòng biết bọn họ là dị năng giả cấp 1, cũng không dám quá mức làm càn, chỉ suy nghĩ trong đầu, rốt cuộc hai người này có lai lịch thế nào, cười nói: “Thực xin lỗi hai vị tiên sinh, xin hỏi còn có chuyện gì khác sao? Có cần đến đăng ký hay không?”

Ngữ khí hoàn toàn công thức hóa khiến người có cảm giác một quyền đánh vào đám bông, lần đầu tiên , Bạch Cảnh có cảm giác đau răng.

Trong lòng Tiêu Táp hiểu được, thực rõ ràng là giúp bọn cướp chối tội, người ta hạ quyết tâm mặt dày không nhận mà ngay cả bọn cướp nếu không tự thừa nhận, hắn cũng không thể vu oan giá họa người ta, kiên quyết đổ tội lên đầu người khác, chính là ánh mắt uy hiếp vừa rồi của người này, thật coi hắn mù sao, quang minh chính đại mà không đặt hắn vào mắt.

“Ta muốn gặp lão đại của các ngươi.” Tiêu Táp trầm giọng nói, trong lòng một trận buồn bực, thập phần nghi ngờ không rõ, lão đại cái căn cứ này thoát nhìn có vài phần đầu óc, vì cái gì lại không quản lý không được để bọn chúng là chuyện ngu xuẩn chặn đường cướp bóc.

Lão đại của chúng ta rất bận, bắt quá đã có người chặn đường cướp bóc còn giả mạo người của chúng ta, hai vị tiên sinh xin yên tâm, chuyện này nhất định sẽ hảo hảo xử lý, không biết các ngươi là...” Người tới dừng một chút lại nói tiếp: “Xin hỏi tên của các ngươi? Ta sẽ đi vào thông báo cho lão đại.”

Đến, người ta nói lời này thật hợp tình hợp lý, nếu bọn họ không giới thiệu ngược lại sẽ có vẻ cố tình gây sự, mặt thể tới nay, hai người lần đầu tiên chịu thiệt trên vấn đề ăn nói, đã luôn thuận buồm xuôi gió, Tiêu Táp khó có dịp thấy hứng thú, nói thật, hắn còn thật muốn gặp lão đại của bọn họ, không thể không nói, kia thật đúng là một nhân tài.

“Chúng ta là người của Cảnh Táp thành, đám người kia giả mạo làm cháu trai của thành chủ, bắt quá theo ta được biết, thành chủ Cảnh Táp thành anh minh quả quyết cũng không có thân thích không nên người như vậy.” Tiêu Táp thần nhiên nói, đối với lão đại của bọn họ dâng lên vài phần ý tứ thăm dò, không nói đến căn cứ người ta như thế nào, chỉ bằng da mặt dày như thế này, nói dối này, cùng với một bang trọng

cướp tới đây ngay cả rắm cũng không dám thả, từng người từng người đều nhụt chí, liền phần công lực trấn áp này cũng khiến Tiêu Táp bộ phục trong đáy lòng.

Bạch Cảnh liếc Tiêu Táp một cái, hé miệng cười nhạt, nghe lời mèo khen mèo dài đuôi của y, thật đúng là không hàm hồ.

Tâm niệm Sở Dịch vừa động, thực lễ phép hàn huyên: “Nguyên lai là người Cảnh Táp thành, chúng ta chính là hàng xóm, xin mời.”

Tiêu Táp nhướng mày, gì cũng chưa nói, cất bước theo sau Sở Dịch, Bạch Cảnh bấu môi, này nha vừa mới rồi còn nói đi thông báo, lúc này lại trực tiếp dẫn bọn họ tới cửa, hẳn chẳng sợ muốn giả bộ như thế nào cũng phải diễn kịch đến cùng chứ, cái cảm giác này thực bức mình, lửa giận mà không có chỗ phát, Bạch Cảnh thực rõ ràng cảm ứng được, người đề phòng chung quanh tựa hồ giảm đi một ít, nói nghe tốt thì là thức thời, nói không tốt, Bạch Cảnh lúc này càng là muốn tìm cơ hội tìm ngược đánh một trận, thật sự là khiến người ghen khuất.

Sở Dịch khiêm tốn cười cười, lộ ra ánh mắt biết rõ, nếu đã hỏi được lai lịch hà tất phải làm bộ làm tịch, dù sao bọn họ cũng đã tính toán đi Cảnh Táp thành, chuyện ngu xuẩn như sẽ rách da mặt, người thông minh tự nhiên sẽ không làm. Huống chi, lần này đấu cờ, bọn họ đã chiếm được thượng phong, lão đại nói thật là chuẩn, trừ phi người đến là sát nhân cuồng, hoặc là man không nói đạo lý, nếu không, chỉ cần bọn họ có lý, người ta vô luận như thế nào cũng khẳng định sẽ không làm khó dễ, mặt thế tuy không nói đạo đức gì đó nhưng đối với người có gia nghiệp mà nói, hai chữ thanh danh vẫn cần cố kỵ, bằng không chỉ bằng hai người, sau lưng không có tiếp viện, không có chỗ dựa vững chắc, Sở Dịch thực tin tưởng phân tích của lão đại, nếu là chỉ có hai người, cho dù là dị năng giả cấp 1, khẳng định cũng không có can đảm trực tiếp giết tới cửa.

Bạch Cảnh một đường đi tới, đánh giá mọi nơi, không thể không nói, căn cứ bọn họ đề phòng thực rời rạc, thấy mình và Tiêu Táp cũng không có một chút căm thù, ngược lại thực vui vẻ chào hỏi, bộ dáng nhìn thể diện, ngoài cười nhưng trong không cười, nói đến thức ngựa nịnh nọt, thái độ không có một tia thành ý còn khiến người không tức giận nổi, dù sao người ta nói đều là lời hay.

Bộ dáng nhìn chật vật, đôi mắt trông mong nhìn bọn họ giống như nhìn thấy cứu tinh, Bạch Cảnh có tâm tìm ngược cũng không được một lần làm đại hiệp, hảo tâm hỏi có chuyện gì, kết quả là người ta nửa ngày cũng không rặn được một câu, đáng khinh nhìn Sở Dịch, ập a ập ứng, Bạch Cảnh tức giận, khó có một lần hảo tâm, người ta còn không lĩnh tình, rõ ràng thấy chết mặc kệ, nếu hẳn nói, ở giữa mặt thế cá lớn nuốt cá bé, ngay cả bản thân cũng không biết phản kháng chẳng lẽ còn trông cậy vào người khác sao? Ngẫm lại đối với lão đại căn cứ này ngược lại lại có vài phần bội phục, mặc kệ hẳn là người tốt hay kẻ xấu, ít nhất có thể làm ra cục diện như thế, còn khiến cho mình ghen khuất, phần công lực này, phần đầu óc này, Bạch Cảnh tự cho là, phần tâm cơ này, hẳn chính là kiếp sau cũng không học được!

Sở Dịch tùy ý Bạch Cảnh đi loạn, chỉ ở bên cạnh cười cười, mà còn rất tận chức trách giải thích: “Bọn họ đã sớm ngưỡng mộ Cảnh Táp thành, biết các người tới trong lòng quá kích động, hai vị đừng trách móc, chúng ta căn cứ nhỏ đều chưa thấy qua bộ mặt thành phố lớn.”

Bạch Cảnh không nói, đột nhiên nhớ tới một câu chí lý, thủ đoạn mềm dẻo giết người, thật đúng là vừa không thấy máu lại khó chịu, biết rõ Sở Dịch nói dối lại không có bằng chứng phủ nhận, hẳn hiện tại thật muốn đem bọn họ giết hết.

Tiêu Táp nắm tay hẳn, trong lòng biết tiểu Cảnh buồn bức, kỳ thật đừng nói tiểu Cảnh, bản thân hẳn cũng buồn bức, hẳn tình nguyện làm lớn một hồi còn hơn.

Tâm tình bọn họ Sở Dịch như thế nào không biết, lại càng thêm kiên định quyết tâm giao hảo, thái độ cũng càng thêm khiêm tốn, đối mặt với tình huống như vậy, Bạch Cảnh còn có thể thế nào, không đánh người tươi cười, người ta không nịnh nọt, không a dua, không dấu vết lấy lòng, chẳng lẽ hẳn thật là man không nói lý, cho người ta cái bạt tai?

Đi vào phòng tiếp đãi của căn cứ, Bạch Cảnh thở ra một hơi, dọc theo đường đi thấy thái độ cung kính của mọi người với Sở Dịch, không cần đoán cũng biết Sở Dịch tuyệt đối không phải là hộ vệ canh cửa bình thường, phải nhân vật như vậy tới tiếp đón, lão đại căn cứ này đúng là để mắt bọn họ.

Tiến vào phòng, mặt Bạch Cảnh càng đen, chưa gặp qua căn cứ nào đơn sơ như vậy, phòng tiếp khách ngoài mấy cái bàn ghế thiếu chân không nói đến nước trà điểm tâm, ngay cả khăn trải bàn, bình hoa cũng không có, bất quá người trong phòng rất nhiệt tình thấy bọn họ liền mời ngồi, mà còn chuyên môn chọn ra hai cái ghế thoạt nhìn khá toàn vẹn.

Lão đại ngồi ở tầm ván gỗ trung tâm, phòng bố cục rất tốt, bài trí trong phòng ngay cả xóm nghèo trong Cảnh Táp thành cũng không bằng, trong phòng thật sạch sẽ, nhận quá bất lưu mao(nhận bay qua không để lại một cọng lông), vừa thấy liền biết vừa thu thập không bao lâu, đây là sợ bọn họ thấy hơi tiền nổi máu tham đi.

Vẽ mặt, tuyệt đối là vẽ mặt, Bạch Cảnh giận run cả người.

“Chào hai vị, ta là Trương Thu Thành, tất cả mọi người đều là lão hàng xóm, hôm nay là ta tâm tiểu nhân, xin đừng trách móc.” Trương Thu Thành lên tiếng giải thích trước.

Đôi mắt Bạch Cảnh hơi nheo lại, đồng tử co rút mạnh, sát khí lóe qua: “Người là Trương Thu Thành?”

“Đúng, là ta, nguyên lai vị tiên sinh này đã nghe qua tên của ta.” Trương Thu Thành cười nói, ngữ khí cùng vừa rồi không chút thay đổi, chính là sâu trong đôi mắt cất dấu đề phòng, thực rõ ràng cảm nhận được sát khí của Bạch Cảnh, không khí trong phòng cũng không hòa hợp như trước, hết sức căng thẳng.

“Trương Thu Thành đại danh鼎鼎, trẻ nhỏ ba tuổi cũng nghe qua.” Bạch Cảnh thần nhiên nói, nhìn Trương Thu Thành từ trên xuống dưới, hần nói câu này là lời thật, đại danh Trương Thu Thành, đời trước Bạch Cảnh không chỉ nghe được sau mặt thể, ngay cả trước mặt thể đó cũng là một nhân vật truyền kỳ, sinh sống ở cô nhi viện, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, xử lý lão đại tập đoàn chính mình thượng vị, thành lập công ty mới, quang minh tham ô công khoản ước chừng 23 triệu, đây chính là một nhân tài khó lường, bằng không làm sao có thể tiến vào ngục giam tội phạm trọng hình, mà sau mặt thể, hần nhớ rõ, đời trước thẳng đến lúc mình chết, Trương Thu Thành vẫn là nhân vật một phương.

“Quá khen, chỉ là chút lời đồn mà thôi, không đáng nhắc tới, hai vị hôm nay tới không biết là có chuyện gì, ta bắt tài, tuy chỉ là dị năng giả cấp 1 nhưng nếu có thể giúp đỡ, nhất định sẽ làm hết sức.”

“Vậy không cần đến, nam nhân của ta là dị năng giả cấp 2, chỗ nào cần người hỗ trợ.” Bạch Cảnh khinh thường, lạnh lùng nhìn Trương Thu Thành, muốn dùng dị năng giả cấp 1 đến áp hần, cửa cũng không có đầu.

Tiêu Táp thờ dài không biết làm sao, tuy rằng thật cao hừng xưng hô Bạch Cảnh cho hần, nhưng là tiểu Cảnh a, người cũng biết, người vừa rồi mở miệng liền tự giới thiệu.

“Nguyên lai là Tiêu tướng quân, nói vậy vị này là Cảnh thiếu đi, hạnh ngộ.” Đầu óc Trương Thu Thành xoay chuyển một vòng liền biết hai người trước mặt này là ai, dị năng giả cấp 2 của Cảnh Táp thành có hai người, ngoài Tiêu Táp và Bạch Cảnh ra, hần nghĩ không còn ai rảnh rỗi như vậy, sẽ đến xen vào chuyện của người khác mà thái độ còn kiêu ngạo như vậy.

Trong lòng Bạch Cảnh tức giận lại không thập phần để ý, biết bọn họ là ai thì như thế nào, Trương Thu Thành nổi danh thức thời, hần không tin, người này dám có động tác nhỏ gì.

Bạch Cảnh đoán thực chính xác, mới rồi còn không khí khẩn trương, nháy mắt trầm lắng lại, Trương Thu Thành ảm đạm cười: “Đã sớm nghe nói đại danh Cảnh Táp thành, vẫn luôn muốn đi nhìn một chút, chỉ tiếc ở đây nhiều người còn một số chuyện chưa làm xong, dọn dẹp cũng bận rộn cho nên mới kéo dài tới hiện tại, không nghĩ tới lại có cơ hội hội ngộ với thành chủ, thật đúng là vinh hạnh, không biết Cảnh Táp thành hiện tại có còn chỗ trống hay không, cho huynh đệ chúng ta một chỗ sống tạm.”

“Trương tiên sinh nếu có tâm, hoan nghênh tới.” Tiêu Táp thần nhiên nói, đối với Trương Thu Thành tỏ ra yếu thế tiếp thu, hiện tại quy mô Cảnh Táp thành đã ổn, không sợ hần bày ra trò gì, ngay cả trước kia có chút tâm tư nhỏ, thay đổi lập trường để nghĩ, bản thân hần cũng sẽ làm ra động tác tương tự, hần rất tự tin, Trương Thu Thành làm thuộc hạ của hần cũng sẽ không làm ra được gì, mặt thể chỉ có cường giả vì tồn.

Bạch Cảnh rất không vui, lạnh lùng nói: “Miếu nhỏ không chứa nổi bồ tát lớn” Trương Thu Thành tuyệt đối không phải là một kẻ an phận, cho dù chỉ có một chút nguy hiểm, hần cũng phải bóp chết ngay lúc

manh nha.

Trương Thu Thành biến sắc, không chút nào che dấu thần sắc âm ngoan, đối phó với dị năng giả cấp 2 là có chênh lệch nhưng ở trên địa bàn của hắn nghĩ muốn chiếm tiện nghi cũng không dễ dàng như vậy.

Trong phòng thực im ắng, dễ dàng có thể nghe thấy tiếng đồng hồ, tíc tắc tíc tắc....

Là bom, mà còn cố ý để cho bọn họ biết là bom hẹn giờ, nói không chừng trong chỗ tối còn che dấu điều khiển bom, mặt Bạch Cảnh tối sầm, thầm mắng một tiếng kẻ điên, nói cong liên cong, nói trắng ra: “Người thực âm hiểm, ác độc, trong lòng cũng tính kế rất nhiều, còn không an phận, đem người thu vào căn cứ, nói thật ta lo lắng cũng không đồng ý, bất quá nếu người nguyện ý, ta có thể giúp người liên hệ với B thị, ở đó phát triển như thế nào cũng tốt hơn so với Cảnh Táp thành, mà còn có ba ta làm chỗ dựa, người thấy thế nào?”

Trương Thu Thành nở nụ cười thực vừa lòng kiệt tác của mình có tác dụng, đối với việc Bạch Cảnh chậm chọc cũng không để trong lòng, chỉ hiếu kỳ đề nghị, biết rõ mình cũng không phải là người tốt gì còn đề cử cho hắn đến bên cạnh cha mình, vị Bạch thiếu gia này rốt cuộc là có tâm tư gì, thần nhiên nói: “Đi B thị, người yên tâm?”

Bạch Cảnh âm thầm suy tư, vốn là nói hươu nói vượn, giờ nghĩ lại liền cảm thấy đây là chủ ý tốt, như vậy, tai họa so với giết còn không bằng lưu lại cho người khác, mà nếu hôm nay muốn giết hắn, chỉ sợ phải tốn vài phần thực lực, người này không chỉ là một đầu sói mà còn là một đầu sói không muốn sống, không chỗ nào cố kỵ, không phải là không có chỗ dựa vào, mà là cái gì cũng không quan tâm, cho nên, hắn lớn gan, hắn hồ tác làm bậy, hắn căn bản không để mạng người ở trong mắt, từ đầu đến đuôi là một kẻ điên.

“Ta là con riêng, vợ của ba ta không phải là mẹ ruột, người đi B thị ta thực yên tâm, mà ta còn dốc hết khả năng giúp người, đạt chức vị cao hay không vậy phải xem bản lĩnh của người.” Tốt nhất là có thể quấy động bãi nước đục kinh đô.

“Người không sợ ta liên thủ với mẹ lớn của người?”

“Người? Chu gia đông người thế lớn, chỉ cần không phải là thằng ngốc, chỉ bằng những người này của người nói liên thủ...” Bạch Cảnh cười lạnh, ý tứ đằng sau không cần nói cũng biết, Chu gia tuyệt đối chướng mắt Trương Thu Thành, cho nên trừ bỏ Bạch cha ra, hắn còn có thể đầu phục a.

“Được, người thuyết phục được ta, chính là ta dựa vào cái gì để tin người.” So sánh với Cảnh Táp thành, Trương Thu Thành đúng là động tâm với kinh đô, hiện nay kinh đô thế cục loạn, muốn đục nước béo cò đúng là thời cơ.

“Ta hiện tại liền điện báo cho ba ta, thân phận của người cũng có thể sửa sửa một chút, còn có thư điều nhiệm, người muốn chức vụ gì, làm việc ở đâu, người hiện tại liền quyết định hay là chờ đến sau khi tới kinh đô cùng ba ta thương nghị lại.” Bạch Cảnh làm việc sáng khoái, đối với Trương Thu Thành hắn cũng không có ác cảm quá lớn, nhưng là tuyệt đối không thích, có thể giải quyết sớm chút là tốt nhất.

84. Chương 84

chúc các nàng mừng 8/3 vui vẻ

Trương Thu Thành hơi trầm ngâm: “Ta chỉ muốn chức trưởng quân đội hộ vệ, thư điều nhiệm ta muốn bây giờ.” Trước mắt thế đạo rất loạn, mọi thứ phải nắm trong tay mới chắc, tình huống sau này để nói sau cũng không phải không thể thay đổi, trước vẫn là đem chức vị nắm trong tay, chỉ cần có thể tiến vào B thị, hắn không sợ không làm nên tiếng tăm.

Bạch Cảnh gật đầu, lướt nhìn xung quanh, sau đó thần nhiên nhìn Trương Thu Thành, không động cũng không nói gì.

Trương Thu Thành nhú mày, ngay sau đó gạt mình một chút, không chút thành ý giải thích: “Xem ta này, thiếu chút nữa liền quên.” Liếc nhìn Sở Dịch một cái: “Đi bảo người chuẩn bị máy điện báo.”

Khóe môi Bạch Cảnh nhếch lên, tỏ vẻ thực rộng lượng tán dương: “Căn cứ này của Trương tiên sinh thu thập cũng thật sạch sẽ.”

Trương Thu Thành cười cười, khiêm tốn nói: “Đa tạ Cảnh thiếu khách lệ, động tác các huynh đệ xuống tay nhanh, đối với cái này ta cũng tương đối hài lòng.”

“Úc, ta xem, tin tức của Trương tiên sinh quả là linh thông, sách, căn cứ này của các người thật nghèo nàn hủ lậu, một người vẫn là lão đại ngay cả cái ghế dựa cũng không có.”

“Đây không phải là biết khách quý muốn tới sao, kẻ thô lỗ này tự nhiên phải đến đa tạ.”

“Đa mặt Trương tiên sinh ta theo không kịp.” Tiêu Táp vỗ vỗ vai Bạch Cảnh, mặc dù không rõ tiểu Cảnh vì cái gì lại muốn đem người này đến B thị, nhưng đối với cái đề nghị này, hẳn kỳ thực cũng đồng ý, người như Trương Thu Thành nếu không thể giết, vậy tốt nhất nên ít giao hảo, tục ngữ đã nói, người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch, đối mặt với người như vậy, tội gì phải mềm mết.

“Nói rất hay, đây là ưu điểm nhất của ta.” Trương Thu Thành hoàn toàn vui lòng nhận lời châm chọc của Tiêu Táp.

Bạch Cảnh cảm giác dạ dày thực đau, rõ ràng không nói, Tiêu Táp tự nhiên cũng áp dụng chính sách không nhìn, dù sao cũng là chạy không thoát, hẳn cần gì phải để ý nhiều, chuyện xử lý xong bọn họ phải nhanh chóng rời đi, cái hắn hiện suy xét là có nên cho Trương Thu Thành đi cùng hay không, nhiều người hệ số nguy hiểm sẽ nhỏ đi rất nhiều, chính là nếu đi cùng Trương Thu Thành....

Nghĩ nghĩ, vẫn là từ bỏ, Trương Thu Thành tính tình âm tình bất định, Nghiêm Cương bên kia không cần ngoại nhân hỗ trợ, bọn họ vẫn thế này là tốt.

Mắt thấy không ai để ý tới, Trương Thu Thành vỗ vỗ tay, thản nhiên nói một câu: “Thu thập.” Chỉ thấy người trong phòng, còn có người núp trong bóng tối nháy mắt xông ra.

Bạch Cảnh mí mắt cũng không nâng, Tiêu Táp thì chỉ nhìn Bạch Cảnh, đối với những người này bọn họ đã sớm phát hiện, lúc đầu cho dù có lộ diện bọn họ cũng không để trong lòng.

Chỉ trong nháy mắt liền thấy đám người kia chơi đùa trong phòng, đông một chút tây một chút, dưới cái bàn, ghế dựa bên cạnh, trên nóc, còn có các nơi không thu hút bên ngoài phòng, lấy ra một đám bom.

Bạch Cảnh tức đến vui vẻ, ra uy, Trương Thu Thành tuyệt đối là ra uy, mà còn mượn việc này nói cho bọn hắn biết, nếu thật sự đối địch, hẳn tuy rằng chịu thiệt nhưng chính mình bên này cũng không thiệt được tiện nghi.

“Nếu đã hợp tác với nhau, ta cũng muốn có thành ý, trước làm chút chuẩn bị nhỏ, Tiêu tướng quân và Cảnh thiếu đừng trách móc.” Không đợi Bạch Cảnh tức giận, Trương Thu Thành đã lên tiếng, một câu chặn miệng Bạch Cảnh, người ta đã giải thích, mà còn lấy bom đã âm thầm chuẩn bị ra, hơn nữa còn có hiệp nghị vừa rồi, Trương Thu Thành bây giờ cũng không có sợ hãi, đánh một gây lại cho một viên kẹo, này tuyệt đối là ra oai phủ đầu mà còn không để người phát hỏa.

“Không ngại.” Tiêu Táp thản nhiên nói, đau tiếc nhìn Bạch Cảnh, nguyên bản còn có vài phần tán thưởng Trương Thu Thành, lúc này trong lòng cũng khó không có chút tức giận, bất quá có thể đem mọi thứ biến thành như vậy, phí tổn của Trương Thu Thành cũng không đơn giản, mặt Tiêu Táp không chút thay đổi, không chút để ý nói: “Có thể khiến Trương tiên sinh để mất tới, chúng ta này phải tốn không ít động tác, nếu người có yêu cầu gì, chỉ cần ra giá tiền, dù là bom mới nhất vừa nghiên cứu chế tạo của M quốc, chúng ta cũng có thể hảo hảo bàn bạc.”

Trương Thu Thành bị nghẹn một chút, mặt không đổi nói: “Về sau nhất định có cơ hội, không biết Tiêu Tướng quân trên tay có hàng gì?”

Trong lòng Bạch Cảnh vui vẻ, thật cao hứng khi Tiêu Táp gỡ hòa một ván, Trương Thu Thành không phải là lấy bom ra oai sao? Tiêu Táp liền nói đó là thứ phẩm, coi ai ngu (trâu bò) hơn.

Tiêu Táp âm thầm cười: “Trương tiên sinh nếu có tâm, nên biết lúc trước ta làm gì, đồ vật trên tay cũng không nhiều lắm, bất quá nếu Trương tiên sinh muốn, nể mặt cha tiểu Cảnh, ta vẫn là có thể lấy ra một nhóm.”

Trương Thu Thành cũng không nói tiếp, cũng không hỏi giá tiền, hẳn biết Tiêu Táp không ăn nói lung tung cũng biết người ta khẳng định có hàng, nhưng vấn đề là, Tiêu Táp nếu nói như vậy, tuyệt đối là đào hố để hắn nhảy vào, chào giá trên trời lại trả tiền cố định không thích hợp cho trận này, có lẽ chờ thêm vài ngày có thể hảo hảo trao đổi, về phần hiện tại, hôm nay hai người tức giận không nhẹ, Trương Thu Thành phát thệ, hẳn thấy đỉnh đầu Bạch Cảnh có hơi nước, biết rõ có trá còn nhảy vào, hẳn cũng không phải là kẻ ngốc.

Mắt thấy Trương Thu Thành không mắc mưu, Bạch Cảnh bĩu môi không để ý tới nữa, nhìn nhìn xung quanh, ở trong phòng tìm chỗ đất trống, sau đó từ không gian lấy ra sô pha, bàn, lại lấy ra các đồ ăn vặt mua trước kia, sau đó chuẩn bị hai đôi đũa, hai cái bát, hai ly rượu còn lấy ra một chai rượu đỏ 82 năm, cười tủm tỉm nói với Tiêu Táp: “Ta đói bụng, chúng ta ăn chút gì đó chậm rãi chờ.” Nếu Trương Thu Thành muốn thể hiện, vậy xem ai thể hiện hơn ai.

Người trong phòng nuốt nước bọt, bọn họ tuy không thiếu ăn, nhưng xiên thịt dê nóng hằm hấp này, cá nướng, con cua, tôm non, đừng nói là ăn mà ngay cả ngửi cũng thật lâu rồi không có người qua, Trương Thu Thành không còn gì để nói, người ta chỉ chuẩn bị hai phần, hẳn cũng chỉ có thể nhìn, lần đầu tiên phát hiện, mình cũng phải bó tay.

Tiêu Táp bình thần chịu đựng gian khổ, không nhìn xung quanh, thực hào phóng ngồi ở trên sô pha, cùng Bạch Cảnh vừa nói chuyện vừa hưởng dụng.

Trong lòng Bạch Cảnh rất đắc ý, khinh thường cho Trương Thu Thành một cái liếc mắt, cùng hắn so giàu, cửa cũng không có đâu.

Trương Thu Thành không còn gì để nói, bất quá đối với việc nhỏ này cũng không để ý, nói thật, hẳn sai người lấy bom ra chỉ là muốn nói cho Tiêu Táp biết, hẳn không phải không có năng lực phản kích, ai ngờ lại bị xuyên tạc thành như vậy, bất quá điều này cũng không có gì không tốt, ít nhất hẳn biết một chút, Cảnh Táp thành vật tư phong phú quả nhiên là danh xứng với thực.

Hai người vừa mới dùng cơm xong, không bao lâu đã có người đến bào, máy điện báo đã lắp xong.

Tâm tình Bạch Cảnh tốt, lại tiếp tục nói mát: “Trương Thu Thành, ta nói người dù gì cũng là lão đại một phương, làm việc cũng không quá phóng khoáng, máy điện báo lại yêu cầu hiện dùng hiện lắp, sách!”

Trương Thu Thành không để bụng: “Cảnh thiếu nói đúng, không có biện pháp, căn cứ chúng ta thể lực nhỏ, tự nhiên không thể so với Cảnh Táp thành, để hai vị chê cười thật xin lỗi.”

Đánh vào đệm bông, Bạch Cảnh cười nhạo một tiếng, hẳn ghét nhất là loại người làm bộ làm tịch: “Người biết là được, bất quá coi như người cũng không tồi, căn cứ quản lý rất được, ta nhìn một đám bọn họ cũng không dám lớn tiếng nói chuyện, rõ ràng lúc chặn đường cướp bóc còn đúng tình hợp lý, trên đường muốn chết muốn sống nói là người của người, về đến cửa ngay cả thở cũng không dám suyễn, không phải là người vận dụng gia pháp chứ, quản được rất nghiêm?”

Trương Thu Thành thần nhiên không thèm để ý Bạch Cảnh dò hỏi, thực sảng khoái thừa nhận nói: “Cảnh thiếu quá khen, căn cứ nhiều người luôn có lúc không quản được, không nghiêm khắc chút sao được.”

Bạch Cảnh hừ lạnh một tiếng, hẳn coi như đã nhìn ra, người này quả thực là không mặt mũi không da (không biết xấu hổ), lạnh lùng liếc nhìn Sở Dịch một cái, lúc trước không phải hắn còn bảo không nhớ rõ giúp bọn cướp kia sao.

Sở Dịch trên mặt vẫn tươi cười như cũ, thủy chung bảo trì thái độ khiêm tốn, Tiêu Táp vỗ vỗ bả vai Bạch Cảnh, ý bảo đừng đầu võ mồm, người ta đó là mặc kệ người nói gì thì chính là cái đó, không tác tiếng cũng không tức giận, vừa rồi đã sớm lĩnh giáo, hiện còn xem như là đối tác của bọn họ, hà tất phải vì chuyện không quan hệ mà nhất quyết tranh hơn thua, Trương Thu Thành cũng là nhìn ra điểm này, bằng không như thế nào lại sảng khoái thừa nhận như vậy.

Bạch Cảnh đen mặt quay sang một bên, thực không cam lòng thừa nhận, luận tâm cơ, hẳn đích xác đuổi không kịp.

Đoàn người rất nhanh đi vào văn phòng, Bạch Cảnh liếc nhìn Trương Thu Thành một cái, trước mặt hắn phát điện báo đi B thị, bởi vì không thể nhanh như vậy đã có thư trả lời, đêm đó hai người ở lại nơi này, phòng ở tất nhiên là không khách khí mà chiếm lấy, trực tiếp chiếm phòng của Trương Thu Thành, tuy rằng

trong phòng cũng là trống rỗng, nhưng ít ra tranh hoành không tồi, quét tước sạch sẽ, thoát nhìn cũng thực mỹ quan.

Trương Thu Thành với việc này cũng không ngại, Bạch Cảnh có đôi khi nghĩ không rõ, tính tình người này rất cuộc là tốt thật hay giả vờ, có đôi khi ngay cả hắn cũng không nhận được sinh ảo giác, hắn như một nắm bông mặc cho Trương Thu Thành nắm lấy xoa nắn toàn diện.

Bên Bạch Kính Thành trả lời rất nhanh, buổi sáng ngày hôm sau, thư điều nhiệm cũng đã đến, bởi vì không phải là lần đầu tiên, thủ tục lần này càng thêm đầy đủ, có thêm một yêu cầu là bọn họ nhanh chóng lên kinh.

Bạch Cảnh đem văn kiện giao cho Trương Thu Thành, hai người lúc này liền đề xuất chia tay, chỉ tiếc trời không chiều lòng người, có người một khi đã bám đuổi cũng không đi, bên này Trương Thu Thành đã thu thập sạch sẽ cũng không còn cái gì cần chuẩn bị, quanh co lòng vòng hỏi ra lộ tuyến bọn họ giống nhau, tự nhiên yêu cầu cùng đi, hắn có một loại trực giác, hai người này có rất nhiều bí mật, nếu có thể thăm dò một phần, chỗ tốt khẳng định không ngừng đối với hắn.

Nói a, trực giác của người xấu so với mũi chó còn linh hơn, Bạch Cảnh vì thế buồn bực nửa ngày, ngàn không nên vạn không nên, là chính hắn nói lộ chuyện, thật nên khen Trương Thu Thành thông minh, chỉ bằng đôi lời trên điện báo liền đoán ra lộ tuyến của hắn và Tiêu Táp, hỏi hai câu nói chuyện không đâu, rõ ràng không hề liên quan lại khiến hắn lộ ra mục đích của bọn họ, cho dù có không muốn cùng đi như thế nào cũng đã ở trên một thuyền.

Bạch Cảnh thực ỨC thối, không nói cùng hắn nữa, Trương Thu Thành rất giáo hoạt, Bạch Cảnh tình nguyện cứng đối cứng với súng đạn thật cũng không muốn tốn nhiều dầu óc cùng với tai họa này, may mà hiện tại kẻ gây tai họa này đã chuyển đi, về phần sau khi đi B thị, mặc kệ Trương Thu Thành thế nào, kia đều không liên quan đến hắn.

Tiêu Táp lạnh nhạt thờ ơ, cũng không thêm để ý tin ám sát Nghiêm Cương bị lộ, Trương Thu Thành này xác thực rất độc, căn cứ bọn họ nhiều hơn tám trăm người, khi rời đi lại chỉ có năm trăm người, đối với người không hữu dụng, Trương Thu Thành rõ ràng buông tha, ngay cả một chút vật tư cũng không để lại cũng không ai dám gây sự, không dám lên tiếng, có thể nghĩ người này bình thường tàn nhẫn thế nào, mạng người trong mắt hắn phẳng phất không bằng con kiến.

Bạch Cảnh đối với cái này phát lạnh trong lòng, bắt quá chuyện không liên quan đến mình, hắn cũng không nhiều lời, hắn cũng không phải người tốt gì, chính là thật không ngờ, Trương Thu Thành đối với thủ hạ cũng tìm mọi cách tính kế.

Tiêu Táo nhìn không được hỏi, nhớ rõ ngày hôm qua phòng tiếp khách đặt rất nhiều bom, Trương Thu Thành cho dù không muốn sống nhưng thật sự có thể cùng kéo huynh đệ cùng chết sao? Tiêu Táp thật phần không rõ, biết rõ trong phòng có bom, đám người kia phẳng phất như không để ý, như thế nào có thể ngoan tâm như thế, có thể trả bất cứ giá nào cho dù là mạng, có thể khiến tất cả mọi người bỏ mạng ra hắn như thế nào cũng không tin là không có cái gì đó.

Trương Thu Thành ẨM đạm cười, cũng không dấu diếm Tiêu Táp, ăn ngay nói thật: “Hiện tại không phải là không có chuyện gì sao? Bọn họ chính là tin tưởng, tính toán của ta là không thể nghi ngờ.” Ngữ điệu nhẹ nhàng không có chút do dự nào, là tự tin cũng là khẳng định.

“Người lại làm sao biết sẽ không có chuyện gì?” Những lời này là Bạch Cảnh hỏi, hắn nhìn Trương Thu Thành, đã khó chịu từ lâu, nghe ngữ khí thối thối của hắn nhận không được mà nghĩ tìm điểm tra.

Bất quá thực hiển nhiên, so sánh với cáo già Bạch Cảnh thực sự quá non, Trương Thu Thành không thêm để ý: “Ta không biết, chỉ là bọn hắn tin tưởng là thôi...”

Lời này thực hiểu được, Trương Thu Thành là lấy tính mạng của mọi người đánh cược, thực may mắn chính là hắn đánh cược thắng.

Bạch Cảnh không còn gì để nói, dù sao đám người này cũng không ai là người tốt, chính là trong lòng có chút ghen tị nhỏ nhỏ, phần tín nhiệm này giữa bọn họ không đến từ trung tâm cũng không phải đến từ hiếp

bức mà đến từ đầu óc sắc bén, trí tuệ của Trương Thu Thành, hẳn nên nói, thật không hổ là nhân viên tội phạm chỉ số thông minh cao sao?

Một đường đi tới thật yên ổn, đội ngũ hơn năm trăm người dọc đường có rất nhiều thứ để lo lắng, mới vừa rời khỏi I tỉnh đằng sau có một đám đuôi bám theo, tính tình thực tốt Trương Thu Thành không phản đối, có người yêu liền cùng đi theo, chẳng qua lúc gặp tang thi, đám người kia thường thường không phải là mỗi thì là người đấu tranh anh dũng, lúc còn lại đều là năng lực không tồi, đội ngũ ban đầu tự nhiên liền gia nhập đại đội ngũ đồng hành, còn chưa đến mục đích, chuyến đi này của bọn họ đã mở rộng lên đến hơn sáu trăm người.

Mất thấy hành sự của Trương Thu Thành, trước nghĩ không rõ vấn đề, trong lòng Bạch Cảnh mơ hồ có đáp án, Trương Thu Thành thu người bắt luận là tốt hay xấu, làm việc chỗ nào cũng không cố kỵ, khó trách trước kia Cảnh Táp thành xem nhẹ hắn lâu như thế, Trương Thu Thành thật sự thông minh, cho dù đám thủ hạ là ô hợp nhưng làm việc cũng không chậm trễ điểm mấu chốt của Cảnh Táp thành, mà càng là người vô dụng càng không khiến người cảnh giác, vô luận đàn thủ hạ tốt hay xấu, có đạo đức hay không ở trong mắt Trương Thu Thành chính là pháo hôi, chỉ cần kết quả có lợi cho hắn, còn lại trong mắt cái gì cũng phải coi vận may, quang minh lợi dụng nhân tâm.

Ban đêm, thời tiết từ từ ấm lại, đoàn người hạ trại nghỉ ngơi, vật tư của Trương Thu Thành đích xác phong phú, lều lớn Bạch Cảnh thực hài lòng, chỉ lấy chăn đệm của chính mình ra đang chuẩn bị nghỉ ngơi, đã có người đến hỏi ý kiến, thật cẩn thận cười nói: “Tiêu Tướng quân, Cảnh thiếu, lúc này có rảnh không? Lỗ đại đang nghiên cứu lộ tuyến muốn tìm các người bàn bạc.”

Bạch Cảnh mặc kệ người đến, hỏi hắn không phải là vô nghĩa sao? Tuy nói Bạch Cảnh thực thích người khác cung kính nhưng nịnh hót quá mức cẩn thận, cẩn thận tựa như hắn và Tiêu Táp giống như búp bê sứ, loại cảm giác này, nói thật khiến cả người hắn đều không tự nhiên, nhất định nhận định, Trương Thu Thành không hảo tâm, nói không chừng lại có âm mưu gì đó.

Trả lời vụn vặt chính xác, không thể không nói, lần này Bạch Cảnh đã đoán đúng, nguyên nhân vẫn là súng ống đạn dược được giới thiệu, Trương Thu Thành đồ mắt đã lâu rồi, chính là hắn cũng hiểu được, muốn thuận lợi mua được khẳng định không được, cho nên hắn quyết định, trước hết để cho hai người này thiếu nợ nhân tình, về phần những thứ khác, chậm rãi từ từ loại bỏ.

Tiêu Táp mới không để ý mấy thứ đó, địch không động ta không động, hắn chỉ cần ổn trọng như núi, nếu Trương Thu Thành có mưu đồ gì, hắn khẳng định mình sẽ không việc gì, cười ôm Bạch Cảnh, hai người đến lều trại của Trương Thu Thành.

Thấy bọn họ đi đến, Trương Thu Thành âm thầm cười, ngón tay chỉ bản đồ, phân tích đầu vào đấy: “Từ Phụng Hoàng Sơn đi tắt qua, ta nhớ rõ phía trước có đường hầm, nếu thuận lợi có thể tiến thẳng đến trước Nghiêm Cương.”

85. Chương 85

Bạch Cảnh sao cũng được, Tiêu Táp tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống: “Dựa theo ý tứ của người mà làm.”

Ngày đêm rời đi đến nay tất cả đều do Trương Thu Thành chỉ huy, Tiêu Táp hiểu được, người nợ quả nhiên là một yêu nghiệt, chỉ tiếc tính cách quá mức cực đoan, hẳn đối với việc Bạch Cảnh dẫn kẻ gây họa đi thăm cảm thấy may mắn, đó là cứ chỉ sáng suốt. Trương Thu Thành tuyệt đối là một phiên toái lớn.

Trương Thu Thành thản nhiên gật đầu, Tiêu Táp trả lời nằm trong dự kiến của hắn, tiếp tục nói: “Từ núi Phụng Hoàng đi B thị trừ bỏ đường hầm chỉ có một cái sơn đạo, ở giữa có hai khe sâu lớn, chúng ta có thể mai phục ở đó, bình chia làm hai đường, một mình một ám, đoàn người chặn lại ở trên đường, trước tiên cài bom, đoàn người dự bị ám sát, lấy bất cứ giá nào, chính là ám sát mà nói, Tiêu Tướng quân cũng biết thủ hạ của ta đều là đám ô hợp...”

Trương Thu Thành dừng lại một chút, Tiêu Táp hơi trầm ngâm, nghe liền biết ám chỉ, trong lòng Trương Thu Thành là muốn tìm hiểu thực lực của bọn họ, tùy ý nói: “Giao cho ta và tiểu Cảnh.”

Trương Thu Thành chưa bao giờ là một kẻ tốt bụng, tâm tính càng giỏi về ẩn nhẫn, mấy ngày nay trăm phương nghìn kế thăm dò, phỏng chừng hẳn đến không sai biệt lắm, cho hẳn chút mặt mũi cũng tốt, người như thế, trừ bỏ lợi ích ra cũng chỉ có cách dùng thực lực trấn áp, cùng với hẳn so đầu óc còn không bằng để hẳn sinh lòng kiêng kỵ.

“Có những lời này của Tiêu Tướng quân là ta an tâm.” Trương Thu Thành mỉm cười, sau đó bắt đầu bàn bạc chi tiết cùng thuộc hạ, nếu là mai phục, cần mai phục như thế nào, bom phải che giấu như thế nào mới không gây chú ý, mà còn một đám người kia như thế nào tránh được tinh thần dị năng giả điều tra...

Đừng nhìn Tiêu Táp không để ý, kỳ thật lỗ tai đều đã dựng thẳng lên nghe, so với Trương Thu Thành hẳn địch xác thấy mặc cảm, đầu tiên là sự ngoan cố kia hẳn chính là thúc ngựa đuổi không kịp. Cuối cùng kết quả bàn bạc, Tiêu Táp và Bạch Cảnh chờ thời cơ ám sát, hơn ba trăm người khác chính diện chặn lại, trong đó chia làm ba đợt nhân mã, một nhóm người che dấu cài bom, một nhóm gây hỗn loạn mà chính Trương Thu Thành thì che dấu ở chỗ tối tùy theo hoàn cảnh hành sự, nói trắng ra là, chính diện xung phong, chính là một đám pháo hôi như vậy kẻ sách vạn vô nhất thất lại cần máu tươi để rửa tội, Tiêu Táp tự nhận không phải là người tốt, đối mặt với quyết định như vậy, trong lòng cũng không rét mà run.

“Ta không có ý kiến.” Tiêu Táp thản nhiên nói, cái vấn đề khó khăn này hẳn nhận, ý tứ của Trương Thu Thành thật rõ ràng, có chuẩn bị như vậy, hẳn và tiểu Cảnh còn không làm, hẳn tin tưởng, người nọ tuyệt đối không chút do dự phản bội.

Đêm đó là một đêm không mộng, ngày hôm sau đoàn người dọc theo theo sơn đạo mà đi, hai bên cây cối xanh um tươi tốt, động vật biến dị rất nhiều, rắn sâu chột kiến thường xuyên bất ngờ tiến đánh, một đường đi tới không hề yên tĩnh. Buổi trưa mới đến lối vào của đường hầm, bởi vì động đất, núi đá sụp xuống bên trong đường hầm, hiện nay đã không thể thông qua, liếc mắt nhìn qua, một mảnh tối đen, trống rỗng, yên lặng làm người ta hít thở không thông, đứng ở lối vào đường hầm, bên tai có thể nghe thấy tiếng nha nha vọng lại.

Bạch Cảnh nhíu mày, trong lòng ẩn ẩn bất an, nói thật, đối với loại đường hầm tối như nước đen, hẳn càng tình nguyện đi đường lớn, chính là cách nói của Trương Thu Thành có chút đạo lý, nếu đi đường lớn đến phía trước, tỉ lệ tập kích Nghiêm Cương càng khó, mà hẳn còn nhìn ra, lòng dạ Trương Thu Thành hiểm độc, lòng đen phổi đen, trừ bỏ hơn một trăm đại tướng tâm phúc, người còn lại chỉ sợ tất cả đều là pháo hôi râu ria.

An bài xong doanh địa, Trương Thu Thành ra lệnh một tiếng, dẫn đầu một bang nhân mã tiến vào đường hầm.

Không có ai là kẻ ngu dốt, cũng không có ai cam tâm là tiên phong, chính là dưới tình huống nắm tay ai lớn, có bất mãn nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Bạch Cảnh thờ ơ lạnh nhạt nhìn bóng người dần biến mất trong đường hầm, cùng Tiêu Táp phui tay làm chướng quây, khó trách Trương Thu Thành tuyển thủ hạ bất luận tốt xấu, đi đầu xung phong, làm cu li, những người này đích xác có tác dụng.

“Làm sao vậy?” Tiêu Táp nhẹ giọng hỏi, con người lạnh như băng lộ vẻ thân thiết, vươn tay chỉnh lại quần áo của Bạch Cảnh, hiện tại thời tiết từ từ ấm lại, rét lạnh qua đi, băng tuyết hòa tan, vẫn thấm vào lòng người như cũ.

Bạch Cảnh lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn Tiêu Táp trở nên nhu hòa, hẳn không phải là người lương thiện cũng không cần già mồm cãi láo, mặc kệ Trương Thu Thành thế nào, những người đó sống chết cùng hẳn không quan hệ, có thể sinh tồn đến hiện tại, trên người ai mà không có mấy mạng người, cá lớn nuốt cá bé, thích hợp sinh tồn, trừ bỏ người Cảnh Táp thành, người còn lại không ở trong phạm vi bảo hộ của hẳn, nhìn lướt xung quanh khỏe mỗi con lên một độ cung xinh đẹp, cười nhạt nói: “Không có gì, kể bên nơi này có chút vi diệu, trong chốc lát cẩn thận chút.”

Trong lòng Tiêu Táp căng thẳng, kỳ thật hẳn cũng phát hiện, cây cối trong núi quá mức xum xuê, xum xuê khiến người kinh hãi, băng tuyết qua đi, cây cối cũng sẽ không phát triển nhanh như vậy, hiện giờ để mắt đến lại thấy như một mảng rừng già, cây cao lá lớn xanh um tươi tốt, nhìn thế nào cũng không thấy dấu vết bị đại tuyết bao trùm, đối mặt với rất nhiều thứ không hợp lý không thể không cẩn thận, mà nếu hẳn

phỏng đoán không sai, cây cối nơi này phỏng chừng không phải mới sinh trưởng khoảng một tháng, chỉ nhìn một cách đơn thuần một cây bạch dương ven đường, không có thời gian ba năm đến mười năm sao có thể thô ta như vậy, con đường này cũng chỉ mới khai thông mười năm.

“Ta biết người cũng vậy.” Ẩn ẩn đem Bạch Cảnh bên người để bảo hộ, Tiêu Táp nhếch đôi môi mỏng, ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía, có lẽ hẳn nên cảm thấy may mắn phụ cận có rất nhiều rắn sâu, chuột...qua lại, tuy rằng có nguy hiểm nhưng đây là đại biểu sinh cơ, sợ là sợ yên lặng vô sinh.

Bạch Cảnh hé miệng mỉm cười, đưa tay ra hạ một lá chắn cách âm, lặng lẽ tiến đến bên tai Tiêu Táp nhỏ giọng thăm thì, Tiêu Táp nghe xong mặt mày xao động, sau đó hai người bắt đầu bàn bạc, khiến cho Trương Thu Thành liên tiếp liếc qua sau kho xong hai người mỉm cười nhìn nhau, nguyên bản không khí khẩn trương nháy mắt trở nên thoải mái, lại nhìn cây cối rừng núi xung quanh dường như không nguy hiểm đáng sợ như trước.

Trong lòng Bạch Cảnh hạ quyết tâm, Trương Thu Thành có mưu tính của Trương Thu Thành, bọn họ tự nhiên cũng có kế hoạch của bọn họ, vật tư quân đội Bạch Cảnh đã định rồi, trong chốc lát qua đường hầm, theo kế hoạch phân binh làm ba đường, bên người Nghiêm Cương cao thủ đông đúc, ám sát hẳn tuy rằng phiền toái nhưng nếu hai người họ tiên phong, có tiện nghi ngu gì không chiếm, thừa dịp loạn đem vật tư đoạt lấy trước, Trương Thu Thành gọi là che dấu trong chỗ tối tùy cơ hành sự, chỉ sợ cũng là đánh chủ ý này, nghĩ thật đẹp!

Bạch Cảnh quyết định chờ xong chuyện này liền đem chuyện không gian nói cho Tiêu Táp, chỉ có như vậy hẳn mới chân chính yên tâm, mặc kệ có gặp nguy hiểm gì, chỉ cần hai người bọn họ ở cùng một chỗ, có không gian làm đảm bảo liền không có buồn phiền nhà ở, vô luận như thế nào cũng không đến mức vứt mạng sống, Tiêu Táp cũng không cần vì hắn mà lo lắng hẳn không sợ mình bị làm sao, hẳn chỉ sợ Tiêu Táp gặp nguy hiểm, càng sợ Tiêu Táp vì hắn mà gặp nguy hiểm.

Thời gian trôi nhanh, sắc trời dần tối, hai người ăn nhanh vài thứ liền trở về lều trại nghỉ ngơi, nắm chặt thời gian dưỡng sức, tuy rằng hiện nay đào móc đường hầm thực thuận lợi cũng không gặp nguy hiểm gì, nhưng mọi chuyện chung quy vẫn phải phòng vạn nhất, trong mặt thể không có địa phương an toàn chân chính, càng miễn bàn là ở trên thâm sơn này.

Bóng đêm càng ngày càng dày, tối đen, không trung không có một tia sáng, không biết bắt đầu từ đâu, buổi tối rồi cuộc cũng không nhìn thấy được ánh trăng, đã từng nguyệt lãng tinh sơ (trăng sáng sao thưa) giờ như thật xa vời, giống như đã là chuyện đời trước vậy.

Người đào đường hầm vẫn rộn ràng không ngừng như cũ, bởi vì không gặp nguy hiểm, lúc này tất cả mọi người đều đầy đủ sức lực, ước gì có thể nhanh chóng hoàn thành công việc, không phải không có oán hận, bất mãn chính là nếu không làm mà sống, không có giá trị lợi dụng, rồi đi nơi đoàn đội nhiều người, bọn họ sẽ càng thêm bàng hoàng, không biết lúc nào sẽ chết ở bên trong loạn thế nguy cơ trùng trùng, cũng không biết có thể thấy mặt trời ngày mai hay không.

“A——” Tiếng kêu thảm thiết thê lương cắt ngang qua bầu trời.

Bạch Cảnh mở mạnh hai mắt, Tiêu Táp nhanh chóng mặc quần áo.

Một trận ồn ào vang đến, Bạch Cảnh thu thập đồ vật đầu vào đấy, nháy mắt một cái, nguyên bản lều lớn thoải mái đã trở nên sạch sẽ không chút nào nhìn thấy có dấu vết có người ở, không chỉ giường đệm chăn mà ngay cả tấm thảm, chén trà đều không lưu lại một cái, thật đúng là nhận quá bất lưu mao, không lãng phí một giọt, một chút tài nguyên hữu hạn.

Ra ngoài lều, Trương Thu Thành chờ người thu thập xong, trong mặt thể nguy cơ tứ phía, vô luận là chạy trốn, đóng gói hay là chiến đấu, điều tra, tất cả mọi người đã dưỡng thành thói quen vô cùng ăn ý, hơi có gió thổi cây lay, thân thể tự nhiên phản xạ có điều kiện mà làm ra động tác phòng ngự.

Trong đường hầm từng trận gió đánh úp lại mang theo mùi máu tươi nồng đậm, tiếng kêu thê lương thảm thiết làm lòng người thêm vài phần sợ hãi. Đội ngũ thu nạp lâm thời lúc ấy liền loạn cả lên. Có người nghĩ chạy trốn, cũng có người muốn vọt vào trong đường hầm cứu người, cũng có người đột nhiên làm khó dễ, đối với Trương Thu Thành đối chọi, dường như không cam cùng oán hận trong lòng theo sợ hãi mà mở rộng toàn bộ bộc phát ra ngoài.

86. Chương 86

“Là đàn kiến” Tinh thần dị năng giả hô lớn cũng không biết là nhìn thấy cái gì sắc mặt trở nên khó coi tới cực điểm.

“Con ta còn ở bên trong.” Tiếng kêu to tê tâm phế liệt, giống như một đầu mãnh thú phần nộ, thần sắc phần hận nhìn chằm chằm Trương Thu Thành, chỉ chờ hấn lên tiếng tiến hành bước hành động tiếp theo.

“Ta muốn đi cứu đại ca.” Thiếu niên hoảng sợ khóc, liều lĩnh phóng vào trong đường hầm.

Người bên cạnh vội vàng giữ chặt hắn: “Đừng đi qua, nguy hiểm, bảo mệnh trước rồi lại nói, nếu không đại ca của người cũng không yên lòng.”

Chung quanh cãi nhau âm ỉ thành một mảnh, huynh đệ tình thâm, nghĩa tình bằng hữu, duy nhất chỉ tiếc, vô luận ngoài miệng kêu to như thế nào lại không có một ai hành động, mặc kệ là người bị người giữ lại vẫn đem mũi giáo chĩa vào Trương Thu Thành, cho dù trong lòng sợ hãi, tinh thần buộc chặt đến điểm cực hạn, ánh mắt nhìn loạn xung quanh, thân thể đề phòng, không ai là không lui về phía sau, giống như chỉ cần như vậy là có thể bài trừ nguy hiểm ở bên ngoài.

Bạch Cảnh cong cong khóe môi, mắt lạnh nhìn hết thấy xung quanh mình, trong lòng một mảnh im lặng, tình cảm mật thiết a, chính là bạc nhược như vậy, tình thân, tình bạn thì như thế nào cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ của chính mình, buồn cười là mọi người thường thường thích phô trương thanh thế, rõ ràng sợ muốn chết, rõ ràng lùi bước về phía sau, ngoài miệng còn không ngừng vì mình lấy cớ, giống như chỉ cần đem tội lỗi quy hết về trên người Trương Thu Thành là bọn họ có thể yên tâm thoải mái tránh ở phía sau, cũng có thể yên tâm để cho Trương Thu Thành phụ trách bọn họ, dù sao, thân nhân bọn họ đều là vì khai thông đường hầm mới chết, không phải sao?

“Bên trong là tình huống gì?” Mặt Trương Thu Thành không đổi sắc, mắt diếc tai ngơ với những tiếng kêu chung quanh mình, để tinh thần dị năng giả báo tình huống. Thuộc hạ của hắn vận sức chờ phát động, đội ngũ chỉnh tề nghiêm chỉnh huấn luyện cũng với đám người hỗn độn bên cạnh tạo thành hình ảnh đối lập.

“Đàn kiến lớn nhỏ như một đũa trẻ sơ sinh, số lượng rất nhiều, tốc độ rất nhanh, thân thể cứng rắn, chỉ có đầu và các đốt ngón tay là nhược điểm, sợ lửa.” Trả lời ngắn gọn giống như một viên thuốc an thần khiến huyền não chung quanh dần an tĩnh lại.

Trương Thu Thành nghe xong, đôi mắt lạnh chợt lóe rất nhanh liền khôi phục không chút gợn sóng, ngữ điệu lạnh như băng không chút tình cảm, hỏi ngược lại: “Tình huống trong đường hầm thế nào?”

“Đất chặn còn rất nhiều, khai thông chưa được một nửa.”

“Nhặt củi, đốt lửa, dị năng giả hệ hỏa chuẩn bị công kích.” Thanh âm lạnh băng lộ ra cảm xúc máy móc, theo một tiếng ra lệnh mọi người nhanh chóng hành động, về phần người bị bao vây trong đường hầm, tất cả mọi người rất là ăn ý không ai nhắc tới, so với những người không có người tâm phúc vừa rồi sợ hãi, lúc này có mệnh lệnh, biết được nhược điểm của quân địch, người hy sinh trong đường hầm rất ít, thuận theo lý thường mà làm việc, không có ai có bất luận dị nghị gì.

Đôi mắt Bạch Cảnh xoay chuyển, liền biết tính toán của hắn, Trương Thu Thành là muốn dùng hỏa công để đàn kiến hỗ trợ đào hầm, so với phí sức người tốn thời gian còn không bằng lợi dụng tài nguyên tại chỗ, quả thật là biện pháp thông minh, không biết là thông minh có bị thông minh hại hay không.

Không đến chốc lát công phu, dị năng giả hệ hỏa đã sắp xếp thành một đội ngũ đứng trước cửa đường hầm, củi đốt lấy từ trong núi rừng.

“Cứu... Cứu mạng...” Trong đường hầm có người trốn thoát, thân hình chật vật, thanh âm run rẩy không một ai là không biết hắn sợ hãi.

Trương Thu Thành khẽ gật đầu, dị năng giả ở lối vào đường hầm nhanh chóng cứu người, con kiến phía sau hắn múa may lợi trảo, thân thể màu đen như khô giáp cứng rắn, râu dài nhỏ từ một chỗ bí mật gần đó lóng lánh quang mang, người tới trên người đều là mùi máu tươi hấp dẫn khứu giác chúng nó, mỹ thực gần ngay trước mắt khiến chúng nó không thể chờ đợi được mà phóng ngay đến.

Một mảnh sóng triều đông nghìn nghịt đánh úp lại, nhìn nơi đèn pin trên tay chiếu xuống, Trương Thu Thành hít một ngụm khí lạnh, lòng người vừa mới yên ổn lại bắt đầu dao động.

“Nhanh! Đốt lửa.” Cũng không biết là ai rống to một tiếng.

“Oanh!” Dị năng giả hệ hỏa phát động công kích, liệt hỏa hùng hực từ củi bốc lên, nguyên bản tối đen chốc lát ánh lửa tận trời.

Mọi người mới vừa rồi còn hoảng sợ nhanh chóng bắt đầu hành động, như không muốn sống ném củi gỗ vào đồng lửa, con kiến dùng đôi râu linh mẫn thăm dò xung quanh, thực rõ ràng có thể phát hiện có một loại kiến màu đỏ sậm tựa hồ thông minh hơn một chút, ánh lửa nóng rực khiến chúng không ngừng lùi bước về sau, cho dù mỹ thực gần ngay trước mặt, thiên tính cảm giác nguy cơ khiến chúng nó không muốn mạo hiểm một chút phiêu lưu, an tĩnh ẩn núp trong góc, là tiến hay lùi chờ thời mà định, thật giống như liệp báo đang kiểm ăn, nguy hiểm lại khó lường.

Có một loại kiến màu đen khác, thân thể nhìn cứng ngắc hơn nhiều, răng nanh sắc bén lộ ra vết máu loang lổ, không hề hay biết phá tan ***g sưởi giống như con đường phía trước không bị ngăn trở, thi triển sáu chân cứng rắn nhanh chóng hướng theo mùi máu tươi bò tới, cho dù trên người đã cháy, cho dù đã gãy chân thân mình cong vẹo vẫn như cũ không ngừng tiến tới, cho đến lúc triệt triệt để để chết đi, không thể động nữa mới ngừng lại.

Đợt sóng triều thứ nhất nhanh chóng bị tiêu diệt, lòng người như được ủng hộ, ai cũng không có tâm tình truy cứu sinh mệnh biến mất trong đường hầm lúc trước, không ngừng chặt cây cối xung quanh vứt vào trong đồng lửa, dường như chỉ cần như vậy là có thể nghênh đón thắng lợi.

Lại một đám kiến đi ra, dị năng giả đảm đương tiên phong không ngừng tiến hành công kích, cũng có đội ngũ giờ súng bắn, đến hiện giờ xem ra, tình thế khá tốt, chính là ai cũng không dám phớt lờ.

“A...Cứu ta...” Núi rừng phía sau truyền đến tiếng hét thảm.

“Không...Có quái vật...” Ngay sau đó lại một thanh âm vang lên.

Đội ngũ chặt cây chạy lui về phía sau, hoảng sợ hiện lên trên mặt mỗi người.

“Biến...Thực vật biến dị!” Chung quanh lối vào đường hầm được ánh lửa chiếu sáng, thực rõ ràng có thể nhìn thấy, một dây đẳng thật lớn cuộn cuộn lên bắp đùi người sau cấp tốc kéo duỗi, không kịp phản ứng bóng người biến mất vô tung, mà ngay cả dây đẳng công kích cũng không thấy đâu.

Nhìn không thấy địch nhân, sờ không rõ nguy cơ ở đâu, nơi chốn đều lộ ra yên lặng quỷ dị, trước có sói sau có hổ, bóng ma thật lớn bao trùm trong lòng mỗi người.

Sắc mặt Trương Thu Thành trở nên khó coi, quay đầu nhìn về phía tinh thần dị năng giả bên cạnh: “Tình huống trong đường hầm như thế nào?”

Trong lòng biết tính toán của hắn, Hoàng Văn Cường trả lời thực ngắn gọn: “Trong đường hầm rất loạn, giữa có núi đá đã bể tã, kiến rất nhiều, sào huyết ở đáy đường hầm.”

“Có thể mạnh mẽ xông qua hay không?” Đây mới là vấn đề hắn muốn hỏi nhất.

“Có thể, bắt quá cần dị năng giả mở đường, còn có nơi sụp xuống, đất đá phải rời đi.”

Hiểu biết cụ thể tình huống, Trương Thu Thành làm bộ làm tịch nhìn về phía Bạch Cảnh, hắn tin tưởng Hoàng Văn Cường nói Bạch Cảnh và Tiêu Táp tuyệt đối nghe thấy, nếu đã ở trên cùng một thuyền đây cũng là lúc bọn họ xuất chút lực.

Bạch Cảnh lạnh lùng mỉm cười, tất nhiên hiểu được tính toán của Trương Thu Thành, chính là muốn bọn họ làm cu li cũng không dễ dàng như vậy. Chuyện mở đường này rõ ràng chính là làm tiên phong cùng như làm pháo hôi, hắn không ngốc đâu.

Sau một phen cò kè mặc cả, hau tương súng ống đạn dược, ba thùng đạn, Bạch Cảnh không hề cố kỵ lấy Hummer từ trong không gian ra, vỏ ngoài cứng rắn, trước mắt Trương Thu Thành sáng ngời, nháy mắt biết tính toán của Bạch Cảnh, sắc mặt cũng đen xuống, sau một lát mới khôi phục thành vân đạm phong khinh, ngay sau đó vội vàng phân phó thuộc hạ từng người lên xe.

Đối với lòng dạ hẹp hòi của Bạch Cảnh, Tiêu Táp có chút dở khóc dở cười, thực tự giác ngồi lên trên phòng điều khiển, chờ đợi đại nhân lên tiếng.

“Trương chốc lát ta dùng không gian ngăn cách, người trực tiếp lái xe tiến thẳng, bùn đất trên đường dừng động vào nó, ta sẽ thu vào không gian trước.” Kể từ đó vạn vô nhất thất, nếu muốn hấn đi mở đường liền phải chuẩn bị nhận hậu quả, bọn họ với Trương Thu Thành vốn là không có giao tình gì, cùng đi là lợi ích cho phép, Bạch Cảnh yên tâm thoải mái đào hầm, cũng coi như có trợ giúp nho nhỏ cho đám người phía sau, có Trương Thu Thành giảm xóc, cơ hội sống của bọn họ sẽ lớn hơn nhiều.

Tiêu Táp gật đầu, đối với tính năng của Hummer thực tự tin, ngăn cản công kích của đàn kiến tuyệt đối là chút chuyện nhỏ, hấn và ý tưởng của Trương Thu Thành không mưu mà hợp, sơ với thực vật biến dị không biết, hấn càng tình nguyện đối mặt với hàng ngàn con kiến này.

Dưới chân giẫm ga, Hummer phóng nhanh, xe của Trương Thu Thành theo sát phía sau Hummer, Bạch Cảnh nhìn kính chiếu hậu, trên mặt lộ tia tươi cười âm trầm xóc xa, Tiêu Táp khó hiểu mà lạnh run, chân giẫm ga đến mức lớn nhất.

Chiếc xe gào thét mà qua, con kiến bị nghiền dưới lốp xe óc văng khắp nơi, Bạch Cảnh hơi thở nhẹ ra, hoàn hảo lần này gặp chính là con kiến lớn, nếu là chuột, muỗi hoặc là loài chim, hôm nay chỉ sợ không dễ dàng như vậy đâu, bất quá may mắn là hấn có không gian ngăn cách, quay đầu nhìn chiếc xe phía sau, rậm rạp kiến bò lên thân xe, Bạch Cảnh thực không phúc hậu mà vui sướng khi người gặp họa, hấn chỉ biết, Trương Thu Thành hàng này tuyệt đối sẽ theo sát xe bọn họ.

87. Chương 87

Hấn phỏng đoán không sai, Trương Thu Thành lúc này mặt mày xanh mét, trong lòng thầm mắng Bạch Cảnh không ra gì, dựa theo lẽ thường phán đoán phía trước có dị năng giả cao giai giảm xóc, chiếc xe theo sau phải an toàn mới phải, ai biết đàn kiến giống như mù đối với chiếc Hummer đâm trái đâm phải làm như không thấy, tất cả công kích đều dồn về phía này, đừng nói là hấn đây không phải là Bạch Cảnh, đánh chết hấn cũng không tin, nói đến nói đi, hay là chính hấn tính sai, thế nào cũng không nghĩ tới Bạch Cảnh lại có dị năng như thế này.

“Kháo!” Người trên xa tức đến chửi má nó, không muốn sống mà phát động kỹ năng công kích, cũng may Trương Thu Thành là lão đại, xe bọn họ cũng là số lượng không nhiều lắm đã qua cải tạo, người trên xe cũng là thành phần đặc lực, mỗi người đều lợi hại, nếu không mà nói chỉ sợ lúc này đã bị đàn kiến nuốt chửng.

“Bang bang phanh!” Lợi trảo của kiến đâm vào cửa sổ xe, thanh âm là người ta kinh hồn đảm chiến, không biết lúc nào sẽ phá cửa sổ mà vào, râu cụp xuống mở rộng miệng máu, qiang mang lóng lánh lộ ra răng nanh, dục vọng muốn ăn cơm làm lòng người sinh ra thích huyết sợ hãi.

Đủ mọi loại màu sắc dị năng nở rộ trong đường hầm tối đen, Bạch Cảnh nhìn kính chiếu hậu cảm thấy an tâm một chút, hấn mặc dù không để cho Trương Thu Thành hưởng lợi nhưng không nghĩ muốn mạng của hấn, người này tuy có chút ngoan nhưng cũng là một nhân tài, mà nếu nói tai họa lưu ngàn năm, Bạch Cảnh mới tin chút nguy hiểm nho nhỏ ấy hấn có thể giải quyết, nếu không vậy là không dùng được.

Tiêu Táp lái xe đâm trái đâm phải, Bạch Cảnh không dám chậm trễ, cố nén ghê tởm trong lòng một đường thu nạp đất đá trong đường hầm, không sợ thế nào chỉ sợ không cẩn thận thu kiến vào, hấn cũng không muốn trong không gian có thứ trở vui nguy hiểm.

“Lái xe nhanh lên, không gian ngăn cách của ta không dùng được bao lâu.” Thời gian từng giây từng giây trôi qua, đường hầm mới qua một nửa, Bạch Cảnh âm thầm sốt ruột, không gian ngăn cách tuy rằng dùng tốt nhưng hiện nay hấn mới cấp 1, một lần chỉ có thể sử dụng mười phút, mà yêu cầu đợi trong hai giờ sau, nếu trong vòng mười phút không qua được đường hầm, trong chốc lát khẳng định phải có một trận đánh ác liệt.

Tiêu Táp tự nhiên hiểu được băn khoăn của hấn, cùng hành động lâu như vậy, bọn họ đối với dị năng của mỗi người hiểu được bảy tám phần, đàn kiến tuy rằng hấn không sợ, nhưng con kiến nhiều cắn chết voi là

thật, có thể tiết kiệm một chút khí lực, ai lại thích đánh bừa, huống chi chờ lúc bọn hắn hao hết khí lực lại gặp rủi ro nguy hiểm, Trương Thu Thành cũng không có lòng tốt gì, càng miễn bàn là tiểu Cảnh lại vừa tính kế bọn họ một phen.

Giảm mạnh ga dưới chân cũng mặc kệ phía trước có núi đá chặn đường, Bạch Cảnh và Tiêu Táp phối hợp ăn ý, lúc này cũng không chề ghê tởm, dù sao trừ vật không gian cũng thật lớn những người cản đường đều thu...

Trương Thu Thành vội vàng phân phó thuộc hạ nhanh chóng vọt lên, xe bọn họ đã bị tàn phá không nhìn nổi, thật sự không thể chậm trễ, hắn mới không tin Tiêu Táp đột nhiên sẽ vô duyên vô cớ tăng tốc.

Mắt thấy sắp tới lối ra đường hầm, còn cách khoảng mấy chục m, rõ ràng rất gần lại giống như thật xa, đường hầm núi Phượng Hoàng đã từng rất nổi danh tại Z quốc, toàn trường 13km, tốc độ của bọn họ kỳ thật đã không chậm, chính là vẫn không kịp.

“Bính!” Không gian gần cách biến mất, đàn kiến đột nhiên phát hiện mỹ thực gần ngay trước mắt, đồng tử không có tiêu cự co rút lại, lóe ra quang mang hung ác, nhanh chóng giương nanh múa vuốt vọt lại đây.

Trương Thu Thành ở phía sau thấy rất rõ ràng, trong giây lát áp lực xe bọn họ giảm đi rất nhiều, trong lòng trầm mặc, có thể hiểu sơ lược, nghĩ đến dị năng ngăn cách khí tức kia cũng có thời gian hạn chế, không đợi hắn thở ra một hơi, cũng chỉ nghe “Oanh!” vang lên, Hummer phía trước dừng lên, chiếc xe bay ngang qua trời, đàn kiến tuy hung mãnh dị thường, số lượng cũng đông đảo nhưng đối với thứ trên không trung vẫn là không cách nào với tới.

Sắc mặt Trương Thu Thành thay đổi, thầm nghĩ một tiếng không tốt, trong lòng hận hai kẻ phía trước đến nghiêng rặng, chỉ thấy đàn kiến bỗng nhiên loạn cả lên, phát hiện thực vật đến bên miệng không thấy đâu, chúng nó bắt đầu trở nên phẫn nộ, công kích càng thêm hung mãnh, xe phía trước không gặp tự nhiên xe phía sau xui xẻo, va chạm kịch liệt khiến thân xe lay động không ngừng, vỏ ngoài xe đã lồi lõm xuất hiện từng đạo vết rách, cửa sổ thủy tinh hiện lên từng mạng nhện.

“Bình bình bình!” Râu kiến rút cuộc đâm thủng vỏ ngoài xe, giờ tay chém xuống, một râu bị chặt bỏ, ngay sau đó một râu khác lại tiến vào, xe bọn họ lúc này như hoàng hà bị hồng, cho dù chỉ là một khe hở, đối mặt với nước sông cuộn cuộn cũng rất nhanh liền bị bao phủ, mắt thấy tình huống không tốt, thân xe bỗng nhoáng lên một cái, từ từ bay lên, đàn kiến dưới mặt đất nhe nanh múa vuốt, nhanh chóng đưa mắt tìm mục tiêu tiếp theo.

Trương Thu Thành nghiêm túc, trong lòng biết là hai người phía trước giúp mình, tuy rằng không muốn nhận phần nhân tình này nhưng đối mặt với tình huống trước mắt vẫn ra lệnh một tiếng kéo cửa kính xe xuống, vội vàng bắn yểm trợ cho chiếc xe đằng sau, như thế coi như là đem mạng tất cả mọi người đặt trên tay Tiêu Táp, phần nhân tình này hắn không nhận cũng phải nhận, nếu Tiêu Táp đột nhiên thu hồi dị năng, không cần phải nói, chiếc xe rơi xuống đất, không có cửa sổ xe ngăn cản, chỉ sợ bọn họ sẽ là mồi dưới miệng đàn kiến.

Trương Thu Thành ngậm thở dài, lần này hắn xem như mệ lớn, bất quá cũng không có biện pháp, ai bảo lần này chạy ở phía trước đều là tâm phúc của hắn, nhân tài tinh anh không phải là pháo hôi, thiếu một người hắn cũng đau lòng càng miễn bàn nếu hắn nhớ không lầm, chiếc xe đằng sau còn có hai không gian dị năng giả, người chết hắn không quan tâm nhưng còn vật tư...

Đôi mắt Trương Thu Thành âm trầm, sắc mặt thực đen, hắn là mơ thấy heo nên mới tồn hai tương súng đạn được được ba thùng đạn, chính mình chịu tội, biết rõ hai người kia không dễ chọc, hắn còn trăm phương nghìn kế đi chăm ngòi, nguyên tưởng thử thực lực bọn họ một lần, thuận tiện mượn chút lực, chỉ tiếc lại không giúp được gì, lần này mệ lớn không chỉ phải ăn, mà còn phải vừa cười mà nhận, nhận xong còn phải cảm ơn người ta, bao nhiêu năm không có kinh ngạc, Trương Thu Thành cố ý đem lửa giận giữ trong lòng, bực bội a!

Tiêu Táp rất nhanh lái xe ra khỏi đường hầm, ánh mắt đảo mọi nơi, bay ngang trời đổ xuống dốc ruộng một cách an toàn, về phần chiếc xe phía sau, hắn không hảo tâm như vậy, lối ra đường hầm không có nhiều kiến lắm, thuộc hạ của mình mình phụ trách, Trương Thu Thành cũng vừa lúc làm kịp, lúc này Bạch Cảnh tái nhợt, hắn cũng không có tâm tình tiếp tục cứu người.

“Tiểu Cảnh.” Sau khi dừng xe lại, trong lòng Tiêu Táp hồng hốt, từ khi quen biết tới nay, trừ bỏ lúc tiền giai, hắn cơ hồ không thấy qua bộ dạng yếu ớt của tiểu Cảnh.

“Đừng lo lắng, ta không sao.” Bạch Cảnh lắc lắc đầu, trán chảy ra lượng lớn mồ hôi lạnh, đạo não truyền đến từng trận đau đớn khiến cả người hắn mệt mỏi, thân thể nhẹ nhàng tựa vào người Tiêu Táp, ý bảo y đỡ mình xuống xe.

Tiêu Táp thấy thế cũng không hỏi nhiều, cho dù trong lòng lo lắng nhưng hắn càng hiểu được, tiểu Cảnh ở trước mặt hắn sẽ không che giấu, không chỉ bởi vì bọn họ là người yêu thân mật càng là vì tín nhiệm của bọn họ, bất cứ chuyện tình gì cũng cùng nhau đối mặt, tự cho là đúng mà lo lắng giấu giếm đó là nghi ngờ lớn nhất với tình cảm.

“Ôm ta đến sườn núi.” Bạch Cảnh cũng không cựa mạnh, không thoải mái liền tựa vào người Tiêu Táp, sau khi xuống xe liền trực tiếp sai bảo.

“Ân.” Tiêu Táp lên tiếng, đối với tình huống lúc này của tiểu Cảnh có chút khó hiểu, theo lý mà nói, tiểu Cảnh là dị năng giả cấp 1, vừa rồi cũng không sử dụng dị năng quá độ, lúc này lại xuất hiện loại tình huống này khiến hắn không tìm được mà khẩn trương, hai cánh tay khẽ ôm chặt Bạch Cảnh.

Được người yêu quý ra vẻ trấn định như không có việc gì, Bạch Cảnh nhẹ nhàng mỉm cười, trên người tựa hồ cũng không khó chịu như trước, đến sườn núi, không chờ đợi được liền thả đất đá rơi xuống trong không gian ra ngoài, bao gồm cả kiến biến dị chết tiệt.

“Ào ào, xôn xao!” Đất đá rơi vào bên sườn núi, số lượng nhiều đến mức Tiêu Táp kinh hãi, hoàn hảo nơi này là sơn cốc, nếu để cho người khác nhìn thấy chỉ sợ sẽ sinh nghi, không gian kia phải lớn bao nhiêu mới có thể chứa được đủ thứ loạn thất bát tao như vậy.

Đem trừ vật không gian thanh lý một lần, gánh nặng trong lòng Bạch Cảnh như được giải khai, cảm giác hít thở không thông nơi ngực nháy mắt biến mất, đạo não tuy vẫn mệt mỏi như trước nhưng cũng không còn đau đớn tê tái nữa, dạ dày cũng không còn quay cuồng, cả người như sống lại, há to mồm mà hít thở không khí.

Tiêu Táp tự nhiên phát hiện chuyển biến của hắn, tâm tình lo lắng thoáng buông lỏng, thân thiết hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Về mặt Bạch Cảnh ghê tởm, nhanh chóng cau mày như ăn thứ ôi: “Trong không gian có thể chứa kiến, bỏ vào ta liền khó chịu.” Ghê tởm như trong thân thể có thứ gì đó đi lại, hô hấp cũng trở nên không thông thuận, hắn biết đây là không gian bài xích, trừ vật không gian không thể chứa vật sống, kiến biến dị bỏ vào không gian nên không hề gì, nhưng tang thi kiến liền bất đồng, vừa không phải là vật sống cùng không phải là vật chết, hắn thực rõ ràng cảm nhận được, trừ vật không gian sinh ra bài trừ, trong dạ dày, trong lòng, trong thân thể mà ngay cả đầu lưỡi lỗ mũi đều tràn ngập mùi tang thi, nếu không phải vừa rồi tình huống khẩn cấp, hắn ngả cả một phút đồng hồ cũng không chịu đựng được, thật sự tởm chết người.

Tiêu Táp thấp giọng mỉm cười, trong lòng cũng khoan khoái, cho rằng Bạch Cảnh yêu sạch sẽ cho nên mới như vậy.

Bạch Cảnh trừng mắt nhìn y, tức giận tựa vào người Tiêu Táp, trong lòng có chút thất vọng nho nhỏ, bắt đầu hắn còn muốn đại sát tứ phương, nếu có thể đem tang thi cất vào không gian, kỹ năng quần công này thật tốt, trước kia sao không nghĩ đến, ai biết lại có chuyện ghê tởm như vậy, chỉ sợ tang thi còn chưa bị tiêu diệt, không gian sinh ra bài xích, chính hắn đã nghẹn chết, thẳng đến hiện tại, trong cổ họng hắn vẫn còn ghê tởm vô cùng, đời này, Bạch Cảnh cũng không nghĩ muốn ném thử một lần nữa.

“Người không có việc gì là tốt rồi.” Tiêu Táp như trân như bảo mà cẩn thận ôm lấy Bạch Cảnh, trong tim trong mắt hắn, chỉ cần tiểu Cảnh không có việc gì, vậy mọi việc đều đại cát.

Trong lòng Bạch Cảnh ấm áp, khóe môi cong lên một cách xinh đẹp, miễn cưỡng tựa vào trên người Tiêu Táp nghỉ ngơi, hắn tuy hiện giờ không có việc gì nhưng thân thể còn chưa có hồi sức, mặc kệ bên kia khí thế ngất trời, thân thể là tiền vốn cách mạng, hắn tự nhiên phải đảm bảo cho chính mình trước, huống chi, không chỉ có Trương Thu Thành thăm dò bọn họ, hắn kỳ thật cũng muốn nhìn một chút thực lực của Trương Thu Thành, miễn cho người nọ cả ngày trang b, bày ra bộ dáng sâu không lường được.

Nói trắng ra là, Bạch Cảnh chính là ghen tỵ, Trương Thu Thành giống như thần tiên, động bất động đo lường tính toán không thể nghĩ ngờ, Bạch Cảnh khó chịu đã lâu, với cả đem nguyệt tiên (tiên giả) kéo xuống thần đàn, Bạch Cảnh tỏ vẻ, hẳn rất thích thú.

Trương Thu Thành tự nhiên không biết suy nghĩ của Bạch Cảnh, cũng không biết chính mình quá mức thông minh mà gây họa, hẳn lúc này đều nhanh tức đến đỏ mắt, cho dù hẳn thích không lộ cảm xúc trong lòng cũng không nhịn được cảm tức, hẳn bên này vội vội vàng vàng, hai người bên kia lại nhàn nhã nói chuyện yêu đương, người nói hẳn có thể không tức sao, kỳ thật nếu hẳn cẩn thận một chút có thể phát hiện Bạch Cảnh suy yếu, nhưng trước mới ăn thiệt, hiện tại lại bề bộn đối phó với đàn kiến, làm sao có thể tỉnh táo quán sát, tự hỏi.

88. Chương 88

Vội nửa ngày sắc trời đã sáng dần, từ trong đường hầm đi ra, , đội ngũ tổn hao mất mấy trăm người, Trương Thu Thành mệt đến sắp gục xuống, đàn kiến lại càng thêm hung mãnh.

“Ném thuốc nổ, sập đường hầm cho ta.” Trương Thu Thành giận dữ, lúc này nào còn bình tĩnh ngày thường, cũng mặc kệ trong đường hầm có người đi ra hay không, trực tiếp ra lệnh chặt đứt đường đi của đàn kiến, đối với mệnh lệnh tàn khốc này, người trốn ra không có một ai phản đối.

Bạch Cảnh từ chối cho ý kiến, lại giống như để ý bên trong, từ trước đó đã nhìn ra phẩm chất của những người đó, trong mặt thể nào có cái gì gọi là tình cảm, tuy rằng khoảng cách của hắn và Tiêu Táp có xa, nhưng đều thời thời khắc khắc chú ý tình huống bên kia, người trốn ra phía sau cũng không phụ cái tên pháo hôi của bọn họ, chẳng phân biệt được địch ta, chỉ cần có thể sống thì có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào, xa xa hẳn nhìn thấy có vài người vì mạng sống mà đem đồng bọn đẩy vào đàn kiến, thể đạo lương bạc như thế, lòng người sao có thể không lạnh bạc, nghĩa khí, lương tâm, đó chỉ là thứ điên người, không đáng.

“Rầm rầm oanh!” Theo vài tiếng nổ, núi đá lay động một trận, mặt đất như run rẩy, bụi mù bay lên trong đường hầm, bên trong là đất đá sụp đổ, xà gãy.

Trương Thu Thành cũng không quay đầu lại, lập tức lên một chiếc xe việt dã, xa xa hô một tiếng “đi”, cũng không biết là nói với ai.

Bạch Cảnh bĩu môi, trong lòng cũng không thêm để ý, lúc này hẳn nghỉ ngơi cũng không sai biệt lắm, vừa nói vừa cười với Tiêu Táp vừa lên xe, không nhanh không chậm đuổi kịp đoàn người, đi ước chừng 30km rồi cuộc không thấy bóng dáng đàn kiến, Trương Thu Thành lúc này mới hạ lệnh ngừng xe.

Việc đầu tiên là điểm danh nhân số, nguyên bản đội ngũ hơn 600 người bây giờ chỉ còn lại 500 người, trong đó có hơn một trăm người là nhân sĩ thương tàn, tình huống như vậy kỳ thực coi như là may mắn, nếu không phải là đám người Trương Thu Thành chờ người đi tiên phong chỉ sợ người chết sẽ càng nhiều hơn.

Ăn uống xong xuôi, đội ngũ an tĩnh lại, Bạch Cảnh hết nhìn đông lại nhìn tây trong chốc lát, trực giác cảm thấy không đúng, nếu hẳn đoán không sai, lối rẽ phía trước, dọc theo đường quốc lộ đi thẳng lên là có thể hội hợp đoàn người của Nghiêm Cường, Trương Thu Thành hạ lệnh tạm dừng ở đây khẳng định có âm mưu, Bạch Cảnh thực không cam nguyện thừa nhận, so đầu óc, hẳn đích xác thúc ngựa cũng không cần nổi người ta.

Tiêu Táp thấy vẻ mặt của hắn liền biết hắn nghĩ cái gì, buồn cười vỗ vỗ đầu Bạch Cảnh: “Đừng nóng vội, dù sao cũng không liên quan gì chúng ta, là la hay là ngựa trong chốc lát liền biết.”

Bạch Cảnh nhìn trời, cho y một cái xem thường, ẩn theo phỏng đoán của hắn, Trương Thu Thành tuyệt đối là muốn giả thần giả quỷ.

Quả nhiên, chỉ thấy người nọ thần nhiên liếc nhìn bọn họ một cái, tiếp liền hướng về đội ngũ thu nạp vào cùng đồng hành một đường , hiên ngang lẫm liệt nói: “Lần này chúng ta hy sinh rất nhiều người, lúc này, ta cảm thấy vạn phần tiếc nuối, là năng lực của ta không đủ mới không bảo vệ được mọi người, đường phía trước có quân đội bộ đội, ta cũng không thể ngăn cản mọi người tìm đường sống, ai muốn đi đầu nhập vào liền mau chóng rời đi, chỉ hy vọng về sau gặp lại, không cần căm thù nhau, chuyện hôm nay, chúng ta ai cũng đừng nghĩ nhiều, tất cả đều chỉ vì mạng sống mà thôi.”

Sau khi nói xong, phía dưới xôn xao, lúc này tất cả mọi người mới biết được cách đó không xa thậm chí có quân đội, lúc này liền có mấy người đứng dậy, không thể chờ đợi được mà nhìn xung quanh, cũng có người ập a ập ứng, thực rõ ràng muốn rời đi, rồi lại sợ Trương Thu Thành gây phiền toái, thẳng đến khi phát hiện thật sự không có việc gì mới mang ơn chuẩn bị chạy lấy người, coi Trương Thu Thành là người lương thiện nhất, hoàn toàn quên mất mệnh lệnh tàn khốc người nọ hạ lệnh lúc trước.

Cũng không lâu lắm, đám người tốp năm tốp ba rời đi, năm trăm người giảm tới ba trăm, vẻ mặt Trương Thu Thành lạnh nhạt, hoàn toàn không để trong lòng, chính là thuộc hạ của hắn lại không dễ nói chuyện như vậy, trong đó có mấy người giận không kiềm được, một bọn họ liều chết che chở mấy người phía sau thông qua đường hầm, ai biết người ta vỗ vỗ mông bước đi ngay cả một câu cũng không có.

“Đừng giận, Trong lòng Thành ca đều có tính toán, ta rất muốn nhìn xem, bọn họ có thể lấy lòng hay không.” Người thông minh đầu óc xoay chuyển liền nghĩ ra được mùi âm mưu, không cần nói cũng hiểu được, người hiểu Trương Thu Thành cũng biết, có lợi mới khiến Trương Thu Thành buông tay, những người đó nếu chẳng quan tâm, chỉ lo chính mình chức vụ cao, đến lúc đó gặp nguy hiểm cũng đừng nói cái gì hối hận, hướng chi, hiện tại thế đạo này, đối đãi với người bệnh cũng không nhân từ như vậy, mới từ trong lòng bàn tay tử thần chạy trốn ra, mỗi người đều chặt vật bất kham, vừa không đủ vũ lực cũng không đủ vật tư, ngay cả muốn đi đầu nhập vào quân đội cũng phải nhìn xem người ta có thu hay không.

Mặc kệ người bên ngoài nghĩ thế nào, Bạch Cảnh nhìn là hiểu được, trong đám người rời đi còn có vài đại tướng tâm phúc của Trương Thu Thành, không thích hợp, thực không thích hợp, Bạch Cảnh cũng không tin Trương Thu Thành có lòng tốt như vậy, lại càng không tin tướng quân sẽ giúp dân chạy nạn, Nghiêm Cương người này đa nghi, đội ngũ hơn hai trăm người không tính là lớn, nhưng ở lúc này mà nói cũng là nghi điểm lớn nhất, chỉ sợ chưa nói một câu đã đương trường gặp máu tươi.

Tiêu Táp cầm tay hắn, đôi mắt hơi tối lại, thản nhiên quay đầu mắt lạnh nhìn Trương Thu Thành từ xa đi đến.

“Hôm nay cảm ơn hai vị hỗ trợ, bằng không...ai...” Lúc này Trương Thu Thành đã khôi phục bình tĩnh thường ngày, vừa thở dài vừa lắc đầu, tuy nói lời thực chân thành, chỉ tiếc là đừng có câu sau.

Bạch Cảnh trào phúng mỉm cười cũng không để ý nhiều, Tiêu Táp tự nhiên sủng hắn, mọi sự vợ đều là nhất, Trương Thu Thành ở một bên bị lạnh nhạt hơi có vẻ xấu hổ, suýt không giữ được tư cười, hắn phát thệ, từ khi gặp hai người này liền có cảm giác không thoải mái, không có biện pháp, nắm tay người ta khá lớn, lại có con bài chưa lật, hắn ngay cả bài bố kể sách cũng không được, nghĩ nghĩ trực tiếp nói: “Ta đã phái người tạo hỗn loạn, các người xem...”

Một câu không đầu không đuôi, hàn quang chợt lóe trong mắt Bạch Cảnh, nhanh chóng hiểu được ý tứ của hắn, sớm biết Trương Thu Thành không yên lòng lại không nghĩ rằng hơn hai trăm sinh mệnh lại bị hắn coi như để tạo trò đùa hỗn loạn: “Người...”

Trương Thu Thành gật đầu cũng không nói gì, cũng không thèm để ý thái độ của Bạch Cảnh, ở trong mắt hắn, chỉ cần có lợi cho sự tình là được.

“Ta biết, nói kế hoạch của ngươi đi.” Tiêu Táp tiếp nhận nói, vỗ vỗ bả vai Bạch Cảnh, đối với hành vi của Trương Thu Thành kỳ thật hắn cũng không có phản cảm như vậy, tuy rằng cũng không đồng ý nhưng cũng không có kín đáo phê bình, không phải hắn già mồm cãi náo, kỳ thật bọn họ đều giống nhau, coi sinh mệnh như trò đùa, chỉ khác ở chỗ hắn sẽ không chủ động đi tính kế người, chỉ là thấy chết không cứu mà thôi.

Trương Thu Thành khoanh tay không hề gì nói: “Ta đã phái người đi dò đường, trên người họ có bom, lối rẽ và khe sâu phía trước sẽ làm tốt mai phục, cừu gia của Nghiêm tướng quân không ít, người trong quân đội chỉ sợ cũng không đồng lòng như vậy, trong chốc lát ta sẽ dẫn người nấp đi, về phần hai vị có hành động gì, ta không tiện can thiệp.”

Bạch Cảnh kéo kéo khóe môi lộ ra tia cười lạnh, ý tứ của Trương Thu Thành rõ ràng là muốn phải tay làm chường quấy, tọa sơn quan hổ đấu, vô luận bọn họ thành công hay thất bại, đối với hắn đều không có uy hiếp.

Tiêu Táp thản nhiên gật đầu một cái, nguyên bản không trong cây sẽ có ai hỗ trợ, có thể có người đi dò đường tạo hỗn loạn đối với bọn họ đã thật đầy đủ, tính toán của Trương Thu Thành nằm trong dự kiến của

hắn.

89. Chương 89

“Chúng ta chỉ phụ trách giết người.” Tiêu Táp rất rõ ràng, quan hệ giữa bọn họ và Trương Thu Thành chỉ duy trì trên dựa trên lợi ích, sống chết của Nghiêm Cương là thành bại mấu chốt, cũng là nguyên nhân khiến Trương Thu Thành có thể thay đổi chiều hướng.

“Đó là đương nhiên, Tiêu tướng quân xin yên tâm, chỉ cần diệt Nghiêm Cương, phần còn lại ta sẽ lo liệu.”

“Hừ!” Bạch Cảnh khinh thường, hơi nâng cằm lên đối với Trương Thu Thành vạn phần khinh bỉ, lời nói thật đường hoàng, lo liệu phía sau, trên thực tế còn không phải chờ kiếm chỗ tốt sao.

Tiêu Táp bất đắc dĩ cười cười, đối với việc Bạch Cảnh lòng dạ hẹp hòi không có cách, kỳ thật ngay từ đầu bọn họ tính toán ám sát xong sẽ chạy lấy người, Trương Thu Thành lo đoạn sau tuy nói nhất tiện nghi nhưng trên thực tế cũng là theo nhu cầu giảm bớt phiền toái cho bọn hắn.

Tươi cười của Trương Thu Thành không hề thay đổi, đối với sắc mặt của Bạch Cảnh hoàn toàn không để ý, trong lòng phi thường hiểu được vị thiếu gia này nhìn hắn không vừa mắt.

Mấy người nói chuyện, Trương Thu Thành lại dặn dò lại một lần chi tiết hắn an bài mai phục, cũng không lâu lắm, thời gian đã là buổi chiều không sai biệt, xa xa đột nhiên truyền tới một đợt súng vang, còn có tiếng kêu thảm thiết thê lương, không cam, oán giận, mơ mơ hồ hồ vang vọng trong rừng núi làm đàn chim bay loạn, ngay sau đó là một trận nổ mạnh....

Trong lòng Bạch Cảnh phát lạnh, biết rằng mưu kế của Trương Thu Thành thành công, hơn hai trăm người rời đi kia chỉ sợ căn bản không có đường sống, bọn họ là dân chúng bình thường, trong đó lại có người bị thương, quân nhân không phải thượng vị giả, bọn họ cũng có máu, có thịt có nước mắt, giết tang thì có thể giờ tay chém xuống nhưng giết người mà nói, ngay cả là tuân theo mệnh lệnh trong lòng cũng lưu lại vết rách, nói không chừng một đường đi tới đã giết không ít dân chúng, Trương Thu Thành để cho một đàn dân chúng đi dò đường, kỳ thật chính là giọt nước tràn ly, công tâm vi thượng, cho dù là hắn tính sai, hắn cũng không có tổn thương gì.

Bạch Cảnh lưu loát đem đồ đạc của mình thu dọn lại, tí xiu cũng không để lại, không nhìn khoe môi ru rẫy của Trương Thu Thành, trực tiếp nhìn Tiêu Táp giong ngựa nói: “Chúng ta đi.”

“Trước cứ từ từ.” Trương Thu Thành tỏ vẻ hắn không thèm để ý, tuy rằng sớm biết Bạch Cảnh vắt chày ra nước, cũng đã đổ mất bình rượu kia từ lâu rồi, cho dù chỉ còn lại có một ít.

“Làm gì?” Bạch Cảnh nhướng mày, nhiều lời vô ích, sớm xử lý Nghiêm Cương một chút sớm xong việc, Trương Thu Thành người này rất giáo hoạt, gọi hắn lại chung quy không phải là đột nhiên thiện tâm đại phát.

Bị Bạch Cảnh làm ghen một chút, Trương Thu Thành thở sâu tự nói với mình đừng để ý, kỳ thật hắn cảm giác rất vô tội, hắn tự hỏi mình đầu óc thông minh diện mạo cũng không kém, thật không hiểu đắc tội vị thiếu gia này lúc nào, hồi tưởng lại mọi chuyện một lần, rất đau xót phát hiện, Bạch Cảnh đơn thuần chính là nhìn hắn không vừa mắt. Không có nguyên nhân, không có lý do gì, Trương Thu Thành bất đắc dĩ cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, lại không biết tất cả đều là do thông minh của hắn gây họa, tâm lại lạnh như sắt thép, trời biết lần này mình thật sự là có lòng tốt gọi bọn họ lại.

“Ta cho người đi nhìn địa hình và tình huống quân đội, cùng với phân bố hỏa lực, chờ người trở lại nói rõ ràng các người hãy đi, mà nếu ám sát, tốt nhất nên tiến hành vào buổi tối.”

Bạch Cảnh kinh ngạc có chút ngoài ý muốn liếc hắn một cái, Trương Thu Thành khó có được nói một câu tiếng người.

Tiêu Táp vuốt cằm, xem như nhận tình này của hắn.

Trương Thu Thành cầm nín, thần sắc có chút ngưng ngượng, lười tiếp tục giao tình, mặc hắn trí kế bách xuất như thế nào, đối với hai người này không có chút tác dụng, hắn thừa nhận chính mình không phải

người tốt gì nhưng thấy thần thái hai người này vẫn cảm thấy một trận đè nén, chỉ trách hình tượng lãnh khốc vô tình của hắn đã nhập nhân tâm.

Đợi cũng không lâu lắm, người lẫn vào trong quân đội đã trở về hai người, Bạch Cảnh nhớ rõ bọn họ là tinh thần dị năng giả. Thấy Trương Thu Thành đứng ở nơi không có ai chú ý, giống như lúc bọn họ rời đi, nhỏ giọng vo tức đi tới.

Trương Thu Thành mỉm cười, trừ bỏ đối mặt với Tiêu Táp và Bạch Cảnh, bình thường hắn thực bình tĩnh thông dong: “Trở lại là tốt rồi, tình huống thế nào?”

Hai người nhìn thoáng qua nhau, một người trong đó nói: “Quân đội cách chúng ta không xa, tình huống không kịp nhìn kỹ, tinh thần dị năng giả của bọn họ rất mạnh, mới vừa gia nhập phạm vi quan sát đã cảm nhận được tinh thần dao động, có những đồ ngu xuẩn đó che dấu cũng chỉ tới kịp hai nơi bố trí mai phục, hiện nay tạm thời bám trụ hành trình của bọn họ, chính là nơi đây không nên ở lâu, chúng ta tốt nhất nên đổi địa phương khác, nếu ta đoán không sai, đêm nay bọn họ sẽ hạ trại Lạc Đầu Phong.”

Một người khác khẩn trương nói: “Không phải chỉ Lạc Đầu Phong, còn có sườn núi Tiên Vũ, hai nơi này ta đều xem qua đã bảo người bắt đầu bố trí, đường bộ ban đêm cũng đã tìm được, tuyệt đối vạn vô nhất thất.”

Bạch Cảnh bĩu môi, chỉ sợ là bọn họ đoạn hậu vạn vô nhất thất, bắt quá đã biết tình hình và lộ tuyến đối với hai người họ cũng như giúp một đại ân, khó được lúc hắn không tranh luận phản bác.

Tiếp, hai người diễn tả đại khái, Bạch Cảnh nghe như lọt vào sương mù, trong lòng không kiên nhẫn trực tiếp lấy giấy bút ra, Trương Thu Thành táp lưỡi, đã sớm kiến thức qua độ xa xỉ của vị thiếu gia này, lúc này mặt cũng không đổi sắc.

Bàn bạc xong xuôi, cất kỹ bản đồ địa hình, Bạch Cảnh và Tiêu Táp cũng không ở lâu, trực tiếp nói tạm biệt Trương Thu Thành, sau khi chuyển thành lại hội hợp.

“Hai vị bảo trọng, chúng ta cũng đi trước, có yêu cầu trực tiếp đánh ám hiệu, có thể giúp đỡ tiểu đệ nghĩa bất dung từ.” Trương Thu Thành nói lời hay ho, nể hà Bạch Cảnh không thích nghe, hung hăng trừng mắt một cái, lôi kéo Tiêu Táp quay đầu bước đi, ghét nhất là loại người dối trá, hắn nếu thật muốn hỗ trợ còn gì phải ám hiệu, phảo hoa một tá, ai cũng biết còn ám hiệu cái rắm nha, thiết!”

Tiêu Táp sủng ái cười cười, thực thích bộ dáng bốc đồng của tiểu Cảnh, Trương Thu Thành tỏ vẻ đã quen, nguyên bản cũng không trông cậy vào bọn họ hiểu ý mà cảm kích, sở dĩ hỗ trợ cũng là vì lợi ích của mình, xử lý Nghiêm Cương thu hoạch mới càng lớn.

Thời gian qua rất nhanh, hai người trực tiếp đi Lạc Đầu Phong, nơi này địa thế thấp, bên trái là Cao Sơn, bên phải là ruộng dốc, phía dưới có một dòng suối nhỏ, phía trước cách đó không xa là một khe sâu, nơi mục đích đi lần này của hai người là khe sâu này, núi đá lởm chởm, cây cối xum xuê, lá chắn thiên nhiên che dấu, trốn ở chỗ này, ngay cả có tinh thần dị năng giả cũng không thể dễ dàng phát hiện.

Lúc bọn họ tới, Trương Thu Thành và vài thuộc hạ đã thu dọn xong, nếu không biết trước tin tức, nói không chừng còn thật lù lục hướng long vương miếu, chúc nghiệp tội phạm quả nhiên tài cao gan lớn, biết rõ rơi vào ở nơi nào thật sự không nhìn ra dấu vết, có lẽ Vương Học Bình và Tào Lỗi có thể, hai người bọn họ là người ngoài nghề không hiểu, thuộc hạ của Trương Thu Thành có thể nói là nhân tài đông đúc, bắt quá lại nói lại, có thể đi vào ngục giam tội phạm trọng hình, không có vài phần bản lĩnh là không được.

Bạch Cảnh khẩu vị không tốt, bởi Tiêu Táp ăn vài thứ qua loa, hai người nói đùa trong chốc lát, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, sắc trời dần tối, xa xa bọn họ nghe thấy quân đội đi tới gần, tình quang trong mắt Tiêu Táp chợt hiện, nhanh chóng thu liễm khí tức toàn thân, bóng đêm, dần dần tiến đến....

Từng giây từng giây trôi qua, ban đêm yên tĩnh đem tiếng huyền não trở nên rõ ràng, Bạch Cảnh vênh tai lắng nghe, lại âm thầm che miệng cười trộm, thực khó có được mà khen ngợi Trương Thu Thành, người này thực sự biết phá hư, bắt quá hắn thực cao hứng, Nghiêm Cương hôm nay chính là ăn mấy lần thiệt.

Trời càng ngày càng đen, không có sao sáng, đưa tay không thấy năm ngón, nhìn ánh lửa trại xa xa, khóe môi Bạch Cảnh cong lên, chậm rãi nhắm lại hai mắt, lẳng lặng cảm ứng hết thấy chung quanh mình, tuy

rằng so ra hẳn kém hơn tinh thần dị năng giả nhưng căn cứ đối với nguyên lý trường không không gian cũng có thể biết được đại khái tình trạng phạm vi nhỏ xung quanh.

Đầu tiên, hẳn muốn biết đó là, xe chở vật tư ở nơi nào, hẳn không tin đội quân lớn như vậy, lòng nghi ngờ của Nghiêm Cương nặng như vậy, làm người lại cẩn thận như vậy, sẽ đem tất cả vật tư toàn bộ đặt trong không gian của dị năng giả.

90. Chương 90

Tinh thần lực chậm rãi khuếch tán quanh thân, Bạch Cảnh cảm nhận thật rõ ràng, trong không khí có vài cỗ tinh thần dao động, thật cẩn thận che dấu khí tức của chính mình, Bạch Cảnh âm thầm kinh hãi, rốt cuộc là quân đội, đề phòng quả nhiên sâm nghiêm, hôm nay nếu không có một đám dân chúng là che dấu, thuộc hạ của Trương Thu Thành chỉ sợ cũng không dễ dàng gian lận như vậy.

Tiếng vang ồn ào truyền vào trong tai, Bạch Cảnh đem tinh thần lực chia làm vài cỗ, tinh tế sàng lọc tin tức hữu dụng....

Đột nhiên một âm thanh khác khải truyền đến.

“Tướng quân, chuyện hôm nay có kỳ quái, ta hoài nghi có nội gian.”

“Hứa Ba Nguyên người đừng nói hươu nói vượn, người nói ai là nội gian?”

“Hừ!” Hứa Ba Nguyên lạnh lùng mỉm cười: “Ta làm sao biết được, chuyện hôm nay nếu không có nội gian, như thế nào có thể trùng hợp như vậy.”

“Đây là việc mà chúng ta ai cũng không thể ngờ, cũng có thể là cừu gia của tướng quân muốn đánh chủ ý với quân đội.”

“Hiện tại thế đạo này, nào có cừu gia, tất cả đều vội vàng mà sống, có người đánh chủ ý với quân đội là thật, ta nghĩ cũng không hẳn là cừu gia.”

“Người quên chúng ta đây là muốn đi chỗ nào, có người sinh kiêng kỵ cũng chẳng có gì lạ.”

“Người cũng quên tình huống hiện tại của kinh đô, thế lực khắp nơi hỗn loạn ố còn không mang nổi mình ố, người cảm thấy trừ bỏ nội gian ra còn có người nào có năng lực hạ độc thủ với tướng quân.”

“Này....Dù sao ta cũng không tin có nội gian.”

“Được rồi, cũng đừng cãi nhau, Hứa Ba Nguyên nói cũng có đạo lý.” Một âm thanh khác góp vào.

Người lúc trước có chút tức giận cũng có chút không thể tin nổi: “Thái Hưu, người như thế nào cũng cho là vậy?”

Thái Hưu lạnh lùng trả lời: “Chẳng lẽ không đúng sao? Hôm nay đám người kia đến đây nên sớm giải quyết một chút, nếu không phải người và Tả Mậu ngăn cản, bọn họ nào có cơ hội mai phục.”

“Chúng ta là quân nhân...” Người nọ rống giận, thanh âm phẫn nộ, hỗn loạn bi thống.

Chỉ tiếc Thái Hưu không linh tinh: “Đừng tại đây giả nhân giả nghĩa, người người giết còn ít sao?”

“Người...”

“Được rồi, đừng nháo, bên ngoài tăng mạnh đề phòng, về phần Tả Mậu...Tạm thời giám thị trước, về phần người, Quý Đồng, chúng ta làm cộng sự nhiều năm, người làm người ta hiểu, chỉ là có lúc, những thứ tâm đồng tình không cần thiết, người tỉnh táo cho ta, người phải nghĩ đến bác gái, nàng vẫn còn chờ người ở B thị.”

“...” Quý Đồng há miệng thở dốc, rốt cuộc không nói gì.

Đoán ra thân phận mấy người kia, Bạch Cảnh liền thu tinh thần lực về, trong lòng có chút khinh thường, quả nhiên nơi có người liền có tranh đấu, bất quá trực giác của Quý Đồng cũng khá chuẩn, hẳn và Tiêu Táp đúng là cừu gia của Nghiêm Cương.

Bạch Cảnh buồn rầu mà mở mắt, trong lòng âm thầm mắng Trương Thu Thành một trận, hôm nay tuy rằng có thể gây phiền toái cho Nghiêm Cương nhưng lại dă thảo kinh xà, nếu không phải tinh thần lực của hắn cường hãn so với dị năng giả phổ thông cao hơn mấy lần, muốn điều tra tình huống doanh địa là khá khó khăn, ba tầng trong ba tầng ngoài, đề phòng so với nguyên thủ quốc gia trước kia đi du lịch cũng không ít hơn.

Thấy Tiêu Táp nhìn về phía mình, Bạch Cảnh ngẫm hiểu, lặng lẽ ở chung quanh bày ra một lá chắn.

“Tình huống thế nào?”

Bạch Cảnh bĩu môi: “Nghiêm Cương tiếc mạng, bên người có không ít dị năng giả canh gác, trong doanh địa đề phòng sâm nghiêm, binh sĩ thường xuyên tuần tra, mà nếu ta nghĩ không sai, trong bọn họ cũng có dị năng cấp 1, ta có cảm nhận được vài cỗ năng lượng mạnh dao động, may mắn không phải là tinh thần dị năng giả.” Bằng không chỉ sợ hắn vô pháp toàn thân trở ra.

Mặt Tiêu Táp trầm xuống: “Không kỳ quái, trong quân đội có nghiên cứu viên, cách đề cao cấp bậc dị năng chung quy sẽ có người phát hiện.”

Bạch Cảnh trầm mặc một lúc, cẩn thận hồi tưởng sự tình đời trước, nơi xuất hiện dị năng giả sớm nhất hình như cũng là quân đội, có lẽ thật sự là Nghiêm Cương phát hiện đầu tiên cũng nên.

“Đừng nghĩ nhiều, hiện tại thời gian còn sớm, chúng ta sẽ hành động trước hừng đông.” Thời điểm kia cũng là lúc nhân loại thả lỏng tinh thần nhất.

Bạch Cảnh nhẹ nhàng gạt đầu một cái, bắt đầu bàn bạc chi tiết với Tiêu Táp, thời gian trôi nhanh, ban đêm trở nên yên lặng, các loại âm thanh bên doanh địa kia dần dần nhỏ lại, chỉ còn lại lửa trại cùng với hai ba binh sĩ gác đêm thì thầm, và tiếng bước chân tuần tra chung quanh.

Đại bộ phận người dời chìm vào giấc ngủ, Bạch Cảnh và Tiêu Táp nhìn nhau, mắt thấy thời gian không sai biệt lắm, hai người cũng không chậm trễ, nhỏ giọng vô thức lên vào trong bóng đêm.

Doanh địa càng ngày càng gần, hai người ẩn núp ven đường, Lạc Đầu Phong là một chỗ bằng phẳng, tuy rằng thực thích hợp hạ trại nghỉ ngơi nhưng quốc lộ lại chỉ có một cái, người có thể rời đi xe lại không thể, Tiêu Táp đầu tiên liền đặt lực chú ý ở trên xe. Bạch Cảnh đối với việc này vạn phần tán thành, bất quá, hắn nghĩ là xe vật tư.

Bạch Cảnh tỏa tinh thần lực ra bốn phía, thời khắc chú ý tình huống xung quanh, hắn và Tiêu Táp không giống nhau, Tiêu Táp đơn thuần là dị năng giả hệ kim, mà hắn trải qua nước suối cải tạo, tinh thần lực và ngũ giác đều đặc biệt linh mãnh, tuy rằng so ra kém hơn tinh thần dị năng giả nhưng điều tra phạm vi nhỏ cũng không nói chơi.

Tiêu Táp cau mày, nhìn chăm chú vào doanh trại phía xa xa, ám sát nói thì dễ làm thì khó, binh sĩ tuần tra rất thường xuyên, mỗi tiểu đội tuần tra đều có mười người, căn bản là không có dư thừa, nếu hơi có chút gió thổi cây lay, hắn tin tưởng người quân đội rất nhanh sẽ có hành động, cho dù hắn là dị năng giả cấp 2, cũng không có tự tin đối phó được con số khổng lồ tám vạn người.

“Người chờ một chút.” Đôi mắt Bạch Cảnh sáng ngời hiện lên một tia giảo hoạt, nói xong, trực tiếp hạ một không gian ngăn cách, trong nháy mắt biến mất bên cạnh Tiêu Táp, vài giây đồng hồ sau lại xuất hiện, trên tay là hai bộ quần áo.

Tiêu Táp đen mặt, hung hăng trừng Bạch Cảnh một cái, mím chặt môi không nói lời nào, trời biết vừa rồi tim của hắn đều muốn nhảy ra, cho dù biết tiểu Cảnh sẽ không làm việc nếu không chắc chắn nhưng hắn cứ như vậy biến mất, không nói một tiếng tự tiện hành động, Tiêu Táp cảm giác mấy giây ngắn ngủi kia, khẩn trương, lo lắng, sợ hãi quả thực so với một thế kỷ còn dài hơn.

Vẻ tươi cười cương ở trên mặt, đôi mắt sáng loáng của Bạch Cảnh nháy mắt trở nên đáng thương hề hề, lời kéo góc áo của Tiêu Táp, tay nắm chặt áo, chớp đôi mắt to nhìn hắn, rất có bộ dáng ủy khuất.

“Về sau làm cái gì phải nói trước với ta một tiếng.” Tiêu Táp hung hăng thở dài, mạnh mẽ nhu nhu đầu Bạch Cảnh, đối với người yêu tùy hứng thực không có cách chỉ có thể cẩn thận dạn dỏ, nói cho hắn biết

tâm tình của mình: “Ta sẽ không ngăn cản người nhưng người đột nhiên rời đi, ta thật sợ hãi, ta không biết người phải rời khỏi bao lâu, cũng không biết người muốn làm gì, ta thực lo lắng, rất khó chịu.”

Bạch Cảnh giật mình, tâm tình ủy khuất đã không có, trong lòng tự trách, nếu đổi lại hẳn, Tiêu Táp không rên một tiếng, không có bất luận giải thích gì đột nhiên không thấy, đối với sợ hãi và lo lắng, chỉ sợ hẳn cũng có tâm tình như thế.

“Là ta không tốt, về sau sẽ không như vậy nữa.” Bạch Cảnh nhỏ giọng nói, cụp đầu xuống, đôi mắt không tự giác phiêu trên người Tiêu Táp.

Tiêu Táp bắt đắc dĩ, thấy bộ dáng hẳn như thế nào còn nhẫn tâm trách cứ, tiếng nói như mèo kêu làm trong lòng hẳn ngứa ngáy, chỉ tiếc thời gian và địa điểm không đúng.

Bạch Cảnh lúc này thật biết sai rồi, bắt quả hẳn nếu biết suy nghĩ của Tiêu Táp khẳng định sẽ tạc mao, mắng người này tình trùng thượng nào.

Lại nói, Tiêu Táp cũng thật xui xẻo, thật vất vả mới ăn được người trong lòng còn không có được thưởng thức lại lần nữa công việc liên lu bù lên, này nếu từ trước chưa từng ăn qua sơn hào hải vị, nhẫn nhịn cũng liên xong, nhưng rõ ràng đã thưởng thức qua tư vị tiêu hồn thực cốt kia, người trong lòng lại ở ngay bên cạnh, lại không có cơ hội ăn lần nữa, hẳn cũng không dễ dàng a.

Hai người nhanh chóng đổi quần áo, bọn họ đáng người tốt lại có khí chất kia, nói là bộ đội đặc chủng cũng khiến người tin tưởng, công lao cũng là do Tào Lỗ và Vương Học Bình, trời biết Tiêu Táp vì đóng giả tướng quân, đã học không ít bài khóa về quân đội, không nghĩ tới rồi đi căn cứ còn có thể phát huy tác dụng.

Hai người thoải mái từ rừng cây đi ra, bỏ không gian ngăn cách, đi không bao xa đã bị người phát hiện tung tích.

Mười mấy binh sĩ tuần tra nhanh chóng xông tới, đôi mắt đề phòng nhìn hai người cũng không có bởi vì bọn họ mặc một thân quân trang mà thả lỏng cảnh giác.

“Người, người, như thế nào lại chỉ có hai người?” Người cầm đầu tiểu đội nghiêm khắc nhìn bọn họ.

Trong lòng Bạch Cảnh căng thẳng, là hẳn sơ suất, phải sớm nghĩ đến quân đội kỷ luật nghiêm khắc, một tổ đội tuần tra đều từ 10 đến 15 người, bọn họ chỉ có hai người chính là sơ hở lớn nhất.

Thân thể cứng còng còn không kịp phản ứng, thân mình Bạch Cảnh nhoáng lên đột nhiên bị Tiêu Táp ôm vào trong ngực, chỉ thấy Tiêu Táp hiện tại cả người bĩ khí, mười phần là một binh sĩ lưu manh, thật sự đem ánh mắt đề phòng của bọn lính xuyên tạc thành không có hảo ý: “Nhìn cái gì vậy, thu hồi trông mắt của các người lại cho ta, tiểu Cảnh nhi là người của ca.” Nói xong còn dùng sức nhéo mũi Bạch Cảnh một phen.

Bọn lính bừng tỉnh đại ngộ, không khí trở nên thoải mái, ánh mắt đề phòng cũng biến thành hàm xúc, còn có vài người cao thấp đánh giá Bạch Cảnh, lộ vẻ ao ước.

“Anh em, người được.” Một thô binh giơ ngón tay với Tiêu Táp, ngữ khí êm ái, ánh mắt sấp sấp, đó là xích quả quả ghen tỵ.

“Ha ha, đó là đương nhiên.” Tiêu Táp vẽ mắt đắc ý, ưỡn ngực, hết sờ lại ôm Bạch Cảnh, hoàn toàn đắc ý kênh mặt lên.

Bọn lính lại đỏ mắt lại xót xa trong lòng, nhìn làn da trắng kia, thất lưng tinh tế, đội bọn họ sao lại không có một tiểu mỹ nhân, có tâm muốn ăn vụng một phen, ghét bỏ đánh giá nhau, coi như hết, thân thể mất cân bằng, da thô thịt nhiều, bộ dáng này nào còn hưng trí được.

Mặt Bạch Cảnh lúc đỏ lúc trắng(tức), rõ ràng chôn đầu trong ngực Tiêu Táp, hẳn sợ chính mình nhìn không được sẽ giết người, như thế nào cũng không nghĩ tới, Tiêu Táp thế nhưng lại nghĩ ra cách này.

“Đúng rồi các người là ở doanh nào, dưới trướng vị Sư trưởng nào? Nhìn thật lạ mắt.” Hâm mộ thì hâm mộ, chính sự bọn lính cũng không quên, hiện tại là thời kỳ đặc biệt, buổi sáng còn không ít tên tiểu nhân gây nhiễu loạn, bất cứ chuyện gì bọn họ cũng không thể qua loa.

Tiêu Táp á khẩu không trả lời được, trên mặt lại không lộ chút gì, nghĩ muốn giết người diệt khẩu, tính toán xem không kinh động người bên ngoài cũng không kinh động tinh thần lực giả có bao nhiêu phần trăm.

Bạch Cảnh rầu rĩ ngẩng đầu, hung hăng ở bên hông Tiêu Táp nhéo một cái, trừng mắt nhìn binh sĩ: “Chúng ta là người dưới trướng Hứa Sư trưởng, doanh 315, chị họ ta là Điền Vịnh Bình, các người đều giữ kín miệng cho ta.”

Được, không cần hỏi, nguyên lai là Điền Vịnh Bình a, tình nhân của Hứa sư trưởng, chúng binh sĩ lộ ra thần sắc hiểu rõ, trong mắt không hề tiếc, cũng có khinh bỉ, rõ ràng không muốn giao tiếp với bọn họ, thật rành mạch cho bọn họ qua.

91. Chương 91

Sau khi rời đi, Tiêu Táp mới giữ chặt Bạch Cảnh, một miệng đầy mùi dấm chua: “Điền Vịnh Bình là ai?”

Bạch Cảnh bật cười: “Ta nào biết.” Dù sao trong quân đội cũng có nhân vật bất quá, ai bảo hần tai thánh mắt tinh, hôm nay thả tinh thần lực nghe qua mấy lần cái tên Điền Vịnh Bình vừa lúc có thể dùng được.

Tiêu Táp hừ hừ hai tiếng, lúc này mới tỏ vẻ tha thứ, bá đạo tuyên bố: “Về sau không được dùng cái loại biểu tình này nói về nữ nhân.”

Loại biểu tình này? Bạch Cảnh buồn bực, cẩn thận hồi tưởng lại một chút, , không phải là cái cố thôi sao? Tình huống ngay lúc đó Tiêu Táp không phải không biết, nữ nhân Điền Vịnh Bình kia vừa tao vừa lãng lại có thể lực, ngay cả binh sĩ cũng ghét bỏ huống chi là hần.

Trắng mắt liếc Tiêu Táp một cái, Bạch Cảnh lập tức đi về phía trước, trong lòng có chút mừng thầm nho nhỏ, thực thích Tiêu Táp bá đạo, còn có bộ dạng ăn dấm chua của y.

Mắt sắc phát hiện lỗ tai của người yêu đang trước phiếm hồng, Tiêu Táp vội vàng đuổi kịp, tuy rằng rất muốn bắt người yêu vào trong ngực chà đạp một phen, nhưng hiện nay chính sự vẫn quan trọng hơn.

Hai người một đường đi về phía trước, mục tiêu định trên đoàn xe, trên đường lại gặp hai lần nghi vấn, mượn ánh sáng của Điền Vịnh Bình cũng rất thuận lợi qua cửa, có lẽ thanh danh của nữ nhân kia thật sự quá nổi, Bạch Cảnh lại không coi ai ra gì, có chút kiêu căng khiến cho trực giác người đến trước là chủ có chút hạ thấp, đối với người khinh thường, trong lòng tự nhiên nghi ngờ rất ít, này giống như một loại tư duy theo quán tính của nhân loại. Huống chi, binh sĩ bọn họ gặp đều là binh sĩ thông thường, về phần người chân chính có thể thấy được vấn đề, trừ bỏ một số ít gác đêm ra, đại bộ phận nếu không phải đang gác trong khu trọng địa thì chính là đang ngủ, ai có thể nghĩ tới dưới sự canh gác nghiêm mật lại thật sự có người dám lên vào tập kích.

Hai người tìm được xe vật tư, đếm, một loạt xe sắp xếp thật không ít, bọn lính trông coi vài người vài người tụ lại một chỗ nhỏ giọng nói chuyện, bên cạnh là lửa trại cháy hừng hực, nghe đôi thoại của bọn họ đơn giản là vũ khí trên xe, lương thực cái gì cần có đều có.

Khóe môi Bạch Cảnh mang ý cười, ẩn dấu trong bóng đêm, hai người cũng không tới gần xe, hần hiểu được trong quân đội có dị năng giả bậc 1 hơi chút vô ý sẽ bại lộ hành tung. Rất ấn ý với Tiêu Táp, xem xét kẻ hờ lạng lẽ tiến vào cây cối ven đường, bóng tối của núi đồi ban đêm đúng là cái lá chắn thiên nhiên, Tiêu Táp che dấu hần nhanh chóng thiểm nhập vào bên trong xe, thuần di chính là lợi khí lớn nhất giúp hần làm bừa.

Thân mình vừa mới đứng vững không kịp đề phòng, trong trời đêm đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo, Bạch Cảnh một khắc không dám chậm trễ, không gian ngăn cách của hần đã biến mất, nhất định phải nhanh chóng làm việc, không kịp kiểm tra có cái vật phẩm gì, bắt chấp tất cả toàn bộ thu vào không gian, một loạt động tác nhanh như tia chớp, sau khi xong, ném một quả bom hẹn giờ, lại vội vàng thuần di đến chiếc xe tiếp theo, thu phục xong hết thấy thời gian cũng chỉ hết 30 giây, mà lúc này trong quân doanh đã náo loạn cả lên, rất nhiều binh sĩ chen chúc tới.

“Tập hợp....” Thanh âm mệnh lệnh nghiêm túc vang lên.

Ngay sau đó, tiếng bước chân dồn dập truyền tới, trong đó còn kèm theo tiếng bọn lính lo lắng quát to: “Nhanh lên, nhanh lên, nhìn xem xảy ra chuyện gì?”

“Đừng nháo, lập tức đây.”

“Nguy rồi có thể là tang thi tập kích hay không...”

“....”

Thanh âm ồn ào bên ngoài cũng không tạo thành ảnh hưởng với Bạch Cảnh, thu nạp chiến lợi phẩm hôm nay đầu vào đây, thuận theo tác phong nhất quán, nhận lướt qua không lưu lông, sau khi cướp sạch một phen nhanh chóng thuận di tới bên cạnh Tiêu Táp, thoải mái lẩn vào trong tiểu đội tuần tra đi tới phía trước, có câu là chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, lời này một chút cũng không sai, chỉ tiếc duy nhất là Nghiêm Cương rất quý mạng, xe vật tư bị trộm cũng không dẫn được hấn đến, bất quá trò hay còn ở phía sau....

“Tích tích tích!” Ban đêm huyền ảo, lúc trước thanh âm nhỏ không thể nghe thấy nhưng ở trong tai dị năng giả lại rất rõ ràng.

Bên môi Bạch Cảnh là nụ cười nhạt, trong lòng thầm đếm, 10, 9, 8, 7....3, 2, 1...

“Nhanh nằm xuống...” Tiếng giận dữ gầm lên.

“Oanh!” Hoa lửa văng khắp nơi, xe vật tư không hề có dấu hiệu đột nhiên nổ mạnh, bọn lính trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh phản ứng cực nhanh, thân mình mãnh liệt nhảy về phía sau, sóng nhiệt thật lớn đánh úp lại, sau một lúc mới hòa hoãn, nên may mắn Bạch Cảnh còn có chút lương tâm, mục đích chỉ là tạo hỗn loạn chứ không phải đả thương người, không sử dụng bom có lực sát thương lớn, tuy có vài người không kịp lui về sau mà bị thương nhưng bọn lính chỉ loạn trong chốc lát, dưới sự an bài của trưởng quan rất nhanh liền ổn định lại, nhanh chóng bắt đầu kiểm kê nhân số, nhân viên cấp cứu cũng vội vàng nâng cáng đến.

Bạch Cảnh và Tiêu Táp tùy lúc không đúng nhiều loạn đội trưởng điểm danh, thừa dịp loạn nâng người bị thương về doanh trướng, trong lòng yên lặng xin lỗi, mặc dù không có lòng đả thương người nhưng nề hà lập trường bất đồng, cũng may không có gây ra tai nạn chết người, Bạch Cảnh kỳ thật cũng không có ác cảm với quân nhân, có trách chỉ trách người phía trên lục đục với nhau.

Sau khi thả nhân người bị thương xuống, hai người cấp tốc rời đi, nếu thật bắt đầu điểm danh, bọn họ là nhân viên ngoài biên chế nhất định sẽ lộ ra ngoài ánh sáng, đục nước béo cò cũng không phải kể dài lâu.

Mắt thấy trời dần dần sáng, Bạch Cảnh âm thầm sốt ruột, chung quanh Nghiêm Cương đề phòng sâm nghiêm, căn bản không tìm được cơ hội, ngay cả thuận di chưa kịp sử dụng, hơn nữa hấn cũng không đoán cam đoan có thể toàn thân trở ra, đền bằng chính mình sẽ mất nhiều hơn được.

Tiêu Táp cau mày, quyết định tạm thời án binh bất động, nếu đã đả thảo kinh xà, vậy rõ ràng liền làm lớn một chút.

Rất nhanh mặt trời mọc lên từ phía đông, đại quân xuất phát, bộ đội tiên phong và dị năng giả đi tuốt ở đằng trước, ở giữa là người lãnh đạo cùng với nhân viên nghiên cứu, phía sau mới là binh lính bình thường, đường núi uốn lượn gấp ghe, đoàn xe xếp thành hàng, trong mắt là quy mô to lớn, nếu không phải hiện nay thể đạo không đúng, quân đội như vậy, khí thế kinh tâm động phách như vậy chắc chắn sẽ làm rung động lòng người, khẳng định có nhiều người tâm sinh hướng tới.

Hai người bàn lại kế sách, lẩn vào trong đội ngũ binh lính, tập trung vào mục tiêu nhiệm vụ, không nhanh không chậm đi theo sau đoàn xe.

Lạc Đầu Phong danh như ý, đây là một chỗ địa thế thấp so với đồng bằng, hai bên đều là khe sâu, gió lạnh ở giữa thổi từ từ, cho nên lấy tên lạc phong.

Dị năng giả phía trước thuận lợi đi qua, quân nhân đặc chủng tiên phong cẩn thận điều tra không buông tha bất cứ dấu vết nào trên đường. Bạch Cảnh thời khắc chú ý động tĩnh của bọn họ, bất ổn trong lòng nhanh chóng bình ổn lại, hấn tin tưởng, người bố trí bẫy rập, nếu không phải một đám người mới trong ngục giam chỉ sợ đã sớm bại lộ ngay dưới mí mắt của người khác.

Hành trình của đoàn xe rất chậm, đội ngũ khổng lồ chậm rãi di chuyển, không khí khẩn trương bao phủ, ngay cả gió giữa núi tựa hồ cũng tràn ngập một loại nguy cơ.

“Quác —quác—” Đàn chim bay qua không trung âm u, tiếng quạ đen kêu giữa núi rừng yên tĩnh tăng thêm vài phần quỷ dị.

“Phanh! phanh!” Vài tiếng súng vang trống rỗng vọng lại trong núi, tiếng súng như vờn quanh bên tai.

“Ào ào xôn xao—” Tiếng súng làm kinh sợ chim thú trong núi, trong rừng cây một trận động tĩnh, một đám quạ đen đầy trời đông nghìn nghịt như trống rỗng xuất hiện, quân nhân phía trước nhanh chóng lấy ra hỏa lực.

Sắc mặt Tiêu Táp biến đổi, nghĩ cũng biết thời khắc này không có khả năng xuất hiện động vật phổ thông, quạ đen giống như đã bàn bạc chia làm hai đường cấp tốc bay tới.

Bạch Cảnh gắt gao nhìn thẳng phương xa, đồng tử chợt co rút lại, nguyên bản còn muốn cùng Tiêu Táp chế tạo hỗn loạn đột nhiên tập kích, không nghĩ tới sắp xếp còn chưa phát huy công dụng biến hóa đã xảy ra nhanh hơn.

“Chết tiệt!” Bạch Cảnh thầm mắng trong lòng, hần tình nguyện không cần biến hóa, mới chạy trốn từ trong miệng đàn kiến hiện tại xuất hiện một đám quạ đen, trời biết sẽ còn xuất hiện thêm thứ gì nữa, sớm biết rằng trong núi rần rết sâu bọ kiến chuột nhiều nhưng hần vẫn đánh giá sai tình thế, lúc trước trên đường quá mức thông thuận khiến hần quên đi nguy hiểm hiện tại, kỳ thật từ lúc tiến vào núi Phượng Hoàng hần nên nghĩ đến, cả một vùng núi to như vậy, bọn họ một đường này đi tới quá mức bình tĩnh, bình tĩnh khiến người quên hết tất cả.

Thật nên khen Trương Thu Thành vận khí tốt sao? Nguy hiểm duy nhất trải qua là lúc đi qua đường hầm, mắt thấy càng ngày càng nhiều quạ đen tụ lại, sắc mặt Bạch Cảnh khó coi tới cực điểm, không kìm lòng mà hồi tưởng lại tình cảnh kiếp trước, nếu hần nghĩ không sai, đàn quạ này là nghe lệnh làm việc, trong chúng nó nhất định là có quạ đen cao đẳng sinh ra trí tuệ, mà còn trở thành đầu lĩnh.

Thấy sắc mặt Bạch Cảnh không tốt, bàn tay to của Tiêu Táp nhẹ nhàng bao trùm tay người yêu, không cần bất luận lời nói nào, bàn tay ấm áp tựa hồ truyền đến tận đáy lòng, Bạch Cảnh hiểu ý mỉm cười, gương mặt nhìn Tiêu Táp, kỳ thật hần không sợ còn đường nguy hiểm phía trước, cùng lắm là trồn vào trong không gian, chính là hần có chút khó chịu trong lòng, mắt thấy phía trước lâm vào hỗn loạn, chung quanh Nghiêm Cương phòng hộ càng thêm nghiêm mật, tên kia được bảo vệ tiến vào đường nhỏ, lúc này muốn giết hần quả thực khó hơn lên trời.

Tiêu Táp tự nhiên cũng nhìn ra tình thế lúc này, trong lòng hơi trầm xuống, so với việc giết Nghiêm Cương hần càng để ý việc vô luận như thế nào cũng phải bảo hộ tiểu Cảnh chu toàn, trong mắt thượng vị giả, đoàn binh sĩ đấu tranh chính là pháo hôi anh dũng, hần cũng không muốn khiến tiểu Cảnh bị nguy hiểm gì.

“Uy, huynh đệ, chú ý ảnh hưởng, chúng ta đều là người cô đơn.” Bên cạnh có một đại binh trêu đùa, vỗ vỗ bả vai Tiêu Táp, đối mặt với nguy hiểm sắp xảy ra tựa hồ không để trong lòng.

“Các người tình cảm thật tốt!” Một tiểu tử khác ước ao nói, khoảng hai mươi tuổi, trên mặt tuy mang theo nụ cười, trong mắt lại là thê lương, thần nhiên giống như nhìn thấu thế gian lại như bị tráng thấy chết không sờn.

“Các người ở đội gì, trước kia như thế nào chưa thấy qua?” Có người tò mò hỏi.

Tiêu Táp dừng một chút, không thềm để ý bị người vây xem, thoải mái dặt tay Bạch Cảnh, lo lắng nói: “Phía trước phỏng chừng không trụ được, trong chốc lát chúng ta làm thế nào?”

Đại binh trào phúng mỉm cười, tà tà liếc hần một cái: “Ta nào biết, nghe mặt trên an bài.”

Nghe thấy hần nói, chung quanh liền trầm mặc, tiểu tử vừa mới mua vui trong đau khổ hốc mắt hơi phiếm hồng, cho dù hần lại biểu hiện bình tĩnh, trong lòng vẫn sẽ sợ hãi, không có người nào nghĩ sẽ hảo hảo còn sống.

“Tuồng ca, ta không muốn chết, ta nghĩ đến gia đình, ta nghĩ đến mẹ của ta, không biết hiện tại người thế nào...”

Giống như không khí chung quanh bị lây nhiễm, Tường Từ đánh một quyền vào ngực, cực lực ấn nhấn thống khổ trong lòng, thật cẩn thận lấy ra một tấm ảnh chụp nhiều lần lưu luyến ngắm nhìn, thanh âm trầm trọng nện trong lòng mỗi người: “Ta cũng không muốn chết, vợ của ta năm nay mới sinh con, hiện tại ta còn chưa thấy qua....”

Một đám nam nhân nước mắt giàn dụa, áp lực trong không khí khiến người hít thở không thông.

92. Chương 92

Bạch Cảnh và Tiêu Táp yên lặng rời đi không khiến ai chú ý, đối mặt với đoàn quân nhân thương tâm, bọn họ cũng không phải không muốn hỗ trợ cũng không phải không có lòng trắc ẩn, chỉ là bọn họ càng hiểu rõ, hiện tại thể đạo không nói đến nhà bọn họ có thân nhân nào còn sống hay không, chỉ đơn giản là tình huống trước mắt, cho dù có tâm cũng sợ không có đất dụng võ, bọn họ tưởng niệm chính là quê nhà, hướng tới chính là thân nhân, thứ đã mất đi vĩnh viễn không thể sống lại.

Nam nhi không dễ rơi lệ, bọn họ cũng chỉ là chưa đến lúc thương tâm!

Tiếng kêu rung trời cách đó không xa, đàn quạ đen như vô khổng bắt nhập từ từ lan tràn, bắt đồng với tang thi chìm gập lúc trước, Bạch Cảnh thực dễ dàng phát hiện, lần này chim chóc càng thêm linh mãnh, tốc độ phi hành càng nhanh, răng nanh sắc bén lông ánh quang minh nổi bật trên màu lông đen, thoát nhìn càng thêm rõ ràng.

“Đừng nghĩ nhiều.” Tiêu Táp thản nhiên nói, không có an ủi, không tỏ vẻ gì, thực nhẹ nhàng nói một câu.

Bạch Cảnh tự giễu, thực hiểu được ý tứ của Tiêu Táp, kỳ thực hiện tại hắn cũng vô pháp, nếu không có không gian, hắn cũng giống như những người dân chạy nạn khác, ăn không đủ no, lúc này chỉ sợ cũng không có tâm tình bi thương, chính là hắn nghĩ không hiểu, đời trước xuất hiện đại lượng động vật biến dị tập kích kia đã là sự tình hai năm về sau, đời này vì cái gì lại rất nhiều thứ xuất hiện trước, chẳng lẽ là hắn sống lại gây hiệu ứng bướm bướm?

Nghĩ như vậy, hắn liền nhin không được nhớ tới vẫn thạch trong không gian cùng với đủ loại biến hóa sau khi sống lại, giống như hết thảy nhân tố không hợp lý toàn bộ có thể tìm ra dấu vết.

Cũng không có nhiều thời gian cho hắn tự hỏi, Nghiêm Cương đã dẫn người thối lui tới Lạc Đầu Phong, Bạch Cảnh xa xa nhìn trong lòng không buồn không vui, nên nói là âm dương kém sai, hay là nên cười. Nghiêm Cương cẩn thận mấy cũng có sai sót đây, thiên đường có cửa hắn không đi, địa ngục không cửa cứ xông tới, nơi Nghiêm Cương lui lại chính là chỗ Trương Thu Thành bố trí.

Tiêu Táp mặt không đổi sắc, không nhanh không chậm lấy từ trong ngực ra một vật phẩm màu đen, ngón tay nhẹ nhàng đặt ở mặt trên, nhắm ngay cái nút màu hồng, ngón tay nhẹ động, ấn xuống....

Một chốc kia, Bạch Cảnh nhắm chặt hai mắt, nghe tiếng nổ mạnh xa xa, hắn biết rõ có bao nhiêu người vô tội hy sinh tính mạng, kỳ thật hắn vẫn là không đủ ngoan, nguyên tưởng rằng trải qua một đời, tâm hắn đã sớm như sắt thép nhưng lúc này đây tiếng kêu than dậy trời khắp đất, trong lòng vẫn khó chịu được ngay, tương đối với nhân loại mà nói, tang thi mới là địch nhân lớn nhất, có lẽ, đây là bi ai của nhân loại đi, nơi có người liền có tranh đấu, chuyện nhỏ hắn có thể anh minh quả quyết vô tình, nhưng chân chính đến trường hợp lớn, mất đi ngàn vạn người, Bạch Cảnh phát hiện hắn giác ngộ vẫn chưa đủ sâu.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết và huyên não phía xa xa, Tiêu Táp giữ chặt Bạch Cảnh nhanh chóng rời đi, cá lớn nuốt cá bé, thích giả sinh tồn, người bên cạnh đi theo Nghiêm Cương, hắn cũng không có cảm giác chết là đáng tiếc, nói không chừng mất đi người lãnh đạo, chi quân đội này có thể tồn tại càng thêm dài lâu, ít nhất cũng không cần vì che giấu nhân sĩ đương quyền mà hy sinh uống phí.

Quân đội như rắn mất đầu, rất nhanh có người ra lệnh làm theo ý bộ chỉ huy của mình, lại một đợt sóng tranh quyền triển khai, bất quá những chuyện này đã không liên quan đến họ, không có người phát hiện trong quân đội đã từng nhiều ra thêm hai người cũng không ai phát hiện bọn họ biến mất như thế nào, cho dù đã từng có chút ấn tượng cũng sẽ cho là bọn họ bị động vật công kích, sớm chết bên trong một lần chiến dịch, hết thảy đều thuận lý thành Chương như vậy.

Bạch Cảnh lẳng lẳng hồi thần, nguyên tưởng chuyện thực khó làm không nghĩ lại đơn giản như vậy mà hoàn thành, cũng không có kiểm tra Nghiêm Cương đã chết hay chưa, nổ mạnh trên diện tích lớn như vậy, đất đá Lạc Đầu Phong sụp đổ thành đất bằng, ngay cả thực sự còn sống chỉ sợ cũng là hấp hối, quạ đen vẫn còn tiếp tục tập kích, lãnh đạo đã trở thành liên lụy, bên người không có ai bảo hộ, Bạch Cảnh tin tưởng rất nhiều người nguyện ý thay hấn thương vị, Nghiêm Cương còn mạng cũng không thể sống lâu.

Quân đội chạy tứ tán bốn phương tám hướng, nhiều loạn lộ tuyến công kích của quạ đen, chỉ có duy nhất còn ở phía trước còn giao tranh là bộ đội đi tuốt ở đằng trước, không phải không muốn rời đi, chính là đã không còn kịp rồi, tiếng quạ kêu văng vẳng trong sơn cốc giống như tiếng bụng đói kêu vang của quỷ đói, hung mãnh cắn nuốt sinh mệnh, phóng nhãn nhìn lại tử thương vô số, Bạch Cảnh cũng là sau này mới biết được, động vật biến dị tập kích lúc này đây, quân đội hao tổn ước chừng hơn nửa, quạ đen đích thực là có dự mưu mà làm việc, mà sở dĩ Trương Thu Thành may mắn vẫn là bởi vì đội ngũ ít người, tôm nhỏ đương nhiên không bằng cá lớn có hương vị ngon, biến dị động vật đương nhiên cũng học được đả thảo kinh xà, cái vạn hạnh chính là chúng nó không phải tang thi chim.

Bước nhanh đi qua sơn gian, Bạch Cảnh liều mạng không để cho mình nghĩ về tình cảnh phía sau, sau khi sống lại hấn liền quyết định ngoài Tiêu Táp ra, hết thấy đều không quan trọng, hai năm sau, dân cư quốc gia sẽ giảm còn hai tỷ, ba năm về sau lại càng ít, năm năm mười năm về sau ai biết nhân loại còn có thể sinh tồn hay không, dù sao đều là phải chết, hấn kỳ thật không cần phải khó chịu, chẳng qua chính mắt nhìn nhân loại biến mất so với nghe số liệu mà nói, đánh vào trực quan khá mạnh thôi.

“Cẩn thận.” Tiêu Táp mãnh liệt xông về phía Bạch Cảnh, lặn vài vòng trên đất, trong rừng cây nổi lên dị biến, vô số nhánh cây rậm rạp từ bốn phương tám hướng đánh úp lại.

Bạch Cảnh bỏ lên nhanh chóng lấy ra khảm đao múa may, hung hăng nhắm vào một căn dây đẳng, nhánh cây như có tự hồi linh hoạt tránh né, sắc mặt Tiêu Táp xanh mét, dựng lên một lá chắn mà vàng, không chút do dự đem Bạch Cảnh hộ sau người.

Nhánh cây rậm rạp hình thành từng đạo thiên la địa võng, vô số xúc tua từ mặt đất rtoof lên đánh lén, song thủ nan địch tứ phương, lần đầu tiên hai người trải qua nguy cơ từ khi mặt thể bắt đầu tới nay, Tiêu Táp lần đầu phát hiện mình thật nhỏ bé, nhân loại đứng trước thiên nhiên thì vô lực cỡ nào a.

Trên người Bạch Cảnh đã xuất hiện mấy vết thương, mắt thấy tình huống không ổn, đang cân nhắc đợi thời cơ đem Tiêu Táp mang vào không gian, đột nhiên, một cảm giác lạnh lẽo bao phủ đỉnh đầu, thân mình Bạch Cảnh cứng còng, động tác múa may trong tay tạm dừng, thân thể như bị cái gì đó tập trung, chỉ cần hấn hơi vọng động một tí liền nghênh đón tai ương ngập đầu.

Một chốc lát kia, trong thời gian Bạch Cảnh tạm dừng, căn dây đẳng từ phía sau đánh úp lại, Tiêu Táp vừa tức vừa vội, xoay người đem Bạch Cảnh bảo hộ, giơ tay chém xuống giữa dây đẳng, phía sau Tiêu Táp nhất thời không có phòng thủ.

“Không—” Bạch Cảnh kêu thảm thiết. Một căn dây đẳng mãnh liệt đánh về phía Tiêu Táp, đâm thủng ngực từ phía sau, máu tươi như suối chảy ra, rơi trên mặt đất, đảo mắt không thấy đâu.

“Phốc!” Tiêu Táp kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt kiên nghị không đổi sắc, động tác trong tay vẫn tiếp tục như cũ: “Ta không có chuyện gì, đừng ngăn người.”

Bạch Cảnh lấy lại bình tĩnh, chỉ vào một khối đất trống không xa: “Qua hướng bên kia.” Chỗ nào đi vào trong không gian liền ra ở chỗ đó, bọn họ nếu hiện tại không tránh né, sau khi đi ra phải đối mặt với dây đẳng, chỉ có đi đến chỗ đất trống phía trước mới có thể chiếm được một đường sinh cơ.

Tiêu Táp gật đầu, lúc đang muốn lui lại, đáy lòng đột nhiên sợ hãi, thân thể không tự giác buộc chặt, một loại cảm giác lông tóc dựng đứng dâng lên, nguy cơ thật lớn bao phủ lại đây....

“Tê tê!” Một cự xa thô lớn xen lẫn giữa cây cối, miệng phun xà tín(lưỡi) màu hồng nhạt, đồng tử ngắt gao nhìn thẳng con mồi phía trước. Thấy Tiêu Táp phát hiện mình, một khắc không có chần chừ, phóng nhanh như thiểm điện, đuôi rần quét đến như gió thổi.

Tiêu Táp không kịp phòng bị, bị đuôi rần đánh một cái ngã ngửa, Bạch Cảnh vội vàng huy đao hung hăng chém xuống cái đuôi cự xa.

“Đinh!” Một tiếng giòn tan, xà lân va chạm với cương đao ma xát ra hoa lửa.

Tuy rằng không có bị thương nhưng cự xà như bị Bạch Cảnh chọc giận, xoay chuyển đầu rắn, thay đổi mục tiêu, mở ra miệng máu to như cái bồn, nháy mắt đánh tới Bạch Cảnh.

Trước có cự xà sau có dây đàn, trong lòng Tiêu Táp căng thẳng, hơn mười phi đao nhắm ngay mắt cự xà, cương đao trong tay Bạch Cảnh cũng đổi thành súng tự động.

“Đinh đinh đinh!” Một phen phi đao trúng giữa hồng tâm, vô luận là ai, mắt trên người vẫn là bộ phận yếu ớt nhất, cự xà bị đau, thân rắn phần nộ quay cuồng.

Đầu óc Bạch Cảnh nhanh chóng xoay chuyển, hồi tưởng phương pháp đời trước đối phó cự xà, mắt nhìn thân thể tráng kiện của cự xà, ánh mắt đột nhiên sáng ngời: “Bảy tấc phía dưới bạch lân là mệnh môn.”

Vừa dứt lời, Tiêu Táp bất ngờ đáng tới, mắt thấy thắng lợi trước mắt, thân thể cự xà đột nhiên uốn éo, xà tín phun ra chất lỏng đen tối, giãy giữa hai cái té trên mặt đất.

Trong lòng Bạch Cảnh hoảng hốt, vội vàng nhìn về phía Tiêu Táp, chỉ thấy làn da Tiêu Táp từ từ biến đen, bộ mặt bởi vì đau đớn mà vặn vẹo, mặc dù như thế vẫn liều mạng một hơi khí lực không ngừng đối phó nhánh cây đánh úp lại, thanh âm suy yếu kèm theo thở dốc giống như lời trần trối: “Tiểu Cảnh, chạy mau...Ta không kiên trì được bao lâu...”

“Chúng ta sẽ không có việc gì.” Bạch Cảnh rống giận, thanh âm thanh thúy trở nên bén nhọn, ôm chặt Tiêu Táp, lặn mình vào không gian, hắn chưa từng hối hận như bây giờ, quên đòn sát thủ của động vật, nọc độc của cự xà là bảo mệnh, hắn quên mất rắn cũng sẽ đồng quy vu tận.

Hai mắt Tiêu Táp mù sương, thần chí mơ hồ, không biết từ khi nào, Bạch Cảnh đã sớm rơi lệ đầy mặt, cầu xin trời xanh phù hộ nước suối có tác dụng với Tiêu Táp, nếu Tiêu Táp xảy ra chuyện không may, Bạch Cảnh lúc này mới phát hiện, Tiêu Táp chính là thể giới của hắn, thương xót hắn, lương tâm của hắn toàn bộ đều dựa trên việc Tiêu Táp an toàn vô ưu, nếu thể giới này không có Tiêu Táp, hắn cho dù có hủy thiên diệt địa, kéo theo toàn bộ trái đất xuống địa ngục cũng không ngại gì.

Vố số lần hối hận chính mình lo ngại quá nhiều, vì cái gì không lựa chọn phương pháp an toàn tiến vào không gian, nếu tiến vào sớm một chút, Tiêu Táp sẽ không vì cứu hắn mà bị thương lại không bị cự xà tập kích.

Áp chế lửa giận trong lòng, Bạch Cảnh thật cẩn thận đặt Tiêu Táp vào trong nước suối, thấy hô hấp của y từ từ vững vàng, mới nhẹ nhàng thở ra, hắn vừa rồi cũng là quá quan tâm bị loạn.

Hung hăng lau một phen nước mắt, toàn thân tỏa ra vô số lệ khí, Bạch Cảnh theo hướng có thù tất báo, hôm nay chịu thiệt lớn như vậy còn khiến Tiêu Táp bị thương, rừng cây chết tiệt, cự xà chết tiệt, hắn khi thể nào cũng không thể nuốt xuống khẩu khí này.

Ngay cả miệng vết thương cũng không băng bó, Bạch Cảnh trực tiếp ra ngoài không gian, thi thể cự xà vẫn nằm trên đất như cũ, dây đàn trong rừng cây bởi vì hắn đến lại rục rịch.

Bạch Cảnh cười lạnh, con người lạnh như băng theo xu thế hỗn loạn hủy diệt hết thảy, trước lấy ra tính hặc của cự xà, ngay sau đó, không đợi dây đàn hành động, Bạch Cảnh lấy ra mấy thùng xăng, đá văng ra bốn phương tám hướng, tùy ý chúng lặn vào rừng cây, xăng theo một đường mà chảy ra.

Thuận tay lấy chút lửa, Bạch Cảnh lặn mình chạy lấy người, hắn theo tôn chỉ, người không động ta, ta không động người, người nếu phạm ta, ta liền diệt toàn gia người, cho dù là rừng cây cũng vậy, đụng đến nghịch lân của hắn. vậy phải nhổ tận gốc! Cự xà đã chết, tiện nghi nó!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta sẽ mau chóng kết thúc chính văn, sau đó đến phiên ngoại, mặt thể tha lâu lắm, Dạ Du thật hổ thẹn, cảm ơn tất cả mọi người bao dung.

Bình luận vượt qua 27 tích phân, cảm ơn nha o(_)o.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the-trong-sinh-chi-thieu-gia>